



Eo

Khuong
Chi
Ngu

thon

nhỏ

Des by Meichan

EO THON NHỎ

Khương Chi Ngự

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Truyện Teen, Sủng

Thể loại: Thanh xuân vườn trường

Convert: Tàng Thư Viện

Editor: Trà Đá

Số chương: 75 chương + 5 NT

Đường Nhân là chị đại đệ nhất toàn trường, hội tụ đủ thứ từ trốn học, đánh nhau, tính cách lại hung hăng ngang tàng.

Lục Trì là một tên mọt sách vừa mới chuyển đến trường, tính tình ít nói, kín đáo, dễ đỏ mặt lại hay nói chuyện cà lăm.

Hàng ngày, khi đi ngang qua lầu ba, mọi người đều có thể nghe thấy chị đại Đường Nhân trêu chọc Lục Trì khiến đối phương "Nóng mặt đỏ tai"

Nhưng về sau họ mới biết được rằng, hóa ra con người được che giấu sau vẻ ngoài mọt sách đó là lại một tâm hồn có sự chiếm hữu mãnh liệt.

Bởi vì vào một ngày lúc tan học, cả toàn trường đều chứng kiến, Đường Nhân ngồi trên bệ cửa sổ đang nói chuyện cùng với một bạn học sinh nam, Lục Trì lạnh mặt đi tới trước mặt Đường Nhân, hung hăng bưng mặt Đường Nhân rồi hôn cô một cái.

“Cái eo thon nhỏ của cậu.”

“Phải để cho tớ giam giữ cả đời.”

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75: Hoàn

Chương 76: Ngoại truyện 1

Chương 77: Ngoại truyện 2

Chương 78: Ngoại truyện 3: Lục Trì, anh phải học được cách kiềm chế

Chương 79: Ngoại truyện 4: Con trai tên là Đường Quán

Chương 80: Ngoại truyện 5: Đêm mộng thời cao trung

Chương 1

Editor: Trà Đá.

Chỉ còn năm phút nữa là bắt đầu môn thi tiếng Anh, thì ở trường thi xảy ra đánh nhau, tin tức này nhanh chóng truyền ra khắp toàn trường.

Không ít học sinh chạy đến lầu ba vây xem náo nhiệt, nhanh chóng chiếm hết cửa sổ cửa lớp.

Trong phòng học, phần lớn học sinh trốn ra đằng sau, vài bạn học sinh nam ở bên kia khuyên can, cuối cùng lại bị đánh cho một trận.

“Thao! Lúc mày lục của tao thì còn có nghĩ tới tao là bạn cùng phòng với mày không hả?”

“Cút, bạn gái của ai thì lo mà giữ, hay là cô ta chướng mắt mày!”

“Con mẹ nó, mày lặp lại lần nữa thử xem!”

Tiếng động ồn ào náo nhiệt càng lúc càng tăng, nhất thời quả bóng rổ bay vút từ cửa vào, tốc độ xoay tròn cực nhanh, đập mạnh vào tường.

Hai học sinh nam đang đánh nhau lập tức buông đối phương ra, né sang bên cạnh.

Bóng rổ lại xuyên qua giữa hai người, đập lên tường “Rầm” một tiếng, lại rơi xuống đất, nhảy tới nhảy lui, cuối cùng dừng lại ngay bực

giảng.

“Chậc.”

Vì giọng nói này, mà trong lớp lập tức yên tĩnh.

Học sinh ở cửa chẳng biết đã tản ra từ lúc nào, Đường Nhân mặc đồng phục thông thả ung dung đi đến, ánh mắt đung đưa, cười nhưng giống như không cười, nhìn qua hai bạn học sinh nam đang đứng ở góc tường.

Cô quét mắt quanh phòng học, sau đó ánh mắt lại rơi trên hai người bạn họ: “Điên hả?”

Đầu tiên là sắc mặt của hai người rất khó coi, sau đó thì đỏ lên, giờ phút này tất cả ân oán đều đã vút ra phía sau, nửa ngày trời mới mở miệng cùng nhau: “Bọn tớ sai rồi!”

Nói xong, hai người tranh nhau đi nhặt quả bóng rổ, sau đó ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi.

Đường Nhân không có phản ứng, trực tiếp đi về phía bàn học của mình, ném bóng rổ xuống đất, chán nản xoay xoay bút.

Vu Xuân ở bên cạnh vừa mới kéo cái ghế tới gần, hỏi: “Chị Nhân, bên Nhị Trung tung tin nói thứ sáu tuần sau muốn tới trường mình kiểm chuyện, chị có đi hay không?”

Một lúc lâu sau, Đường Nhân đáp: “Không đi.”

“Vì sao?”

“Nhặt mắt.”

“...” Lỡ như gặp phải đại ca bên kia, thì đàn em như cậu ta nên làm cái gì bây giờ.

Cậu ta sớm phải biết, lần trước chị Nhân hình như dùng sức lực để đánh đại ca bên Tam Trung, chẳng lẽ bởi vì đại ca bên Nhị Trung còn tệ hơn đại ca bên Tam Trung?

Trường trung học tư thục Gia Thủy vừa mới sáng lập được bốn năm, lúc trước vì hiệu trưởng tiết kiệm tiền, nên chọn chỗ rẻ tiền nhất, mua một miếng đất gần nghĩa địa thành phố.

Nói là nghĩa địa, kỳ thật cũng là do đồn đại.

Nhiều năm gần đây hỏa táng được sử dụng, nên trong thành phố không ai dám thổ táng, nếu thật sự chỗ này là nghĩa địa, thì cũng đã quá lâu rồi.

Ba của Đường Nhân chính là hiệu trưởng, ở trường tư thục, hiệu trưởng lớn hơn trời. Thầy chủ nhiệm lại là tai mắt, nên từ trước đến giờ không ai dám yêu cầu quá nhiều đối với Đường Nhân.

Các thầy cô giáo khác cũng qua loa với Đường Nhân, mắt nhắm mắt mở làm như không thấy.

Dần dà, Đường Nhân trở thành chị đại ở trường học.

Trên mảnh đất này có ba trường trung học cùng nằm trên một tuyến đường, trường thi Nhất Trung, chiến trường Nhị Trung, tình trường Tam Trung.

Có chuyện như thế này truyền ra: Nhất Trung, đi vào đi ra đều là dân học giỏi; Nhị Trung, ngang tàng đi vào hùng hổ đi ra; Tam Trung, một

người đi vào ba người đi ra.

Nhị Trung thành lập đã được vài thập niên, vốn là trường chuẩn, đáng tiếc về sau Nhất Trung leo lên được ngang hàng, thì Nhị Trung bắt đầu xuống dốc. Ngọn nguồn là do xung quanh bị giải tỏa và rời đi nơi khác, cho nên thành tích xuống dốc không phanh, mấy năm gần đây thì biến thành nơi tụ tập của đám lưu manh.

Trên cơ bản, khoảng cách của ba trường này cũng rất xa, bình an vô sự. Nhưng bây giờ đột nhiên mọc lên trường tư thục Gia Thủy, hơn nữa lại nằm đối diện cách trường Nhị Trung một con sông, đối với những người khác mà nói, chỗ đó phân chia có vấn đề.

Vu Xuân chưa từ bỏ ý định: “Nhưng mà chị Nhân, lỡ như.....”

Đường Nhân liếc cậu ta một cái: “Mày đánh không lại sao?”

Vu Xuân vội vàng lắc đầu, đây chính là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm: “Đương nhiên có thể, chỉ là muốn cho bọn nó biết được chị Nhân lợi hại như thế nào.”

Đám Nhị Trung thật sự cho rằng bản thân chúng lợi hại hơn trời rồi.

Nếu không phải do trường tư thục Gia Thủy có ký túc xá, chỉ có buổi tối thứ sáu mới có thể đi ra ngoài, bằng không thì bọn nó làm gì có tư cách héch mui lên mặt?

Trước kỳ nghỉ lễ quốc khánh, hai người bên Nhị Trung chặn một học sinh nữ yếu đuối, miệng lưỡi cợt nhả. Khi đó may mắn là Đường Nhân đi từ kia qua, một người ra chặn lại, kết quả trở về mẹ nhận không ra.

Vu Xuân líu lưỡi, những người kia toàn là óc chó, dám đến tìm bọn

họ để gây sự. Cậu ta nghĩ một lát, lại ngẩng đầu, thì thấy Đường Nhân đã nằm sấp ngủ trên mặt bàn, tóc dài xõa trên bờ vai, khiến người khác nhìn vào mà xao xuyến.

Cậu ta không dám quấy rầy, dùng hai tay mang ghế đi.

~

Giám thị coi thi cầm túi bài thi tiến vào.

Những học sinh cấp ba đã quá quen với bài thi, hơn nữa giám thị cũng đều là thầy cô giáo, tránh để xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Hôm nay giám thị là một cô giáo. Cô giáo mang mắt kính, tròng kính hình tam giác, trông có vẻ cực kỳ nghiêm khắc, ăn mặc rất cẩn thận chỉnh chu.

Hoàng Mẫn đẩy gọng kính lên, quét một vòng lớp học, ánh mắt dừng lại trên người một học sinh nữ đang ngủ gục trên bàn, hừ lạnh một tiếng.

Trường học cấp ba quả nhiên chẳng có gì đặc sắc, kiểm tra khảo sát trước khi khai giảng đều như vậy, về sau có thể như thế nào đây. Hay là muốn xem sức lực của học sinh, lúc đi vào đều là học sinh khá giỏi, lúc rời đi cũng chỉ biết là học sinh khá giỏi: “Bây giờ đặt sách lên phía trước, không được phép giữ bất kỳ vật gì, tôi sẽ kiểm tra giấy nháp.”

Bài thi được phân phát xuống, bạn học sinh nam ngồi phía trước Đường Nhân thấy cô đang ngủ, tự giác để một đề ở bên cạnh, sau đó đứng lên đi đưa bài thi cho bạn ngồi phía sau Đường Nhân.

“Bây giờ bắt đầu kiểm tra, cấm liếc ngang liếc dọc.”

Hoàng Mẫn gõ gõ cái bàn, đáng tiếc bên kia không có phản ứng gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Vu Xuân thỉnh thoảng liếc nhìn Đường Nhân đang ngủ, có chút lo lắng. Lỡ như danh tiếng của chị đại bị người khác bôi xấu, thì hỏng bét hết.

Cậu ta làm bộ đánh rơi bút xuống đất, lén đá đá cái ghế.

Hoàng Mẫn vừa quay đầu lại đúng lúc chứng kiến học sinh nữ kia đang nhìn chăm chăm học sinh nam ngồi bên cạnh, còn làm bộ như nhặt bút, cái loại tiểu xiếc kia cô ta đã được xem qua vô số lần rồi.

Nhưng lại không có chứng cứ, nên cô ta cũng không thể nói được.

Lúc thời gian kiểm tra còn lại 40 phút, cô ta nhìn thấy học sinh nữ kia ném bút cho học sinh nam, cuối cùng cô ta đứng lên, bước nhanh qua: “Hai em, không lo tập trung làm bài thi, mà lại tính gian lận hả!”

Nói là hai em, nhưng ánh mắt cô ta chỉ tập trung trên người Đường Nhân.

Đường Nhân nhếch môi, đẩy cái bàn về phía trước, phát ra âm thanh “Kít kít” chói tai.

Toàn bộ học sinh trong phòng đều không dám lên tiếng.

Hoàng Mẫn chứng kiến bộ dạng này của cô, lại xem những học sinh khác trong phòng học cảm như hén, cảm thấy hiểu rõ: “Tôi tận mắt thấy, em và em ở bên cạnh.....”

Đường Nhân không kiên nhẫn cắt ngang: “Em không gian lận.”

Liếc mắt thấy nét chữ xinh đẹp ngay ngắn trên bài thi, sợ người bình thường nhìn vào còn tưởng là học trò ngoan.

“Em dám ăn nói như vậy với giáo viên hả? Lớp nào?” Giọng nói Hoàn Mẫn run run, cô ta liếc thấy tên lớp trên tờ giấy thi: “Thì ra là lớp 14? Hèn gì.”

Trường tư thục Gia Thủy phân bố từ lớp một đến lớp 14 là lớp thường, sau đó lớp 15 là lớp chuyên, rồi sau đó năm lớp còn lại chính là khoa Văn.

Cho nên tính thành tích, thì lớp 14 là lớp kém cỏi nhất toàn trường.

“Lớp 14 thì sao?”

“Chỉ có học sinh kém cỏi lớp 14 mới có thể làm ra cái loại chuyện như thế này thôi.” Hoàng Mẫn thốt ra.

Thấy vẻ mặt Hoàng Mẫn đắc ý, Đường Nhân cầm bài thi lên, sau đó ở trước mặt Hoàng Mẫn, nhẹ nhàng xé bài thi thành vài miếng: “Lớp 14 còn có thể làm nhiều hơn thế.”

Mảnh vụn bài thi thiếu chút nữa là ném tới mặt Hoàng Mẫn.

Vu Xuân thờ dài, đứng lên muốn giải thích, bị Hoàng Mẫn nâng tay lên không cần thận đánh trúng, đau đến nửa ngày không nói ra lời.

Bởi vì đánh nhau, Đường Nhân bị đình chỉ học ở nhà một tuần, hôm nay mới đến trường đã phải làm kiểm tra, cho nên trong người cực kỳ khó chịu, lại còn bị giáo viên coi thường nữa chứ.

Hoàng Mẫn tức giận đến phát run.

Hoàng Mẫn chuyển từ Nhất Trung qua đây, không biết nhiều về học sinh trường này, chỉ cảm giác so với Nhị Trung và Tam Trung thì học sinh ở trường này khá hơn một chút, hiện tại lại có một học sinh nữ dám tùy tiện cãi tay đôi với cô ta. Không chỉ không thừa nhận gian lận, mà còn lên mặt với giáo viên, phẩm chất của học sinh này quá tồi tệ rồi!

“Lên văn phòng cho tôi! Dám coi trời bằng vung! Gian lận mà không chịu thừa nhận, thái độ lại còn tệ như vậy, không xem giáo viên ra gì, em muốn làm gì, nghĩ mình là con trời sao?!”

Hoàng Mẫn muốn chế trụ Đường Nhân, không nghĩ tới lại bị tức nghẹn thêm.

Đường Nhân cười như có như không: “Mới tới?”

Bây giờ Hoàng Mẫn đang bốc hỏa, thấy Đường Nhân nhìn cô ta khiêu khích, lại thấy Đường Nhân có vẻ không quan tâm đến sự áp chế của cô ta, nên Hoàng Mẫn đi ra phía ngoài, giận càng thêm giận.

“Cô giáo nên đến bệnh viện kiểm tra mắt một chút, tùy ý vu oan cho người khác không phải là chuyện tốt đâu.”

~

Chủ nhiệm của lớp 14 là Lâm Nhữ, là một cô giáo trẻ tuổi, cực kỳ dịu dàng, thấy Hoàng Mẫn bày ra bộ dáng này cũng không hiểu là chuyện gì, cô ta chỉ biết Hoàng Mẫn là giám thị rất khó tính.

Hoàng Mẫn lập tức kể ra hết tất cả sự tình: “.... Cô xem, trò kia còn dám xé bài thi trước mặt tôi, cô xem học sinh mà có thái độ như vậy

sao?”

Lâm Nhữ nghe được thì lập tức sừng sờ, học trò đó cô ta biết rất rõ.

Lúc trước đứng nhất trường, sau khi bỏ thi hai môn chính trong ngày thi phân chia khối, nên mới phải vào lớp của Lâm Nhữ. Lần này là vì trước kỳ nghỉ quốc khánh lại bị phạt vì đánh nhau, nếu không bỏ thi, thì bây giờ chắc chắn đã đứng nhất.

Gian lận? Chuyện đó tuyệt đối là không thể nào, trong trường này có học sinh nào bì được thành tích hoàn hảo của học sinh đó?

Đường Nhân lười biếng nghe Hoàng Mẫn thêm dầu thêm mỡ, thỉnh thoảng phối hợp mỉm cười một tiếng, khiến cô ta tức chết.

Hoàng Mẫn chĩa về phía cô: “Cô xem, trò đó còn dám cười nhạo tôi!”

Đúng lúc này, ở cửa truyền đến giọng nói: “Báo, báo cáo.”

Giọng nói mát lạnh nhưng rất thấp, nội tâm Đường Nhân khẽ nhúc nhích, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Người đó không mặc đồng phục của trường, áo sơ mi trắng ôm vào thân hình mỏng manh, chân dài eo thon, tóc đen hơi ngắn, nổi bật trên làn da trắng, một cặp mắt kính gác trên sống mũi cao thẳng.

Đường Nhân nghiêng nghiêng người.

Nhìn một chút, phát hiện nút áo sơ mi được gài lên tận trên cùng, ngăn chặn toàn bộ phong cảnh, kín đáo mười phần.

Anh trực tiếp đi đến bên cạnh bàn chủ nhiệm lớp tự nhiên, đứng bên cạnh cô. Cô biết chủ nhiệm lớp tự nhiên, là một thầy giáo rất cởi mở,

họ Ngô.

“Lục Trì, em nộp bài rồi hả? Mà em tới đúng lúc lắm, đây là đồng phục của em. Em chuyển đến đây cũng được một tuần rồi, đã quen với trường lớp chưa? Đừng căng thẳng quá.”

Thầy ấy gọi học sinh nam kia là Lục Trì. Đầu lười Đường Nhân lặp lại cái tên này.

Lục Trì lắp bắp trả lời: “Dạ, dạ được.”

Nói chuyện lắp bắp không rõ, lại thu hút người khác ngoài ý muốn. Ngược với vẻ ngoài tạo nên sự đối lập mãnh liệt, càng khiến cho Đường Nhân hứng thú.

Thầy giáo Ngô vỗ vỗ bả vai Lục Trì: “Về lớp đi, cố gắng lên, lần này đứng nhất trường có thể là em lắm, đừng làm cho thầy thất vọng.”

Lớp 14 là lớp kém cỏi nhất quả không sai, nhưng kỳ lạ là, bọn họ lại là hàng xóm bên cạnh lớp tự nhiên. Mà bây giờ, Đường Nhân lại thích cái loại an bài này.

“..... Đường Nhân?” Lâm Nhữ gọi Đường Nhân hoàn hồn.

Lâm Nhữ vừa vặn nghe được lời nói của chủ nhiệm lớp tự nhiên, ngược lại thân thiết nói: “Đường Nhân, em về lớp đi, cô sẽ giải thích cho cô giáo Hoàng Mẫn biết, không có việc gì đâu. May là đáp án của em vẫn còn ở đây, làm văn hai mươi phút là đủ rồi, đợi lát nữa làm thêm một bài thi nữa. Cứ an tâm làm bài, dốc sức giành được hạng nhất.”

Lục Trì mang theo túi đồng phục xoay người, khớp xương rõ ràng, xương ngón tay thon dài. Nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ căng thẳng,

vành tai đỏ ửng.

Đường Nhân nghe được lời nói của Lâm Nhữ, trong lòng lập tức huyết sáo.

Sự tương phản này thật sự rất đáng yêu.

Chương 2

Editor: Trà Đá.

Nghe được từ “Đúng nhất”, Lục Trì giương mắt nhìn thoáng qua.

Một cô gái mặc đồng phục có vẻ rộng thùng thình ở đối diện, hơi thoải mái, nhưng vẫn không thể che đi được cái eo nhỏ chưa đầy nắm tay.

Ánh mắt anh đánh giá.

Thấy anh nhìn về phía này, Đường Nhân ý vị sâu xa nói bằng khẩu hình miệng: Tiểu nói lắp.

Lục Trì lập tức đỏ mặt, lùi về phía sau một bước nhỏ, sau đó giống như bị ai đó đuổi theo, chạy như bay ra khỏi phòng giáo viên.

Tiếng đóng cửa phòng giáo viên cực kỳ nhẹ, khiến trong lòng Đường Nhân than thở một tiếng.

Bộ dáng kia thật khiến cho cô xao xuyến vô cùng.

“... Lần này là hiểu lầm thôi, bình thường thành tích của Đường Nhân rất tốt, gian lận là việc không thể nào, cô giáo Hoàng cũng không cần để trong lòng, lần sau nhất định sẽ không xảy ra việc như vậy nữa.”

Lâm Nhữ dịu dàng chuyển tới phía Đường Nhân: “Đường Nhân, em xin lỗi cô giáo Hoàng đi.”

Hoàng Mẫn cũng có chút lúng túng, dù sao cô ta cũng mới chuyển đến đây đã gặp phải tình huống này: “Cũng do cô nhìn lầm, không cần xin lỗi đâu, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Bây giờ còn đang kiểm tra, mau trở về làm bài đi.”

Hoàng Mẫn cũng đang trong cơn giận dữ, cô ta mới chuyển từ trường Nhất Trung lại đây, trường tư thực trả tiền lương rất cao, cho nên không thể gây ầm ĩ được. Lại thấy chủ nhiệm đối xử với Đường Nhân rất dịu dàng, chắc chắn là không bình thường.

Hai người nói đi nói lại, khen ngợi lẫn nhau.

Tâm tư của Đường Nhân đã sớm bay đi mất rồi, không còn tâm trí để nghĩ tới chuyện này.

Hoàng Mẫn thấy vẻ mặt cô không có biểu hiện gì, âm thầm cắn răng, giả tạo đẩy cô ra ngoài: “Mau quay lại lớp làm bài kiểm tra đi, thời gian không còn nhiều nữa, bài thi của em cô sẽ thu muợn một chút.”

~

Sau khi trở lại phòng thi thì thời gian thi chỉ còn dư lại mười mấy phút, bài thi nhanh chóng được đưa ra, cuối cùng mặc kệ viết đại cho xong.

Đối nghịch với bài thi có chữ của Đường Nhân, thì trong đầu cô đều là khuôn mặt thẹn thùng căng thẳng của Lục Trì.

Bộ dáng đó thật sự rất hợp khẩu vị của cô.

Cô cảm giác bản thân lạnh lùng mười mấy năm cuối cùng cũng có điểm xao động.

Nếu lần kiểm tra phân lớp lần trước cô không bỏ thi, thì bây giờ đã có thể học cùng lớp tự nhiên với anh rồi, nhiều cơ hội gần gũi rồi.

Lục Trì trông cao ráo đẹp mắt như thế, nhất định là có rất nhiều người để ý.

Đường Nhân suy nghĩ thích thú, nhưng tiếp đến thi xong cho đến trưa, thế nhưng lại không hề thấy bóng dáng anh, đành phải để người khác đi tìm.

Rất nhanh sau đó, Vu Xuân quay lại báo cáo: “Lộc Dã ở lớp bên cạnh có nói, Lục Trì chuyển từ Nhất Trung qua, tính đến hôm nay mới đến đây được một tuần, đúng lúc chị bị đình chỉ học phải ở nhà, hơn nữa lần trước vượt qua kỳ thi, đứng nhất toàn trường.”

Cậu ta hạ giọng: “Chị Nhân, hấn ở phòng thi số một, bọn họ nói lúc nào thi xong cũng đều bỏ chạy, hơn nữa còn là người nộp bài thi sớm nhất!”

Cô ở phòng thi số 14, lầu ba. Phòng thi số một, lầu một.

Con mẹ nó xa.

Lúc Đường Nhân đến lầu một, thì đã không còn thấy bóng dáng của Lục Trì đâu, vài học sinh ở trong phòng thi khác đi ra ngoài mà cũng thể tìm thấy anh.

Thật không thể tưởng tượng được, tên tiểu nói lắp này ăn nói rụt rè, vậy mà chạy lại nhanh hơn người khác rất nhiều.

“Chị Nhân, chị thích hấn rồi hả?”

“Chứ chẳng lẽ thích mày?”

“Sao có thể được, chỉ là em hơi tò mò, hiếm khi thấy ai trúng tiếng sét ái tình ha ha ha.....”

~

Lúc xế chiều, còn lại môn vật lý thi muộn, nên không ít người cảm thấy thoải mái.

Thừa dịp chưa tới giờ kiểm tra, Tô Khả Tây tìm Đường Nhân.

Lớp 14 ở lầu ba, phòng giáo viên ở bốn phía, ở giữa là khu vực công cộng, đối diện là lớp 11, đằng sau là phòng thí nghiệm.

Hai người nằm sấp trên lan can, xem học sinh chạy tới chạy lui ở phía dưới.

“Lần này tớ xong thật rồi, tối hôm qua một giờ sáng mới ngủ, hôm nay kiểm tra nhìn mấy con số cứ có cảm giác như bị thôi miên.” Tô Khả Tây líu ríu nói.

Cả ngày không tìm được người, nên tâm trạng Đường Nhân không tốt, thuận miệng trả lời qua loa, cô hoàn toàn không có hứng thú.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tô Khả Tây hỏi.

Cô ta chơi với Đường Nhân từ nhỏ, có thể nói là cô ta hiểu rõ Đường Nhân, nhưng hôm nay lại không hiểu.

“Chao ôi, tối hôm qua quên hỏi cậu, nghe nói cậu bị đưa lên phòng giáo viên, lại còn bị nói là gian lận, giáo viên nào mà không chịu mở to mắt ra như thế, thật là mắc cười muốn chết mà!”

Trên cơ bản, tất cả giáo viên ở tư thục Gia Thủy đều biết Đường Nhân, bởi vì phòng làm việc của hiệu trưởng trưng bày rất nhiều ảnh con gái ông ta. Mặc dù cô không biết bọn họ.

Sự kiện này sớm được truyền đi khắp trường, ở trong mắt bọn họ, thành tích của Đường Nhân rất tốt, loại chuyện gian lận như thế này là tuyệt đối không có.

“Sao cậu không chết cười luôn đi?”

“Tớ muốn cười đến chết, nhưng nghĩ lại tớ chết thì ai chơi với cậu?”

“Chơi cái rắm.”

“Cậu có nghĩ là quý cũng biết yêu không. Chị đại biết yêu nghe cũng hấp dẫn đấy chứ.”

Nói là nói như thế, Tô Khả Tây vẫn phát hiện cô có điểm gì là lạ: “Hôm nay trông cậu phờ phạc quá? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Đường Nhân tựa ở bên cạnh Tô Khả Tây, lộ ra nửa bên gò má, huênh hoang tỏa ra hào quang trong sắc trời chiều, quyến rũ mà không lẳng lơ, ngọt mà không ngán, sự xinh đẹp nổi bật động lòng người, mang một chút trầm tĩnh thấu đáo.

Thật sự là một cảnh đẹp, Tô Khả Tây chậc chậc lưỡi.

Lầu dưới ở khu vực công cộng, vài học sinh nam cao cao đang chơi bóng rổ, tiếng bóng va chạm với mặt sân vang vọng trong không gian, bên cạnh kèm theo tiếng hô hào.

Đường Nhân dựa vào lan can, không đếm xỉa nghĩ: Thật muốn nhìn lại bộ dạng lúc Lục Trì đỏ mặt quá.

~

Lầu dưới truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ.

“Ôi chào, Lục Trì, hôm nay kiểm tra có được không mà nộp bài sớm vậy?”

Đường Nhân nhìn xuống phía dưới lần nữa, sát vách tường là một nam sinh chạy qua, mà ở phía trước cậu ta, là một nam sinh khác ôm sách chậm chạp đi tới, thân hình thon gầy.

“Làm được.... Hết.”

Đường Nhân thấy phản ứng của anh, giọng nói êm tai dễ nghe, dường như đó là tông giọng mê hoặc lòng người.

Cô nhện không được nheo mắt, âm thầm liếm liếm môi.

“Lợi hại vậy, nhanh như vậy, quả nhiên là học giỏi! Nói đến cái này, cậu có thành tích giỏi như vậy sao lại chuyển từ Nhất Trung qua đây, không phải chỗ đó giáo viên giỏi hơn sao?” Nam sinh kia lại hỏi.

Đường Nhân căng tai lên nghe lén.

Tô Khả Tây ở bên cạnh vừa đúng lúc chứng kiến bạn mình rón rén va vào tường bên ngoài phòng vệ sinh, cười đến run cả tay chân.

Bị Tô Khả Tây quấy rầy, Đường Nhân không nghe được câu trả lời của Lục Trì, có hơi thất vọng.

Tô Khả Tây quay đầu, chợt phát hiện ra không đúng, cô ta quay qua quay lại, cảm thấy bộ dáng của Đường Nhân hôm nay..... Chẳng lẽ vì phía dưới lầu có nam sinh kia?

“.... Có câu này không biết tớ có nên nói hay không.”

“Câm miệng.”

“Không, tớ phải nói.”

Đường Nhân lười biếng nhìn cô ta.

Tô Khả Tây cảm thấy ánh mắt này giống như một đũa trẻ bị chậm phát triển đang yêu.

“Đừng đùa nữa.” Cuối cùng Tô Khả Tây nhin không được, “Cậu xem, hắt đeo mắt kính, áo sơ mi thì cài kín đến nút đầu tiên, cậu xem.... Loại người đó không để ý chuyện bên ngoài, là con mọt sách, con mọt sách là gì cậu không biết sao, trong mắt chỉ có sách, cậu đừng có đùa giỡn nữa.”

Cũng giống như bọn lớp chuyên, cả ngày hăng hái học tập, đắm chìm trong thư viện nghiên cứu, học tập tiến bộ.

Đường Nhân không lên tiếng, đôi mắt sáng lạng như ngôi sao.

Tô Khả Tây cân nhắc một cái, quan sát thân hình mỏng manh của cậu nam sinh kia, đổi ý kiến: “Xem bộ dạng này của hắt, chắc chắn không biết chơi bóng rổ.”

Lúc Đường Nhân mới học lớp mười, là học sinh mới vào trường, thành tích xuất sắc có tiếng, có một anh lớp trên không sợ chết theo đuổi Đường Nhân, kết quả bị cô nói một câu khiến anh ta bỏ cuộc.

Câu nói kia nói như thế nào ấy nhỉ.....

Bóng rổ cũng đánh không lại cô, thì có cái gì mà dám đứng trước mặt cô làm trò?

Nam sinh rất mê bóng rổ, anh lớp trên kia tự tin mười phần, một nữ sinh thì làm sao có thể so với anh ta, sau đó đôi bên kéo nhau ra sân bóng rổ, kết quả anh ta không thể thắng nổi Đường Nhân một quả, cũng khiến cho tất cả học sinh trong trường mất hồn.

Anh trai Đường Nhân nằm trong đội bóng rổ chủ lực của thành phố, từ nhỏ cô đã đi theo anh trai để học, trên cơ bản trong trường không ai chơi bóng rổ lại cô.

Phải nói như vậy để cô bỏ đi ý định trong đầu.

Đường Nhân lại khẽ lắc lắc đầu.

Không chơi bóng rổ thì cô cũng thích, ai bảo anh lại hợp khẩu vị của cô như thế, những cái khác đều thành mây bay đi hết.

Đường Nhân nhìn Tô Khả Tây, trong mắt là ánh trời chiều sặc sỡ xinh đẹp.

Sau đó cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn xuống lầu dưới hô: “Lục Trì!”

Giọng nói không lớn không nhỏ, lại vừa vặn có thể để Lục Trì nghe thấy.

Nghe được tiếng gọi, Lục Trì ngẩng đầu, nheo mắt nhìn nữ sinh trên lầu ba cười nói riu rít, là nữ sinh kia. Trước mắt anh lại hiện lên hình ảnh lúc sáng, da trắng eo thon.

Lục Trì nhăn mặt, há mồm, đứng im nửa ngày định nói, nhưng lại nhớ đến cô còn chưa hỏi gì mà.

Thấy anh nhìn sang, Đường Nhân cong mắt, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra tâm tình đang vui của cô: “Lục Trì, cậu cũng chơi bóng rổ sao?”

Toàn bộ học sinh trong trường ai mà không biết Đường Nhân, cũng đều biết sự kiện năm đó, nghe được câu này thì vỗ tay ào ào. Hỏi Lục Trì có chơi bóng rổ hay không, vậy là cũng có coi trọng nam sinh kia.

Ồn ào.

Đường Nhân nhíu mày: “Câm miệng hết.”

Cô vừa lên tiếng, thì tất cả mọi người đang ồn ào lập tức yên lặng, cùng lắm thì mọi người vẫn nhìn chăm chăm Lục Trì.

Có thể được Đường Nhân xem trọng, nhất định là không đơn giản.

~

Mọi người chung quanh đều nhìn chăm chăm Lục Trì.

Lục Trì cúi thấp đầu, hít sâu. Từ Nhất Trung chuyển sang đây, đây là lần đầu tiên có nhiều người nhìn anh chăm chú như thế, Lục Trì có chút khẩn trương. Nam sinh ở bên cạnh còn đang thúc giục anh.

Không gian càng yên tĩnh.

Đường Nhân cho rằng mình sẽ không được nhận câu trả lời, nhưng

một khắc sau đó nghe Lục Trì nói: “Không.”

Ngắn gọn mà trong trẻo.

Lục Trì thở dài một hơi nhẹ nhõm, mặt mày dần dần giãn ra.

Nam sinh ở bên cạnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đang chuẩn bị nện cho anh một bài học. Đột nhiên một cục giấy từ bên trên ném xuống, trúng bả vai của nam sinh kia, khiến cậu ta sợ hết hồn.

Cậu ta ngẩng đầu, cho dù ở một khoảng cách cũng có thể thấy rõ khuôn mặt Đường Nhân lạnh đến mức nào.

Chị Nhân vậy mà lại coi trọng Lục Trì như thế.....

Nam sinh kia lập tức rút tay trở về, ngoài miệng hạ giọng: “Lục Trì cậu bị ngốc hả, cho dù không biết cũng phải nhận là biết chứ, phải biết nể mặt chị đại chứ.”

Lục Trì mím môi lại thành một đường thẳng, sắc mặt hơi trắng bệch, ngón tay siết sách vở, trực tiếp đi vào bên trong phòng học.

Người vừa rời đi, ánh mắt sắc bén của Đường Nhân lại lướt qua đám đông náo nhiệt một vòng, thong thả nói: “Giải tán hết cả đi.”

Giọng nói của cô vang vọng khắp trường.

Người vây xem đột nhiên run lên, câu nói này rõ ràng là nói với bọn họ.

~

Đã cảnh báo bọn họ rồi, Đường Nhân tựa vào lan can, nheo mắt.

Bộ dáng vừa rời của Lục Trì rõ ràng là rất đáng yêu.

Tô Khả Tây lắc lắc cánh tay cô: “Chị đại, người đã đi rồi, cậu nhìn về mặt cậu bây giờ đi, bị ối lấm đấy.”

Trùng hợp, tiếng chuông lớp vừa lúc vang lên, giám thị đã bắt đầu cầm đề thi lên, còn học sinh cũng ồn ào trở lại phòng học.

“Tớ về phòng thi đây, cậu cũng mau vào lớp đi.”

“Không tiễn.”

Đường Nhân phát phát tay, chậm rãi đi về phía phòng học.

Trong lòng cô toàn là hình ảnh mặt đối mặt lúc nãy, tựa như ở trong lòng có một cái bình. Mặt ong ở bên trong đột nhiên bị tràn đầy, mà cô thì đang ngâm trong đó, ngọt ngào tê tái.

Lục Trì thật sự..... Giống như chọc trúng điểm ngứa của cô.

Tựa như một cô gái mặc chiếc váy hồng tung bay trong gió, làn váy cứ thu hút lấy lòng cô, quyến rũ người không thôi.

Bề ngoài thanh tú lại kín đáo, nhưng da mặt mỏng hay thẹn thùng, như quả bóng hơi, nhìn thấy anh thì muốn chọc cho một cái.

Tựa như vì cô mà sinh..... Đường Nhân đột nhiên có ý nghĩ này, cũng vì động tâm.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã cảm thấy anh thuộc về cô.

Chương 3

Editor: Trà Đá.

Lục Trì vừa mới đến phòng học, chuông vào lớp còn chưa reo, giám thị còn chưa tới. Thì một đám nam sinh không nhìn được xông tới.

“Chao ôi, cảm giác được Đường Nhân thích như thế nào? Có thể được chị đại nhớ đến, nếu cậu mà thắng cả bóng rổ nữa thì có chuyện để coi rồi.”

“Thật sự cậu không chơi được bóng rổ sao? Bình thường cậu chạy nhanh lắm mà! Nè Lục Trì, rốt cuộc là cậu có nói hay không đây?”

Cực kì âm ỉ.

Lục Trì khẽ nhíu mày, bên tai nhớ lại giọng nói của cô. Trên mặt dần dần trắng bệch, anh thật sự không biết chơi bóng rổ, chỉ biết đọc sách.

Người ngồi bên cạnh kéo ghế lại gần anh: “Lục Trì, sao cậu có thể lọt vào mắt xanh của Đường Nhân hay vậy? Cậu ấy yêu cầu cao lắm, trừ bản thân cậu ấy ra, thì tất cả người khác đều không vừa mắt cậu ấy đâu.”

Người nọ quan sát Lục Trì, mi thanh mắt đẹp, tướng mạo rất bình thường, còn đeo cặp mắt kính, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Đường Nhân?

Nghe vậy, Lục Trì nhớ tới hôm ở trong văn phòng giáo viên cách đây

không lâu, ánh mắt của cô dường như đang nhìn ngắm một món ăn ngon, như muốn ăn anh.

Nghĩ đến ý vị sâu xa từ hình dáng phát âm từ miệng của cô, gò má anh chợt ửng đỏ.

Chuông vào lớp vang lên, một giám thị trẻ tuổi đi giày cao gót, lúc đi phát ra tiếng lộp cộp trên mặt sàn.

Giám thị nhỏ nhẹ nói: “Cất hết sách vở đi, bây giờ bắt đầu phát bài thi.”

Có thể ở lớp chọn đều là những học sinh khá giỏi, bản thân rất hiểu rõ, cho nên giám thị cũng không cần dặn dò nhiều.

Lục Trì cầm lấy bản nháp trên tay, công thức tính toán được viết ngay ngắn trên giấy, anh dùng tay vò nát tờ giấy, ngón tay giật giật, ném vào thùng rác ở phía sau.

~

Tin tức Đường Nhân xem trọng học sinh mới chuyển trường đến lập tức được lan ra nhanh chóng, chưa đến nửa tiếng đã lan ra khắp góc ngách trong toàn trường, nhất là đối phương lại không biết chơi bóng rổ.

“Cậu thật sự coi trọng con mọt sách nói lấp đó hả?” Có một nam sinh kết giao tốt với cô lại hỏi thăm tin tức, nhớ tới tình cảnh lúc ấy, cậu ta vui mừng khôn xiết: “Hay là đùa giỡn cậu ta, đúng ra phải ngửa mắt mới đúng chứ.”

Không tính đến bộ dáng mỏng manh, lại còn bị nói lấp thì có chỗ nào vừa mắt đây.

“Mày nói ai nói lắp?” Đường Nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu ta một cái.

Nam sinh kia kinh sợ, lập tức che miệng lại: “Em sai rồi, chị Nhân, phải gọi là anh rể mới đúng.”

“Mày rảnh quá hả? Chuyện này thì liên quan gì đến mày?”

Nam sinh kia nghẹn lời, cọt nhả nói: “Chỉ là quan tâm một chút mà thôi. À đúng rồi, đám Nhị Trung nói chị Nhân không đến cho bọn nó được diện kiến nhan sắc một chút sao?”

Nhị Trung lớn lối kiêu ngạo, không đáng đánh.

Ngày xưa bọn cầm đầu cấp ba ở đây, Đường Nhân đã được lĩnh giáo sự lợi hại, chỉ đơn giản là không dám chọc vào.

Nhưng từ sau khi đám cầm đầu tốt nghiệp, thì người mới được lên thay, trở nên cực kỳ nhu nhược, ngược lại khắp nơi bắt đầu khiêu khích, lúc nào cũng muốn đến trường tư thực Gia Thủy để gây rối.

Đường Nhân nhíu mày: “Không đi.”

Ước gì có Lục Trì đến xem thì thú vị hơn rồi.

Nam sinh kia nắm tóc, ánh mắt đảo qua đảo lại vài cái, ấp úng nói: “Nhưng bọn Nhị Trung chỉ rõ muốn....”

“Muốn tao?” Đường Nhân cười lạnh, đuôi mắt lộ ra sự lạnh lùng: “Tuổi gì mà đòi gặp tao.”

Nam sinh kia lập tức gật đầu đồng ý, đè nén mừng rỡ, ngoài miệng

phụ họa thêm: “Đúng vậy, đúng vậy, bọn nó chỉ là một đám chậm phát triển trí tuệ.”

Giám thị coi thi nhanh chóng bước vào phòng học, nam sinh kia vội vàng đứng dậy, bỏ lại một câu: “Chị Nhân, chị có thể suy nghĩ thật kỹ được không?” Sau đó vội vàng đi ra khỏi phòng học từ cửa sau.

~

Giờ thi môn vật lý.

Sở trường của Đường Nhân là hóa học và sinh vật, mặc dù vật lý có kém hơn một chút, nhưng cũng đã nắm vững hơn, hướng chỉ chỉ là bài thi khảo sát, trường học cũng không ra quá khó.

Cô chống cằm, miệng cắn nhẹ đuôi bút.

Lục Trì nhất định sẽ nộp bài sớm, cô cũng phải ra sớm giống như anh mới được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đường Nhân lắc lắc đầu, vút hết suy nghĩ trong đầu, nhanh chóng tăng tốc độ, chuẩn bị nộp bài sớm ra ngoài chặn người.

Giám thị thấy động tác của cô, khẽ ho nhẹ một tiếng.

Đường Nhân trực tiếp ném trả cây bút lại cho Vu Xuân, rồi sửa sang lại đầu tóc.

Trông cô giống như muốn nộp bài sớm, giám thị coi thi nhìn một lượt quanh phòng, sau đó đi tới nhỏ giọng hỏi: “Bạn học, em muốn nộp bài thi sao?”

Đường Nhân tiện tay bê trái bóng rổ lên, mang bài thi tới bục giảng.

Thấy cô vội vàng như vậy, giám thị coi thi vốn đang nhíu nhíu mày, nhưng khi đi tới nhìn bài thi thì mọi suy nghĩ chợt biến mất.

~

Đường Nhân chạy như bay từ lầu ba xuống lầu một, đồng phục tung bay giống như hoa hướng dương tỏa sáng đến chói mắt, tóc dài tung bay.

Cô nhẹ nhàng thở dốc, dừng ở lầu một.

Lớp chuyên của trường vừa vặn nằm bên cạnh cầu thang.

Cấu tạo trong phòng học có hai cửa sổ, Đường Nhân tiện đường đi qua, liếc thấy rõ ràng trong phòng thi, ai cũng đang vội vàng làm bài thi.

Dựa vào một vị trí để trống. Rất rõ ràng, Lục Trì đã rời đi trước.

Chứng kiến tình huống này, nội tâm Đường Nhân lập tức trở nên nóng vội.

Đường Nhân dùng sức ném mạnh quả bóng rổ đập vào tường, phát ra một tiếng vang rất lớn, sau đó quả bóng bật ngược trở lại cạnh chân cô.

Lúc cô quay người lại, thì thấy Lục Trì đang ôm quyển sách đứng đó.

Đường Nhân thu chân lại, sửa đồng phục, cười cười với anh, bước tới trước mặt anh: “Chào cậu, tớ là Đường Nhân.”

Ánh mắt Lục Trì dờn xuống dưới, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía khác, nói chậm rãi: “Làm hư hỏng tường của trường, bị phạt.”

Lúc sáng anh có thấy được một nam sinh bị thầy giáo bắt được, bị mắng đến nửa tiếng, nghe nói là hội học sinh có kiểm tra chuyện này nữa.

Đường Nhân nháy nháy mắt mấy cái: “Cho nên..... Cậu đang lo lắng cho tớ hả?”

Đại khái là đáp án này quá mức tưởng tượng của cô, cô tận mắt thấy anh lui về phía sau một chút..... chỉ có một chút.

Lục Trì không trả lời, xoay người rời đi.

Đường Nhân vội vội vàng vàng đi theo, cô vất vả lắm mới có cơ hội để tiếp xúc gần gũi, sao có thể dễ dàng để anh chạy đi được.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới, Lục Trì lại đi vào trong nhà vệ sinh nam.

Con mọt sách nhìn vậy mà lại thông minh, đại khái cảm thấy cô sẽ ngượng ngùng mà bỏ đi. Nhưng Đường Nhân cũng không phải người bình thường, cũng không phải là chưa từng đi vào trong.

Đường Nhân nằm dài trên lan can nhìn phía trước chờ, cô cũng không tin Lục Trì lại ở trong mãi không chịu ra.

~

Lục Trì vừa mới đẩy cửa nhà vệ sinh nam ra, thì đã nghe thấy giọng nói xì xào truyền đến tai anh: “Chao ôi là thật đó, anh, Đường Nhân thật sự để ý tới tên kia, hôm nay cả trường đã biết tin này rồi!”

Bây giờ vẫn còn đang trong giờ kiểm tra, nên trong nhà vệ sinh nam rất yên tĩnh. Mà động tác của anh cũng rất nhỏ, cho nên người đứng bên trong không hề phát hiện ra, còn đang nói tiếp.

Tay của Lục Trì ngừng lại ở trên tay nắm cửa.

“Hắn mới chuyển từ Nhất Trung đến, em chỉ biết là thành tích của hắn rất tốt, cả ngày chỉ ôm sách, cái khác thì không rõ lắm.” Giọng nam sinh kia tiếp tục: “Anh, hay anh đi loan tin cho đám bên Nhị Trung nếu muốn gặp Đường Nhân thì cứ xuống tay với hắn, da thịt hắn mềm như vậy, không chừng Đường Nhân mà biết được sẽ nghe lời anh, nói cái gì thì làm cái đó ha ha.....”

“Anh, đừng nói là, Đường Nhân lại đi thích thằng nhóc gầy gò ốm yếu đó chứ, so với hắn thì anh còn tốt gấp trăm lần, bảo đảm nhiều người yêu thích không muốn buông tay.... Em không dám động tới, em nào có bản lĩnh đó, Đường Nhân cao tận mây xanh, con mắt nhìn người cũng không giống nhau....”

Nghe đến đó, Lục Trì mím môi, xoay người kéo cửa ra, không phát ra một tiếng động nào. Lại nhìn thấy bóng lưng Đường Nhân, anh chợt nhớ lại đoạn đối thoại của hai nam sinh kia.

“Cậu không rửa tay sao?” Vừa đúng lúc Đường Nhân quay lại, dựa người trên thành lan can.

Lục Trì: “....”

Anh thở ra một hơi, vắn vùi nước.

Đường Nhân nhìn chăm chăm anh rửa tay, năm ngón tay thon dài nhiều lần đan xen với nhau quấy rầy tâm hồn người ta, làm cho cô không nhịn được nuốt nước miếng.

Vòi nước được khóa lại, trên tay anh vẫn còn lưu lại vài giọt nước, trong suốt chói mắt.

“Cậu nhìn..... Nhìn.... Cái gì, lúc này?” Lục Trì cảm thấy không được tự nhiên, khó khăn mở miệng hỏi.

“Nếu cậu sẵn lòng.” Đường Nhân nhún vai: “Thì nhìn bao lâu tớ cũng chịu.”

Nói xong, cô nhìn anh như chớp mào: “Nếu như cậu liên tục nhìn tớ, thì tớ sẽ rất cao hứng đó.”

Khuôn mặt thiếu nữ hơi gấp gáp, lộ ra một tia ngọt ngào ngây thơ, khiến cho người ta sung sướng.

Lục Trì ngưng mắt mấy giây, tay đặt ở sau lưng nắm chặt lại.

Hai người mặt đối mặt, Đường Nhân nói không ngừng. Giống như buổi sớm mai trong rừng rậm, chim nhỏ líu ríu không ngừng.

Cô nói chuyện tình yêu, Lục Trì nghĩ thầm, hàng lông mày thanh tú siết chặt lại.

Bỗng dưng, trước mắt anh đột nhiên hiện ra cái eo thon nhỏ chưa đầy cái nắm tay của cô.

Ma xui quỷ khiến anh giang hai tay ra, sau đó lại nắm thành quyền.

Anh cũng thấy suy nghĩ của bản thân dường như có chút biến thái.

Lục Trì có cảm giác mặt mình có chút nóng lên, vội vàng vứt bỏ đi suy nghĩ kỳ quái đó, thấy cô còn đang say sưa nói chuyện, nhin

không được dặn dò: “Nhị.... Trung muốn.... Muốn tìm cậu....”

“Tìm tớ kiếm chuyện sao?” Đường Nhân đáp, “Ở đâu? Cậu nghe được chuyện này ở đâu?”

Hình như cô cảm thấy có chút xúc động: “Hay là có nam sinh nào ở trong nhà vệ sinh ra oai, lộ ra một chút bí mật, Lục Trì, cậu thật sự rất đáng yêu.”

Đáng yêu sao? Nghe thấy cô khen như vậy, sắc mặt Lục Trì đột nhiên đỏ lên, tim đập nhanh hơn, mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Tớ về đây, đọc sách.”

Đường Nhân trêu anh, hỏi: “Về thật sao?”

Lục Trì vội vội vàng vàng gật đầu, sợ chậm trễ, lại vội vàng xoay người rời đi.

Thật sự không có một chút lưu luyến nào, Đường Nhân cảm thấy rất buồn cười.

Vừa nhìn thấy anh, cô lập tức nói chuyện không dừng lại được, cảm giác bản thân cô đã đột phá quá sức tưởng tượng.

Nhưng mà dựa trên phản ứng của Lục Trì, thì có vẻ như cô.... Không được lòng anh cho lắm?

Đường Nhân gọi anh: “Lục Trì!”

Lục Trì dừng chân lại, ngón tay run rẩy, cam chịu xoay người, yên lặng đắm chìm trong ánh chiều tà.

Mỏng manh.

Ở giữa không gian mê mẩn như vậy, cô bước hai ba bước đến trước mặt anh, hai tay đặt trên bả vai anh, áo sơ mi mùa hè mỏng manh không ngăn cản được xúc cảm mềm mại.

Cả người Lục Trì trở nên cứng ngắt.

Khó có thể nói rõ cảm giác trong lòng, cuối cùng lại có sự va chạm gần gũi.

Đường Nhân nhón chân lên, nhẹ nhàng thổi một cái vào tai anh, sau đó mở miệng: “Thật sự muốn giấu cậu đi, không để cho ai phát hiện ra cậu.”

Lục Trì: “...”

Tự dưng lại nói ra lời như vậy..... Đột nhiên cảm thấy..... Mặt cô rất dày.

Mấy giây sau đó.

“Cậu cậu cậu.....” Lục Trì nói lặp ba lần, “Đừng, đừng như vậy, tớ phải về đọc.... Đọc sách.”

Anh đẩy cô ra, xoay người đi về phía cổng trường.

Một lát sau, sau lưng truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Chao ôi con mọt sách, cậu muốn nắm tay tớ đi về không?”

Chương 4

Editor: Trà Đá.

Nắm tay..... Lục Trì để ý đến chi tiết đó.

Anh căng thẳng hít sâu một hơi, quyết định không để ý tới nữa.

Chờ đến khi Lục Trì đi mất, cuối cùng Đường Nhân không nhịn được cười to, tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái khiến hai nam sinh đứng trong nhà vệ sinh nam không dám ra ngoài.

Đối với chuyện bên Nhị Trung, cô phỏng đoán anh đã nghe được gì ở bên trong.

Đúng lúc này có một nam sinh từ phòng học bên kia đi lại đây, Đường Nhân vẫy vẫy tay: “Vào trong xem một chút, bên trong có ai.”

Nam sinh kia không hiểu, nhưng vẫn nghe lời đi vào.

Đường Nhân nâng nâng cái cằm.

Một lúc sau, nam sinh kia chạy ra, kinh hoàng nói: “Chị Nhân, bên trong có một thằng rất bỉ ổi, sau khi nhìn thấy em còn dùng ánh mắt đó nhìn em!”

“Ánh mắt nào?”

“Chính là kiểu ánh mắt này!”

Đường Nhân hít sâu một cái, quái dị liếc nam sinh kia một cái: “Cảm ơn.”

Vài phút sau, nam sinh kia ở bên ngoài không nghe được động tĩnh gì hết, lại không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ, len lén đi tới.

Nam sinh kia còn chưa động vào cánh cửa, thì đã thấy Đường Nhân đi ra ngoài.

Xem ra có vẻ như không có chuyện gì, nam sinh kia nghĩ thầm.

Chờ Đường Nhân đi rồi, cậu ta lập tức đẩy cửa đi vào, phát hiện ra nam sinh bí ổi kia nằm trên đất rên rỉ đau đớn, lại nhìn sang phía khác mà không dám nhìn thẳng mặt.

Chị đại Gia Thủy, quả nhiên không giống người thường.

~

Vừa mới thi xong, ký túc xá ngập tràn tiếng la hét chói tai.

Sắc trời đã tối, không ít người phóng túng hết mới trở về, rồi sau đó mới nhận sách vở, sách vở cấp ba rất nhiều, cho nên việc sắp xếp cũng rất ồn ào.

Tô Khả Tây hất tay, móc ra cái mặt nạ: “Đám Nhị Trung kia cũng to gan nhỉ, cũng may chưa bị cậu nhấn vào bồn cầu, nói chuyện mắc ói.”

Không nghĩ đến ở trong trường học vẫn còn có người thông đồng với Nhị Trung.

“Nghỉ hè rảnh rồi quá mà.” Đường Nhân thông thả ung dung, mở túi

khoai tây chiên ra.

Vừa ăn vừa nheo mắt kể chuyện Lục Trì cho Tô Khả Tây nghe.

Nhất là phản ứng của anh.

Điều kiện của ký túc xá trường tư thực tốt hơn rất nhiều, bốn người một phòng, có hai giường tầng. Mỗi học sinh trong ký túc xá đều có ngăn tủ riêng.

Tô Khả Tây bịt mắt: “Mẹ nó, có phải cậu muốn khiến tớ chết vì cười không hả, muốn dùng cái mặt nạ này của tớ không?”

“Chẳng lẽ xài mặt kia?”

“Biến, trả khoai tây chiên lại cho tớ.”

Tô Khả Tây kéo mặt nạ xuống, la to một tiếng rồi nhào tới. Áp sát cái mặt đang dính dính lên mặt cô, lại tiện tay dán mặt nạ lên mặt cô.

Tô Khả Tây đoạt lại khoai tây chiên: “Dựa trên những gì cậu vừa kể, tớ suy đoán cậu ta đúng chất là một con cún ngây thơ luôn, cậu trêu chọc như thế nào cũng dính hết.”

Đối với chuyện Đường Nhân đột nhiên hứng thú với một nam sinh như vậy, Tô Khả Tây vẫn cảm thấy rất kỳ lạ. Cô nương nhà cô vẫn luôn đơn thuần mười mấy năm nay, vậy mà bây giờ lại gặp trúng tiếng sét ái tình.

Tình yêu tới quá nhanh.

“Chao ôi, xung quanh giờ chỉ còn lại một mình tớ cô đơn.” Tô Khả Tây nói.

Phòng ngủ có bốn người, hai học giỏi hai cận bã, một người học giỏi lớp 11 quen với bạn cùng lớp anh anh em em, sau khi nghỉ hè thì lại ngọt ngọt ngào ngào ngán chết người. Còn một người học cận bã vậy mà quen được một đàn em học giỏi, thoải mái yêu đương.

Ban đầu còn có Đường Nhân là người cùng chung số phận với cô ta, bây giờ chỉ còn mình cô ta cô đơn.

Tô Khả Tây nghiêng đầu nghiêm túc hỏi: “Nhân Nhân nghiêm túc hả? Nếu như chỉ là nhất thời hứng thú thì đâu cần phải trêu chọc người ta như vậy, mà đối phương lại là học sinh giỏi nữa chứ.”

Có lẽ người ta chỉ muốn tập trung học tập để thi đậu đại học.

Đường Nhân nhìn Tô Khả Tây: “Nghiêm túc. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, là tớ đã xao động rồi.”

Lại nhớ đến cảm giác khi bàn tay cô chạm đến thân thể anh, cô liếm liếm môi, thật sự là rất đáng tiếc.

~

Thứ hai, ánh nắng tươi sáng, trường học có buổi chào cờ đầu tuần.

Tiết tự học buổi sáng vừa mới kết thúc, tất cả học sinh đều kéo nhau xuống sân thể dục.

Đường Nhân nhớ tới Lục Trì, chưa cần cô đến trước cửa lớp ban tự nhiên, thì Lục Dĩ đã xuất hiện cười ha ha: “Lục Trì bị thầy chủ nhiệm gọi đi rồi.”

Cô gật gật đầu, ngược lại đi xuống sân thể dục.

Trường tư nhân Gia Thủy, từ cổng trường đi vào bên trong cỡ chục mét có ba hướng đi, hướng bên phải là trường cấp ba, hướng bên trái là trường cấp hai, ở giữa là khu hành chính, có cây cầu vượt bắt ngang.

Từ dưới cầu vượt đi liên tục về phía trước, đi qua căn tin, hướng trái là ký túc xá, hướng phải chính là sân thể dục.

Lưới sắt màu xanh lá cây vây quanh sân thể dục, giống như nhà giam.

Bình thường trên sân thể dục rất vắng vẻ, trống trải tĩnh mịch, giờ phút này lại đứng đầy học sinh.

Ánh mặt trời tản ra từ tầng mây trắng chiếu xuống trên áo đồng phục màu trắng, càng khiến cho học sinh phát sáng ngời ngời.

Lá cờ màu đỏ bay ở giữa không trung.

“...Các bạn học, mùa thu tháng mười, mùi đan quế tỏa ra theo chiều gió, tại đây dưới tiết trời mùa thu sáng khoái, chúng ta đón mặt trời mới lên, kèm theo cả hương hoa khắp nơi.... Cuộc đời học sinh cấp ba sống không chỉ vì mình, mà còn đầy những hứa hẹn....”

Hằng năm thầy phụ trách đều cầm lấy micro, nói văng nước bọt tứ tung.

Trên tấm lưới sân thể dục có một cái cửa sau, hư đã lâu rồi mà không được sửa chữa, xung quanh có đủ mọi loài cây, có đủ mọi bóng râm, vừa vặn tiện nghi cho cô.

Bên cạnh cửa sau là lớp cuối cùng, cô chậm rãi đi từ lớp cuối cùng

lên trên, dọc đường chào hỏi đám đàn em, lúc đi ngang qua lớp tự nhiên có nhìn tới nhìn lui nhiều lần.

Lục Trì không đứng ở trong hàng, nếu dựa trên dáng vóc của anh, thì chắc chắn anh sẽ đứng ở đằng sau. Nếu anh ở đây, Đường Nhân cảm giác cô có thể phát hiện ra anh đầu tiên.

Không biết như thế nào, cô đột nhiên có cái suy nghĩ nhìn thấy anh đầu tiên.

Có mấy nữ sinh đứng ở hàng giữa líu ríu thảo luận: “Thầy phụ trách có phải dùng mãi một bài ba năm nay rồi không thay đổi đúng không?”

Một nữ sinh ở bên cạnh cười: “Cũng không hẳn, ít ra thì đổi từ cấp hai thành cấp ba, vậy là tiến bộ rồi. Mỗi lần như vậy tớ lại thấy nghi ngờ, cái micro bị dính nhiều nước miếng đến vậy mà vẫn còn sử dụng được sao?”

Vui vẻ được mấy giây, đột nhiên có một nữ sinh nói: “Chao ôi, tớ còn nhớ rõ có một lần Đường Nhân lên phát biểu, phải gọi là xuất sắc.”

Nghi thức chào cờ đã trở thành hình thức rồi.

Trước kia, Đường Nhân đứng nhất toàn trường, đương nhiên được lên đọc bài phát biểu trước toàn trường, có thể nói đó là bài phát biểu duy nhất của cô, cô chỉ nói: Không có lời nào để nói.

Khi đó, tất cả học sinh đứng phía dưới đều nhìn đến ngây người, thầy phụ trách run rẩy nửa ngày không nói ra được lời nào, cuối cùng cũng phải nhẹ nhàng mời cô xuống.

Về sau, loại phát biểu này không đến lượt cô nữa, mà trực tiếp

chuyển đến người đứng nhì và đứng ba toàn trường. Mỗi tuần nghe bọn họ phát biểu một lần, tất cả học sinh muốn phát điên lên rồi.

Nhất là tên đứng nhì toàn trường. Cậu ta phát biểu cực kỳ không giống ai, về phần tại sao cậu ta lại có thể được đứng nhì toàn trường, đã phải trải qua vài chục lần lên xuống, bạn học cùng thời có thể chỉ ra.

Còn kếm treo cổ trên trần nhà đục tường trộm sách thôi.

Học sinh lớp 14 đứng lura thừa lớt thớt, cuối cùng Tô Khả Tây vẫy vẫy tay với cô: “Tới đây.”

Không thấy được Lục Trì, Đường Nhân cảm thấy hơi thất vọng.

Vừa tới chỗ Tô Khả Tây, thì trong loa vang lên tiếng của người đứng nhì.

Cuối học kỳ vừa rồi, cậu ta dành được ngôi vị á quân trong cuộc thi hùng biện của thành phố.

Còn học sinh đứng phía dưới phải biết làm gì.

Tâm tình Đường Nhân đang u ám, nghe được bài phát biểu kia, xoa xoa đầu, không nhịn được nói: “Cái rắm.”

Tô Khả Tây quay lại nói nhỏ: “Sao, cậu thú lắm hả?”

Đường Nhân đá cô một cước: “Vớ cái thân thể gầy nhom đó của cậu ta, đi mười mét phải đứng lại thở gấp, không có cây chống gậy thì đừng hòng đi tới được chân núi.”

Xung quanh nghe được câu cô nói thì cười rộ lên.

Tô Khả Tây cười ha ha: “Tur tưởng lớn gặp nhau rồi.”

~

Trong lúc phát biểu, 20 lớp phía dưới bắt đầu có dấu hiệu xôn xao.

Thầy phụ trách sinh lòng bực bội, xuống tuần tra. Thầy ấy đã trung niên, hói đầu, chỉ có một vòm tóc đen thừa thớt mọc xung quanh đầu, mọi người đặt cho thầy ấy biệt danh Địa Trung Hải.

Trong tay thầy ấy là cuốn chương trình được cuộn tròn lại, đi một lượt dọc từ lớp một đến lớp mười ba, giọng nói nghiêm nghị bên tai không dứt: “Đồng phục của em đâu? Đồng phục đâu?! Đứng thẳng, khom lưng như khi! Bảng tên đâu!?”

Sau đó rất nhanh chóng đến lớp 14, thầy phụ trách đi từ đầu đến cuối gõ gõ.

“Hai người các em...” Cuối cùng thầy ấy cũng dừng lại chỗ Đường Nhân, lời nói như bị chặn lại ở trong họng, nhỏ nhẹ nói: “Mau chỉnh sửa lại đồng phục cho gọn gàng. Tô Khả Tây, sao đồng phục của em lại đen nhất khối vậy hả?”

Tô Khả Tây bĩu môi: “Hôm qua em đi đào than đá cùng với ba ạ.”

“Sao em không nói mình đi đào mỏ vàng luôn đi?”

“Thầy à, chúng ta làm gì có mỏ vàng ạ!”

Thầy phụ trách bị bí, học sinh đứng xung quanh đã thấy nhưng không dám lên tiếng.

Thầy ấy trở lại đứng bên cạnh sân khấu, hai người phát biểu đã xong, vì không muốn để cho học sinh giỏi bị lúng túng, nên có vài tiếng vỗ tay thừa thớt vang lên.

Micro lại lần nữa rơi vào trong tay thầy phụ trách, tất cả học sinh đều cảm thấy buồn chán, chờ thầy phụ trách tuyên bố kết thúc.

Đường Nhân đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó khẽ rủ mắt xuống, cảm xúc thất vọng hiếm thấy.

Tô Khả Tây nhin không được nói: “Nói nghe nè, tớ nghĩ cậu nên nhào tới hôn cậu ta một cái, bắt hấn chịu trách nhiệm. Cậu ta không chịu thì đánh cậu ta cho tới khi nào chịu nhận trách nhiệm thì thôi. Có câu nói, đánh là thương mắng là yêu, không đánh không thương không mắng sao yêu.”

Cô ta cười ha ha.

Đường Nhân nhìn cô ta: “Sao hôm nay tự dưng ăn nói như người điên vậy?”

Tô Khả Tây lạnh nhạt nói: “Á à, có bản lĩnh thì cần tớ đi.”

“Xin lỗi, tớ không ăn shit!”

“Cút!”

Một lát sau, vẫn là Tô Khả Tây chủ động bu lại: “Cô em à, đừng nói chị đây không thương em, vì chị đây rộng lượng nói cho cô em biết, nhìn lên trên đi.”

Đường Nhân đang cực kỳ buồn bực bứt rứt, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn lên.

Lục Trì đang đứng bên cạnh thầy phụ trách.

Lần này anh mặc đồng phục, cực kỳ sáng chói, hiện ra vẻ yếu ớt, phối hợp với dáng người cao gầy. Mái tóc đen dưới ánh mặt trời tinh xảo giống như những gì cô nhìn thấy ngày hôm qua vậy.

Cho dù đồng phục giống nhau, nhưng ở Lục Trì lại toát ra một hương vị cấm dục. Mặc kệ đứng ở phía trên, anh nhất định sẽ căng thẳng muốn chết.

Thật khiến cho miệng lưỡi cô có cảm giác tươi mới. Một lần lại một lần nữa, cô như ở trong trạng thái bị trúng độc.

Chương 5

Trên sân khấu trước sân thể dục, thầy phụ trách tùy ý nói vài lời.

Ánh mắt Đường Nhân vẫn đang dán chặt vào người bên cạnh.

“.... Mời em Lục Trì lên phát biểu, mọi người cho một tràng pháo tay!”

Nhờ câu nói kia mà Đường Nhân choàng tỉnh, cô lập tức vỗ tay.

Tô Khả Tây đứng phía trước nghe được tiếng vỗ tay, cô ta quay đầu lại chằm chọc: “Cậu làm gì vậy, tự dưng đi vỗ tay là thế nào?”

Lại một người khác mở miệng: “Tình yêu của chị Nhân này mầm rồi.”

Đường Nhân không để ý đến mọi người xung quanh, chỉ chăm chú chuẩn bị lắng nghe. Chỉ là không nghĩ anh vừa mở miệng, thì cô lại có cảm giác rất kỳ lạ.

Một Lục Trì nói chuyện lấp bắp, vậy mà khi đọc bài phát biểu lại rất nghiêm túc, cực kỳ rành mạch. Có lẽ đây chính là trường hợp đặc biệt, thật sự không nghĩ Lục Trì lại có kỹ năng này.

Lục Trì say mê đọc bài phát biểu, giọng nói mát lạnh mang thêm vài phần ngọt ngào.

Liên tục liên tục rót vào lòng cô như muốn tràn ra ngoài rồi.

~

Bài phát biểu kết thúc, cuối cùng Đường Nhân cũng hoàn hồn.

Tô Khả Tây thật sự là không chịu nổi thần sắc bộ dáng này của Đường Nhân: “Lục Trì như vậy mà cũng khiến cho cậu thần hồn điên đảo á hả? Tớ không nhìn ra được chỗ nào quyến rũ luôn á?”

Muốn lại gần, nhưng khoảng cách lại xa, nhưng cũng không phải đến nước này.

Đường Nhân đá hòn đá nhỏ trên sân thể dục.

Mặt mày cúi xuống, lông mi dài cũng rủ theo, trong chốc lát vụt sáng.

Tô Khả Tây còn chuẩn bị nói gì đó, chỉ nghe thấy giọng nói của Đường Nhân: “Mỗi lần nhìn thấy cậu ấy, tự dưng trong lòng tớ cảm thấy ngọt ngào lắm.”

“Oe... Cậu đừng có nói mấy lời buồn nôn như vậy nữa được không hả?”

“Không được.”

Tô Khả Tây còn chưa kịp đáp lại, thì đã thấy Đường Nhân đột nhiên chạy về phía trước, xen lẫn trong hàng ngũ, thẳng tiến đến hàng đầu tiên.

Đúng lúc thầy phụ trách lại đứng chỗ đó, thấy cô chạy đến, hỏi: “Chuyện gì? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đường Nhân cười đến mức sáng rực: “Em muốn lên phát biểu.”

Sắc mặt thầy phụ trách có chút quái dị, cái lần cô lên phát biểu “Không có gì để nói” cũng đã đủ khiến thầy ấy phải tối sầm mặt mũi

rồi, bây giờ lại tính lên bày trò gì đây?

“Đường Nhân à, em có chắc chắn lần này lên phát biểu nghiêm túc không đó?” Trong lòng thầy phụ trách đầy mong đợi, hỏi.

Đường Nhân nhìn chằm chằm Lục Trì đang đi về phía hàng ngũ của lớp tự nhiên, mở miệng nói: “Không chỉ có mỗi mấy chữ như lần trước đâu ạ.”

Thầy phụ trách gật gật đầu, thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Vậy thì em nên truyền thụ một ít phương pháp học tập, cơ hội này khó có được, em nên truyền chút lửa cho các bạn nâng cao thành tích.”

Nói xong, thầy ấy đưa micro cho cô.

Đường Nhân nhếch môi, cầm lấy micro đứng trên sân khấu, sợi tóc bị gió thổi bay tán loạn, sau khi thấy mọi người tập trung nhìn cô rồi thì khẽ mở miệng.

Mặt mũi thầy phụ trách tràn đầy mong đợi, các bạn học cũng rất mong đợi.

“Bắt đầu từ hôm nay, Lục Trì ở lớp tự nhiên do tớ quản.”

Dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, vang vọng khắp sân trường.

Tất cả học sinh đồng loạt nhìn về phía thầy phụ trách, nhìn về mặt thầy ấy như hóa đá, trong lòng tràn đầy sự cảm thông.

Lần phát biểu này dài hơn lần trước, lợi hại hơn nhiều.

Cuối cùng lớp tự nhiên cũng nhốn nháo hẳn lên.

Lộc Dã vừa vịn đứng ở phía trước Lục Trì, nghe được câu nói ý vị sâu xa như vậy, thiếu chút nữa là cậu ta đã vỗ đùi đen đét rồi, cậu ta quay đầu lại cười nói: “Ha ha ha, Đường Nhân đúng là cái gì cũng dám làm, Lục Trì, cậu thật sự là....”

Lời nói của cậu ta bị nghẹn lại ở cổ họng.

Trước mắt cậu ta, Lục Trì đang cúi đầu, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, gọng kính che khuất hai mắt, nhìn qua vừa lạnh lùng lại rất lạnh nhạt, giống như anh không phải là nhân vật chính trong chuyện này vậy.

Lộc Dã đột nhiên im lặng, trong lòng đang đặc ý.

Học sinh chuyển trường Lục Trì này quả thật không đơn giản, chỉ sợ Đường Nhân không dễ gì mà theo đuổi được thôi.

Một lát sau, khi không còn ai chú ý tới nữa, thì sắc môi Lục Trì trở nên trắng bệch, lòng bàn tay nắm chặt đến toát cả mồ hôi, nhưng tim anh thì đập liên hồi.

Mà ở trên sân khấu, Đường Nhân thiếu chút nữa là bị thầy phụ trách đuổi xuống.

May là thầy phụ trách vẫn còn chú ý đến hình tượng, lại đi lên phát biểu một đoạn khá hay, giống như muốn rửa sạch dấu vết ác liệt vừa rồi.

~

Mỗi lớp theo thứ tự rời khỏi sân thể dục.

Bởi vì vấn đề vị trí, nên từng lớp từng lớp một rời đi, đầu tiên là lớp tự nhiên, rồi sau đó mới đến lớp 14.

“Tiết sau là môn gì? Tớ còn chưa xem qua thời khóa biểu nữa, nghỉ vài ngày đã quên sạch hết rồi.”

“Tiết toán, tớ mới xem lúc sáng.”

“Tiết toán là tiết phiền phức nhất, đọc đề bài thôi đã đau đầu lắm rồi, kỳ này chắc chắn thành tích tụt xuống nhiều lắm đây, hi vọng không bị đá ra khỏi lớp.”

Bóng dáng của Lục Trì đã biến mất ở phía trước, xung quanh có vài học sinh vây lại.

Những người khác đi càng lúc càng xa, giọng nói chuẩn xác rơi vào tai Đường Nhân, cô đột nhiên có mơu đồ.

Khoảng cách từ sân thể dục đến phòng học khá xa, chờ tất cả học sinh chậm chạp vào tới phòng học, thì chuông vào lớp vừa đúng lúc vang lên.

Đường Nhân nhớ lại màn đối thoại kia, còn muốn nhìn phản ứng đáng yêu của Lục Trì, cô lấy quyển sách từ trên bàn, đi ra khỏi phòng học.

Tô Khả Tây kéo lấy cô: “Đi đâu vậy? Vào học rồi.”

Đường Nhân quay đầu lại, phun ra mấy chữ: “Lớp tự nhiên.”

“Đầu óc cậu có bị làm sao không vậy?” Tô Khả Tây duỗi tay muốn kiểm tra, “Đầu đâu có nóng, tiết này là tiết Vật Lý, hiểu chưa? Là tiết Vật Lý đó!”

Đường Nhân yếu nhất là môn vật lý, mặc dù kém nhưng cũng bỏ xa

các bạn học trong lớp mấy cái ngã tư.

Một nữ sinh ở bên cạnh góp ý gượng gạo: “Đúng vậy đúng vậy, nhan sắc cũng không khiến thành tích của cậu khá lên được đâu, thầy giáo vật lý cũng không phải không biết, tiết nào cũng muốn cậu trả lời câu hỏi.”

Tô Khả Tây lại bổ sung: “Hôm nay cậu phát biểu trước toàn trường như thế, nếu không phải vì ba cậu là hiệu trưởng, thì cậu chắc chắn đã bị hành ra tương rồi.”

Đường Nhân nhún vai: “Tớ biết mà.”

Cô chính là hiểu tính tình của thầy phụ trách, ba năm qua đều không thay đổi. Hơn nữa hiện tại thành tích của cô rất tốt, hoàn toàn không thể nói gì được, còn nữa lời nói của cô khi đó hoàn toàn rõ ràng.

Một phút sau, hai người cùng nhau buông tay.

Tô Khả Tây buông tay: “Đi đi đi đi, tớ nói với thầy vật lý là đầu óc cậu bị vào nước, đến phòng y tế hút nước rồi, thầy ấy tin hay không thì không liên quan đến tớ.”

Đường Nhân đột nhiên cúi người xuống, hôn lên má Tô Khả Tây một cái.

Tô Khả Tây chụp lấy bàn tay cô: “Em gái, còn muốn ở lại trêu chọc chị sao!”

Thành tích lớp 14 là kém nhất trường, chỉ có Đường Nhân là học giỏi nhất nên lập tức trở thành bảo bối của thầy cô giáo, thời gian qua muốn gì làm đó, chủ nhiệm lớp quá hiền, chỉ cần không phải là chuyện gì lớn, thì đều mặc kệ Đường Nhân.

~

Thừa lúc thầy giáo còn chưa tới, Đường Nhân cầm lấy quyển sách nghênh ngang tiến vào cửa sau của lớp tự nhiên.

Lớp tự nhiên rất yên tĩnh, không giống lớp bên cạnh, lúc nào đến lớp cũng rất huyên náo.

Lục Trì ngồi ở hàng cuối cùng gần cửa sổ bên trong, đang tập trung viết gì đó.

Sĩ số lớp tự nhiên bị lẻ, khi anh chuyển đến thì các bạn học đã có vị trí ngồi ổn định, cho nên anh được ngồi một mình một bàn.

Đường Nhân không cần hỏi cũng có thể biết được.

“Khụ khụ.” Lộc Dã ngồi ở bên cạnh cửa sổ bên này đã phát hiện ra Đường Nhân, cậu ta nhấc chân lên, hạ thấp giọng: “Đây là lớp tự nhiên, cậu đi sai lớp hả?”

“Lục Trì.” Sắc mặt Đường Nhân không thay đổi.

Lộc Dã kìm nén tiếng cười: “Lớp ta có điểm phúc thật mà, Đường đại tiểu thư đến...”

Cậu ta còn chưa dứt lời, thì Đường Nhân đã đi lướt qua.

Nam sinh ngồi phía trước Lục Trì nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại đã thấy Đường Nhân đang đi về hướng này, hai mắt tròn to.

Nam sinh kia không ngừng cầm bút đâm lên cuốn sách của Lục Trì, nhìn anh không có một chút động tĩnh gì, nam sinh đó lại càng gấp

gấp hơn.

Lục Trì nhìn quyển sách chi chít dấu vết, anh khẽ nhíu mày. Đang muốn đẩy quyển sách đi thì đột nhiên có cảm giác ở bên cạnh có người vừa ngồi xuống, anh vừa ngẩng đầu, lại thấy khuôn mặt ngày hôm qua.

Anh yên lặng cúi đầu, tiếp tục viết viết.

“Lục Trì, một người đẹp như tớ ngồi bên cạnh cậu, vậy mà cậu chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái thôi sao?” Đường Nhân ghé sát mặt nói thì thầm với anh.

Lục Trì lập tức rụt người lại.

Đường Nhân nhíu mắt, lại sát lại gần một lần nữa: “Lục Trì, lần trước về kỳ túc xá rồi có nhớ tới tớ không?”

Vừa dứt lời, thì thầy giáo vừa bước vào, đầu tiên thầy ấy nhận xét về bài thi, phần lớn lớp tự nhiên đều đạt trên 50 điểm, nhưng có rất nhiều bạn bị mất điểm ở những câu rất cơ bản, nội dung cũng không cần nói chi tiết.

“Ban cán sự lên trả bài thi cho các bạn.”

Nét mặt của Lục Trì không có một chút biến hóa nào, không lên tiếng đính chính bài thi, bài thi lần này là do anh chọn sai, là do bản thân anh mắc sai lầm.

Đường Nhân nghiêng đầu, lấy tay chống mặt, nhìn anh không nói lời nào.

Bị ánh mắt nóng rực của cô nhìn chăm chú đến như vậy, Lục Trì

muốn làm ngư cũng không được.

Viết công thức thiếu chút nữa bị sai, anh khẽ ngẩng đầu nhìn Đường Nhân, đúng lúc cùng cô đối mặt, nhẹ giọng nói: “Cậu..... Cậu có thể..... Có thể chuyển..... Chuyển qua ngồi ở chỗ khác không?”

Đường Nhân khẽ lắc đầu: “Không được, ai bảo cậu nhìn ngon mắt quá như thế.”

Lục Trì: “...”

Hai nam sinh ngồi phía trước nghe được sau đó liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong ánh mắt của nhau có vẻ khiếp sợ, nhỏ giọng thảo luận: “Nổi hết cả da gà lên rồi.”

Nam sinh ngồi cùng bàn phụ họa theo: “Thật không thể tưởng tượng được một Đường Nhân bình thường yên ắng tĩnh lặng lại đi thích kiểu người như vậy.”

Mặc dù giọng nói của bọn họ cực kỳ nhỏ, nhưng trên thực tế lại truyền ra phía sau rất rõ ràng, Đường Nhân không giận, mà chỉ cười nhẹ.

Lục Trì trong nháy mắt có chút bức bách, cố làm ra vẻ lạnh nhạt nhìn bài thi.

Thật lâu sau đó, cuối cùng Đường Nhân nhìn không được: “Bài này chỉ là một tổ hợp công thức bình thường, cậu nhìn được hai phút rồi đó.....”

Cô còn chưa dứt lời, trên bục giảng đã truyền đến một giọng khác: “...Đường Nhân? Sao em lại ở đây, lại còn ngồi ở đó nữa?”

Nghe vậy, cả lớp lập tức quay đầu lại, mọi con mắt đều chăm chú nhìn về phía cuối lớp, tâm tình của mọi người như muốn bay ra ngoài.

Đường Nhân ngoan ngoãn đứng lên, phát hiện ra thầy giáo này nhìn có chút quen mắt, lại giống như chưa từng thấy qua. Trong mắt cô, mọi thứ cô cảm thấy nhạt mắt đều giống nhau.

Có vài giáo viên lớp tự nhiên không ở trong phòng giáo viên, mà là có văn phòng riêng ở trên lầu cao, trước giờ Đường Nhân không đi lên trên, nên chỉ thấy qua vài giáo viên.

Thầy giáo nghi ngờ nói: “Thầy nhớ tiết này đâu có lớp nào nghỉ đâu? Sao em lại ở đây giờ này?” Mặc dù thành tích tốt, nhưng cũng không được trốn tiết.

Ánh mắt cô nhìn về phía Lục Trì, bài thi số học cộng với hình vẽ đập vào mắt, sau đó lập tức mở miệng: “Thưa thầy, em ngưỡng mộ tiết toán do thầy đứng lớp đã lâu, nên hôm nay đến đây dự thính ạ.”

Trong phòng học lập tức im phăng phắt.

Có nam sinh nhin không được đập bàn một cái, cuối cùng phì cười. Có một thì sẽ có hai, không khí trong phòng học lập tức trở nên kỳ lạ.

Ban cán sự lớp cầm bài thi, mới vừa đi tới trước mặt Lục Trì.

Bài thi trong tay phát cũng không được, không phát cũng không xong, cả người thiếu chút nữa nghẹn đến nội thương.

Đường Nhân nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy thần sắc của bọn họ có chút quái dị.

Thầy giáo đứng trên bục giảng cũng nhin cười không được, nói:
“Thật sao? Em thật sự thích lớp toán thầy dạy như vậy sao, thật là
vinh hạnh cho thầy quá.”

Thầy giáo đứng ở phía trên, nghĩ thầm trước kia không nhận ra lớp
14 lại có học sinh hài hước như Đường Nhân, chả trách giáo viên
chủ nhiệm lớp suốt ngày nâng đỡ.

Đường Nhân nghiêng đầu: “Lục Trì.”

Lục Trì ngưng bút, do dự mở miệng: “Là tiết vật.... Vật lý.”

Đường Nhân: “...”

Tiết vật lý mắc mớ gì cậu ta phải ngồi học công thức toán học?

Tốt lắm, quả nhiên tươi mát thoát tục không làm ra vẻ.

Chương 6

Editor: Trà Đá.

Khóe miệng Đường Nhân khẽ giật giật, sắc mặt không đổi, lại mở miệng một lần nữa: “Nếu thầy dạy môn vật lý thì càng tốt, em ở lại đây nghe giảng một chút.”

Lần này cả lớp không nhịn được thật, đồng loạt cười rộ lên.

“Yên lặng.”

Nói xong, đến bản thân thầy giáo cũng không nhịn được cười: “Thầy cũng biết thầy giáo Trương. Em ngồi xuống trước đã, dù sao cả hai lớp đều nói về bài thi, cũng không có gì khác biệt.”

Giáo viên vật lý lớp 14 họ Trương.

Lộc Dã ở bên cạnh cười nghiêng cười ngả: “Lần đầu tiên phát hiện ra da mặt Đường Nhân dày đến vậy đó, thật sự là dọa chết người mà!”

Nam sinh ngồi cùng bàn trả lời: “Cậu không biết hả, thành tích của Đường Nhân môn nào cũng giỏi, chỉ có vật lý là kém nhất, ha ha ha!”

Lộc Dã trợn mắt: “Sao không biết được, lần trước còn nghe giáo viên vật lý nói là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thiếu chút nữa là bí mật thiên vị cho Đường Nhân rồi.”

Thành tích các môn còn lại của Đường Nhân cực kỳ tốt, chỉ riêng bị

môn vật lý kéo lại, mặc dù vẫn vững vàng chiếm vị trí thứ nhất toàn trường, nhưng nếu như điểm môn vật lý cao lên được một chút, thì chắc chắn sẽ đứng vị trí khá cao trong bảng tổng sắp của thành phố.

Mỗi ngôi trường đều mơ ước có học sinh giỏi nhất thành phố, giỏi nhất tỉnh. Trường tư nhân Gia Thủy cũng còn thiếu mỗi cái danh đó mà thôi, nên Đường Nhân chính là học trò được các thầy cô kỳ vọng nhất.

Bây giờ thì lại kỳ vọng nhiều vào Lục Trì.

Không khí trong phòng học cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Đường Nhân ngồi xuống, chọc chọc người bên cạnh: “Lương tâm cậu không cắn rứt sao?”

Người bên cạnh không trả lời, cô lại tiếp tục hỏi: “Lục Trì, có phải cậu cố ý đúng không?”

Qua một lúc, Lục Trì ừ ừ trả lời: “Không.... Không có.”

“Chắc chắn cậu cố ý rồi.”

“Không..... Không có mà.”

Đường Nhân bật cười, sau đó phản pháo: “Rõ ràng mới vừa rồi cậu còn ôm sách vật lý, sao tự dưng lại đổi thành bài thi toán học, cậu nói như vậy có phải cố ý hay không.”

“.... Thôi được rồi.”

“Nhìn xem, cậu thừa nhận rồi đó!”

Giọng nói trong trẻo của Đường Nhân phảng phất như tiếng chim sẻ hót lanh lảnh, Lục Trì nhin không được vụng trộm nhìn sang.

Cô gục mặt xuống bàn, cánh tay trắng như tuyết gối dưới mặt, hơi mở mắt nhìn anh. Lòng mi dày khế rung, tựa như cánh bướm đang vẫy.

Đôi môi hồng hào như đang tràn ra ý cười.

“Ha, bắt được cậu nhìn lên tớ!” Đường Nhân tóm lấy áo anh.

Nghe vậy, Lục Trì nhanh chóng dời tầm mắt đi, gò má lập tức ửng đỏ, cẩn thận dùng tay đẩy bàn tay của cô ra.

Đôi khi da mặt cô cũng thật là dày.

Câu nói của ngày hôm qua đột ngột xuất hiện trong đầu Lục Trì một lần nữa, anh do dự lắc lắc đầu, gạt bỏ cái suy nghĩ trong đầu đi.

~

“Nhìn vào lớp tự nhiên thử đi.”

Đúng lúc này, giáo viên chủ nhiệm lớp tự nhiên Ngô Phong nhận được tin nhắn.

Ngô Phong đang uống nước, trông thấy tin nhắn này, trực tiếp phun hết nước ra ngoài.

“Lão Ngô, sao vậy, cái này là giáo án đó.” Người đối diện bất mãn nói.

Ngô Phong nhận lỗi: “Xin lỗi xin lỗi. Do tôi nhin không được.”

Ngô Phong lập tức đứng dậy đi tới trước cửa nhìn vào lớp 14, quả nhiên thấy vị trí ở phía sau để trống, sau đó lại đi tới lớp tự nhiên, quả nhiên thấy nữ sinh ngồi bên cạnh Lục Trì chính là Đường Nhân.

Thầy giáo Ngô có chút cân nhắc, sau đó quay lại phòng giáo viên.

Trong phòng giáo viên, giáo viên lớp chuyên văn đang nói chuyện: “Mặc dù sáng nay tôi không dự lễ ở sân thể dục, nhưng cũng nghe được chuyện kia, chắc chắn sắc mặt thầy phụ trách rất khó coi. Đường Nhân này công nhận cũng có can đảm.”

Ngô Phong tùy tiện cầm lấy một bài thi quạt quạt: “Mới vừa rồi thầy giáo Vương nhắn tin cho tôi, tiết này Đường Nhân lại chạy tới lớp tôi ngồi học, còn nghĩ thầy ấy dạy môn toán, nói cái gì mà ngưỡng mộ tiết toán của thầy ấy đã lâu, khiến cả lớp cười rộ gây bất nháo.”

Những người khác suýt chút nữa bật cười.

“Chao ôi, cái này chính là rung động tuổi mới lớn mà.”

Ngô Phong còn nói: “Tôi cũng xem như không biết gì, tôi biết rõ Lục Trì, ở Nhất Trung đã trầm mặc ít nói, nguyên nhân là từ phía gia đình, tôi thấy hai đứa nó phỏng chừng chắc chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi.”

“Như vậy cũng tốt, đỡ phải lo lắng, năm nay hi vọng hai đứa nó phải có một đứa đứng đầu thành phố.”

Chủ nhiệm lớp 14 thở dài: “Thành tích môn vật lý của Đường Nhân mỗi lần đều thiếu một chút, mặc dù không nhiều, nhưng cũng là điểm số. Lần này cũng bởi vì kém hơn nên chỉ đứng thứ hai, nhưng thầy thì lại khỏe rồi, học sinh chuyển trường lại đứng thứ nhất.”

Ở trường tư nhân, thành tích của lớp học cũng liên quan đến tiền lương của giáo viên. Nếu như có học sinh đứng đầu, hoặc đứng vị thứ cao thì tiền lương của chủ nhiệm lớp cũng tăng lên.

Trong lòng Ngô Phong thì vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Thành tích môn vật lý của Lục Trì cũng vừa đủ điểm, không chừng hai đứa nó ở một chỗ lại thảo luận học tập, nếu như phát hiện không có, thì tôi chắc chắn sẽ tách chúng ra.”

~

Trong phòng học, Đường Nhân nhịn không được duỗi tay sờ sờ mặt mình.

Bóng loáng mịn màng, nhan sắc đang ở thời đại đỉnh cao.

Cô có chút thất bại.

Trừ ngày hôm qua bởi vì có tiếp xúc thân thể với Lục Trì nên mới cảm nhận được sự biến hóa của anh, còn những cái khác hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chẳng lẽ trong mắt anh chỉ biết đọc sách?

Đường Nhân kéo bài thi của anh: “Lục Trì, sách vở ưa nhìn hơn cả tờ hả?”

Cuối cùng Lục Trì cũng ngẩng đầu lên, tròng mắt đen nhìn chằm chằm Đường Nhân mấy giây, sau đó thông thả cầm lại bài thi.

Sau đó, tiếp tục vẽ hàm số.

Tiểu nói lấp cũng có mặt này nữa sao, Đường Nhân chống cằm nhìn anh, lúc này động tác thoát nhìn thật sự rất nhấn nhạ, rất thú vị.

Nửa bên khuôn mặt của Lục Trì thật sự không đủ để Đường Nhân nhìn ngắm, góc cạnh trên khuôn mặt anh rất hoàn mỹ. Ánh sáng chiếu vào từ phía bên kia, nên bóng của anh đổ về phía trước, khiến yết hầu nơi cổ anh gợi cảm muốn chết.

Đường Nhân không tự chủ được đắm chìm trong đó.

Không lâu sau, tiếng chuông hết tiết vang lên.

Thầy giáo đặt viên phấn vào trong hộp: “Bài học dừng lại tại đây, tiết sau chúng ta sẽ tiếp tục. Có vấn đề gì thắc mắc thì lên trên văn phòng tìm tôi, cả lớp nghỉ đi.”

Thầy giáo đứng dạy trong lớp tự nhiên, cho nên phòng làm việc ở trên lầu năm.

Lục Trì thu lại bài thi, nửa ngày sau mới mở miệng hỏi: “Cậu không về lớp..... Lớp học à?”

Đường Nhân nheo mắt, rút bài thi vật lý anh để phía dưới bàn lên: “Lục Trì, thành tích môn vật lý của tớ không được tốt, tớ mượn xem một chút.”

Lục Trì không lên tiếng.

Đường Nhân cho rằng anh không đồng ý, chọc chọc lên bàn tay anh, ngón tay của anh cong cong trông thật đẹp mắt khiến cho cô muốn vuốt ve.

“... Ngày mai..... Mai..... Mai nhớ trả lại đây.”

“Được, Trì Trì.” Đường Nhân đặc biệt gọi anh một cách thân mật, quan sát phản ứng của anh, cùng lắm là khuôn mặt anh chỉ hồng lên một chút, còn lại không có phản ứng gì đặc biệt.

Đường Nhân bất đắc dĩ cầm lấy bài thi, đi ra khỏi phòng học bằng cửa sau.

Không vội, dù sao thời gian cấp ba còn dài.

Hai nam sinh ngồi phía trước bàn Lục Trì nghe lén được hết câu chuyện, cuối cùng không nhịn được, lên giọng bắt chước: “Lục Trì.”

“Hả.”

“....Cậu có thể hành động thân thiện hơn một chút được không.”

Sau đó, hai nam sinh cười rú lên như bị bệnh thần kinh.

Nghe hai người bàn trên đối thoại, bắt chước anh và Đường Nhân nhéo nhéo hết sức chói tai, lại nhớ tới chuyện cả lớp cười nhạo hai người bọn họ, sắc mặt anh chợt tái đi vài phần.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại nhìn ra phía cửa sau, lại thấy Đường Nhân đang đứng nói chuyện với Lộ Dĩ.

Đồng phục sạch sẽ, rộng rãi sáng ngời, hai cái chân thon thon của cô lộ ra ngoài.

Đường Nhân nghiêng đầu, nửa bên mặt trắng nõn sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo, chóp mũi thanh tú, tóc dài vén lên cao, màu sắc đồng phục như tôn lên cái cổ trắng nõn của cô.

Giữa hai ngón tay mảnh mai kẹp một bài thi.

Môi cô khẽ nhếch lên, lúc mở lúc đóng. Trên mặt cô rất lạnh nhạt, hoàn toàn bất đồng với vẻ tinh nghịch vừa rồi của cô.

Lục Trì rủ mắt xuống nhìn vào nơi nào đó, trong nháy mắt bị ngừng lại mấy giây, sau đó đột nhiên cởi áo đồng phục ra, không nói lời nào đứng lên.

Hai nam sinh bàn trên đang vui vẻ, đột nhiên thấy anh đứng lên không hiểu như thế nào, hai mắt nhìn nhau.

Thảm họa rồi, Lục Trì sẽ không rơi vào tay giặc chứ?

Đường Nhân còn chưa kịp phản ứng, bên eo đột nhiên xuất hiện hai cánh tay. Cô hơi hoang mang, hơi thở của một người lạ ở sát bên cạnh, làm cho cô không nhìn được dựng hết tóc gáy.

Lục Trì hơi khom lưng, cầm anh trong nháy mắt gần bả vai Đường Nhân chỉ vài phân.

Ở khoảng cách gần mới phát hiện ra làn da của Đường Nhân trắng như sứ, vành tai khéo léo đáng yêu, đặc biệt là mùi của con gái ở cổ truyền thẳng đến chóp mũi anh.

Áo đồng phục của Lục Trì trực tiếp bao bọc nửa phần thân dưới của cô, hai cánh tay áo được anh khéo léo thắt túm lại phía trước bụng cô.

Lộc Dã đứng ở bên cạnh trừng mắt, lẩm bẩm nói: “Mẹ nó tở không nhìn làm chứ?”

“Cậu không có nhìn làm đâu, Lục Trì cởi áo đồng phục ra rồi đưa cho

Đường Nhân! Vì sao vậy?”

“Ngốc hử, đương nhiên là cấu kết với nhau làm chuyện xấu rồi!”

“Đợi chút..... Cái này có câu thành ngữ phải nói như thế nào nhỉ?”

“Điểm ngữ văn của tớ chỉ cao hơn cậu hai phẩy thôi.”

“Cao hơn có hai phẩy mà nhai đi nhai lại mãi, làm như cậu giỏi lắm ý.”

Phần lớn học sinh trong lớp đều ra ngoài đi vệ sinh, còn dư lại vài học sinh ở trong lớp đọc sách, cũng không có bao nhiêu người để ý đến tình huống ở phía cửa sau này.

Đường Nhân đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cúi đầu.

Hai tay Lục Trì xuyên qua cái eo thon nhỏ của cô, giống như đang đứng ôm cô từ phía sau vậy, ngón tay thon dài đan xen vài cái, đã có thể thắt nút xong hai cái tay áo lại với nhau.

Cái eo của cô chột nhỏ lại hơn, không còn ẩn mình trong cái áo đồng phục rộng rãi nữa, mà hiện ra một cái vòng eo nhỏ nhắn mềm mại.

Mà bây giờ đang ở trong lòng bàn tay của anh.

Anh vừa muốn tưởng tượng lại vừa không muốn nghĩ đến.

Lục Trì dường như bị điện giật rút mạnh hai tay về phía sau, sau đó lui về sau một bước.

Đường Nhân nhìn nút thắt trước bụng cô, đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào anh.

Lục Trì cúi thấp đầu, giọng nói lắp bắp khàn đặc: “Đừng.... Đừng cời ra.”

Lời nói này còn có ý nghĩa rất khác. Sau khi Đường Nhân nghe xong thì cực kỳ sáng khoái, cô hứng thú hỏi lại: “Vì sao?”

Lục Trì ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô, sau đó lại dời ánh mắt xuống cánh môi đỏ hồng của cô.

Sau đó, anh lại dời tầm mắt qua chỗ khác.

Đường Nhân không nhận được câu trả lời của anh, mắt kính trên sống mũi anh lúc này che kín hết thần sắc của anh khiến cô nhìn không thấu.

Lúc đó, cô thật sự muốn tháo cặp kính đó ra khỏi khuôn mặt anh.

Lục Trì không nói một lời, chỉ quay lại chỗ ngồi của mình, Đường Nhân dõi theo bóng lưng của anh, lòng bàn tay siết chặt, nhếch nhếch môi cười.

Cô cân nhắc mấy giây, tay đặt lên trên áo đồng phục của anh, nở một nụ cười nhẹ, rời khỏi lớp tự nhiên.

Nhất định là anh đang xấu hổ rồi.

Chương 7

Editor: Trà Đá

Chờ Đường Nhân đi rồi, Lộc Dã không thể chờ được nữa chạy đến bên cạnh Lục Trì: “Người anh em à.”

“Hả?”

“Người anh em không biết rõ con người Đường Nhân rồi, bình thường cũng không đặc biệt thích thứ gì hết, vậy mà anh thấy cậu ấy thích người anh em nhất đấy.”

Lục Trì không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ tớ là đồ.... đồ vật sao?”

Lộc Dã bị câu hỏi này của anh làm cho nghẹn họng lại: “Tớ nói sai rồi. Máy người học giỏi thật là, ý tớ là Đường Nhân thật sự thích cậu đó.”

Những người có chỉ số thông minh cao đều có tư duy kỳ lạ như thế sao?

Lục Trì rủ mắt xuống, không nhìn lại Lộc Dã.

Lộc Dã gõ gõ bàn, hiếu kỳ nói: “Mà sao lúc nãy cậu lại cởi áo đồng phục ra đưa cho Đường Nhân vậy? Lỡ như hội học sinh đi kiểm tra, cậu bị bắt thì chẳng phải sẽ bị trừ điểm sao.”

Mặc dù cả lớp không bị ảnh hưởng, nhưng học sinh nào bị trừ nhiều điểm quá thì tiền lương của giáo viên chủ nhiệm sẽ bị ảnh hưởng,

cho nên bình thường thì giáo viên chủ nhiệm sẽ phạt đứng hoặc là quét dọn vệ sinh.

“Lộc Dã, nhường một chút.” Một giọng nói khác đột nhiên xuất hiện.

Lộc Dã ngẩng đầu: “A, Triệu đại tiểu thư cũng muốn ngồi nữa hả?”

Triệu Như Băng đứng ở hành lang, không mặc áo đồng phục, chỉ có áo sơ mi trắng tay ngắn, lộ ra bên ngoài là cánh tay trắng mịn.

Lộc Dã cũng không ưa thích Triệu Như Băng. Cô ta là bạn cùng lớp với cậu ta năm cấp một, cùng trường năm cấp hai, hiện tại lại học chung cấp ba.

Bình thường cô ta rất khó chịu với mọi người, cực kỳ nhàm chán, cũng cái kiểu không đếm xỉa đến người khác nhưng lại hoàn toàn khác với Đường Nhân, đáy lòng cô ta thật sự xem thường người khác.

“Làm sao đây, tớ đến trước mà.” Lộc Dã không đếm xỉa đến cô ta: “Triệu đại tiểu thư ngồi chỗ khác đi.”

Triệu Như Băng khẽ trừng to mắt: “Cậu!”

Không biết sao Lộc Dã lại không muốn nhường, một chút cũng không nể nang con gái, Triệu Như Băng chỉ có thể ngồi ở trước mặt bọn họ.

Triệu Như Băng mở bài thi ra, lật đến đề bài cần hỏi.

Vào lúc Lục Trì vừa chuyển đến là cô ta đã chú ý tới anh rồi, một học sinh rất cố gắng, dáng vẻ thanh tú, cô ta bỗng chốc có tình cảm với cậu nam sinh mặc áo sơ mi trắng này.

Mặc dù mới tới một hai ngày, nhưng cô ta lại không tức giận khi thấy thành tích của Lục Trì cao hơn mình, thấy tên của Lục Trì đứng trên tên mình, cô ta còn có chút hưng phấn không nói nên lời.

“Lục Trì, thầy giáo vật lý nói cậu được điểm tối đa, có đề bài này tớ không hiểu, có thể thỉnh giáo cậu một chút được không?” Triệu Như Băng dùng tay vén mái tóc lộn xộn ra sau tai, nói nhẹ nhàng, đôi mắt xéch nhìn chăm chăm chữ viết như tranh vẽ của Lục Trì.

Tiết vừa rời nhìn bộ dáng của Đường Nhân khi ngồi chung bàn với anh, chắc hẳn anh phải cư xử rất khéo léo.

Nghĩ đến Đường Nhân, trong lòng Triệu Như Băng cười lạnh một tiếng, thật sự là chẳng biết xấu hổ, trước mặt toàn trường mà dám làm cái trò không ra gì đó, đây đâu phải là nhà của riêng Đường Nhân.

Lộc Dã cười nhạo một tiếng.

Triệu đại tiểu thư lại còn chủ động đi hỏi người khác, lại còn bày ra bộ dáng dụi dàng nữa chứ, nói không có ý gì mờ ám thì Lộc Dã chắc chắn không tin, sợ là đang nhắm đến Lục Trì.

Lục Trì sững sờ nửa ngày, ngón tay nắm chặt cây bút: “Thầy giáo..... giáo có nói là tiết sau sẽ giải.... giải thích cụ thể hơn.”

Sắc mặt Triệu Như Băng biến hóa trong chớp mắt, nhưng khôi phục lại bình thường rất nhanh: “Tớ.... Chỉ là tớ muốn nhanh chóng biết câu trả lời....”

Lời còn chưa nói hết, thì Lộc Dã đã cười ra tiếng: “Chao ôi, Triệu đại tiểu thư, sao không đợi thầy giáo vào giải đáp, cậu thấy thầy giáo còn kém học trò luôn sao? Thầy giáo vật lý mà biết được chắc khóc lóc

mất thôi.”

Triệu Như Băng đá một cước vào chân cậu ta, giọng nói lạnh lùng: “Tớ không có nói chuyện với cậu, cậu không cần phải xen vào việc của người khác, có thời gian rảnh như vậy thì đi xem lại bài đi.”

Giọng nói của cô ta đè thấp hết sức có thể.

Về mặt Lục Trì có chút mất tự nhiên, không biết như thế nào, lại chứng kiến những người chung quanh lại đang nhìn chăm chăm về phía này, sắc mặt anh có chút trắng bệch, trong lòng có chút bực bội.

Lộc Dã và Triệu Như Băng còn đang bận âm ỉ, không có dấu hiệu ngừng lại, anh dứt khoát đứng lên.

Triệu Như Băng ngậy người: “Cậu đi đâu vậy?”

“Ra.... Ra ngoài.” Lục Trì đẩy ghế ra, rời khỏi phòng học từ cửa sau.

Lộc Dã liếc Triệu Như Băng một cái, nhìn có chút hả hê: “Nghe rõ chưa.” Sau đó cũng rời khỏi bàn.

Triệu Như Băng thu lại bài thi, nhìn bóng lưng hai người rời đi, nhịn không được cắn răng, sắc mặt có chút khó coi.

~

Đường Nhân mang một trận cuồng phong về lớp 14.

Nhớ lại bộ dáng không được tự nhiên của Lục Trì, khóe miệng Đường Nhân cong thành một đường xinh đẹp: “Chao ôi, Trì Trì thật sự rất đáng yêu mà.”

Tô Khả Tây lạnh mặt: “Còn biết đường trở về nữa đấy.”

Đường Nhân ném quả bóng rổ vào cái giỏ, kỹ thuật cao, khiến các nam sinh trong lớp hoa cả mắt, sinh lòng bội phục, tiếng vỗ tay hoan hô nổi lên từ bốn phía.

“Chính tay Lục Trì cột áo cho tớ.”

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ tới cảm giác cánh tay mạnh mẽ của anh vòng ở bên hông cô, mỗi một lần nhớ lại sẽ khiến ngực cô tê dại một hồi.

Lạnh lùng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng bị bắt làm tù binh rồi.

“Rồi rồi rồi, biết rồi, chỉ là một hành động nhỏ thôi mà cũng khiến cậu mê mệt cho được.... Nếu cậu muốn, tớ cũng cột áo cả ngày cho cậu, cột đến khi cậu học máu luôn cũng được.” Tô Khả Tây che miệng.

Lục Trì cột hai ống tay áo lại với nhau rất chỉnh tề, giống như tính cách của anh vậy.

Đường Nhân vươn ngón tay ra, lưu luyến nhẹ nhàng cởi bỏ, đưa áo đồng phục lên chóp mũi.

Đúng như cô nghĩ, một mùi hương thơm ngát ngập tràn trong áo.

Tô Khả Tây không đành lòng nhìn thẳng: “Nhìn bộ dáng si tình của cậu kìa!!”

Đường Nhân không để ý tới Tô Khả Tây, xoay người sang chỗ khác, khom lưng cúi xuống bàn tìm này nọ, thì sau lưng váy đồng phục lộ ra một khối màu đỏ nho nhỏ.

Tô Khả Tây kinh hãi: “Bà ơi dì cả của bà đến rồi, làm tôi còn tưởng cún con kia tấn công bà nữa chứ.”

Đường Nhân không bao giờ cảm thấy đau khi kinh nguyệt đến, cũng may thời gian đến cũng có quy luật. Nếu không có quy luật, thì chắc cô cũng không biết khi nào thì kinh nguyệt đến.

Nghe vậy, Đường Nhân nhú mày, đưa tay sờ sờ, đầu ngón tay có mùi tanh của máu.

Cô quay người lại, mượn gương của Tô Khả Tây xem xét, quả nhiên có một vết máu trên váy đồng phục. Cẩn thận nghĩ lại, hai ngày này vừa đúng lúc kinh nguyệt tới.

Không trách được Lục Trì đột nhiên dùng áo đồng phục che lại cho cô, rõ ràng trước đây anh rất khó tiếp xúc với cô, thân thể anh cứng nhắc.

“Nếu không thì xin về thay váy đi.”

“Không kịp.”

Đường Nhân mặc áo đồng phục của Lục Trì, rất dài, rất lớn, so với cô thì cái áo có vẻ lớn, nam sinh lớn hơn vài phân.

Giống như một đứa bé trộm áo của người lớn.

Tô Khả Tây mới vừa cho cô mượn gương, vừa quay đầu lại thấy cô, thiếu chút nữa không nhảy dựng lên.

Tô Khả Tây nuốt nước miếng: “Nhân Nhân, cậu biết phản ứng đầu tiên của tớ là gì không?”

“Hà?”

Tô Khả Tây nháy qua năm hai đầu vai cô: “Nếu như tớ là con trai, thì nhất định sẽ giấu cậu ở nhà!”

Kiểu con gái mặc áo đồng phục của nam sinh, không phải gợi cảm, nhưng lại rất ưa nhìn, hiện tại Đường Nhân khiến cho người ta có cảm giác không dời mắt đi được... Cô là một nữ sinh mà ai cũng muốn giày vò một phen.

Mặt Đường Nhân không biến sắc: “A, vậy thì tớ phải đi mê hoặc Lục Trì gấp thôi.”

“Cút.” Tô Khả Tây nhét băng vệ sinh vào trong lòng Đường Nhân.

Đường Nhân nhíu mày đi vào nhà vệ sinh, may mắn cũng không cách xa phòng học lắm.

Lúc cô cởi váy xuống mới phát hiện ra tính nghiêm trọng, lần này ra rất nhiều, cô không thể nào để dính lên áo đồng phục của Lục Trì, nên dứt khoát cởi váy ra.

May mắn là áo đồng phục đủ dài, trực tiếp dài quá đầu gối vài phân, kéo khóa lên nhìn giống như áo liền váy.

Trường học cho phép mặc váy, nhưng không cho phép mặc váy ngắn trên đầu gối. Nếu không thì bảo vệ vẫn có thể không cho vào trường.

Hai cái chân thon mảnh lộ ra bên ngoài.

Bắp chân thẳng tắp, trắng nõn mềm mịn.

Lần nữa trở lại phòng học, Đường Nhân trở nên yên tĩnh rất nhiều, hai chân cuộn tròn trên ghế, tư thế thiếu lễ độ lật bài thi.

Chữ viết và con người Lục Trì không giống nhau, chữ viết có góc cạnh, hạ bút vừa phải, có chút hơi ngoáy, nhưng lại có thể làm cho người khác vừa liếc mắt đã nhận ra.

Chữ viết tên lớp rất nghiêm chỉnh tinh tế, từng chữ trong đó đều chưa một vẻ đẹp, mạnh mẽ cương nghị.

Đường Nhân dùng ngón tay vuốt ve trang giấy mấy giây, sau đó cầm lấy bút chì vẽ hình trái tim lên trang giấy như nai con.

Rồi sau đó, cô mới chuyển đến phần bài thi.

Bài thi của anh không có bất kỳ phần dư thừa nào, mỗi một bài đều được giải đáp rất hoàn mỹ, thầy giáo chấm bài còn viết mấy lời khen ngợi ở bên cạnh.

Tô Khả Tây đến gần: “Của ai đây? Cậu lấy bài thi của Lục Trì về đây làm gì?”

Cô duỗi tay lật một cái, phần tổng hợp tính điểm từng phần, cái khác được trọn điểm, chả trách đứng thứ nhất, chỉ một môn vật lý thôi đã có thể bỏ xa được rất nhiều người, nhìn lại bản thân chưa được một phần mười.

Con mẹ nó, giữa người với người mà có sự chênh lệch lớn đến vậy sao.

Đường Nhân nhìn xuống dưới, xem đến bài toán vật lý, nhận thấy bản thân sai câu cuối cùng, cô chống cằm: “Rõ ràng là mình cảm thấy mình tính đúng mà.....”

Lúc cô viết xuống thì cảm giác đầu tiên chính là như vậy.

Tô Khả Tây: “Nhìn bộ dạng uất ức của cậu khiến tớ vui thật đấy.”

Đường Nhân: “Cút.”

Cô chống cằm, nhìn bài thi đến thất thần. Tay còn lại chạm tới quả bóng rổ, đập từng tiếng.

Có lẽ lần sau có thể viện lý do tìm Lục Trì để dạy kèm cô môn vật lý.

Còn chưa nghĩ xong, thì một giây sau đã thấy bóng dáng của Lục Trì xuất hiện trước cửa sổ.

Đường Nhân nghiêng đầu kêu: “Lục Trì!”

Cửa sổ mở, nên giọng nói được truyền đi rất dễ dàng.

Lục Trì quay đầu, ánh mắt rơi trên người cô, mấy giây sau trên khuôn mặt nhỏ nhắn của anh chuyển thành lo lắng, anh nhỏ giọng hỏi: “Cái.... Cái gì?”

Đường Nhân giơ bài thi lên trên cửa sổ: “Đề này tại sao lại có đáp số như vậy, tớ nghĩ tớ đã làm đúng mà.”

Cô thuận tay giơ bài thi của mình lên bên cạnh.

Chỉ là hỏi về bài thi.... Lục Trì bình tĩnh lại, nhìn bài thi mấy giây, giơ tay ra chỉ, đằng hoàng giải thích: “Công thức thứ ba.... Ba bị sai.... Sai rồi.”

Đường Nhân nghiêm túc lắng nghe anh nói xong, cực kỳ kiên nhẫn.

Lục Trì có chút ngưng ngừng. Trước kia nhiều người nghe anh nói được mấy chữ đã cắt ngang, hoặc trực tiếp không muốn nghe nữa. Dần dần, anh trở nên không thích nói chuyện nữa.

“Rõ ràng là đúng.”

“...Cậu.... Không được chen.... Chen miệng vào.” Lục Trì lớn gan.

Sau khi nói xong câu đó, anh lập tức giật mình, sắc mặt anh đột nhiên trở nên trắng bệch như màu sơn tường.

Đường Nhân bị giật mình bởi phản ứng của anh, giọng nói trở nên động viên: “Cậu nói tiếp đi, tớ không cắt ngang nữa, không sao đâu.”

Lục Trì ngập ngừng mấy giây, con mắt sau tròng kính khế trợn tròn, có chút ngưng ngừng, hết sức vì cô mà giảng giải.

Tiếng bước chân trên hành lang, tiếng nói chuyện tựa như cũng biến thành một khung cảnh mơ hồ.

Đường Nhân nhéo nhéo lỗ tai, giọng nói Lục Trì mát lạnh trầm thấp, trong lòng cô tựa như có tiếng mưa rơi.

Nhìn thấy cô thất thần, Lục Trì nghiêng người nhỏ giọng hỏi: “Cậu.... Cậu có đang nghe.... Nghe không?”

Đường Nhân hoàn hồn: “Tớ không cẩn thận nên dùng sai rồi, chứ thật ra tớ cũng thông minh lắm đấy.”

“ ... ”

Triệu Như Băng ra ngoài mua nước, quay người lại thì thấy Lục Trì

đang đứng ở bên của sổ lớp 14. Sắc mặt của cô ta không biến sắc làm bộ đi qua chỗ đó, nghe được màn đối thoại không lớn không nhỏ.

“Lục Trì, có phải cậu đã tính toán hết rồi đúng không?”

“Cái... Cái gì?”

“Nếu không thì sao cậu lại xuất hiện bên cửa sổ đúng lúc như vậy, chẳng lẽ không phải cố ý sao?”

“...”

Đường Nhân dùng tay chống trên cửa sổ, hơn nữa lại để ý thấy Triệu Như Băng đứng ở sát vách đang nhìn chăm chăm về phía này, như sờn mày với cô.

Triệu Như Băng nghiêng đầu, cầm lấy chai nước rời đi.

Đường Nhân nhếch môi, ánh mắt trở lại trên người nam sinh đẹp trai trước mặt: “Giảng bài cho tớ có cảm giác tuyệt lắm phải không?”

“...Không có... Không có.” Lục Trì lắp bắp thanh minh.

“Gạt người, hai tai cậu đỏ hết lên rồi kìa.”

Chương 8

Một người ở trong, một người ở ngoài. Một cao một thấp, hài hòa ngoài ý muốn.

Cho đến khi đi được một khoảng cách nhất định, rốt cuộc Triệu Như Băng vẫn không nhìn được quay đầu lại xem, còn có thể thấy khuôn mặt cong cong của Đường Nhân trên cửa kính.

Nghĩ lại vừa rồi bộ dạng nhưn mày của cô ta giống như đang tự làm với chính mình vậy.

Triệu Như Băng giống như đang tự khiêu khích bản thân, cô ta cắn cắn môi dưới.

“Như Băng, cậu làm sao đấy?” Sau lưng một nữ sinh vỗ vào bả vai của cô ta: “Về lớp ngay đi.”

Triệu Như Băng hoàn hồn: “Tớ biết rồi.” Cô ta nhìn lần nữa rồi mau chóng rời đi.

Chuông vào học vừa đúng lúc vang lên.

“Áo.... Đồng phục...” Lục Trì đặt bút xuống, hai đầu lông mày có chút rối rắm: “Giặt sạch... Sạch rồi trả... Trả lại cho tớ.”

Đường Nhân híp mắt: “Được, Trì Trì.”

Nghe thấy câu này, Lục Trì lập tức vội vàng rời khỏi lớp 14, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng học còn cãi nhau ầm ĩ, anh dựa vào ghế.

Nhíu mày, sờ sờ lỗ tai với vẻ mặt tự nhiên, cảm giác nóng rực truyền đến đầu ngón tay, lan tràn đến ngực.

Giống hệt như lời cô nói...

~

Lục Trì vừa rời đi, Đường Nhân lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt.

“Ồ ồ.” Tô Khả Tây liếc cô: “Gạt người ~ Tớ không biết là cậu còn biết làm nũng đấy nhé? Giọng nói vừa rồi thật khiến cho lòng người tan chảy.”

Đường Nhân lạnh nhạt mở miệng: “Bởi vì không gặp đúng người thôi.”

Tô Khả Tây chân thành nói: “Cậu thật sự thay đổi rồi, thay đổi đến buồn nôn, một đồng sến súa, bây giờ tớ lại cảm thấy tin tưởng cậu có thể hạ gục được con cún nhỏ đó rồi.”

Đường Nhân không ngừng xoay xoay quả bóng rổ, nở nụ cười sáng rỡ động lòng người.

Cũng không lâu sau, thầy giáo vật lý tiến vào lớp, liếc mắt thấy Đường Nhân ngồi ở phía sau, cố làm ra vẻ nghiêm túc. Đường Nhân làm trò cười ở lớp tự nhiên thì tất cả giáo viên trong phòng làm việc đã biết hết rồi, thầy giáo cũng biết rõ.

Cho nên bây giờ không nhịn được: “Ai đó mới quay về lớp hả, lớp

khác có vẻ dễ hiểu hơn lớp tôi đó.”

Giọng nói trách móc của thầy giáo khiến cả lớp không nhịn được đập bàn cười.

Thầy giáo vật lý chính là kẻ dở hơi, nhất là đối với Đường Nhân, thật sự là sâu đến mức tận cùng.

Đường Nhân mím môi cười, cũng không phản bác, đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, sáng lạng như ngôi sao.

Sau đó không muốn làm khó cô nữa, làm hết phận sự của một thầy giáo, lấy giáo án ra: “Tiết này nói về bài thi vừa rồi, bình quân môn vật lý của toàn trường đạt 68 điểm, các em xem xem các em đạt được bao nhiêu, lúc tôi chấm bài thật sự không muốn nhìn thấy các em.”

Có người phản bác: “Nhưng thầy vẫn đến lớp em đó ạ.”

Miệng thầy giáo run rẩy một cái: “Lớp các em thật sự là lớp yếu kém nhất khối, thật là!”

Cả lớp không ai nhịn được cười, giáo viên nào cũng đều nói đúng câu này. Đến tiết tiếp theo, câu nói này cũng không thay đổi.

Thầy giáo gõ lên tấm bảng đen, cuối cùng khiến cả lớp tập trung lại.

~

Hai tiết sau cũng sửa bài thi, ước chừng có 20 phút hoạt động. Sau giờ học, vài học sinh trong lớp la ré vài tiếng, tốp ba tốp năm kết đôi đi siêu thị.

Siêu thị nhỏ mở bên tòa nhà hành chính, trong trường học nội trú, có các loại đồ ăn vặt trái cây nên siêu thị nhỏ trở nên rất đắt khách, từ sơ trung đến cao trung đều đến đó mua sắm.

Tô Khả Tây đứng lên túm lấy cô: “Không đi mua đồ sao? Cậu chính là cái máy rút tiền của tớ mà.”

Đường Nhân mệt mỏi: “Không đi.”

“Thiệt là, bây giờ cậu ra ngoài, chẳng khác nào sói đội lột cừu, quá nguy hiểm. Thôi để tớ mua về cho.”

Nói xong, Tô Khả Tây lập tức rời khỏi phòng học như một cơn gió.

Cô ta vừa mới cửa siêu thị nhỏ, thì lập tức gặp phải người quen Lữ Thu Thu.

“Văn Nguyệt đâu?”

Lữ Thu Thu lắc đầu: “Ngày hôm qua Văn Nguyệt ngã bệnh nên về nhà rồi, ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, mẹ của cậu ấy có đến, hình như muốn cậu ấy nghỉ hết tuần sau mới đến lớp.”

“Bệnh?”

Lữ Thu Thu gãi gãi đầu: “Tớ cũng không rõ nữa, hôm kiểm tra không thấy cậu ấy ở trường, tối hôm qua lại thấy cậu ấy và mẹ rời khỏi đây cùng nhau, chắc phải tuần sau mới quay lại.”

Nói xong, Lữ Thu Thu khoát khoát tay: “Tớ đi trước đây.”

Văn Nguyệt cũng là học sinh chuyển từ Nhị Trung tới đây, đầu tóc đơn giản, đeo mắt kính, một cô gái đơn giản vui tươi, học sinh lớp

chuyên văn.

Nhà của Văn Nguyệt gần Tam Trung, nhưng mẹ cô ta làm việc bên cạnh Nhị Trung, tan lớp muộn, nên bình thường cô ta cũng không đi qua bên kia.

Năm nhất lúc thi cuối kỳ, bởi vì cô ta bị bệnh nên được về nhà, trùng hợp là mẹ cô ta lại quên đón, thế là Văn Nguyệt phải đi qua chỗ làm việc của mẹ mình, kết quả là bị chặn.

Đối với một đám học sinh lưu manh mà nói, thì một nữ sinh nhỏ nhắn thanh tú nhìn qua giống như một học sinh chăm ngoan, rất dễ dàng kích thích lòng dạ đen tối của người khác.

Cây cối ở hai bên bờ sông phát triển xanh tốt, dọc hai bờ sông đều là cây và tán hoa tươi tốt, phía dưới còn có liễu rủ, cho nên buổi tối có rất nhiều người đi tản bộ.

Đúng lúc Đường Nhân thi xong thì lập tức chạy qua bên Nhị Trung tính sổ, vô tình thấy cảnh như vậy. May mắn đám học sinh lưu manh cũng không đông, mà đám đó chỉ dựa vào danh tiếng, hoàn toàn không có chút sức mạnh nào, bị cô đá vài cước đã bỏ chạy.

Sau đó, Nhị Trung một mực tố cáo, chuyện này lập tức đến tai hiệu trưởng, cứ như vậy phạt Đường Nhân, nhưng may sao có người đến làm chứng, nên chuyện này đột nhiên được xem xét điều tra kỹ hơn.

Từ hôm đó, mối quan hệ giữa Văn Nguyệt và Đường Nhân đột nhiên tốt lên.

Tính cách của Văn Nguyệt và Đường Nhân hoàn toàn ở hai thái cực khác nhau, nhưng lại chơi với nhau rất hòa hợp.

Bởi vì cơ thể Văn Nguyệt không khỏe, cho nên được về nhà sau khi học xong, mỗi lần có thời gian nghỉ, là cô ta lại mang đồ ăn ngon đến ăn cùng Đường Nhân và Tô Khả Tây.

Hai người tự nhiên thân thiết hơn.

Sau khi nói chuyện với Lữ Thu Thu xong, Tô Khả Tây mang theo túi lon màu đen chạy như bay về phòng học, thuật lại sự việc cho Đường Nhân nghe: “Văn Nguyệt càng ngày càng gầy, thân thể cậu ấy vốn đã không khỏe, rất dễ ngã bệnh.”

Đường Nhân ngồi thẳng lên: “Thứ sáu đi thăm cậu ấy một chút, cơ thể cậu ấy quá yếu.”

“Ừ.” Tô Khả Tây đột nhiên mở miệng: “Tớ định cắt tóc, vừa vặn cậu lại muốn ra ngoài nữa, thứ sáu đi cùng nhau đi.”

Đường Nhân nghiêng đầu: “Nhưng cậu dưỡng lâu lắm rồi mà.”

Sắc mặt Tô Khả Tây ảm đạm: “Lục Vũ thích tóc dài, nếu hấn đi rồi, thì cũng chẳng cần nuôi dài làm gì nữa.”

Cũng lâu lắm rồi cái tên Lục Vũ này mới xuất hiện giữa cuộc đối thoại của hai người.

Kể từ cuối học kỳ trước, Lục Vũ đột nhiên chuyển qua Tam Trung mà không nói lý do, hai cô cũng cố gắng tìm hiểu.

Chuyện của Lục Vũ và Tô Khả Tây, thì Đường Nhân cũng rất rõ ràng: “Cắt cũng tốt.”

Tô Khả Tây đột nhiên quay đầu: “Sao cậu không ngạc nhiên? Dự đoán ngoài ý muốn của tớ.”

“Chậm tiêu.”

~

Tiếng chuông tiết học cuối cùng của buổi sáng vừa vang lên, Đường Nhân và Tô Khả Tây lập tức rời khỏi phòng học như tên bắn, trong chớp mắt đã biến mất khỏi lớp học.

Giáo viên vẫn còn duy trì tư thế cầm phấn viết, lập tức ngậy người một lát, không thể làm gì ngoài việc đóng giáo án kết thúc tiết học.

Các bạn học lập tức ào ào chen lấn chui ra khỏi phòng học.

“Nhanh nhanh nhanh, đi chậm là hết thịt!”

“Hôm nay không biết có bao nhiêu thịt chua ngọt đây, mỗi lần đi ăn là giống như đi đánh trận vậy đó!”

Cơm trưa của Đường Nhân là nhờ Tô Khả Tây hỗ trợ tranh giành.

Cả ba khối cao trung đều tan học cùng nhau, khối sơ trung tan học trước năm phút, nhưng vẫn chậm trễ. Cho nên ở trong căn tin cực kỳ đông người, Đường Nhân trực tiếp vòng ra phía sau căn tin đi về phía ký túc xá.

Ký túc xá của cao trung nằm ở tận cùng bên trong góc, cho nên bên kia ít người, chạy về ký túc xá cùng lắm năm phút.

Xung quanh ban công trong phòng ngủ ký túc xá được bọc gương, Đường Nhân vừa vào cửa thì lập tức chạy ra ban công. Cô nhìn mình trong gương, trên mặt chậm rãi nở nụ cười mê người nhất.

Cô nhắm mắt lại, tình cảnh lúc đó hiện ra trong đầu cô.

Đường Nhân đưa tay sờ lên cổ, khi đó có làn hơi tinh tế ở chỗ này, ấm áp tê dại, giống như phút chốc đã được lưu lại tại đó.

Tiểu nói lắp còn có cách chọc người rất lợi hại, mặt không biến sắc, mỗi phút cô đều bị bắt lại.

Trong phòng ngủ vẫn chưa có ai quay trở lại.

Hai tay Đường Nhân nắm lại, nằm ngã xuống giường, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác nhớ nhung, rõ ràng trước kia cô rất dè dặt.

Kể từ khi gặp được Lục Trì, cho dù chỉ là một ngày ngắn ngủi, cô lập tức biến thành một người mơ mộng như bị thần kinh.

~

Tiết buổi chiều của lớp tự nhiên là môn sinh học.

Giáo viên môn sinh học là một giáo viên nữ, hùng hùng hổ hổ bước vào lớp, vừa vào cửa lớp đã nói liên tiếp không ngừng.

“Đề thi môn sinh học lần này đơn giản như vậy mà điểm thi của các em quá tệ, học hành như vậy thì lấy gì thi vào đại học đây.” Cô giáo lập tức nhìn về phía những học sinh còn lại: “Nghỉ lễ quốc khánh xong thì kiến thức cũng trả lại hết cho giáo viên rồi đúng không, lớp tự nhiên mà điểm thi chỉ được 60 điểm! Trình độ của lớp tự nhiên là như thế này sao?”

“Có rảnh thì học tập bạn mới Lục Trì, người ta cũng nghỉ lễ quốc khánh như các em mà thi được điểm tối đa, còn các em thì sao?”

Mặc dù cô giáo không trực tiếp chấm điểm, nhưng lúc tổng kết thì cũng có xem qua, nên một học sinh được điểm tối đa thật sự khiến cô giáo có hứng thú, lập tức nhớ tên, hỏi thầy giáo Ngô mới biết đó là học sinh mới chuyển trường đến.

Các bạn học trong lớp lập tức cúi đầu, ngụy trang kiểu đà điểu, ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Ở trong tiết sinh học thì tốt nhất không nên lảm mồm lảm miệng, nếu không thì sẽ bị trở thành tâm điểm của tiết học, cả một tiết có thể bị nói không ngừng.

Giáo viên sinh học không để ý đến cả lớp, tiếp tục nói: “Bài thi sinh học lần này chỉ có hai người đạt điểm tối đa toàn khối, xem qua bài thi để biết bạn đó làm như thế nào. Lục Trì, đưa bài thi lên đây cho cô mượn.”

Cô giáo nhìn về phía cuối lớp.

Nửa ngày cũng chưa được đáp lại.

Cô giáo nhíu mày, lặp lại: “Lục Trì, đưa bài thi lên đây cho cô mượn.”

Lục Trì hoàn hồn, mặt không biến sắc giải thích: “Có... Có người khác mượn.... Mượn đi rồi ạ.”

Cô giáo nghi hoặc: “Người khác mượn?”

Lục Trì lập tức gật đầu.

Cô giáo có chút không vui, bài thi vừa mới được trả lại lúc sáng đã bị mượn đi, chẳng lẽ không biết buổi chiều có tiết sinh học sao? Bộ có

gì không hài lòng với giáo viên sao?

Nhưng suy nghĩ lại việc Lục Trì được điểm tối đa môn sinh học, nên cũng không hỏi nhiều, cho phép Lục Trì ngồi xuống: “Nếu như các em mà giỏi giống như Lục Trì, thì đâu cần đến trường nữa, tôi cũng có thể về hưu được rồi.”

Trong lớp yên tĩnh.

Cô giáo liên tục khen ngợi sự giỏi giang của Lục Trì. Dù sao học sinh này cũng mới chuyển tới, hơn nữa lại còn nói lắp, đâu phải có chuyện tốt như vậy.

Có học sinh khó chịu trong lòng, nghiêng đầu nhìn về phía sau. Từ đằng trước nhìn lại chỉ thấy Lục Trì cúi đầu, ngồi ở một góc lớp, không biết thần hồn nơi đâu.

Cặp mắt kính che hơn nửa khuôn mặt, đối lập với làn da trắng, giống hệt mặt trăng nhỏ.

Mấy nữ sinh đều di chuyển ánh mắt đến góc cạnh hoàn mỹ nơi cầm anh.

Chương 9

Ở bên kia lớp học.

Lộc Dã và Vương Suất nháy mắt với nhau, buổi sáng rõ ràng mới nghe chính miệng Lục Trì nói là buổi chiều cần dùng đến, sao kết quả lại biến thành là cho người khác mượn.

Người mượn ngoài Đường Nhân ra thì còn có thể là ai được.

Hóa ra ban đầu đã cố ý như vậy, lần sau chắc cũng làm vậy.

“Học giỏi quả nhiên cũng có thủ đoạn.”

“Chắc chắc, không thể động vào được.”

Hai người tụ lại một chỗ nói nhỏ, đối với chuyện của Đường Nhân, có thể nói toàn bộ trường học đều nháo nhào hết lên, bởi vì cô quá phô trương, giống như ngọn lửa.

Mà học sinh chuyển trường này thật tình quá bình tĩnh.

Học sinh giỏi bình tĩnh là chuyện rất bình thường, nhưng lần đầu tiên Lộc Dã nhìn thấy Lục Trì đôi lúc quá bình tĩnh, về sau mới biết được nguyên nhân nói lắp, mặc dù không có gì tự ti.

Một tuần trôi qua, Lục Trì cũng đã nói chuyện với Lộc Dã được mấy câu. Lục Trì thường xuyên liếc mắt qua Lộc Dã, thì anh ta lập tức quên mất điều mình đang định nói, thật sự rất quý dị.

Lộc Dã còn nhớ rõ câu nói trước kia của ba anh ta.

Có một loại người, chỉ cần người đó xuất hiện ở trước mặt, thì người đối diện đột nhiên có cảm giác thấp hơn một bậc.

Lộc Dã rất muốn quay về nói chuyện với ba anh ta, rằng anh ta gặp tình huống này trước mặt một con mọt sách bình thường.

~

Lúc tối, sau khi Đường Nhân xong giờ tự học buổi tối thì mang đồng phục đi giặt sạch, sau đó đi ra ngoài ban công, treo ở chỗ bắt ánh nắng vào ban ngày.

Sau khi Trương Mai về phòng ký túc xá, lại kỳ quái hỏi: “Áo đồng phục của ai đây, sao lớn quá vậy?”

Tô Khả Tây dựa vào tường, bĩu môi lên phía trên.

“A hiểu rồi.” Trương Mai nháy nháy mắt.

Hôm nay Trương Mai cũng không để ý nhiều, cơ bản Đường Nhân đã rất lợi hại, thời gian chưa bao lâu mà đã được người ta cho mượn đồng phục, vấn đề hai người dính với nhau cũng không còn xa nữa.

Đột nhiên ở bên trên truyền đến giọng nói lười biếng: “Muốn biết đầu đuôi sự việc thì nộp tiền đây.”

Tô Khả Tây nhai kẹo cao su, giơ chân đạp lên phía giường trên: “Đường Nhân, cậu thấy sắc quên bạn rồi đúng không. Có ý trung nhân là quên ngay cha mẹ, tôi ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng cô, lo từ miếng ăn đến giấc ngủ, vậy mà cô đối xử với tôi như vậy đó hả.”

“Cút càng xa càng tốt.” Đường Nhân ném xuống một đồng giấy nháp.

Trương Mai trèo lên giường trên: “Cậu thật sự vừa ý cái tên ở lớp tự nhiên hả?”

“Chứ chẳng lẽ là giả, cậu xem bộ dáng hôm nay của Đường Nhân mà xem, mặt mày hớn hở, đấm đấm đưa tình, cậu chưa thấy cái cảnh bàn luận đề thi của hai người họ vào giờ nghỉ đâu, ôi trời đất ơi, kể cậu nghe.....” Tô Khả Tây kéo lấy cánh tay Trương Mai, nói nhỏ sự tình hôm nay.

“Nhìn không ra luôn đó.” Trương Mai ghen họng trở mắt nhìn.

Trương Mai không có quan hệ thân thiết với Đường Nhân như Tô Khả Tây, nhưng tối nay Trương Mai có thể nhìn ra phong cách đối nhân xử thế của Đường Nhân.

Đối với nam sinh thì khỏi phải bàn tới, ba năm qua, cô cực kỳ hồ hững, không vừa mắt với bất kì ai, thế mà lần này cũng thất bại.

Xem ra chuyện của Đường Nhân và nam sinh mới chuyển tới sẽ rất thú vị đây.

~

Ồn ào nhốn nháo không bao lâu, thì dì quản lý kí túc xá thổi còi ở bên ngoài.

Trường tư nhân Gia Thủy cũng khá coi trọng thành tích, cho nên đối với việc học cũng có chút nghiêm khắc, ở các trường khác thì giờ tự học kết thúc sau chín giờ tối, ở đây kết thúc giờ tự học cũng đã mười giờ bốn mươi.

Cho nên bọn họ phải mau chóng trở về phòng ngủ, tắm rửa qua loa cũng hơn mười một giờ rồi.

Không lâu sau đó thì tắt đèn, ở bên ngoài ban công truyền đến tiếng rầm rầm.

Trời không tốt, đổ mưa rồi.

Ngày thứ hai vừa rời giường, nhận thấy đồng phục còn ẩm ướt, tâm tình Đường Nhân cực kỳ khó chịu.

Mưa rơi bao nhiêu ngày, thì tâm tình Đường Nhân cũng u ám bấy nhiêu ngày.

Nhưng các giáo viên bộ môn lại mang vào vài bài thi, phát xuống mấy bộ đề, khiến cô quên đi tâm trạng không tốt.

“Haiza, tâm tình đã khó chịu rồi còn phải làm bài nữa.” Tô Khả Tây bưng mặt than thở.

Tiết này là tiết ngữ văn, giáo viên ngữ văn cực kỳ dài dòng, hai tiết ngữ văn liên tiếp, cho nên thời gian nói nhảm cũng kéo dài hơn, còn hơn cả giáo viên chủ nhiệm nữa, mỗi lần đến tiết là cũng mất mười mấy phút mới bắt đầu vào bài học.

Chuyện thường làm nhất trong tiết ngữ văn chính là làm văn, dùng cả hai tiết.

Tô Khả Tây nhìn thấy bộ dạng cực kỳ nghiêm túc của Trương Mai, cho nên cũng không dám quấy rầy, vô tình đi phía trước nhìn thoáng qua, chợt thấy một hình ảnh rất kì quái.

Tô Khả Tây dùng bút chọc chọc người ngồi phía trước: “Trương Mai,

cậu đang làm gì vậy?”

Trương Mai ngồi phía trước lập tức thẳng lưng, rồi sau đó chột dạ vỗ ngực, che miệng mắt tròn tròn: “Bà mẹ nó, cậu làm tớ sợ đứng tim. Tớ còn tưởng là cô chủ nhiệm vào lớp từ cửa sau.”

Đường Nhân cũng nhìn sang, chỉ thấy trong bụng Trương Mai không phải là sách vở gì, mà là những tờ giấy nho nhỏ màu sắc lộn xộn: “Cái gì mà đủ màu sắc hết vậy?”

“Sao năm cánh.” Sắc mặt Trương Mai trở nên hồng hồng, nhỏ giọng giải thích: “Chính là 520 ngôi sao, các cậu hiểu ý tớ mà đúng không?”

Nói xong, Trương Mai len lén đưa cho Đường Nhân.

Đường Nhân duỗi tay nhận lấy, lấy sách che lại rồi cùng nhìn với Tô Khả Tây.

Bên trong bình đựng thủy tinh được nhét đầy những ngôi sao năm cánh nho nhỏ đầy màu sắc rực rỡ, những ngôi sao chen lấn chặt ních như chứa đầy tâm sự của thiếu nữ.

Mọi người trong cùng phòng kí túc xá đều biết Trương Mai thầm mến lớp trưởng, đôi khi mọi người ở trong phòng ngủ cũng trêu chọc Trương Mai. Bình thường Trương Mai cũng rất cởi mở, nhưng khi gặp được người thầm mến, thì nửa năm cũng không dám mở miệng, đôi khi mọi người trong phòng ngủ còn giúp Trương Mai tạo cơ hội.

Trương Mai nhỏ giọng nói: “Tớ có nghe nói tháng sau là sinh nhật của cậu ấy.”

Đường Nhân lên tiếng: “Cậu định hôm đó đưa cho cậu ấy hả?”

“Ừ.” Trương Mai nghịch nghịch đầu ngón tay: “Các cậu suốt ngày khuyên tớ đi tỏ tình, bây giờ cũng cuối cấp rồi, tớ cũng muốn thử một lần.”

Trương Mai không chịu tỏ tình là có nguyên nhân.

Lớp trưởng hoàn toàn không có cảm giác với Trương Mai, hai người lại cùng lớp, sợ đến lúc đó lại lúng túng, không dám nhìn nhau, Trương Mai sợ nhất chuyện này.

Nhưng vài ngày qua chứng kiến hành động hùng hù hỏ hỏ của Đường Nhân, Trương Mai cũng muốn thử, cùng lắm thì trở thành người xa lạ, cũng không nên hi vọng quá nhiều.

Nói thì nói như thế, nhưng tận sâu trong đáy lòng Trương Mai vẫn hi vọng chuyện này sẽ thành công.

“Vây cũng được.” Đường Nhân xoay xoay bút, lơ đãng nói: “Tớ nghe nói có nhò nào đó ở lớp 13 có ý tứ với cậu ấy.”

Trong nháy mắt Trương Mai kinh hoàng: “Thật vậy hả?”

Giọng nói có chút lớn, nên giáo viên ngữ văn nhìn sang bên này một cái, Trương Mai vội vàng xoay người đọc sách.

Chưa tới một phút, Trương Mai lại len lén đưa cho Đường Nhân vài tờ giấy nhỏ màu xanh nhạt, chắc là vì cảm ơn Đường Nhân đã nói ra thông tin này.

Đường Nhân đặt bút xuống, đột nhiên hưng phấn, nhìn chăm chăm động tác của Trương Mai, rồi tự gấp thành ngôi sao năm cánh nho nhỏ, sau đó đặt vào trong hộp bút.

Chợt cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Chốc lát sau, Tô Khả Tây nhin không được tiến lại gần: “Sao tớ lại không biết ở lớp 13 có nhỏ nào đó để ý lớp trưởng vậy?”

“A, lừa cậu ấy thôi.”

“ ... ”

Đường Nhân tỏ vẻ lão luyện: “Nếu cậu ấy đã quyết tâm làm, lại nỗ lực như vậy, thì cũng nên để lớp trưởng biết chứ, chỉ cần nói: Tớ thích cậu. Như vậy chẳng phải là xong sao.”

“Nhưng lớp trưởng đâu có thích Trương Mai, cậu cũng biết rõ tính cách của lớp trưởng mà.” Tô Khả Tây lo lắng: “Nếu Trương Mai bị từ chối thì chết mất.”

Đường Nhân liếc Tô Khả Tây: “Không thử sao biết được.”

Tô Khả Tây gật đầu: “Cũng đúng. Vậy cậu cũng muốn thử xem có bắt được Lục Trì hay không đó hả?”

Không nhận được câu trả lời, Tô Khả Tây cười nhạt: “Tớ thấy rõ ràng là cậu cứ mượn vở của Lục Trì, hai người học giỏi ở cạnh nhau, thì làm bài tập chính là niềm vui rồi.”

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến thành tích của Đường Nhân ngày càng tốt lên, cho nên các giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ.

Tất cả đều dựa vào thành tích.

Đường Nhân cười mà như không cười, lại lấy dưới bàn ra một

quyển vở bí mật.

Tô Khả Tây mở to hai mắt: “Thôi cho tôi xin, tự dưng giờ này lại lấy quyển vở bí mật này ra? Tránh xa tớ ra một chút, nhìn thấy đã muốn đau đầu rồi!”

Quyển vở bí mật đó chính là cơn ác mộng đối với Tô Khả Tây.

Trước kia vì muốn ở gần Lục Vũ, cho nên Tô Khả Tây phấn đấu đứng thứ năm toàn khối, bên dưới bàn đều là những quyển vở bí mật mà cô ta cày ngày cày đêm, quả thật khiến bầu trời tối đen. Bây giờ nhìn lại thấy cả người đều khó chịu.

Đường Nhân không ngẩng đầu: “Không thích thì quay đầu đi chỗ khác đi.”

Tô Khả Tây bưng tỉnh: “Ờ ha.”

Tô Khả Tây yên lặng quay đầu, rút từ dưới bàn ra một quyển tiểu thuyết ngôn tình, quyết định rửa mắt.

Đường Nhân rõ ràng là cố ý!

~

Lục Trì chuyển đến trường được một tuần lễ, trừ ngày đầu tiên giới thiệu, thì tất cả mọi người cũng không để ý nhiều, cảm thấy có chút kiêu ngạo. Nhưng hai bài thi vừa rồi được điểm tối đa, thì mọi người cũng phải ngược nhìn lại.

Trước kia, người đứng đầu toàn khối là Đường Nhân, đứng thứ hai là Triệu Như Băng lớp tự nhiên, đạt được 700 điểm trên tổng số cũng là tuyệt đỉnh lắm rồi. Vậy mà hiện tại điểm số của Lục Trì đã được

730 rồi, càng lên cao càng khó đuổi theo, cách quá xa.

Thật ra tiết này là tiết ngữ văn, nhưng chủ nhiệm lớp là thầy giáo Ngô lại biến tiết ngữ văn thành tiết chủ nhiệm, nói rất nhiều, không gì khác ngoài chuyện muốn cả lớp cố gắng, đến cuối cùng lại để cả lớp tự học.

Trên cơ bản các tiết học ở cấp ba đều không có, tiết ngữ văn đôi khi cũng sẽ bị lấy ra hoặc thêm vào, nếu không phải là tiết kiểm tra, thì cũng là giờ tự học.

Hôm sau vào lúc giờ tự học buổi tối, một bạn học vừa được truyền nước biển về.

“Em xin phép.” Nam sinh đứng ngoài cửa nói.

Thầy giáo khoát khoát tay.

Nam sinh cười hì hì đi xuống bàn cuối, ra dấu chào hỏi với mấy nam sinh ngồi gần đó, rồi sau đó mới ngồi xuống.

Lục Trì nhìn qua vài lần, có khả năng là bị bệnh, cho nên sắc mặt nam sinh ngồi cùng bàn không tốt lắm, nhưng quả đầu húi cua thoạt nhìn như phát sáng.

“Chào bạn mới, tớ là Đường Minh.” Đường Minh cười tủm tỉm chào hỏi, “Tớ nghe nói cậu chuyển từ trường Đệ Nhất về đây, về sau xin cậu chỉ giáo nhiều.”

Lục Trì gật đầu: “Chào.... Chào cậu.”

Đường Minh có chút giật mình, không nghĩ tới người ngồi cùng bàn lại nói lấp.

Đường Minh chỉ nghe nói thành tích của Lục Trì rất tốt, rất ít nói chuyện, nhưng cũng không nghĩ đến mức này. Cùng lắm thì trước kia Đường Minh chưa từng tiếp xúc qua kiểu người như vậy, cũng không biết bạn cùng bàn tốt xấu thế nào.

Bởi vì phía trên còn có giáo viên đang đứng, cho nên Đường Minh không dám nói lớn tiếng, chỉ nhỏ giọng giới thiệu bản thân, sau đó nhanh chóng xem lại bài vở.

Ngày hôm qua vừa mới thi xong, Đường Minh vắng mặt ở buổi kiểm tra chiều, sách vở của giờ tự học buổi tối đều được chuyển từ phòng ngủ đến lớp học, nhờ các bạn cùng phòng giúp đỡ, cộng thêm giấy tờ tài liệu chõng chất, tất cả được đặt hết lên bàn.

Nhanh như đúc, bài thi được trả về phải xem xét chỉnh sửa ngay, nếu không thì vài ngày sau không biết đường nào mà lần.

Mới sửa được một nửa, Đường Minh lập tức sừng sốt, mở ra, gỡ gãi đầu, đẩy đẩy bạn cùng bàn: “Cái này của cậu à.”

Lục Trì mờ mịt: “Không... Không.”

“Sao không phải của cậu được, có tên của cậu nữa nè.” Đường Minh trả bài thi toán lại cho Lục Trì: “Không ngờ luôn đó, cậu trông thế mà chữ viết đẹp quá, nhìn chữ của tớ giống y như chó gặm, tớ còn không dám nhìn chữ của tớ nữa mà.”

Bài thi được mở ra, trên bài thi có viết hai chữ “Lục Trì”.

Bút máy, rất nhẹ.

Lục Trì lập tức giật mình, tay phải cầm bài thi, chăm chú nhìn mấy

giây, lấp ba lấp bắp: “Có thể là.... Là không cần thận viết..... Viết lên.”

Hai tai Lục Trì hơi hơi đỏ ửng lên.

“Không sao không sao.” Đường Minh cũng không để ý, “Có thể là do tở vội quá, nên không cần thận bị lẫn vào.”

Đối với bạn mới ngồi cùng bàn, Đường Minh cực kỳ kính nể, mặc dù Đường Minh ở nhà đợi, nhưng vẫn biết rõ thành tích. Theo những gì Đường Minh biết, thì lần thi này học sinh chuyển từ Nhất Trung đến đứng nhất.

Nhìn toàn cảnh đã thấy không giống rồi. Trường tư nhân Gia Thủy lại bị một học sinh chuyển từ trường công lập đến giành lấy vị trí thứ nhất, trong lòng tự nhiên không thoải mái.

Hơn nữa bây giờ là cuối cấp, nếu như về sau biết được nguồn gốc của trạng nguyên của trường tư nhân Gia Thủy, thì chắc chắn ai cũng muốn chạy qua bên này.

Mặc kệ cuộc thi đã xong, nhưng thành tích cuối cùng vẫn chưa có.

Lớp tự nhiên khác lớp văn, làm một đoạn văn cũng có thể nâng cao điểm số lên mấy phần, đoán không chừng lớp văn sẽ nhận được điểm cao trong những phần trả lời câu hỏi quan trọng. Cho nên mỗi một lần thi, đều có thành tích mới.

Đường Minh còn đang suy nghĩ, con mắt thoáng nhìn qua bên cạnh thì thấy người ngồi cùng bàn đang dùng ngón tay xoa xoa cái tên trên bài thi.

Sau đó lại nhẹ nhàng đặt qua một bên.

“Trời đất cậu làm gì vậy?” Đường Minh vuốt mặt, đờ thấp giọng nói:
“Cậu cứ dùng tay xoa xoa như vậy thì bay mất tên đấy.”

Giáo viên coi lớp ở phía trên bục giảng, Đường Minh không chịu được sự im lặng.

Mấy giây sau, Đường Minh không nhịn được nhỏ giọng nói chuyện:
“Nếu như giữ cái tên lại, không chừng sau này đi thi đại học tớ có thể khoe khoang với mọi người, người đứng nhất trường tư nhân Gia Thủy, lại là tương lai sáng lạng của thành phố H, chính là người ngồi cùng bàn với tớ!”

Nói chuyện không hết, thì đừng nói gì đến tự học.

Lục Trì không nhịn được hỏi: “Người nhà họ Đường đều.... Họ Đường đều....
Đều thích nói.... Nói chuyện vậy sao?”

Nghe vậy, Đường Minh không hiểu: “Người nhà họ Đường? Trong lớp tự nhiên chỉ có mình tớ họ Đường, còn có ai họ Đường nữa sao, giới thiệu cho tớ quen biết một chút, nói không chừng năm trăm năm trước cùng một nhà....”

Người ngồi cùng bàn không trả lời lại.

Chương 10

Lớp 14, thầy giáo toán học đang tận dụng giờ tự học buổi tối để giảng giải bài thi.

Đường Nhân hắt hơi một cái.

Tô Khả Tây không ngẩng đầu lên, nói: “Ai nhớ cậu vậy.”

“Chắc là Lục Trì rồi.”

“...Da mặt cậu cũng dày đó.”

Đường Nhân xoa xoa mũi, suy nghĩ không chừng chính là Lục Trì, nếu không thì ai lại đi nhớ cô vào lúc này.

Bên ngoài trời đã tối đen, lâu lâu lại kèm theo tiếng sấm chớp.

Từng tiếng, từng tiếng, khiến lòng người khó chịu.

~

Mưa vẫn rơi, áo đồng phục vẫn còn treo ở ban công, cuối cùng đến ngày thứ năm thì mặt trời cũng ló dạng, không gắt nhưng ấm áp.

Được ngày thời tiết tốt, Đường Nhân lấy đồng phục ra phơi khô, còn kèm theo mùi thơm nhàn nhạt của hoa oải hương. Đường Nhân rất thỏa mãn vì ngăn tủ bên trong đựng áo đồng phục của Tô Dịch.

Trước tiết học buổi chiều, cô gấp áo đồng phục bỏ vào trong túi.

“Hôm nay có gì mà tâm tình tốt vậy hả?”

Tô Khả Tây hỏi: “Toàn thân tản ra hơi thở của mùa xuân, mà bây giờ mới là mùa thu thôi đó, thận trọng một chút.”

Tô Khả Tây thật sự nghĩ không ra, mới nhìn thấy người ta được hai ba lần mà trái tim đã rung động. Lẽ nào đây chính là tiếng sét ái tình trong truyền thuyết? Vừa gặp đã yêu?

Đường Nhân không để ý Tô Khả Tây, cô lấy ngôi sao năm cánh vừa mới gấp hai ngày trước ra, đặt trong lòng bàn tay tường tận xem xét hết nửa ngày, sau đó nhét vào trong túi áo của Lục Trì.

Nghe nói Trương Mai đã làm hơn ba trăm ngôi sao, thật sự lợi hại.

~

Sau khi tan học, hai người cùng đi toilet.

Đi ngang qua phòng giáo viên, nghe được tiếng lớn giọng của giáo viên sinh học.

“Hai ngày trước lúc tôi muốn mượn bài thi của Lục Trì, thì trò đó nói là bài thi đã cho người khác mượn rồi, sau đó tôi cũng có đến lớp mượn một lần nữa, trò đó vẫn nói có người mượn chưa trả, cũng không biết là người nào mượn.”

“Thì cô hỏi trò đó xem thử ai mượn.”

“Tôi có hỏi, thầy đoán xem trò đó nói gì, trò đó nói không nhớ rõ ai mượn, thầy nói xem thái độ học sinh mà như vậy có được hay không..... Thôi, nhắc đến lại bực mình.”

Đường Nhân nghe xong khóe môi khẽ nhếch, trong lòng ngọt như đường.

Tô Khả Tây cười đến đau bụng: “Người ta bao che cho cậu kia, còn không mau trả bài thi lại cho người ta đi.”

“Hôm nay trả.” Trả cùng với áo đồng phục.

“Tớ đoán chừng cô giáo sinh học sẽ bức hỏi đến cùng người nào không biết xấu hổ mượn bài thi rồi không trả lại, thế là cậu lại nổi tiếng.”

“Tớ đã đủ nổi tiếng rồi.”

“Đường Nhân, cậu đúng là không biết xấu hổ.”

~

Tiếp theo là ngữ văn, giáo viên ở phía trên đang giảng bài về thể loại văn học.

Tô Khả Tây dùng khuỷu tay thúc vào Đường Nhân: “Nhìn nè, trong ngôn tình có bài thơ về tình cảm nồng nàn nè, để tớ đọc cho cậu nghe!”

“Tô Khả Tây! Em đang làm cái gì vậy?” Giáo viên ngữ văn nghiêm mặt ngắt lời cô ta.

Tô Khả Tây bất đắc dĩ đứng lên.

Đường Nhân chặc lưỡi.

Giáo viên ngữ văn đã sớm để ý đến Tô Khả Tây, đi qua mở ra thì thấy Tô Khả Tây đang giấu một cuốn tiểu thuyết ngôn tình dưới sách ngữ văn, màu sắc mặt bìa rực rỡ đến khó coi: “Giờ là lúc nào rồi còn đọc truyện, có muốn thi đại học nữa không?”

Tô Khả Tây yên lặng nói: “Dạ muốn.”

Giáo viên ngữ văn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nếu muốn thì lo mà học hành cho đàng hoàng, đừng có lơ là lêu lổng. Ngồi xuống tập trung nghe giảng.”

Tô Khả Tây trơ mắt nhìn cuốn ngôn tình không cánh mà bay, cô ta che miệng rên lên một tiếng. Hôm nay thời vận không tốt mà, cô ta đã đọc ngôn tình trong lớp nhiều năm như vậy, thế mà hôm nay lại bị phát hiện.

Đường Nhân phát âm khẩu hình miệng: Thơ tình gì?

Nhắc tới cái này, Tô Khả Tây lại tràn trề sức lực, viết viết vào giấy nháp, sau đó đưa cho cô: “Nếu người cũng có đuôi, thì sẽ không cảm thấy thẹn thùng, bởi vì khi ở cùng người, cuối cùng ta cũng không nhìn được vẫy đuôi. Cậu xem đây có phải là hình dáng thật sự của cậu hay không?”

Trên giấy chỉ có vài dòng ngắn ngủi.

Đường Nhân nhìn vào tập trung suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng như bừng tỉnh: “Không phải là...”

Cô sẽ không vẫy đuôi với người khác, không thích là không thích, thích là thích, sẽ không phá vỡ cái nguyên tắc cơ bản này.

Tô Khả Tây bĩu môi, lấy lại tờ giấy nháp, ánh mắt nhìn chằm chằm

lên bảng tập trung nghe giảng.

Đường Nhân mở bài thi của Lục Trì ra, ánh mắt ngưng lại đề bài cuối cùng trong bài thi môn vật lý.

Cô nhớ lại hơi lạnh trên ngón tay anh khi anh chỉ lên bài thi, bộ dáng lấp ba lấp bắp đáng thương, mọi thứ như đắm vào trong lòng cô.

Hô hấp của cô ngưng lại, cô bụm mắt, một luồng nhiệt nóng bức trào lên.

Mọi người xung quanh không chú ý đến bên này, Đường Nhân cố làm ra vẻ lạnh nhạt, mở chai nước ra uống ừng ực.

~

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Đường Nhân lập tức đi tới lớp tự nhiên.

“Haiza, mưa lớn như vậy, sợ buổi tối chạy về kí túc xá ướt như chuột lột mất.” Lộc Dã đang nói đùa với bạn bè, chợt nhìn thấy cô: “Tìm Lục Trì nữa hả?”

“Ừ.”

Đường Minh vừa đúng lúc đi từ bên cạnh qua, há hốc nhìn Đường Nhân đi về phía Lục Trì. Nếu không phải là bàn quang đầy như muốn nổ tung, thì Đường Minh đã đứng lại coi rồi.

Bên trong lớp, Lục Trì không hề biết gì, vẫn cúi đầu nghiêm túc viết nọ.

Đường Nhân đứng ở bên cạnh ngắm nhìn như vậy một lúc, chép

chép miệng, sắc đẹp có thể thay cơm, đêm nay không cần ăn khuya rồi.

Cô đi tới, đứng ở sau lưng anh, ngón tay chọt chọt bả vai anh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Con mọt sách, áo đồng phục của cậu đã được giặt sạch sẽ rồi.”

Đèn trên đỉnh đầu rõ ràng đã bị bóng của một ai đó che đi.

Ánh mắt Đường Nhân rơi trên gương mặt anh, lúc cô nói câu nói đó, cho dù anh có đeo mắt kính, cô cũng có thể thấy được tai anh khẽ động động.

Nhìn thấy anh phản ứng mạnh như vậy, Đường Nhân cười cười, đuôi mắt mang theo nét đẹp thiếu nữ. Cô đặt bài thi lên bàn: “Còn có bài thi nữa. Cảm ơn.”

Có lẽ khó mà nghe được hai chữ kia, Lục Trì còn bị giặt mình.

Nghĩ đến chuyện mấy hôm trước, trong mắt anh chọt lóe lên một tia ngượng ngùng, anh lập tức lùi ra tạo khoảng cách với cô, nhẹ giọng nói: “Không.... Không có gì.”

Đường Nhân nhìn chăm chăm anh.

Bộ dáng rụt rè của anh có thể khiến cho cô mê muội.

“Ừ.”

Đường Nhân dừng lại một chút, ánh mắt rõ ràng đang đánh giá anh từ đầu đến chân, trước khi đi bỏ lại một câu: “Bài thi của cậu không được cho người khác mượn đâu đấy.”

~

Không lâu sau đó, Đường Minh và Lộc Dã kê vai sát cánh quay lại, thấy người bạn ngồi cùng bàn bày biện bài thi trên bàn, ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên một tiếng: “Chao ôi, cuối cùng bài thi bị thất lạc quay trở về rồi à?”

Ánh mắt oán niệm của cô giáo sinh học vẫn còn ở đâu đây.

“Cho tớ mượn bài thi đạt điểm tối đa xem chút nào!” Đường Minh tự tay lấy đi.

Nhưng mà tay của Đường Minh còn chưa đụng bài thi, thì Lục Trì đã dùng sách đề lên bài thi, liếc nhìn cậu ta một cái: “Chờ.... Chờ.”

Động tác của Lục Trì khiến cho Đường Minh có chút lúng túng.

Lục Trì thấy sắc mặt của Đường Minh có chút không đúng, anh bổ sung thêm một câu: “Tớ còn chưa.... Chưa sửa lại nữa.”

“Ờ ừ.”

Đường Minh hiểu rõ. Lục Trì đã nói như vậy thì chắc không phải cố ý.

Vài phút sau tiếng chuông tan giờ tự học vang lên, Lục Trì vừa rời khỏi phòng học, Lộc Dã lập tức chạy lại gần, ngồi xuống, cười nói: “Ngồi học cùng thần đồng có cảm giác như thế nào?”

“Chua lắm! Tớ nhìn thấy bài thi tiếng anh của cậu ấy, thì lập tức nhớ lại bài thi tiếng anh lẹt đẹt của tớ. Môn học nào cậu ấy cũng rất lợi hại! Cậu ấy bị sai một bài trong đề thi mà nhìn bộ dạng của cậu ấy thảm đẽ sợ.”

“Về sau có không thích, thì cũng đừng có đẩy qua cho tớ, chủ nhiệm lớp chắc chắn có thành kiến đối với tớ.”

Lộc Dã chầm chọc một câu, ánh mắt liếc nhìn bài thi để trên bàn, duỗi tay ra định lấy.

Đường Minh dùng bút đánh lên tay của Lộc Dã: “Đừng có đụng vào.”

“Là sao.”

“Tớ vừa định động vào thì đã bị cản lại, cậu ấy nói chưa sửa lại bài. Không chừng là không thích người khác chạm vào đồ đạc của mình.”

Lộc Dã không phục: “Chắc chắn là lấy cớ thôi, cậu có biết hai ngày trước bài thi đó ai mượn không?”

Mặt mũi Đường Minh mờ mịt: “Ai mượn? Chắc là lớp khác mượn.”

“Đường Nhân đó!”

“Đừng có giỡn vậy cha nội.”

“Tớ giỡn cậu lúc nào, Đường Nhân ngồi ngay chỗ cậu ngồi nè, tán tỉnh cậu ấy hết cả một tiết vật lý.”

Đối với chuyện mấy ngày trước thì Đường Minh cũng có nghe qua, nhưng lúc này lại được nghe chuyện này, còn cảm thấy có chút mơ hồ.

Đường Minh nhỏ giọng nói: “Hôm trước vào tiết tự học tớ vô tình thấy tên cậu ấy được viết lên trên bài thi toán học, cậu ấy dùng tay xoa xoa lên cái tên như muốn xóa đi, hơn nữa hình như nét viết của con gái.”

Lộc Dã khoanh tay: “Chắc là Đường Nhân viết lên rồi.”

“Lục Trì nói là do cậu ấy không cẩn thận viết lên, tớ còn cho là cậu ấy luyện viết chữ.”

“Chuyện này cậu chưa hiểu đâu, người ta có tình ý đó.”

“...”

Hai người nói chuyện với nhau nửa ngày, phát hiện ra chuyện này thật sự không đơn giản, lòng hiếu kỳ đối với bài thi nằm trên bàn trở nên mãnh liệt, nhưng không dám lấy đi.

Lộc Dã đã sớm quan sát Lục Trì, mặc dù tính cách rất hướng nội, nhưng lại không dễ dàng buông tha người ta.

Lại nói, lòng hiếu kỳ hại chết mèo, cuối cùng vẫn nên kiềm chế lại.

Lộc Dã còn định nói gì đó, nhưng liếc thấy nhân vật chính đang tiến vào phòng học.

Lộc Dã ho nhẹ vài tiếng, nháy mắt với Đường Minh: “Khụ khụ, Đường Minh, ngày mai ăn cái gì?”

Đường Minh lập tức ngằm hiểu: “Ngày mai? Phải xem thử căn tin có gì ăn mới được, lúc trước được nghỉ lúc nào cũng được ăn thịt kho tàu, về nhà suốt ngày được ăn ngon. Mới quay lại trường có vài ngày mà đã nhớ đồ ăn mẹ tớ nấu rồi. Thịt băm cà tim, cá nấu cải chua, gà xào cay...”

Lộc Dã đập Đường Minh một cước: “Con mẹ nó đừng có nói nữa được không!”

Đường Minh oan ức: “Lộc Dã, cậu có bị bệnh như tớ không mà nói, bệnh đi rồi ăn!”

“Sao cậu bệnh mà ăn nhiều vậy hả?”

“Tớ thuận miệng thôi, có phải lỗi tại tớ đâu. Nhà tớ là đại gia đó, Lộc Dã cậu dám đá tớ thử xem?”

Bởi vậy, hai người bắt đầu tranh cãi.

Ầm ỉ hết nửa ngày, cuối cùng Lộc Dã cũng ý thức được hai người bọn họ rõ ràng phải đang diễn trò mới đúng, tại sao lại thành ra cãi nhau thế này.

Cuối cùng hai người mỗi người một ngả.

~

Trước khi tiếng chuông lớp vang lên, rốt cuộc Đường Minh không nhịn được muốn hỏi.

Lời nói đã chực trào ra khỏi miệng, nhưng khi thấy bộ dáng nghiêm túc tự học của Lục Trì thì Đường Minh dừng lại.

Đường Minh cương quyết chuyển đề tài: “Mặc dù hai ngày qua không kiểm tra, nhưng tớ nghe nói ngày mai hội học sinh sẽ đi kiểm tra đó, cậu tốt nhất là nên mặc áo đồng phục, nếu không chắc chắn sẽ bị trừ điểm.”

Nghe vậy, Lục Trì nhẹ gật đầu với Đường Minh, giọng nói đè thấp: “Tớ.... Tớ biết rồi.”

Nhắc tới điều này, Lục Trì nhanh chóng mặc áo đồng phục lên.

Tay trái anh theo thói quen bỏ vào trong túi áo, sau đó lập tức phát hiện ra có gì đó không đúng.

Trong túi áo có một thứ gì đó có góc cạnh rõ ràng.

Sờ thấy rất nhỏ, có thể kẹp giữa hai ngón tay.

Tim Lục Trì đập mạnh, lấy ra đặt trong lòng bàn tay.

Một ngôi sao năm cánh nho nhỏ màu xanh nhạt.

Chương 11

Ngôi sao nhỏ nhỏ giống như viên kẹo.

Lục Trì bóp bóp.

Góc cạnh đâm vào tay.

“A, ai cho cậu ngôi sao năm cánh này vậy?” Đường Minh ngạc nhiên hỏi.

Lục Trì ngơ ngác: “Hả?”

Đường Minh lấy sách che mặt, nhìn ngôi sao nhỏ mà nói: “Người anh em ngốc quá, bây giờ con gái đang rất rộ cái phong trào gấp sao năm cánh tặng cho người họ thích đó. Em gái tớ ở nhà suốt ngày gấp sao, nói là muốn tặng cho người trong mộng.”

Hiện tại không biết đám nữ sinh nghĩ như thế nào mà đi gấp sao năm cánh, không bằng trực tiếp tỏ tình có phải là tốt hơn không.

Nói xong, Đường Minh nháy nháy mắt với Lục Trì: “Mới chuyển về đây một tuần lễ, mà đã có người để ý rồi. Tớ ở đây học lâu như vậy, cũng chưa bao giờ được nắm tay con gái nữa.”

Đầu ngón tay trắng bệch của Lục Trì thả ngôi sao vào lại trong túi áo.

Một lát sau, anh không nhìn được lấy ra một lần nữa.

~

Tiết cuối cùng của buổi chiều thứ sáu là tiết chủ nhiệm.

Chủ nhiệm của lớp 14 là giáo viên toán học Lâm Nhữ, tuy rằng thành tích của cả lớp rất kém, nhưng điểm thi môn toán cũng coi như tạm chấp nhận được.

Đường Nhân mở đề toán ra: “Chiều nay sau khi tan học, tớ muốn qua bên Tam Trung, đi không?”

“Không đi, không muốn đi.”

“Ok.”

Một lúc sau, Tô Khả Tây thúc vào tay Đường Nhân: “Tớ đi với, nhưng tớ không vào trong đâu, đứng bên ngoài thôi!”

Đường Nhân mơ hồ không rõ, nói: “Tùy cậu.”

Tô Khả Tây có cảm giác như bản thân đã bị nhìn thấy, mặt có chút nóng lên, liên tục lật sách vở không ngừng, làm bộ tập trung học hành.

Nhìn động tác của Tô Khả Tây là biết đang chột dạ, Đường Nhân chỉ cười không nói gì.

Tư nhân Gia Thủy có quy định thời gian nửa tháng được về nhà một lần, buổi chiều thứ sáu sau khi tan học, buổi chiều chủ nhật phải có mặt tại trường. Tính tới tính lui, thì chỉ được một ngày nghỉ.

Nhưng cho dù chỉ được nghỉ một ngày, thì mọi người cũng đều vui vẻ.

Vị trí của trường tư nhân Gia Thủy cũng không hẻo lánh lắm, nhưng xung quanh không có nhiều tòa nhà ở xung quanh, lại gần sông, không có nhiều người tụ tập như ở Nhị Trung, cảnh vật phát triển tốt hơn nhiều.

Tam Trung cách trường tư nhân Gia Thủy rất xa, phải di chuyển bằng phương tiện công cộng, trên đường còn đi ngang qua Nhất Trung.

Nhất Trung có tiếng là trường giỏi của khu vực, nhưng trên cơ bản thì không có nhiều người quan tâm đến trường tư nhân Gia Thủy, ngược lại Nhị Trung ở gần đó nên hay bị so sánh với bọn họ.

Vị trí không tốt lắm, đi về phía trái ước chừng mười mấy phút mới đến được ngã tư. Ở ngã tư thứ nhất thì có nhiều địa điểm xe đò đi xa, ở ngã tư thứ hai mới có trạm xe buýt.

Cho nên ngày thứ sáu tan học, hầu hết học sinh đều có xe của người nhà đến đón.

~

Tới gần giờ tan học, tâm tình của học trò đều ở trên mây, cho nên Lâm Nhữ không tiếp tục giải đề nữa, mà để thời gian cho cả lớp tự học.

Một lát sau, Lâm Nhữ gọi Đường Nhân ra ngoài.

“Nhân Nhân, sắp thi giữa kỳ rồi, lần này trường ta thi cùng với Nhất Trung, em nhất định phải làm bài cho thật tốt đó.” Lâm Nhữ dặn dò, “Ngàn vạn lần đừng có gây chuyện đó.”

Lâm Nhữ thật sự rất khổ tâm.

Nghĩ lại mấy lần trước đáng ra là đứng nhất, nhưng kết quả lại đi đánh nhau ở phía sau trường thi.

Đường Nhân nghiêm túc trả lời: “Dạ được.”

Lâm Nhữ cười: “Ở bên lớp tự nhiên có trò Lục Trì rất giỏi môn vật lý, cô biết rõ em đang cần nhất điều gì, chỉ cần đừng vượt quá giới hạn là được. Hiện tại cũng đúng lúc, mặc kệ em có thích trò đó hay không, nhưng bây giờ học tập mới là điều quan trọng nhất. Chờ đến khi tốt nghiệp chẳng phải là tốt hơn sao.”

Bộ dạng của Lục Trì thanh tú, thành tích lại tốt, có nhiều nữ sinh thích là điều bình thường.

Lâm Nhữ đã từng trải qua thời kỳ con gái mới lớn như vậy rồi.

Mặc kệ có rung động hay không, thành tích mới là quan trọng nhất.

Lâm Nhữ nhẹ giọng: “Em thông minh như vậy chắc là hiểu ý cô đúng không?”

Đường Nhân đảo đảo mắt: “Dạ hiểu.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Nhữ hài lòng gật đầu rời đi.

~

Giáo viên tiếng anh Ngô Phong lớp tự nhiên, lớp tự nhiên có không ít nam sinh yếu môn tiếng anh. Đối với tiếng anh mà nói, đôi khi đoán mò lại đúng, mà nghiêm túc suy nghĩ lại sai.

Lục Trì để ý hai bạn học ngồi phía trước liên tục cãi nhau ầm ĩ, động

tĩnh cũng không nhỏ.

Anh vừa dời tầm mắt đi, thì lập tức nghe được một tiếng vang rất lớn.

tiếng đập tay trên bàn phát ra âm thanh rất lớn.

Chủ nhiệm lớp Ngô Phong đi nhanh qua bên này, thấy tay người này đang cầm tay người kia, sắc mặt thầy giáo trở nên khó coi: “Hai em đang làm gì đó?”

Hai học sinh trả lời đồng thanh: “Thể hiện tình cảm!”

“...”

Cả lớp bắt đầu cười rộ lên. Lục Trì ngồi gần đó cũng không nhịn được cong cong miệng cười.

Ngô Phong tức giận trợn tròn hai mắt, la lớn: “Hai người các em.... Thật sự là muốn chọc điên tôi đúng không! Muốn nắm tay nhau vui vẻ đúng không? Được, dặt tay nhau lên bục giảng, rồi đứng trên đó nắm tay nhau cho cả lớp xem thể hiện tình cảm là như thế nào!”

Hai nam sinh bất đắc dĩ đứng lên, xô đẩy lẫn nhau: “Cũng tại cậu, nếu cậu không túm lấy tay tớ thì đâu bị như vậy.”

“Xem lại bản thân đi, cậu động thủ trước mà còn mặt mũi nói tớ hả.”

Hai người chậm chạp đi lên bục giảng, thấy cả lớp đang che miệng cười, dù cho da mặt có dày cỡ nào thì cũng không nhịn được mà đỏ lên.

Bọn họ chỉ là đang đùa giỡn, cầm lấy tay đối phương để ngăn chặn

mà thôi.

Ngô Phong gõ lên bàn, lạnh lùng nói: “Nắm tay.”

Bộ dáng của thầy giáo phát hỏa rất khủng bố, hai nam sinh lập tức nắm tay nhau, dùng hết sức lực bóp tay đối phương, rồi chịu đựng cơn đau. Chờ giáo viên chủ nhiệm quay người đi, hai người lại nhe răng trợn mắt, đạp chân mắng chửi nhau.

Tất cả ánh mắt của các bạn học trong lớp tập trung lên hai người bọn họ.

Năm phút sau.

Ngô Phong dùng ánh mắt lạnh lùng lướt qua hai nam sinh đứng trên bục giảng: “Thể hiện tình cảm thế nào rồi?”

“Dạ tốt lắm ạ!”

“Bây giờ bọn em có cảm giác tình thương mến thương hơn ạ.”

“ ... ”

Hai người kẻ xướng người họa, ngược lại Ngô Phong không nhận được, miệng lưỡi run rẩy trong chốc lát, cuối cùng vẫn phải để hai nam sinh về lại chỗ ngồi.

~

Ở cửa sau truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ xíu.

Đường Minh vừa đúng lúc nhìn qua bên kia, thì thấy Đường Nhân đang đứng bên ngoài, Đường Minh trợn tròn mắt, không nhận được

thúc thúc người ngồi cùng bàn: “Nhìn ra ngoài kia.”

Lục Trì nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt nhú lại. Chỉ thấy có một góc bóng lưng, còn có mái tóc dài bị gió thổi bay lên.

Một lát sau, anh cúi đầu, suy nghĩ một chút, do dự mở đề thi vật lý ra.

Mở ra trang sau cũng không thấy gì khác lạ.

Anh vẫn yên lặng lật bài thi, lật đến trang cuối cùng thì thấy có mấy dòng chữ đập vào mắt anh.

[Ngày đó người đến

Hải đường cũng vừa nở

Phong cảnh rất hợp tình

- - Nhớ về người. Tiểu Tiên Nữ]

Chữ viết xinh đẹp, được viết bằng bút máy, nhẹ nhàng, nét chữ giống như đúc lần trước.

Không biết như thế nào, cô không cần cúi đầu thì thầm vẫn khiến lời nói vang vọng ở bên tai.

Lục Trì cảm thấy bên tai nóng lên, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Ngón trở thon dài đề trên bài thi. Lục Trì ho khan một tiếng, nửa ngày không biết nên có phản ứng gì.

Thời buổi này con gái đều nói thẳng ra như vậy sao?

“Sao vậy?” Đường Minh phát hiện ra có gì đó kỳ quái, tiến sát lại gần.

Lục Trì lấy sách đề lên bài thi. Mấy giây sau, nói ra mấy chữ: “Không có gì.”

Vừa nói xong, chính anh cũng cảm thấy sợ, trong mắt chợt lóe lên một tia ngạc nhiên, anh không nói lắp, trái tim anh kích động như muốn nhảy ra ngoài.

Đường Minh cũng lấy làm kinh hãi, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lục Trì thì không dám quấy rầy nữa.

~

Chuyện xảy ra với hai nam sinh vừa rồi cũng khiến cả lớp yên tĩnh đi nhiều.

Đường Minh đang chuẩn bị cười nhạo hai nam sinh ngồi bàn trên, chợt nghe người ngồi cùng bàn hiếm khi nói chuyện hỏi một câu: “Trường mình liệu... Liệu có hoa hải... Hải đường không?”

“Có, ở giữa dãy cấp ba với tòa nhà thí nghiệm có một bồn hoa hải đường. Quên mất là cậu vừa mới chuyển đến, chỗ đó cũng gần đây, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy được.”

Đường Minh nhanh chóng đoán ra, tò mò hỏi: “Cậu hỏi cái này làm gì? Có ai tặng hoa hải đường cho cậu hả?”

Không ai tặng hải đường cho anh, ngược lại chỉ có thơ tình.

Ồ... Hả là thơ tình....

Lục Trì rũ mắt, nhìn chăm chăm bài thi một hồi lâu, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Hiện tại đang trong tiết học, ở bên dưới lầu rất yên tĩnh, không có một bóng người. Dưới bồn hoa lớn hình tròn nở đầy hoa, màu trắng màu hồng phấn tùm quanh cùng một chỗ.

Ánh mặt trời ở phía trên chiếu xuống những giọt sương còn đọng lại trên lá khiến bồn hoa tỏa sáng lấp lánh.

~

Cũng không lâu sau đó, tiếng chuông tan học vang lên, trong phòng học như muốn reo hò sung sướng, chỉ tiếc giáo viên chủ nhiệm vẫn còn đứng giảng bài trên bục giảng.

Đường Minh và Lộc Dã bắt đầu gõ bàn, bắt mẫn chuyện giáo viên chủ nhiệm dạy quá giờ.

Ngô Phong không nhanh không chậm giảng cho xong bài, sau đó mới chậm chạp mở miệng: “Cả lớp nghỉ. Về nhà đừng quên đọc sách đó, làm bài tập về nhà đầy đủ, chủ nhật quay lại trường.”

Tiếng nói vừa dứt, thì tiếng reo hò nổi lên bốn phía.

Lộc Dã đã sớm thu dọn sách vở, xách cặp lên chạy bay ra ngoài, vừa mới quay người thì đã bị Đường Nhân hù dọa đi lùi lại một bước.

Đường Nhân đang chờ ở ngoài cửa.

Trên hành lang ngẫu nhiên có một cơn gió thổi đến, mát mẻ đập vào mặt.

Càng đến gần Lục Trì, thì trái tim cô càng rung động.

Theo đạo lý mà nói, anh trông thanh tú như vậy, thì có cái gì mà lại khiến cho cô mê muội, giống như một loại mê dược, sau khi nghiện thì khiến cho cô càng ngày càng trầm mình sâu vào trong, không thể nào từ bỏ.

Còn về phần thuốc này có độc hay không thì cô không biết.

Lộc Dã cười ha ha hai tiếng.

Đầu tiên là nháy mắt mấy cái với Đường Nhân, rồi sau đó hướng về phía trong kêu to: “Lục Trì, có người tìm!”

Lục Trì ngẩng đầu, liếc mắt ra cửa, cũng không thấy gì hết.

Lộc Dã cười hì hì: “Tớ giúp cậu rồi đó, lần sau nhớ mời tớ ăn cơm!”

Đường Nhân gật đầu: “Được, chỉ cần cậu dám ăn.”

“Vậy thôi bỏ đi!”

Sau khi bỏ lại câu này, Lộc Dã nhanh chóng rời đi.

Vài phút sau, Lục Trì xuất hiện ở cửa, Đường Nhân dùng chân chặn anh lại, nói: “Nè tiểu nói lấp, tớ có chuyện muốn nói.”

Trong lớp có không ít bạn học đang ngoái đầu về phía này xem chuyện vui.

Lục Trì rũ mắt xuống, vất vả nói: “Chuyện.... Chuyện gì?”

Giọng nói có chút cứng rắn, nhưng lại rất kỳ quái.

Đường Minh mới vừa đi tới cửa thì dừng chân lại. Đường Minh có cảm giác chỉ cần đứng đợi tí nữa có thể sẽ nghe được chuyện gì đó.

Đường Nhân bị phản ứng của anh chọc cười, cô dựa vào vách tường bên cạnh, nghiêng đầu. Sau đó lại thờ dài nói: “Nghĩ lại hai ngày vừa qua không được gặp cậu là đã khiến tớ khó chịu rồi.”

“ ... ”

“Cho nên cậu cho tớ địa chỉ Weibo của cậu được không?”

Chương 12

Bây giờ muốn biết cả Weibo luôn sao?

Đường Minh lú lười. Anh ta cảm thấy Đường Nhân rất lợi hại, rồi nhớ lại người bạn ngồi cùng bàn nhắc đến người họ Đường thích nói chuyện là ám chỉ Đường Nhân sao?

Đường Nhân thu chân lại, nghiêng nghiêng người về phía anh: “Có cho hay không?”

Vừa rồi Lục Trì có biểu cảm ngơ ngác thật sự rất đáng yêu, thật muốn ôm anh vào lòng mà cứng nựng, đáng tiếc là không thể mạnh động được.

Có lẽ bởi vì hiện tại thời tiết hơi nóng, nên Lục Trì mở vài nút áo phía trên.

Gần một nửa xương quai xanh của anh lộ ra như ẩn như hiện, còn có lồng ngực cứng rắn khiến cho cô có suy nghĩ muốn cởi áo anh ra xem thử.

Mê người đến hết thuốc chữa, Đường Nhân liếm liếm khóe môi.

Thật sự mỗi ngày anh đều cảm dỗ cô bằng cái vẻ đẹp mắt như vậy.

Có lẽ động tác của cô quá rõ ràng, cho nên Lục Trì lui về phía sau một bước nhỏ, căng thẳng nửa ngày mới mở miệng nói: “Không có.... Có We.... Weibo.”

Đường Nhân nhìn chăm chăm anh đầy hứng thú.

Sau khi nói xong câu đó, hai tai Lục Trì lập tức đỏ lên.

Mặc dù tính thêm lần này nữa là lần thứ hai, nhưng mỗi lần cô thăm dò, thì mỗi biến hóa của anh đều bị cô bắt được.

Thật sự là đáng yêu muốn chết.

“Cậu có cho hay không?” Đường Nhân truy hỏi đến cùng, lại làm bầm: “Không cho cũng không sao.”

Lục Trì vô tình liếc nhìn cô, vẫn thấy bộ dáng tự tin của cô, khoe mắt anh giật giật.

Lộc Dã ở phía sau không chịu nổi cười lên thành tiếng: “Chao ôi học sinh giỏi, cậu không muốn về nhà sớm sao, cho lẹ đi rồi còn về.”

Đường Minh cũng phụ họa theo: “Đúng rồi, dù sao cho hay không cho thì cũng có gì quan trọng đâu.”

Hai người kẻ xướng người họa, Lục Trì cố làm ra vẻ lạnh nhạt dùng tay đẩy gọng kính lên, cuối cùng nói: “Chờ.... Chờ một lát.”

Giọng nói của anh có chút rầu rĩ.

Đường Nhân không thèm để ý, thoải mái huýt sáo, to rõ sạch sẽ, miễn cưỡng dựa vào tường, có không ít nữ sinh đi qua bên này, đều chào hỏi với cô.

Lục Trì quay đầu trở về phòng học, Lộc Dã nhanh nhẩu đưa giấy bút cho anh.

Anh dừng lại một chút, sau đó viết xuống tờ giấy, rồi nhét thật nhanh vào trong tay Đường Nhân, mím môi, rồi miễn cưỡng nói: “Có thêm..... Thêm cũng không đồng.... Đồng ý.”

Đường Nhân bật cười: “Vậy thì từ lúc đầu cậu không nên cho tớ.”

Cô kẹp tờ giấy lại, cố ý hôn lên tờ giấy một cái.

Sắc mặt của Lục Trì lập tức đỏ ửng lên sau khi thấy hành động của cô, anh bối rối quay đầu sang chỗ khác, sau đó quay trở lại chỗ ngồi của mình, che giấu bằng cách lấy bài thi ra coi.

Cuối cùng quần chúng xem ở xung quanh cũng kịp phản ứng.

Lộc Dã bám trên cửa, bày ra gương mặt đáng ăn đòn: “Được người ta xem trọng thích nha. Tương lai có triển vọng lắm đó, học sinh giỏi lớp mình có chủ rồi đó.”

Đường Nhân cất tờ giấy vào trong túi áo, liếc nhẹ Lộc Dã một cái, thấp giọng nói: “Có chuyện cần nhờ cậu.”

“Nói thử xem.” Lộc Dã vui vẻ, “Có chuyện gì muốn tớ giúp, tớ không thể từ chối được!”

Đường Nhân ghé sát: “Không có gì, nhìn thấy ai khi dễ hay cười nhạo Lục Trì, thì đưa hết tên cho tớ biết. Còn nữa, đừng để tớ nghe thấy người khác chọc cậu ấy là tên nói lắp.”

Lộc Dã ngẩn ra, bình thường anh ta tiếp xúc với Đường Nhân thì cảm thấy cô rất bá đạo, không bao giờ coi trọng hay để tâm đến ai, có lẽ Lục Trì là người đầu tiên.

“Có ai không vừa ý gì với Lục Trì thì cũng báo cho tớ biết. Nhất là

Triệu Như Băng ở lớp cậu, đừng cho cô ta đến gần Lục Trì.” Đường Nhân tiếp tục bổ sung.

“Được được.”

Nhắc tới Triệu Như Băng, Lộ Dĩ lập tức biết cô đang nghĩ gì, mặc dù không biết có nên nói ra không, nhưng Lộ Dĩ cũng cảm thấy nhân cách của Triệu Như Băng có vấn đề.

Đường Nhân gật đầu, xoay người đi về lớp 14.

Người mà cô xem trọng, sao có thể để người khác dây dưa vào được.

~

Phía ngoài cổng trường là tiếng hú hét bên tai không dứt.

Cao trung và khối nhất sơ trung được về nhà, nên bên ngoài đầy xe bán hàng rong, xếp hàng dài dọc theo đường cái, nhà nào có xe riêng đưa đón cũng phải chen lấn không ngừng.

Tô Khả Tây chảy nước miếng: “Tớ muốn ăn thịt nướng.”

Tâm tình Đường Nhân rất tốt, cô vung tay: “Mua!”

“Thích nhất cái loại nhà giàu như cậu, lên xe trước đi.” Tô Khả Tây cầm lấy tiền tung tăng chạy đến quầy bán hàng rong ở cách đó không xa.

Đường Nhân đứng tại chỗ cẩn thận nhìn vài lần, phát hiện xe nhà mình ở phía đối diện đường cái. Mẹ cô hạ cửa xe xuống vẫy tay với cô.

Cô cầm theo quả bóng rổ, chạy hai ba bước tới mở cửa xe, nhảy lên.

Tô Khả Tây trể một bước, sau khi lên xe thì lập tức chào: “Cháu chào dì ạ.”

Tô Khả Tây và Đường Nhân là hàng xóm, cho nên Tưởng Thu Hoan cũng quen thuộc giống như mẹ của cô ta vậy, hơn nữa xe của nhà cô ta là của nhà nước, không thể tùy tiện lái đến được, cho nên Tô Khả Tây hay đi nhờ xe Đường Nhân về nhà.

Trong tay Tô Khả Tây là túi giấy đựng thịt nướng phát ra mùi thơm nức mũi, gồm những cây que đủ màu sắc lộ ra bên ngoài.

“Ăn thử cái này đi.” Tô Khả Tây cầm lấy một vỉ rau hẹ đưa tới, “Lần trước trên Weibo có bình chọn thịt nướng là món ăn đường phố ngon nhất. Tớ lại cực kỳ thích vị cay nồng của nó.”

Đường Nhân đưa tay ra nhận, ăn xong lại lấy thêm vỉ khác.

Thứ thịt nướng này ăn một lần là bị nghiện.

Tưởng Thu Hoan đột nhiên “A” lên một tiếng, cười nói: “Hai ngày nay ở bên nhà bà nội con bắt được không ít cua đồng. Tối hôm qua mới đưa tới nhà mình, còn tươi sống, tối nay nói dì Tôn làm cho con ăn, Tây Tây qua ăn chung cho vui.”

Hai mắt Đường Nhân sáng rực lên.

Nhà bà nội Đường Nhân ở nông thôn, là một gia đình nhà nông, ăn đồ ăn tự trồng, bên cạnh có một cái ao đầm, tất cả cua đều sống tự nhiên.

Cô lập tức nhớ lại bây giờ vừa đúng cuối tháng mười, nhất định thịt cua rất ngon.

Nghĩ đến vị ngọt mềm kia, Đường Nhân lập tức nuốt nước miếng. Dì Tô nấu ăn ngon có thể so với đầu bếp thượng hạng, đêm nay có lộc ăn.

Tô Khả Tây vội vàng nuốt miếng thịt nướng: “Cảm ơn dì ạ, tối nay cháu nhất định sẽ qua!”

Cua đồng ngon như vậy sao có thể bỏ qua được chứ.

~

Trên đoạn đường có rất nhiều người nhiều xe, Tường Thu Hoan nhích nửa ngày cũng mới di chuyển được chục mét, bà sốt ruột nhấn kèn không ngừng.

Đúng lúc ở bên kia đường có thùng rác, Đường Nhân uống nước xong thì hạ cửa kính xuống vứt đồ, sau đó lại nói với mẹ: “Mẹ, lát nữa cho bọn con xuống chỗ Tam Trung.”

“Buổi tối nhớ về sớm một chút, ở bên ngoài không an toàn.”

“Con biết rồi.”

Ở bên ngoài âm thanh rất âm ỉ, Đường Nhân nhấn nút, cửa sổ xe từ từ nâng lên.

Đúng lúc này, có một người đi ngang qua.

Thấy bóng lưng quen thuộc, Đường Nhân vội vàng chuyển tay nhấn hạ cửa kính xe xuống, gọi to: “Lục Trì!”

Tưởng Thu Hoan nhìn con gái kích động qua kính chiếu hậu, nhin không được hỏi: “Lục Trì là ai? Trông con vui quá vậy.”

Đường Nhân đảo mắt: “Chỉ là một con mọt sách thích học thôi mẹ.”

“Có sao đâu, thích học thì tốt mà, con nhìn lại con xem, cả ngày không thấy con động vào sách vở, nếu không nhờ thừa hưởng sự thông minh của mẹ, thì con nghĩ sao con có thành tích tốt được như vậy hả?”

“Mẹ lại ảo tưởng nữa rồi, con thông minh là do trời sinh.”

“Con nghĩ có con trâu này bay trên trời không?”

“ ... ”

Đối với cuộc hội thoại của hai mẹ con Đường Nhân, thì Tô Khả Tây quyết định giữ yên lặng tiếp tục ăn thịt nướng.

Lục Trì nghe thấy có người gọi mình, anh mờ mịt quay đầu lại, lập tức thấy Đường Nhân đang ngồi trong xe nhìn anh mỉm cười và nháy mắt với anh.

Anh do dự trong chốc lát, chần chừ rời đi.

Nhìn thấy anh lờn lỏi như vậy, cũng không đáp lại cô lời nào, cũng không có một chút đáng yêu nào giống như ở trong trường học, Đường Nhân đột nhiên sinh lòng trêu chọc anh: “Á, cậu bị rớt đồ kìa.”

Bước chân Lục Trì dừng lại một chút.

Qua mấy giây, anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Tô Khả Tây trợn mắt: “Đường Nhân, cậu chưa chán nữa hả?”

Đường Nhân nhìn cô cười: “Chán thế nào được, tan học đông người như vậy mà cũng gặp được cậu ấy nữa, lại còn đi ngang qua bên cạnh tớ, chẳng phải duyên phận thì là gì.”

“Giống như nước tiểu và phân hả?”

“Cút.”

Đường Nhân quay đầu tiếp tục kêu: “Con mọt sách, cậu bị rớt đồ thật nè.”

Giọng nói của cô cực kỳ nghiêm trọng.

Tô Khả Tây cười nhạt: “Cậu ấy còn không thèm quay đầu lại nhìn nữa, bà bị mất giá quá Đường Nhân ơi.”

Vừa dứt lời, thì cũng đúng lúc Lục Trì quay đầu lại, anh đưa tay sờ soạng khắp người.

Khuôn mặt Tô Khả Tây lập tức trắng bệch, chưa gì đã bị mất mặt như vậy rồi.

Sao Lục Trì lại có thể bất cẩn đến như vậy chứ?

“Bỏ tay.” Tô Khả Tây giơ thẳng hai tay lên trời, sau đó làm động tác cúi rạp người xuống: “Chắc mấy ngày nữa tớ phải gọi là thánh quá.”

Hai tuần trước cô mới trêu chọc Đường Nhân là hai người chắc không thành quá, nhưng sau khi thấy dấu hiệu ngày hôm nay thì rất có triển vọng, đoán chừng tương lai hai người đó sẽ gắn bó như keo

dính không rời.

~

Sau khi sờ soạng khắp người vẫn không biết mình bị rớt đồ gì, Lục Trì lập tức bất an: “Tớ.... Tớ rớt cái.... Cái gì vậy?”

Đường Nhân không nghĩ anh sẽ hỏi ngược lại, giật giật: “Cậu làm rớt tớ nè.”

Lục Trì đứng tại chỗ ngu ngơ mấy giây, hít sâu vài hơi, bực bội quay đầu đi về phía trước, quyết định không thèm để ý đến Đường Nhân nữa.

Trong mắt Đường Nhân tràn đầy tia vui vẻ, sau khi thấy phản ứng nghiêm túc của anh càng khiến cô thích thú hơn.

Xe lại di chuyển về phía trước, cửa xe sau vừa vặn đi ngang tầm với Lục Trì.

Lục Trì đi bộ có chút chậm rãi, không ý thức được việc bên cạnh có xe, không biết anh đang suy nghĩ gì, lại còn đứng lại.

Đây chính là cơ hội tốt nhất của Đường Nhân, cô bĩu bĩu môi, đứng lên để gần sát anh hơn.

Hai tay cô chống ở trên cửa kính xe, ghé sát vào tai anh nói một cách thì thầm: “Về nhà rồi cũng phải nhớ đến tớ đó nhé.”

Cô đột nhiên xuất hiện như vậy thật quá sức kinh người, ngoài dự đoán của Lục Trì, anh giật mình cắn môi lui về phía sau một bước. Đáng tiếc đằng sau là hàng cây xanh ngăn cản động tác của anh.

Anh nhìn đi chỗ khác, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cậu.... Cậu đứng như vậy không.... Không an toàn.”

Sau xe có tiếng còi. “Đi.” Tưởng Thu Hoan nhắc nhở.

Đường Nhân lùi vào trong xe, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Lục Trì, nhìn đến mức sắc mặt anh có chút ửng đỏ.

Xe đi ngang qua Lục Trì.

Ánh chiều tà xuyên qua kẽ lá chiếu xuống trên người anh tỏa ra một vàng hào quang ấm áp.

Đường Nhân nhìn anh ngơ ngẩn một hồi.

Lục Trì đã rơi lại ở phía sau xe, cô dựa lại vào ghế, hai mắt cong thành hai vầng trăng non, khóe miệng cô không ngừng được cong lên.

Tô Khả Tây ở bên cạnh chỉ biết khoanh tay ngồi nhìn.

Mặc dù đã đi được một đoạn, nhưng Đường Nhân vẫn còn có thể thấy được Lục Trì đang đi bộ với khuôn mặt ửng đỏ.

Nghiêm túc mang một chút kiêu ngạo.

Đường Nhân che mặt.

Lục Trì thật sự rất hấp dẫn đối với cô, tại sao trước khi về nhà lại có thể mê hoặc cô như vậy chứ, hay là anh muốn cô về nhà vẫn phải nhớ đến anh?

Chương 13

Nhà Lục Trì là một tòa biệt thự, cách trường tư nhân Gia Thủy khá xa.

“Mẹ.” Lục Trì đứng ở trước cửa nhà, do dự kêu một tiếng.

Trong nhà không bật đèn, toàn bộ rèm cửa đã bị kéo lại hết, cực kỳ tối, không khí có chút áp bức, giống như nhà giam vậy.

Lục Trì chuẩn bị tâm lý, bật đèn lên quả nhiên thấy mẹ anh đang ngồi trên ghế sofa, đầu cúi thấp, đầu tóc có chút loạn.

Trên sàn nhà lênh láng nước từ bình hoa bị vỡ, khắp nơi trong nhà cũng loạn hết cả lên.

“Trì Trì.” Vương Tử Diễm ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn.

Lúc này Lục Trì mới phát hiện ra trên mặt bà có vết máu, anh kinh hoàng một chút, sau đó nhanh chóng chạy đến chỗ tủ thuốc, mím môi khử trùng cho bà. Rồi sau đó lại bôi thuốc, dán băng gạc cá nhân lên vết thương.

Một loạt các động tác thuần thục như nước chảy mây trôi, không có chút vụng về nào.

“Ly.... Ly hôn đi!” Lần đầu tiên giọng nói của Lục Trì nặng nề đến vậy.

Vương Tử Diễm ngây người, sau một hồi lâu thì lắc đầu, không thể ly hôn được, ly hôn rồi thì bà sẽ không có cái gì hết, bà không

muốn nhường chồng bà cho người phụ nữ bỉ ổi kia, tuyệt đối không thể ly hôn.

Lục Trì hoàn toàn muốn bùng nổ rồi.

Từ lúc anh học tiểu học đến cao trung, ba mẹ anh vẫn cứ mãi dây dưa bao nhiêu năm như vậy, hai bên cũng không còn tình cảm nữa, vậy thì tấm giấy hôn thú có lợi ích gì.

“Trì Trì, mẹ thật sự không thể ly hôn được!” Vương Tử Diễm nhận thấy tâm tình Lục Trì thay đổi, bà lập tức mở miệng: “Ông ta có lỗi với mẹ trước, mẹ không thể cứ để yên như vậy được! Mẹ phải để cho con đàn bà bỉ ổi kia làm tiểu tam cả đời!”

Sắc mặt Lục Trì trắng bệch, anh liên tục hít sâu tự dẫn lòng mình lại, phải mất một lúc sau mới hồi phục lại bình thường, anh mở miệng chậm rãi: “Cho nên... Nên bị đánh.... Đánh cũng không sao hả mẹ?”

Gương mặt Vương Tử Diễm cứng đờ, vết thương ở trên mặt vẫn còn mới, nên có chút đau, bà ngượng ngùng sờ trên mặt: “Trì Trì, ông ngoại con cũng mất rồi, mẹ ly hôn rồi lấy ai nuôi con, bây giờ căn nhà này vẫn là của ông ta.”

Lục Trì mím môi, sắc mặt anh khó coi đến cực hạn.

Anh không nói thêm gì nữa, anh bắt đầu dọn dẹp hết đồ đạc vương vãi khắp nhà từ phòng khách đến phòng bếp, sau đó nhìn về phía Vương Tử Diễm đang ngồi trên ghế salon, rồi trực tiếp trở về phòng.

Tiếng đóng cửa phòng phát ra một tiếng “Rầm” to đến mức khiến Vương Tử Diễm khế run lên.

~

Lục Trì nằm ngã xuống giường, nhắm mắt lại.

Trước đây không lâu anh đã biết hôn nhân của ba mẹ anh là do mẹ anh uống say rồi mang thai anh, mà trước đám cưới hai tháng, thì phát hiện ra bạn gái của ba anh đã mang thai.

Cuộc hôn nhân này rõ ràng là không nên có, nghiêm túc mà nói, mẹ anh mới là tiểu tam...

Cuối học kỳ trước anh mới biết được chân tướng của sự thật.

Trước kia anh chỉ biết là chuyện tình cảm của ba mẹ anh không hạnh phúc, thường xuyên gây gổ, anh vừa xuất hiện, thì ba mẹ anh lập tức im lặng không nói lời nào, cuối học kỳ vừa rồi anh mới nghe được toàn bộ câu chuyện.

Cho nên lúc đó anh mới muốn chuyển đến trường tư nhân.

Lâu sau đó, Lục Trì xoay người xuống khỏi giường, anh mở cặp sách ra, lấy bài thi môn vật lý ra, trên tờ giấy vẫn còn nét chữ.

Điện thoại của anh để trên bàn, anh nhìn qua, duỗi tay lấy điện thoại. Ngơ ngác một hồi lâu, anh mở màn hình, đăng nhập vào Weibo.

Không có bất kỳ tin tức nào.

Lục Trì mím môi lại, chuyển tới trang tìm kiếm, nhanh chóng bấm chữ, một loạt danh sách tìm kiếm hiện ra. Anh lướt qua danh mục tìm kiếm nhưng mỗi câu trả lời đều không đúng.

Lục Trì từ từ kéo xuống, cuối cùng phát hiện ra một thứ.

[.....Có người nói ý nghĩa của hoa hải đường là yêu mến, trân trọng.]

~

Đường Nhân và Tô Khả Tây đi một chuyến đến tiệm cắt tóc, chờ cắt xong tóc thì trời cũng đã gần tối.

“Cắt tóc ngắn rồi nhưng vẫn chưa quen được.” Tô Khả Tây gãi gãi đầu nói thăm.

Trước kia Tô Khả Tây cũng để tóc ngắn, nhưng về sau theo đuổi Lục Vũ, bị từ chối vì lý do người ta thích con gái tóc dài, nên cô ta dùng cả kỳ nghỉ đông để nuôi tóc dài. Vừa mới quay lại trường cho học kỳ mới thì Lục Vũ đã âm thầm chuyển trường rồi.

“Mấy ngày nữa là quen thôi mà.” Đường Nhân chui vào trong xe.

“Ừ.” Tô Khả Tây gật gật đầu, dù sao bây giờ được là chính mình vẫn là điều thích nhất.

Một lát sau, Tưởng Thu Hoan dừng xe ở bên cạnh trường Tam Trung.

“Buổi tối nhớ về sớm một chút, nếu không thì đừng mơ có thịt cua đồng mà ăn nhé.” Bà hạ cửa kính xe xuống, dặn dò: “Buổi tối không an toàn.”

Đường Nhân phất tay, chậm chạp đi đi vào bên trong ngõ hẻm bên cạnh.

Cửa chính trường Tam Trung ở phía bên trong ngõ hẻm, không hẹp không rộng, nếu không có tên tuổi, thì không ai biết chỗ này có

trường cao trung cả, hơn nữa cũng đã từng là trường điểm của thành phố.

Nhưng về sau không biết rõ như thế nào lại trở nên tụt dốc, biến thành nơi tụ tập của những học sinh yếu kém. Ngược lại thì trường Nhất Trung lại phát triển không ngừng, danh tiếng dần dần vang hơn, nhà nào gia đình nào cũng muốn con mình vào học ở Nhất Trung.

Tam Trung là trường công, tan học trễ, buổi tối còn có giờ tự học. Đối diện cổng trường có nhiều hộ gia đình sinh sống xung quanh, nhưng lại có không ít học sinh đứng hút thuốc.

Mắt Đường Nhân nhìn qua phía bên kia.

Mấy nam sinh thấy vậy thì huyết sáo không ngừng.

Tô Khả Tây nhíu mày, nhìn quanh xem xét vài lần, nói nhỏ: “Đám người Tam Trung này không phải được đồn đại rất bảnh sao.”

“Chỗ này chỉ là nghĩa địa của tình yêu thôi.” Đường Nhân nói bậy.

Tô Khả Tây không thể phủ nhận. Nói thật, đám Tam Trung này so với Nhị Trung thì chỉ đáng xách dép, cũng không biết nên nói yêu đương như thế nào, nếu khoảng cách nhà ở gần đó, thì đoán chừng các chị em đều chạy đến Nhị Trung rồi.

Hai cô vừa tới cổng trường, thì tiếng chuông bên trong Tam Trung vang lên, tiếng âm ỉ bên trong cũng yên tĩnh đi rất nhiều.

Đám học sinh đứng ở ngoài cổng trường dần dần chuyển hướng đi vào trong. Chỉ còn vài nam sinh đứng nhìn chăm chăm bọn Đường Nhân: “Nè, hai con nhỏ kia lạ hoắc, anh em chuẩn bị làm thật.”

Nam sinh kia chuẩn bị đi qua, thì có một nam sinh khác kéo hẳn lại nhắc: “Là Đường Nhân đó, không động vào được đâu.”

Thần sắc hẳn lại quái dị một chút, nhỏ giọng nói tiếp: “Người đi bên cạnh chắc chắn là Tô Khả Tây.”

Anh Vũ đã dặn dò trước đó.

~

Nhà của Văn Nguyệt ở bên cạnh, đi vài bước đã đến.

Gia cảnh của Văn Nguyệt rất bình thường, phòng ốc cũng khá cũ kỹ, nhưng được bố trí rất ấm cúng. Hơn nữa khu này không bao lâu nữa sẽ bị phá dỡ, đoán chừng sẽ được nhận một khoảng tiền hoặc là một căn nhà mới, nói tóm lại rất có lời.

Mẹ của Văn Nguyệt biết Đường Nhân và Tô Khả Tây, bà lập tức mời vào: “Nhân Nhân và Tây Tây đến chơi nè con, dì mới mua bưởi nè, vào nếm thử đi.”

Trên bàn là những múi bưởi trắng nõn tươi ngon.

Đường Nhân tiện tay nhón lấy một múi bưởi: “Dì à, Văn Nguyệt đâu ạ, cháu nghe nói bạn ấy ngã bệnh, có sao không ạ?”

Mẹ Văn lắc lắc đầu, lại gật gật đầu: “Mấy ngày trước sốt một chút, mới vừa đỡ hôm nay, nhưng vẫn cần truyền nước muối vài lần nữa, bây giờ con bé đang nằm trong phòng xem ti vi, hai cháu vào đi.”

Chuyện lần trước mẹ Văn vẫn còn chút áy náy, may mắn là Đường Nhân không trách bà. Thành tích giỏi, tính cách tốt, lại chấp nhận làm bạn với con gái bà, nên mẹ Văn rất yên tâm.

Văn Nguyệt dựa vào giường, càng không ngừng chuyển đài, nhận thấy cửa phòng mở ra, vui vẻ nói: “Nhân Nhân, Tây Tây.”

Đường Nhân đi tới trước giường: “Há miệng.”

Văn Nguyệt lập tức há miệng, một múi bưởi nhanh chóng lọt vào miệng cô ta.

Tô Khả Tây nhanh nhẩu mở miệng: “Lâu rồi không qua bên Tam Trung, lúc này tớ thấy bộ dáng đám Tam Trung cũng chẳng có gì thay đổi hết, không chỉ huyết sáo, mà thiếu chút nữa động thủ rồi.”

Văn Nguyệt cười cười: “Kể từ khi Lục Vũ chuyển đến Tam Trung, thì bây giờ đã tốt lên nhiều rồi đấy, không còn người nào dám tùy tiện làm loạn đâu.”

Hút thuốc đánh nhau là chuyện thường, chẳng qua là ít sử dụng vũ khí hơn trước, dù sao Văn Nguyệt cũng đã thấy vài lần.

“Lục Vũ?” Đường Nhân nhắc lại, mắt nhìn Tô Khả Tây.

“Lần trước tớ nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nè, có hai nhóm người đánh nhau trước cổng trường, còn mang cả gậy sắt, tớ còn thấy có người cầm dao nữa.” Văn Nguyệt nhớ lại cảnh tượng kinh hồn ngày hôm đó.

Tô Khả Tây hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Về sau đột nhiên có một người xuất hiện, vóc dáng cao cao, nhìn rất sáng sủa. Người đó vừa đến, thì hai nhóm lập tức dừng lại, còn gọi người đó là ‘Anh Vũ’, tớ có bạn học ở Tam Trung, nói với tớ đó là Lục Vũ, là người cầm đầu Tam Trung, đám lộn xộn trong đó đều rất

sợ Lục Vũ.”

Lúc đó nói Văn Nguyệt không sợ cũng không đúng, cô ta thấy có vài người mang theo vũ khí, còn tưởng rằng sẽ có chuyện đổ máu, cô ta cũng đã chuẩn bị gọi xe cứu thương, cuối cùng ai ngờ nhờ một người ra mặt mà mọi chuyện êm xuôi.

Văn Nguyệt lại cười rộ lên, hai lúm đồng tiền ở bên má lộ ra: “Nghe nói là cậu ta mới chuyển đến, vừa mới chuyển đến thì ngày hôm sau đã được nhận đầy thư tình và chocolate bánh ngọt các loại.”

Sắc mặt Tô Khả Tây đột nhiên trắng bệch.

Trước kia Lục Vũ học sơ trung ở trường tư nhân Gia Thủy, là một học sinh giỏi chuẩn mực và ngoan ngoãn, cho nên lúc đầu khi cô theo đuổi Lục Vũ thì rất hăng hái học tập. Đừng nói là đánh nhau, mà mắng chửi người khác cũng không có.

Tại sao chuyển qua Tam Trung lại thay đổi chóng mặt đến như vậy? Tô Khả Tây không dám nghĩ thêm.

Đường Nhân cầm tay Văn Nguyệt, nói: “Không nhắc đến Lục Vũ nữa, khi nào cậu quay lại trường thì để tớ đưa xe đến đón.”

Văn Nguyệt có chút ngượng ngùng, trên khuôn mặt trắng nõn đột nhiên ửng hồng: “Không cần làm phiền Nhân Nhân đâu, tớ đi xe buýt được rồi.”

“Nhưng cơ thể cậu chưa hoàn toàn bình phục đâu.” Đường Nhân nhướn mày.

~

Sau khi trò chuyện với Văn Nguyệt thêm một chút nữa, thì Đường Nhân và Tô Khả Tây rời đi.

Từ nhà Văn Nguyệt đi ra, thì trời đã tối đen, không nói đến âm thanh xung quanh, mà những ánh đèn mờ tối bên ven đường cũng đã được bật sáng.

“Nhân Nhân.”

Tô Khả Tây nhin không được mở miệng nói: “Lục Vũ cậu ấy...”

“Tình hình hiện tại của Lục Vũ thật sự tốt cũng rõ lắm, cậu không biết thì sao mà tốt biết được.” Đường Nhân nắm bả vai Tô Khả Tây, “Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, hai người các cậu cũng đã chia tay rồi mà.”

Tô Khả Tây không lên tiếng, nhưng bàn tay không tự chủ sờ sờ mái tóc ngắn của mình.

Bọn họ thật sự chưa chia tay, bởi vì Lục Vũ đột ngột chuyển trường, không nói với cô ta câu nào, đến chuyện gặp mặt lần cuối còn không có nữa mà.

Bây giờ cô ta và Lục Vũ không còn bất cứ quan hệ nào với nhau.

Trên đường đi cực kỳ yên tĩnh.

Nhưng vào lúc này, ở đằng xa có một cảnh khiến Tô Khả Tây ngây người, cô ta đột nhiên kéo tay Đường Nhân: “Sao Lục Trì của cậu lại ở một chỗ với Lục Vũ thế kia?”

Vào lúc hai người bọn họ đang đi từ cuối ngõ hẻm, thì thấy ở đầu ngõ hẻm đằng kia, bên cạnh còn có nhiều ngõ hẻm khác, đều thông

đến những chỗ khác nhau.

Đường Nhân nhìn sang, chỉ thấy Lục Vũ bị Lục Trì kéo đi, hai người một trước một sau đi qua một ngõ nhỏ khác.

Lục Trì kéo Lục Vũ.... Chuyện quái gì đây?

Chương 14

Đi chưa được mấy bước, Lục Vũ dùng lực hất tay Lục Trì ra, thông thả ung dung châm một điếu thuốc, hút một ngậm khói rồi nhả khói thẳng vào mặt Lục Trì, khiến anh ho sặc sụa.

Lục Trì vươn tay cố giật lấy điếu thuốc trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ giơ tay tránh thoát, hung hăng hút hết lần này tới lần khác, không đếm xỉa nói: “Mày lấy thân phận gì mà quản tao?”

Lục Trì cau mày: “Tôi là.... Là...”

Lời còn chưa dứt, thì đã bị tiếng cười giễu cợt của Lục Vũ cắt đứt.

Trong mắt Lục Vũ như có ngọn lửa sôi trào không biết tên, anh ta vừa đè nén cảm xúc vừa nói: “Đến con trai của tiểu tam mà mày cũng biết, vậy mẹ mày có biết không?”

Lục Trì khẽ cứng đờ người.

Lúc chuyện này lộ ra, thì Lục Trì mới biết được Lục Vũ là anh trai cùng cha khác mẹ với anh, lớn hơn anh hai tháng, là một học trò ngoan, nhưng cũng không lâu sau đó thì biết tin Lục Vũ chuyển trường, còn tham gia đánh nhau uống rượu trốn học.

Nhưng trong chuyện này thì mẹ anh mới là người sai, không nên say rượu đến mức mất lý trí rồi bức hôn người ta, khiến cho Lục Vũ bị mất đi cái hạnh phúc gia đình mà vốn dĩ anh ta phải được nhận lấy.

Lục Vũ nhìn chăm chăm Lục Trì với vẻ thích thú: “Không có lời nào để nói sao? Đừng giả bộ làm người tốt nữa, nếu có thời gian rảnh vậy thì về nhà chăm mẹ mà đi.”

Một lúc lâu sau, Lục Trì lắc đầu, vội vàng giải thích: “Chuyện này không.... Không phải lỗi.... Lỗi của cậu.”

“Hừm.” Lục Vũ cúi xuống, vút điều thuốc xuống đất, dùng chân giẫm giẫm mấy cái.

Lục Vũ nhướn mày: “Lục Trì, mày đừng có theo tao nữa, nếu không thì đừng trách tao không khách khí.”

Nói xong, Lục Vũ lập tức xoay người đi về phía trước.

Lục Trì bị Lục Vũ nói như vậy thì đứng bất động tại chỗ, dáng người cao lớn vững chãi, nhưng lại lộ ra vẻ cô độc.

~

Lúc Đường Nhân và Tô Khả Tây vừa chạy tới, thì cũng đúng lúc Lục Vũ vừa mới xoay người rời đi.

Lục Trì đưa lưng về phía bọn họ, bóng dáng cô độc dưới ánh đèn đường lờ mờ lại càng thêm cô tịch.

“Con mọt sách.” Đường Nhân kêu lên một tiếng.

Lục Trì nghiêng người, sau khi thấy Đường Nhân thì có chút giật mình, anh đẩy mắt kính, trên mặt lộ vẻ không quan tâm, sau đó cũng đi về phía trước giống Lục Vũ, bước chân càng lúc càng nhanh.

Thiếu chút nữa là bỏ chạy rồi.

Đường Nhân thầm mắng trong lòng một tiếng, rồi hét to: “Cậu thử bước thêm một bước nữa xem, có tin tức xử cậu không!”

Vừa nói xong câu đó, thì Lục Trì lập tức dừng chân, xoay người lại, khóe miệng giật giật.

Có lẽ là nghe được giọng nói ở phía sau, cho nên Lục Vũ đang đi ở phía trước quay đầu lại nhìn thoáng qua, có một chút kinh ngạc, sau đó nhanh chóng nghiêng đầu bỏ chạy sang chỗ khác.

“Lục Vũ, cậu đứng lại đó!” Tô Khả Tây nhin không được kêu lên. Cô ta kéo tay Đường Nhân, trực tiếp đuổi theo.

Lục Vũ xoay người, lớn lối nói: “Mẹ nó! Tô Khả Tây, cậu dám bước tới đây xem!”

Tô Khả Tây không nghĩ Lục Vũ sẽ chửi bậy, cho nên cô ta hơi ngừng lại, sau đó một giây lại trực tiếp chạy về phía Lục Vũ.

“Cậu ấy...” Lục Trì nhìn thấy Tô Khả Tây chạy về phía Lục Vũ.

Đường Nhân nói: “Yên tâm, Lục Vũ không dám làm gì cậu ấy đâu.”

Vừa dứt lời, Lục Trì đã thấy Lục Vũ bỏ chạy, bị Tô Khả Tây đuổi theo, hai người bắt đầu giằng co một hồi trong ngõ hẻm.

Lần đầu tiên Lục Trì thấy bộ dáng này của Lục Vũ.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Đường Nhân có chút nghi ngờ, hơn nữa hai người lại cùng họ, chẳng lẽ có quan hệ gì sao?

Cô cẩn thận hỏi: “Cậu có quan hệ bà con với Lục Vũ sao?”

Lục Trì trầm mặc một lát, sau đó thấp giọng trả lời: “Anh... Anh em.”

Giọng nói của anh có chút run, Đường Nhân khẽ mở to hai mắt.

Dựa theo những gì cô biết, gia cảnh của Lục Vũ giàu có bậc trung, không nghe nói là có anh em gì, lúc Tô Khả Tây theo đuổi Lục Vũ thì có biết một số thông tin về anh ta, nhưng học kỳ này cô mới nghe được cái tên Lục Trì này.

Cảnh tượng vừa rồi không thể nói bọn họ là anh em thân thiết được, chỉ sợ bên trong còn có ẩn tình gì đó.

Cô không tiếp tục hỏi chuyện này nữa, mà nói sang chuyện khác: “Về nhà rồi có nhớ đến tớ không vậy?”

Nghe được câu hỏi này, Lục Trì lập tức lắc đầu, con mắt sau cặp kính còn xẹt qua một tia ngỡ ngàng.

Đường Nhân thoáng nhìn qua tai anh, sau đó huýt sao to rõ ở trong ngõ hẻm.

~

Tô Khả Tây liên tục đuổi theo tới cuối ngõ hẻm.

Cuối ngõ hẻm này có một hồ nước nhỏ, trong hồ đầy hoa sen. Trước kia rất có giá trị, nhưng sau này lại muốn phá dỡ nó, hồ sen không có ai trông coi, lâu lâu chỉ có người bên công ty vệ sinh đến đây quét dọn.

Lục Vũ chạy trước khá xa, lại có ý định ngừng lại.

Tô Khả Tây chạy một hồi thì đuối, hai mắt nhìn thấy có hồ nước, đột nhiên la lớn: “Lục Vũ, cậu đứng lại đó!”

Không có phản ứng nào.

“Cậu không đứng lại thì tớ nhảy xuống đó!” Tô Khả Tây đứng gần mép hồ nước, giọng nói uy hiếp.

Vẫn không có lời đáp lại.

Bên trong hẻm không ồn ào, đèn đường không nhiều, bóng lưng Lục Vũ cũng sẽ nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Không còn cách nào khác, Tô Khả Tây đành phải làm liều, cô ta khế cẩn rắng, để điện thoại di động lại trên thành hồ nước, rồi trực tiếp nhảy xuống, nước hồ vào đầu mùa thu thật sự rất mát mẻ.

Âm thanh rơi xuống nước trong màn đêm yên tĩnh nghe cực kỳ rõ ràng.

Lúc Lục Vũ quay đầu lại, thì không thấy gì ở sau lưng hết, cả giọng nói là thân hình nhỏ nhắn của Tô Khả Tây cũng biến mất.

“Tô Khả Tây?” Lục Vũ gọi to.

Lần này đến phiên anh ta không nhận được câu trả lời.

Lục Vũ chạy lại, chỉ thấy điện thoại di động để trên thành hồ, nhưng không thấy Tô Khả Tây đâu. Nhớ lại câu nói lúc nãy của cô ta, Lục Vũ thềm mắng một tiếng.

Lục Vũ nhanh chóng cởi áo đồng phục, dững mảnh nhảy vào trong nước, nước hồ lạnh buốt nhanh chóng ôm lấy thân thể anh ta, Lục

Vũ lau mặt, mượn ánh sáng đèn đường lần mò đến chỗ Tô Khả Tây.

Vào lúc Lục Vũ chạm vào được cơ thể của Tô Khả Tây, thì anh ta không nhận ra bản thân cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau một lúc, Lục Vũ kéo cơ thể Tô Khả Tây lên bờ rồi đặt cô ta nằm ngang xuống đất, thấy hai mắt Tô Khả Tây nhắm chặt, trong mắt Lục Vũ lập tức căng thẳng, anh ta vỗ vỗ vào mặt Tô Khả Tây, sau khi bối rối khoảng vài giây thì Lục Vũ quyết định chuẩn bị ấn lên ngực Tô Khả Tây làm hô hấp nhân tạo.

Lúc này, Tô Khả Tây đột nhiên mở mắt.

Lục Vũ: "..."

Sớm không tỉnh, trễ không tỉnh. Có nhất thiết phải tỉnh dậy vào lúc này không.

Anh ta giả bộ lạnh nhạt, thu tay lại, đang chuẩn bị đứng lên thì bị Tô Khả Tây giữ tay lại, giọng nói yếu ớt: "Lục Vũ..."

"Không được gọi tên tớ, cậu đừng đuổi theo tớ nữa, về nhà đi." Lục Vũ trầm giọng nói.

Tô Khả Tây mếu máo: "Nhưng tớ là bệnh nhân mà."

Lục Vũ châm biếm: "Có bệnh nhân nào mà nhìn khỏe như cậu không?"

"Kệ tớ." Tô Khả Tây nằm trên đất giả chết, "Tớ vì cậu mà nhảy xuống hồ nước, vậy mà cậu cũng không có phản ứng gì sao, lương tâm của cậu ở đâu hả?"

“Tớ không có lương tâm đấy.”

Tô Khả Tây đảo mắt, che miệng lại ho hai tiếng.

Vài giây im lặng.

“Bỏ tay với cậu luôn đó.” Lục Vũ bắt lục, lấy áo đồng phục phủ lên người Tô Khả Tây, sau đó bế Tô Khả Tây lên.

Tô Khả Tây nhỏ giọng nói: “Thật ra... Tớ biết bơi.”

Lục Vũ thốt lên: “Tô Khả Tây, đầu óc cậu bị hỏng rồi hả? Bộ cậu không biết cho dù biết bơi cũng có thể chết đuối không?”

Lục Vũ hăng say mắng cô ta, nhưng khoe môi Tô Khả Tây lại khẽ cong lên, hai tay cô ta vòng quanh cổ Lục Vũ, cơ thể cô ta dán chặt vào ngực Lục Vũ, tiếng tim đập bồng chồn giống nhau, khiến Tô Khả Tây đỏ mặt.

“Lục Vũ, cậu thừa nhận đi, cậu còn thích tớ đúng không?”

“Ông đây nói vẫn còn muốn cậu thì cậu tin không?”

“Cái này thì tớ phải xem xét lại đã.”

“Hứ.”

~

Hơn tám giờ tối, Đường Nhân nhận được điện thoại của tài xế lái xe.

Cô nhắn tin cho Tô Khả Tây, cũng may đối phương trả lời lại rất nhanh, dường như tâm tình đang rất tốt, Đường Nhân cũng phần

nào yên tâm.

Tên tiểu tử Lục vũ kia trở nên xấu tính, nhưng cũng không dám động đến Tô Khả Tây, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây.

“Đi thôi.” Đường Nhân nghiêng đầu nói với Lục Trì.

Lục Trì đánh mặt, đứng bên cạnh cô không nói lời nào.

Nhìn thấy vẻ mặt này của anh, Đường Nhân có chút không hiểu, vừa nãy còn đang rất tốt, sao đột nhiên lại nhìn ngạo mạn đến vậy?

Thấy Đường Nhân nhìn mình chăm chăm, Lục Trì nhíu mày nói: “Tớ... Tớ có người... Người đến đón rồi.”

“Tớ cũng vậy. Nếu không thì tớ đi chung xe với cậu cũng được.” Đường Nhân nhướn mày, “Cậu thích cái nào hơn? Tớ thích về sau hơn đó.”

Lục Trì: “...”

Sắc trời đã tối đen như mực.

Học sinh trong trường Tam Trung đang bắt đầu giờ tự học, cho nên ở ngoài ngõ hẻm cũng không có nhiều người đi lại, giờ phút này chỉ có hai người bọn họ. Đúng lúc đi đến cuối một con hẻm khác thì thấy có một đôi tình nhân.

Hai người đứng ở chân tường hôn môi, hôn đến nỗi khó mà tách rời.

Đường nhân nhẹ nhàng “Chậc” một tiếng.

Cái này nếu ở trường tư nhân Gia Thủy thì đoán chừng sẽ bị thầy

chủ nhiệm bắt tại trận.

Ngược lại Lục Trì lại chú ý đến tay của nam sinh kia nhích tới nhích lui luồn vào trong áo nữ sinh nọ, thỉnh thoảng lại xốc lên.

Anh lập tức dời mắt đi, không may vừa vặn nhìn trúng Đường Nhân ở bên cạnh thấp hơn anh một cái đầu, ngũ quan của cô cực kỳ tinh xảo dưới ánh đèn mờ mờ, lại còn có cái eo thon kia...

“Yêu tở rồi hả?”

Giọng nói trêu chọc của Đường Nhân vang lên ở bên tai, Lục Trì hoàn hồn, nhẹ ho một tiếng, mím môi không nói lời nào.

“Cậu không nói gì thì tở cũng biết rõ, lúc nãy mới nhìn tở đúng không?”

“Không có.” Lục Trì nhẹ nhàng phủ nhận.

Bên trong đầu óc anh có chút loạn, cô nói là muốn địa chỉ Weibo của anh, cuối cùng cũng không thấy thêm vào...

Lúc hai người đi ngang qua đôi tình nhân, thì bọn họ vẫn còn đang hôn, Đường Nhân cảm thấy kỳ lạ, sao có thể hôn lâu như vậy, nghe nói hôn lâu quá sẽ bị miệng thối, cũng không biết có phải là thật hay không.

Khi Đường Nhân và Lục Trì đi bộ ra đến đường cái, thì thấy hai tài xế lái xe đang đứng gần ở một chỗ, hơn nữa nhìn giống như đang cãi vã. Hai người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi năm mươi đứng gầy gò, từ chỗ này nhìn sang thấy hình ảnh này rất khôi hài.

Đường Nhân nhìn một lát, rồi gọi to: “Chú Trương.”

Chú Trương vội vàng nghiêng đầu đáp một tiếng, sau đó lại quay đầu lại trừng mắt nhìn tài xế nhà họ Lục, đối phương cũng không cam lòng trừng mắt nhìn lại.

Lục Trì gật đầu với tài xế lái xe của nhà mình.

Ra đến đầu ngõ, Đường Nhân đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Cậu có biết bây giờ người ta gọi cậu là gì không?”

Hỏi xong câu đó thì chính cô không nhịn được cười thành tiếng, cười một cách thỏa mãn, mấy giây sau thì hai má bắt đầu hơi đỏ ửng lên, khiến gương mặt cô càng thêm xinh đẹp.

Lục Trì không hiểu, thuận miệng hỏi: “Là... Là sao?”

Đường Nhân ngừng cười, đầu lưỡn động động, giọng nói hơi khàn khàn mê hoặc: “Cậu nói câu gì đó ngọt ngào với tớ đi, rồi tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Lục Trì không thèm để ý tới cô nữa, anh xoay người rời đi, không có ý chờ đợi cô.

Ai da, đùa giỡn thôi mà, chưa gì đã ngược ngung rồi.

Khóe miệng Đường Nhân cong cong, đi theo phía sau anh, hai tay nhét vào trong túi áo. Chờ Lục Trì lên xe rồi, cô mới đi về phía xe nhà mình.

Đúng lúc này, cửa sổ xe đột nhiên hạ xuống, lộ ra cái đầu nhỏ của Lục Trì, mái tóc đen lưa thưa che trán, giọng nói mơ hồ không rõ: “Muộn rồi, ngủ ngon.”

Sau đó lập tức rứt đầu trở về.

Đường Nhân phục hồi lại tinh thần, cái này cũng được coi là lời ngon ngọt sao?

Ngọt đến mức khiến lòng người phát run.

Chương 15

Trên đường về, Tô Khả Tây nhắn tin cho Đường Nhân: Ha ha ha Lục Vũ đưa tớ về nhà.

Màn hình điện thoại trong nháy mắt bị bao trùm bởi những hình mặt cười nhả răng, mỗi tin nhắn của Tô Khả Tây không giống bình thường.

Đường Nhân còn chưa kịp trả lời, thì Tô Khả Tây lại nhắn đến: Lục Vũ và Lục Trì có quan hệ gì? Anh em?

Đường Nhân: Chưa biết.

Tô Khả Tây: Tớ hỏi Lục Vũ, nhưng cậu ấy không nói, nhưng tớ cũng lờ mờ đoán ra được, rất có khả năng nguyên nhân Lục Vũ chuyển trường lại trở nên quậy phá như vậy là vì chuyện này, cậu ấy rõ ràng là con một mà...

Con ngoài giá thú nghe thật sự không hay lắm, Tô Khả Tây cũng không muốn nghĩ theo hướng này.

Lúc trước, khi Lục Vũ vẫn còn học ở tư nhân Gia Thủy thì thành tích rất tốt, lại thêm có vẻ ngoài sáng sủa, cho nên tối nào trong phòng ngủ ký túc xá cũng râm ran bàn luận về Lục Vũ.

Tô Khả Tây theo đuổi Lục Vũ mới biết được tính cách của anh ta, kiêu ngạo từ trong xương, bản thân rất có chính kiến, hơn nữa cũng rất lịch sự đối với người đối diện, hoàn toàn khác với bộ dạng như bây giờ.

Nhưng mặc kệ là kiểu nào, thì Tô Khả Tây vẫn thích.

Cũng như Lục Vũ, tính tình có thay đổi như thế nào thì cũng không bỏ được Tô Khả Tây.

...

Về mối quan hệ của Lục Vũ và Lục Trì, Đường Nhân không trả lời Tô Khả Tây, mà chuyển hướng đề tài, nhấn tới nhấn lui vài câu, rồi sau đó cắt điện thoại di động vào.

Hôm nay được chứng kiến màn kia khiến cô chưa thể quên được.

Tính tình của Lục Trì xem ra cũng không rụt rè cho lắm, có thể kéo Lục Vũ đi, thì có thể thấy rõ bản thân anh rất cố chấp.

Mặc kệ.... Dạng này cô cũng rất thích.

Một lát sau, Tô Khả Tây nhắn tin tới: Tối nay tớ không qua nhà cậu được đâu, cậu nói với dì một tiếng nhé.

~

Về đến nhà đã hơi trễ, Đường Nhân chậm chạp đi vào nhà.

Tường Thu Hoan đang ở trong nhà cắm hoa, thấy Đường Nhân vào, mở miệng nói: “Đã nói về sớm một chút, con xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

“Dạ rồi dạ rồi.”

“Tám trăm năm trước nói là trồng hoa, còn nói với mẹ là tự mình sẽ

chăm cho vườn hoa, rồi giờ sao, bây giờ nguyên một nhà hoa toàn do một tay mẹ chăm.”

Tường Thu Hoan đặt hoa xuống, oán hận nói.

Đường Nhân cười đùa, ôm sau lưng bà: “Để con ôm một cái bù cho nè.”

Tường Thu Hoan đẩy cô ra: “Thôi đừng nịnh tôi nữa.”

“VẬY con lên phòng đây, tự mẹ đẩy con ra đó nhé, buổi tối mẹ đừng cần nhăn với ba đó.” Đường Nhân le lưỡi, chạy lên lầu thật nhanh.

Dì Tôn vừa đúng lúc đi từ trong bếp ra, thấy bộ dạng vui vẻ của bà chủ, cười tủm tỉm hỏi: “Nhân Nhân vẫn hoạt bát như ngày nào.”

Tường Thu Hoan xoay người: “Hoạt bát cái gì, chi giỏi chạy nhảy lung tung như con khi nhỏ.”

~

Vừa vào phòng, Đường Nhân mới phát hiện ra bản thân đã quên vụ thêm trang Weibo của Lục Trì.

Cô lôi tờ giấy từ trong túi ra, mặc dù nét chữ viết rất vội vàng, nhưng trên tờ giấy là một chuỗi số cực kỳ đẹp mắt, đẹp mắt giống như bản thân anh vậy.

Vừa nghĩ đến, thì bộ dạng kín đáo của Lục Trì hiện ra trong đầu cô.

Vừa nhìn đã biết dãy số này chính là số điện thoại, cũng coi như là gián tiếp lấy số điện thoại, đỡ phải mắc công hỏi nhiều.

Sau một hồi tìm tòi, thì trang Weibo của Lục Trì hiện ra.

Tên thân mật gọi là Lục Lục.

Ảnh đại diện lại là một bức tranh, một bức tranh chỉ có một thân cây đơn giản, không màu sắc, nhưng nét vẽ rất tinh tế, nhìn thấy được kỹ thuật rất tốt.

Đường Nhân phóng to bức ảnh, phát hiện ra chữ ký của Lục Trì cực kỳ nhỏ rất khó chú ý.

Tiểu nói lắp còn biết vẽ tranh, thật sự rất đa tài đa nghệ.

Đường Nhân nhếch môi, lập tức nhấn kết bạn.

Tùy tiện kết bạn như vậy thật sự không giống với tính cách của cô, dù sao thì cũng phải nói gì hay trước đã chứ, lỡ như bị cự tuyệt thì làm sao.

Cô ở trên giường lăn lộn hết nửa ngày, nhanh chóng nhắn cho anh mấy chữ, sau đó chỉ còn chờ Lục Trì đồng ý.

Không biết Lục Trì về nhà chưa...

Bên tai cô vang lên tiếng “Ngủ ngon” rất mơ hồ, cảm giác cả người đều ngưng ngay, Đường Nhân bỗng chốc lại nhếch môi cười.

Trên nhà in hình Spongebob Squarepant (Con bọt biển) cũng đang nhe răng cười với cô.

~

“Nhân nhân, xuống ăn cua đồng.” Ở lâu dưới truyền đến tiếng của dì

Tôn.

Đường Nhân bò xuống giường cực nhanh, đầu tóc hỗn loạn được cột vội vàng bằng dây thun, cô xỏ dép đi ra ngoài.

Gần đến bậc thang cuối, cô ngồi lên thành cầu thang tuột xuống giống như sao băng, vững vàng tiếp đất.

Đúng lúc Tường Thu Hoan thấy được, lại giáo huấn: “Nói bao nhiêu lần rồi, làm như vậy rất nguy hiểm. Nếu không phải do mẹ sửa sang lại cái cầu thang, thì con nghĩ con trượt xuống đất an toàn vậy sao?”

Lúc còn bé đã bị té cầu thang vì trượt xuống như vậy, sau đó cầu thang trong nhà phải sửa sang lại hết, chọn cái an toàn nhất, từ bé tới lớn, vẫn yêu thích trượt xuống như vậy.

Đường Nhân giống y như ba cô, một khi đã thích cái gì thì không thay đổi được nữa.

Nghe thấy lời mẹ nói, Đường Nhân nháy mắt mấy cái, sau đó trực tiếp chạy đến bàn ăn.

Trên bàn ăn đã sớm bày lên món cua đồng hảo hạng, màu sắc tươi đẹp của cua đồng khiến cô chảy nước miếng, bên cạnh còn có những món ngon khác.

Dì Tôn dọn xong bát đũa, cười híp mắt nói: “Lần trước nghe con nói thức ăn ở căn tin không hợp khẩu vị con, lần này dì nấu không biết có vừa miệng con không nữa.”

Đường Nhân khen ngợi: “Tay nghề của dì Tôn mà còn gì để nói sao ạ, chắc chắn là cực kỳ ngon rồi.”

Tường Thu Hoan vừa đi tới, liếc cô một cái: “Lâu ngày không gặp mà mồm mép dữ ta.”

Đường Nhân nhướn mày, giống như vô tình nhắc tới: “Cũng không biết lần trước ai đó suýt làm nổ phòng bếp ta?”

Tường Thu Hoan: “Con cái không có lương tâm, còn không phải là vì mẹ làm cho con ăn sao.”

Dì Tôn không chen miệng vào. Hai mẹ con Đường Nhân đấu võ mồm thành thói quen rồi.

~

Buổi sáng ngày hôm sau, Đường Nhân mở mắt ra nhìn Spongebob Squarepant vài giây.

Cô lấy điện thoại di động ra, không có phản hồi gì từ Lục Trì, cả những tin tức khác cũng không có.

Lớp 14 có một phòng chat [hôm nay là ngày con chó], ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm ra thì tất cả đều có mặt trong này, trước kia ai đó không cẩn thận đã thêm giáo viên chủ nhiệm vào, sau đó lập tức bị đá ra ngoài.

Đường Nhân nhấn vào, vừa đúng lúc Vu Xuân đăng lên: [Nhìn cò, hát quốc ca.jpg]

Một đoạn quốc ca trong nháy mắt được lớp trưởng đăng lên, cả lớp học nhanh chóng hi hi ha ha thành một dãy.

Đường Nhân mở lớn, âm nhạc tràn ra khắp phòng, liên tục được hát lặp đi lặp lại cho đến khi cô thay đồ ăn mặc tử tế, sau đó cô rời khỏi

phòng chat.

Sự tình có chút ngoài dự đoán, Lục Trì thật sự chưa đồng ý, mặc dù có thể là anh không để ý, nhưng ít ra cũng phải đăng nhập vào Weibo vài lần chứ.

Chẳng lẽ anh thật sự không có ý kia?

Đường Nhân có hơi thất vọng.

Lục Trì vậy mà dám không đồng ý cô, cô hí mắt, xem ra cô phải dạy dỗ anh lại một chút mới được. Một ngày nào đó phải khiến anh hét to xin đầu hàng.

Cô bò xuống giường rửa mặt, sau đó đi xuống lầu.

Tường Thu Hoan đang ngồi bên bàn ăn húp cháo, thấy cô xuống, vô tình mở miệng: “Tí nữa ba mẹ sẽ đi ra cục dân chính. Ba con thật khiến mẹ thất vọng quá.”

Đường Nhân cũng không ngẩng đầu lên, húp ực một miếng cháo, mơ hồ trả lời: “Dạ.”

Không phải là cô lạnh lùng, mà cái câu này của mẹ cô đã nghe đến nỗi thuộc lòng từ lúc sơ trung rồi, lúc nào cũng có một câu không thay đổi, đến bây giờ cũng chưa bao giờ thành công.

Một lát sau, cô vẫn nghi ngờ nói: “Thật hả mẹ?”

“Ừ.”

Thấy bộ dáng quyết tâm của mẹ, ngược lại Đường Nhân càng không tin.

~

Lúc bát cháo bị tiêu diệt xong, thì Đường Vưu Vi đi từ trên lầu xuống, cái bụng bia nhô lên, chậm rì rì đi tới bàn ăn: “Con gái ngoan có nhớ ba không, tối qua ba về trễ quá không gặp được con.”

Đường Nhân nghiêng người, vỗ vỗ lên cái bụng bia của ông, nói: “Mẹ nói muốn đi đến cục dân chính với ba.”

“Đi thì đi.” Đường Vưu Vi trừng mắt.

Vừa dứt lời, Tưởng Thu Hoan vừa vắn đi ra sau khi thay quần áo xong, nghe được câu này, hai người dường như trở thành kẻ thù, đứng ở trước cửa mang giày không nói với nhau lấy một câu, một trước một sau đi ra cửa.

“Chắc chắc.” Đường Nhân buồn cười.

Người ngoài không biết còn tưởng rằng lần này thật sự sẽ ly hôn.

Quả nhiên.

Hơn một tiếng sau, cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên là ba mẹ cô, một chút cũng không nằm ngoài dự đoán của cô.

“Quên mang theo giấy hôn thú.” Tưởng Thu Hoan nói không một chút lúng túng.

Đường Vưu Vi đứng bên cạnh mang theo một cái túi thật to, trên mặt mang theo vẻ mặt tươi cười.

“Mẹ, không phải là mẹ cố ý không mang theo sao?” Đường Nhân không thèm để ý, chọc phá: “Không phải lần nào về nhà mẹ cũng diễn trò này với ba sao?”

Đường Vu Vi cười hề hề đi vào toilet.

Tường Thu Hoan trừng mắt với cô.

~

Ở nhà nằm hơn một ngày, hơn một giờ chiều trước khi về trường học, Đường Nhân lại liếc nhìn di động, vẫn không có bất cứ tin tức nào.

Nói cự tuyệt là cự tuyệt, thật sự không có ý muốn đáp lại một chút nào sao?

Tờ giấy ghi chú vẫn còn để trên bàn, cô nhấn dây số vào di động, sau đó nhấn gọi. Một chuỗi tút tút thật dài, cuối cùng cũng có sự thay đổi.

“Alo?” Giọng nói trầm thấp mát lạnh truyền tới.

Tâm tình của Đường Nhân tốt lên, cười nói: “Cậu thật sự không có ý định đồng ý kết bạn với tớ hả?”

Bên kia di động không có tiếng trả lời.

“Cậu xác định không thêm tớ hả?” Đường Nhân nhíu mày, sau đó lại nhẹ nhàng mở miệng, “Cậu còn muốn biết đáp án về vấn đề tớ nói tới qua không?”

Nhắc tới cái này, Lục Trì yên lặng một chút, rồi chần chừ mở miệng:
“Không phải tớ đã nói... Nói rồi sao?”

“A...” Đường Nhân kéo dài giọng, “Câu ngủ ngon kia hả? Không tính.”

“...”

Lục Trì nắm chặt di động, cảm giác như anh đã sa vào một cái bẫy quỷ dị, mà người thiết lập cái bẫy chính là Đường Nhân.

Đầu bên kia điện thoại nói tiếp: “Tớ không tính cái đó là lời gì ngọt ngào quá, cậu nói câu nào ngọt hơn đi, rồi tớ sẽ cho cậu biết đáp án. Tớ muốn câu đó phải ngọt thật ngọt, ngọt chết tớ mới được, tớ còn có thể tặng cậu thêm một nụ hôn không biết chừng.”

Lục Trì: “...”

Anh mới là người không cần cái nụ hôn đó.

Chương 16

Đường Nhân không thúc giục anh, ngược lại Lục Trì không biết phải trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, bên kia điện thoại vang lên tiếng thủy tinh rớt vỡ.

Lục Trì thấp giọng nói: “Cúp.... Cúp máy.”

Nói xong anh trực tiếp cúp điện thoại, anh cầm điện thoại ngu ngơ vài giây, sau đó chạy nhanh xuống lầu.

Ở đầu dây bên này, Đường Nhân đột nhiên cũng bị mơ hồ theo cảm xúc và giọng nói của anh.

Cô còn chưa nói gì mà, chẳng lẽ anh có chỗ nào không thoải mái sao?

Đường Nhân ném điện thoại di động lên giường, cẩn thận nhớ lại sự tình, dường như không có gì đặc biệt.... Đợi chút, cuối cùng có tiếng động gì đó.

Cô suy nghĩ một hồi lâu, có khả năng là chuyện gia đình Lục Trì.

Dựa theo tình cảnh tối hôm qua, thì chuyện này cô không có quyền can thiệp vào, Đường Nhân tùy tiện thu dọn ít đồ, lúc đi lại quên tắt điện thoại.

Trường tư nhân Gia Thủy không cho phép mang di động vào trường, mặc dù cô có thể lén mang vào, cũng sẽ không bị bắt, nhưng sắp tới

gần ngày thi đại học rồi, làm bài tập còn tốn nhiều thời gian hơn.

Dì Tôn lên lầu quét dọn phòng ngủ Đường Nhân: “Đi hả con?”

“Dạ.”

“Đi đường chú ý an toàn nhé.”

“Dạ.”

Bóng dáng Đường Nhân dần dần biến mất, lúc này dì Tôn mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, giường ngủ tự dưng rung lên, dì Tôn phát hiện ra di động nằm dưới chăn.

Mới vừa cầm trên tay, di động đột nhiên rung lên một cái, màn hình sáng lên, dì Tôn thuận miệng nói: “Về trường rồi cũng quên tắt máy nữa.”

Dì Tôn trực tiếp tắt điện thoại di động, cẩn thận đặt lên bàn.

~

Lúc Lục Trì chạy tới phòng khách, quả nhiên thấy ba mẹ đang đứng giăng co không ai nói với ai lời nào.

Lục Dực Minh đưa lưng về phía anh: “Tôi khuyên cô nên sớm ký tên đi.”

Vương Tử Diễm túm lấy tóc mình, rống to: “Anh đừng có nằm mơ! Ký tên để cho anh ở một chỗ với con đàn bà kia hả? Đừng có đắc ý!”

Bà tiện tay gạt đổ món đồ thủy tinh trên bàn xuống vỡ tung tóe.

Lục Dực Minh tức giận đến đỏ hết mặt mũi, xoay người muốn đi, đúng lúc thấy Lục Trì đứng ở đó, vẻ mặt rất lúng túng.

Đây là đứa con trai ông vừa thích lại không thích.

So với Lục Vũ, thì thành tích của Lục Trì xuất sắc hơn, nhưng tính cách thật sự khiến ông lo lắng, hơn nữa lại còn nói lắp... Trước đây rõ ràng không có như vậy.

“Trì Trì, ba đi trước.” Lục Dực Minh bối rối một lát, nói với anh.

Lục Trì mím môi thật chặt, cũng không có phản ứng gì, giống như không thèm đếm xỉa đến ông, mà trực tiếp ngồi chồm hồm xuống thu dọn những mảnh vỡ thủy tinh.

Dì giúp việc trong nhà đã sớm nghỉ việc, nên trong nhà chỉ còn hai mẹ con Lục Trì.

Lục Dực Minh thấy bộ dạng này của anh, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, ông sai bước rời đi, đóng cửa “Rầm” một cái.

“Trì Trì, mẹ chỉ còn có con.” Vương Tử Diễm lẩm bẩm.

Bà ngồi bất động trên đất, vẻ mặt bi thương, thường ngày đầu tóc chải chuốt gọn gàng, mà bây giờ lại rối bù ỉu xìu.

Lục Trì ném tất cả mảnh vỡ thủy tinh vào thùng rác, đi đến bên cạnh bà, ôm lấy bà, rồi vỗ vỗ thấp giọng nói: “Mẹ, ly.... Ly hôn đi. Hai.... Hai mẹ con mình ở với nhau.”

Vương Tử Diễm không nói gì, đầu tựa lên bả vai Lục Trì.

~

Lúc Đường Nhân đến phòng học đã bốn giờ chiều.

Cũng sắp đến giờ tự học rồi, phần lớn học sinh trong lớp đều đua nhau gần sát giờ mới đến, ngược lại cô đến hơi sớm, ngay cả Tô Khả Tây cũng chưa tới.

Liên tục gặp hai chuyện không vui, khiến tâm tình Đường Nhân khó chịu, cô bực bội giải đề thi đến một nửa trang sau thì ôm bóng rổ đi ra sân bóng rổ.

Sân bóng rổ ở sân thể dục bên kia, chủ nhật vẫn có không ít nam sinh đến sớm, cũng có một vài tốp ba tốp năm đi tản bộ trên sân trường.

Có vài học sinh đang chơi ném bóng, cười đùa vui vẻ.

Đường Nhân không quấy rầy bọn họ, đứng ở một bảng bóng rổ cách đó không xa, chuẩn bị xong tư thế ném bóng, bóng rổ được ném lên không trung, cong một đường vòng cung hoàn mỹ, rơi chính xác vào lưới.

Tâm tình cô tươi tốt lên không ít.

Những người đứng gần đó thấy vậy đều dừng lại thảo luận: “Có phải kỹ thuật của chị Nhân lại giỏi hơn trước rồi không?”

“Quả bóng vừa rồi rơi vào rổ quá đẹp, nếu là nam sinh thì ngon rồi.”

“Người ta không phải là nam sinh cũng có thể quăng cậu xa tám trăm mét, cậu mà dám đứng trước mặt Đường Nhân nói như vậy, không chừng còn bị Đường Nhân đánh cho sưng mặt.”

“Không phải, ý tớ là.... Nam nữ khác nhau thôi.”

Có một nam sinh quan sát tỉ mỉ, thấp giọng nói: “Có vẻ tâm tình chị Nhân không tốt, chúng ta qua đấu một trận với chị ấy, thoải mái một chút.”

~

Đường Minh vừa vặn đứng ở trước cổng trường thấy Lục Trì đang đi từ từ tới, anh ta phát tay: “Cũng đi đến ký túc xá hả.”

Lục Trì ôm sách, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc Lục Trì đến gần thì Đường Minh mới phát hiện ra trên tay anh có dán băng keo cá nhân: “Sao vậy? Bị thương à?”

Lục Trì giấu ngón tay đi, bình thản nói: “Không.... Không có gì.”

Thấy anh không muốn nói, Đường Minh cũng không hỏi thêm.

Hơn nữa nam sinh bị chảy máu đứt tay cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát, Đường Minh không có suy nghĩ nhiều, lập tức quên ngay vấn đề này, hai người cùng nhau đi về ký túc xá.

Ký túc xá nam nằm tách biệt ở sâu bên trong khuôn viên trường, phải đi qua sân thể dục. Từ ban công có thể thấy rõ ràng, mà từ sân thể dục cũng có thể thấy được ban công các phòng, cùng lắm chỉ có cửa kính bảo vệ.

Đi ngang qua sân thể dục, thấy một tốp đang chơi bóng rổ, Đường Minh không tự chủ được dừng lại, vừa nhìn một cái đã phát hiện ra người quen.

Trường học nửa tháng được về nhà một lần, mà ở trong trường thì thời gian rảnh rất ít, bình thường nam sinh cũng không có tiết bóng rổ, nên thời gian này chính là cơ hội duy nhất có thể thỏa sức chơi.

Đường Minh vừa liếc thấy bóng dáng quen thuộc, lập tức thúc thúc Lục Trì: “Đường Nhân nhà cậu chơi bóng rổ lại rồi kìa.”

Lục Trì nhìn về phía bên kia, chột giật mình.

Cách tấm lưới, dưới ánh sáng trời chiều màu da cam ấm áp, Đường Nhân đang đứng đó, mái tóc dài giống như gấm vóc mềm mại, đường cong gò má tinh xảo, da thịt trắng nõn như tuyết, khóe môi mang theo ý cười như có như không.

“Nè? Lục Trì?” Đường Minh phát phát tay, “Cậu đang nhìn gì vậy? Đường Nhân hả?”

Đường Minh thuận mắt nhìn qua, phát hiện đúng là Lục Trì đang ngơ ngác nhìn Đường Nhân, sau vài giây Đường Minh lập tức hiểu ra, chế nhạo nói: “Mê rồi hả? Lục Trì cậu mà cũng bị mê hoặc sao.”

Lục Trì vội vàng thu hồi tầm mắt lại, một lúc lâu sau lại lắc đầu.

Đường Minh định đánh lên bả vai anh một cái, phát hiện đối phương quá cao nên đành thu tay lại: “Đường Nhân chơi bóng rổ còn giỏi hơn nam sinh nữa, anh trai của cậu ấy ở trong đội bóng rổ thành phố, nghe nói từ nhỏ đã đi theo anh trai học bóng rổ.”

Đường Minh ranh mãnh nói tiếp: “Cậu mới chuyển qua nên chắc chưa biết rõ, lúc trước có một anh lớp trên theo đuổi Đường Nhân, mà Đường Nhân dùng mọi cách để cự tuyệt đều vô dụng, thiếu chút nữa là ra tay đánh người đó rồi. Về sau Đường Nhân dùng bóng rổ để đánh cược mới cự tuyệt được. Bây giờ Đường Nhân không thèm

để ý đến nữa, trong mắt cậu ấy không có nam sinh nào vừa mắt hết.”

Chỉ là từ năm cô học lớp 11, thì trở nên lợi hại hơn nhiều. Đánh nhau trốn học cái gì cũng có, nhưng kỳ lạ là thành tích hết lần này đến lần khác lại đứng nhất toàn khối.

Hơn nữa, Đường Nhân cực kỳ tự tin, tự tin đến mức không coi ai ra gì.

Đường Minh chuyển chủ đề: “Nhìn bộ dạng của cậu chắc không biết chơi bóng rổ.”

Lúc còn ở nhà thì Đường Minh đã nghe được chuyện người bạn ngồi cùng bàn với anh ta thật sự lợi hại.

Lục Trì quay đầu lại, đúng lúc thấy Đường Nhân nhắm mắt hôn lên quả bóng rổ, mang theo chút thành kính khó hiểu, sau đó nhanh chóng tham gia vào chơi.

Trên thân thể cô tỏa ra ánh sáng màu vàng đẹp rực rỡ, rạng rỡ chói mắt.

Trên mặt Lục Trì dường như có một luồng khí nóng chạy qua.

~

Sau một lúc hoạt động tay chân liên tục thì mồ hôi túa ra, Đường Nhân cởi áo đồng phục ra, chuẩn bị đi qua bên cạnh nghỉ ngơi một lát, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện thấy Lục Trì đang đứng cùng với bạn học, cô ngạc nhiên mừng rỡ một chút.

Cô lập tức gọi to: “Lục Trì!”

Sau khi gọi xong phát hiện cổ họng có chút khô, may thay cô có mang theo hộp sữa chua. Cô mở nắp ra uống một hơi, hoàn toàn không cần dùng tới ống hút.

Lục Trì đứng ở cách đó không xa.

Anh thậm chí có thể thấy Đường Nhân ngửa đầu uống sữa chua, sữa chua màu trắng chảy tràn ra tới tận khóe môi cô, chảy xuống cằm, cuối cùng chảy tới xương quai xanh.

Đường Nhân mặc một cái áo T-shirt đơn giản hơi ngắn, lúc cô đưa tay lên, thì cái eo thon nhỏ thoát ẩn thoát hiện lộ ra, màu trắng của sữa chua thật khiến cho người ta có cảm giác miệng lưỡi khô đắng.

Lục Trì mím môi dời tầm mắt đi chỗ khác.

Lúc anh quay đầu lại, chỉ thấy Đường Nhân nhú mày, quăng hộp sữa chua vào trong thùng rác, hai cánh tay bám vào lưới, hai mắt cô sáng ngời.

Đường Nhân lén lút làm hình dáng miệng khi phát âm: Tiểu nói lắp.

Cũng giống như lần đầu tiên cô thấy anh vậy.

Đường Minh đứng giữa hai người quan sát tới tới lui lui.

Trong khoảnh khắc đó, Đường Minh dường như thấy Lục Trì đang cười, nhưng một giây sau lại thấy anh trưng ra cái vẻ mặt nhàn nhạt, lạnh lùng khiến người khác muốn đánh.

Đường Minh không hiểu, chẳng lẽ anh ta bị hoa mắt?

Đường Minh cũng nhìn theo vào sân bóng rổ, trong lòng châm chọc:

Nhìn từ lúc nãy đến giờ mà Lục Trì còn chưa chán sao? Chẳng lẽ cậu ấy không nhẩn tâm bỏ đi.

Lục Trì thấy có vài nam sinh đi tới chỗ Đường Nhân.

...

“Chị Nhân, chơi thêm chút nữa đi.” Các nam sinh cười nói hì hì, chơi bóng rổ cùng với cô thật sự rất sáng khoái.

“Đợi chút.” Đường Nhân trả lời lại, rồi vẫy vẫy tay với Lục Trì.

Cô đang nghĩ tới chuyện đi tìm Lục Trì, cũng muốn hỏi rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ của anh như muốn đi về ký túc xá, nên cũng không tiện đi qua.

Mặc dù cô có thể trà trộn đi vào cũng được.

Sau khi vẫy vẫy tay với anh, cô xoay người bắt đầu chơi bóng rổ với vài nam sinh, động tác lưu loát nhanh nhẹn, biểu lộ sự thoải mái khi chơi, cách mấy giây đã có thể ném được bóng vào rổ.

Sau đó cô đập tay cùng với bọn họ, cười tươi như hoa.

Lục Trì cau mày, mặt mày trở nên lạnh nhạt, nghiêng đầu trực tiếp đi về phía ký túc xá.

Đường Minh hoàn hồn, bạn ngồi cùng bàn đã đi được một đoạn rồi.

Anh ta đuổi theo, la lớn: “Chờ tở với! Cậu là Lục Trì chứ có phải là Lục Nhanh đâu, sao đi lẹ quá vậy? Đừng ỷ có chân dài rồi đi không chờ tở!”

Chương 17

Lúc Đường Nhân quay lại phòng học bắt đầu giờ tự học là đã hơn sáu giờ tối rồi.

Tô Khả Tây khoan thai chậm rãi bước tới, đuôi lông mày mang theo ý vui vẻ. Cô ta thấy vẻ mặt Đường Nhân cười mà như không cười, vui vẻ ôm chầm lấy cô: “Tớ đang vui lắm nè!”

Lúc Tô Khả Tây vừa vào lớp 10 thì đã thầm mến Lục Vũ, nhưng phải đến năm lớp 11 mới thật sự theo đuổi Lục Vũ. Sau này khi hai người thành một đôi rồi thì Tô Khả Tây có cảm giác mình là nữ sinh hạnh phúc nhất thế giới, nhưng đâu ngờ vừa vào học kỳ mới thì mọi thứ bỗng chốc thay đổi.

Nhưng chuyện hôm trước đã khiến cho cô ta khôi phục lại động lực.

Nhưng điều duy nhất không tốt ở Lục Vũ chính là anh thay đổi rất biến thái, lại còn chê cô ngực nhỏ.

“Ngực nhỏ thì làm sao.” Tô Khả Tây nhíu mày.

Đường Nhân an ủi cô ta: “Có câu những nữ sinh cup A đều rất ưu tú.”

“Ôi trời Nhân Nhân yêu quý, cậu quả nhiên là thiên thần nhỏ của tớ! Nè, cho tớ mượn chép bài giải đi, từ lúc về nhà đến giờ tớ chưa làm bài tập nữa.”

“Cố gắng học đi.”

“Ngày mai cố gắng cũng chưa muộn mà.”

“Ngày mai có chuyện của ngày mai, ngày mai phải cố gắng gấp đôi.”

“Đường Nhân cậu muốn ăn đòn đúng không, tự dung học đâu ra cái kiểu mọt sách của Lục Trì vậy hả? Cậu có thể đổi nghề làm giáo viên luôn được rồi đó.”

...

Buổi tối, khi giờ tự học đã được một nửa, Đường Nhân đang nhú mày giải đề vật lý, cô chưa đặt viết, thì toàn bộ phòng học đột nhiên tối đen, đèn phòng học không bật sáng lên được.

Cô nhìn ra ngoài cửa, một mảng tối đen như mực.

Tô Khả Tây đè nén hưng phấn: “Mất điện sao?”

Học ở trường ba năm, tình huống mất điện như thế này là lần đầu tiên xảy ra, đen như mực, xem ra giờ tự học buổi tối phải hủy bỏ rồi.

Cuối tuần quay lại trường có giờ tự học buổi tối đến tám giờ, bây giờ mất điện như vậy là một cơ hội rất tốt, cả lớp sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Lâm Nhữ lập tức lên tiếng trấn an: “Yên lặng, chờ thông báo.”

Một giáo viên dịu dàng như Lâm Nhữ không thể ngăn cản được các học sinh kích động, chưa kịp đợi Lâm Nhữ ra ngoài hỏi thăm tình hình, thì những nam sinh nghịch ngợm trong lớp đã điên cuồng đập bàn, ồn ào đến mức ngứa lỗ tai rồi.

“Tan học! Tan học!” Bọn họ ồn ào: “Chủ nhiệm lớp mau cho bọn em về lại ký túc xá!”

Ồn ào.

Đường Nhân ngồi bàn ngay phía cửa sau cảm thấy khó chịu, tay trái nâng quả bóng rổ lên, nện thẳng quả bóng lên tường phía sau, phát ra tiếng động cực kỳ to, sau đó quả bóng bật lên bật xuống mấy lần.

Cả lớp 14 lập tức yên lặng như gà.

Đường Nhân nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Rảnh lắm hả?”

Cô thông thả ung dung đập bóng rổ, nói tiếp: “Hay là muốn trò chuyện cùng với tớ?”

Từng tiếng đập lên đập xuống của quả bóng rổ, cũng giống như tiếng tim đang đập lên đập xuống trong lòng bọn họ, những nam sinh ồn ào ban nãy bây giờ không dám lên tiếng nữa.

Sau khi phân lớp chưa được bao lâu thì bọn họ có thấy Đường Nhân phát điên một lần, bình thường thì không sao, nhưng khi đã chọc giận Đường Nhân rồi thì cực kỳ đáng sợ, lần đó may thay đó là học sinh ở trường khác.

“Trường học sẽ có thông báo rất nhanh thôi.” Lâm Nhữ đứng trên bục giảng lên tiếng, khẽ mỉm cười, mặc dù không nhìn thấy người.

Người khác có thể xem Đường Nhân là cái gai trong mắt, nhưng Lâm Nhữ lại rất thích Đường Nhân.

Thoạt nhìn thì thấy Đường Nhân rất kiêu ngạo lại thích đánh nhau, nhưng cô vẫn có những quy định chuẩn mực của bản thân, Đường

Nhân vẫn rất tôn kính chủ nhiệm lớp, nếu không có Đường Nhân ở đây, thì chắc chắn lớp học sẽ loạn lên mất.

Tính cách của Lâm Nhữ cũng là nguyên nhân, không thể cứng rắn được, bình thường nếu không có Đường Nhân ở đây, chỉ sợ lớp 14 này sẽ còn loạn hơn thế này nữa. Thành tích đã không được lại còn loạn nữa thì thôi xong.

~

Toàn bộ trường học bị mất điện, khoảng mười phút sau, cuối cùng thầy giám thị cũng đến, trên tay còn mang theo một túi lớn.

Thầy giám thị nói vào bên trong lớp: “Cô giáo Lâm, cô cho ban cán sự đến nhận nến, hai người cùng bàn dùng chung một cây nến.”

Lời này vừa nói ra, các học sinh cũng không còn gì để nói, chỉ thầm mắng trong lòng. Mất điện thì dùng nến, thật sự là vì học tập mà chuyện gì cũng có thể làm được.

Từng cây nến được phân phát ra, từng dãy, từ bàn đầu cho đến bàn cuối, ánh nến từ từ sáng lên, lan tỏa ra ánh sáng ấm áp khắp phòng học, bóng người mờ mịt.

Thầy giám thị không hiểu tâm lý của học sinh, khích lệ: “Các em học sinh, cuộc thi sắp đến rồi, không thể để lãng phí một giây một phút nào. Thời gian là vàng bạc, người xưa thường thắp nến để dùi mài kinh sử, bây giờ chúng ta cũng giống như vậy. Hy vọng các em sẽ đạt được điểm cao!”

Không có bất kỳ lời nào đáp lại.

Lúc này, nơi cửa sau truyền đến tiếng vỗ tay mỏng manh.

Mấy giây sau, cả lớp bắt đầu vỗ tay nhiệt liệt, các nam sinh như muốn dùng hết sức lực để vỗ tay, thỉnh thoảng còn có tiếng hoan hô “Hay quá”, “Thầy nói rất có đạo lý”.

Tiếng vỗ tay đồng ý nhiệt liệt đến vậy, thầy giám thị hài lòng rời đi.

Sau một khắc, lớp 14 lại trở nên yên tĩnh như gà.

Lớp tự nhiên ở gần đó cũng có thể nghe thấy được tiếng động của lớp 14, lúc này vừa nghe tiếng cãi nhau ầm ĩ đập bàn huýt sáo, sao đột nhiên lại có thể trở nên yên tĩnh được như vậy.

“Tớ mới vừa nghe tiếng ồn ào mà.... Chắc lại chọc điên Đường Nhân rồi.”

“Chủ nhiệm lớp của bọn họ quá hiền, chỉ có Đường Nhân mới không chế được lớp 14.”

Dù sao hai lớp cũng gần nhau, nên bọn họ cũng thăm dò được một ít, lớp 14 trở nên nổi loạn khi trường vừa mất điện, nhưng cũng dễ dàng thấy, chỉ cần Đường Nhân lên tiếng, thì không ai không dám nghe, so ra còn có tác dụng hơn hiệu trưởng.

Đường Minh đùng đùng Lục Trì, nhỏ giọng nói: “Có thấy Đường Nhân lợi hại không, ở trường tư nhân Gia Thủy, chỉ cần Đường Nhân lên tiếng, thì không ai dám phản bác lại.”

Lục Trì ngừng bút, không thể nhìn ra được thần sắc của anh trong bóng tối.

Đường Minh cười hì hì trêu ghẹo: “Hơn nữa, tớ cảm thấy không bao lâu nữa cậu có thể trở thành người đứng đầu được rồi. Cảm giác thế

nào, có cái thành ngữ gọi là gì ý nhỉ, miêu tả địa vị...”

Đột nhiên không nhớ.

“...Kiểu như là dưới một người mà trên vạn người ý!” Đường Minh gật đầu, “Chính là cái này. Mặc dù trường này chưa tới một vạn người, nhưng tính cả sơ trung nữa thì đã có khoảng sáu ngàn người rồi. Tính ra cũng ngon rồi.”

Đúng lúc thầy chủ nhiệm đi đến, nên sự chú ý của Đường Minh lại dời qua ngọn nến.

~

Sự kiện mất điện này chỉ là tình huống ngoài ý muốn.

Đến ngày thứ hai, đã có người mang vào một cái máy phát điện cực lớn vào trường.

Mấy ngày kế tiếp, kỳ thi giữa kỳ đang đến gần, trong lớp có chút bận rộn.

Đường Nhân lắc lư đi đến siêu thị nhỏ, cả người cực kỳ lười nhác.

Siêu thị nhỏ khác với siêu thị, giá hàng ở bên ngoài để đồ uống nước trái cây các loại, cửa hàng hình vuông, ở bên trong có bán một chút hàng, cho nên các học sinh hay chen chúc chỗ tính tiền rất nhiều.

Cô vừa xuất hiện, thì có ba nam sinh chủ động tránh qua một bên.

“Chị Nhân, lần trước bọn em cho bên Nhị Trung một trận, cuối cùng bọn nó cũng nhận tội rồi.” Lúc này Vu Xuân ở bên cạnh, chủ động tiến lại gần.

“A.” Đường Nhân tùy ý la lên.

Cô chỉ lên túi khoai tây chiên cao nhất trên quầy hàng, rồi nhờ người bán hàng lấy xuống.

Vu Xuân trông thấy bộ dáng lười biếng của Đường Nhân, suy nghĩ thấy tâm tình cô không tốt lắm, nên ngoan ngoãn tránh ra.

Vài nam sinh đứng chờ phía sau cô, có người vô tình nhìn ra sau: “Người kia.... Có phải là thằng nhóc mà chị Nhân để mắt đến không?”

“Phải gọi là anh rể nghe chưa.” Vu Xuân đánh nam sinh đó một cái.

Vu Xuân cẩn thận liếc nhìn, ranh mãnh thấp giọng nói: “Ngoan ngoãn tránh xa cậu ta ra.”

Vài nam sinh lập tức hiểu ra ý tứ của Vu Xuân, cùng nhau dạt ra, còn thuận tiện ngăn trở những người khác.

Vu Xuân đột nhiên la lên: “Chị Nhân.”

Đường Nhân nghiêng đầu mất kiên nhẫn: “Mày ăn no rồi việc hả?”

Không nhìn thấy Lục Trì? Vu Xuân nhìn qua nhìn lại, phát hiện ra Lục Trì đã đi đến gian hàng đồ uống ở bên kia.

Vu Xuân bực bội, vừa mới thấy Lục Trì ở đây mà bây giờ anh lại chạy qua chỗ khác.

Vu Xuân cười ha ha, vội vàng tránh ra.

Đường Nhân không thèm để ý đến Vu Xuân, ánh mắt lại rơi trên kệ hàng, suy nghĩ muốn mua thêm gì đó, nhưng phần lớn đồ ăn vặt ở đây cô đều đã nếm qua rồi, bây giờ cũng không có cái gì mới mẻ.

“Giấy.”

Một giọng nói ngắn gọn mát lạnh đột nhiên truyền vào trong tai.

Đường Nhân ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu, quả nhiên thấy Lục Trì cao ngất đang đứng bên cạnh, một mùi hương thơm ngát quen thuộc.

“Lục Trì.” Cô kêu lên.

Quả nhiên không có lời nào đáp lại. Đường Nhân đã sớm biết điều đó.

Mấy ngày trước anh đã như vậy rồi, mỗi lần cô đụng mặt anh trên hành lang thì anh đều có biểu cảm lạnh nhạt đó, không giống trước kia một chút nào.

Hình như là từ lúc ở sân bóng rổ đến giờ.

Tiểu nói lấp hoàn toàn không đáng yêu nữa rồi.

Chẳng lẽ là do cô quấy nhiễu anh quá sao?

Đường Nhân vô thức níu lấy túi khoai tây chiên trong tay, lâm vào trong sự ngỡ ngàng ngừng. Đây là lần đầu tiên cô theo đuổi một người, thật sự không biết phải chung đụng như thế nào, chẳng lẽ cô đã làm sai chỗ nào sao?

Lần gần đây nhất mà hai người trao đổi đồ là cô vô tình biết được

Lục Trì bị đứt tay do Đường Minh tiết lộ, cô đưa anh một hộp băng keo cá nhân, nhưng vẫn chưa thấy Lục Trì dùng.

Đường như có vấn đề gì đó trở ngại.

Đường Nhân lại mở miệng: “Lục Trì, sao cậu không nói lời nào vậy? Không có hứng hả?”

Lục Trì duỗi tay đưa hộp sữa chua và giấy tờ, không nói lời nào quẹt thẻ thanh toán.

Bây giờ trường học cũng hiện đại lắm.

“Cậu cũng thích uống sữa chua này nữa hả?” Đường Nhân nhẹ nhàng hỏi.

Trước kia cô không thích vị này, nhưng không biết vì sao tự dưng sau này cô lại yêu thích nó.

Hơn nữa cô đã điều tra ra sữa chua này không đường, sau khi vận động thì uống rất có lợi cho sự hấp thu, cho nên cô mới không cần ăn khoản.

Lúc cô chơi bóng rổ thì cô lại càng thích uống sữa chua.

Chờ một lúc lâu mà vẫn không nhận được câu trả lời, trong lòng Đường Nhân có chút trống rỗng, hơi cúi đầu.

Lúc này Vu Xuân đứng ở bên cạnh thấy toàn bộ quá trình, không hiểu Lục Trì đang làm cái quái gì, không phải nghe nói là tính tình Lục Trì rất tốt sao, sao đến nửa ngày mà không trả lời Đường Nhân.

Đây cũng là lần đầu tiên Vu Xuân thấy bộ dáng này của Đường

Nhân.

...

Xung quanh yên tĩnh, Lục Trì hơi liếc qua bên cạnh, mặt mày Đường Nhân rũ xuống, đuôi mắt giống như có chút tủi thân, trong lòng anh thở dài, đẩy hộp sữa chua qua bên cạnh.

Đường Nhân cúi đầu bóp túi khoai tây chiên, sau đó duỗi tay quẹt thè.

Đúng lúc này, trước mặt đột nhiên xuất hiện một hộp sữa chua.

Bàn tay đẩy hộp sữa chua kia chính là mơ ước của cô bao lâu nay.

Chương 18

Editor: Trà Đá.

Ngón tay mảnh mai thon dài, xương ngón tay rõ ràng, hiện ra một cách nhọn nhọt.

Dường như đó là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ do thượng đế tạo ra.

Tất cả mọi người đứng trong siêu thị nhỏ đều vụng trộm nhìn sang.

Trong khoảng thời gian này bên cao trung ai cũng biết sự tình của Đường Nhân và học sinh chuyển trường, đều mang tâm lý hiếu kỳ xem náo nhiệt.

Nhờ mắt kính che giấu, Lục Trì cau mày.

Anh thu tay lại, cầm lấy xấp giấy, rồi tự nhiên xoay người rời đi, dường như sự kiện lần này không liên quan gì đến anh.

Khóe môi Đường Nhân khẽ giương cao.

Cô chỉ biết là bản thân cô không làm chuyện gì sai hết.

Lục Trì đã đi ra bên ngoài, cô vớ tay lấy hộp sữa chua, đuổi theo anh, động tác mau lẹ của cô khiến mọi người ở xung quanh không kịp phản ứng.

Cho đến khi bóng dáng của cô biến mất khỏi cửa siêu thị nhỏ, thì Vu Xuân mới dụi dụi mắt, hỏi người đứng bên cạnh: “Có phải chị Nhân

vừa cười không?”

“Cười.”

“A, thằng nhóc đó giỏi, về sau phải học hỏi thêm kinh nghiệm.”

“Chị Nhân là một người rất hiếm hoi, vậy mà cũng rơi vào lưới tình với cái tay mọt sách kia sao.”

Ở trường tư nhân Gia Thủy, lời Đường Nhân nói ra chắc chắn đúng. Vài người vừa đi vừa tán gẫu, cảm thấy vui khi thấy mọi chuyện thành công.

~

Dòng người tụ ở siêu thị nhỏ đã tản ra, đi thành tốp ba tốp năm, Đường Nhân nhìn một đã phát hiện ra bóng dáng của Lục Trì.

“Lục Trì!” Đường Nhân gọi từ phía sau.

Bóng dáng của Lục Trì bỗng nhiên mờ mờ ảo ảo, bước chân nhanh hơn.

Đường Nhân chạy vội tới, nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay anh.

Lúc này Lục Trì mới xoay người lại, con ngươi trong tròng nhìn cô, không nói một lời.

Đường Nhân giơ hộp sữa chua lên, nhẹ nhàng cười: “Cậu cố ý đúng không? Tại sao mấy ngày trước không thèm để ý tới tớ?”

Lúc Đường Nhân cười rộ lên, thì đôi mắt xinh đẹp lập tức biến thành hình trăng lưỡi liềm, cực kỳ đáng yêu khiến người khác đông cứng

lại.

Lục Trì dời ánh mắt đi chỗ khác: “Không.... Không có gì... Gì hết.”

Bộ dáng lấp ba lấp bấp nghiêm túc giải thích cực kỳ động lòng người.

Đường Nhân thu tay lại, khoanh tay lại nhìn anh, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh mãi cho đến khi Lục Trì có cảm giác ngượng ngùng.

Anh lui về sau một bước, môi mỏng khẽ động đậy: “Tớ... Tớ đi đây.”

Nói xong trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi, Đường Nhân đột nhiên mở miệng hỏi: “Có phải cậu đang ghen đúng không?”

Trong lòng Lục Trì giật mình, phủ nhận: “Không... Không biết cậu đang.... Đang nói cái gì nữa.”

Lấp bấp nói xong, anh nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt hớn hờ của Đường Nhân, trong nháy mắt sai bước rời đi.

Đường Nhân cũng không đuổi theo nữa.

Cô bóp hộp sữa chua, đứng giữa đường nhếch môi, nhẹ nhàng thờ hất ra một hơi.

~

Giờ tự học buổi tối còn chưa kết thúc, mà hai người Tô Khả Tây và Đường Nhân đã vớt bộ đề qua một bên, cùng nhau ra ngoài trường ăn cơm.

Mặc dù đó cũng tính là thời gian lên lớp, nhưng ra ngoài cũng không

có ai quản, hơn nữa cũng không ai dám quản Đường Nhân, chuyện cô đi ra ngoài trong giờ học không chỉ mới ngày một ngày hai.

Bác bảo vệ đều biết hai người họ, nhìn thấy cô còn nói: “Về sớm một chút, ở bên ngoài không an toàn, ký tên vào đây.”

Ký tên là để phòng ngừa, bằng không thì mọi chuyện sẽ đổ hết lên đầu bọn họ.

Đối diện trường học còn đang có công trường đang thi công, cho nên đèn đường chỉ bật sáng phía bên trường học, hơn nữa khoảng cách của mỗi đèn hơi xa, một đoạn tối một đoạn sáng.

Mặc dù xung quanh không phát triển thêm nữa, nhưng vẫn có mấy hàng quán, chỉ có điều phần lớn các hàng quán đều ở phía bên kia sông gần Nhị Trung, bên này chỉ còn duy nhất một cửa hàng bánh ngọt còn sáng đèn.

Chủ của cửa hàng bánh ngọt là một nữ sinh đã tốt nghiệp vài năm trước, thích làm bánh, mỗi ngày đều làm bánh mới, toàn bộ bánh trong tiệm đều do một tay chị chủ làm, không những đẹp mắt mà còn rất ngon nữa.

Vì phía này có nhiều học sinh, cho nên trong tiệm còn bán trà sữa và nước trái cây các loại.

Hai người ăn một bánh ngọt nhỏ, ngồi đối diện nhau, dựa vào vách kính thủy tinh, nhìn đèn đuốc phía xa sáng trưng, tụ thành những vầng sáng mờ mờ ảo ảo.

Còn bên này thì bóng tối chiếm phần lớn.

Chị chủ quán cười tủm tỉm nói: “Thử món này đi, món mới đấy, bánh

bông lan việt quất. Cái này chị mời.”

Màu vàng óng ánh, vừa nhìn đã thấy thèm rồi.

Đường Nhân hỏi: “Có chuyện vui gì hả?”

Chị chủ quán lắc lắc đầu, cười híp mắt nói: “Nhìn em có vẻ như tâm tình đang rất tốt, vừa hay chị làm thử bánh mới, nếm thử đi rồi nhớ đánh giá.”

Chị chủ quán mở tiệm gần một năm, cũng đã có một lượng khách hàng quen thuộc, nhưng Đường Nhân và Tô Khả Tây là hai khách hàng quen thuộc rất đặc biệt, Đường Nhân vừa đến thì chị chủ quán cũng cảm thấy cực kỳ cao hứng.

Đường Nhân nhón lấy một miếng, đột nhiên nhớ lại bộ dáng của Lục Trì sáng nay, không nghĩ tới người khác cũng nhìn ra tâm tình cô tốt như thế nào.

“Đừng có nghĩ lung tung, tập trung ăn đi.”

Tô Khả Tây cầm một miếng bánh, bỗng chốc nhét vào miệng Đường Nhân: “Có thực mới vực được đạo. Tớ còn chưa hỏi cậu, cậu hôm nay sao vậy, tâm tình giống như vừa được ăn mấy cân đường vậy. Lục Trì lại làm gì nữa hả?”

Mặc dù không biết rõ chuyện gì, nhưng khẳng định chắc chắn có liên quan đến Lục Trì.

Tô Khả Tây lại hỏi: “Đúng rồi, tối thứ bảy cậu về nhà bằng cách nào, tớ quên hỏi cậu mất.”

Đường Nhân tùy tiện kể lại chuyện tối hôm đó. Lúc nhắc đến khúc

cuối cùng thì khuôn mặt không kiềm chế được khẽ cười.

Tô Khả Tây thiếu chút nữa đã phun hết trà sữa ra ngoài: “Cho nên cuối cùng chỉ nói ngủ ngon sao? Mà cậu cũng dễ thỏa mãn quá vậy, sao không làm khó thêm chút nữa, dù sao cũng đã tới đó rồi.”

Đường Nhân không trả lời cô ta, nhân tiện nói đến mối quan hệ giữa Lục Trì và Lục Vũ: “Nói chuyện này không bằng nói chuyện khác.”

Nói đến chuyện khác, Tô Khả Tây lập tức thờ dài: “Tớ cũng chẳng hơn gì cậu đâu.”

Nhắc tới điều này, Tô Khả Tây có chút phiền muộn.

Lúc trước Lục Vũ lạnh lùng ít nói, không hiểu tại sao hết kỳ nghỉ hè lại trở thành đại ca bên Tam Trung rồi, một sự thay đổi quá chóng mặt, nếu không phải người cô ta thích thì cô ta cũng hoài nghi có phải là một người nào khác xuyên không đến đây không.

Bọn họ hoàn toàn chưa nói lời chia tay, kết quả hiện tại Lục Vũ ở Tam Trung, Tô Khả Tây chỉ được về nhà nửa tháng một lần, thời gian không đủ.

Trên bàn chỉ còn lại tiếng động ăn uống.

Cũng không lâu sau đó, Tô Khả Tây đứng dậy, đi đến quầy tính tiền, nói: “Em muốn mua một phần bánh matcha, buổi tối ăn khuya. Nè, cậu còn muốn mua gì nữa không?”

Đường Nhân đứng tại chỗ, suy nghĩ một chút, lấy thêm một phần bánh ngọt.

Lúc trả tiền cô khẽ mỉm cười.

~

Ban đêm, các tòa nhà cực kỳ yên tĩnh. Tòa nhà cao trung ở gần cổng ra vào nhất, sau đó là đến khu của sơ trung.

Mỗi một tầng đều được bật đèn sáng, nhưng nhìn từ đằng xa thì trông hơi đáng sợ.

Hai người mới lên đến tầng ba, thì tiếng chuông tan học giờ tự học buổi tối tan lên, tiếng huyền não dần dần vang lên nhiều hơn.

“A, chị Nhân ra ngoài mà không đưa em đi theo. Lại còn ra ngoài ăn uống thả cửa nữa chứ.”

Thấy hai người trở lại như vậy, Vu Xuân ngạc nhiên kêu lên.

Xung quanh đều là những ánh mắt ghen tỵ hâm mộ, nam sinh bọn họ đâu được ai nhớ mang đồ ăn vặt về như vậy, bình thường toàn phải dựa vào siêu thị nhỏ cứu đói, hôm nay có bánh ngọt thật sự khiến bọn họ thèm thuồng.

Chỉ biết nữ sinh ăn gì ngon thì sẽ ăn nhiều nhất.

Vu Xuân đến gần cười ha ha: “Chị Nhân, cái bánh ngọt này cho bọn em ăn đi.”

Đường Nhân liếc nhìn sang, thản nhiên nói: “Tự đi mà mua.”

“Bọn em ra ngoài thì sẽ bị bắt lại mất.” Vu Xuân kể khổ, “Dù sao cũng nhờ phước chị Nhân, con gái không nên ăn ngọt vào buổi tối đâu, sẽ mập đấy, chi bằng cho bọn em ăn giúp cho.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Tô Khả Tây nhin không được mở miệng: “Cái bánh ngọt này đã có chủ rồi, ăn cái gì mà ăn, làm hết bài tập chưa? Không phải ngày mai có bài kiểm tra sao?”

“A Tô Khả Tây, cậu cũng thay đổi dữ ha, rõ ràng trước kia không thích học mà.”

Đường Nhân không thèm phản ứng với nhóm Vu Xuân, đặt bánh ngọt vào học bàn, điền tĩnh mở đề thi ra, bắt đầu giải đề.

Có vài người đứng nhìn nhau, cũng vừa đúng lúc tiếng chuông vang lên, đành phải trở lại chỗ ngồi, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ đến cái bánh ngọt ngon miệng kia.

Bắt đầu giờ tự học tiếp theo được một lúc rồi mà Vu Xuân cũng chưa mở bộ đề ra, đột nhiên anh ta hiểu ra, cúi đầu xuống bàn.

Chắc chắn là của Lục Trì! Anh ta làm gì có lọt vào mắt của Đường Nhân.

~

Tiết tự học buổi tối đã được ba phần tư, thì Lâm Nhữ đột nhiên đến.

Lâm Nhữ dịu dàng nói: “Tối nay giờ tự học được kết thúc sớm, các em mau chóng về lại ký túc xá, phòng học sẽ sớm tắt hết đèn.”

Cả lớp lập tức hoan hô.

Chưa đến một phút, hầu như tất cả học sinh trong lớp đã chạy hết rồi.

“Về chưa?” Tô Khả Tây hỏi.

Mắt Đường Nhân nhìn ra ngoài, không có nhiều học sinh lớp tự nhiên ra về, trong đó không có Lục Trì, chắc chắn anh còn đang giải đề.

Cô lắc đầu, nói: “Cậu về trước đi.”

“Về sớm một chút.”

Chờ Tô Khả Tây đi rồi, Đường Nhân mới mang theo bánh ngọt trực tiếp đi đến lớp tự nhiên, quả nhiên đèn trên hành lang đã được tắt bớt, chỉ còn hai ngọn đèn.

Lộc Dã đứng lúc đang huyền thuyên với một bạn học đi ra cửa, thấy cô tới, lập tức nháy mắt, nói: “Cậu tới đúng lúc quá, trong lớp chỉ còn dư lại vài người.”

Ý nói rất rõ ràng.

Thật sự thì Đường Minh vẫn còn ở trong lớp, chỉ vì buổi chiều anh ta bị giáo viên ngữ văn gọi lên văn phòng, vừa đúng lúc giờ tự học buổi tối lại là tiết ngữ văn.

Học sinh lớp tự nhiên khá chủ quan với môn ngữ văn, dù sao thì những môn học tự nhiên cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Giáo viên ngữ văn của lớp tự nhiên nói nhiều nhất, chỉ cần một chuyện nhỏ thôi cũng có thể nói hàng giờ, có hai tiết sẽ nói hết hai tiết, còn dư lại mười phút cuối tiết mới bắt đầu giảng bài.

Chuyện này rất nổi tiếng trong khối cao trung.

Lộc Dã hét to với vài nam sinh còn lại trong lớp, bọn họ lập tức hiểu ra rồi cùng nhau xách cặp rời khỏi phòng học.

Còn cẩn thận khép cửa lại.

Đường Nhân đi tới bàn của Lục Trì, thấy anh đang đọc sách. Mỗi lần anh đọc sách đều chăm chú giống như đang giải bài tập vậy.

Cô im lặng không lên tiếng đi tới gần, phát hiện ra anh đang đọc tiểu thuyết, thật sự là rất hiếm, không nghĩ ra con mọt sách cũng đọc tiểu thuyết.

Gương mặt Lục Trì cực kỳ đẹp mắt, Đường Nhân ngắm nhìn anh chăm chăm.

Mỗi lần cô đi tới chỗ anh ngồi, cô đều chú ý tới cái cằm góc cạnh và cái sóng mũi cao thẳng của anh, màu da trắng sáng của anh không thể che giấu đi đường nét trên gương mặt anh, vừa trong trẻo lại lạnh lùng mê người.

Đôi môi hồng khê mím phát ra một cảm giác cấm dục nồng nàn, khiến lòng người bị lung lay.

Lỗ tai cong cong bắt mắt.

Sao lại có thể đáng yêu đến như vậy.

Đường Nhân như bị ma quỷ ám ảnh, cô đưa tay ra định bóp tai anh.

Chưa đợi cô chạm đến, thì Lục Trì đã phát hiện ra, anh dùng tay bắt cái tay làm loạn của cô lại, một cỗ cảm giác mát lạnh truyền đến.

Giọng nói của Lục Trì có chút kinh ngạc: “Đường... Đường Nhân!”

Thấy anh phản ứng như vậy, khiến Đường Nhân có chút hoài nghi, bỗng nhiên cô nổi hứng muốn trêu đùa anh, khẽ mỉm cười,

Cô tinh nghịch đáp: “Có thần!”

Tiếng nói vừa dứt, thì gương mặt của Lục Trì trong nháy mắt ngơ ngác không hiểu.

Chương 19

Editor: Trà Đá.

Nhìn thấy bộ dạng này của anh, Đường Nhân lập tức bật cười.

Bởi vì giờ tự học hôm nay được kết thúc sớm, cho nên có rất nhiều học sinh đã rời đi, mặc dù trong lớp tự nhiên còn lại vài học sinh, nhưng bọn họ ngồi phía bàn trên nên cũng không để ý tình hình dưới này.

Trong phòng học chỉ còn vòn vẹn hai ba nữ sinh, trong đó có Triệu Như Băng.

Triệu Như Băng ngồi phía trên Lục Trì mấy bàn, vừa quay đầu lại đã có thể nhìn thấy hết mọi chuyện, Đường Nhân đang đứng, nhưng dư quang trong mắt cô vẫn dễ dàng thấy được cô ta đang liếc nhìn về phía này.

Trong lòng Đường Nhân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngồi xuống chỗ của Đường Minh.

Lục Trì xoay người lại, dựng thẳng sách lên, dường như không thèm để ý đến mọi chuyện xung quanh, nhưng đáng tiếc không thể ngăn được người ngồi bên cạnh.

Đường Nhân thuận miệng hỏi: “Cậu thật sự không định thêm tó vào Weibo của cậu hả?”

Sau đó, cô đẩy miếng bánh ngọt qua, còn nói: “Mời ngài dùng bánh,

bệ hạ của thiếp.”

Lời nói quỷ quái gì đây...

Lục Trì hơi mở miệng, lại bị kiểu xưng hô này của cô dọa sợ, nên cũng quên luôn chuyện trả lời cô.

Anh do dự một chút, mở hộp bánh ra, phát hiện bên trong có một cái bánh ngọt nhỏ, trên bề mặt có điểm thêm mấy viên ô mai, bề ngoài trông rất đẹp.

Đường Nhân nhìn chăm chăm ngón tay thon dài của anh, xương ngón tay tinh xảo khiến cô phải mê muội.

Lục Trì lại đẩy trở về, nói: “Cậu... Cậu ăn đi.”

Thật ra thì anh muốn cô ăn trước.

Đường Nhân lắc đầu: “Cậu dứt cho tớ ăn đi.”

Cô vừa dứt lời, Lục Trì đã cảm thấy hai má nóng lên, lỗ tai cũng nóng lên, cảm giác rất quái lạ.

Anh múc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, cảm giác ngọt ngào tan ra trong miệng.

Đường Nhân để ý tới anh, lúc này anh có vẻ như đang từ từ nhắm nháp miếng bánh, mặc dù không thích lắm, nhưng lại rất tao nhã, càng khiến cho tình cảm của cô tăng lên bội phần.

Cô nhìn chăm chăm anh nửa ngày, đột nhiên mở miệng: “Lục Trì, cậu tháo mắt kính ra đi.”

Lục Trì dừng tay lại, cái muỗng khều khều miếng bánh ngọt, sau đó lắc đầu, tròng kính ngẫu nhiên phản chiếu ra một tia sáng.

Nhớ lại sự tình trước kia, anh hơi cúi đầu xuống.

Đường Nhân nhạy cảm phát hiện ra tâm tình biến hóa của anh, trực giác thấy có chuyện gì đó, nhưng cô không hỏi, có khả năng chuyện này liên quan đến trường cũ nơi anh từng học.

~

Một lúc lâu sau, trong lớp chỉ còn lẻ tẻ vài người.

Trên tờ giấy nháp của Triệu Như Băng là một rừng bát nháo bôi đen bôi đỏ, cô ta rõ ràng là đang giải đề.

Nhưng mỗi lần nghe được động tĩnh phía sau, thì cô ta cảm thấy bên tai ong ong ầm ỹ.

Một lúc sau, cô ta hít sâu một cái, quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Có thể giữ yên lặng một chút được không, bọn tớ còn đang học đó.”

Trần Thần ngồi bên cạnh Triệu Như Băng cũng bị dọa hết hồn bởi phản ứng của cô ta.

Đường Nhân ngồi ở bàn cuối nghênh ngang nằm dài lên bàn của Đường Minh, nhàn nhạt đáp: “Không thích. Tớ cũng đang bắt chước các cậu học nè, cũng vừa hay, các cậu học giỏi vậy có thể chỉ giáo cho tớ được không.”

Triệu Như Băng bị cô chặn họng đến nửa ngày không nói ra được câu nào.

Trần Thần chột chột cô ta, nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa, chúng ta sao có thể đánh bại được Đường Nhân chứ.”

Bánh ngọt còn chưa được ăn hết, Lục Trì lại dừng tay lại.

Anh đứng lên, mặt mày lạnh nhạt, từ trên cao nhìn xuống, nói khẽ với Đường Nhân: “Tớ phải.... Phải về đây.”

Đường Nhân cũng lười phản ứng lại với Triệu Như Băng, đứng dậy theo anh, cười hì hì nói: “Về cùng nhau nhé, cũng thuận đường mà.”

Lục Trì: “...”

Hai ký túc xá rõ ràng ở hai phía ngược nhau.

Cho đến khi hai người bọn họ ra khỏi lớp học, Triệu Như Băng mới bắt đầu có phản ứng, cô ta lại một lần nữa không nhìn trực tiếp, nhưng tức giận đẩy cái ghế ra xa, phát ra âm thanh chói tai thật lớn.

Trần Thần không dám lên tiếng.

~

Các phòng học cơ bản đã tắt hết đèn, chỉ còn lại một hai phòng học vẫn còn sáng đèn.

Đèn cầu thang cũng không được bật sáng, xem ra trường học đang phải sửa chữa cái gì đó, cho nên không bật điện nhiều.

Hai người cùng nhau đi xuống cầu thang trong bóng tối, Đường Nhân đi theo phía sau Lục Trì, anh quả nhiên không quay đầu lại.

Lúc gần đến lầu một, cô đang mãi mê suy nghĩ gì đó, hụt chân, ngã

ngồi lên mặt đất, khẽ hét lên một tiếng.

Bước chân người phía trước quả nhiên dừng lại.

Một giây sau, giọng nói của Lục Trì hơi hoảng hốt: “Sao... Sao vậy?”

Đường Nhân đảo mắt, mếu máo nói: “Trật chân rồi, tớ không đi được nữa.”

Trong bóng tối, Lục Trì không nhìn rõ được tình hình của cô, không biết là Đường Nhân ngã thật hay giả.

Anh mở miệng hỏi thăm: “Thật hả?”

“Chứ chẳng lẽ là giả.” Đường Nhân trả lời.

Không khí im ắng một lát.

Lục Trì lại nói lần nữa: “Để tớ đưa... Đưa cậu tới phòng y tế.”

“Nhưng tớ không đi được, làm sao đây Lục Trì.” Đường Nhân duỗi tay sờ soạng một lát, cuối cùng nắm trúng vạt áo anh, kéo kéo.

Không khí lại yên tĩnh một lần nữa.

Một lát sau, Đường Nhân có cảm giác mình bị bế ngang lên, cô chạm phải lồng ngực săn chắc của anh, chỉ cách một lớp áo đồng phục là có thể chạm đến làn da của anh, một mùi hương quen thuộc tràn ngập nơi chóp mũi cô.

~

Phòng y tế của trường học đến nửa đêm mới đóng cửa, hơn nữa

ban đêm cũng có nhân viên y tế trực ban, bất cứ lúc nào cũng phải đảm bảo không xảy ra chuyện.

Mặc dù Lục Trì mới chuyển đến, nhưng đã biết rõ điều này.

Đi xuống tới tầng một, thì đã có một chút ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ đèn hành lang chiếu vào.

Đường Nhân dựa vào trong lòng Lục Trì, ánh mắt anh kiên định nhìn về phía trước, cảm anh bạnh ra, mặt không chút thay đổi, đôi môi mỏng vừa lạnh nhạt vừa gợi cảm.

Cô đột nhiên duỗi tay níu lấy cổ áo anh.

Cơ thể anh đột nhiên căng cứng, anh đương nhiên cực kỳ không quen với loại tiếp xúc như vậy.

Nhưng anh vẫn không bỏ cô lại.

Đường nhân đột nhiên có chút không đành lòng, thật ra đối với cô mà nói, vết thương này đối với cô chẳng nhằm nhò, hơn nữa chỉ là đập hụt hai bậc thang, đau một lát rồi hết.

Cô lưu luyến khẽ dựa sát vào Lục Trì.

“Cẩn thận coi chừng... Chừng té.” Lục Trì đột nhiên lên tiếng, lạnh nhạt nhưng lại bao hàm sự quan tâm.

Từ xa lại gần, dưới ánh đèn hành lang là những con thiêu thân bay lờn vờn, xa xa còn mơ hồ nghe thấy tiếng gió khẽ lay bụi cây và tiếng côn trùng kêu.

Lục Trì đi không nhanh không chậm.

Gió mát khẽ thổi qua, Lục Trì lại không cảm thấy mát mẻ một chút nào, mái tóc dài của Đường Nhân khẽ rũ xuống nhẹ nhàng phớt qua cánh tay của anh.

Phòng y tế nằm ở bên cạnh phòng giáo viên, khoảng cách đến phòng học cũng không gần, hiện tại ở bên này chỉ còn phòng y tế sáng đèn.

Học cao trung đến năm cuối rồi, mà Đường Nhân cũng chẳng đến phòng y tế được mấy lần, lần gần đây nhất cô đến phòng y tế là vì Tô Khả Tây bị ngất vì đau bụng kinh.

Đường Nhân nhìn thấy vết hầu của Lục Trì khẽ nhúc nhích, cô lập tức ngậy người ra.

~

Trong phòng y tế, nhân viên y tế đang ngủ gà ngủ gật.

Âm thanh đẩy cửa phát ra tiếng không nhỏ, nhân viên y tế bỗng chốc thức dậy, sau khi thấy hình ảnh trước mặt thì sửng sờ một chút, sau đó đứng dậy hỏi: “Sao vậy?”

Y tá đang ngủ ở bên cạnh thức dậy lau miệng, sau khi chứng kiến cảnh đẹp mắt của hai người thì tròn mắt trừng to như muốn rớt ra ngoài.

Lục Trì không quan tâm, cẩn thận đặt Đường Nhân lên giường bệnh, chầm chậm nói: “Chân.”

Nhân viên y tế sang xem, Đường Nhân mang một đôi giày màu trắng, ống quần xắn lên mắt cá chân, bây giờ nhờ đèn chiếu sáng nên thấy chỉ bị trầy da.

Sau khi kiểm tra một chút, nhân viên y tế thở hắt ra một hơi: “Không có gì nghiêm trọng, chỉ trầy da chút xíu thôi.”

Dù sao người bị thương cũng là nữ sinh, không giống như nam sinh, nhân viên y tế phải bôi thuốc cẩn thận, rồi nói: “Được rồi, hạn chế đung nước là được, hai ngày nữa vết thương sẽ liền, lần sau cẩn thận một chút, con gái mà có sẹo thì không đẹp đâu.”

Lục Trì đứng bên cạnh xem phản ứng của Đường Nhân. Anh thấy cô rất bình thản.

Chắc không lừa anh đâu...

Anh lại không có gì để xác minh.

“Nghĩ gì vậy, về được rồi.” Nhân viên y tế phát tay, “Đưa bạn về ký túc xá đi.”

Lục Trì bưng tỉnh, mắt anh đang nhìn chăm chăm Đường Nhân lập tức dời đi chỗ khác.

~

Lúc đi về lại trở thành lưng.

Vóc dáng của Đường Nhân khá cao so với các nữ sinh khác, nhưng cũng may là vóc dáng của Lục Trì cũng cao nên có thể cõng nổi cô.

Dọc đường đi Lục Trì rất yên lặng, vốn anh đã ít nói, bây giờ thì đừng hy vọng anh nói chuyện, hiện tại cả cơ thể anh đều căng cứng, tất cả đều dựa vào vô thức phản ứng lại.

Đường Nhân nhìn chăm chăm sau gáy anh, sau đó lại nhìn xoáy trên đỉnh đầu anh.

Cô ôm lấy cổ anh, kể hết chuyện này đến chuyện khác, giọng nói của cô nhỏ nhỏ, kèm với những âm thanh khác ở bên tai.

Lục Trì không cắt ngang cô, chỉ là cảm xúc mềm mại khiến anh khó thích ứng, đầu anh chốc lát nghĩ cái này, chốc lát lại nghĩ đến cái kia, anh hoàn toàn không nhớ gì đến những chuyện cô nói.

Cho đến khi ký túc xá nữ gần ngay trước mắt, thì anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh mở miệng hỏi: “Tầng... Tầng mấy?”

Đường Nhân hoàn hồn: “Tầng hai. Cậu thả tứ xuống đi, tứ tự đi lên được, hết đau rồi.”

Cô không cố ý muốn mọi chuyện đến mức này, dù sao nhân viên y tế cũng đã nói vết thương không nghiêm trọng, cô có thể tự mình lên phòng được.

Nói xong, cô muốn tự xuống khỏi lưng anh.

Nhưng chưa tới một giây, Lục Trì đã căng người giữ chặt cô lại, không nói lời nào trực tiếp đi lên lầu.

Ký túc xá nữ hơi lạnh, dì quản lý còn đang ở trong phòng trực xem tivi, lúc bọn họ đi ngang qua cũng có thể nghe thấy lời thoại trong phim truyền hình.

Cuối cùng Đường Nhân cũng phản ứng lại, vồ vồ lên bả vai anh: “Thả tứ xuống.”

Lục Trì không có bất cứ phản ứng nào.

“Lục Trì, cậu có nghe tớ nói không, tớ tự lên phòng được.” Cô vùng vẩy người một cái, cuối cùng cô cố dùng sức nhảy từ trên người anh xuống.

Không ngờ sức lực của Lục Trì xem ra không yếu như vóc dáng của anh...

Hai người đứng giữa cầu thang, mặt đối mặt giằng co, vì đứng sau cánh cửa, cho nên không có ai chú ý đến bên này.

Lục Trì nhìn cô trân trân, mím môi không lên tiếng.

Phía sau cửa có tiếng nói chuyện truyền tới, mơ hồ không rõ.

Đường Nhân hơi ngửa đầu, hạ thấp giọng: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cậu nhanh về đi. Tớ tự về phòng được.”

“Ừ.” Lục Trì cũng ý thức được không còn sớm nữa, hạ thấp giọng trả lời cô, nhưng cơ thể anh không hề động đậy.

Đường Nhân định chờ anh rời đi rồi mới đi về phòng, nhưng nhìn thấy anh không động đậy, cô chọc chọc vào lồng ngực anh, cảm thấy phải nói gì đó mãnh liệt mới được.

Cô nhõng nhẽo nói: “Con mọt sách, con mọt sách, tớ đã nói với cậu rồi.”

Lục Trì giương mắt nhìn cô.

Đường Nhân nói tiếp: “Tên thân mật trên Weibo của cậu gọi là Lục

Lục, tớ là Đường Đường. Chúng ta trời sinh một đôi đó!”

Lục Trì: “...”

Môi anh động đậy, một giây sau, anh xoay người rời đi.

Chương 20

Editor: Trà Đá.

Còn vài ngày nữa là đến kỳ thi giữa kỳ.

Chuyện thành tích còn chưa xong, đến tiết tự học cuối của buổi tối, chủ nhiệm lớp Lâm Nhữ còn thông báo về đại hội thể dục thể thao mùa thu.

Đối với học sinh cấp ba mà nói, đây được coi là thời điểm có thể buông lỏng xả hơi. Bởi vì từ học kỳ sau, bọn họ sẽ không còn học tiết thể dục nữa, tất cả các môn đều chuyển thành giờ tự học, hoặc sẽ được các giáo viên bộ môn lên lớp kiểm tra bài.

Lâm Nhữ gõ nhẹ lên mặt bàn: “Yên lặng. Trong thời gian diễn ra đại hội thể dục thể thao thì không được phép rời khỏi trường, nếu bị bắt được sẽ bị phạt, các em cũng biết rõ đây là năm cuối cấp rồi.”

Đại hội thể dục thể thao toàn trường diễn ra tổng cộng trong ba ngày, ba ngày này coi như được nghỉ học, siêng năng một chút thì tự học buổi tối hoặc lên thư viện, tránh trường hợp quên kiến thức.

“Lớp trưởng sẽ phụ trách ghi danh, mặc dù năm cuối cấp không có tiết thể dục nữa, nhưng các em cũng nên tham gia.”

Từ năm cuối cấp đã không còn ủy viên thể dục nữa, chỉ do lớp trưởng phụ trách luôn.

Rất nhanh đã có người tiên phong, chính là nam sinh cao nhất lớp,

dù sao nam sinh đó cũng từng làm ủy viên thể dục hai năm vừa rồi nên cũng có kinh nghiệm.

Lớp trưởng nhận giấy thông báo từ chỗ Lâm Nhữ, đứng trên bục giảng công bố các hạng mục: “Từng hạng mục đều phải ghi danh, ít nhất một cái, cho nên các bạn nhiệt tình tham gia đi, nếu không đến lúc đó lớp chúng ta sẽ rất lộn xộn.”

Tiếng nói vừa dứt, trong lớp lập tức có tiếng than thở.

“Tham gia được lợi gì không?”

“Chương trình năm nào cũng y chang nhau, đã sắp tốt nghiệp rồi còn bày trò nữa.”

“Vấn đề mấu chốt giữa người với người ở đây là gì?”

“Lại còn nhất định phải tham gia, vừa nghe đã thấy giả tạo, trường học đúng là phiền phức.”

Nói thì nói thế, cãi vã thì cãi vã. Nhưng vẫn có không ít nam sinh ghi danh tham gia, những hạng mục dành cho nam sinh nhanh chóng được lấp đầy, chỉ còn một hai cái, còn những hạng mục dành cho nữ sinh phần lớn đều trống không, xem ra các nữ sinh đều không thích tham gia.

Nữ sinh ở lớp tự nhiên lúc nào cũng thiếu.

Ngược lại, nam sinh trong lớp tự nhiên lại nhiều hơn, nhưng cũng không thể nào tham gia hết tất cả các môn thi, hơn nữa rất nhiều nữ sinh cũng không muốn tham gia, trên cơ bản trong lớp đã ít nữ sinh, bây giờ còn không chịu tham gia, vậy thì thiếu càng thêm thiếu.

Liên tục mấy tiết nghỉ giữa giờ, lớp trưởng đều đứng phía trên bục giảng kêu gọi khản cả cổ.

Làm lớp trưởng thật không dễ mà, phải làm cái này cái kia.

Nhìn thấy lớp trưởng bị làm khó dễ, Trương Mai rụt rè giơ tay, đỏ mặt ghi danh thi chạy nhanh 50 mét, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Tô Khả Tây thấy hứng thú, chọc chọc Đường Nhân: “Tham gia không?”

“Không thích.”

“Thật là, tham gia đại hội thể dục thể thao vui chơi một chút, còn lại để cho người khác thi. Bộ cậu thật sự không muốn thử sao? Lớp chúng ta làm gì có ai có khả năng chạy 800 mét chứ.”

Trên cơ bản, lớp tự nhiên bị thiếu nữ sinh, còn nữ sinh ở lớp 14 cũng được hơn mười người, nhưng nữ sinh nào cũng trông mảnh mai, hơn nữa lại ít vận động.

Có thể nói, thể lực tốt nhất trong số nữ sinh lớp 14 là Đường Nhân.

Mà ngay cả cô cũng không tự tin, đoán chừng cũng chỉ có thể chạy nhanh hoặc chạy tiếp sức.

Mấy ngày hôm trước cô còn bị thương ở chân, mặc dù bây giờ đã bình phục, nhưng cô vẫn nhớ rõ mấy ngày qua, lúc cô vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ phòng ký túc xá thì lại thấy bóng dáng của Lục Trì.

Tô Khả Tây đảo mắt, len lén nói: “Thử tưởng tượng bộ dáng của Lục Trì đứng bên ngoài xem cậu thi đấu, cảm giác thỏa mãn hơn rất

nhieu, biết đâu sau chuyện đó cậu ấy đổ cậu thì sao.”

Mặc dù Đường Nhân cũng đã thử nhiều cách, nhưng Lục Trì vẫn không lay chuyển.

“Tính ra cậu cũng có chút tác dụng đấy.” Đường Nhân đột nhiên gật đầu.

Tô Khả Tây: “Cút, cái đồ trọng sắc khinh bạn. Trước kia gọi tớ là bé cưng, bây giờ lại vứt bỏ tớ như vậy đó hả, đồ bội tình bạc nghĩa...”

“Diễn sâu đấy.”

“...”

Tô Khả Tây biết ngoài miệng Đường Nhân nói chuyện phũ phàng nhưng trong lòng thì rất tình cảm.

~

Cả một ngày trời, cuối cùng danh sách cũng đã đầy đủ.

Lớp trưởng hài lòng nộp bản danh sách thi.

Thi giữa kỳ diễn ra toàn thành phố, cho nên thời gian học trên lớp cực kỳ nặng, cộng thêm chuyện thi đại học nữa nên càng áp lực hơn. Không giống kiểu làm bài qua quýt, mà lần này còn đích tay giáo viên sửa từng bài, cho nên thời gian trên lớp kéo dài cực kỳ.

Cho dù đã nộp danh sách tham gia các môn thi trong ngày đại hội thể dục thể thao, nhưng thật sự chỉ còn vài ngày nữa là bắt đầu, nhưng thi giữa kỳ vẫn được ưu tiên hàng đầu.

Bài thi được giáo viên chấm xong, sau đó đưa cho cán bộ lớp phát xuống, trong lớp lập tức kêu rên thảm thương, cũng có một chút kích động.

“Lúc đầu đã định đánh câu c rồi, không hiểu sao đến lúc cuối lại quyết định đánh câu d, biết ngay là sai mà.”

“Tính cẩn thận thì lại sai, mà chọn bừa lại đúng, ông trời đúng là làm khó dễ nhau mà...”

“Rõ ràng tứ tính ra đáp số vậy, tính ba lần lộn đó, vậy mà lại sai! Vậy thì học hành gì nữa đây, toàn là đề bẫy!”

...

Tô Khả Tây lật tới lật lui kiểm tra bài thi của mình, cô ta đã quay lại học hành nghiêm chỉnh, không biết kết quả của nửa tháng học hành chăm chỉ như thế nào.

Đường Nhân còn đang ngủ, bài thi của cô được đặt ở bên cạnh, Tô Khả Tây tiện tay mở ra, lại so sánh với bài của mình, chỉ cảm thấy vô cùng thê thảm.

Nhưng vừa nhìn thấy bài thi môn lý của Đường Nhân, Tô Khả Tây lập tức mở ra, phần trước đúng, phần sau là phần giải bài thì lại be bét, cô ta vừa thấy điểm đã bật cười,

Có thể tưởng tượng ra được giáo viên vật lý sẽ căn nhắc Đường Nhân như thế nào.

Chuông vào học vừa vang lên, Tô Khả Tây lấy bài thi đập đập lên người Đường Nhân: “Dậy, chuông reo rồi.”

Đường Nhân vẫn còn đang buồn ngủ, vừa lúc cô mở mắt ra thì đập vào mắt là điểm thi môn vật lý, cô nhin không được che mặt.

Cuối cùng cô lại giải sai phần bài toán.

Giáo viên vật lý đã đứng ở trên bục giảng, câu nói đầu tiên là: “Đường Nhân ơi là Đường Nhân.”

Sau đó lại lắc đầu.

Thầy giáo thật ra không than thở cũng không được, chỉ thiếu chút xíu nữa, là được điểm tối đa rồi, về sau đi thi đại học thì phải làm sao.

~

Sau khi hết tiết, Đường Nhân lập tức đi tới lớp tự nhiên.

Đường Minh vừa thấy cô thì lập tức tự giác đi ra khỏi chỗ ngồi, chạy qua ngồi bên cạnh Lộc Dã, cùng xem náo nhiệt rồi bàn tán to nhỏ với Lộc Dã.

Lộc Dã vốn không suy nghĩ gì, nhưng tự dừng lại nhớ ra một chuyện, nhỏ giọng nói với Đường Minh: “Tuần trước, vào cái tối hôm thứ hai mà trường học cho tan học sớm ý, tự dừng ngày hôm sau Lục Trì thức dậy cực kỳ sớm.”

Trong ký túc xá nam có năm phòng chỉ có nam sinh lớp tự nhiên, còn lại thì cùng phòng với lớp 14. Lộc Dã và Lục Trì là bạn cùng phòng.

“Học sinh chăm chỉ dậy sớm thì chuyện bình thường thôi mà.”
Đường Minh thấy không có vấn đề gì cả.

Bọn họ cũng thường hay dậy sớm, ngày ngày đến phòng học tự học

từ sớm, tranh thủ tận dụng thời gian từng chút một, đến cả giáo viên chủ nhiệm cũng thường khen ngợi bọn họ.

Lộc Dã nói: “Ban đầu tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng ngày hôm đó cậu ấy đến lớp lại trẻ hơn bình thường, hỏi thì cậu ấy không nói, về sau tớ mới biết được, lý do là vì Đường Nhân bị thương ở chân.”

Mặc dù Lộc Dã không nhìn ra được bộ dáng bị thương của Đường Nhân, nhưng chắc là do cô có khả năng kiểm chế rất tốt...

~

Trong góc.

Đường Nhân đặt bài thi ở trên bàn, ngồi ở trên ghế, giọng nói mềm mại: “Con mọt sách.”

Lục Trì tùy ý liếc qua bài thi, phần bài toán vật lý, không khó.

Ít ra thì anh cũng đạt được điểm tuyệt đối.

Lần trước cô cũng sai phần bài toán, lần này vẫn sai.

Đường Nhân nhìn thấy ánh mắt ngạo nghễ của Lục Trì, cô trình bày: “Tớ không hiểu.”

Lục Trì: “...”

Anh thở dài, bất đắc dĩ cầm bút chỉ chỉ vào bài giải, thản nhiên nói: “Chỗ... Chỗ này.”

Đường Nhân chăm chú nhìn chỗ anh chỉ, suy nghĩ tại sao sai, nhưng lúc cô đặt bút viết thì còn cảm thấy rất tự tin là mình làm đúng mà.

Một lúc lâu sau, cô chuyển tầm mắt sang chỗ của Lục Trì, phát hiện ra bài thi môn vật lý của anh để trên bàn.

Ánh mắt Đường Nhân sáng lên, duỗi tay lấy bài thi, Lục Trì cũng không ngăn cản cô, anh còn khẽ nâng cánh tay đề bài thi lên cao.

Trình tự bài giải vẫn chính xác như vậy.

Cô nhìn mấy giây, khoe mắt sáng long lanh: “Tớ xem vẫn không hiểu.”

Lục Trì im lặng.

Anh lấy lại bài thi, lấy bút chì vòng lại vài chỗ, sau đó lại đẩy qua phía cô: “Cậu có thể... Thế cầm bài thi... Thi của tớ về.”

Đường Nhân kiên nhẫn chờ anh nói xong, không khách khí ôm bài thi vào trong lòng.

Đúng lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, sau mấy giây, cô lập tức mang bài thi biến mất ở nơi góc cửa lớp.

Mất một lúc sau Lục Trì mới phản ứng lại được.

Giáo viên vật lý cũng không cần mượn bài thi của anh.

~

Ngày hôm sau.

Đường Nhân nằm sấp ngủ trên mặt bàn, đầu tóc búi củ tỏi.

Cửa sổ đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Tô Khả Tây thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Trì, trừng mắt thiếu chút nữa là rút tròng mắt ra ngoài, vội vàng đẩy đẩy Đường Nhân: “Dậy, Lục Trì của cậu đến tìm cậu kìa.”

Đường Nhân mơ mơ màng màng ngồi thẳng dậy, nhìn qua thấy Lục Trì đang đứng bên ngoài cửa sổ.

Cô còn chưa tỉnh ngủ, hai gò má đỏ ửng lên vì nằm sấp, cộng thêm kiểu tóc hôm nay, khiến cô trông cực kỳ ngây ngô.

Lục Trì ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đường Nhân trực tiếp mở cửa sổ: “Sao vậy? Nhớ tớ à?”

Hai tai Lục Trì đột nhiên đỏ ửng lên, đặt đồ vật trong tay lên thành cửa sổ, sau đó xoay người rời khỏi lớp 14, không nói lời nào.

Đường Nhân tò mò cầm lấy món đồ.

Cái gì mà có thể khiến Lục Trì chủ động đưa cho cô đây?

Tô Khả Tây quay sang thấy được, tiến đến gần hỏi: “Nhật ký hả?”

“Lục Trì đưa.” Đường Nhân trả lời.

Tô Khả Tây trợn to hai mắt: “Hai người phát triển đến mức đó rồi á, Lục Trì tới đưa cậu quyển nhật ký, tự nguyện để cậu đọc luôn sao?”

Chẳng lẽ cô đang nằm mơ, cô tự nhéo nhéo bản thân, cảm thấy đau.

Hay dạo này cô học hành chăm chỉ quá, nên xuất hiện ảo giác?

Đường Nhân phủ nhận theo bản năng: “Không thể nào.”

Với tính cách của Lục Trì, nếu anh có viết nhật ký, thì chắc chắn sẽ giấu kỹ không bao giờ cho cô xem, thoạt nhìn quyển sổ này cũng không dày quá, rốt cuộc không biết bên trong có gì.

Chuông vào học vang lên, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Đường Nhân mở quyển sổ ra, Tô Khả Tây nhìn chăm chú vào động tác của cô.

Chờ đến khi nhìn thấy rõ những gì viết trong quyển sổ, Tô Khả Tây kinh ngạc la lên: “Lợi hại thật, ha ha ha thư tình thời đại mới.... Đường Nhân, cậu mau đi chinh phục người ta đi ha ha ha...”

Tô Khả Tây chặc lưỡi: “Cậu làm thế nào mà tán tỉnh được người xuất sắc như vậy hả, học giỏi cũng có cách làm không giống ai, ai da, tâm tình thiếu nữ của Đường Nhân chúng ta có phải cũng bị rung động rồi đúng không?”

Tay trái Đường Nhân chống cằm, tiếp tục lật, lòng ngón tay ma sát với tờ giấy, nhin không được bật cười, trong lòng dâng lên một sự thỏa mãn không kìm lại được, ánh mắt long lanh.

Có thể đưa cho cô cái này, vậy mà anh cũng nghĩ ra được.

Khi Lục Trì nghiêm túc thật sự rất đáng yêu.

Trang đầu của quyển sổ được viết rất ngắn gọn: Bài giải môn Vật Lý.

Lật sang trang tiếp theo, là phân loại những dạng bài, mỗi một dạng bài đều được chia nhỏ từng đề mục, được giảng giải theo trình tự và

giải thích rất cặn kẽ, phía dưới còn có ghi chú rất dễ hiểu.

Từ định lý, sơ đồ, đến công thức...

Tất cả đều xoay quanh phần bài toán cô làm sai.

Chương 21

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân đóng quyển sổ lại, nghiêm túc nhìn.

Rõ ràng là rất mới, chắc chưa mua được bao lâu, hơn nữa đây là kiểu sổ chỉ có bán ở siêu thị nhỏ trong trường, cô rất ít khi nhìn thấy ở bên ngoài.

Tất cả mọi suy luận đều hướng đến một đáp án.

Lục Trì đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô.

Đường Nhân lại mở quyển sổ ra lần nữa, từ từ đọc từ đầu tới đuôi.

Đề thi ôn tập rất nhiều, muốn tìm bài tập tương tự không khó, nhưng lại không đơn giản, có lẽ có vài bài rất dễ tìm thấy, nhưng để phân loại từng đề mục như vậy chắc chắn tốn không ít thời gian.

Đến cả chuyện giải thích cặn kẽ từng bước giải cũng tốn cả tốn thời gian rồi.

Mỗi lần cô trêu chọc anh, thì anh đều trầm mặc lạnh lùng không trả lời cô, nhưng mỗi khi cô có chuyện gì thì lại chiều theo ý cô, bế cô đến phòng y tế, cõng đưa cô lên lầu, thậm chí ngày hôm sau còn đứng ở bên ngoài ký túc xá đợi cô...

Bởi vì cô giải sai bài toán vật lý, mà anh phải tận lực giúp cô hiểu rõ từng đề mục bằng cách như thế này.

Trái tim của Đường Nhân đã mềm nhũn ra rồi.

Cô lấy bút ra, suy nghĩ vài giây, viết lên chỗ trống một hàng chữ nhỏ nhỏ.

Đường Đường càng lúc càng thích Lục Lục.

~

Ngày diễn ra đại hội thể dục thể thao.

Ngày đầu tiên, buổi sáng là lễ khai mạc, buổi chiều mới bắt đầu thi đấu.

Tất cả học sinh toàn trường đều phải tập trung đến sân trường, mỗi lớp xếp thành hai hàng.

Lớp 14 đứng bên cạnh lớp tự nhiên, sĩ số lớp cũng không khác biệt lắm.

Đường Nhân và Tô Khả Tây đứng phía cuối lớp 14.

Đúng lúc Lục Trì có vóc dáng cao lớn, nên cũng đứng ở cuối cùng, như gốc cây bạch dương quật cường.

Những người chỉ huy đều đứng ở phía trước, cũng không để ý tới phía sau.

Đường Nhân lặng lẽ đi qua chỗ anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Tớ cũng có thi đấu nữa, cậu tới xem nhé?”

Lục Trì không trả lời, anh có chút bối rối.

Hiện tại cô rất thích dùng tay chọc chọc ngực anh, ngực anh rất cứng rắn, nên cô chơi rất vui vẻ. Cô chọc chọc ngực anh vài cái, sau đó lại cười rộ lên.

Lục Trì tóm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô lại: “Không... Không được.”

Giọng nói của anh yếu ớt, giống như một con thú nhỏ đang bị bắt nạt.

Đường Nhân có cảm giác như bản thân đã biến thành ác ma, cô cười cười: “Vậy ngày mai cậu tới xem tớ thi đấu được không?”

Thấy anh không muốn trả lời, cô vươn tay còn lại định chọc chọc ngực anh, chưa đợi cô động vào, anh đã trả lời: “Được.”

Anh mím môi, giọng nói có chút khàn khàn.

Qua một lát, cô thuận tay sửa sang lại áo thể dục cho anh, động tác cực kỳ tự nhiên.

Không được động chạm vào da thịt của anh, Đường Nhân có chút thất vọng. Nhưng dù sao anh cũng hứa với cô, cô thì thầm hét lên một chút, trong đáy lòng tràn ra sự vui sướng.

Bên môi Lục Trì vô thức tràn ra ý cười.

...

Lộc Dĩ và Đường Minh len lén nhìn thấy hết mọi chuyện, tròng mắt của hai người trừng to như muốn rớt ra ngoài.

Đây là Lục Trì mà bọn họ biết sao???

~

Ngày hôm sau là những môn thi chạy cự li ngắn dài.

Hôm nay Đường Nhân thi đấu.

Thời tiết rất tốt, cô thay đồng phục, mặc quần áo rộng rãi thoải mái hơn, lộ ra cánh tay trắng muốt, mã số thi đấu được dán lên tấm lưng mảnh mai, khiến những nam sinh đứng ở bên ngoài miệng đắng lưỡi khô.

“Chao ôi, Đường Nhân đúng là hoàn hảo, chỉ có tính tình không được tốt cho lắm, gặp ai cũng muốn xù lông lên.”

“Nhìn theo hướng đơn giản hơn xem, trong trường làm gì có nữ sinh nào có thể so sánh được với Đường Nhân, nói thẳng ra, xếp hạng hoa khôi của các trường trên Weibo đều nhảm nhí.”

Vài nam sinh ngồi chụm lại bàn tán.

Trong trường học không cho phép dùng điện thoại, nên bọn họ chỉ có thể bàn luận vài vấn đề, hơn nữa đề tài xoay quanh nam sinh không có gì khác ngoài bạn khác giới và xe hơi các loại.

Trong khoảng thời gian diễn ra hội thao, phần lớn học sinh đều ngồi tụm ba tụm năm với người quen, cho nên rất nhiều học sinh ở các lớp tụ tập lại với nhau.

Bên cạnh Lộc Dã lúc này chính là bạn học học cùng lớp với anh ta ở kỳ trước.

Bạn học đùng đùng Lộc Dã, nhỏ giọng hỏi: “Cái người ngồi đằng kia,

có phải học cùng với cậu lại nói chuyện yêu đương với Đường Nhân đúng không?”

Nghe thấy chuyện này, Lộc Dã theo phản xạ nhìn ra phía sau.

Lục Trì ngồi dưới đất, trên đùi đặt quyển sách, anh đang yên lặng đọc sách, phảng phất sự ngăn cách.

Học sinh trong lớp tự nhiên cũng rất bội phục học sinh mới chuyển trường Lục Trì.

Cái gọi là thiên phú thật sự tồn tại, hơn nữa lại còn cố gắng chăm chỉ. Lục Trì không chỉ thông minh, lại thích đọc sách, cực kỳ tập trung trong học tập, nếu mà không đạt được thành tích tốt thì quái lạ rồi.

Vượt trội hơn rất nhiều, khiến các bạn học khác phải ganh tỵ.

“Nhiều chuyện quá.” Lộc Dã lắc đầu, “Nói chuyện yêu đương thì không biết đến ngày tháng năm nào mới hết. Ai da, cậu có nước uống không, tớ khát.”

“Không có, mà hôm nay tớ cũng không thi đấu gì, chút ra siêu thị nhỏ mua.”

“Đồ không có lương tâm, nói chuyện phiếm với cậu phí nước miếng quá.”

“Ê, không phải bên chân bạn học của cậu có để hộp sữa chua sao, đều là nam sinh cả mà, tớ mượn uống một tí.”

“Có lý.”

Lộc Dã nhanh nhẩu đứng dậy, chạy hai ba bước đến ngồi bên cạnh

Lục Trì, hỏi: “Lục Trì, tớ khát nước quá, cho tớ uống nhờ tí.”

Nam sinh uống nước chung với nhau là chuyện rất bình thường, Lộc Dĩ cũng không kiên kị gì, nói xong duỗi tay định lấy, kết quả còn chưa đụng vào được hộp sữa chua, thì đã bị Lục Trì nhanh tay lấy đi.

“Không được, của người khác.” Lục Trì nói.

“A.” Lộc Dĩ ngẩn người, “Không sao đâu.”

Nói xong, Lộc Dĩ lại đứng dậy lần nữa, chạy thẳng đến hướng siêu thị nhỏ.

~

Ở trong siêu thị nhỏ cũng có tốp ba tốp năm, Lộc dĩ mua hai chai nước, vừa đúng lúc gặp Đường Minh, hai người cùng tiện đường đi ra ngoài.

“Mua cho Lục Trì một bình, cậu ấy mang theo sữa chua.”

Lúc đi ra cửa, Lộc Dĩ thuận tay lấy thêm một bình nước.

Đường Minh cười nhạo: “Ai uống sữa, cậu cho là ha ha ha, tớ đâu còn uống sữa nữa. Chẳng lẽ Lục Trì lớn như vậy rồi vẫn còn uống sữa?”

“Ai biết được, cũng có khả năng Lục Trì chưa dứt sữa.” Lộc Dĩ trả lời.

Đường Minh khó hiểu: “Nhưng tớ ngồi cùng bàn với cậu ấy gần một tháng, làm gì thấy cậu ấy uống sữa, cậu ấy chỉ uống nước lọc, cũng ít uống nước ngọt.”

“A, cậu ấy nói là của người khác.”

Sau khi nghe câu nói này, Đường Minh lại bắt đầu nghi ngờ: “Đợi chút.... Sữa gì vậy?”

Lộc Dã nhớ lại, mặc dù không rõ nhãn hiệu, nhưng vẫn nhớ hình dáng bên ngoài, thuận miệng miêu tả sơ qua.

Sau khi Lộc Dã nói xong, Đường Minh đã cười đến mức không thở nổi.

Đường Minh biết Lục Trì cũng chỉ quen biết vài học sinh, làm gì có chuyện mua cho hộp sữa, hơn nữa nam sinh trong lớp đâu có ai uống sữa.

Cái này chắc chắn là cho Đường Nhân.

Đường Minh vẫn còn nhớ cái chuyện hôm ở sân thể dục.

~

“Mời các thí sinh thi chạy 800 mét đến nơi tập trung. Mời các thí sinh thi chạy 800 mét đến nơi tập trung...”

Tiếng radio truyền khắp sân trường.

Hai tai Lục Trì giật giật, thở hắt ra một hơi, nhắm hai mắt lại, khép sách lại, ánh mắt nhìn về phía hàng rào xanh.

Đường Nhân đứng ở nơi tập trung chuẩn bị cho phần thi.

Các bạn học không thể đứng ở trên đường đua, chỉ có thể đứng ở

bên ngoài quan sát, các nam sinh nữ sinh đều bám sát lưới, vô tình tạo thành một bức tường không có một kẽ hở.

Trên mặt Lục Trì tỏ vẻ nhàn nhạt, chống một tay trên đất, đứng lên, chân dài khiến cho người ta phải hâm mộ và ghen tỵ.

“Lần này đoán chừng Đường Nhân sẽ đạt giải nhất.”

“Cũng chưa chắc, người đứng bên cạnh cậu ấy là dân thể thao, cậu chưa biết chứ người đó tối nào cũng chạy bộ tập luyện, nam sinh có khi còn không bằng.”

Lục Trì đứng gần đó nên cũng nghe được ít nhiều, mặt anh hơi nhúu lại, nhờ vóc dáng cao nên rất dễ dàng nhìn vào cảnh tượng trong sân thi đấu.

Tô Khả Tây được đứng ở bên trong, dù sao ngay từ đầu cô ta đi vào cũng không ai cản, cũng dễ dàng tiếp nước cho Đường Nhân.

Chạy tám trăm mét xong chắc chắn sẽ khát nước.

...

Mấy nữ sinh tham gia thi đấu đang khởi động làm nóng người.

Dù sao bình thường các cô chẳng mấy ai vận động nhiều, lần này cũng bởi vì tập thể lớp, trừ nữ sinh có thói quen chạy bộ kia.

Đường Nhân tùy ý làm vài động tác khởi động, kéo duỗi cơ thể một chút.

Ánh mắt của cô dạo quanh bên ngoài sân thi đấu một vòng, đột nhiên dừng mắt lại ở một hướng, nhẹ nhàng cười, ánh mắt cong thành

hình trăng lưỡi liềm khiến những người đứng gần đó đều nhìn đến ngây người.

Sau một khắc, mọi người đều thấy Đường Nhân xoay người về phía đó rồi tiếp tục làm mấy động tác khởi động.

Ngay sau đó, bọn họ đều nhìn sang, rất dễ dàng phát hiện ra cái người cao ngất kia trong đám đông, nhìn bộ dáng thư sinh lạnh nhạt kia của anh cũng khiến người khác ngây người.

Rất nhanh, đã có người kịp phản ứng, đó không phải là học sinh mới chuyển trường Lục Trì sao?

Có vài nam sinh đứng ở gần đó còn nao nhiệt hơn, hoàn toàn không phát hiện ra người đứng đằng sau, cười hì hì với bạn học: “Nhìn ai kia? Tớ hả? Ha ha ha ha.”

“Đi soi gương lại đi.”

Lục Trì ôm quyển sách trong tay, tay kia rủ xuống cầm hộp sữa chua nhẹ nhàng bóp một cái, liếc về phía bọn họ một cái, rồi dờn ánh mắt đi.

~

Tiếng súng vừa vang lên, mấy nữ sinh lập tức chạy.

Đường Nhân chạy không nhanh không chậm, duy trì ở vị trí thứ hai, bình thường cô cũng hay vận động, cho nên thể lực cũng khá tốt, tám trăm mét không đáng kể chút nào.

Lúc chạy qua chỗ Lục Trì còn vụng trộm liếc mắt nhìn sang.

Lần này đổi thành Lục Trì bị mọi người vây xem, nhưng anh vẫn đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng, cho nên không ai dám đến hỏi.

Mặc kệ thời gian qua bao lâu, Đường Nhân vẫn dễ dàng dành được vị trí thứ nhất. Cuối cùng nữ sinh giỏi thể dục kia chỉ chạy nước rút kém một chút mà thôi.

Tô Khả Tây vừa đưa nước tới, vừa khoác thêm áo đồng phục cho Đường Nhân, nói: “Mới vừa vận động xong, không nên để cơ thể bị lạnh.”

Đường Nhân ôm ôm Tô Khả Tây: “Tớ đi tìm Lục Trì.”

Tô Khả Tây lập tức trợn mắt: “Cút.”

Đường Nhân vỗ vỗ cô ta, chạy chậm đến bên kia, mọi người lập tức tránh ra một đoạn.

Vì vậy, bên trong lưới bên ngoài lưới cũng chỉ có hai người bọn họ.

Tài chính trong trường học cũng đều có mức độ, cũng không đổ nhiều tiền vào sân thể dục, cho nên tấm lưới cũng không quá cao, giơ tay lên cao cũng chạm đến đỉnh.

Lục Trì ngưng mắt nhìn cô một lúc, sau đó khẽ dời ánh mắt đi, có chút không được tự nhiên nhịp nhịp chân.

Sau đó đột nhiên mở miệng: “Nhận... Nhận lấy.”

“Hả?” Đường Nhân nghi hoặc, thấy anh giơ tay phải lên, thả sữa chua xuống cho cô, vừa vịn rơi vào lòng bàn tay đang mở ra của cô.

Vẫn là vị sữa chua kia.

Đường Nhân trực tiếp mở hộp sữa chua, nói: “Có phải cậu đều nhớ kỹ sở thích của tớ đúng không?”

Lục Trì không để ý tới cô, đầu tóc anh bị gió thổi loạn, một loại hỗn loạn rất đẹp, anh ôm sách rời đi, lộ ra cánh tay đẹp mắt lại thon dài.

Khóe môi Đường Nhân cong cong, cô vừa uống sữa chua vừa đi nhanh ra ngoài.

Đợi đến khi cô đi ra ngoài lưới, thì Lục Trì đã không còn đứng ở vị trí cũ nữa.

Cô dạo quanh một vòng, cuối cùng cũng tìm ra Lục Trì, xung quanh không có người, các nam sinh cũng tự giác rời xa không quấy rầy anh đọc sách, nữ sinh lại càng không dám vây bên cạnh anh.

Đường Nhân khoác áo đồng phục, ngồi xuống bên cạnh anh, tiếp tục uống sữa chua.

Lục Trì đặt một ngón tay lên trang sách, lật qua một trang mới.

Người đẹp trai đọc sách cũng là một loại cảnh đẹp.

Đường Nhân nhìn ngắm anh trong chốc lát, chống cằm hỏi: “Cuối tuần ra ngoài không?”

Tay Lục Trì tạm ngừng, cũng không ngẩng đầu lên, lắc đầu.

“Nhưng tớ muốn đi mua mấy quyển sách tham khảo môn vật lý, mà tớ lại không rành.” Đường Nhân mè nheo nói, “Cậu giỏi vật lý như thế...”

Cô còn chưa nói hết đã dừng lại.

Đường Nhân khẽ trợn to hai mắt, nhìn Lục Trì đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng lau một bên môi cô, cảm giác mát lạnh từ làn da anh truyền đến cô.

“Dính... Dính sữa.” Giọng nói của anh yếu ớt.

Lúc Đường Nhân hoàn hồn thì Lục Trì đã nghiêng đầu sang chỗ khác, hai tai đã đỏ lên.

Thậm chí còn tràn ra khắp gương mặt anh.

Thật sự là nhạy cảm muốn chết.

Cô đặt hộp sữa chua xuống đất, lặng lẽ di chuyển sát lại anh, bạo dạn ôm lấy anh: “Lục Trì, cậu tốt quá à.”

Thân thể mềm mại của cô như một trận gió trong nháy mắt quét toàn bộ cơ thể Lục Trì, hô hấp của cô phả nhẹ lên cổ anh, khiến sống lưng anh căng cứng nóng rát như bị thiêu cháy.

Thật sự rất mềm mại.

Chương 22

Editor: Trà Đá.

Sau khi đại hội thể thao kết thúc, học sinh cuối cấp lại tiếp tục với những ngày học căng thẳng.

“Cuối tuần đi đâu chơi đi?” Tô Khả Tây nhàm chán hỏi.

Ở trường học nửa tháng cực kỳ khó chịu, nếu không được vui chơi một chút không khéo sẽ bị mốc meo lên mắt, có thể đi ra ngoài ăn gì đó, sau đó đi xem phim.

Dự định rất tốt đẹp.

“Cuối tuần tớ có hẹn với Lục Trì rồi.” Đường Nhân không đếm xỉa đến giọng nói ở bên cạnh.

Tô Khả Tây lập tức trở nên khiếp sợ, mặt mũi cô tràn đầy vẻ khó tin: “Cuối tuần cậu ra ngoài với Lục Trì? Chắc chắn là Lục Trì chứ? Không phải là ai khác đúng không?”

Đường Nhân quý dị nhìn cô: “Còn có thể là ai?”

“Mẹ nó hai người các cậu sao có thể tiến triển nhanh đến vậy hả?” Tô Khả Tây trừng to hai mắt.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù không nói nhiều chuyện về Lục Trì, nhưng cũng có thể biết được tin tức về anh, dù sao cũng là bạn thân chí cốt.

Tính cách không có vẻ gì là dễ dàng đồng ý ra ngoài với ai đó?

Tô Khả Tây quan sát Đường Nhân vài lần, cuối cùng nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm cách nào mà cậu ấy chịu ra ngoài với cậu?”

Đường Nhân đang nhìn đề thi ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp: “A, tớ nói là muốn cậu ấy giúp tớ chọn mấy quyển sách tham khảo môn vật lý.”

Tô Khả Tây: “...”

Có thể nói là chiêu trò mời mọc đúng ý dân học giỏi rồi.

~

Tháng mười một, thời tiết cuối thu nên cũng đã chuyển lạnh.

Vì cô đã hẹn gặp anh ở trước cửa hiệu sách cho nên cô đến sớm hơn giờ hẹn.

Hiệu sách có tên là hiệu sách Thần Mã.

Vị trí nằm ở gần trường Nhất Trung, từ trước đến nay luôn là hiệu sách cập nhật những tài liệu tham khảo mới nhất, tổng cộng có hai tầng lầu, tầng một bán đồ dùng văn phòng phẩm, tầng hai bán các loại sách tham khảo, còn có một khu vực nhỏ bán tiểu thuyết.

Đường Nhân nhàm chán đi dạo tầng một một vòng, lúc quay trở lại thì thấy Lục Trì đang đi đến.

Vóc dáng của Lục Trì cực kỳ nổi bật, người người đi trên phố, vậy mà cô chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra anh, ánh mắt cô kiên định

nhìn anh chăm chăm.

Đương nhiên là Lục Trì cũng đã thấy Đường Nhân, anh nhanh chóng đi qua đường cái.

Đường Nhân vẫy vẫy tay về phía anh. Hôm nay cô đặc biệt đến sớm.

“Tối hôm qua có nhớ tớ không?”

Lục Trì đành mặt, liếc xéo cô một cái.

Đường Nhân cười ha ha, cùng anh đi lên tầng hai của hiệu sách.

Bên cạnh cầu thang là các loại tạp chí, có cả những tiểu thuyết ngôn tình mới nhất, Đường Nhân tiện tay cầm lấy một quyển ngôn tình, bỏ vào trong giỏ mua sắm.

Lục Trì thấy được, lập tức tỏ vẻ không hài lòng, cô cười nói: “Tô Khả Tây nhờ mua.”

Cầu thang bằng gỗ phát ra tiếng kẽo kẹt khi hai người bắt đầu đi lên tầng hai.

Đường Nhân nghiêng đầu ngắm Lục Trì, hôm nay lại mặc áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm một cái áo khoác, khiến cho cô nhớ lại cái cảm giác khi cô gặp anh lần đầu tiên.

Một loại cảm giác cấm dục khó hiểu.

~

Người trong tiệm sách không nhiều, tốp năm tốp ba tụ tập ở vài gian sách.

“Như Băng, chỉ cho tớ vài cuốn sách tham khảo tốt tốt đi?”

“Tháng trước tớ mua quyển này, cũng tốt lắm, nhưng không biết có phù hợp với cậu không nữa.”

“Không sao, ít ra cũng nên thử một chút, thành tích của cậu tốt hơn của tớ nhiều, chắc quyển này có chút khó khăn với tớ, nhưng cứ khiêu chiến một chút ha ha.”

Hôm nay Triệu Như Băng muốn đi mua sách mới, vừa đúng lúc bạn cùng phòng Trần Thần cũng muốn đi, cho nên hai người ra ngoài cùng nhau.

Hai người đi tới đi lui ở mấy giá sách, thỉnh thoảng lại cầm lấy mấy quyển sách xem qua vài lần.

Không lâu sau, Triệu Như Băng chọn xong mấy quyển sách cần mua, Trần Thần cũng chọn được vài quyển: “Đi thôi, mua một lần nhiều quá cũng không làm hết được, trước sau gì ở trường cũng phát thêm tài liệu ôn tập.”

Trường tư nhân Gia Thủy phát tài liệu không nhiều cũng không ít, nhưng mỗi môn thi ít nhất cũng có hai tập tài liệu ôn tập, một quyển là bài tập luyện tập, một quyển là ví dụ bài mẫu, vừa làm bài tập vừa ôn tập.

Nhưng đối với học sinh cuối cấp mà nói, chừng đó tài liệu cũng cảm thấy không đủ, tất cả học sinh nhất định phải chăm chỉ. Bọn họ muốn tham khảo thêm nhiều dạng bài tập mới cảm thấy an tâm.

Trần Thần có một chút kính nể đối với Triệu Như Băng, trước giờ thành tích luôn được giữ vững ở thứ hạng cao, hơn nữ ngoại hình

cũng xinh xắn, chắc chắn là hoa khôi của lớp tự nhiên, gia đình cũng khá giả.

Mặc dù nhà hai người khá gần nhau, nhưng lại có một sự khác biệt rất lớn.

Đối với Trần Thần xuất thân từ một gia đình bình thường mà nói, Triệu Như Băng chính là nữ thần, hơn nữa tính cách cũng không tồi, thùy mị điềm đạm, không bao giờ nói những lời thô tục. Trần Thần lúc nào cũng mơ ước trở thành một người như vậy.

Lần này có thể cùng đi mua sách với Triệu Như Băng, thật sự là một điều may mắn.

Trong hiệu sách có vài góc đặt kệ hình trụ với vài quyển tạp chí và sách ngôn tình.

Trần Thần phát hiện ra một quyển ngôn tình cô ta rất thích, cầm lấy đang chuẩn bị quay đầu lại khoe với Triệu Như Băng, thì lập tức phát hiện ra ở phía giá sách đối diện có hai người đang đứng chung một chỗ, Trần Thần trợn to hai mắt.

Triệu Như Băng đi qua thấy Trần Thần kỳ lạ, vội hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Nói xong, cô ta cũng thuận tiện nhìn theo hướng Trần Thần đang nhìn, trên mặt lập tức cứng đờ.

“Như Băng, đó có phải là Đường Nhân không? Bên cạnh là Lục Trì đúng không?” Trần Thần lấy lại tinh thần, nhỏ giọng hỏi.

Trần Thần vừa nói xong, thì thấy Đường Nhân đang sát lại gần Lục Trì, khoảng cách giữa hai người bọn họ cực kỳ gần, cũng không biết đang nói cái gì.

~

Hiệu sách Thần Mã phân chia khu vực các loại sách, sách tham khảo cấp ba chiếm đa số, toàn bộ sách tham khảo tiếng anh nằm ở trong góc.

Giá sách rất cao, có thể che chắn cả người.

Đường Nhân lấy ra một quyển sách từ trong góc, đưa cho anh: “Cậu không định nói chuyện đúng không?”

Lục Trì gật đầu, mở sách ra.

Đường Nhân vươn tay ra chỉ chỉ phía bên cạnh: “Hình như chỉ còn có một quyển thôi.”

Nói xong, cô xoay người lại tìm kiếm, thật sự chỉ còn một quyển.

Đường Nhân thất vọng đứng dậy, lại không nghĩ rằng vô tình đụng vào giá sách, vài quyển sách ở trên cao lập tức rơi xuống như mưa.

Cô chỉ kịp phát ra một tiếng “Á”.

Lục Trì ở bên cạnh nhìn sang, hai mắt anh mở to, tay hành động nhanh hơn suy nghĩ, trực tiếp kéo cô về phía mình, tránh cho cô bị sách rơi trúng người.

Sau đó anh mới yên lặng nhặt sách đặt lại lên giá sách.

Chưa đợi anh xoay người lại, thì đã nghe tiếng Đường Nhân kêu đau ở phía sau: “Lục Trì, tởm đau.”

Giọng nói nhõng nhẽo, lại mang theo chút yếu ớt.

Lục Trì xoay người lại, thấy cô dùng tay ôm đầu, bộ dáng có chút đáng thương, mơ hồ hỏi: “Đau... Đau chỗ nào?”

Trong mắt Đường Nhân chợt lóe lên một tia vui vẻ, đi tới gần anh: “Ở đây nè. Bị sách rơi trúng, đau lắm.”

Cô đưa tay ra chỉ trán, mặc dù trên trán cô bị đỏ một vùng nhưng cô vẫn rất xinh đẹp.

Lục Trì nhíu mày bối rối một lát, sau đó cẩn thận vươn tay ra xoa xoa trán cho cô.

Lòng bàn tay chạm đến da thịt non mềm, một luồng ấm áp lập tức truyền tới, khiến khuôn mặt anh hình như cũng nóng lên.

Có vẻ chưa được mấy giây, anh lập tức thu tay lại, giấu ra sau lưng, có chút không biết phải làm sao.

Một lúc sau, anh ho nhẹ một tiếng: “Đi... Đi thôi.”

Lại thẹn thùng rồi.

Đường Nhân không trêu chọc anh nữa, ngoan ngoãn đáp: “Ừ.”

~

Lầu hai cũng có quầy tính tiền, bên cạnh cầu thang.

Đường Nhân đi bên cạnh Lục Trì, thỉnh thoảng liếc nhìn phản ứng của anh, thiếu chút nữa lại đụng vào giá sách, Lục Trì lại nhanh tay kéo cô.

Lục Trì bất đắc dĩ, có chút gấp: “Cậu để ý nhìn đường... Đường một chút!”

Đường Nhân bày ra vẻ mặt vô tội: “Tôi đang nhìn ‘Đường’ mà.”

Bộ dáng giao hoạt của cô bỗng chốc khiến cho Lục Trì hiểu ra được ý tứ của cô, gương mặt anh lập tức hồng hồng, bạo dạn tròng cô một cái.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Đường Nhân làm bộ như không hiểu, trêu ghẹo anh.

Bị cô hỏi như vậy, ngược lại Lục Trì cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, môi động đậy, nửa ngày không biết phải phản ứng làm sao, trực tiếp xoay người đặt sách lên quầy tính tiền.

Đường Nhân cười, che miệng không để phát ra tiếng cười.

Mỗi lần trêu chọc anh đều rất thú vị, phản ứng của anh cực kỳ đáng yêu.

~

Người đứng quầy tính tiền là một cô gái tên là Đinh Đồng, học ở Nhất Trung, mỗi cuối tuần đều phải đến hiệu sách của gia đình giúp đỡ, dù sao cũng là công việc thu ngân nhàn nhã, xem như luyện tập thêm.

Kể từ lúc Lục Trì và nữ sinh kia vừa đến là cô ta đã chú ý tới.

Cô ta nhận ra Lục Trì, lúc trước hai người học cùng lớp 10 và 11 với nhau.

Cho dù Lục Trì đã chuyển trường rồi cũng rất nổi tiếng, lúc nào các thầy cô giáo cũng nhắc đến anh, hơn nữa có đôi khi còn photo bài thi của anh ra cho cả lớp truyền đọc.

Có thể nói, ở Nhất Trung không ai mà không biết Lục Trì. Anh chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là bị nói lấp.

Trước kia Đinh Đồng ngồi bàn phía trước mặt Lục Trì, cũng có biết sơ qua tính cách của anh, anh chỉ nói chuyện với nam sinh ở trong lớp, đôi khi cô có vấn đề cần hỏi thì anh chỉ trả lời lại bằng cách gật đầu hoặc lắc đầu.

Đừng nói tiếp xúc, có thể thấy được nụ cười tươi tắn trên gương mặt Lục Trì, thì ngày đó mặt trời mọc ở hướng tây rồi.

Cảnh tượng vừa rồi khiến Đinh Đồng thiếu chút nữa là rút hai mắt ra ngoài, cô ta dùng tay xoa xoa hai mắt mới xác định mắt mình không bị hoa hay có vấn đề gì.

Không nghĩ tới màn sau còn bạo hơn.

Quầy tính tiền chỉ cách giá sách tự điển vài bước chân, Đinh Đồng chứng kiến màn đối thoại kia cùng với vẻ mặt của hai người không sót một thứ gì, nhất là khoảnh khắc Lục Trì đỏ mặt kia!

Bạn cùng lớp hai năm qua mà Đinh Đồng chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của Lục Trì?!

Đinh Đồng cảm thấy rất thần kỳ.

Quả là nữ sinh kia rất xinh đẹp, Đinh Đồng là con gái mà cũng thấy thích, hơn nữa lại có một sự thu hút rất khó hiểu, tính cách chắc chắn

rất tốt.

Lúc cười rộ lên giống như một làn gió xuân phả vào mặt, cảnh vật xung quanh giống như làm nền khiến vẻ xinh đẹp đó càng thêm rực rỡ.

~

Triệu Như Băng và Trần Thần đã đứng phía sau hai người ở chỗ quầy tính tiền.

Chỉ là, còn chưa tới gần, đã nhìn thấy Lục Trì xoay người đi tới chỗ hai người bọn họ.

Triệu Như Băng cười chào hỏi: “Lục Trì, cậu cũng tới mua sách hả?”

Lục Trì khẽ gật đầu, né sang một bên đi ngang qua hai người bọn họ, bóng dáng cao gầy đi tới giá sách, mang theo sự phong độ của người trí thức.

Anh thậm chí còn không quan tâm đến bọn họ...

Sắc mặt Triệu Như Băng lập tức trở nên khó coi, Trần Thần nhìn qua nhìn lại hoàn toàn không biết gì cả, may mắn không khiến cho Trần Thần phát hiện ra bản thân rất khó coi.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng lười biếng của Đường Nhân, trong lòng Triệu Như Băng thật sự tức giận, không nhịn được chửi nhỏ một tiếng: “Hồ ly tinh!”

Đường Nhân vừa đúng lúc tới trước quầy tính tiền, bình thường thính giác của cô rất tốt, cho nên mặc dù chỉ là một tiếng nhỏ, cộng thêm trong hiệu sách rất yên tĩnh, nên nghe được rất rõ ràng.

Giọng nói này nghe rất quen.

Đường Nhân hứng thú xoay người lại, dựa trên quầy tính tiền: “A.”

Đường Nhân còn nhớ rất rõ ánh mắt của Triệu Như Băng nhìn Lục Trì lần trước, đã không có bản lĩnh lại còn đi thăm thương nhớ trộm người không nên đụng vào.

Chửi bậy bị chính chủ nghe được thật sự là một chuyện chẳng hay ho gì.

Trần Thần có lá gan thỏ đế, lo lắng kéo kéo áo Triệu Như Băng, nhỏ giọng nói: “Như Băng, chúng ta cứ mặc kệ đi.”

Ba của Đường Nhân là hiệu trưởng, cô có tiếng kiêu ngạo lại thích đánh nhau, đắc tội với Đường Nhân thì chẳng có gì tốt hết, biết không chừng lại xảy ra chuyện.

Nghe nói những người đối đầu với Đường Nhân đều bị xử lý hết rồi...

Sắc mặt Triệu Như Băng có chút khó coi, nhưng vẫn trừng mắt với Đường Nhân, cắn cắn môi.

Thấy đáy mắt không cam lòng kia của Triệu Như Băng, Đường Nhân không có hứng thú, thông thả ung dung hỏi: “Tớ là hồ ly tinh?”

Lớn gan đấy, Triệu Như Băng lại dám nói như vậy với cô sao.

“Cậu cũng có tay mà lại nhờ tay con trai xoa trán cho mình, không phải là hồ ly tinh thì là cái gì?” Triệu Như Băng đẩy đẩy bàn tay của Trần Thần đang túm lấy áo cô ta ra, lớn giọng nói.

Trần Thần cũng cứng đờ người, không nghĩ Triệu Như Băng dám làm thế.

Đúng lúc Lục Trì cầm lấy quyển sách đi tới, thấy các cô gái đang đứng chung một chỗ, lại nghe được câu nói này, chỉ liếc mắt về phía đám Triệu Như Băng một cái, nhíu mày.

Anh sai dài bước chân đi tới, nắm lấy cổ tay Đường Nhân, thấp giọng nói: “Đi.”

Sự biến hóa bất thành linh này khiến cho những người đang ở đó không kịp phản ứng.

Đinh Đồng càng muốn nhảy dựng lên, cô ta vậy mà lại được chứng kiến Lục Trì nắm lấy cổ tay con gái! Lại còn nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy!

Mặc dù Đường Nhân rất ngạc nhiên, nhưng cô lại khẽ lắc đầu. Cô vòng tay qua cánh tay Lục Trì, trực tiếp dựa vào người anh, giống như một con mèo mềm mại không xương.

Cơ thể Lục Trì lập tức cứng đờ, mặt không thay đổi đứng chôn chân tại chỗ, tất cả mọi cảnh vật xung quanh bỗng chốc mờ mờ ảo ảo, tất cả giác quan đều chỉ tập trung vào một chỗ.

Anh tựa hồ nhớ lại ngày đại hội thể thao.

Ngược lại Đường Nhân hoàn toàn không hay biết gì cả.

Cô vui vẻ như muốn nhảy dựng lên, nhướn mày với Triệu Như Băng: “Người ta thư sinh mà lại đi yêu hồ ly tinh tở đây, phải làm sao bây giờ?”

Trong lời nói của cô dường như trộn nguyên hợp đường.

Chương 23

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân có ánh mắt cực kỳ đào hoa, lúc nhìn người khác mang một loại cảm giác say mê mông lung, khiến người đối diện không dời mắt đi được.

Bộ dạng trước mắt này giống như yêu tinh, lại còn có chút khiêu khích, khiến Triệu Như Băng thiếu chút nữa cắn nát môi dưới.

Lần trước đã bị Đường Nhân khiêu khích, lần này cũng bị như vậy.

Triệu Như Băng lấy làm không hiểu, rõ ràng Đường Nhân không biết liêm sỉ như vậy, sao lại có thể tự tin bày ra bộ dáng như vậy.

“Cảm ơn Triệu đại tiểu thư đã quá khen.” Đường Nhân nói.

Giọng nói của cô kéo Lục Trì về với thực tại, ánh mắt liếc nhìn nơi tiếp xúc giữa hai người, lén lén rút tay ra.

Hết lần này đến lần khác, nhưng Đường Nhân vẫn không chịu buông tha anh.

Lục Trì lại không muốn trực tiếp dùng sức rút tay ra trước mặt nhiều người đang có mặt ở đây, cho nên đành phải tùy ý mặc kệ cô.

Triệu Như Băng vốn đang mong đợi phản ứng của Lục Trì, hiện tại càng cảm thấy ghen hờn.

Từ đầu đến giờ, Lục Trì hoàn toàn không để ý tới cô ta, cũng không thèm để tâm đến lời nói của cô ta!

Lục Trì bắt đầu đanh mặt, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Đi... Đi thôi.”

Đường Nhân hừ một tiếng.

Đinh Đồng lặng lẽ xem náo nhiệt, cầm di động nhắn tin cho bạn học: Ôi trời ơi, Lục Trì có bạn gái rồi. A a a a thiên tài bị người ta bắt đi rồi!

Đối phương nhanh chóng hồi âm: Hả! Ai mà có thể làm tan chảy được khối băng đó vậy?

Lục Trì nổi tiếng lạnh lùng trong mắt các nữ sinh trường Nhất Trung, mặc dù là bạn cùng lớp, nhưng cực kỳ ít nói chuyện với anh.

Sao có thể mới chuyển qua trường tư nhân Gia Thủy lại có bạn gái nhanh như vậy?

Đinh Đồng đứng phía sau lén lén lút lút chụp được gương mặt góc nghiêng của Đường Nhân, gờ qua: Cô gái này cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa lại mang theo một cảm giác rất dễ chịu.

Từ đáy lòng mình, Đinh Đồng cảm thấy Đường Nhân thật sự khiến người ta cảm thấy thoái mái, mặc dù cô gái đứng đối diện kia cũng khá xinh đẹp, nhưng tính cách thật sự khiến cho Đinh Đồng không ưa nổi.

Lần này tin nhắn trả lời còn nhanh hơn trước: Quả nhiên là người đó, cũng không trách được...

Đinh Đồng bực bội, chẳng lẽ cô gái này rất nổi tiếng sao? Chẳng lẽ bình thường cô ta không để ý đến tin tức xung quanh, cho nên đã bị

lạc hậu rồi sao?

Đình Đồng trực tiếp hỏi, nhưng đối phương cũng chưa trả lời lại.

...

Giảng co một hồi lâu, bầu không khí trở nên cực kỳ quý dị.

Trần Thần đứng đó cũng rất bối rối, ai mà biết được một Triệu Như Băng thùy mị lại uống nhầm thuốc gì ngày hôm nay chứ, nhìn thấy vài người xung quanh đang nhìn về phía này, cô ta cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Lần trước cũng cái bộ dạng này, cứ phải đối đầu với Đường Nhân mới chịu được.

Toàn bộ trường tư nhân Gia Thủy có ai mà không biết, tính tình Đường Nhân đã nhắm đến ai thì sẽ không buông tha người đó, hơn nữa từ trước đến nay muốn cái gì được cái đấy.

Trần Thần nhẹ nhàng kéo áo Triệu Như Băng một lần nữa, nhỏ giọng nói: “Như Băng, chúng ta đi thôi...”

Triệu Như Băng hừ một tiếng, thấy cả người Đường Nhân đang đứng trước quầy tính tiền, tức giận vút hết toàn bộ sách trên tay lên kệ gần đó, trực tiếp đi xuống cầu thang.

Trần Thần cũng không muốn mua nữa, nhanh chóng đi xuống cầu thang với cô ta.

Đường Nhân nhướn mày, phát tay: “Đi thông thả.”

Đình Đồng thấy trên kệ sách đột nhiên có mấy quyển sách, cô ta cau

mày bắt mẫn, cái quái gì đây, lấy sách cho đã rồi bắt cô phải dọn, thật sự là không có tổ chất mà, không trách được tại sao lại khiến cho người ta thấy chán ghét.

Đinh Đồng cực kỳ ghét nhất cái loại lấy sách rồi để loạn hết lên, khiến cô ta phải đi thu dọn lại.

~

Mãi cho đến khi ra khỏi hiệu sách, sắc mặt Triệu Như Băng vẫn có chút khó coi.

Trần Thần cũng ở bên cạnh, bước chân của Triệu Như Băng khá nhanh, Trần Thần có chút theo không kịp.

Trần Thần thật sự không hiểu, Lục Trì chỉ mới chuyển đến chưa được bao lâu, trong lớp cũng chẳng tiếp xúc gì nhiều với các bạn học, thì mắc gì Triệu Như Băng lại đi quản chuyện của anh.

Hơn nữa lại còn xía vào đến hai lần.

Quan trọng nhất là, lần đầu tiên đã bị bại trận tơi bời trở về, sao lần này còn muốn đối đầu nữa, cái này rõ ràng không phải lại bại trận thêm một lần nữa sao?

Triệu Như Băng cũng không phải không biết về Đường Nhân ở trong trường như thế nào, không thích thì cứ để trong lòng, cũng đâu có gì phiền đến cô ta đâu, tại sao cứ phải nói ra, lại còn bị chính chủ nghe được...

Khi Trần Thần nghe ba chữ “Hồ ly tinh” cũng lập tức trở nên lúng túng.

Trong lòng Triệu Như Băng rất hỗn loạn.

Lục Trì và Đường Nhân mới biết nhau chưa được bao lâu, một tháng cũng chưa thể tính là dài được, vậy tại sao bây giờ lại thân mật như vậy?

Lần trước Triệu Như Băng hỏi Lục Trì về đáp án bài thi, đối phương còn không buồn trả lời, vậy mà vừa mới quay đi đã thấy anh giúp Đường Nhân giải đề, đãi ngộ thật sự rất khác biệt,

Trần Thần nhỏ giọng nói: “Như Băng, đừng tức giận, quan tâm bọn họ làm gì. Trường học chắc chắn không chấp nhận chuyện yêu đương của bọn họ đâu, trong nội quy trường học có đề cập đến không được phép yêu sớm.”

Đương nhiên, nội quy trường học làm gì có tác dụng với Đường Nhân...

Nghe xong, Triệu Như Băng bỗng nhiên đưa chân đá cái lon rỗng ở ven đường, thấp giọng nói: “Đúng là thứ không biết xấu hổ!”

Giọng nói không nhỏ, cho nên Trần Thần nghe được rất rõ ràng.

Cái lon rỗng bị một cước đá văng ra ngoài đường, vừa đúng lúc có một chiếc xe chạy tới, đè ép, phát ra tiếng động vang dội.

~

Lầu hai hiệu sách.

Chờ những người xung quanh bỏ đi hết, Lục Trì mới thờ hắt ra một hơi, nhỏ giọng nói: “Buông... Buông ra.”

“Cậu nói gì tớ cũng nghe.” Đường Nhân mập mờ, nói rộng khoảng cách với anh.

Hai tai Lục Trì nóng lên, nhưng anh rất nhanh chóng kiềm chế bản thân, tỏ vẻ lạnh nhạt đặt toàn bộ sách chọn được lên quầy tính tiền.

Đình Đồng tiếp nhận sách, chào hỏi: “Đã lâu không gặp, Lục Trì.”

Lục Trì gật đầu.

Đình Đồng cũng biết sơ về tính tình Lục Trì, bị như vậy cũng không tỏ vẻ tức giận, cô ta từ tốn quét qua đồng sách vở tài liệu, sau đó bỏ vào trong túi rồi đẩy về phía anh: “Tổng cộng 238 đồng.”

Lục Trì chớp mắt một cái.

Đường Nhân chống tay trên mặt bàn quầy tính tiền: “Sao vậy?”

“Thiếu... Thiếu.”

Lục Trì cúi đầu đáp, sau đó xoay người đi thẳng về phía gian sách cấp ba.

Đình Đồng cười ha ha, điểm này vẫn không thay đổi, lúc nào cũng tính nhầm tổng số tiền nên lập tức biết thiếu thứ gì, như cô ta từ trước đến nay đi mua đồ thì chẳng bao giờ tính toán giá cả.

Thừa dịp anh đi lấy sách, Đường Nhân hỏi: “Cậu biết Lục Trì sao?”

“À ừ, trước đây học cùng lớp.” Đình Đồng không nghĩ tới cô gái xinh đẹp này lại hỏi mình, “Lục Trì lúc còn học ở Nhất Trung cũng không nói nhiều, bình thường rất ít khi mở miệng.”

Đình Đồng nháy mắt mấy cái, đè thấp giọng: “Hơn nữa, từ trước đến nay tớ chưa bao giờ thấy cậu ấy thân mật với con gái như vậy đâu.”

Đáp án này thật sự khiến Đường Nhân vui vẻ.

Đối với chuyện Lục Trì học ở Nhất Trung, nếu cô muốn biết thì chắc chắn sẽ biết được, nhưng cô lại không muốn biết, Nhất Trung là Nhất Trung, hiện tại anh đang học ở trường tư nhân Gia Thủy, không có liên quan.

Đình Đồng lại hỏi: “Cậu là bạn gái Lục Trì hả?”

“Không.”

Đường Nhân vẫn chưa kịp trả lời, thì có một giọng nói từ phía sau đã trả lời đáp án thay cô.

Lục Trì đi lại gần, đặt sách tham khảo môn vật lý lên bàn, gương mặt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt của thường ngày.

Đường Nhân nháy nháy mắt với Đình Đồng, nói nhỏ: “Tương lai chắc chắn là được.”

Đình Đồng buồn cười, làm hình dáng miệng khi phát âm với cô: Chúc cậu mã đáo thành công.

Đường Nhân cười híp mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

Lúc đi xuống cầu thang, cuối cùng Lục Trì cũng không nhịn được, mở miệng nói: “Lần sau không... Không được nói... Nói như vậy.”

Đường Nhân thuận miệng hỏi: “Nói cái gì? Hôm nay tớ nói rất nhiều.”

Lục Trì đột nhiên không nói lời nào.

Lúc này Đường Nhân mới phản ứng lại, xoay người nghiêng đầu nhìn anh, nhin không được cười ha ha.

Một lát sau, cô nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Nghe thấy cô đáp lại như vậy, Lục Trì biết cô chắc chắn không để tâm đến chuyện hôm nay, bản thân anh nói lời vô ích rồi.

~

Trạm xe ở đối xéo tiệm sách, Lục Trì và Đường Nhân không đi qua đường cái, mà đi song song nhau.

Cuối tuần nhưng người ra ngoài đường cũng không nhiều, Nhất Trung cũng được nghỉ học, cùng lắm thì có vài học sinh Nhất Trung đi mua đồ ngang qua đường, nhìn thấy Lục Trì thì có chút ngạc nhiên, nhất là nhìn thấy anh đi cùng với một cô gái.

Bên cạnh hiệu sách có một con hẻm nhỏ, thông đến phía một khu nhà cũ.

Lục Trì là con trai, cho nên đi bước dài, lúc đi đến gần đó thì ánh mắt ngưng lại, nhíu mày.

“Đừng có gọi điện thoại nữa, cút đi.”

Đường Nhân đi phía sau cầm điện thoại di động, nhắn tin cho Tô Khả Tây đừng gọi điện thoại quấy rầy cô nữa, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì đụng vào lưng Lục Trì.

“Sao lại dừng?”

Đường Nhân cảm thấy anh như đang nhìn cái gì đó, cô sinh lòng hiếu kỳ, đi vòng qua bên cạnh anh, nướng đầu ra xem.

Lục Trì theo phản xạ ngăn cản cô.

Còn chưa đợi cô phản ứng, Đường Nhân đã bị anh kéo lại, cả người lao đảo một cái, hai tay níu lấy áo sơ mi của anh.

Vóc dáng của Lục Trì cao hơn cô rất nhiều, điều này thì cô biết rõ, nhưng khi đứng gần nhau mới cảm thấy sự chênh lệch càng thêm rõ rệt.

Một tay anh đỡ đầu cô, trông thân hình anh mảnh khảnh là vậy, nhưng lồng ngực lại rất rắn chắc, Đường Nhân nhịn không được lấy ngón tay chọc chọc, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Gò má bị ửng hồng bị che khuất.

Đường Nhân hoàn hồn, hỏi: “Sao vậy?”

“Không... Không có gì.” Lục Trì lạnh nhạt trả lời.

Anh trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đi qua đường cái.

Sao lại khác thường như vậy? Đường Nhân nghi ngờ.

Bước chân của Lục Trì có chút lớn, anh cố gắng đi chậm nhất có thể, thì Đường Nhân mới vừa vịn bắt kịp tốc độ của anh.

Vừa qua tới bên kia đường cái, trong khoảnh khắc xoay người, Đường Nhân hơi nghiêng đầu, dư quang liếc về cảnh tượng trong

hèm.

Cô đột nhiên mỉm cười.

Ngõ hèm không lớn, hơn nữa lại có chút tối, nhưng vẫn thấy rõ ràng có người đang đứng tiều ở một góc, dáng cong vẹo, chắc là say rượu.

Thấy Đường Nhân nghiêng đầu, Lục Trì đưa tay kéo đầu cô lại.

Vẻ mặt anh rất bất mãn.

~

Sự tình vừa rồi thật sự ngoài dự đoán của Đường Nhân.

Cô cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại trong lòng thấy ấm áp.

Sau khi thấy được mặt mạnh mẽ của anh, thật sự khiến cho Đường Nhân yêu thích không muốn buông tay, thật muốn thấy được anh còn bao nhiêu mặt đang giấu cô.

Lượng người qua lại chỗ trường Nhất Trung khá đông đúc, cũng không phải trường nội trú, cho nên bên cạnh có nhà hàng KFC.

Hai người đi đến trạm xe bus đứng đợi, xe còn chưa tới.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Đường Nhân đến khu này, lần này xem ra cũng ít người qua lại, cô đứng nhìn anh mấy giây, sau đó kéo vạt áo anh, ngửa đầu cười tủm tỉm: “Chúng ta đi mua đồ ăn đi.”

Lục Trì cúi đầu, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô, một lát sau thì nháy mắt, gật gật đầu.

Đường Nhân lập tức kéo anh vào KFC.

Trong tiệm sáng sủa hơn bên ngoài nhiều, lại có ánh đèn ấm áp, trông mọi người thoải mái hơn.

Đứng ở quầy là một cô gái còn trẻ.

Thấy hai người đi vào, chắc chắn mối quan hệ này không bình thường, cô ta lập tức nhắm qua vài món ăn.

Đường Nhân và Lục Trì vừa tới trước quầy, thì lập tức nghe cô gái đứng quầy nhỏ giọng nói: “Chúng tôi có thực đơn dành cho các cặp đôi được giảm 20% ạ.”

Khu vực này tập trung nhiều học sinh, bây giờ cao trung đã biết yêu từ rất sớm, nên đương nhiên sẽ có rất nhiều cặp đôi, cho nên những chương trình khuyến mãi cũng đều là vì phục vụ cho bọn họ.

Đường Nhân thu ngón tay đang chỉ bánh hamburger về, chớp chớp mắt: “Thực đơn dành cho cặp đôi.”

Cô gái này rất lạnh lẽo.

Cô nhìn Lục Trì, cười hì hì, sau đó quay đầu lại hỏi: “Trong thực đơn có món gì?”

Lục Trì lên tiếng: “Chúng tôi không.... Không...”

Đường Nhân dùng tay cào anh, cười nói: “Bọn tôi đang cãi nhau, tôi đang dỗ cậu ấy, cô giới thiệu cho tôi nghe một chút.”

Lục Trì: “...”

Anh đột nhiên phát hiện ra nói lắp thật sự thua thiệt.

Cô gái đứng quầy cũng hiểu, nhìn biểu cảm rối rắm của anh, thì thầm cười trộm ở trong lòng, nhanh chóng giới thiệu: “Đây là ba phần thực đơn dành cho cặp đôi, đồ uống tự chọn, bấm chọn ở chỗ này.”

Dường như cũng chẳng có gì khác biệt, Đường Nhân ngẩng đầu: “Cậu thích cái nào?”

Lục Trì nhíu chặt lông mày: “Không...”

Lời anh nói còn chưa hết thì đã bị cắt đứt, Đường Nhân khổ sở nhìn anh: “Tớ không có tiền.”

Lục Trì: “...”

Anh có tiền, có thể thanh toán giúp cô.

Đường Nhân không để cho anh có cơ hội phản bác, khước miệng cô cong lên, tùy ý chọn một cái, nói: “Cái này.”

Cô gái đứng quầy lập tức nhớ kỹ: “Được. Còn đồ uống?”

Đường Nhân nhanh chóng chỉ chỉ, nhìn về phía Lục Trì.

Lục Trì hít sâu vài hơi, cực kỳ không vui với chuyện này, anh vươn ngón tay tùy ý chỉ vào thực đơn.

Vừa chạm vào đã thả tay ra.

Đường Nhân không thấy được, tò mò hỏi: “Cậu chọn cái nào vậy?”

Lục Trì giật mình: “Quên... Quên rồi.”

Chính bản thân anh còn chưa xem qua, chỉ là tùy tiện chỉ một món.

~

Hiện tại trong tiệm chỉ có hai người họ gọi món ăn, cho nên thức ăn được phục vụ cực kỳ mau lẹ.

Phần ăn thứ nhất được đặt lên bàn, Đường Nhân lập tức bị cái ly màu hồng phấn thu hút, cô tận mắt nhìn thấy nó được đưa đến trước mặt Lục Trì.

Cô gái phục vụ bỏ lại một câu: “Chúc ngon miệng.” Rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

Đường Nhân nhìn thấy người đối diện đang đỏ mặt, nhin không được cười phá lên: “Lục Trì ơi là Lục Trì, nhìn cậu như vậy mà tâm hồn cũng thiếu nữ dữ ha.”

Hóa ra đồ uống anh chọn là Coca hồng phấn, rốt cuộc là quên mất, vấn đề này đáng suy ngẫm.

Lục Trì: “...”

Tay anh ngừng lại, bối rối nhìn chằm chằm ly nước màu hồng phấn.

Nên đặt biệt hiệu gì cho Lục Trì đây?

Chương 24

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân giả vờ như không thấy, ánh mắt tỏ vẻ lơ là.

Thấy cô như vậy, Lục Trì cũng thả lỏng một chút, khẽ lắc đầu,

Mùa thu, trời trở tối hơi sớm.

Mua được rất nhiều sách tham khảo, rất nặng, Đường Nhân cũng thử xách qua, ngược lại Lục Trì không tỏ vẻ khó chịu, thoát nhìn trông có vẻ nhẹ.

Chờ một lúc lâu, xe cũng chưa tới. Có khả năng là chuyển xe trước đã đi qua rồi, còn chuyển sau thì còn lâu mới tới.

Hiện tại ở chỗ này cũng không có ai, đèn xanh đèn đỏ ở phía trước, xe cộ đều ngừng ở bên kia, cho nên bên này khá tối.

Cũng may không lâu sau đó, đèn đường cũng được bật sáng.

Xe bus cũng chưa tới, Lục Trì nhíu mày, nhìn quanh một vòng, đột nhiên mở miệng nói: “Gọi... Gọi xe.”

“Được, nghe lời cậu.” Đường Nhân đáp.

Hơn nữa cô vốn không thích ngồi xe bus, chẳng qua là muốn hai người ở bên nhau lâu một chút, nhưng bây giờ cũng không khác biệt lắm.

Xe taxi cũng không ngừng ở chỗ này, chỉ có thể đi về phía trước một lúc.

Đường Nhân đi phía sau Lục Trì, trên tay cầm ly trà sữa màu hồng mua lúc nãy, tán gẫu câu được câu không: “Lục Trì, cậu thấy tớ xinh đẹp không?”

“ ... ”

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi đến gần ngã tư đường, đúng lúc hai người vừa tới, thì xe cộ dừng lại chờ đèn đỏ.

Lục Trì bước ra một bước, kết quả quay đầu lại nhìn thì thấy Đường Nhân còn đang đứng ở đằng kia uống trà sữa.

Anh cũng không muốn chậm trễ, cho nên bước vội lại gần cô, nắm lấy cổ tay cô, thừa dịp xe chưa chạy, kéo cô sang kia đường.

Trời sinh cơ thể Đường Nhân khá lạnh, quanh năm suốt tháng đều mát lạnh.

Vào mùa hè, khi tất cả mọi người đều xuất mồ hôi mướt mướt con vì nóng, thì cơ thể cô xuất mồ hôi rất ít, ngược lại làn da rất mát mẻ.

Cô vừa mới kéo tay áo lên một chút, thì cũng vừa lúc Lục Trì chạm đến phần da thịt cổ tay bị lộ ra, anh lập tức cảm thấy kinh hãi, băng nhiệt đụng nhau hết sức rõ ràng.

Đường Nhân cũng không biết được suy nghĩ của anh, lắc lắc tay, cười nói: “Không nghĩ tới lần đầu tiên nắm tay nhau là như thế này đây.”

“ ... ”

Lục Trì thật sự chưa bao giờ gặp qua một người có da mặt dày như cô.

Nhìn bộ dáng nghẹn họng của anh, Đường Nhân bật cười, tiếng cười giòn tan giống như tiếng chuông gió đụng vào nhau.

Một tay cô cầm ly trà sữa mút mút, cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào.

~

Phía bên kia đường có nhiều người đi lại hơn, đúng lúc có tiệm mắt kính sáng trưng.

Có khả năng là Lục Trì sợ tình huống phát sinh lúc này lặp lại một lần nữa, cho nên qua đến bên kia đường thì anh mới buông tay cô ra, gương mặt anh lạnh lùng.

Đường Nhân nhón chân lên nhìn, anh thật sự bày ra khuôn mặt không chút biểu cảm.

Hành động tiến sát của cô khiến anh bị giật mình, lông mày anh khẽ giật giật, không do dự đẩy cô ra.

“Sao vậy?” Đường Nhân bất mãn.

“Không... Không được lại gần.” Lục Trì chậm chạp nói.

“Cậu lại xấu hổ nữa hả.” Đường Nhân bất mãn nói, cô không lại gần anh, có chút tổn thương, “Tớ cũng xinh mà, chẳng lẽ cậu không có chút rung động nào sao?”

Lục Trì không lên tiếng, anh lẳng lặng nhìn cô.

Ngược lại, Đường Nhân lại mở miệng trước: “Thôi được rồi, không lại gần thì không lại gần.”

Cô đưa ly trà sữa cho anh, hừ một tiếng, đưa lưng về phía anh.

Lục Trì bị bất ngờ bởi động tác của cô, cuống quít đưa tay ra nhận lấy ly trà sữa, trong mắt chợt lóe tia hoảng loạn, không biết rõ vấn đề nằm ở đâu.

Hai môi anh mím chặt.

Đúng lúc này có một chiếc xe taxi trống, anh trực tiếp đưa tay ra vẫy vẫy, thấp giọng nói: “Xe... Xe đến.”

Xe taxi ngừng ở bên đường, vừa đúng lúc đèn đỏ.

Lục Trì không chờ động tác tiếp theo của Đường Nhân, trực tiếp mở cửa xe sau ra, đặt hết mấy túi sách hôm nay mua được vào trong xe, rồi nhìn cô.

Đường Nhân nhìn chằm chằm anh mấy giây, trực tiếp ngồi vào trong xe, lại không thấy người tiếp theo vào xe, kinh ngạc hỏi: “Cậu không đi cùng sao?”

Lục Trì lắc đầu.

Nói đúng ra thì nhà anh ở phía khác.

Đường Nhân cũng không bắt buộc anh, Lục Trì đóng cửa xe, vừa vặn cửa sổ mở ra, nhin không được vẫy tay với anh: “Bái bai.”

Lục Trì gạt đầu, đứng đó không động đậy.

Tài xế lái xe nhìn bộ dáng hai người khó mà chia tách, trong lòng thở dài vài cái, nhắc nhở: “Đèn xanh rồi, phải đi thôi.”

Lời vừa dứt, Lục Trì lập tức lùi về sau một bước.

Xe taxi bắt đầu tiến về phía trước, Đường Nhân không tự chủ được quay đầu lại nhìn, hình ảnh này khiến cô nhớ lại lần trước lúc được nghỉ về nhà.

Chỉ khác là, lần này Lục Trì vẫn đứng nhìn theo xe.

~

Xe đi rồi Lục Trì mới nhớ tới ly trà sữa màu hồng phấn vẫn còn nằm trong tay anh.

Anh nhìn chăm chăm ly trà sữa chỉ còn một nửa, hai mắt sáng như sao, cuối cùng cũng không ném nó vào cái thùng rác ở gần đó.

Lúc này điện thoại di động của anh rung lên.

Đường Đường Đường: “Hôm nay rất vui.”

Cuối câu là một cái hình động biểu cảm cười rất hợp với thói quen của Đường nhân.

Lục Trì nhìn chăm chăm màn hình di động, hai mắt chớp chớp, một lúc lâu sau mới hồi âm “Ừ”, rồi cất điện thoại di động vào túi.

~

Sau kỳ nghỉ cuối tuần, tâm tư của mọi người vẫn chưa tập trung trở lại học tập.

Cuối cấp phải khẩn trương hơn so với lớp 11, vừa đến đã phải tập trung vào học tập, hôm sau phải lao đầu vào kiểm tra, các bạn học lập tức xông xáo, toàn bộ những gì học qua bấy giờ đã được dùng tới rồi.

Nếu không phải trường học nghiêm ngặt về chuyện sử dụng đồ điện tử, thì chỉ sợ các bạn học lại trở nên điên cuồng hơn.

Lúc bọn họ học lớp mười không có nghiêm ngặt như vậy, ai ngờ rằng có người sạc điện thoại bị chập điện, bỏng chốc mọi người nhốn nháo, khiến trường học phải cắt hết điện trong ký túc xá, chỉ có phòng tắm mới có.

Cho nên dù cho có lén mang theo điện thoại di động đến trường thì cũng sạc pin đầy đủ, dùng rất tiết kiệm.

Ngày hôm đó giờ tự học buổi tối đổi thành bài kiểm tra, ngày hôm sau đã có kết quả thi, chủ nhiệm lớp 14 Lâm Nhữ thấy điểm môn vật lý của Đường Nhân tiến bộ hơn những lần trước, thì kích động muốn nhảy lên.

Ba năm trôi qua rất nhanh, rốt cuộc vào phút cuối lại có chút tiến bộ hơn.

Đợi chút... Có phải đề thi lần này không quá khó?

Lâm Nhữ lại hỏi giáo viên vật lý, sau khi nghe giáo viên vật lý nói bài thi lần này khó ngang ngửa với bài thi giữa kỳ thì mới yên tâm.

Xem ra thường xuyên ở một chỗ với Lục Trì cũng có chỗ tốt.

Lâm Nhữ cũng là giáo viên môn tiếng anh lớp tự nhiên, bình thường ngoại trừ đứng tiết môn tiếng anh ở lớp tự nhiên, thì cô ta lúc nào cũng toàn tâm toàn ý lo lắng cho thành tích của lớp 14, thành tích môn vật lý của Đường Nhân thật sự khiến cô ta lo lắng, bây giờ thì đã thấy được tia hy vọng rồi.

Lúc Lâm Nhữ quản giờ tự học buổi tối môn tiếng anh ở lớp tự nhiên, cuối cùng không nhận được gọi Lục Trì lên.

Lâm Nhữ hạ thấp giọng: “Lục Trì, có phải em phụ đạo môn vật lý cho Đường Nhân đúng không? Điểm thi lần này có tiến bộ hơn một chút.”

Thành tích của Đường Nhân tốt lên thật sự là một tin tốt đối với Lâm Nhữ, mặc kệ như thế nào, nhưng Lâm Nhữ chắc chắn Đường Nhân sẽ đậu thủ khoa vào trường đại học... Mặc dù hiện tại nên cố gắng hơn nữa.

Lục Trì gật đầu, hơi ngập ngừng.

Thấy Lục Trì gật đầu, Lâm Nhữ lại cảm thấy cực kỳ yên tâm: “Cô biết rõ thành tích của em rất tốt, cô thì rất lo lắng cho điểm số môn vật lý của Đường Nhân, nhưng lần này may nhờ có em, nên điểm số của Đường Nhân mới được cải thiện như vậy, cảm ơn em.”

Lục Trì ngạc nhiên: “Cô giáo quá khen rồi ạ.”

Lâm Nhữ cười cười.

“Thời gian còn lại chưa đến vài tháng, hai em đều là những học sinh giỏi, cô hy vọng hai em có thể trợ giúp lẫn nhau trong học tập.” Lâm Như nói một lúc, ý thức được dường như Lục Trì không cần trợ giúp gì, lại chuyển đề tài: “Tính tình Đường Nhân hơi ngang bướng, nếu

có làm gì thì em cũng đừng giận nhé.”

Ngang bướng... Thật đúng là rất ngang bướng.

Dư quang trong mắt Lục Trì không nhìn được nhìn về lớp 14.

Hiện tại anh đứng ở cửa sau lớp tự nhiên, khoảng cách đến cửa trước lớp 14 chỉ vài bước chân. Cửa sổ mở ra, có thể thấy cảnh tượng ở phía trong một chút.

Đường Nhân dùng tay chống mặt đang ngủ gà ngủ gật.

Cũng có khả năng là ngủ sâu, cảm hơi nghiêng một chút, tóc đen rơi trên gò má, tô điểm cho khuôn mặt trắng nõn.

“Cô yên tâm giao Đường Nhân cho em rồi.”

Lục Trì lập tức hoàn hồn khi nghe thấy câu nói đó.

~

Trong khoảng thời gian này, trò chơi ma sói cực kỳ được lớp 14 ưa chuộng, nam sinh nữ sinh đều vây lại một chỗ để chơi, đủ loại tiếng ai oán.

“Lần nào cũng giết tở là sao, cái khi gì vậy, tở rõ ràng là người dân mà!”

“Ha ha ha ha, đều bị tở giết hết rồi!”

“Xét về âm mưu hay quỷ kế thì đều kém hơn tở!”

Sau khi tan học, tất cả mọi người tụ tập ở mép bàn chơi ma sói, cực

kỳ náo nhiệt.

Tô Khả Tây cực kỳ thích chơi, chơi ở trong lớp đã không nói, còn có vẻ ngang bướng, lén mang theo điện thoại di động về phòng ngủ, chơi đến mê mẩn.

Buổi chiều trên đường đến lớp, Tô Khả Tây nói với Đường Nhân: “Ha ha ha ha, cậu không biết đâu, có một người Quảng Đông chơi cùng với bọn tớ, nói tiếng phổ thông mắc cười muốn chết.”

Tô Khả Tây nhéo nhéo cổ họng, nhại lại: “Mấy người ít nói thường có vấn đề, tớ nói nhiều vậy thì chứng tỏ tớ là người dân... Nào mấy người còn ngán lắm!”

“Này là tiếng Quảng Đông?” Đường Nhân nghi hoặc.

“Hắn nói nhiều lắm.” Tô Khả Tây che mặt, “Tớ suốt ngày bị hắn đeo bám léo nhéo.”

Đường Nhân nhàm chán, chống cằm: “Chỉ tớ chơi thử xem.”

Vu Xuân lập tức đáp: “Chị Nhân muốn chơi, đến đây mấy đứa ơi!”

Người càng nhiều, thì điện thoại di động chơi không đủ, vừa đúng lúc có người mang theo bộ bài, thuận tay lấy ra thay thế.

Mấy nam sinh tụ lại một chỗ, chỉ dẫn Tô Khả Tây và Đường Nhân, ai ai cũng đều muốn chiến thắng.

Trò ma sói thật sự phải dùng đến logic và khả năng phân biệt phán đoán.

Lá bài Đường Nhân cầm là nhà tiên tri, cô vốn ít nói, hơn nữa từ

trước đến nay khuôn mặt cô hiếm khi đổi sắc mặt, cho nên vài người không biết được rốt cuộc là lời cô nói ra là thật hay giả.

“Sao chẳng ai chịu tin tớ thế nhỉ?” Vu Xuân là người bị giết đầu tiên, “Chị Nhân, chị là người dân sao?”

Đường Nhân mỉm cười.

Tô Khả Tây khoanh tay: “Dạng người như cậu thật sự khiến tớ thấy sợ đấy.”

Tô Khả Tây chơi nhiều như vậy, nói dối cũng không ít, đến phiên Đường Nhân thì thật sự rất khó nắm bắt, không chừng có thể bị giết chết.

Chơi được một nửa, Đường Nhân lập tức liếc ra ngoài thấy Lục Trì đang đi ngang qua phía này, vừa đúng lúc đến lượt cô nói, cô thuận miệng đọc ra một cái tên.

Bên kia còn chưa trả lời, Đường Nhân đã nhìn ra ngoài gọi to: “Lục Trì.”

Lục Trì yên lặng liếc nhìn cô một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Đường Nhân duỗi tay chống lên thành cửa sổ, xòe bài ra cho anh xem: “Biết thân phận của tớ là gì không?”

“Hả?”

Vu Xuân lén ngược đầu ra xem, á, là nhà tiên tri.

“Nó có tác dụng rất tốt.” Đường Nhân ngửa đầu, cười tươi khiến ngũ quan trên khuôn mặt trở nên xinh đẹp, “Có khả năng kiểm tra và tiên

đoán, sau đó thì...”

Cô kéo dài âm cuối.

Cuối cùng Lục Trì cũng động một cái, nghiêng người, từ trên cao nhìn xuống cô, xem cô có thể nói ra lời hoa mỹ nào đây, cái cảm tinh xảo của cô cực kỳ bắt mắt.

Ánh mắt Đường Nhân rơi trên môi anh, mỏng manh, lại có chút hồng hồng.

Cô đột nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

“Sau đó thì... Thì sao?” Rốt cuộc Lục Trì không nhịn được mở miệng hỏi.

Đường Nhân hoàn hồn, cười cười, miệng lúc mở lúc đóng, lời nói ra nghe có chút nghiêm túc.

“Đương nhiên là.... Tiên đoán được cậu thuộc về tứ ròi.”

Các bạn học cầm bài ngồi ở xung quanh, lỗ tai đã sớm dựng đứng lên hết, nghe được câu này, trong nháy mắt lập tức nhìn về phía Lục Trì.

Hôm nay lại đổi kiểu tán tỉnh.

Từ sau lần trước, bọn họ thường xuyên thấy Đường Nhân trêu chọc Lục Trì, hết lần này tới lần khác, đến cùng thì mọi chuyện phát triển đến mức nào cũng không ai rõ, cũng không ai dám hỏi, nhưng mọi chuyện chắc chắn không đơn giản.

Nghe xong lời này khiến tất cả bọn họ cảm thấy buồn nôn.

Bọn họ chuyển hướng tập trung trên người Lục Trì, tò mò không biết anh có phản ứng gì, lại chỉ thấy mặt anh không đổi sắc, xoay người rời đi.

Ngược lại Đường Nhân cười ha hả.

Hôm nay hai tai cũng rất đỏ.

Chương 25

Editor: Trà Đá.

“Chị Nhân, Lục Trì quá lạnh nhạt.” Có nam sinh nhin không được lên tiếng.

Từ lúc mới chuyển đến đến bây giờ cũng đã được hai tháng, hiện tại kết quả vẫn bị trêu chọc rồi vẫn lạnh nhạt như thế, cái này nếu là người khác, đoán không chừng đã đồng ý kết đôi rồi.

Mặc dù nhìn qua chất lượng rất tốt, nhưng hình như cũng không tốt như vậy.

“Đúng vậy đúng vậy, cũng không thèm trả lời lấy một tiếng. Biểu cảm cũng chẳng thay đổi.”

“Cứ trực tiếp bắt trói cậu ta lại mang về nhà, như vậy cho đỡ nhiều chuyện.”

Nguyên một đám nói đến hào hứng, người này nói người kia nói.

Tô Khả Tây lên tiếng mắng bọn họ: “Mấy người nhiều chuyện quá ha. Bộ mấy người biết rõ trong lòng người ta nghĩ gì hả? Rảnh rồi xen vào chuyện của người khác.”

Đường Nhân ngồi trở lại vào ghế, nghiêng người dựa trên bàn, trong mắt tràn ra sự vui sướng.

Bọn họ đương nhiên nhìn không ra.

Lục Trì là người của cô.

Một mình cô nhận ra là được rồi.

...

Bài giảng cũng đã gần kết thúc, Đường Nhân liên tục chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy ngày hôm trước, bầu trời đầy mây, hôm nay đúng lúc có được chút ánh mặt trời, rõ ràng sáng sủa, cực kỳ thoải mái.

Sau khi hết tiết, cuối cùng bóng dáng Lục Trì cũng xuất hiện.

Có khả năng là anh không nhận ra, cho nên Lục Trì tựa ở lan can hành lang gần nhất, cách lớp 14 chưa tới một thước.

Đường Nhân không lên tiếng gọi anh, cứ nhìn anh như vậy.

Cửa sau lớp tự nhiên mở ra.

“Lục Trì sao cậu căng thẳng quá vậy?” Lộ Dĩ vừa nhìn thấy, thuận miệng hỏi.

Lục Trì lùi lại một bước, môi động đậy, cuối cùng không nói ra, trở lại tư thế lúc này.

Lộ Dĩ nhìn bóng lưng anh, không hiểu.

~

Càng gần đến cuối tuần, thì học sinh lại càng lơ đãng.

Lần này rất nhiều người lén mang di động đến lớp, lớp 14 lại là lớp tụ tập nhiều học sinh yếu kém, mỗi ngày đều có người lén chơi di động, bày bừa sách vở trên bàn một đống cao như núi để che lấp.

Mà hôm nay lại là ngày được về nhà, cho nên càng lớn gan hơn.

Lâm Nhữ còn đang đứng trên bục giảng giải đề, giọng nói dịu dàng, khiến không ít nam sinh buồn ngủ.

Mặc dù thành tích của lớp kém, nhưng môn toán xem ra cũng khá, tối thiểu không đứng ba vị trí chót bảng, vẫn có thể đứng xếp hạng khá cao, lý do này cũng khiến Lâm Nhữ vì sao vẫn còn được làm chủ nhiệm lớp.

“Sau khi tan học tớ qua bên Tam Trung, cậu đi không?” Tô Khả Tây lấy bài thi che mặt, hỏi.

Đường Nhân chưa kịp trả lời, thì trong lớp đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, trong nháy mắt khiến các bạn học đang buồn ngủ tỉnh lại.

Mấy giây sau, lớp học lại trở nên yên tĩnh.

Lâm Nhữ bỏ phấn xuống, còn chưa kịp lên tiếng, thì đã nghe thấy tiếng thầy giám thị ở cửa sau truyền tới: “Di động của ai? Nộp lên mau.”

Chẳng ai ngờ rằng, tiết cuối cùng của ngày trước khi được thả về nhà lại bị thầy giám thị đi kiểm tra. Thầy giám thị nổi tiếng cực kỳ nghiêm khắc.

Dưới tay thầy ấy có đủ loại hình phạt, ví dụ như phạt đứng, phạt

chạy, nhưng bị mời phụ huynh là nhiều không kể xiết.

Mà học sinh thì sợ nhất là bị mời phụ huynh.

“Của ai thì tự giác một chút.” Lâm Nhữ chỉ có thể nói thêm vào.

Mặc dù Lâm Nhữ không nghiêm khắc, nhưng sự việc lần này tuyệt đối không thể bỏ qua, trường học đã có nội quy, không được phép mang theo sản phẩm điện tử vào trường, nhất là điện thoại di động.

Hơn nữa thời gian thi đại học đã gần kề, ham chơi mất cả ý chí.

Trong lớp không ai dám lên tiếng.

Sắc mặt thầy giám thị lập tức trở nên khó coi, Lâm Nhữ bước xuống bục giảng: “Của ai thì nên tự giác tự nhận lỗi đi.”

Cùng lúc đó, thầy giám thị trực tiếp đi vào lớp từ cửa sau, chấp hai tay sau lưng nhìn quét qua cả lớp, rồi bắt đầu chậm rãi thông thả bước đi.

Thầy giám thị đang suy xét âm thanh xuất phát từ đâu tới đây.

Gần đây thời tiết chuyển lạnh, cho nên cửa sổ luôn luôn được đóng lại, hơn nữa cửa sau cũng đóng, có lẽ âm thanh nghe không được chính xác, cho nên thầy giám thị bắt đầu đi kiểm tra từ giữa lớp.

Vu Xuân ngồi ở cửa sau sát phía trong tường, tay không ngừng run lên.

Tối hôm qua anh ta chơi điện thoại rất nhiều, lại không sạc pin, ai ngờ điện thoại hết pin tắt máy lại phát ra âm thanh.

Điện thoại di động này chính anh ta dùng tiền mừng tuổi lên mua, ba mẹ anh ta hoàn toàn không biết. Chuyện này nếu bị bắt được, chắc chắn sẽ bị mồi phụ huynh.

“Giấu kỹ.” Bạn ngồi cùng bàn đè thấp giọng nói.

Vu Xuân gật gật đầu.

~

Thầy giám thị quyết tâm muốn tìm cho ra bằng được tiếng di động kia phát ra từ đâu, đứng ở giữa lớp xác định một lúc lâu, sau khi xác nhận không thu hoạch được gì, cuối cùng đưa mắt về phía dãy ngồi phía cửa sau.

Trong lớp 14, hai người ngồi một bàn, Vu Xuân ngồi ở bên trong.

Thầy giám thị đứng ở giữa lớp, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm về phía cuối lớp: “Tất cả bỏ hết cặp sách lên bàn, bây giờ không chịu giao ra, để thầy bắt được, hậu quả như thế nào thì các em biết rõ rồi đấy.”

Có vài tiếng oán hận vang lên, nhưng ai cũng đồng loạt bỏ hết cặp sách lên bàn.

Càng tới gần phía sau cùng, tim của Vu Xuân càng đập mạnh.

Chỉ trong tích tắc, Vu Xuân lập tức đưa điện thoại di động luôn xuống bàn sau, bạn học ngồi bàn sau đang cúi đầu, thấy vậy thì lập tức phát hoảng.

“Đưa cho chị Nhân.” Vu Xuân cố nói.

Bạn học ngồi phía sau vốn không biết phải làm sao, nghe thấy lời này, lập tức làm theo, nhanh tay chuyển ra phía bàn sau.

Cuối cấp nên cần rất nhiều sách giáo khoa, bọn họ vì muốn dễ dàng ngủ gật, cho nên chõng chất sách vở nơi góc bàn. Ngăn trở ánh mắt của thầy cô giáo từ bục giảng.

Hiện tại cũng ngăn cản tầm nhìn của thầy giám thị.

Trong lớp, mọi ánh mắt đang tập trung về phía thầy giám thị.

Khoảng cách chưa tới hai hàng, rất dễ dàng truyền tới, vài người rất lớn gan, truyền di động thành công đến tay Đường Nhân.

Cô nhìn thoáng qua cũng biết là của Vu Xuân, vừa ngẩng đầu nhìn anh ta, thì thấy Vu Xuân đang làm vẻ mặt rất căng thẳng, tâm trạng như đang thỉnh cầu Bồ Tát.

Đường Nhân thở dài, nhẹ nhàng để điện thoại vào trong cặp sách.

~

Mãi cho đến bàn cuối cùng, thầy giám thị cũng ngừng lại, đưa mắt nhìn hai người ở bàn cuối.

Đường Nhân là vấn đề nan giải nhất, ba cô lại là hiệu trưởng, bình thường thầy giám thị cũng không làm khó cô, dù sao thành tích của cô rất tốt, không có gì đáng lo.

Nhưng chuyện lần này lại lớn như vậy, nếu không kiểm tra thì không được, như vậy sẽ khiến ông ta mất uy tín.

Đường nhân cũng không muốn làm thầy giám thị mất mặt, chủ động

đưa cặp sách qua cho thầy kiểm tra, mặc dù thầy giám thị không thu được kết quả mong muốn, nhưng vẫn nghi ngờ rời khỏi lớp học.

Trong lớp vẫn duy trì sự yên tĩnh, không dám lên tiếng nói chuyện.

Lâm Nhữ dường như nhìn thấy hết mọi chuyện: “Chuyện này chấm dứt tại đây, cô hy vọng lần sau sẽ không có chuyện này xảy ra nữa, ai mang theo điện thoại di động thì phải tự biết rõ. Thời gian thi đại học đang đến gần rồi, cô không yêu cầu các em ngày đêm đọc sách giải bài, nhưng ít ra cũng không được để bản thân phải thất vọng vì sự cố gắng của ba năm qua.”

Lâm Nhữ nhìn nhìn về phía Đường Nhân, sau đó lại bắt đầu nghiêm túc giảng bài.

Sau khi tan học thì được về nhà, nên tiếng động ở bên ngoài rất huyền ảo, trên cơ bản thì đều là tiếng hoan hô vì được về nhà.

Lúc này Vu Xuân mới thờ phào nhẹ nhõm, lập tức chạy đến bàn cuối, cười nói: “Nhờ có chị Nhân, chứ không thôi là em chết chắc.”

Đường Nhân đặt điện thoại di động ở trên bàn, Vu Xuân duỗi tay lấy lại, còn chưa đợi anh ta đụng đến thì Đường Nhân đã dùng tay đặt bên trên điện thoại di động, thông thả ung dung nói: “Nghĩ sao lấy lại được dễ vậy, có điều kiện.”

Vu Xuân sững sờ, vẻ mặt đau khổ: “Điều kiện gì?”

“Lần kiểm tra sau phải xếp hạng trên 100 người.” Đường Nhân xoay xoay cổ, “Cái này cũng đâu quá khó, nếu như không làm được, vậy thì tớ sẽ giao điện thoại cho thầy giám thị.”

Đối phó với thầy giám thị, thì dường như chuyện xếp hạng trên 100

người có vẻ đơn giản hơn...

Vu Xuân là học sinh dốt, luôn đứng ở vị thứ cao từ dưới đếm lên, nếu xếp hạng cao hơn 100 người thì rất khó, nhưng nếu như chú ý nghe giảng thì không biết chừng có khả năng...

Vu Xuân vội vàng đồng ý.

Đường Nhân cất điện thoại di động vào lại trong túi sách, đi ra đến cửa: “Ô khả Tây, tớ đi trước.”

“Đi cho khuất mắt, cái thứ trọng sắc khinh bạn.” Tô Khả Tây trợn trừng hai mắt.

Trong khoảng thời gian này, Tô Khả Tây nhận thấy mối quan hệ giữa Đường Nhân và Lục Trì có sự chuyển biến tốt hơn, trước đó rõ ràng còn đang rất lạnh nhạt.

~

Thầy giáo Ngô - chủ nhiệm lớp tự nhiên dạy quá giờ.

Đường Nhân đứng ở nơi cửa sau, nhô đầu ra đã có thể thấy được cảnh tượng phía trong, Lục Trì ngồi ở trong góc đang làm bài tập.

Cô thích nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh nhất.

Đường Nhân không nhịn được việc tưởng tượng khi Lục Trì nhìn cô, thì toàn bộ thế giới tựa như chỉ có một mình cô thôi, mặc dù hiện thực không bao giờ xảy ra, nhưng suy nghĩ kia thật khiến cho cô say đắm.

Đúng lúc này, Lục Trì dường như phát giác ra điều gì đó, quay đầu

nhìn ra phía ngoài.

Đường Nhân đang nhìn lên, bỗng chốc thấy anh phát hiện ra mình.

Cô sững sờ mấy giây, sau đó duỗi tay làm mặt quỷ với anh.

Lục Trì: “...”

...

Cũng không lâu lắm, cuối cùng cũng tan học.

Lục Trì cảm thấy Đường Nhân đang thay đổi.

Bởi vì anh vừa mới ra đến cửa lớp đã bị chặn lại.

Từ lớp học ra đến cổng trường, dọc trên đường đi đều là một mình cô nói chuyện, chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra trong tuần, kể cả chuyện về cái di động chiều hôm nay cũng được cô kể ra hết thảy.

Cuối cùng không biết rõ tại sao lại nói đến chuyện đi ăn tàu hũ.

“Chỗ này bán tàu hũ ngon lắm.”

Đường Nhân duỗi tay dắt Lục Trì đi, đến tới quầy hàng của một bà lão, bà lão đã ngoài sáu mươi, tóc hoa râm, nhưng tinh thần rất minh mẫn.

Từ lúc cô học cấp ba đến nay, thì bà lão luôn luôn bày hàng ở chỗ này, học sinh trong trường tư nhân Gia Thủy hầu như đều biết đến bà.

Vào ngày học sinh được về nhà thì phía ngoài cổng trường bày ra

bao nhiêu là hàng quán, bà lão lớn tuổi nhất, nhưng người đến tiệm ăn cũng không ít.

Hiện tại cũng có nhiều học sinh đã về, cho nên cũng kiếm được chỗ ngồi.

Đường Nhân nhìn nhìn, hỏi: “Cậu muốn ăn ngọt hay mặn?”

Lục Trì còn chưa trả lời, Đường Nhân đột nhiên lại mở miệng: “Quên mất, cậu ăn ngọt, dù sao cậu cũng có tâm hồn thiếu nữ mà.”

Lục Trì: “...”

Bà lão múc một muỗng, thuận miệng nói: “Cậu bé nhìn rất đẹp trai.”

Đường Nhân cười hì hì: “Cháu cũng xinh nữa ạ.”

Bà lão cười cười: “Đứa nào cũng đẹp.”

Trên quầy còn bày cả trứng vịt muối, đều do một tay bà lão tự làm, lòng đỏ trứng ăn rất ngon, ném qua một lần sẽ muốn mua một hai cái mang về.

Trước giờ Lục Trì chưa từng ăn qua món này, mẹ anh cũng không cho anh ăn, không biết là có vị gì, anh hơi do dự.

Đường Nhân còn đang nói chuyện phiếm với bà lão.

Lục Trì chuẩn bị đi thì ngừng lại, quay mặt lại nhìn thấy khuôn mặt Đường Nhân cong cong, tâm tình coi bộ đang rất tốt, quyết định đứng lại.

Anh đột nhiên cảm thấy cũng không có gì không tốt.

Hậu quả chính là...

Đêm đó, Lục Trì gặp ác mộng.

Mơ thấy anh bị quả trứng vịt đuổi theo, mà trên quả trứng còn có cả gương mặt của Đường Nhân, hai chân mọc ra từ trong vỏ trứng, chạy rất nhanh.

Cuối cùng anh bị đuổi tới, anh có ra sức cách nào cũng không đập vỡ được vỏ trứng, kèm theo đó là tiếng cười rất kỳ lạ, tràn ngập trong giấc mộng.

Rốt cuộc Lục Trì sợ quá tỉnh giấc.

Anh cảm thấy sau này điều khiến anh sợ nhất có lẽ chính là trứng vịt.

Chương 26

Editor: Trà Đá.

Lúc quay trở lại trường học, thì cũng là lúc nhận được thông báo về đêm tiệc cuối năm.

Mặc dù chỉ còn có một tháng, thời gian dư dả. Trên thực tế, sẽ có ban tổ chức chuẩn bị tiệc cuối năm, cho nên cũng không đụng chạm.

Theo thường lệ, mỗi lớp phải có ít nhất một tiết mục văn nghệ.

Cả lớp 14 lại được phem rùm beng, vì đến cùng là tiết mục gì cũng không thể quyết định được.

“Đơn giản là lên hát một bài cho xong.”

“Không phải lớp bên cạnh diễn kịch sao, chúng ta cũng làm một cái, xem ai hơn, lớp mình muốn người đẹp có người đẹp, muốn soái ca có soái ca, không biết chừng còn có thể đá bọn họ xa tám trăm thước.”

“Hai năm trước đều hát hò rồi, năm nay diễn kịch cũng được, mặc dù các lớp khác sẽ có khả năng suy nghĩ giống lớp mình.”

Lớp trưởng mệt muốn chết, cuối cùng vẫn không thể nào đưa ra quyết định.

Nam sinh trong lớp rất nghịch ngợm, người người đều muốn cả lớp chọn ý tưởng của mình. Lớp trưởng không còn cách nào khác, trước

giờ tự học buổi tối đi hỏi Đường Nhân.

“Hỏi tó?” Đường Nhân đang nhai kẹo cao su, miệng mồm nói không rõ.

Lớp trưởng gật đầu: “Hôm nay cậu cũng thấy đó, bọn họ đều có suy nghĩ riêng của mình, bỏ phiếu cũng có chút khó.”

Tô Khả Tây ở bên cạnh gật đầu: “Trong tiểu thuyết đầy kịch bản, hay là tự nghĩ ra cũng được, đơn giản, nhạt lại truyện gì đó cũng được.”

Cũng không phải là không được, nhưng quá tầm thường.

Lớp trưởng nhìn về phía Đường Nhân: “Đường Nhân, cậu cảm thấy diễn kịch thì sao?”

Cả lớp lập tức yên lặng trong nháy mắt.

Vu Xuân đã biết kết cục, nếu đã mở miệng hỏi ý chị Nhân, thì cuối cùng chắc chắn sẽ làm theo ý tưởng của chị Nhân, kiểu này cũng tốt, đỡ phải cãi qua cãi lại.

Một lúc lâu sau, Đường Nhân hí mắt nhìn qua lớp bên cạnh: “Chi bằng chúng ta hợp tác với lớp bên cạnh diễn kịch đi.”

“Bên cạnh?”

Lớp 14 kẹp ở giữa lớp 13 và lớp tự nhiên, lẽ nào cả ba lớp làm cùng nhau?

Nghe thấy câu hỏi ngược lại, trong lớp lập tức “Xùy” một tiếng, Vu Xuân ló đầu ra: “Lớp trưởng bị ngốc hả, đương nhiên là lớp tự nhiên rồi.”

Đường Nhân gật gật đầu, thổi ra một cái bong bóng.

~

Không biết rõ lớp trưởng hai lớp bàn bạc với nhau thế nào, cuối cùng lại quyết định chọn một kịch bản cũ rích “Người đẹp ngủ trong rừng”.

Vu Xuân thiếu chút nữa đập bàn: “Thế quái nào lại chọn người đẹp ngủ trong rừng?”

Cái thể loại truyện cổ tích cũ rích như thế này, xem mở đầu là đã biết luôn kết thúc. Hơn nữa cho dù có sửa đổi, phần lớn đều bị đoán ra được, bây giờ bọn họ cũng không nghĩ ra được thứ gì khác.

Lần này là buổi dạ hội cuối cùng trong đời học sinh, chắc chắn là muốn làm gì đó rung động lòng người.

Lớp trưởng cũng có cảm giác rất oan ức: “Mấy năm trước đã có người diễn Bạch Tuyết và Lọ Lem rồi, bọn mình còn có thể làm cái gì được đây?”

“Alibaba và bốn mươi tên cướp!”

Phía cuối phòng học đột nhiên xuất hiện một giọng nói.

Không biết là ai nói, nhưng lại khiến cho ánh mắt lớp trưởng long lanh.

Kịch bản này cũng rất mới mẻ, trước mắt vẫn chưa có ai diễn qua, dù sao ít ra không có ở trường tư nhân Gia Thủy, tốt hơn nhiều so với công chúa ngủ trong rừng cũ rích kia.

Lớp trưởng chạy cực nhanh qua lớp tự nhiên, thương lượng với lớp trưởng lớp tự nhiên một chút, quyết định chọn “Alibaba và bốn mươi tên cướp”.

Đương nhiên, kịch bản chắc chắn là sẽ thay đổi, nếu không thì ai cũng biết được chuyện gì xảy ra, không đổi mới thì cũng chẳng đáng xem sao.

~

Hiện tại trường học đã chỉnh sửa lại lịch học, buổi chiều có tiết tự học, buổi tối còn có hai tiết tự học.

Buổi tối không có tiết tự học muộn, Đường Nhân và Tô Khả Tây chuẩn bị đi xuống căn tin.

Bây giờ thời gian càng lúc càng gấp, rất nhiều bạn học ăn uống tùy tiện rồi quay trở lại lớp học, hoàn toàn không cần giáo viên nhắc nhở, cực kỳ tích cực.

Tô khả Tây lầm bầm: “Hôm nay thiếu chút nữa là tởng ngủ gục trên lớp rồi, ai da, phải cố gắng học tập vì tương lai thôi.”

Thành tích hiện tại của Lục Vũ vẫn tốt như vậy, Tô Khả Tây cũng nhất định phải cố gắng hơn mới được.

“Ừ, cố gắng học tập.” Đường Nhân đáp lời.

Tô Khả Tây bất mãn: “Bây giờ cậu có Lục Trì rồi quên mất tớ, cái đồ vong ân bội nghĩa.”

Đường Nhân chưa kịp trả lời lại, thì đã nghe có tiếng bước chân gấp gáp ở bên ngoài cửa sổ truyền đến.

“Chị Nhân!”

Giọng Lữ Thu Thu đột nhiên truyền tới.

Đường Nhân quay đầu, thì thấy cô ta hốt hoảng chạy qua, trên mặt đỏ bừng.

Tô Khả Tây hỏi: “Chuyện gì? Sao hốt hoảng vậy?”

Lữ Thu Thu gấp đến độ giậm chân, nhỏ giọng nói: “Vừa mới tan học, thì đột nhiên có một nữ sinh tới đưa Văn Nguyệt đi, chủ nhiệm lớp lại không có ở trong phòng làm việc, không biết chuyện này là sao nữa!”

Đường Nhân nhíu mày, trầm giọng nói: “Đưa tới đi.”

Cô cởi áo đồng phục ra, chạy ra ngoài, nói: “Chuyện lúc đó như thế nào?”

Lữ Thu Thu lập tức gạt đầu, vừa đi vừa kể ra tình huống lúc đó.

Vừa mới tan học nên trong lớp cũng không nhiều người, Lữ Thu Thu đang ăn bánh bích quy cùng với Văn Nguyệt, ai ngờ có ba bốn nữ sinh kéo đến tìm Văn Nguyệt.

Lúc ban đầu, cô ta cũng nghĩ là không có chuyện gì, cho đến khi thấy mấy nữ sinh kia túm lấy tay Văn Nguyệt kéo đi mới thấy không đúng, ra cửa sau thì lập tức thấy Văn Nguyệt bị đẩy vào trong nhà vệ sinh.

Trong nháy mắt, cả người Lữ Thu Thu căng thẳng.

Khi đó cô ta muốn đi vào, nhưng nghe được giọng nói hung hăng của mấy nữ sinh kia, thì cô ta quyết định đi tìm Đường Nhân.

“Có người dám tìm Văn Nguyệt để gây sự sao?” Tô Khả Tây không hiểu.

Trên lý thuyết thì trong trường ai cũng biết rõ về mối quan hệ giữa Văn Nguyệt và Đường Nhân, vậy mà vẫn muốn kiếm chuyện với Đường Nhân sao?

Lữ Thu Thu trả lời: “Hình như không phải học sinh trường mình, nhìn lạ lắm.”

Mặc dù bọn họ ít giao lưu với các lớp khác, nhưng đều học cao trung, trên thực tế thì cũng đã từng chạm mặt nên cũng có thể nhận ra được, nhưng ba nữ sinh lần này lại cho cô ta có cảm giác chưa gặp qua bao giờ.

Nghe vậy, Đường Nhân nhíu mày.

Hôm nay là ngày quay lại trường học, rất có khả năng là người ở bên ngoài trà trộn vào, nhưng ai lại lớn gan đột nhập vào đây như vậy.

Trong lúc đang nói chuyện, thì bọn họ đã lên lầu.

Các lớp phụ đạo ở tầng năm, các lớp chuyên Văn ở tầng bốn, bình thường cũng không có gì liên quan đến các lớp tự nhiên, cho nên Đường Nhân cũng ít lên lầu.

Nhà vệ sinh gần ngay trước mắt.

“Cậu về trước đi.” Đường Nhân quay đầu lại nói với Lữ Thu Thu.

Lữ Thu Thu có chút do dự, nhưng vẫn nghe lời Đường Nhân rời đi, hơn nữa cô ta ở lại đây cũng không giúp được gì.

~

Đường Nhân mới vừa đẩy cửa ra, âm thanh của một tiếng tát vang dội truyền đến tai cô.

Đồng thời kèm theo đó là tiếng hét: “Đúng là Bạch Liên hoa, chẳng trách mới bây lớn mà đã học được cách quấy rối người khác.”

Văn Nguyệt cúi đầu khóc lóc.

Không ai trong mấy nữ sinh phát hiện ra động tĩnh ở bên này, cho nên Đường Nhân phi một cước đạp nữ sinh đứng gần nhất, khiến nữ sinh đó ngã nhào trên mặt đất.

Đột nhiên xuất hiện người khác khiến ba nữ sinh kia giật nảy mình, ào ào xoay người lại nhìn, lại thấy người đó cũng là một nữ sinh xinh đẹp, nhất thời tức điên lên.

Văn Nguyệt ngồi lệch trên mặt đất, đầu tóc có chút loạn.

May mắn là toilet trong trường học lúc nào cũng có người dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, bằng không sẽ càng thêm thảm hại.

Sau khi thấy trên gò má Văn Nguyệt không chỉ có một cái dấu tay, mà là nguyên gò má trắng nõn đang sưng đỏ, Đường Nhân mím môi, thuận tay tóm lấy nữ sinh mới tát Văn Nguyệt, rồi ra sức đánh.

Đánh nhiều lần lên mặt.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức tràn ngập toàn bộ toilet.

Mặt khác hai nữ sinh kia lập tức phản ứng lại, vội vàng lao đến,

Đường Nhân nhanh lẹ đá một cước lên hai người kia.

Chưa đến một lúc, cả ba nữ sinh đều nằm hết trên mặt đất.

Đường Nhân không nề nang với ba nữ sinh kia, lại khinh khỉnh đánh tiếp, tuyệt đối không mất nhiều công sức, đều là một đám lưu manh chuyên hù dọa người khác.

Văn Nguyệt vội vội vàng vàng đứng lên, ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích nguyên nhân.

Ba nữ sinh kia là học sinh trường khác.

Nhà Văn Nguyệt ở gần trường Tam Trung, có một học sinh dáng vẻ lưu manh ở trường Tam Trung để ý cô ta, thích bộ dáng diễm đạm nho nhã của cô ta, vừa đúng lúc cô ta lại học ngoại trú, nên lúc bị theo đuổi thì có rất nhiều học sinh Tam Trung thấy được.

Nam sinh kia mê muội Văn Nguyệt, hỏi thăm cô ta học ở đâu, rồi sau đó có ba nữ sinh đến tìm cô ta, cũng chưa tìm hiểu tình hình ở trường tư nhân Gia Thủy.

“Chị Nhân, chị không sao chứ?”

Giọng nói của Vu Xuân ở bên ngoài truyền vào.

Đường Nhân trả lời: “Vào đây, tìm mấy đứa khác tới ném ba con nhỏ này ra khỏi cổng trường.”

“Dạ, em đi tìm người.”

Rất nhanh sau đó, có vài nam sinh tiến vào trong toilet. Bọn họ bình thường rất khỏe, hơn nữa lần này lại là học sinh trường khác đến bắt

nạt học sinh trường mình, cho nên cũng muốn góp sức.

Vu Xuân nhìn thấy bộ dạng của ba nữ sinh kia thâm vô cùng.

Đường Nhân rất ít khi đánh lên mặt, trừ khi thật sự chọc cho cô tức điên, lần này trên mặt trông thâm như vậy, chắc chắn là tức điên máu lên rồi.

Cũng do học sinh trường khác lại to gan đột nhập vào trường mình, lại còn bắt nạt học sinh trường mình nữa, có thể nhân nhượng được sao?

“Nơi này giao lại cho em đi.” Vu Xuân nói: “Mặt Văn Nguyệt... Còn phải đến phòng y tế nữa.”

Văn Nguyệt không lên tiếng, đi theo Đường Nhân ra ngoài.

~

Học sinh khoa Văn và lớp phụ đạo đi ăn cơm tối trở về, lúc lên lầu thì vừa hay thấy Đường Nhân đang xoay xoay cổ tay, đi theo bên cạnh là một nữ sinh yếu đuối có vết thương trên mặt.

Tin tức truyền ra ở trên lầu, nhưng không ai nói ra.

Nhưng vào lúc giờ tự học buổi tối bắt đầu, thì mọi người mới biết, chuyện Đường Nhân đánh nhau ở trong toilet lầu bốn không biết bị ai báo cáo lên thầy cô.

Bởi vì có không ít người thấy thầy giám thị tới lớp 14, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Đường Nhân, em ra ngoài một chút.”

Biểu cảm gương mặt Đường Nhân không thay đổi, đi theo đến phòng làm việc của thầy giám thị.

Lớp tự nhiên vừa vặn có thể nhìn thấy, Lộ Dĩ đứng ở cửa sau ăn đồ ăn vặt, thấy Đường Nhân đang đi theo thầy giám thị, lại nghĩ tới chuyện xảy ra lúc nãy, lập tức sáng tỏ.

Lộ Dĩ thầm nói: “A, lần này thế nào Đường Nhân cũng bị đình chỉ học nữa.”

Xử phạt là không thể nào, bởi vì thành tích của cô tốt như thế, hơn nữa cũng ảnh hưởng đến hồ sơ sau này, nhưng đánh nhau lại ảnh hưởng không tốt, cho nên chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Hơn nữa, Đường Nhân đánh nhau đâu phải lần một lần hai, chuyện cô đánh nhau xảy ra như cơm bữa.

Lục Trì đột nhiên lên tiếng: “Đình... Đình chỉ học?”

“Á!” Lộ Dĩ sợ hết hồn.

Lục Trì đứng bên cạnh anh ta khi nào vậy, cứ như xuất quỷ nhập thần, may mắn là phòng học còn sáng đèn, nếu không thì chỉ sợ hù chết người.

“Cậu đứng bên cạnh tớ từ lúc nào vậy?” Lộ Dĩ nuốt một miếng bánh mì xuống.

Lục Trì không lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm hành lang bên kia.

Đường Nhân đã vào văn phòng của thầy giám thị, không có một bóng người nào trên hành lang.

“Cậu còn không biết đi đi.” Lộc Dã đẩy bả vai anh, “Xế chiều hôm nay, sau khi hết tiết thì Đường Nhân có đánh nhau với mấy nữ sinh trường khác trà trộn vào trường trong toilet ở lầu bốn, thường ngày thì cũng chẳng có gì đâu, nhưng lần này không biết là ai đã báo cáo lên thầy cô.”

Cái loại chuyện xảy ra xung đột đánh nhau với học sinh trường khác, thì học sinh trong trường cũng sẽ im lặng không ai nói ra, nhưng lần này không biết là ai đã bí mật báo với thầy cô.

Nghe vậy, Lục Trì hơi nhú mày.

Trong lòng đột nhiên khó chịu.

Anh xoay người chuẩn bị đi vào chỗ ngồi, thì nghe Lộc Dã nói: “Hình như nghe nói tay cậu ấy còn bị thương nữa?”

Lục Trì ngừng chân, lập tức rời đi.

~

Đường Nhân vừa về tới lớp 14, xung quanh lập tức vây thành một vòng.

“Sao rồi? Thầy giám thị không làm khó dễ cậu chứ?”

“Rốt cuộc là ai báo, đứm nào mà lại chán sống đến vậy, tởm mà biết được là ai thì như đòn với tởm!”

“Chị Nhân cũng đừng để trong lòng chi cho khó chịu.”

“Thôi đủ rồi, tránh ra hết đi.” Tâm tình Đường Nhân khó chịu, nói

chuyện cũng có chút to tiếng, “Không có việc gì thì giải tán.”

Tô Khả Tây đuổi các nam sinh đi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải lại bị đình chỉ học nữa không?”

Đường Nhân gật đầu: “Lần này là một tuần.”

“Một tuần?” Tô Khả Tây nhíu mày, “Lần trước còn nghiêm trọng hơn lần này mà chỉ bị đình chỉ học có năm ngày, lần này bảy ngày, hay là có người thêm mắm thêm muối bịa chuyện? Ai là người báo thầy cô vậy?”

“Không rõ lắm.”

Đường nhân nghiêng người dựa vào tường, vặn vẹo xoay xoay cổ tay, hôm nay không cẩn thận dùng quá sức, lúc túm lấy cổ áo một nữ sinh thì bị kim băng đâm một cái.

Chuyện này dù sao cũng chỉ nhỏ con con, đau một chút rồi hết.

Tô Khả Tây chồm tới: “Sao tay lại đỏ hết thế này? Tớ dẫn cậu tới phòng y tế khám xem sao, dù sao cũng là tay phải, vừa đúng lúc được ở nhà thì lo mà dưỡng thương.”

Đường Nhân lắc lắc cổ tay, còn chưa lên tiếng đã nghe Tô Khả Tây la ầm ĩ: “Á, vừa nhắc đến là có ngay.”

Tô Khả Tây cầm một hộp nhỏ trở vào: “Tớ còn đang thắc mắc sao tối nay không thấy, tiểu Nhân Nhân, người ta gọi nè... Ý, mà sao cái này nhìn quen quá vậy? Có phải tớ đã thấy ở đâu đó rồi không?”

Đường Nhân mở hộp ra, là một xấp băng cá nhân có hình thù rất đáng yêu.

Mặt mày Đường Nhân cong cong.

Đương nhiên là nhìn quen mắt rồi, bởi vì cái này vốn là của cô.

Chẳng qua là cô mới đưa cho Lục Trì tháng trước.

Chương 27

Editor: Trà Đá.

Lớp tự nhiên.

Tiết buổi tối nay vốn là tiết của thầy chủ nhiệm Ngô, ai ngờ thầy ấy phải nhập viện truyền nước muối, cho nên tiết này thành tiết tự học.

“Haiza.”

Trần Thần thờ dài, cô ta đang đau đầu vì bị sai dạng bài tập này một lần nữa, nhìn đáp án vẫn không hiểu.

Cô ta nhẹ nhàng đụng Triệu Như Băng một cái, nhưng không thấy có phản ứng gì.

Trần Thần nghiêng đầu nhìn, nhìn chăm chăm nửa ngày mới phát hiện ra Triệu Như Băng đang thất thần, bút cầm trên tay đã không động đậy được mấy phút rồi, lúc này ở chỗ hàm số đó, bây giờ vẫn còn đang ở chỗ đó.

Mặc dù thất thần cũng là chuyện bình thường, nhưng đã vài phút rồi mà Triệu Như Băng vẫn không động đậy thì cũng thật là kỳ quái.

“Như Băng?” Trần Thần nhỏ giọng gọi.

Triệu Như Băng hoàn hồn, nhìn sang: “Sao vậy?”

Nhìn thấy sắc mặt Triệu Như Băng không ổn lắm, Trần Thần muốn

hỏi lại thôi, đẩy bài tập qua: “Bài này tớ không hiểu lắm, cậu giải thích cho tớ được không?”

Triệu Như Băng nhìn qua, giải thích được hai ba câu.

Trần Thần lấy vở bài tập về, lại càng thêm chắc chắn về ý nghĩ vừa rồi của bản thân.

Bị cắt đứt dòng suy nghĩ càng khiến Triệu Như Băng thêm bực bội.

Tối nay cô ta lên lầu tìm bạn học, ai ngờ rằng lại vừa đúng lúc nghe được tiếng động trong toilet, ma xui quỷ khiến thế nào lại hé cửa nhìn vào, nên thấy được màn kia.

Sau một giây, cô ta lập tức rời khỏi lầu bốn, tim đập thành thịch.

Nhớ lại chuyện bị mất mặt ở trong tiệm sách lần trước, cô ta khinh thường bộ dáng của Đường Nhân, Triệu Như Băng không biết nghĩ thế nào, lúc hoàn hồn lại mới thấy đang đứng trước cửa văn phòng của thầy giám thị.

Khi đó thầy giám thị không có trong phòng làm việc, cô ta lập tức viết một tờ giấy nhét vào trong khe cửa.

Trước giờ tự học buổi tối, cô ta ở trong phòng học thấy Đường Nhân bị thầy giám thị gọi đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi nghe được Lộc Dã và Đường Minh nói chuyện, cô ta lại hoang mang lần nữa.

Cô ta xoa xoa mặt, an ủi bản thân: Mình làm chuyện tốt, đánh nhau là không đúng, ảnh hưởng rất xấu...

~

Vu Xuân còn đang tức điên vì chuyện đánh nhau của Đường Nhân bị lộ.

“Đứa nào bị khùng vậy hả, để tớ mà biết được thì chết với tớ, cho nó biết ai mới là người có tiếng nói trong trường Gia Thủy.”

Vu Xuân ngồi ở ghế sau, trông thấy băng keo cá nhân trên tay Đường Nhân, lúc này kêu lên một tiếng: “Ôi trời, chị Nhân mà cũng dùng băng keo cá nhân mấy hình thù như thiếu nữ vậy sao!”

Trên bàn tay trắng nõn là miếng băng keo cá nhân hình con mèo màu vàng rất đáng yêu.

Trong trường học không bán loại này, chắc chắn là được mua ở bên ngoài.

Vu Xuân cảm giác như đã biết gì đó, che miệng cười trộm.

Đường Nhân liếc anh ta một cái: “Rảnh thì đi giải đề đi, có muốn lấy lại điện thoại di động không?”

“Đương nhiên là muốn...” Vừa nhắc tới cái này, Vu Xuân lập tức xùi mặt uể oải quay lại chỗ ngồi của mình.

Tâm tình Đường Nhân hơi tốt lên.

Trong lòng cô cũng lờ mờ đoán ra được ai là người bí mật tố cáo cô.

Trong trường này, người không ưa cô nhất, gần đây nhất cũng chỉ có Triệu Như Băng lớn gan.

Mà cô ta cũng thật là ngốc, đã biết hình phạt cùng lắm là bị đình chỉ học, vậy mà còn làm vậy để bị lộ thân phận, quả nhiên chỉ số thông minh đều dùng hết cho việc học rồi.

Một tuần thôi mà, không sao, ngược lại có khi còn có nhiều thời gian tự do hơn.

Lúc chuẩn bị vào giờ tự học tiếp theo, Đường Nhân đi ra đúng lúc đụng phải Triệu Như Băng đang đứng ở hành lang.

Lúc đi ngang qua, Đường Nhân nhẹ nhàng “Chậc” một tiếng.

Chờ bóng dáng Đường Nhân biến mất rồi, Triệu Như Băng mới dám thở ra, sắc mặt cô ta có chút tái nhợt, trong lòng run run.

Trong đầu cô ta chỉ có một suy nghĩ: Mình bị phát hiện!

Ánh mắt vừa rời của Đường Nhân nhất định đã phát hiện ra chính cô ta là người báo thầy giám thị.

Đây là lần đầu tiên Triệu Như Băng làm mấy việc như thế này, hoảng hốt về phòng học, cô ta cũng biết Đường Nhân rất lợi hại, nhưng lúc làm chuyện này thì cô ta lại không nghĩ tới.

Sự căng thẳng đã chiếm hết tâm trí Triệu Như Băng, mấy đề toán cô ta biết làm cũng làm không xong.

Cả người cực kỳ căng thẳng khó chịu.

Đường Nhân tất nhiên là không biết chuyện này, giờ tự học buổi tối vừa kết thúc, thì cô cũng lập tức ra xe về nhà.

Về phần tiết mục trong đêm tiệc, cô không nói là muốn tham gia, cho nên lớp trưởng sắp xếp tập luyện trước.

...

Sau khi bị đình chỉ học thì còn chưa đầy nửa tháng nữa là đến giáng sinh.

Chuyện khiến mọi người tiếc nuối nhất chính là lễ giáng sinh đã tới gần rồi mà thời tiết vẫn rất khô ráo, chưa có tuyết rơi.

Lễ giáng sinh phải có tuyết rơi thì mới thật sự trọn vẹn.

Tiệc nuối thì tiếc nuối, nhưng mọi người vẫn hết sức rộn ràng.

Buổi dạ hội này là bữa tiệc cuối cùng mà học sinh cuối cấp trải qua cùng nhau, mặc dù còn một học kỳ nữa, nhưng dù sao một học kỳ cũng trôi qua rất nhanh.

Trong đêm tiệc, thầy cô giáo không tham gia, toàn bộ ban tổ chức đều là học sinh.

Buổi chiều theo thường lệ có một tiết trống, vì vậy lớp trưởng đi cùng vài học sinh khác ra ngoài mua các loại ruy băng dây đèn các loại.

Hôm nay không có giờ tự học buổi tối.

Cũng may tất cả học sinh đều thông thạo, cho nên việc bố trí phòng học được hoàn thành nhanh chóng, nhưng mùa đông trời tối sớm, chờ xong hết việc thì cũng đã bảy giờ, bên ngoài đã tối đen như mực.

Đường Nhân và Tô Khả Tây nằm sắp trên lan can nói chuyện phiếm.

Tô Khả Tây chỉ chỉ lớp đối diện: “Cậu xem lớp đối diện đã bắt đầu rồi. Haiza, lớp bọn mình biết khi nào mới bắt đầu đây.”

“Cậu đâu có biểu diễn gì đâu mà lo.” Đường Nhân mắt trợn trừng.

“Tớ chỉ muốn xem mọi người biểu diễn thôi, à cậu biết gì chưa, hôm nay lớp trưởng và Trương Mai hát song ca đó.” Tô Khả Tây che miệng lại nói nhỏ.

Ban đầu Trương Mai gấp một hộp sao năm cánh để tỏ tình, ai dè trong khoảng thời gian này hai người họ cứ mập mờ, mỗi lần đối mặt thì Trương Mai lập tức đỏ mặt, khiến người khác không muốn thấy cũng phải chú ý đến.

Xế chiều hôm nay cô có lên nhìn bảng chương trình, thấy trên danh sách có tên hai người hát song ca thì ngạc nhiên một chút.

Đường Nhân nhàn nhạt đáp: “Biết.”

“Ăn đi.” Tô Khả Tây nhét kẹo vào trong miệng cô, “Tớ còn đang chờ kịch bản của cậu đó.”

Nghĩ đến nội dung kịch bản về đêm tiệc năm mới, cô nhin không được cười trộm, không biết đến lúc đó thì ở phía dưới các vị lãnh đạo sẽ có biểu cảm gì đây, hơn nữa ba của Đường Nhân cũng sẽ có mặt ở đó.

Đường Nhân liếc mắt về lớp tự nhiên.

Lớp bọn họ đã tắt đèn, trên cửa sổ cũng dán giấy màu, nhìn không rõ lắm, chỉ nhìn thấy bên trong có đèn chớp chớp đủ màu sắc.

“Tóc tai sao lại thành thế này, đi gội đầu ngay! Thầy giám thị mà thấy được thì các em có mà lên văn phòng!”

Giọng nói của Lâm Nhữ đột nhiên phát ra từ sau lưng cô.

Đường Nhân và Tô Khả Tây quay đầu lại, thì nhìn thấy Lâm Nhữ đang đứng đối diện với đám Vu Xuân, đầu tóc bọn họ được xịt đủ màu xanh đỏ, thậm chí còn có màu xanh nhạt.

“Cô à, chỉ đêm nay thôi.”

“Đúng đó ạ, hết đêm nay sẽ gội ạ!”

Lâm Nhữ không nín được cười: “Không được, cái này không được phép, lớp chúng ta luôn bị thầy giám thị canh chừng đó.”

“Đi gội đầu mau, trông ngứa cả mắt.” Đường Nhân đột nhiên lên tiếng.

“Ok.” Vu Xuân thở dài, xoay người đi vào toilet cùng đám nam sinh.

Thấy đám nam sinh thất thế bước đi, Lâm Nhữ cười cười, nói với Đường Nhân: “Đêm nay chơi thật vui nhé, ngày mai lại tiếp tục cố gắng, giữ vững thành tích môn vật lý.”

Nghe vậy, Đường Nhân lập tức nhớ đến Lục Trì, thần thái phấn khởi.

Lâm Nhữ mỉm cười, đi về văn phòng.

~

Lớp tự nhiên cũng đang rất ồn ào.

Đường Minh nhìn người bạn học ngồi cùng bàn, cảm thấy thế giới này còn rất nhiều điều khó lý giải.

Các bạn học ở phía trước thì đang ồn ào náo nhiệt, tiết mục đầu tiên sắp bắt đầu. Còn người bạn cùng bàn với anh ta thì ngược lại, bật đèn pin rồi đọc sách.

Đường Minh nhin không được thấp giọng nói: “Cậu nhìn cậu xem, ai ai cũng đang háo hức với buổi tiệc, cậu còn ngồi đây đọc sách được sao.”

Lục Trì cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói: “Còn chưa... Chưa bắt đầu mà.”

Khóe môi Đường Minh khẽ giật giật, anh ta cảm giác từ sau khi gặp phải người bạn ngồi cùng bàn này, thì chỉ số thông minh của anh ta như bị nghiền nát.

“Á!” Phía trước đột nhiên phát ra một tiếng thét.

Một bạn học đứng gần công tắc đèn vội vàng bật lên, cả phòng học sáng trở lại, không ít người nhìn theo nơi phát ra tiếng thét ban nãy.

“Như Băng, cậu không sao chứ?”

“Sao vậy? Triệu Như Băng làm sao?”

Triệu Như Băng dùng tay trái bóp chặt tay phải đứng ở giữa lớp, nhăn mày, mấy nữ sinh nhanh chóng vây quanh cô ta, hỏi han ân cần.

Đường Minh chạy tới nhìn nhìn, sau đó quay trở về chỗ ngồi, nói thầm trong miệng. Chỉ là tay sơ ý bị kim băng đâm một cái, chảy

máu, có gì phải ngạc nhiên, đúng là con gái.

Trần Thần nhìn nhìn: “Chảy máu rồi, có ai mang theo băng cá nhân không?”

Các nữ sinh khác đều lắc đầu: “Mấy ngày trước tớ vừa mới dùng hết.”

“Giờ này siêu thị nhỏ cũng đóng cửa rồi.”

“Làm sao bây giờ, chảy máu rồi, không dán vết thương lại thì dễ bị nhiễm trùng lắm.”

Đột nhiên, có một nữ sinh mở miệng: “Lần trước tớ thấy Lục Trì có hộp băng keo cá nhân, tớ hỏi thử.”

Trần Thần nhìn sang chỗ Lục Trì, chỉ thấy anh đang cúi đầu đọc sách, xung quanh như có bốn bức tường thành, nhìn giống như một công tử tao nhã, cực kỳ tinh xảo.

Cô ta nhớ lại chuyện trong hiệu sách ngày hôm đó, mặc dù sau đó bọn họ cũng không nói chuyện tiếp xúc gì, nhưng nói chung vẫn cảm thấy quái dị.

Cô ta không muốn tới hỏi, mặt khác một nữ sinh khác tên Hoàng Mật đã nhanh chóng chạy tới: “Lục Trì, cậu có băng cá nhân không? Như Băng bị chảy máu, cho tớ xin một cái được không?”

Lộc Dĩ vừa vịn đến gần, nói: “Có gì to tát lắm sao.”

Đường Minh gật gật đầu.

“Người ta bị chảy máu đó mấy cha nội.” Hoàng Mật trừng bọn họ,

“Lục Trì, cho tớ xin một cái đi.”

Lục Trì không lên tiếng, ánh mắt sau tròng kính u ám, duỗi tay thò vào bên dưới bàn, rồi lấy ra một cái băng cá nhân, đặt lên bàn.

Hoàng Mật cầm lấy, lại nói: “Lần trước tớ thấy cậu dùng băng cá nhân có hình rất đáng yêu mà, sao bây giờ lại đưa cái bình thường như này.”

Lộc Dã nói: “Băng cá nhân không có hình đáng yêu thì không xài được hả?”

Lục Trì mím môi, lộ ra điểm mắt kiểng nhẫn, nhàn nhạt đáp: “Dùng... Dùng hết rồi.”

Cô ta thấy Lục Trì rõ ràng có một hộp, dùng hết sao mà được, lừa ai vậy.

Trong lòng Hoàng Mật hừ một tiếng, cầm lấy băng cá nhân chạy đi.

Nhìn thấy mọi người xung quanh không ai chú ý, Hoàng Mật nhỏ giọng trách móc: “Nhuư Băng, hấn không cho cậu cái băng cá nhân có hình đáng yêu. Tớ thấy rõ ràng là hấn có mà, con gái đương nhiên là muốn dùng cái kia hơn rồi.”

Cái này là băng cá nhân bình thường, nhìn khó coi chết đi được, lần trước cô ta thấy Lục Trì dùng băng cá nhân hình con mèo, trông cực kỳ đáng yêu.

“Không sao.” Trong nháy mắt Triệu Như Băng cảm thấy khó xử, trên mặt lại khẽ mím cười, “Có còn hơn không, dù sao cũng là bọn mình đi xin người ta mà.”

Hoàng Mật gật gật đầu, dán lên vết thương cho cô ta.

Trần Thần không lên tiếng, chỉ nhếch miệng.

Triệu Như Băng vụng trộm nhìn đến góc phòng học, lúc này Lục Trì đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, mặt mày lạnh lùng, gò má cong cong khiến tim người ta đập nhanh hơn.

Cô ta cuống quýt dời tầm mắt đi.

~

Càng về khuya, thì những tiết mục của lớp 14 lại càng lên cao trào.

Đường Nhân ngồi cạnh cửa sau, nhân lúc tất cả mọi người vỗ tay hoan hô không chú ý đến bây này, cô mở cửa lớp rời đi.

Bên ngoài hành lang có chút lạnh, đầu tóc bị gió thổi bay lên.

Cô trực tiếp đẩy cửa sau của lớp tự nhiên ra.

Lộc dã đang đập bàn huyết sáo, cửa đột nhiên bị mở ra, một luồng khí lạnh tràn vào, anh ta lập tức chửi: “Mẹ nó, ai mở cửa vậy... A là Đường Nhân, mời vào mời vào.”

Nam sinh ngồi bên cạnh Lộc Dã đánh anh ta một cú.

Lộc Dã cọt nhả bữu bữu môi: “Lục Trì ở bên kia kia.”

Cô đến đây chắc chắn chỉ có một mục đích.

Đường Nhân gật đầu, trực tiếp đi thẳng đến góc lớp.

Có vài nam sinh thờ dài, Đường Nhân xinh đẹp như thế, sao lại có thể vừa ý Lục Trì nói lấp.

Lục Trì ở bên kia đang dựa vào cửa sổ.

Đường Minh đã sớm chen lên ngồi ở phía trước, đắm chìm trong những tiết mục của các bạn học, hoàn toàn không biết đến chuyện chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm lấy.

Đường Nhân trực tiếp ngồi xuống bên cạnh anh, chống cằm nhìn anh, đê thấp giọng: “Hôm nay có nhớ tớ không?”

Lục Trì quay đầu nhìn cô một cái, lại quay đi chỗ khác, vẻ mặt không chút thay đổi, ngón tay trắng nõn gõ nhẹ lên bàn một cái.

Đường Nhân lắc lắc bả vai anh, làm bằm: “Con mọt sách, hỏi sao trả lời.”

“Lúc... Lúc nào cậu cũng hỏi... Hỏi câu này.” Lục Trì bất đắc dĩ, khẽ mở miệng trả lời, ngụ ý không cần nói cũng biết.

“Bởi vì ngày nào tớ cũng nhớ đến cậu, hôm nay cũng nhớ cậu nữa, cho nên muốn hỏi cậu.” Đường Nhân ngồi thẳng người, nói không chút e dè.

Lục Trì ngơ ngẩn một chút, nắm tay thành quyền đặt lên môi, ho một tiếng.

Khóe môi Đường Nhân cong cong, mặc dù anh không lên tiếng, nhưng nhìn phản ứng của anh cũng có thể biết được câu trả lời.

Từ chỗ ngồi của cô có thể thấy được đường nét trên gương mặt Lục Trì, sáng bóng gợi cảm, cô rất muốn đưa tay lên chạm vào.

Vì vậy cô cứ nghĩ gì làm nấy.

Mới vừa đụng vào, Lục Trì lập tức bắt lấy tay cô lại, đẩy cô ra, hơi nhíu mày: “Không được... Được làm loạn.”

Đường Nhân cười hì hì thu tay về.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đường Nhân đột nhiên khẽ nhắm mắt, tiến tới gần, nhẹ nhàng hôn lên môi Lục Trì.

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Hơi thở của hai người quấn lấy nhau.

Lục Trì không kịp phản ứng, hai mắt khẽ trợn tròn.

Anh giữ hai bả vai Đường Nhân rồi lùi về sau, ai dè lại bị Đường Nhân lợi dụng tiến tới, áp sát tựa lên người anh.

Một lúc sau, Lục Trì dùng sức đẩy Đường Nhân ra, xoay người, ho nhẹ một tiếng.

Trong lòng Đường Nhân ngọt ngào, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ sau lưng anh. Ánh đèn lấp lánh, có thể thấy được có vài bông tuyết đang rơi, trắng tinh.

Cô tiến sát đến gần Lục Trì, thấy hai tai anh đỏ lên thì không nhịn được cười trộm, nói nhỏ vào tai anh: “Tiểu nói lắp, nhìn kia, tuyết rơi rồi.”

Đây là tuyết đầu mùa của mùa đông năm nay.

Cô hôn Lục Trì.

Thật tốt.

Chương 28

Editor: Trà Đá.

“Tuyết rơi!” Không biết ai đột nhiên lên tiếng.

Ánh đèn trong nháy mắt sáng lên, vừa đúng lúc tiết mục cũng kết thúc, học sinh trong phòng học tập trung bên cửa sổ.

Tuyết rơi không lớn, nhưng có thể thấy bông tuyết rơi xuống.

Tuyết đầu mùa lại rơi trúng vào đêm giáng sinh, khiến cho mọi người có cảm giác rất khác nhau.

Triệu Như Băng ở phía trước, thấy hai người ở phía sau chung đụng hòa hợp, lại không cẩn thận bóp phải chỗ bị thương, đau tê tái.

“Đường Nhân thật không biết xấu hổ.” Hoàng Mật đột nhiên nói tới.

Cô ta xem thường nhất là kiểu con gái sống chết vì đàn ông, cả ngày lẫn đêm cứ bám theo người ta, cũng không nhìn đến mọi người xung quanh.

Trần Thần đứng gần Triệu Như Băng thấy nét mặt của cô ta đang cực kỳ khó chịu, lôi kéo Hoàng Mật: “Đừng nói nữa.”

Hoàng Mật hừ một tiếng: “Sao không nói được, suốt ngày chạy qua lớp mình, ve vãn tán tỉnh, bộ không ảnh hưởng đến chuyện học hành sao?”

Hoàng Mật làm như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, bỗng trợn to hai mắt: “Chắc chắn là cậu ta cố tình, bám lấy Lục Trì để khiến cậu ta xao nhãng việc học, thành tích sẽ bị rớt hạng, vậy thì Đường Nhân có thể leo lên vị trí thứ nhất rồi!”

Hoàng Mật càng nghĩ càng thấy có lý, Lục Trì vừa mới chuyển qua đã bị Đường Nhân bám lấy, làm gì có chuyện trùng hợp đến như vậy.

Lục Trì mới cướp vị trí thứ nhất của Đường Nhân, với tính cách của cô thì chắc chắn không phục, vậy nên mới bám lấy Lục Trì để nhồi nhét những chuyện khác vào trong đầu anh, khiến cho anh rớt hạng vậy thì cô đạt được mục đích rồi.

“Không nghĩ ra Đường Nhân là loại người như vậy.” Hoàng Mật căm phẫn.

Trần Thần còn chưa kịp mở miệng, thì đã nghe Triệu Như Băng lạnh lùng lên tiếng: “Bớt nói nhảm.”

Hoàng Mật còn muốn phản bác, nhưng nhìn thấy nét mặt của Triệu Như Băng rõ ràng là không vui, nên cô ta ngừng lại nhưng trên mặt vẫn còn chút tức giận.

Cô ta nhìn về phía sau lớp, trong lòng không phục.

Dựa vào cái gì mà cả ngày không thấy Đường Nhân động vào quyển sách mà lại có thể đứng vị trí thứ nhất thứ nhì, nói Lục Trì đứng nhất thì còn có thể đứng, người ta cả ngày đọc nát quyển sách, lớp tự nhiên của bọn họ đâu phải ai cũng đâu phải dựa hoàn toàn vào trí thông minh trời cho.

Không chừng trường học đã bao che việc Đường Nhân nhiều lần

gian dối thì sao?

Đường Nhân nhạy cảm, ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng.

Không nghĩ ra người không ưa cô là Triệu Như Băng lại cúi đầu, ngược lại có một nữ sinh đứng bên cạnh nhìn cô với vẻ mặt cực kỳ bất mãn.

Cô suy nghĩ cô cũng đâu đắc tội gì với người này trong lớp tự nhiên, xem ra vô tình gây thù hằn rồi.

Nếu cô biết rõ suy nghĩ của đối phương, chỉ sợ cô sẽ cười đến rụng răng mất thôi.

...

Hiện tại Đường Minh ngồi phía trước, đang muốn khoe chuyện này với bạn cùng bàn, vừa quay đầu lại đã ngây người, nửa ngày mới nghẹn ra được một câu: “Ôi trời, Lục Trì cậu...”

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Đường Nhân đáp lại.

Đường Minh nháy nháy mắt mấy cái: “Không có gì, không có gì.”

Nhưng không ai biết trong lòng anh ta đã thét lên “F*ck” bay đầy trời rồi!

Trời ạ, Đường Minh vậy mà lại có thể thấy được Lục Trì đỏ mặt!

Đỏ mặt!

Đường Minh cẩn thận nhớ lại hình ảnh vừa rồi, tuyệt đối không nhìn nhầm, Lục Trì thật sự đỏ mặt, mặt anh bình thường rất nhợt nhạt nên

khi đỏ mặt thì hiện lên rất rõ ràng, hơn nữa đỏ ở trên má thì không phải đỏ mặt thì là gì?

Chẳng lẽ Đường Nhân đã làm gì sao?

Đường Minh vuốt vuốt cằm, trước kia cho dù Đường Nhân có làm gì thì nét mặt của Lục Trì không bao giờ thay đổi, hôm nay lại đỏ mặt... Nhất định là có bí mật không thể để người khác biết.

Nhưng anh ta suy nghĩ một lúc lâu cũng không thể nghĩ ra được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Vừa rồi lúc biểu diễn thì cả lớp tối đen như mực, chỉ có trên bục giảng sáng đèn, anh ta cũng không để ý đến đằng sau.

Nghĩ lại thật hối hận!

...

Đường Nhân nhìn chăm chăm Lục Trì đầy hứng thú.

Kể từ lúc đèn sáng, thì Lục Trì đã dịch ra một khoảng cách với cô.

Hai cái bàn xếp sát cạnh nhau, khoảng cách xa nhất anh tạo ra được bằng cách ngồi dựa sát vào tường, ngồi ngay ngắn thẳng tắp.

Trên khuôn mặt tái nhợt được nhuộm đỏ, nét mặt tỏ vẻ cực kỳ đứng đắn, hơi thờ cảm dục mưòi phần.

Lục Trì nắm chặt bút viết, hai mắt nhìn chăm chăm trang giấy trắng, bên cạnh lại có người đang nhìn chăm chăm mình, quả thật như đang ngồi trên đồng than.

Xúc giác mềm mại tựa hồ như còn lưu lại trên môi, mang theo hương

thơm riêng biệt.

Các giác quan của Lục Trì bị khuếch đại, bàn tay trái để cạnh bàn không tự chủ được từ từ đưa lên...

“Tiếp tục đi tiếp tục đi!”

Bên cạnh đột nhiên có tiếng kêu, Lục Trì trong nháy mắt hoàn hồn, nhìn thấy bàn tay trái của anh đang gần cái cằm, lúc này chợt ngẩn ra.

Dư quang lại liếc nhìn Đường Nhân ở bên cạnh, nghĩ đến bản thân suýt chút nữa lấy tay sờ lên môi thì lập tức phát hoảng, cố tình sửa sang lại cổ áo để che giấu.

Đường Nhân chống cằm, như có điều đang suy nghĩ.

Phòng học lại tắt đèn một lần nữa.

Ngắm tuyết rơi đã rồi lại tắt đèn, còn một lúc nữa mới hết tiệc tối, nhưng bây giờ tất cả mọi người đã cực kỳ náo nhiệt.

Người chủ trì ở phía trước dũng dạc nói.

Phòng học lại ảm ỉ đủ loại âm thanh.

Đường Nhân nhích qua, lặng lẽ tiến đến bên cạnh Lục Trì, nhỏ giọng nói: “Đỏ mặt trông cũng đáng yêu phết.”

Cô vừa nói xong, thì cũng cảm giác được cả cơ thể Lục Trì cứng đờ.

Một lúc sau, Lục Trì mới thốt ra được một âm ngắn ngủi: “Khụ.”

Hiện tại phòng học tối đen như mực, không ai có thể nhìn thấy rõ bộ dáng của anh, điều này khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Lúc này anh mới dám giơ tay trái lên chạm vào mặt, có chút nóng.

Trong đầu anh lập tức hiện lên cảnh tượng lúc đó, mọi thứ cực kỳ rõ ràng, cho dù có làm cách gì cũng không bỏ đi được.

Đường Nhân không nói thêm gì nữa.

Bức quá nhanh sẽ khiến cho hậu quả bị ngược lại, chi bằng buông lỏng một chút, dù sao vẫn còn hơn nửa năm.

Ở lớp tự nhiên được một lúc nữa, Đường Nhân không nói không rằng quay về lớp 14.

~

Lớp tự nhiên bắt đầu sớm, thì sẽ kết thúc sớm, hơn nữa bởi vì đa số học sinh lớp tự nhiên đều chuyên tâm cho việc học, cho nên cũng không có nhiều tiết mục.

Sau khi kết thúc, mọi người bắt đầu thu dọn, cũng có người mệt mỏi ngồi nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm cùng với bạn học.

Đường Minh quay đầu lại không thấy Đường Nhân đâu, anh ta lập tức quay lại chỗ ngồi.

Một lúc sau, cuối cùng không nhận được lòng hiếu kỳ của bản thân, lặng lẽ tiến đến bên cạnh, hỏi: “Cái đó... Lục Trì, lúc nãy tớ nhìn thấy cậu...”

Lục Trì nhìn Đường Minh với vẻ mặt nghi hoặc.

Thấy bộ dạng này của anh khiến Đường Minh không hỏi nổi nữa, nửa câu sau còn ngậm trong miệng mất nửa ngày lại quyết định nuốt xuống, làm bộ tự nhiên chuyển đề tài: “Ban nãy Đường Nhân đến tìm cậu có chuyện gì sao?”

Lục Trì cúi xuống, bình tĩnh nói: “Làm... Làm bài.”

Làm bài?

Bộ tính trêu khi sao? Đường Minh cũng không tin làm bài có thể khiến Lục Trì đỏ mặt, chỉ là giải đề mà hai người tranh cãi đến đỏ mặt sao?

Không thể tin được.

Nhưng Lục Trì bày ra bộ dáng không muốn nói nhiều, Đường Minh cũng chắc chắn có cạy miệng anh đến cỡ nào cũng không ra, nên chỉ có thể tự mình suy đoán.

...

Lớp 14 vẫn còn đang biểu diễn những tiết mục đã chuẩn bị.

Tô Khả Tây phát hiện ra có người ngồi xuống bên cạnh, nhin không được mở miệng: “Cũng còn biết đường trở về sao.”

Đường Nhân duỗi tay bóp mặt cô ta: “Ha ha ha.”

“Cái thứ bỉ ổi.” Tô Khả Tây hất tay cô ra, cái điệu cười “Ha ha ha” của Đường Nhân khiến cô ta nổi hết da gà, “Không làm gì bất thường đó chứ?”

Đường Nhân bí hiểm lắc đầu.

Tô Khả Tây nghi ngờ nhìn chăm chăm Đường Nhân, sao lại không làm gì bất thường được chứ, trông cô cao húng như vậy mà.

Chẳng lẽ là Lục Trì đã làm gì với Đường Nhân sao?

Tô Khả Tây suy nghĩ, hoàn toàn nghĩ về khả năng ngược lại.

~

Tiệc giáng sinh kết thúc, mọi người quay lại với cường độ học tập bận rộn được vài ngày thì đã đến tiệc mừng năm mới.

Tiệc mừng năm mới không giống với tiệc giáng sinh tổ chức ở từng lớp, mà được tổ chức ở hội trường với những tiệc mục đã được diễn tập, đến người dẫn chương trình cũng được tuyển.

Về phần người đến xem tham dự không chỉ có học sinh cấp ba, mà có lẽ còn có vài vị lãnh đạo.

Nhưng có vẻ các vị lãnh đạo cũng không có hứng thú xem học sinh biểu diễn, chỉ là năm ngoái có hiệu trưởng đến dự, năm nay không biết sẽ là ai đến.

Sau khi hết tiết học, trường học bắt đầu thông báo cho các học sinh tập trung ở hội trường.

Hội trường của trường rất lớn, đầu tư từ trước đến nay cũng không nhỏ, đương nhiên trường học có mấy ngàn người, nhưng lần này chỉ có học sinh cấp ba tập trung lại.

Buổi tiệc cuối cùng của thời học sinh trước khi bước vào kỳ thi tốt

nghiệp và đại học.

Lễ phục đã được chuẩn bị từ sớm, chỉ là đêm nay mới đưa tới, bởi vì có cả thầy cô giáo tham dự, cho nên hội trường cũng đông vui.

Lễ phục trông cũng khá đắt tiền, hơn nữa đều là học sinh cuối cấp ba, học kỳ sau cũng không còn thời gian bao nhiêu, cho nên lễ phục cũng được đầu tư không ít, đường nét rất tinh xảo.

Ban đầu theo kịch bản của Đường Nhân là sẽ kéo Lục Trì cùng biểu diễn, đáng tiếc Lục Trì không muốn, cô cũng không ép anh, chỉ có thể để người khác thay thế.

Tô khả Tây vừa vặn rất nhiệt tình, xung phong đóng vai thủ lĩnh.

Hậu trường không lớn, cho nên bọn họ ở trong lớp bên cạnh chuẩn bị, không chen lấn với các lớp khác.

Cửa lớp đột nhiên bị đẩy ra, Lộ Dã thờ hớn hển nói: “Lục Trì có ở đây không?”

“Không có.” Không biết là ai đã trả lời.

“Không có sao?” Lộ Dã hỏi lại “Trời ạ, chạy đi đâu rồi không biết, vừa rồi hội học sinh có đến kiểm tra số lượng, những ai không tham gia biểu diễn thì phải có mặt ở hội trường.”

Lúc đi ra khỏi phòng học còn thấy người, vậy mà đến hội trường lại không thấy bóng dáng đâu.

Hội học sinh cũng đang bắt đầu kiểm tra, ai có mặt thì phải ký tên vào bảng danh sách, mặc dù cũng không có gì, nhưng nếu bị giáo viên chủ nhiệm biết được thì cũng là chuyện không tốt.

Trong phòng học đột nhiên yên tĩnh.

Đường Nhân đang giúp Tô Khả Tây đội tóc giả, nghe được câu này, tay cũng ngừng lại.

Tô Khả Tây lén nhìn nét mặt Đường Nhân qua tấm gương.

Mấy ngày qua Đường Nhân cũng không đi tìm Lục Trì, nếu có ngẫu nhiên chạm mặt trên hành lang thì cô cũng bày ra bộ dáng bình thản, khiến một đám quần chúng đứng xung quanh đều bị chấn động.

Mặc dù cô ta cũng không quen biết gì Lục Trì, nhưng nhìn qua tính cách của anh mà nói, thì anh phải có mặt đúng giờ mới đúng chứ...

Lớp trưởng pha trò: “Hay là có chuyện gì rồi, hôm nay tớ có thấy cậu ấy ra ngoài cổng trường, hình như là mẹ cậu ấy đến... Nhưng tớ cũng không chắc, cậu đi xem thử một chút coi sao.”

Mặc dù anh ta cũng không chắc chắn.

Lộc Dã còn chưa trả lời, Đường Nhân đã xoay người: “Để tớ đi tìm.”

Trên mặt cô rất bình tĩnh, không giống với lúc bình thường, trong lúc nhất thời tất cả mọi người xung quanh đều ngừng tay, không ai phát ra tiếng động.

Vẫn là Tô Khả Tây phản ứng trước: “Tớ bên này tự lo được, cậu đi mau đi.”

Lộc Dã theo sát nói: “Vây cũng được, tớ quay về nói với hội học sinh một tiếng, chuyện này giao cho chị Nhân.”

Có Đường Nhân ở đây, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Ừm.” Đường Nhân gật đầu.

Cô lập tức rời khỏi phòng học.

~

Vừa rời Đường Nhân nghe rõ ràng từng lời của lớp trưởng.

Đường Nhân chưa từng gặp qua mẹ của Lục Trì, nhưng cô cũng có chút ít suy đoán sau sự việc xảy ra lần trước giữa anh với Lục Vũ, ít ra mọi chuyện không tốt như cô tưởng.

Nếu người đã đến, hiện tại chắc chắn không được vào.

Trường tư nhân Gia Thủy bình thường không cho phép phụ huynh vào trường, nhất là phụ huynh của học sinh cấp ba, chỉ có thể ngồi trong phòng chờ, chờ học sinh xác nhận rồi mới có thể đi vào, hơn nữa phải ra về ngay trong ngày.

Lần cuối cùng cô thấy Lục Trì là lúc rời phòng học xuống hội trường, chắc hẳn bây giờ anh vẫn còn đang ở chỗ cổng trường.

Hội trường ở bên khu nhà hành chính, khoảng cách ra đến cổng trường rất dài, mà còn phải đi xuyên qua cầu đi bộ mới tới được.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, mấy ngày nay trời đã sáng hơn.

Đường Nhân tăng tốc độ chạy, cuối cùng thấy bóng dáng của Lục Trì ở cách đó không xa.

Đối với bóng lưng của Lục Trì, cô chắc chắn không nhận lầm.

Chạy tới gần lại càng thêm xác định.

Lục Trì và mẹ anh quả nhiên đang đứng trước cổng trường, hai người hình như đang giằng co chuyện gì đó, mà từ lúc cô chạy đến gần, thì thấy vẻ mặt mẹ anh có chút điên cuồng.

Đường Nhân bước chậm tới, chưa tới gần đã nghe thấy giọng của mẹ anh.

“Trì Trì, mau đi với mẹ!” Vương Tử Diễm nói.

Bà ta nắm lấy cánh tay Lục Trì không buông, cứ làm bầm lều bầu.

Lục Trì thấy vẻ mặt của bà không đúng lắm, không dám dùng quá sức, cổ tay bị bà nắm lấy có chút đau, hơi nhăn mày.

“Mẹ, mẹ đi... Đi về trước đi...”

Anh còn chưa nói xong đã bị bà cắt ngang: “Không được! Con nhất định phải đi với mẹ, nếu không sẽ bị hấn bắt đi, con là con trai mẹ! Nhất định phải đi với mẹ!”

Lời nói của Lục Trì bị chặn ở trong họng, có chút oán trách bản thân vì tật nói lắp.

Anh không biết thời gian còn chưa tới nửa tháng đã xảy ra chuyện gì, mà mẹ anh đã biến thành cái dạng này.

Lần trước lúc anh chuẩn bị rời khỏi nhà, đã thành công thuyết phục mẹ anh ly hôn ba anh, anh còn nghĩ lần sau về nhà chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nhưng bây giờ không biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Càng gấp càng rối, Lục Trì nói chuyện khó khăn, anh vừa định rút tay ra, thì mẹ anh lại dùng lực mạnh hơn nắm chặt cổ tay anh.

“Trì Trì... Đi với mẹ... Đi, đi...” Vương Tử Diễm nói.

Trực giác Đường Nhân mách bảo chuyện này không đúng, điệu bộ của mẹ anh giống như sắp điên lên rồi, người bình thường sao lại nói với con trai của mình như vậy?

Cổ tay Lục Trì có chút rướm máu: “Mẹ, mẹ...”

Vương Tử Diễm mắt đếc tai ngơ, lặp lại câu nói lúc nãy, còn ngồi chồm hổm xuống, kéo theo Lục Trì ngồi xuống theo.

Đường Nhân từ phía sau đi lên, ánh mắt cô rơi vào cổ tay đỏ bừng rướm máu của anh, hai mắt nheo lại, cả trái tim cô đau đớn, ngược lại lại thấy Lục Trì đang an ủi mẹ anh, cô đau lòng duỗi tay chạm vào anh.

Thấy người xa lạ chạm vào con trai mình, Vương Tử Diễm càng thêm nhạy cảm, trực tiếp kéo Lục Trì về phía mình, Lục Trì không đề phòng, trong nháy mắt ngã lệt trên mặt đất.

Cùng lúc đó, thì Vương Tử Diễm cũng hét ầm lên.

Chương 29

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân vội vàng tiến tới tách hai người ra.

Ngược lại Vương Tử Diễm lại càng thêm điên cuồng, kéo Lục Trì về phía mình, trong miệng liên tục nói những câu nghe không hiểu nổi.

Xem ra bà ta chỉ đấm đá lung tung, dường như không còn thần thức?

Chờ đến khi bà ta tung ra một động tác, Đường Nhân thiếu chút nữa là hít một ngụm khí lạnh, tay mắt lạnh lẽo, trực tiếp đẩy Lục Trì ra, che chắn trước mặt anh, bị va chạm cho nên phát ra tiếng kêu đau đớn.

Mẹ anh điên cuồng lên nên sức lực cũng không nhỏ, cứ chăm chăm đánh vào người Đường Nhân.

Không nghĩ tới Vương Tử Diễm lại bị bất tỉnh.

Đường Nhân không nghĩ kết quả lại như thế này, cô duỗi tay lay lay Vương Tử Diễm, quả thật là bị bất tỉnh, không có một chút phản ứng nào, tóc dài cũng loạn.

Lục Trì ôm lấy mẹ anh, nói: “Cậu... Cậu mặc kệ đi.”

Đường Nhân trừng anh: “Cậu là người của tớ, sao tớ có thể mặc kệ được?”

Lục Trì: “...”

Đường Nhân không một chút thẹn thùng, phúi phúi quần áo đứng lên: “Phải đến bệnh viện thôi, cũng may bệnh viện ở gần đây.”

Vừa vặn đối diện trường tư nhân Gia Thủy mới xây dựng một bệnh viện loại ba, từ chỗ bọn họ đứng có thể thấy tên bệnh viện, hiện tại không có chỗ nào tốt hơn chỗ đó.

“Ừ.” Lục Trì cúi đầu đáp lại.

Hiện tại mẹ anh đã hoàn toàn bất tỉnh, nhưng nhìn chung vẫn rất bất an.

Lục Trì cõng mẹ anh lên.

Đường Nhân cũng vừa may có mang theo điện thoại di động bên người, cô lập tức bấm 120.

“Đau... Đau không?”

Đường Nhân nghi hoặc, cô thu di động lại ngẩng đầu lên thì phát hiện ra Lục Trì đang nhìn cô chăm chăm.

Lục Trì thấy cô không có phản ứng, lại hỏi một lần nữa.

Đường Nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn anh lắc lắc đầu.

Hai người đi ra cổng.

“Hai đứa muốn đi đâu?” Bảo vệ kêu lên.

Buổi tối không thể để học sinh ra khỏi trường, lẽ như có chuyện gì

không may xảy ra thì mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu ông ta, trước kia không phải là không có chuyện phát sinh.

Trước kia ông ta xem tin tức, trên báo chí nói có trường nội trú nọ cho học sinh ra ngoài vào buổi tối, sau đó bị xe đụng, cha mẹ tới nhà trường làm nháo nhào một phen.

Làm bảo vệ trước cổng trường không thể để cho chuyện này xảy ra.

Đường Nhân chỉ chỉ phía đối diện: “Chúng cháu muốn đến bệnh viện.”

Bác bảo vệ có chút khó khăn: “Định đi như vậy sao? Gọi xe cứu thương chưa?”

“Dạ chưa tới.” Đường Nhân nói.

Mùa đông không thể ở bên ngoài lâu được, cô đảo tròn mắt, xoay người nói với Lục Trì: “Trong phòng bảo vệ có máy sưởi, đưa mẹ cậu vào trong chờ xe cứu thương đến.”

Lục Trì không nói lời nào, nhắc chân đi vào trong.

Bác bảo vệ đi tới hỗ trợ, nhưng bị Lục Trì ngăn cản.

“Vậy thì vào trong chờ xe cứu thương đến.” Bác bảo vệ nói, “Xe cứu thương chắc cũng sẽ tới nhanh thôi, đợi chút đi, ra ngoài nguy hiểm lắm.”

Vừa dứt lời, âm thanh xe cứu thương lập tức vang lên ở trước cửa.

Vài y tá đi xuống, động tác thuần thục chuyển Vương Tử Diễm qua băng ca, Lục Trì nhìn Đường Nhân, rời sải bước đi.

Đường Nhân cũng vội vàng chạy theo sau, nếu không xe cứu thương sẽ chạy đi mất.

“Nè nè...”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của bác bảo vệ, Đường Nhân nói: “Tí nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho ba cháu. Vội lại đi theo cùng xe cứu thương cũng không sao.”

Bác bảo vệ vốn muốn đi cùng, nhưng nghĩ lại hôm nay người trực ban cùng bác lại xin nghỉ bệnh, nên cũng không thể rời khỏi vị trí làm việc được.

Sau khi cửa xe cứu thương đóng lại, bác bảo vệ lập tức gọi điện thoại cho giáo viên.

Mặc dù không biết rõ nam sinh kia học lớp nào, nhưng bác bảo vệ vẫn biết Đường Nhân học lớp 14, cho nên lập tức thông báo cho Lâm Nhữ biết.

~

Trong xe cứu thương rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nói chuyện của bác sĩ và y tá trên xe.

Lục Trì chăm chú nhìn Vương Tử Diễm, mặt bà ta trông rất yếu ớt, đôi môi mỏng tái nhợt.

Đường Nhân nhỏ giọng: “Lục Trì, đừng lo lắng quá.”

Cô cũng không ngờ rằng sự tình lại đến mức này.

“Tay.” Đường Nhân kinh ngạc kêu lên.

Vừa rồi cô không chú ý, hiện tại nhìn thấy trên tay Lục Trì lộ ra vết đỏ rõ ràng, còn có dấu móng tay lưu lại, nghiêm trọng nhất là lúc anh bị té nên bị thương, miệng vết thương rỉ ra một chút máu.

Lục Trì nhắm mắt, theo phản xạ giấu tay ra phía sau.

Đường Nhân trực tiếp kéo tay anh, hàng lông mày thanh tú cau lại, lo lắng nói: “Cậu xem nè, chảy máu rồi, phải băng bó lại gấp.”

“Không... Không sao hết...” Lục Trì lí nhí trả lời.

Y tá nghe thấy vậy, lại nhanh chóng thoa oxy già cho Lục Trì.

Trong cả quá trình được sơ cứu thì Lục Trì chỉ im lặng, cặp kính che kín mắt anh, cho nên từ góc nhìn của Đường Nhân cũng không thể biết được tâm tình của anh như thế nào.

Đến lúc băng bó vết thương, Đường Nhân đột nhiên vươn tay ra: “Chị y tá, để em làm cho ạ.”

Y tá sửng sò, nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt của Đường Nhân, y tá lập tức hiểu ra, nhưng vẫn hỏi: “Em biết cách làm sao?”

“Dạ biết, trước kia em có học qua.” Đường Nhân gật đầu.

Trước kia cô hay bị thương khi đánh nhau nên thường xuyên lên phòng y tế, sau đó cô tự học cách xử lý vết thương.

“Được, nhớ cẩn thận một chút.” Y tá cũng không làm khó dễ, dù sao cũng chỉ là rách da, không có gì nghiêm trọng.

Lục Trì có chút bất mãn nhìn Đường Nhân.

Đường Nhân vỗ vỗ tay anh, cười nói: “Yên tâm, kỹ thuật của tớ tốt lắm đó.”

Đối với người cô quý trọng, thì chắc chắn cô sẽ rất cẩn thận, cô nhẹ nhàng cẩn thận không làm đau anh.

Lục Trì cũng không rút tay lại, ngẫm đồng ý hành vi của cô.

Đèn chiếu trên khuôn mặt Đường Nhân, lông mi đen nhánh khẽ rung, ánh mắt xinh đẹp thường ngày khẽ rũ xuống, vẫn khiến người khác chú ý.

Hai tai Lục Trì giật giật, anh xoay đầu đi chỗ khác không nhìn cô nữa.

...

Bệnh viện cách trường học không xa lắm, xe cứu thương đi mấy phút đã tới nơi.

Sau khi kiểm tra một loạt xong thì cũng đã là nửa đêm, cuối cùng Vương Tử Diễm được xác nhận là do thần kinh căng thẳng dẫn đến bất tỉnh, lại thêm ăn uống không đủ chất, chỉ cần truyền nước là được.

Sau khi bệnh nhân được đưa về phòng riêng, bác sĩ có dặn dò vài câu, rồi rời khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại Lục Trì và Đường Nhân ở đó.

Chủ nhiệm lớp tự nhiên thầy giáo Ngô cũng đã tới nơi.

Sau khi thấy tình hình cũng âm thầm thở dài một tiếng, tính cách của

Lục Trì không phải bị ảnh hưởng bởi gia đình sao, lần này cũng xảy ra chuyện này.

Thầy giáo Ngô nhìn về phía đối diện: “Đường Nhân, em đi về trước đi, có thầy ở đây là được rồi.”

Đường Nhân trực tiếp trả lời: “Không.”

“...” Thầy giáo Ngô không biết phải nói gì.

Trên thực tế thì thầy giáo Ngô không phải chủ nhiệm lớp của Đường Nhân, hơn nữa đoán chừng cho dù cô giáo Lâm có đến nói cũng vô dụng, cùng lắm thì thấy ấy ở lại đây cũng không thể xảy ra chuyện gì được.

Lục Trì thấp giọng nói vài câu với thầy giáo Ngô.

Thầy giáo Ngô có chút ngây người, chỉ có thể thở dài, rời khỏi phòng bệnh, đi đóng viện phí.

Đến nửa đêm, bệnh viện cũng không có nhiều bệnh nhân, hành lang cũng chỉ có vài y tá đi đi lại lại.

Lục Trì nhìn Đường Nhân, cương quyết nói: “Cậu... Cậu về... Về đi.”

Hiếm khi thấy anh cương quyết như vậy, Đường Nhân cũng không kịp phản ứng, cho đến khi Lục Trì lặp lại lời nói một lần nữa.

“Được, tớ về.” Đường Nhân bất đắc dĩ nói.

~

Nửa đêm, Vương Tử Diễm đột nhiên rên rĩ.

Động tĩnh không lớn, nhưng lại khiến Lục Trì bừng tỉnh, anh dí sát tai lại gần mới nghe được bà nói "...Nước", sau đó lại không nghe được nữa.

Trong phòng bệnh chỉ có hai mẹ con bọn họ.

Phòng tắm của phòng bệnh nằm ở ngoài, Lục Trì đành phải ra ngoài, hiện tại anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Mởi đẩy cửa ra, ánh mắt anh lập tức cố định tại một chỗ.

Đường Nhân đang ngủ gà ngủ gật ở trên ghế hành lang.

"A?"

Đột nhiên có giọng nói nho nhỏ truyền đến.

Lục Trì đang ngậy người nhìn Đường Nhân, nghe thấy tiếng nói thì lập tức hoàn hồn, quay đầu lại nhìn mới thấy có một y tá đang đi tới.

"Không phải hai người đi cùng nhau sao?" Y tá lại gần, nghi ngờ nhỏ giọng hỏi, "Mấy tiếng trước tôi thấy cô ấy ngồi đó, sao không về mà lại ngủ ở đây?"

Lục Trì trợn to hai mắt: "Mấy... Mấy tiếng trước?"

"Đúng vậy." Y tá gật đầu, suy nghĩ một chút, "Khi đó... Khoảng 12 giờ khuya."

Vài tiếng trước cô ta đến phòng bệnh nhân kiểm tra, thấy có một cô gái xinh đẹp đang ngồi một mình ở ghế hành lang, có đến hỏi thăm hai ba câu.

Khi đó cô gái này còn nói là ngồi một chút rồi đi, cho nên cô ta cũng không hỏi nữa.

Sau khi kiểm tra bệnh nhân xong, cô ta lại không yên tâm hỏi lại một lần nữa, sau khi xác nhận cô gái không nói dối mới yên tâm rời đi.

Hiện tại cũng đã ba giờ sáng, ai ngờ cô gái đó lại ngủ ở đây, không an toàn chút nào, hơn nữa bây giờ cũng đang là mùa đông.

Mặc dù bệnh viện có mở máy sưởi, nhưng cũng không quá cao, nếu tỉnh thì cảm thấy bình thường, nhưng khi ngủ nhất định sẽ bị lạnh.

Lục Trì không trả lời.

“Để tôi đánh thức cô ấy dậy, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh mất.” Y tá nói.

Y tá chuẩn bị tới đánh thức Đường Nhân, lại bị người sau lưng giữ lại, Lục Trì lắc lắc đầu, giọng nói cực thấp: “Không... Không cần.”

“Hả?” Y tá đại khái cũng hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, nhưng mà không kịp phản ứng.

Lục Trì trực tiếp đi vượt qua y tá, nhỏ giọng nói: “Để tôi.”

“Vậy cũng được, nhớ phải nhẹ nhàng một chút nhé.” Y tá mỉm cười dặn dò, cầm thuốc đi vào phòng bệnh nhân.

Hành lang lại khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại hai người.

Môi Lục Trì động động, cúi gập người, đang chuẩn bị duỗi tay, thì người trên mặt ghế đột nhiên động một cái, anh lập tức thu tay về.

Đường Nhân cau mày, co người lại.

Thấy cô không tỉnh lại, Lục Trì thầm thở phào nhẹ nhõm, cởi áo khoác ra đắp lên người cô.

Rồi sau đó cẩn thận bế cô lên, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Đường Nhân cũng không tỉnh lại, chỉ hơi nhúu mày, Lục Trì đứng yên không dám động đậy.

Y tá vừa đúng lúc đi từ phòng bệnh nhân ra, thấy bộ dạng này của anh, muốn đi qua giúp đỡ.

Chưa đợi y tá đi lại, Lục Trì đã lắc lắc đầu, rõ ràng không cần cô ta giúp đỡ, nên đành phải đứng đó xem.

Đường Nhân cử động một chút nhưng vẫn không tỉnh lại, ngược lại lại tìm được tư thế thoải mái ngã vào trong lòng Lục Trì, sau đó dần lông mày tiếp tục ngủ.

Lục Trì thở hắt ra một hơi.

Anh còn sợ cô sẽ tỉnh lại. Cũng may cô ngủ rất sâu.

Cửa phòng bệnh chưa đóng, Lục Trì nghiêng người, rón rén đi tận vào giường trong cùng.

Y tá đứng ngoài cửa không đi, nhìn chăm chăm hai người trong phòng bệnh.

Tuổi cô ta cũng không lớn lắm, lúc đầu nhìn qua cũng cảm thấy rất bình thường, nhưng sau khi chứng kiến một loạt hành động diễn ra thì xem ra cũng không bình thường, chàng trai rất trân trọng cô gái.

Không muốn đánh thức cô gái, động tác lại còn rất nhẹ nhàng.

Mặc dù trên mặt thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng không ngờ lại là người rất tỉ mỉ, khiến cho cô ta rất có cảm tình.

Bây giờ còn có chàng trai nào có tâm như thế? Cô ta lắc đầu rời đi.

...

Trong phòng bệnh chỉ bật một ngọn đèn, càng đi vào bên trong càng tối. Hai giường ở bên trong đều trống không.

Lục Trì chậm rãi đi đến cái giường thứ hai, cúi người cẩn thận đặt Đường Nhân xuống, rất sợ đánh thức cô. Sau khi thấy cô vẫn còn say giấc, anh kéo chăn lên đắp cho cô, cúi người chỉnh lại tư thế cho cô.

Đường Nhân đột nhiên duỗi tay vòng qua cổ anh, kéo anh xuống.

Bình thường sức lực của cô không nhỏ, Lục Trì bị kéo xuống bất ngờ, thiếu chút nữa là đè lên người cô, cũng may anh phản xạ nhanh lẹ chống tay trên giường mới không bị ngã.

Lục Trì mở to mắt, không dám cử động, giờ phút này khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau một gang tay, một mùi thơm như có như không bay vào mũi anh.

Ở khoảng cách gần nên cái gì cũng nhìn thấy rất rõ.

Đường Nhân có làn da rất đẹp, lông tơ trên mặt rất nhỏ, không có một chút mụn, bóng loáng giống như trứng gà lột, sắc môi màu hồng anh đào, ướt át mê người.

Lục Trì đột nhiên nhắm mắt lại.

Đường Nhân nửa ngày không có động tĩnh gì, anh mới vươn tay muốn lấy tay cô ra.

Nhưng khi anh vừa động phải làn da mịn màng bàn tay cô, thì nghe thấy cô thì thầm một câu.

“Lục Trì, đã hôn tớ rồi thì là người của tớ.”

Chương 30

Editor: Trà Đá.

Tim Lục Trì như ngừng đập một chút.

Anh còn nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng, kèm theo tiếng làm bầm.

Đường Nhân lúc ngủ rất khác với lúc bình thường, vẻ mặt sinh động hoạt bát ban ngày bây giờ trở nên yên tĩnh, lại có một sức quyến rũ rất đặc biệt.

Đợi một lúc lâu, Lục Trì không thấy phản ứng tiếp theo.

Đường Nhân hoàn toàn không có động tác tiếp theo, chỉ tiếp tục ngủ, nhẹ nhàng thu tay về rồi trở mình, đưa lưng về phía anh, lộ ra mái tóc đen dài.

Hoàn toàn là nói mớ.

Lục Trì từ từ đứng thẳng dậy, đứng ở bên cạnh giường nhìn người đang ngủ, gò má trắng nõn bị đầu tóc rối bời ngăn cản một chút, như ẩn như hiện.

Một lúc lâu sau, anh tự tay nhéo nhéo lỗ tai mình, một luồng khí lành lạnh yếu ớt từ đầu ngón tay truyền đến.

Anh có chút vụng trộm nhìn Đường Nhân, trong lòng thở phào một cái, may là cô ngủ say không biết gì, nếu không chỉ sợ lại muốn trêu chọc anh rồi.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, dịch dịch chần lại, lúc này mới nhớ ra phải ra ngoài lấy nước, nên vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Không nghĩ tới lúc đi lấy nước lại chạm mặt phải y tá kia.

Cô y tá này đang phải trực đêm, có chút buồn ngủ, còn đang che miệng ngáp dài ngáp ngắn. Nhìn thấy anh đến, nói: “Lại gặp cậu nữa, cậu còn đang đi học hả?”

“Vâng.” Lục Trì cúi đầu trả lời.

“Lần sau không nên để con gái ngủ bên ngoài như vậy nhé, nguy hiểm.” Cô y tá đi ra khỏi phòng tắm trước, không nhìn được mở miệng nhắc nhở lần nữa.

Bước chân Lục Trì dừng lại, gật đầu với cô ta.

Sau khi quay trở lại phòng bệnh thì cho Vương Tử Diễm uống nước, nhưng anh cũng không buồn ngủ, ngồi ở bên giường chờ đợi.

Lục Trì không ngừng đưa mắt nhìn về phía chiếc giường trong cùng, đôi mắt có vẻ u ám.

Lúc đó anh muốn cô đi về, vì ở bên này không cần thiết, hơn nữa cũng không muốn cô trễ nãi việc học, một mình anh bị ảnh hưởng là đủ rồi.

Thật không ngờ Đường Nhân hoàn toàn không nghe lời anh.

Nhớ lại hình ảnh Đường Nhân ngủ gà ngủ gật trên ghế hành lang bệnh viện, Lục Trì mím chặt môi.

~

Lúc Đường Nhân tỉnh lại thì trời đã sáng.

Cô lờ mờ mở mắt, ngậy ngốc nhìn trần nhà màu trắng, cuối cùng hoàn hồn, định đứng lên đi thì lập tức thấy Lục Trì đang nằm ngủ ở giường bên cạnh.

Đường Nhân nhẹ nhàng vén chăn lên, xuống giường rời khỏi phòng bệnh.

Bệnh viện này mới xây, cho nên trong toilet có cả bàn chải đánh răng, phục vụ rất tốt.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, cô lập tức đi ra ngoài, mới vừa đi đến khúc queo cua, thì chạm mặt với cô y tá, cô ta nhìn Đường Nhân cười cười: “Tối hôm qua sao lại dám ngủ ở bên ngoài như vậy, không sợ lạnh hả.”

Lúc này cô nhớ ra đó là cô y tá đêm hôm qua hỏi chuyện cô, Đường Nhân nhìn cô y tá cười cười.

“Lúc rạng sáng, anh chàng đó bế em vào phòng bệnh nhân.” Cô y tá tiếp tục nói, “Lần sau có ở trong bệnh viện cũng không được ngủ như vậy, quá nguy hiểm, dù sao em cũng là con gái mà.”

“Cậu ấy bế em á?” Đường Nhân chỉ chỉ vào phòng bệnh nhân.

“Đúng vậy, chị định tới gọi em dậy thì bị cậu ta ngăn lại, động tác của cậu ta cực kỳ nhẹ nhàng, như không muốn đánh thức em dậy ý.” Cô y tá nói, “Hai người là học sinh trường tư nhân Gia Thủy sao?”

Đừng nói là yêu sớm chứ?

Xem ra cô y tá này không biết bọn họ còn là học sinh, Đường Nhân giảo hoạt nói: “Không phải, bọn em tốt nghiệp năm trước rồi.”

“Nhìn em còn rất nhỏ tuổi.”

Hai người tán gẫu một lát, rồi sau đó tách ra.

Bên cạnh bệnh viện có không ít tiệm ăn uống, Đường Nhân mua bữa sáng ở một tiệm ăn gần đó, rồi sau đó quay lại phòng bệnh nhân.

~

Khi Lục Trì tỉnh lại thì đã tám giờ sáng.

Sau khi thấy Vương Tử Diễm còn chưa tỉnh lại, anh theo phản xạ nhìn về phía giường trong cùng, không thấy người trên giường, chăn gối lộn xộn còn chưa gấp lại.

Không hiểu tại sao Lục Trì có chút không vui.

Sau khi ngây người mấy giây, anh đi ra ngoài rửa mặt, sau đó quay lại gấp chăn, còn chưa đợi anh ngồi xuống, thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Người đi vào là Đường Nhân.

“Cậu dậy rồi hả?” Đường Nhân bày ra khuôn mặt tươi tắn.

Lục Trì có chút sững sốt.

Nhưng nghĩ lại tối hôm qua cô cũng luôn luôn chờ ở đây, buổi sáng có xuất hiện trong phòng bệnh cũng không có gì bất ngờ.

Anh cúi đầu xuống, có chút không biết làm sao.

Đường Nhân không phát hiện ra điểm không thích hợp, nhưng suy nghĩ trong phòng bệnh còn có bệnh nhân, cô đè thấp giọng nói: “Tớ mua bữa sáng rồi, cậu mau tới đây ăn đi.”

Lục Trì đứng cách đó không xa, nhìn thấy cô đang cười tươi như hoa.

Lòng ngực anh bị kéo căng một cái.

~

Rốt cuộc Vương Tử Diễm cũng đã tỉnh lại sau một ngày hôn mê.

Chủ nhiệm lớp tự nhiên thầy giáo Ngô làm đơn xin nghỉ học cho Lục Trì, sau đó còn nói với chủ nhiệm lớp 14 Lâm Nhữ, thuận tiện làm đơn xin nghỉ học cho Đường Nhân.

Mặc dù Đường Nhân không cần đơn xin phép.

Sau khi khôi phục lại tinh thần thì Vương Tử Diễm lập tức yêu cầu xuất viện, bị Lục Trì ngăn lại.

Ngày hôm qua hai người cũng đã đủ điên cuồng rồi.

Đường Nhân thấy bà ta tỉnh lại thì tránh ra ngoài phòng bệnh nhân, trong lòng cô biết rõ Lục Trì chắc chắn không muốn để cô thấy sự tình này.

Không lâu sau đó Lục Trì cũng đi ra ngoài,

“Phải về sao?” Đường Nhân ngẩng đầu hỏi.

Lục Trì gật đầu.

“Cậu còn chưa ăn cơm tối đâu đấy.” Đường Nhân chọc chọc ngực anh, “Bọn mình đi ăn trước rồi về cũng được, dù sao bây giờ quay lại trường cũng đang là giờ tự học buổi tối mà.”

Lúc này anh chỉ lo đút cháo cho mẹ anh ăn.

Lục Trì nhìn chăm chăm cô mấy giây, cổ họng động động, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái.

~

Bệnh viện gần sông, Đường Nhân dẫn anh đi tới đó.

Sát bờ sông có một quán ăn vỉa hè bán thịt nướng các loại, mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng vẫn có tốm ba tốp năm tụ tập.

Cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi, chỉ đại vài món ăn, hiện tại không nên ăn nhiều quá.

Sau đó cô chống cằm nói chuyện với Lục Trì, mới nói được vài câu đã nghe bàn phía sau có tiếng khóc.

Cô quay đầu lại xem.

Cô thấy có một cô gái thanh tú đang khóc, tuổi cũng không sai biệt với cô lắm, trên mặt có trang điểm một chút.

Mà ngồi đối diện cô là một nam một nữ, trông rất thân mật.

“Tại sao...” Cô gái kia thút thít hỏi.

Người con trai đáp: “Hai chúng ta không hợp, từ đó đến nay anh chỉ xem em là em gái thôi.”

Em gái?

Nghe thấy hai chữ này Đường Nhân như muốn bật cười, lấy lý do này để bắt cá hai tay á.

Hai bàn cách không xa lắm, Đường Nhân suy nghĩ một chút, cuối cùng duỗi tay ra, đặt một tờ khăn giấy nơi góc bàn.

Cô gái vốn đang khóc, đột nhiên thấy có tờ khăn giấy nơi góc bàn thì rất sửng sờ, quay đầu lại nhìn.

Đường Nhân trực tiếp nói: “Đừng khóc, có oan ức gì thì cũng không được khóc trước mặt mọi người, mất giá lắm.”

Nếu là cô, thì đã đánh bể mặt người con trai kia rồi.

“Chuyện của cô hả?” Người con trai kia đứng lên, đập bàn một cái, ngang ngược nói: “Xen vào chuyện của người khác, tôi với bạn gái tôi gây gỗ mắc mớ gì tới cô?”

Đường Nhân không nhìn hắn ta, giễu cợt nói: “Lớn to đầu rồi bót làm trò lại được không?”

Cô mới không rảnh để quản chuyện bắt cá hai tay của hắn ta.

Người con trai kia bị cô chửi cảm thấy bực tức, hắn ta đẩy cô gái đang ôm cánh tay mình ra, định tiến lên đánh người.

Đường Nhân hừ lạnh một tiếng, cô vốn không định nhúng tay vào chuyện bát nháo kiểu này, nhưng không nghĩ tới chính mình lại không chịu được.

Cô trực tiếp dùng tay ấn hấn ta xuống mặt bàn, động tác mau lẹ của cô khiến vài người không kịp phản ứng, áo lông hoàn toàn không ngăn cản được tốc độ ra tay của cô.

“Không phải mày giỏi lắm sao? Có bản lĩnh bắt cá hai cơ mà.”

Lục Trì ở sau lưng khẽ nhú mày, ánh mắt rơi vào nơi hai người tiếp xúc, trong mắt lóe lên một tia không vui.

Cô gái bị đẩy ra hét lên một tiếng, rồi bỏ chạy.

Người con trai kia cũng không ngờ tới là cô gái đi cùng bỏ chạy, hiện tại càng bối rối hơn, hơn nữa giấy giữa nửa ngày cũng không thoát ra được.

Lục Trì tiến tới kéo hai người ra, đẩy Đường Nhân ra phía sau mình.

Lúc này người con trai kia mới đứng thẳng lên được, xoay người lại thấy người đứng trước mặt cao hơn một cái đầu đang lạnh lùng nhìn hấn ta, mặt anh không chút thay đổi, sinh ra một khí thế khó hiểu.

Hấn ta không tìm được lui về phía sau, đụng vào cái bàn lão đảo, sau đó vội vàng đứng lên: “Bọn mày chờ mà coi!”

Nói xong rồi lập tức bỏ chạy.

Đường Nhân bĩu môi, Lục Trì vừa vặn xoay người lại thì thấy bộ mặt này của cô, cô phát hiện anh đang nhìn mình thì lập tức le lưỡi cười hì hì.

Lục Trì không quan tâm, quay trở về chỗ ngồi.

Chưa được bao lâu, Đường Nhân lại nghe thấy động tĩnh từ bàn gần đó.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, thấy trên bàn có vài lon bia, Đường Nhân thấy cô gái kia đang uống bia, mặc dù lon bia không lớn, nhưng hết lon này đến lon khác thì cũng quá nhiều rồi.

Sau khi uống được vài ngụm lại tiếp tục khóc, khóc xong lại tiếp tục uống, nhìn rất hỗn loạn.

Lục Trì xoay đầu cô lại, thấp giọng nói: “Đừng... Đừng nhìn nữa.”

Đường Nhân nhìn thẳng vào mắt anh, đáp: “Được, không nhìn nữa.”

Trong lúc bọn họ đang ăn thịt nướng thì cô gái khóc sưng mắt ở bàn gần đó đi đến trước bàn Đường Nhân, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đường Nhân mỉm cười: “Không cần cảm ơn.”

Nếu không phải hôm nay tâm tình cô đang vui vẻ, thì đừng mong hẳn ta có thể chạy thoát.

Trong mắt cô gái kia còn ươn ướt, ánh đèn ban đêm chiếu vào khiến hai mắt trở nên long lanh.

Cô gái vụng trộm liên tục liếc nhìn người con trai mang kính lạnh lùng ngồi đối diện, giật giật khóe miệng, nhẹ nhàng nói: “Dù sao cũng cảm ơn. Chúc hai người hạnh phúc.”

Nói xong, lập tức xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất vào màn

đêm.

Đường Nhân cũng bị bất ngờ, cô không nghĩ tới câu nói cuối cùng của cô gái kia là như vậy, mặc dù cô ta cười không nổi nhưng cũng cố gắng cười chúc phúc.

Cô quay đầu lại nhìn thấy Lục Trì đang ngẩn người, khua khua tay, tiến lại gần nói: “Thấy chưa, người đi đường còn biết cậu là của tớ đấy.”

Lục Trì còn chưa kịp nói, Đường Nhân lại mở miệng: “Nếu cậu không đối xử tốt với tớ, thì tớ sẽ... Tớ sẽ...”

Nghẹn nửa ngày, cuối cùng cô vuốt vuốt mái tóc, giọng nói thì thào: “Tớ sẽ trói cậu lại trên giường.”

Ai bảo bộ dáng của anh quá đẹp mắt làm chi.

Lục Trì: “...”

Chương 31

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân cũng không quan tâm nhiều đến sự tình của mẹ Lục Trì.

Đầu tiên là với thân phận của cô thì cũng không thể quản được, hơn nữa cô cảm thấy mẹ Lục Trì có ấn tượng không tốt về cô, khả năng là vì nguyên nhân cô xông vào ngăn cản hai mẹ con họ.

Và lại đó là chuyện trong nhà người ta, cô có quản thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngày thứ hai đến lớp, Lâm Nhữ hỏi vài câu, sau đó bỏ qua cho cô, sau đó cô cũng biết được là cô giáo Lâm làm đơn xin phép cho cô.

Vào tiết tự học buổi tối, Đường Vu Vi đến lớp cô.

Đường Nhân nhõng nhẽo: “Ba, ba không yên tâm về con sao.”

“Ta là ba con nên đương nhiên phải lo lắng cho con rồi.” Đường Vu Vi trừng mắt, “Con xem lại con đi, đừng để ba và giáo viên chủ nhiệm cứ nhắc nhở con mãi như vậy.”

“Nhưng mà con thích cậu ấy.” Đường Nhân kéo kéo cánh tay ông, “Lục Trì đáng yêu như vậy, con rất thích, ba nhất định cũng sẽ thích cho mà coi.”

Đường Vu Vi: “...”

Đường Nhân lại nói thêm: “Cho nên ba đừng quản nhiều quá, thành tích của con nhất định không hạ, mà con cũng không làm ảnh hưởng đến người khác.”

Đường Vưu Vi định phản bác, nhưng lại nghe thấy giọng nói của con gái: “Từ khi thích Lục Trì thì con có động lực học hành hơn nè, so ra thì tốt hơn nhiều so với việc ra ngoài đánh nhau phải không ba?”

“ ... ”

Đường Vưu Vi suy nghĩ một lúc, hình như cũng có tốt hơn một chút. Ít ra không cần lo lắng về vấn đề an toàn, có trời mới biết vì chuyện con gái hay ra ngoài đánh nhau mà khiến tóc ông rụng không biết bao nhiêu mà lần.

Không hiểu tại sao ông ta hiền lành như vậy lại có đứa con gái thích đánh nhau, nhất định là lỗi ở Tường Thu Hoan, cái gì mà phải đi học võ thuật để khỏe để phòng thân, cứ như bây giờ có phải tốt hơn không.

Đường Nhân vỗ vỗ bụng ông, thấp giọng nói: “Ba, con biết có chừng mực mà.”

Đường Vưu Vi xoa xoa đầu cô rồi rời đi.

Cuối cùng cũng dỗ được ba mình, Đường Nhân cười cười, duỗi lưng một cái rồi quay trở lại phòng học.

...

“A, Lục Trì, sao cậu lại đi từ phía kia?” Lộ Dĩ hỏi.

Lục Trì nhớ lại chuyện vừa rồi anh lên cầu thang không cẩn thận nghe được màn hội thoại kia, hai tai giật giật, lầy lý do: “Đi... Đi nhầm.”

Lộc Dã: “...”

Cầu thang ở ngay bên cạnh lớp tự nhiên, còn Lục Trì lại đi từ phía cầu thang xa lắc đầu bên kia, học ở đây hơn nửa học kỳ rồi còn đi nhầm sao?

~

Giờ tự học buổi tối kết thúc lúc 10 giờ 40, nhưng không ít học sinh còn ở lại trong lớp, giành giật từng giây từng phút.

Lớp 14 chỉ còn nhiều nhất mười người ở lại trong lớp.

Đường Nhân không nói chuyện, cũng không có ý định đi về.

Hơn nữa lần này Tô Khả Tây có thể nói là đang trong giai đoạn tình cảm mãnh liệt, toàn tâm toàn ý tập trung học tập, chỉ còn thiếu việc cầm sách lên văn phòng hỏi giáo viên mà thôi.

Đường Nhân cũng mặc kệ chuyện của Lục Vũ và Tô Khả Tây.

Trong lúc cô đang ngẩn người, trước bàn đột nhiên xuất hiện một tập tài liệu lạ, trên mặt tài liệu có ghi hai chữ vật lý to đùng.

Đường Nhân nhanh chóng nhìn sang, quả nhiên là Lục Trì đang ngồi bên cạnh cô.

Tô Khả Tây đã nhanh chóng chuồn lên bàn trên, nháy mắt với cô.

“Cậu tới... Có việc gì hả?” Đường Nhân chần chừ hỏi.

Lục Trì liếc cô một cái, sau đó quay đầu nhìn thẳng lên bảng đen, trong miệng cố nói ra mấy chữ: “Học... Học phụ đạo.”

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của anh, lại còn ráng cố gắng gồng mình, Đường Nhân nhin không được nhếch miệng, cô nghiêng đầu nhìn anh: “Học phụ đạo cái gì? Con mọt sách.”

Lục Trì đẩy tập tài liệu qua: “Vật lý.”

Ngón tay đẹp mắt của anh đang gõ gõ lên tập tài liệu.

Đường Nhân cầm lấy tập tài liệu, lật vài trang, cảm thấy tập tài liệu này rất khác so với bản lần trước Lục Trì soạn giúp cô, quyển này thiên về phần lấy điểm số trong bài thi, bản kia thiên về luyện tập.

Cô gật gật đầu, ngời thẳng người: “Được, bắt đầu thôi.” Cô tiến sát tới gần anh nhỏ giọng nói: “Vậy cậu chỉ là gia sư riêng của tớ thôi đó.”

Lục Trì ho nhẹ vài tiếng, không đáp lại cô, ngược lại mở tài liệu ra: “Làm... Làm cho xong đề... Đề này.”

Đường Nhân thu hồi ánh mắt, đáp: “Được.”

~

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã gần đến ngày thi.

Cả một học kỳ chuyên tâm ôn tập vì lần thi này, không chỉ học sinh căng thẳng, mà ngay cả giáo viên cũng căng thẳng.

Đoạn thời gian này, thành tích môn vật lý của Đường Nhân không khiến người ta thất vọng, giáo viên vật lý thay nhau dặn dò, muốn cô thoải mái, thả lỏng tinh thần.

Toàn tỉnh như nhau, nếu được lọt nhóm mười người đứng đầu thì cực kỳ vẻ vang.

Lâm Nhữ nói: “Nhất định không được rớt, sai một điểm là thua cả ngàn người, một điểm thôi là có thể thay đổi cả tương lai đó.”

Năm ngoái thủ khoa và người đứng nhì chỉ chênh lệch đúng một điểm, đừng nói bọn họ cảm thấy tiếc, chỉ sợ hai học sinh một người thì cảm thấy may mắn, người kia lại hối tiếc.

Cái danh thủ khoa toàn tỉnh thật sự có sức hút lớn.

Đây là lần đầu tiên toàn tỉnh tổ chức thi thử, mặc dù còn có thi thử lần hai lần ba.

Lâm Nhữ mỉm cười: “Trong thời gian này, thành tích môn vật lý của em đã tiện bộ hơn rất nhiều, giáo viên vật lý có lời khen em, cứ tiếp tục phát huy như thế nhé.”

Mỗi giáo viên đều yêu thích học trò giỏi, mặc dù học sinh yếu kém cũng không đến nỗi nào, nhưng nếu thành tích của học sinh đạt được cao hơn thì đương nhiên sẽ vui hơn.

“Vâng.” Đường Nhân đáp lời.

Thành tích cái gì, cô cũng không quan tâm lắm, chỉ là thi thử thôi mà.

Còn nữa, cô cười ngọt ngào, trong khoảng thời gian này, tối nào Lục Trì cũng đến lớp cô, sau đó phụ đạo môn vật lý cho cô.

Ngay từ đầu cô nghĩ chắc cũng được một hai lần gì thôi, ai ngờ rông rã liên tục gần nửa tháng, đến chính cô còn cảm thấy hoảng sợ nữa mà.

Cho dù cô có nói thế nào đi nữa thì Lục Trì cũng không nghe.

Điểm số môn vật lý của cô ngày được cải thiện, cuối cùng cũng nắm chắc được ở một mức độ nhất định, chỉ kém điểm tối đa một hai điểm, có lần còn đạt được điểm tối đa.

Cô vốn ghét những dạng toán liên quan đến sơ đồ hình vẽ, đã không thích thì cũng không muốn động não.

Nhưng Lục Trì lại ép buộc cô, anh còn tìm những dạng toán liên quan đến sơ đồ hình vẽ, bắt buộc cô phải động não giải bài.

Nhưng dù sao được người cô thích phụ đạo, tâm tình cũng tốt hơn.

~

Ngày thi, để không xảy ra gian lận nên ở trường thi được xáo trộn, cả giám thị coi thi cũng từ trường khác tới.

Buổi sáng Đường Nhân vừa rời giường, chỉ nghe thấy Trương Mai ở bên kia la oai oái: “Hồi hộp quá, không biết có làm được hay không đây, nếu năm nay thi không được thì đừng nghĩ tới năm sau...”

Đã là gần cuối tháng giêng, tương đương với gần cuối năm, thi xong thì được nghỉ phép về nhà, cho nên các bạn học ai cũng lo lắng qua năm mới thì không tốt.

Trương Mai mặc quần áo tràng hoàng, ánh mắt u oán nhìn Đường

Nhân thay quần áo: “Tớ ước được bình tĩnh giống như cậu.”

Đường Nhân không nâng mí mắt, nói: “Hâm mộ đến vậy cơ á.”

“Ừ.”

Vài học sinh đi đến căn tin, vì đến sớm nên cũng không cần xếp hàng, mang theo sữa đậu nành và bánh bao trên đường vừa đi vừa ăn.

Thời tiết mùa đông lạnh thấu xương.

Tối hôm qua còn có tuyết rơi, ở trường học không có người dọn tuyết, nên bây giờ đi dẫm lên tuyết nghe âm thanh xôm xộp bên tai.

“Đường Nhân, người phía trước có phải Lục Trì nhà cậu không?”
Trương Mai đột nhiên mở miệng.

Đường Nhân giương mắt nhìn qua, cái bóng dáng quen thuộc kia không phải của anh thì còn là của ai nữa chứ.

Lục Trì đang đi cùng Lộc Dã và Đường Minh, Lộc Dã và Đường Minh đang so bì đúng sai, Lục Trì đi bên cạnh yên tĩnh lại vững vàng.

Đường Nhân hút lấy hút để sữa đậu nành, sau đó tăng tốc độ đi tới.

Tô Khả Tây và Trương Mai còn mở miệng nói: “Cố lên cố lên!”

...

Lục Trì đột nhiên bị ai đó vồ vào bả vai, anh quay đầu về bên trái, không có ai.

Đường Nhân xuất hiện ở phía bên phải: “Sao cậu ngốc quá vậy.”

Đột nhiên có người xuất hiện, Lộc Dã và Đường Minh hoảng sợ nhảy dựng lên: “Á.”

“Lục Trì, tớ đột nhiên nhớ ra mình chưa ăn no lắm, tớ đi mua thêm cái bánh bao.” Lộc Dã nói.

Đường Minh theo sát phía sau: “Tớ nữa! Tớ phải mua thêm sữa đậu nành!”

Hai người nói xong rồi bỏ đi, Lục Trì động đậy môi muốn nói, nửa ngày cũng không thốt nên lời, một lúc sau bất đắc dĩ quay đầu lại.

Đường Nhân hút sữa đậu nành: “Lục Trì, lâu không gặp, có nhớ tớ không.”

“...” Lục Trì cảm thấy có gì đó sai sai, anh đáp lại một cách máy móc: “Mới gặp... Gặp tối hôm qua mà.”

Rõ ràng tối hôm qua còn giúp cô học phụ đạo, làm gì có chuyện lâu rồi không gặp mặt.

Đường Nhân không biết xấu hổ, nói: “Cả đêm thời gian dài như vậy đương nhiên là tớ chờ không được rồi.”

Lục Trì yên lặng, đứng ra anh không nên lên tiếng mới phải.

Y như rằng tất cả học sinh đều bị xáo trộn lên hết, cô và Lục Trì một người ở lầu một, một người ở lầu ba, một người ngồi ở góc khuất phía đông, một người ở góc khuất bên phải.

Lục Trì không nói nữa, lập tức đi về phía trước.

Đường Nhân đi bên cạnh nói không ngừng những chuyện trên trời dưới đất.

Đường Minh và Lộ Dĩ đi phía sau, có thể nghe thấy giọng nói của Đường Nhân.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tiếp xúc hơn nửa học kỳ, bọn họ đều biết rõ tính tình Lục Trì không thích nghe những chuyện tầm phào.

Hôm nay mặt trời mọc phía tây sao?

~

Sau khi thi xong còn sớm, trường học khuyến khích học sinh ở trong lớp tự học, dù sao cũng còn dư thời gian của nguyên một tiết mới đến giờ ăn trưa, không thể lãng phí.

Được một nửa thời gian tự học thì bên ngoài đột nhiên trời mưa. Trời mưa cực kỳ lớn, làm tan đi một chút tuyết, khiến đường đi trở nên khó khăn hơn.

Tô Khả Tây nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Hên quá, tớ có mang theo ô.”

Trận mưa này quá lớn, coi như là trận mưa đầu tiên của mùa đông, tiếng mưa rào rào ngoài cửa sổ nghe rõ mồn một cho dù có đóng cửa sổ.

Trong lớp thỉnh thoảng có mấy học sinh than thở chuyện không mang ô.

Đường Nhân không lên tiếng, quay quay cây bút, cô luôn có hai cây ô, một cái để phòng học, một cái ở ký túc xá.

“Ai da, chắc chút nữa sẽ có rất nhiều người đội mưa về đây.” Tô Khả Tây nói.

Tất cả mọi người đang hỏi xung quanh xem ai mang theo ô, sau đó xin đi nhờ ô về ký túc xá, dù sao cũng đều ở chung một chỗ.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người vội vàng tràn ra ngoài.

Đường Nhân đi cuối cùng với Tô Khả Tây, di chuyển chậm chạp.

“Cái đó...”

Tô Khả Tây vừa quay đầu thì thấy một cảnh tượng không dám tin, cô ta dụi mắt, chần chừ kéo tay áo Đường Nhân.

Hai người bọn cô vừa đi xuống tới chỗ rẽ lầu một, từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy tình hình phía dưới.

Trời mưa cực kỳ lớn, khiến mọi thứ xung quanh trông mơ hồ.

Lục Trì đứng ở trên hành lang đối diện, trông thấy trời mưa nên bước chân có chút chần chừ, trên khuôn mặt thanh tú lộ rõ vẻ bức dọc.

Đường Nhân ném sách cho Tô Khả Tây: “Mang về giúp tớ.”

Nói xong, cô cầm lấy ô của mình sai bước chạy ra ngoài.

Chưa đợi cô chạy đến bên cạnh, Lục Trì đã chạy ra khỏi hành lang,

toàn thân dầm mưa được mấy giây đã ướt đẫm, quần áo dính sát vào người.

Vóc dáng anh cao, bước chân rất lớn, lại chạy gấp, Đường Nhân cầm ô chạy theo phía sau không kịp anh.

Mắt sắp thấy anh chạy xa, Đường Nhân gọi to: “Lục Trì.”

Giữa trời mưa lớn, Lục Trì xoay người, mượn màn mưa mờ hồ nhìn cô.

Đường Nhân vội vàng chạy tới, cô thấp hơn anh một cái đầu, cũng chỉ có thể giơ cao ô lên, bất mãn nói: “Mưa to như vậy sao cậu không đi nhờ ô chung với bạn học?”

Cầm Lục Trì bạnh ra, từng giọt mưa đọng trên tóc, rơi xuống, cả khuôn mặt bị ướt mờ hơi nước, dâng lên một không khí mờ ám xung quanh.

Tóc đen bị nước bện thành từng sợi, che ở trên trán, làm nổi bật lên làn da trắng bạch của anh, tự dưng có một chút quyến rũ.

Nước mưa theo cổ anh rơi vào trong quần áo anh, yết hầu anh khẽ nhúc nhích.

Thực sắc tính dã*

Đường Nhân nuốt một ngụm nước bọt.

Cái này giống như một mỹ nam đang tắm, không ngờ Lục Trì bị ướt mưa lại có bộ dáng này, vẫn một mực không lấy mắt kính xuống.

Lục Trì quay đầu đi chỗ khác, không nhìn cô.

Đường Nhân định nói cái gì đó, thì cái ô trong tay cô bị anh lấy qua, trên đỉnh đầu rơi xuống giọng nói trầm khàn: “Đi.”

“Ừ đi.” Cô bưng tỉnh.

*Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Chương 32

Editor: Trà Đá.

Đối với bộ dáng vội vàng của Đường Nhân, thì Lục Trì lại xem như không có gì.

Vóc dáng Lục Trì cao, rất thích hợp cầm ô, Đường Nhân ngoan ngoãn đi bên cạnh anh.

Đường Nhân nói: “Cậu không mang theo ô, sao không qua hỏi tứ, tứ có mang theo ô nè!”

Lục Trì nghĩ thầm, anh làm sao biết được cô có mang theo ô chứ.

Đường Nhân còn nói: “Ô của tứ cũng chính là ô của cậu.”

Những hạt mưa tiếp tục rơi trên mặt ô, phát ra tiếng lộp độp, áp đảo hết những tiếng ồn ào xung quanh.

Nhưng Lục Trì vẫn nghe rõ lời nói của Đường Nhân.

~

Cách căn tin một đoạn, bọn họ mới phát hiện ra đường đi đã bị ngập.

Học sinh có mang ô hay không mang ô cũng trực tiếp đi qua vũng nước, nước mưa đã ngập đến mắt cá chân, một màu vẫn đục không chịu nổi.

“Trời ơi, qua kiểu gì đây?”

“Hôm nay chắc khỏi ăn quá.”

“Hôm nay siêu thị nhỏ cũng không mở cửa, trong này lại ngập nước như vậy, chẳng lẽ phải đi qua sao ta?”

Bây giờ đang là mùa đông, lội nước chắc chắn rất lạnh, hầu như mọi người không biết phải làm sao, nhưng lại không thể không ăn, rồi rầm lao xao một đoàn.

Chuyện này khiến không ít người tụ tập xung quanh.

Có vài tiếng kêu rên vang vọng ở phía trước.

Lục Trì và Đường Nhân cũng dừng lại ở bên kia không nhúc nhích.

Đường Nhân cúi đầu nhìn đôi giày đi tuyết của mình, hôm nay lại là giày cổ thấp, nước ngập tới mắt cá chân, chắc chắn nước sẽ vào trong giày nếu lội qua nước.

Cô khẽ thở dài.

Cô ghét nhất cảm giác giày bị thấm nước, dính dính lạnh lạnh, cực kỳ khó chịu.

Lục Trì cũng cúi đầu, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào đôi giày của cô.

Một lúc lâu sau, anh mở miệng hỏi: “Ở ký túc xá có... Có đồ ăn vặt không?”

“Hôm qua mới ăn hết.” Đường Nhân khổ sở lắc lắc đầu, hôm qua cô

và Tô Khả Tây đã lấy ra ăn hết.

Trong ánh mắt Lục Trì lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Đang khi nói chuyện lại có vài người trực tiếp lội qua nước, đứng trên bậc thang la oai oái, cởi giày ra vắt nước, mùa đông đi giày bông lại còn lội nước nên nước thấm đầy vào giày.

Đường Nhân lại thờ dài, kéo kéo anh: “Chúng ta cũng lội qua đi.”

Nói xong cô đưa một chân ra.

Đúng lúc này, Lục Trì đột nhiên giữ cô lại, trực tiếp nhét ô vào trong tay cô, một giây sau lập tức bế cô lên.

Đến bản thân Đường Nhân còn chưa kịp phản ứng, cô mở to hai mắt.

Cô hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Lục Trì bình tĩnh trả lời: “Lội... Lội nước.”

“...” Đường Nhân nắm lấy áo anh: “Đang mùa đông, tớ lại nặng nữa, cậu bế tớ sao nổi?”

Lục Trì: “...” Rõ ràng rất nhẹ.

Anh không phản bác, nhắc chân lội qua nước.

Đường Nhân vui sướng ở trong lòng Lục Trì, cười trộm.

Cảm giác này giống như lần trước cô hôn trộm anh, buổi tối trốn trong chăn cũng có thể tự bật cười.

Đường Minh và Lộc Dã cũng đứng trong đám người tụ tập quanh vũng nước.

Hai người rối rắm nửa ngày, quyết định quay lại ký túc xá, lần trước còn dư thùng mì tôm, về ăn tạm, dù sao cũng không phải lần một lần hai ăn mì tôm.

Ai ngờ vừa quay đầu lại thấy Lục Trì đang khom lưng bế Đường Nhân lên.

Vu Xuân lao ra từ trong đám người, la lớn: “A.”

Anh ta vội vàng hét lên: “Tránh ra tránh ra! Mau nhường đường!”

Cả đám người đang chăm chú nhìn vũng nước thì lập tức quay đầu lại, chứng kiến thấy một màn kinh thiên động địa, bỗng chốc ào ào tránh ra hai bên.

Cảm giác hôm nay đã thấy được chuyện tình...

Lục Trì nghiêm mặt, nhất là khi phát hiện tất cả ánh mắt của mọi người đang tập trung trên người mình, thì hô hấp anh ngày càng nặng nề hơn.

Mắt anh nhìn thẳng phía trước, trực tiếp lợi qua vũng nước.

Trong chớp mắt, hai người đã đứng trên bậc thang trước cửa căn tin.

Các nữ sinh vây xem cũng không nhin được bàn tán to nhỏ, tâm tình thiếu nữ như muốn nổ tung, quên luôn cả việc bọn họ chưa ăn cơm.

Đường Minh hỏi: “Có phải tớ vừa nằm mơ không?”

Lộc Dã đáp: “Mơ giữa ban ngày rồi.”

Cho dù đã từng nhìn thấy những hình ảnh hơi thân mật của hai người trước đó, nhưng cũng không ngờ hôm nay Lộc Trì dám bế Đường Nhân vào lòng trước mặt nhiều người như vậy.

~

Trong căn tin rất ít người.

Lộc Trì và Đường Nhân vừa đã vào đã được trực tiếp lấy cơm, vốn định mang về ăn, nhưng bây giờ chỉ có thể ngồi ở căn tin ăn.

“Phải yêu cầu trường học thay đổi món ăn mới được.” Đường Nhân dùng muỗng đâm đâm đĩa cơm, “Cậu nhìn cậu xem, gầy như vậy rồi.”

Lộc Trì: “...”

“Mà béo quá cũng khó nhìn.” Đường Nhân xoa xoa mặt, nhìn anh chằm chằm, “Thôi thà cứ như bây giờ đi.”

Lộc Trì nghẹn nửa ngày, cuối cùng nhịn không được ngắt lời cô: “Ăn... Ăn cơm đi.”

“Được được được.” Đường Nhân bĩu môi.

Trong trường học có không ít các cặp đôi, nhất là học sinh cấp ba, áp lực học tập càng lớn, ngược lại càng nảy sinh tình cảm.

Trong trường học nội trú, ngoài lớp học ra thì chỉ có căn tin mới là

nơi có thể vun đắp tình cảm.

Bởi vì ở bên ngoài đều có các giáo viên theo dõi, thầy giám thị có tiếng phát hiện ra những cặp đôi vụng trộm, sau đó trong giờ chào cờ sẽ đọc tên lên trước toàn trường.

Đường Nhân nhìn chăm chăm một cặp đôi ở bàn phía sau lưng Lục Trì.

Hai người đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, căn tin vẫn còn nhiều cặp đôi vụng trộm đút cho nhau ăn, vừa nhìn nhau vừa cười tình ý nồng đậm.

Đường Nhân đột nhiên ngừng tay: “Lục Trì, tay tớ bị đau.”

Lục Trì nhìn cô, bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

Đường Nhân bày ra bộ dáng thê thảm: “Cậu đút tớ ăn đi.”

“...” Lục Trì không thèm để ý đến cô nữa, tiếp tục ăn cơm.

Kết quả nửa ngày không nghe thấy người đối diện lên tiếng, anh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Đường Nhân đang nhìn anh, đôi mắt giống như một chú mèo con đáng thương.

Anh dừng lại, hai hàng lông mày nhíu lại.

Một lúc sau, Lục Trì duỗi tay dùng muỗng của Đường Nhân xúc một muỗng cơm, đưa tới trước mặt cô, mặt không biểu cảm: “Ăn.”

Đường Nhân không khách khí, há miệng ăn, nói mập mờ: “Cậu đút tớ ăn không giống gì hết.”

Lục Trì không còn gì để nói, không giống cái gì, chỉ là đút cơm thôi mà.

Cũng may trong đoạn thời gian còn lại Đường Nhân không yêu cầu gì quái đản nữa, anh cũng thảnh thơi phào nhẹ nhõm.

Chờ sau khi anh ăn xong, Đường Nhân đặt đũa xuống, đột nhiên nhướn người về phía trước nói: “Tớ đáng yêu như vậy, sao cậu lại không rung động chứ? Hứ.”

Lục Trì bị tiếng “Hứ” cuối cùng của cô hăm dọa.

~

Ăn cơm tốn không ít thời gian, lúc đi ra ngoài thì trời đã tạnh mưa.

Vũng nước mưa lớn ban nãy đã rút bớt, bây giờ chỉ còn một lớp mỏng.

Hai người đi từ căn tin quẹo vào đường đi về phía ký túc xá.

Ký túc xá gần căn tin, từ căn tin đi xuyên qua hành lang ra ngoài, đi về phía trước thêm một chút nữa là thấy được khu ký túc xá.

Trong hành lang có hơi tối.

Lục Trì đi trước, Đường Nhân đi phía sau nghe thấy tiếng nam sinh kêu lên: “Á, đau quá.”

Cô vội vàng chạy lại.

Đúng lúc đèn hành lang đột nhiên sáng lên, Đường Nhân thấy rõ cảnh tượng ngay trước mắt, ngẩn người.

Biết Lục Trì đã được mấy tháng, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy được khuôn mặt khi không mang kính của anh, gương mặt mê hoặc, đôi mắt dài hẹp, khiến người khác phải nhìn ngấm mãi.

Cực kỳ đẹp trai.

Nam sinh bị đụng đầu cũng ngây người nhìn Lục Trì.

Một giây sau, Lục Trì lạnh lùng nói: “Cút.”

Bộ dáng hoàn toàn bất đồng với hình ảnh lạnh lùng thường ngày của anh.

Nam sinh bị giật mình, đánh rơi kính Lục Trì trên mặt đất, bị anh hù dọa, bỏ chạy biến mất chỗ cầu thang.

Lục Trì xoay người nhặt kính, Đường Nhân lại nhanh chân hơn chạy lên nhặt lấy mắt kính.

Cô hỏi: “Cậu sao vậy?”

Lục Trì đột nhiên mím môi, mặt mày lạnh lùng thường ngày nhăn nhó.

Anh nhìn thẳng vào mắt Đường Nhân.

Trong nháy mắt, trong lòng Đường Nhân hét lên “Đừng nói Lục Trì học được cách quấy rối người khác” chứ...

Nhưng chưa được bao lâu thì mắt anh dần dần đỏ lên, anh quay đầu đi chỗ khác, đưa tay lấy lại mắt kính trong tay Đường Nhân, đeo lên.

Đường Nhân rõ ràng thấy anh run run.

Sau khi đeo kính lên thì Lục Trì khôi phục lại bộ dáng thường ngày, lạnh lùng kín đáo, hoàn toàn khác với bộ dáng vừa rồi.

Hai người duy trì tư thế ngồi chồm hổm trên mặt đất, không khí như ngừng lại.

Đường Nhân cúi đầu, hỏi: “Lục Trì, sao cậu lại đeo kính không có độ?”

Vừa rồi cô nhặt mắt kính lên phát hiện ra mắt kính hoàn toàn không có độ.

Hô hấp của Lục Trì như bị ngừng lại.

Trong hành lang trở nên yên tĩnh, Lục Trì cứng người không động đậy, môi mím thành một đường.

Đường Nhân chần chừ mở miệng: “Lục Trì, cậu... Ngẩng đầu lên?”

Lục Trì chớp chớp mắt, không nhìn cô: “Không.”

Đường Nhân phát hiện, từ nãy đến giờ Lục Trì không nhìn cô, thậm chí còn nhắm mắt lại.

Anh rõ ràng là không muốn ai nhìn thấy.

Nhưng anh có đôi mắt đẹp như vậy, tại sao phải giấu đi, Đường Nhân có chút không hiểu.

Cô cân nhắc một chút, lại mở miệng hỏi tiếp về vấn đề nhạy cảm: “Lục Trì, sao cậu lại đeo kính?”

...

Ký ức được anh cất giấu sâu trong lòng lại xuất hiện lên một lần nữa.

“A, Lục Trì là con gái!”

“Không đúng không đúng, là con gái, con gái! Ha ha ha!”

“Mau lột quần nó ra, nhất định là giả trai để chơi chung với bọn mình, không biết xấu hổ mà!”

Năm đó lớp năm, sau khi tan học có vài học sinh tụ tập nơi một góc phòng học.

Từ trong khe hở có thể thấy một cậu bé xinh trai đang bị một đám người vây quanh, trong hốc mắt đầy nước mắt, khóc lóc nói:

“Không... Không được...”

“Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!” Bọn họ làm mặt quỷ, duỗi tay túm lấy quần áo cậu bé, “Có đúng mày là con gái không, tại sao phải giả trai?”

...

“Đều là con nít, đùa giỡn thôi mà, sao lại nghiêm trọng như vậy, Dương Dương nhà tôi chỉ là hơi nghịch ngợm một tí, đúng không Dương Dương?”

“Cô giáo, cô xem lại đứa bé đó có chọc mấy bé trai này trước hay không, nếu không thì mắc gì mấy đứa nhỏ lại vây xung quanh, tôi nghi mọi chuyện là do cậu bé đó gây ra!”

“Cô giáo Lý, con trẻ không hiểu chuyện, xin lỗi nhau là được rồi.”

...

Lời nói đứt quãng kết hợp thành vài bức ảnh rời rạc.

Đường Nhân dường như có thể hiểu cảm giác bất lực của Lục Trì khi đó, cộng thêm sắc mặt của những người khác, khiến cô hận không thể có mặt ngay tại lúc đó.

“Tớ... Tớ đi đây.” Lục Trì nói.

“Lục Trì.” Đường Nhân đột nhiên lên tiếng.

Cô nâng cằm anh lên, sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt anh, nghiêm túc nói: “Cậu nên biết là do trời sinh cậu trông rất đẹp trai, những người khác không có ai đẹp trai bằng cậu.”

“Bọn họ chỉ đang ghen tỵ với cậu thôi.” Cô nói.

Lục Trì mở mắt, đối mắt với Đường Nhân xuyên qua tròng kính.

Đôi mắt của Đường Nhân sáng long lanh giống như những vì sao.

Chương 33

Editor: Trà Đá.

Hai người đối mặt một lúc, trên hành lang truyền đến tiếng nói chuyện.

Lục Trì lập tức đứng lên, đẩy tay cô ra, quay mặt rời đi.

Đường Nhân đứng lên sát theo sau, nhìn thấy tay anh rũ xuống, nhanh chóng cầm lấy: “Chỉ mình tớ thấy cậu đẹp trai là được rồi.”

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng cũng sợ nếu câu nói này không khiến tâm trạng anh khá lên, thì sợ rằng hai người sẽ như người xa lạ.

Lục Trì mím môi, không đáp lại cô.

Đường Nhân đang đợi phản ứng tiếp theo của Lục Trì, cũng cảm giác được tay cô đang được anh nắm lấy, một giây sau anh kéo tay cô đi về phía trước.

Anh không buông tay cô ra.

Đường Nhân cực kỳ ngạc nhiên, trong lòng mừng rỡ như muốn nhảy lên.

Cô biết rõ loại ám ảnh tâm lý này khó có thể vượt qua, cũng định bụng sẽ chuyển chủ đề, nhưng cô không ngờ lại có kết quả như thế này.

Nói cách khác, Lục Trì không bài xích cô nữa.

Trong lòng Đường Nhân thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế cô cũng hiểu rõ tầm nghiêm trọng của sự việc.

Nhất là chuyện khiến Lục Trì bị ám ảnh tâm lý tạo nên hậu quả nghiêm trọng như vậy, nếu như cô nói không đúng lúc, thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng cho đến hiện tại mọi thứ cũng đang rất tốt.

Hành lang không dài, chưa được mấy phút hai người đã đi đến cuối hành lang, trời bên ngoài rất sáng, cũng chiếu vào cuối hành lang một chút, có thể thấy học sinh đang đi tới đi lui.

Trước khi tới cửa, Lục Trì rút tay về.

Đường Nhân cũng đoán được, chỉ thầm cười trộm, trước khi ra ngoài, còn vẫy tay về phía anh: “Chiều gặp cậu sau.”

Khuôn mặt cười tươi sáng rỡ, ngũ quan sinh động.

Lục Trì nhìn cô, trong đầu không khỏi suy nghĩ anh chưa từng thấy cô có cảm giác tự ti về bản thân, cả ngày chỉ thấy cô tự tin tỏa sáng.

Nhưng mà... Về điểm này thì anh luôn luôn thiếu sót.

Những lời nói cười nhạo ngày xưa vang lên bên tai, sắc mặt anh dần dần tối đi, lồng ngực cũng có cảm giác rất khó chịu.

Trong thoáng chốc, câu nói kia của cô lại đột ngột xuất hiện, xua tan mọi bóng tối trong lòng anh.

Lục Trì đưa mắt nhìn bóng dáng Đường Nhân biến mất vào bên trong ký túc xá, khóe môi không nhịn được cong lên.

~

Thi cũng nhanh, kết thúc cũng nhanh, điểm số cũng có rất nhanh.

Tất cả ánh mắt của giáo viên hoàn toàn tập trung vào bảng điểm.

Tuy đây không phải là bài thi chính thức, nhưng độ khó cũng ngang ngửa bài thi vào đại học, hơn nữa bảng xếp hạng thành tích của toàn tỉnh cũng được công bố cho tất cả các trường, để thầy cô giáo dễ dàng nhìn ra việc học tập của trường mình như thế nào.

Nhà trường đương nhiên lo lắng, phát phiếu điểm cho từng giáo viên, tặng thêm mỗi giáo viên một bảng thành tích toàn tỉnh.

Toàn bộ phòng làm việc ở tầng ba cao trung cầm bảng thành tích, cực kỳ vui sướng.

Chủ nhiệm lớp tự nhiên, thầy giáo Ngô cầm bảng thành tích, thấy Lục Trì đứng nhất toàn tỉnh thì dường như muốn bay lên.

Đương nhiên là thầy giáo Ngô biết rõ Lục Trì là thiên tài, thỉnh thoảng cũng có sai vài chỗ.

Đây là học sinh mà thầy giáo Ngô cực kỳ thích, mặc dù rất thông minh, nhưng lại không kiêu ngạo, mỗi lần thầy giáo Ngô vô tình thấy Lục Trì thì anh đang đọc sách, tham khảo sách vở tài liệu cũng nhiều hơn các học sinh khác, hơn nữa đối với những bài toán dạng hình học thì đều nắm vững trọng tâm.

Các giáo viên đã không ít lần khen ngợi Lục Trì, thông minh lại chịu khó học tập, sao có thể không thành danh cho được.

“Nếu cứ tiếp tục giữ vững phong độ như vậy thì chắc chắn dành được ghế thủ khoa.”

“Nhìn điểm số này, ôi trời, nếu năm đó tôi mà đạt được số điểm này, thì không phải đã đậu vào đại học Thanh Hoa rồi sao?”

“Thầy giáo Ngô chuẩn bị tiền thưởng mời mọi người ăn cơm nhé!”

Không chỉ thủ khoa được bộ giáo dục tặng thưởng, mà trường học cũng sẽ thưởng cho giáo viên chủ nhiệm lớp thủ khoa, cực kỳ xa xỉ.

Thầy giáo Ngô cười nói: “Đương nhiên rồi.”

Lâm Nhữ xem bảng điểm, không khỏi có chút lo lắng.

Trong khoảng thời gian này, điểm số của Đường Nhân vẫn rất tốt, điểm số môn vật lý rất ổn định, nhưng chỉ sợ giữa chừng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thì có sẽ rất nguy hiểm.

Sau khi thấy tên Đường Nhân đứng thứ ba toàn tỉnh thì mới thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn đến môn vật lý, quả nhiên chỉ thiếu hai điểm.

Ngày xưa toàn mất tám chín điểm môn vật lý, bây giờ có thể tạm yên tâm rồi.

Vào giờ tự học buổi tối, cô gọi Đường Nhân: “Đường Nhân, điểm thi lần này của em rất tốt, tiếp tục phát huy, em đã tiến đến gần cổng trường đại học rồi. Chỉ còn hai lần thi thử nữa thôi, nhất định không được lơ là.”

Rất nhiều học sinh đạt được thành tích tốt rồi thì lập tức lơ là, đến khi thi thử lần hai lập tức bị thấp điểm, nếu như còn hăng hái thì tốt hơn một chút, nếu vẫn tuột dốc không phanh thì cơ hội vào đại học coi như chấm hết.

Lâm Nhữ cũng không hi vọng chuyện này sẽ xảy ra với Đường Nhân.

Đường Nhân cầm lấy bảng điểm, ánh mắt rơi vào điểm số môn vật lý, hơi nhíu mày, cô vậy mà không nghĩ bản thân có thể làm tốt đến vậy...

Sau đó cô đưa mắt nhìn thấy số “3” chói mắt.

Đường Nhân đột nhiên không vui.

Thành tích của Lục Trì đã sớm được truyền ra khắp toàn trường, anh đứng thứ nhất toàn tỉnh, cô đứng thứ ba, còn có một người đứng thứ hai, khiến cho cô không vui.

“Cô Lâm, cô biết điểm của người đứng thứ hai không ạ?”

Lâm Nhữ sững sờ, hỏi lại: “Người đứng thứ hai?”

Đường Nhân gật đầu: “Đứng thứ hai toàn tỉnh ý cô.”

Lâm Nhữ lắc đầu: “Cái này cô không rõ, cô mới vừa cầm bảng điểm thôi, để cô đi hỏi thầy Ngô, chắc thầy ấy biết.”

Nói xong, cô giáo Lâm quay lại phòng làm việc.

Thầy giáo Ngô đương nhiên ngoại giao nhiều, biết được nhiều giáo viên ở các trường khác, vừa nghe Lâm Nhữ hỏi, suy nghĩ một chút

thì trả lời: “Người đứng thứ hai á? Hình như là nam sinh học Nhất Trung, tên gì thì tôi quên rồi, nghe đâu là học sinh đứng nhất Nhất Trung.”

Lâm Nhữ nói lại với Đường Nhân, còn muốn hỏi cô vì sao, sau khi quay lại phòng làm việc mới nghĩ đến việc bản thân bị Đường Nhân lợi dụng lấy đáp án.

Trở lại lớp học, Đường Nhân chống cằm chờ đợi.

Tô Khả Tây còn chưa biết điểm số của mình, cô nhìn bộ dáng của Đường Nhân, suy đoán không biết có chuyện gì, hỏi: “Sao vậy?”

“Tớ đứng thứ ba toàn tỉnh.”

“Thành tích vậy mà còn rầu rĩ không vui gì hả?” Tô Khả Tây trừng mắt, “Vậy chắc tớ phải khóc chết mất.”

“Người đứng thứ hai ở Nhất Trung.”

Tô Khả Tây hỏi: “Mắc gì cậu đi hỏi chuyện đó, đâu có liên quan gì đến cậu.”

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn cô ta, nói: “Tớ với Lục Trì bị ngăn cách bởi người đứng thứ hai, đương nhiên cần phải biết rõ là ai chứ.”

“...” Tô Khả Tây nhịn không được nói, “Ghen gì mà ghen kinh vậy, đến cái này cũng nghĩ ra được.”

Sau giờ tự học tối, Đường Nhân chạm mặt Lục Trì ở bậc cầu thang.

Hai người đi xuống cầu thang cùng nhau, Đường Nhân đột nhiên lên

tiếng: “Tớ chỉ đứng thứ ba.”

Lục Trì đột nhiên nghe thấy cô nói như vậy, không hiểu, ngược lại còn cảm thấy trong giọng nói cô có chút khó chịu, mở miệng: “Tốt... Tốt lắm.”

Mượn ánh sáng mờ hồ ở cầu thang, Đường Nhân sâu kín nhìn anh: “Cậu đứng nhất, ở giữa tớ và cậu còn một người đứng thứ hai chen vào.”

Ngụ ý rất rõ ràng.

Lục Trì thiếu chút nữa bị hụt chân: “...”

~

Ba ngày sau khi bảng thành tích được công bố, bài thi cũng được giảng giải hết, thì lớp đặc biệt cũng bắt đầu.

Lớp đặc biệt hội tụ những học sinh có thành tích cao trong kỳ thi vừa rồi, giáo viên giảng dạy lớp đặc biệt cũng là giáo viên giỏi nhất, chủ nhiệm lớp cũng là người có kinh nghiệm nhiều năm.

Đường Nhân đương nhiên cũng có tên trong lớp đặc biệt.

Lớp đặc biệt được bắt đầu hoạt động sau kỳ nghỉ phép về nhà, cho nên mọi người cũng không gấp gáp.

Đường Nhân thích nhất là việc mọi học sinh trong lớp đặc biệt có thể tự chọn chỗ ngồi.

Có thể bước chân vào lớp đặc biệt thì đều là những học sinh có tính tự giác cao, nên chỗ ngồi cũng tùy ý do bọn họ chọn, lúc đầu khi quy

định này được đưa ra thì cũng có vài giáo viên không hài lòng, nhưng về sau thấy học trò không có phản đối gì thì cũng nhắm mắt làm ngơ.

Sau khi về nhà thì khá rảnh rỗi, ăn cơm tối xong, Đường Nhân cầm di động chơi nửa ngày, đăng nhập Wechat.

Không biết Lục Trì đang làm gì.

Cô gửi tin nhắn đi.

Rất nhanh, bên kia trả lời lại bằng một dấu chấm hỏi.

Bản thân đã ít nói rồi, đến Wechat chỉ thích dùng ký hiệu.

Đường Nhân vào thẳng vấn đề chính: “Mai ra ngoài không?”

Lục Lục Lục: Không.

Đường Đường Đường: Ra ngoài với tớ đi.

Lục Lục Lục: Không.

Đường Nhân không hài lòng, xuất chiêu: “Điểm thi môn vật lý của tớ thiếu hai điểm, nên mới rớt xuống hạng ba, tớ cần học phụ đạo!”

Lục Lục Lục: ...

Đường Đường Đường: Cậu nói giúp tớ học phụ đạo mà, đã làm thì làm cho trót, không được đổi ý.

Một lúc sau, vẫn chưa thấy anh trả lời, Đường Nhân hừ hừ hai tiếng, ném điện thoại sang một bên, bắt đầu ăn vặt.

Ngay sau đó, tiếng điện thoại di động vang lên.

Cô vội vàng cầm lên, quả nhiên là Lục Trì trả lời: "...Được."

Cảm thấy rất miễn cưỡng, Đường Nhân chép miệng.

Thêm một tin nhắn mới: "Chiều mai tại hiệu sách."

"Không cho mình cơ hội chọn lựa luôn." Đường Nhân nhìn màn hình di động, làm mặt quỷ.

Cô muốn mượn lý do đi mua tài liệu tham khảo để ra ngoài đi chơi với anh, ai ngờ lại bị Lục Trì phát giác ra kế hoạch của cô.

Nhưng cũng thật thú vị.

Bộ dáng thú vị này của anh khiến cô yêu thích không muốn buông tay.

~

Thứ bảy tuyết vừa mới rơi, chủ nhật đã ngừng, nhưng trên đường vẫn đọng lại không ít tuyết, được quét qua hai bên đường.

Đường Nhân gần đi tới trước cửa hiệu sách đã thấy Lục Trì đứng đó.

Anh mặc áo ấm dày, dài đến đầu gối, thân hình anh cao lớn vững chãi, trên cổ được quấn khăn quàng cổ caro màu tối, từ góc độ của cô thấy nửa khuôn mặt anh bị chôn trong khăn quàng cổ, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt tinh xảo.

Chuyện khiến cô ngạc nhiên nhất chính là hôm nay Lục Trì không

đeo mắt kính.

Tim Đường Nhân đập mạnh, trực tiếp chạy vội đến trước mặt anh:
“Con mọt sách!”

Lục Trì theo phản xạ quay đầu lại.

Không còn mắt kính che đi đôi mắt dài hẹp xinh đẹp của anh, khiến đôi mắt anh sáng ngời trong suốt, hết lần này đến lần khác cố ý quyến rũ người khác, hình ảnh tương phản này thật sự khiến người ta kích động.

Đường Nhân ngậy người nhìn anh.

Cô cực kỳ thích ngắm bộ dáng nghiêm túc sạch sẽ của Lục Trì.

Cô đột nhiên nhưn người tới, mặt dày nhỏ giọng nói: “Hôm nay tớ rất nhớ cậu.”

Lục Trì khẽ há miệng, gò má đỏ lên, khiến đôi mắt nổi bật sáng ngời, tim có chút đập nhanh, ánh mắt lay động, hỏi ngược lại: “Chẳng... Chẳng lẽ cậu không có việc... Việc gì làm sao?”

“Đương Nhiên là có chuyện cần làm chứ.” Đường Nhân thả lỏng.

Cô lập tức nhón chân lên, môi cô cách môi anh chỉ vài milimet, nhẹ nhàng nói: “Ví dụ như... Nhớ cậu nè.”

Chương 34

Editor: Trà Đá.

Lục Trì bị bộ dáng đột ngột này của cô làm cho im lặng không biết nói gì.

Anh lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách, quay mặt đi chỗ khác, giọng nói trong khăn quàng cổ có chút khó chịu: “Vào... Vào thôi.”

Đường Nhân đứng vững lại, đi theo sau anh vào hiệu sách.

Trước khi lên cầu thang, cô lại mở miệng hỏi: “Có phải cậu cố ý đứng không?”

“Hả?” Lục Trì không hiểu.

“Hôm nay cậu không đeo mắt kính, chắc chắn là tự tin mình có đôi mắt đẹp, cố ý quyến rũ tớ.” Đường Nhân dừng lại, lớn tiếng nói.

Hôm nay vừa mới thấy Lục Trì, cô đã bị bộ dáng kia của anh làm cả người cô xao xuyến.

Ban đầu cô cảm thấy anh rất xinh trai, bây giờ lại không đeo kính, cô lại cảm thấy anh rất đẹp trai, mặc kệ là gì thì cô đều thích.

Lục Trì dừng chân, lắc đầu.

“Thôi, hỏi cậu cũng bằng thừa.” Đường Nhân bĩu môi, dù sao anh chắc chắn là cố ý, “Haizz, đẹp trai có quyền.”

Lục Trì bị cô nói như vậy có chút chột dạ.

Anh nhìn xung quanh, hôm nay không có nhiều người trong hiệu sách, chỉ có bà chủ đang xem kịch trên tivi, âm thanh trong tivi có khi còn lớn hơn cả tiếng nói của Đường Nhân.

Anh ho nhẹ một tiếng, tiếp tục lên lầu cùng với cô.

~

Trong hiệu sách không có biến cố gì.

Đường Nhân muốn mua thêm tài liệu tham khảo môn vật lý chỉ là cái có, hiện tại điểm số môn vật lý của cô khá ổn, nếu có thể kiếm thêm điểm môn ngữ văn, thì có thể vượt qua được người đứng nhì.

Hừ, cô chính là không vui vì đứng dưới người đứng nhì.

Lục Trì nhớ lại ngày đó, tông giọng nói và khuôn mặt của Đường Nhân có vẻ không vui khi thấy bảng thành tích, khiến anh không khỏi suy nghĩ.

May mắn người đứng nhì là một nam sinh, nếu là nữ sinh, chắc chắn cô lại càng không vui.

Anh hoàn hồn, thì Đường Nhân đã đi lên phía trước, thấy anh chưa lên kịp, cô đứng lại xoay người chờ anh.

“Nghĩ cái gì mà tụt lại phía sau vậy.” Đường Nhân hỏi.

Lục Trì lập tức trả lời: “Không có.”

Đường Nhân liếc anh, nhất định là anh đang suy nghĩ gì đó mà không chịu nói với cô.

Vừa đến giá sách bên kia, Lục Trì lập tức rút ra một quyển sách, Đường Nhân liếc mắt nhìn qua, phát hiện ra là sách vật lý.

Cô đi theo Lục Trì, cười ha ha.

Ngoài miệng thì nói không muốn đến, nhưng trên thực tế thì lại giúp cô chọn sách cực kỳ kỹ càng, đúng là nói một đằng làm một nẻo.

Lục Trì cứ đáng yêu như vậy đấy!

Đường Nhân không quấy rầy anh, như một cái đuôi nhỏ đi theo sau anh, đi tới đi lui cũng không nói nhiều.

Lục Trì chọn đi chọn lại được mấy quyển, cầm đến quầy tính tiền.

Người thu ngân vẫn là Đinh Đồng.

Đinh Đồng không ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người ở cùng nhau, chỉ lén cười.

Mặc dù trông bộ dáng của hai người như chưa nói lời yêu đương chính thức, nhưng chắc chắn ngày đó cũng không còn xa. Hơn nữa lần trước cô ta cũng có hỏi thăm tin tức về cô gái đi cùng Lục Trì.

Không ngờ rằng cô gái xinh đẹp đó lại nổi tiếng giỏi đánh nhau như vậy.

Không nói đến việc giỏi đánh nhau, mà thành tích học tập so ra cũng không thua kém Lục Trì, huống chi lần này thành tích mười học sinh giỏi nhất tỉnh được công khai, thấy Đường Nhân đứng ở vị trí thứ ba

thì Đinh Đồng cực kỳ thán phục.

Trong danh sách có ba bốn học sinh Nhất Trung, đều thuộc lớp giỏi, vậy mà nữ sinh này lại có thể đứng thứ ba, như vậy cũng thật thông minh.

~

Ra khỏi hiệu sách đã là một tiếng sau.

Bên ngoài đột nhiên có tuyết rơi, bông tuyết không lớn không nhỏ bay khắp không trung, còn có cả gió lạnh, gió luồn vào trong cổ rất lạnh.

Đường Nhân nhăn mặt.

Cô không mang theo ô, rõ ràng là thời tiết không báo có tuyết rơi, sao bây giờ lại có.

Tuyết rơi nhiều như vậy, không dùng ô thì chắc chắn sẽ bị ướt.

Cô sợ lạnh, hôm nay nghe dự báo nói không có tuyết rơi mới quyết định ra khỏi nhà.

Lục Trì im lặng quay lại hiệu sách.

Lầu một của hiệu sách bán văn phòng phẩm, còn có những vật dụng khác, đương nhiên là có cả ô, đặt trước quầy tính tiền.

Lục Trì kiệ̣m lời: “Ô.”

Bà chủ lấy ra một cái: “Cái này hả? Mười đồng, Một cái sao?”

Chỉ là ô trong suốt dùng khi khẩn cấp cho nên cũng không đắt, bán cũng được, dù sao có nhiều người không thích cầm ô khi ra ngoài.

Lục Trì dừng lại một chút, trả lời: “Một... Một cái.”

~

Đường Nhân vừa quay đầu lại đã không thấy Lục Trì đâu.

Cô nhìn xung quanh một chút, vừa đúng lúc thấy Lục Trì cầm cái ô từ trong hiệu sách đi ra: “Cậu đi mua ô hả?”

“Ừ.” Lục Trì đáp.

Một cái ô thì làm được gì?

Đường Nhân nghi hoặc, đang muốn đi vào mua thêm một cái ô nữa, chưa đợi cô xoay người đã bị Lục Trì kéo cánh tay.

Lục kéo có chút lớn.

Vừa quay đầu, đã thấy trên cổ được choàng một cái khăn quàng cổ ấm áp.

Lục Trì quấn hai vòng khăn cho cô, mà khi anh dùng chỉ quấn một vòng.

Bây giờ cả khuôn mặt Đường Nhân đều bị chôn trong cái khăn quàng cổ dày như một chú sóc, Lục Trì cảm thấy buồn cười.

Thấy anh cười, Đường Nhân duỗi tay chọc chọc ngực anh: “Cười cái gì.”

Cách áo ấm dày là lồng ngực rắn chắc, Lục Trì lấy tay cô xuống: “Không có.”

Đường Nhân hừ một tiếng.

Sau khi chuẩn bị cho cô xong, anh mới mở miệng: “Đi... Đi thôi.”

...

Cửa hiệu cắt tóc cách đó không xa, phía trước cửa hiệu hoàn toàn bằng kính cho nên nhìn thấy được hết cảnh bên ngoài, Triệu Như Băng đang ngồi trên ghế sofa nghịch di động.

Một người phụ nữ đang làm tóc trước gương hỏi: “Như Băng, có bạn trai ở trường chưa?”

“Dì à, dì nói cái gì vậy, con đang học năm cuối cao trung, sao có thể yêu đương được, con muốn đậu đại học đã.” Triệu Như Băng nói.

Triệu Như Ý gật đầu hài lòng: “Bây giờ con không được yêu sớm. Dì dạy ở trường kia, có học trò yêu sớm nên thành tích bị tụt dốc không phanh, con dù sao cũng là con cháu nhà họ Triệu.”

Triệu Như Băng đáp: “Con biết rồi.”

Cô ta chỉ có một mục tiêu duy nhất đó chính là thi đậu đại học.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Triệu Như Ý soi gương một lần nữa, trong lòng vui vẻ.

Triệu Như Băng gật đầu, thu dọn đồ đạc, vừa quay người lập tức thấy cảnh tượng bên ngoài, không khỏi ngẩn người.

Lục Trì và Đường Nhân che chung một cái ô, đang đi ngang qua tiệm cắt tóc.

Cho đến khi hai người đi về phía trước, Triệu Như Băng vẫn chưa hoàn hồn.

Triệu Nhạc Ý cầm túi xách đi ra, thấy cháu gái ngơ ngẩn, hỏi: “Sao ngẩn người ra vậy?”

Triệu Như Băng lập tức hoàn hồn, cúi đầu xuống nói: “Không có gì. Chúng ta đi thôi đi.”

“Ừ.”

Triệu Như Ý sinh nghi, hai người vừa đi ra khỏi tiệm cắt tóc, thuận mắt nhìn theo ánh mắt ban nãy của Triệu Như Băng.

Bên ngoài tuyết rơi, người trên đường không nhiều, cả đoạn đường phía trước chỉ có một nam một nữ đi chung với nhau.

Triệu Như Ý hiểu ra, khinh bỉ nói: “Như Băng, đó là bạn học của con hả? Con gái con đưa lại ở chung một chỗ với con trai, chắc chắn là yêu sớm rồi, có phải thành tích cũng rất tệ đúng không?”

Triệu Như Băng mấp máy môi, không lên tiếng.

“Nhìn con kìa, chắc chắn thành tích hai đứa đó rất kém, con cũng không nên chơi cùng.” Triệu Như Ý nói, “Nếu không thì sẽ ảnh hưởng tới thành tích của bản thân.”

Sắc mặt Triệu Như Băng rất khó coi.

Thành tích của người ta không kém, ngược lại còn giỏi hơn cả cô ta.

Nhất là lần thi vừa rồi, cô ta chỉ đứng vị trí mười ba, còn kém xa so với hai người bạn họ.

~

Lúc đi ngang qua quán ăn, Đường Nhân mở miệng: “Tớ đói.”

Lục Trì nghiêng đầu nhìn cô: “Cậu muốn... Muốn ăn gì?”

Đường Nhân cười, mắt chuyển đến quán ăn đối diện, kéo tay anh chạy qua đường cái: “Cậu ăn ở tiệm này chưa?”

Lục Trì lắc lắc đầu.”

“Vậy hôm nay ăn thử đi, tớ mời.” Đường Nhân nói.

Đây là tiệm mì gia đình mở cũng khá lâu, từ lúc Đường Nhân còn học tiểu học thì đã có tiệm mì này rồi. Bây giờ cô đã lên cấp ba, ông bà chủ vẫn còn tiếp tục kinh doanh tiệm mì.

Quán ăn không lớn, bên trong cũng chỉ có bảy tám cái bàn, bố trí gọn gàng sạch sẽ, không giống như những quán ăn cũ khác có rất nhiều bụi bặm tích tụ.

Cô vừa mới vào, bà chủ đang dọn dẹp nhìn lên, cười nói: “Nhân Nhân đến đó à.”

Đường Nhân mỉm cười.

Cô hỏi Lục Trì: “Cậu ăn cái gì?”

Lục Trì đưa mắt nhìn thực đơn dán trên tường, gọi món mì trộn mỡ

hành.

“Vậy thì một phần mì trộn mỡ hành, một phần mì chua cay.” Bà chủ ở một bên nói, “Ngồi đi, có liền.”

Hai người vừa mới ngồi xuống, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, không cần làm như vậy.” Bà chủ bất mãn nói, “Nói mà không nghe, lần sau còn như vậy thì ông đừng mong được vào bếp.”

Chưa được bao lâu, ông chủ phản bác: “Ăn như vậy mới ngon. Bà đừng cần nhằn tôi nữa, làm trễ nải công việc của tôi, bà chủ thì phải ra dáng bà chủ, có ai như bà. Ra ngoài đi, tôi vừa mới mua bánh nướng để trên bàn đó.”

Hai người không to tiếng nữa, bà chủ đi ra ngoài.

Thấy nam sinh nhìn mình chăm chăm, bà chủ cười cười, đi đến bàn trong cùng thấy bánh nướng được để ở đó.

“Nhìn gì vậy?” Đường Nhân hỏi.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, anh chẳng qua là thấy hai ông bà chủ mặc dù gầy gò, nhưng đủ để thấy có sự dè dặt trong đó.

Đường Nhân thuận mắt nhìn theo hướng Lục Trì vừa mới nhìn, sau đó nhỏ giọng nói: “Bà chủ tiệm mì trước kia không được cha mẹ đồng ý lấy ông chủ, nhưng hai người lại muốn ở cùng nhau, nghe nói trước kia ông chủ không có gì trong tay hết.”

Sau đó hai người cố gắng có một quán ăn nhỏ.

Đường Nhân hâm mộ ông chủ ngày nào cũng đều đi mua bánh nướng mà bà chủ thích ăn nhất, mà món này phải chạy đến cuối phố mới có thể mua được.

Ông chủ đã từng kể qua làm như vậy để khiến bà chủ vui, bà chủ cũng đã khổ nhiều rồi.

Đường Nhân kể chuyện xưa cho Lục Trì nghe.

Ánh mắt Lục Trì lại nhìn về phía bên cạnh, không khỏi suy nghĩ về gia đình anh, mẹ anh vì anh nên cắn răng chấp nhận lấy ba anh, ai ngờ lại nhận được kết quả như ngày hôm nay.

Lần trước từ bệnh viện trở về, anh xin nghỉ vài ngày ở nhà chăm sóc mẹ, nếu không phải kỳ thi đến gần, thì anh đã nghỉ thêm vài ngày nữa rồi.

Vấn đề ly hôn này anh đã khuyên mẹ anh không chỉ một hai lần.

“Của cháu trai đây.”

Trong lúc Lục Trì đang ngẩn người, thì bà chủ đã bung tô mỳ đến trước mặt anh, tô mỳ trộn mỡ hành khiến người ta nhỏ dãi.

Đường Nhân nhìn anh chăm chăm, cuối cùng tô mỳ chua cay của cô cũng được bung lên.

Lúc ăn đột nhiên yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Đường Nhân nghe thấy Lục Trì lên tiếng: “Cậu...”

Khuôn mặt Lục Trì bối rối, không còn khăn quàng cổ ngăn cản, cả

khuôn mặt đều lộ ra, đẹp trai như một vị thần.

Anh mấp máy môi, giọng nói lí nhí: “Cậu... Vì sao lại thích... Thích tớ?”

Đường Nhân sửng sờ.

Cô nhìn Lục Trì, hiếm khi thấy anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong ánh mắt xinh đẹp đó đang chứa đựng sự nghi hoặc.

“Chuyện này...” Đường Nhân cắn cắn dũa.

Sau đó cô cúi đầu dùng dũa đảo đảo tô mỳ: “Tớ thích ăn mỳ chua cay nhất.”

Tô Khả Tây đã từng hỏi cô vì sao chỉ thích ăn mỳ chua cay, bởi vì cô ta cảm thấy ăn cũng được, thỉnh thoảng ông chủ nêm nếm thiếu gia vị thì sẽ mất ngon ngay.

Cô lại đưa mắt nhìn thẳng vào đáy mắt anh: “Thích là thích, đương nhiên vì tớ cảm thấy món đó ngon nhất.”

Đường Nhân hỏi ngược lại: “Cậu có cảm thấy vậy không?”

Bởi vì thích anh cho nên cả thế giới đều trở nên ngọt ngào.

Chương 35

Editor: Trà Đá.

Trong quán ăn chỉ có hai người bọn họ, ông bà chủ ở trong bếp, sau khi Đường Nhân nói xong thì xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Lục Trì rầu rĩ đáp: "...Tớ... Không có tốt... Tốt như cậu nghĩ đâu."

Anh hoàn toàn không có gì tốt, Đường Nhân lại trái ngược với anh, bộ dáng tự tin, gia đình hạnh phúc.

Đường Nhân để đũa xuống, nói: "Lục Trì, nhìn tớ này."

Lục Trì ngẩng đầu nhìn cô.

Đường Nhân ngồi ngay ngắn, chân thành nói: "Cậu có chỗ nào không tốt, tớ cảm thấy cậu rất tốt, phương diện nào cũng hoàn hảo hết."

Không đợi Lục Trì lên tiếng, cô bỗng nhiên giao hoạt nói: "Hai tai hay bị đỏ lên là đẹp nhất."

Lục Trì: "..."

Anh không nên hỏi.

Bà chủ ở trong bếp ăn bánh nướng, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn hai người đang ngồi ở bên ngoài.

Mặc dù không nghe được nội dung, nhưng nhìn không khí giữa hai người hình như rất có tình ý.

Bà cũng đã trải qua thời tuổi trẻ, biết rõ tầm tuổi đó rất dễ rung động, mà tình yêu thời niên thiếu lúc nào cũng ngọt vô tận.

~

Sau khi ăn xong, Đường Nhân lại kéo Lục Trì đến khu vui chơi cách đó không xa.

Khu vui chơi này mới được xây dựng, có đầy đủ các trò chơi, người chơi ở bên trong không ít, là nơi thích hợp để bồi dưỡng tình cảm.

Trong khu vui chơi mở máy sưởi rất ấm áp.

Đường Nhân lấy khăn quàng cổ xuống, vắt lên cánh tay. Lên lầu hai, ánh mắt cô cố định ở một chỗ.

“...Sao em ngốc quá vậy.”

“VẬY anh chơi đi, xem có hơn em không!”

“...Ông đây chơi hơi bị giỏi đấy nhé.”

Đường Nhân đảo mắt, kéo kéo áo Lục Trì, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chơi gấp thú đi, cậu biết chơi không?”

Lục Trì nhìn qua, suy nghĩ rồi nói: “Không... Không chơi.”

Thấy cô nhao nhao có vẻ muốn chơi, anh thuận tay kéo cổ tay cô qua, đi về phía kia.

Đường Nhân vụng trộm “A” một tiếng, hôm nay Lục Trì đổi tính sao? Sao lại chủ động như vậy, hay là lấy hết chủ động của cả đời dùng hết vào hôm nay rồi?

Vừa đúng lúc hai người ban nãy rời đi, không gặp được con thú nào.

Lục Trì nhét đồng xu vào, mở miệng: “Chơi.”

Đường Nhân không khách khí, duỗi tay nắm tay cầm.

Cô thật sự chưa chơi qua trò này, lúc còn nhỏ mẹ cô không cho cô chơi, nói gì mà có tính chất bài bạc, bát nháo lộn xộn.

Nửa ngày cũng chưa gặp được con thú nào, Đường Nhân tức giận đá cái máy.

Cô vụng trộm liếc nhìn Lục Trì, thấy anh không cười nhạo cô thì cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Một đời anh hùng bại trận vì trò gặp thú này.

Sau khi về nhất định phải nói với Tưởng Thu Hoan, nếu trước đây cho cô chơi, thì bây giờ nhất định sẽ khiến Lục Trì đổ cô rồi.

Đường Nhân hừ một tiếng: “Không chơi nữa.”

Khóe môi Lục Trì khẽ lộ ra đường cong, sau đó lại biến mất không thấy gì nữa.

Anh không trả lời cô, trực tiếp đi tới máy gặp thú, nhìn tới nhìn lui quan sát một hồi, mới nhét tiền xu vào.

Đường Nhân khoanh tay đứng phía sau anh, nghĩ thầm cô chơi không được, thì con mọt sách chơi thế quái nào được.

Chưa đầy mấy phút cô đã há hốc mồm.

Lục Trì chơi chưa đầy bao lâu đã có thể gấp được quá trời thú nhồi bông, anh còn kiên trì gấp tiếp.

Thấy mọi người tập trung vây quanh, còn có nhiều nữ sinh nữa, Đường nhân lập tức hoàn hồn, kéo kéo Lục Trì: “Đủ, đủ rồi.”

Lục Trì chưa thỏa mãn, quay đầu lại nhìn hỏi: “Cậu... Cậu không chơi nữa hả?”

Đường Nhân gật gật đầu: “Lần sau chơi tiếp, cậu cứ tiếp tục gấp được thú nhồi bông thì ông chủ sẽ qua đá cậu ra khỏi đây mất. Tớ không có giúp được đâu.”

“...”

Lục Trì hé miệng, thấy cách đó không xa có nhiều người vây xem đang chỉ chỉ trỏ trỏ, anh cúi người lấy thú nhồi bông lên phúi phúi, nhét vài con vào trong lòng Đường Nhân, còn vài con anh ôm trong ngực mình: “Đi... Đi thôi.”

Những người vây xem thấy hai người rời đi, cũng nhanh chóng tản ra.

~

Nhà họ Lục.

Căn biệt thự to như vậy mà chỉ có hai người ở, hôm nay lại có hai

người khác đến.

Vương Tử Diễm ngồi trên ghế sofa, trang điểm tinh xảo, mặt không chút biểu cảm nhìn hai người đối diện, thù hận cũng chỉ biết giấu trong lòng.

Lục Dực Minh ngồi đó, trên bàn bày biện rất nhiều giấy tờ, đẩy qua: “Ký tên đi, kỳ kèo không có gì hay. Cô cũng biết rõ tình huống hiện tại rồi đó.”

Ông ta đưa mắt nhìn quanh căn biệt thự, sau đó còn nói: “Biệt thự này tôi sẽ sang tên cho Trì Trì, tiền nuôi dưỡng sẽ được chu cấp mỗi tháng, còn cho con tiền tiêu vặt nữa.”

Lục Dực Minh dừng một chút: “Nếu như cô thật sự không có tiền, có thể tìm tôi, cùng lắm thì tôi chỉ muốn một lý do chính đáng, cũng không nên để Lục Trì bị thiếu thốn. Nó cũng là con trai của cô đấy, cô nên biết điều đó.”

Mặc dù ông ta thiên vị Lục Vũ, nhưng Lục Trì cũng là con trai ông ta, hơn nữa từ trước đến nay cho dù ở phương diện nào cũng chưa từng làm cho ông ta lo lắng, chỉ có tật nói lắp, nói không đau lòng là không thể nào.

Có một người mẹ như vậy... Thì chỉ có thể đền bù bằng cách khác.

Lục Dực Minh không lộ biểu cảm, chỉ liếc mắt đưa tình với người phụ nữ ngồi bên cạnh.

Ông ta nói nhẹ nhàng như vậy, bộ dáng lạnh nhạt.

Cơn giận của Vương Tử Diễm lại được dập bùng lên một lần nữa, bà ta cầm lấy xấp giấy tờ, mở ra, ném tới trước mặt Lục Dực Minh:

“Nói đi nói lại thì cũng chỉ muốn nhanh chóng ở chung một chỗ với tiểu tam thôi chứ gì.”

Người phụ nữ đối diện đang mỉm cười bị lời nói này làm cho vẻ mặt cứng đờ.

“Vương Tử Diễm, cô cứ phải nói lời khó nghe như vậy sao?” Lục Dực Minh to tiếng, “Khâu Hoa không phải là tiểu tam!”

Vương Tử Diễm nói: “Tôi và anh còn chưa ly hôn, mà hai người đã ở chung với nhau, tình chàng ý thiếp, không phải tiểu tam thì là gì?”

Lục Dực Minh bị nói như vậy, sắc mặt cũng rất khó coi.

Khâu Hoa siết chặt hai tay.

Cô ta thật sự đã chịu đựng đủ lắm rồi.

Rõ ràng lúc xưa cô ta là bạn gái chính thức của Lục Dực Minh, hai người giao lần đầu tiên cho nhau. Ai ngờ đâu chưa đầy một tháng sau đã bị ruồng bỏ.

Mấy tháng sau, cuộc sống của cô ta xuống dốc không phanh.

Cô ta chưa cưới đã có thai, bị những người xung quanh cười chê, bà con thân thích quở trách, ba mẹ cô ta cảm thấy mất mặt, quyết định đoạn tuyệt với cô ta.

Cũng bởi vì Vương Tử Diễm nói ra chuyện mang thai trước, cho nên được kết hôn?

Rõ ràng cô ta có thai trước!

Khâu Hoa hít sâu vào một hơi, nhớ lại lúc đó gặp lại Lục Dực Minh khiến bà ta không thở nổi.

Bà ta một mình sinh con, sau khi sinh chưa tới một tháng đã phải ra ngoài tìm việc công nhân lao động đơn giản để chi trả tiền thuê phòng và tiền nuôi Lục Vũ, cuộc sống túng quẫn đến nỗi thiếu chút nữa không có sữa cho Lục Vũ bú.

Ngay lúc khổ sở nhất, bà ta gặp lại Lục Dực Minh.

Khâu Hoa xác thật là không có tiền để nuôi nổi Lục Vũ, vì vậy chấp nhận u mê làm tiểu tam.

Việc này cũng đã tiếp diễn mười năm.

Thình thoảng bà ta suy nghĩ, nếu như lúc đầu bà ta nói chuyện cái thai với Lục Dực Minh trước, thì bây giờ bà ta mới là “Lục phu nhân”.

Nghĩ tới đây, Khâu Hoa cực kỳ uất hận Vương Tử Diễm.

Khâu Hoa bình thản mở miệng: “Chuyện năm đó cô cũng biết rõ, chính cô là người chen vào giữa tôi và Dực Minh, cô mang thai thế nào thì chính cô phải là người hiểu rõ nhất. Trên đời này sao vẫn còn loại người không biết xấu hổ như cô tồn tại nhỉ?”

Mỗi lần Dực Minh về nhà, Khâu Hoa lúc nào cũng lo lắng: Có phải một ngày nào đó Dực Minh sẽ bỏ đi, lại ham mê Vương Tử Diễm, lại một lần nữa vứt bỏ mẹ con bà ta.

Mười mấy năm qua, mỗi một ngày mỗi một đêm, cho dù có đi nói lại với Dực Minh, bà ta vẫn không an lòng. Chỉ khi nào tận mắt thấy hai người bọn họ ly hôn, thì Khâu Hoa mới yên tâm.

Vương Tử Diễm bị Khâu Hoa công kích khiến miệng lưỡi run rẩy, nửa ngày không nói nên lời.

Trong đầu Vương Tử Diễm xẹt qua khuôn mặt của con trai bà ta, sinh lòng áy náy, nhưng ngoài miệng lại ương bướng nói: “Ly hôn là chuyện không thể nào!”

Nhìn thấy Khâu Hoa, Vương Tử Diễm không cam lòng.

Lục Dực Minh nhíu mày nói: “Cô thật sự muốn gặp nhau trên tòa sao?”

Vương Tử Diễm nhìn thấy bộ dáng cam chịu của Khâu Hoa thì cảm thấy hả hê trong lòng, trả lời: “Ra tòa sẽ biết ai đúng ai sai, trong khi có vợ con lại ra ngoài nuôi dưỡng tiểu tam, đương nhiên tòa án sẽ thiên vị tôi rồi.”

Nghe vậy, trong mắt Khâu Hoa chợt lóe qua một tia oán hận, nhin không được lớn tiếng nói: “Vương Tử Diễm, cô không có lòng tự trọng sao?”

“Xem ra cũng hết cách rồi.” Vương Tử Diễm cầm giấy thỏa thuận ly hôn lên, trực tiếp xé làm đôi.

Lục Dực Minh thốt lên: “Vương Tử Diễm, cô điên rồi!”

“Đúng vậy, sao anh biết tôi điên? Chính anh làm tôi phát điên!”

Vương Tử Diễm hung dữ nói, “Anh có bản lĩnh thì nói trước mặt con trai anh đi!”

Sắc mặt Khâu Hoa càng lúc càng khó xem.

Kể từ sau khi biết Khâu Hoa và Lục Dực Minh chưa kết hôn, tính tình Lục Vũ lập tức thay đổi, nói cái gì cũng không chịu nghe, đánh nhau trốn học đủ cả, lần trước còn đến trước nhà người ta gây gổ.

Trong khoảng thời gian nghỉ hè lại tụ tập uống rượu.

Trước kia Lục Vũ rất ngoan ngoãn, không bao giờ khiến bà ta phải lo lắng, lại hiếu thảo, làm gì cũng nghĩ đến mẹ trước tiên.

Chuyện này càng làm cho Khâu Hoa hận Vương Tử Diễm.

“Kéo dài chuyện này thì cô cũng đâu được lợi ích gì, hai người cũng đã không chung sống với nhau nhiều năm rồi.” Khâu Hoa bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nói: “Cô không suy nghĩ cho Lục Trì sao? Nó cũng khuyên cô ly hôn không biết bao nhiêu lần rồi.”

Khâu Hoa thấy Vương Tử Diễm ngẩn ra, trong mắt bà ta xẹt qua một tia đắc ý.

Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng Khâu Hoa cũng cảm thấy thoải mái được đôi chút.

~

Bên ngoài trời đã tối, tuyết cũng đã ngừng rơi.

“Về đến nhà tớ rồi.” Giọng nói Đường Nhân lí nhí.

Đèn trong nhà đã sáng trưng.

“Ừm.” Lục Trì nhẹ nhàng trả lời. Hai người đi bộ cho đến khi tới trước cửa nhà của Đường Nhân mới dừng lại.

Đường Nhân xoay người, đối mặt với Lục Trì.

Đèn trong nhà hắt ra ngoài, gương mặt Lục Trì chỗ sáng chỗ tối, từng nét trên gương mặt anh được ánh đèn điêu khắc hoàn mỹ.

Lục Trì đưa túi đựng thú nhồi bông cho cô.

Đường Nhân cầm lấy, tiến sát lại anh, nhón chân lên nói: “Lục Trì, hôn tởm một cái được không?”

Thời tiết mùa đông rất lạnh, khăn quàng cổ của anh còn đang quấn trên cổ Đường Nhân, khi cô thở ra tràn ra nơi cổ, một làn hơi khói bay lên.

Trời đã tối, ánh trăng chiếu lên mặt tuyết, hơi phản quang.

Một giây, hai giây.

Đối với chuyện hôn trộm, Đường Nhân đã ra tay trước đó rồi, chỉ khác lần này là trước cửa nhà cô, có chút ít hồi hộp.

Sau khi nói xong câu kia, Đường Nhân thừa dịp Lục Trì không chú ý, nhẹ hôn lên môi anh một cái.

Sau đó cô không nhận được liếm một cái.

Đường Nhân lập tức đứng trở về, cười hì hì, cô chưa kịp lên tiếng, bả vai cô lập tức bị nắm, đẩy về phía sau, lưng cô dựa vào vách tường cạnh cửa.

Cùng lúc đó, một bàn tay bỗng dựng ôm quanh eo cô, Lục Trì tiến sát lại, lồng ngực hai người dính sát vào nhau.

Chuyện này xảy ra trong nháy mắt khiến Đường Nhân sửng sờ, sau đó cô hoàn hồn, trực tiếp vòng tay quanh cổ Lục Trì, hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Túi đựng thú nhồi bông rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Chưa có động tác tiếp theo, phía sau đột nhiên có tiếng người.

“Nhân Nhân?” Một giọng nam vang lên ở phía sau.

Lục Trì chỉ thấy Đường Nhân quay đầu thật nhanh, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh hai!”

Thân thể Lục Trì cứng đờ, anh buông Đường Nhân ra, lui về sau một bước, hai tai đỏ lên, cũng may trong bóng tối không có ai phát hiện ra.

Đường Quân đứng ở chỗ không xa nghi ngờ, bước lên phía trước, đưa mắt quan sát nam sinh đang đứng trước mặt.

Ánh mắt Đường Quân lại nhìn sang em gái mình, thấy một túi thú nhồi bông, lông mày nhíu chặt.

Đường Quân không khách khí hỏi: “Ai đây?”

Chương 36

Editor: Trà Đá.

Trong khoảnh khắc đó chỉ còn nghe thấy tiếng rạo rạo do Đường Quân đang nhịp chân trên tuyết.

Đường Nhân ho khan một tiếng, phá vỡ bầu không khí lúng túng. Cô nhìn lên Lục Trì, thấy khuôn mặt anh đang rất bối rối, thờ dãi.

Không biết đến khi nào anh mới chủ động như ban nãy?

Đường Quân thấy em gái mình không trả lời, lại lên tiếng hỏi: “Nhân Nhân, người này là bạn học của em sao?”

Đường Nhân gật đầu, xách túi thú nhồi bông lên: “Đúng vậy, là bạn học đứng nhất toàn trường, Lục Trì.”

Ánh mắt Đường Quân không khách khí.

Lục Trì: “...”

Đường Quân nhìn Lục Trì từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Đã muộn rồi, cảm ơn bạn học Lục đã đưa em gái tôi về nhà.”

Lục Trì đang muốn mở miệng, thì lại nghe thấy Đường Quân nói tiếp: “Tôi nghĩ gia đình bạn học Lục đang rất lo lắng, nên về sớm một chút, trời tối không an toàn.”

Quả nhiên không khách khí.

Đường Nhân tiến sát đến bên cạnh Đường Quân, bất mãn nói: “Anh hai.”

Đường Quân trừng cô, biết mối quan hệ của hai người không đơn giản như vậy, trông bộ dáng nam sinh này lạnh lùng trầm tĩnh, không biết nhân phẩm như thế nào.

Đường Quân đưa tay xoa đầu cô, sau đó sửa sang lại áo quần cho cô, khoác tay qua vai cô: “Đã muộn như vậy rồi, chi bằng để tôi lái xe đưa bạn học Lục về nhà, bạn học Lục thấy sao?”

Ánh mắt Lục Trì chuyển đến cánh tay Đường Quân đang khoác lên vai cô, khẽ nhú mày.

Một lúc sau, anh mở miệng: “Không... Không cần đâu ạ.”

Nói xong, anh khẽ gật đầu với Đường Nhân rồi xoay người rời đi.

Đường Nhân hất tay Đường Quân ra: “Anh đừng quá đáng.”

Đường Quân thấy cô đuổi theo bóng dáng Lục Trì, hét to: “Anh trai khoác vai em gái mà gọi là quá đáng á? Anh còn chưa chinh thắng nhóc đó đâu.”

Vừa rồi em gái anh có cần phải giới thiệu người bạn học đó đứng nhất toàn trường không, chẳng phải có ý giấu cọt thành tích nó không tốt sao?

...

Đường Nhân đuổi theo: “Lục Trì.”

Lục Trì dừng lại, quay lại nhìn cô.

Có lẽ là do cô chạy quá nhanh, cho nên lông mi hơi run run, hơi thờ toàn khói trắng, khiến khuôn mặt cô mờ ảo.

“Cậu đừng để bụng anh tở, thần kinh anh ấy không bình thường.”
Đường Nhân nói.

Lục Trì không thể quên được vẻ mặt vừa rồi của Đường Quân, lại nghe cô miêu tả về anh trai mình như vậy, thật sự muốn thấy phản ứng của anh trai cô.

“Không sao.” Anh nói.

Đường Nhân lại chuyển đề tài: “Vậy chúng ta tiếp tục chuyện lúc nãy nhé?”

Lục Trì quay mặt đi chỗ khác, chưa được bao lâu thì quay đầu lại, dùng ngón tay búng lên trán cô một cái, nói: “Học... Học cho tốt.”

Đường Nhân: “...”

Con mọt sách không biết lảng mạn gì cả, chưa gì đã lùi lại một bước rồi.

~

Sau khi Đường Nhân về đến nhà, ánh mắt Đường Quân liên tục quan sát cô.

Tâm tình cô không tốt, nhất là chuyện anh trai cô xuất hiện không đúng lúc, cô gào lên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Trời sinh em gái anh đẹp sẵn rồi, anh có nhìn mồn con mắt cũng không khiến em xấu đi đâu.”

“Bạn học em về rồi sao?” Đường Quân hỏi.

“Không về chứ chẳng lẽ ở lại.” Đường Nhân đáp.

Đường Vuu Vi vừa đúng lúc từ trên lầu xuống, thấy con gái trông có vẻ tức giận, hỏi: “Con lại chọc gì em gái con nữa hả?”

Đường Quân la lớn: “Oan uổng quá mà, con có trêu chọc gì nó đâu? Chỉ là lúc nãy con vô tình bắt gặp nó đứng một chỗ với một nam sinh, con chỉ hỏi người đó là ai, rồi tự dung nó về nhà khó chịu với con.”

“Nam sinh?” Ánh mắt Đường Vuu Vi chuyển sang Đường Nhân, “Ai vậy? Con có bạn trai rồi sao?”

“Được như vậy cũng mừng.” Đường Nhân làm bằm.

“Dạ, con bé nói đó là học sinh đứng nhất toàn trường đó ba.”

“Lục Trì?”

“Ba biết nam sinh đó ạ?”

Đường Vuu Vi trừng mắt: “Con bé chặn người ta ở ngay cửa nhà vệ sinh nam, sao ba lại không biết được?”

“...Lợi hại lợi hại.” Đường Quân quay đầu, “Không nghĩ em gái tôi lại là người như vậy đó.”

“Ba nói cho con biết, không được đi quá giới hạn, con đừng tưởng là giấu được ba, ba đã dặn dò giáo viên chủ nhiệm lớp con rồi.” Đường Vuu Vi nghiêm túc nói.

Đường Nhân kêu lên: “Hiệu trưởng Đường.”

Đường Vưu Vi ngồi thẳng người: “Con có kêu ba thì cũng vô dụng thôi.”

Đường Quân không đành lòng nói: “Hiệu trưởng Đường nói lời này có thể ngưng cười được không ạ?”

Đường Vưu Vi: “...”

~

Sau khi Lục Trì về đến nhà đã hơn chín giờ.

Trong nhà tối đen, anh nhẹ nhàng ho một tiếng, bật đèn lên, trong phòng khách bỗng chốc sáng hơn.

Trong nhà không có người.

Lục Trì đi quanh nhà, sau đó lên lầu, trên lầu cũng không có người, mẹ anh đã đi đâu?

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Lục Trì bước nhanh ra cửa, là dì Vương giúp việc nhà hàng xóm: “Lục Trì về rồi hả cháu?”

Dì Vương làm giúp việc nhà hàng xóm đã vài chục năm, cũng coi như có thân thiết với nhà anh, thỉnh thoảng gặp nhau còn chào hỏi.

“Dì... Dì Vương, dì biết...”

Lời còn chưa dứt, dì Vương lập tức cắt lời anh: “Lúc gần tối có xe

cứu thương đến đưa mẹ cháu đi rồi, cháu chạy tới bệnh viện ngay đi, ở bệnh viện số một!”

Đồng tử Lục Trì hơi co lại, không kịp trả lời cầm di động chạy đi.

Lúc mở điện thoại ra, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ.

Vừa chạy được mấy bước, lại nghe dì Vương nói với theo: “Lúc gần tối dì ra ngoài mua thức ăn thì thấy có một nam một nữ đi từ nhà cháu ra, chưa được bao lâu thì xe cứu thương tới.”

Một nam một nữ?

Trong đầu Lục Trì xẹt qua khuôn mặt của Lục Dực Minh và người phụ nữ kia, sắc mặt anh có chút khó coi, giơ tay chào tạm biệt dì Vương.

Dì Vương thở dài một hơi.

Gia đình đang hạnh phúc sao lại thành ra cái dạng này, ba thì suốt ngày ở bên ngoài, mẹ lại thường xuyên vào bệnh viện, bà thấy cũng mệt mỏi.

Đứa bé Lục Trì này thật đáng thương.

~

Lục Trì bước xuống xe, chạy vội lên lầu.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, đập vào mắt anh là khuôn mặt yếu ớt của Vương Tử Diễm, đang ngồi trên giường bệnh ngầy người.

Trông thấy Lục Trì vào, Vương Tử Diễm cảm thấy căn rứt.

Bây giờ ở bên cạnh bà chỉ còn mỗi con trai bà, nhớ lại trước kia còn ba mẹ đứng về phía bà, hiện tại không còn cái gì hết.

Lục Trì sửa lại chăn mền cho Vương Tử Diễm, ánh mắt anh dừng lại vết thương trên mặt của bà, nhíu mày, không biết nói gì.

Vương Tử Diễm đột nhiên mở miệng: “Trì Trì, con nói xem mẹ có làm gì sai hay không?”

Môi Lục Trì động động, không biết phải trả lời như thế nào.

Vương Tử Diễm quay đầu nhìn dây dẫn truyền nước biển, những giọt nước biển không nhanh không chậm đang chạy vào trong cơ thể bà theo đường dây dẫn, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Bà không thể quên được chuyện xảy ra vào chiều nay.

Khâu Hoa lấy Trì Trì ra để bức Vương Tử Diễm, bà kích động đánh nhau với Khâu Hoa, bên kia có Lục Dực Minh giúp sức, đương nhiên là bà bị thua thiệt, trước kia cũng đã từng xảy ra cái dạng này rồi.

Bà chưa bao giờ được giúp sức.

Vương Tử Diễm chưa bao giờ nói ra suy nghĩ này của mình, vào đêm đó bà uống rượu không nhiều, chẳng lẽ Lục Dực Minh lên giường với bà là âm mưu của ông ta?

Khâu Hoa không biết chuyện, nên Lục Dực Minh mới chơi đùa với cô ta.

Giọng nói của Lục Trì vang lên: “Ly... Ly hôn chưa?”

Vấn đề này anh đã hỏi vô số lần, mỗi lần cũng chỉ có mấy chữ.

Trong lòng Vương Tử Diễm đang rất rối rắm, bà nhìn thẳng vào mắt Lục Trì, đôi mắt của anh được di truyền từ Lục Dực Minh.

Thật lâu sau đó, cuối cùng Vương Tử Diễm cũng mở miệng: “Chờ con nghỉ đông rồi ly hôn.”

Bà không muốn ký vào đơn ly hôn, ra tòa có lẽ sẽ khiến bà dễ chịu hơn một chút.

Trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, Vương Tử Diễm nhìn con trai, quá khứ đau đớn đang mờ dần trong đôi mắt.

~

Thời tiết lạnh dần, lúc Lục Trì về trường đã là thứ hai.

Lục Trì ở trong bệnh viện hết một ngày đêm, ngày thứ hai lập tức quay lại trường học.

Vì trời chuyển lạnh nên đa số học sinh trong trường đều mặc áo ấm lông, chỉ có một số ít ăn mặc rất thoải mái, không quan tâm trời lạnh.

Lớp đặc biệt cũng bắt đầu hoạt động, ba mươi học sinh đứng đầu sẽ được chuyển vào lớp.

Cả lớp 14 vây quanh Đường Nhân, ai ai cũng tranh nhau nói.

Vu Xuân chạy đến bên cạnh: “Chị Nhân, chị đi rồi thì ai chỉ bài cho em đây.”

Đường Nhân liếc Vu Xuân: “Siêng làm bài tập đi.”

Vu Xuân vênh môi: “Ai da chị Nhân, chị đi rồi ai quậy phá chung với em đây.”

“Thấy ghê quá ông nội ơi!” Vài nam sinh ở xung quanh không chịu nổi, lập tức kéo Vu Xuân ra ngoài, vây quanh đánh.

“Tục ngữ nói không sai, ở gần quan được hưởng lộc.” Tô Khả Tây mút mút cây kẹo, “Tớ nghe nói ở lớp đặc biệt được tự do chọn chỗ ngồi, cậu chắc chắn phải cướp được chỗ ngồi phía bên cạnh Lục Trì đó. Đừng để Triệu Như Băng đánh bại.”

Mặc dù Tô Khả Tây không biết rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng ít nhiều cũng cảm giác được.

Nói xong, cô ta tiến đến sát bên Đường Nhân: “Chị đại, cố lên.”

“Tránh ra.” Đường Nhân chán ghét đẩy cô ta ra, “Làm gì cứ cọ cọ vào người tớ vậy.”

“Đi chết đi, dù sao tớ cũng là cánh tay đắc lực của cậu đó.” Tô Khả Tây đánh Đường Nhân một cái, “Lần sau còn vậy nữa là nghỉ chơi!”

Đường Nhân tập trung thu dọn sách vở.

Lớp đặc biệt ở tầng năm, bàn học của bọn họ đều được dời trực tiếp qua, đỡ phải đóng gói này nọ.

Một lúc sau, Tô Khả Tây từ bên ngoài trở về, bụng hai cốc nước.

“Nè, nước mật ong.” Cô ta đưa tới, “Là thuốc tiên nuôi dưỡng sắc đẹp đó, bắt đầu từ hôm nay, ngày nào tớ cũng uống để tránh Lục Vũ

bị mờ mắt bởi thứ khác.”

Đường Nhân: “Thì cậu cứ chọc mù mắt cậu ta là được rồi.”

“Đường Nhân, càng ngày cậu càng ăn nói độc miệng, coi chừng Lục Trì thấy rõ bộ mặt thật của cậu rồi bỏ cậu không chừng.” Tô Khả Tây la to.

Đường Nhân không để ý tới cô ta nữa, nhận lấy cốc nước mật ong, uống ngụm đầu tiên đã bị cái vị ngọt dọa sợ tới mức suýt nữa phun hết ra ngoài.

Nước mật ong đều ngọt đến đáng sợ như vậy sao? Tô Khả Tây đã thêm mấy cân mật ong trong này vậy?

Trông thấy Tô Khả Tây uống hết cốc nước mật ong, Đường Nhân nghi ngờ, cắn răng uống hết cốc nước, may là không nhiều lắm.

Vị ngọt ngập tràn khoang miệng.

Đường Nhân cảm thấy cả đời này sợ là không có gì ngọt hơn cốc nước mật ong này.

Phía trước cửa sổ có một bóng đen, Đường Nhân mở cửa sổ ra, lập tức thấy Lục Trì đang đứng bên ngoài.

Anh lại đeo mắt kính, bộ dáng nghiêm túc thận trọng cùng với bối cảnh tuyết rơi trắng xóa sau lưng anh, tinh xảo giống như một bức tranh tao nhã.

Cô hỏi: “Sao cậu tới đây?”

Ánh mắt Lục Trì nhìn xuống phía dưới.

Đường Nhân thuận mắt nhìn theo, đột nhiên hiểu ra: “Cậu muốn giúp tớ dọn bàn á?”

Lục Trì gật đầu, mím mím môi mỏng, thận trọng giống như ma cà rồng hút máu.

“Được.” Đường Nhân cười, hơi híp mắt.

Ánh mắt Lục Trì nhìn một vòng quanh lớp, vài nam sinh nhanh chóng tránh ra xa, im lặng quan sát xem.

Cửa sau lớp 14 mở ra, Lục Trì trực tiếp đi vào.

Sách vở tài liệu đã được thu dọn đặt ở bên cạnh, nên bàn ghế cũng nhẹ đi rất nhiều, Lục Trì trực tiếp bê bàn ghế ra ngoài phòng học.

Đường Nhân ôm sách vở đi theo phía sau.

Học sinh lớp 14 nằm sắp trên cửa sổ, vài cái đầu ló ra bên ngoài, nhìn về phía hai người đang đi.

“Tớ không có nhìn lầm chứ?”

“Chuyện này bắt đầu từ khi nào nhỉ?”

“Tảng băng trong truyền thuyết đã bị tan chảy rồi sao?”

Trong phòng học, có một nam sinh ngồi xuống, lén lút lấy điện thoại di động ra, nói: “Lần trước tớ đã nói là trông thấy hai người bọn họ hện hò ở bên ngoài mà các cậu không tin.”

Nam sinh đó tận mắt thấy Lục Trì và Đường Nhân chơi gấp thú.

Hơn nữa không ngờ kỹ thuật của Lục Trì lại giỏi đến như vậy! Nam sinh đó còn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của chị Nhân... Đã học giỏi, lại còn chơi game giỏi, vậy thì người bình thường sống thế nào đây...

Vài người quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào điện thoại của nam sinh đó. Sau vài giây, điện thoại đã được truyền đi khắp lớp.

Trong ảnh là Đường Nhân và Lục Trì đang chơi trò gấp thú.

Mọi người bắt đầu thắc mắc: “Sao chỉ có một tấm?”

“A, tớ sợ chị Nhân phát hiện ra, nên chỉ dám chụp lén một tấm rồi bỏ chạy...”

Đòi hỏi để làm gì chứ!

~

Lúc lên cầu thang, hai người đều đi chậm lại.

Đường Nhân ôm chõng sách vở, Lục Trì bê bàn học, cũng không tiện nói chuyện, cho nên có chút yên tĩnh.

“Cậu xem bộ dáng của chúng ta bây giờ có giống Ngưu Lang Chức Nữ không cơ chứ?” Đường Nhân nói.

Lục Trì: “...”

Có giống Ngưu Lang Chức Nữ không thì anh không rõ, nhưng hai người đang phải bưng vác nặng thì giống.

Lúc gần lên đến lâu năm, Đường Nhân đột nhiên mở miệng: “Tối hôm qua... Ba tớ rất xem trọng cậu.”

“Hiệu trưởng... Đường?” Lục Trì có chút chần chừ.

“Nếu ba tớ mà nghe cậu gọi như vậy thì chắc chắn sẽ rất đặc ý.” Đường Nhân bĩu môi.

Lục Trì nhớ lại bộ dáng của hiệu trưởng, có chút béo bụng lại phệ, thoát nhìn cũng tương đối nghiêm túc.

Anh chỉ thấy ba Đường Nhân ở những buổi lễ quan trọng, hầu hết giờ chào cờ cũng không thấy người đâu, dù sao anh cũng đứng tuốt phía cuối hàng.

Anh chỉ tiếp xúc trực tiếp vào lần chuyển trường đó, hiệu trưởng Đường vẫn nở nụ cười tươi trên mặt, bộ dáng cũng không sai biệt lắm so với các hiệu trưởng khác.

Nhìn không ra lại thích yêu chiều con gái... Chẳng trách có cô con gái nghịch phá như vậy...

“Ba tớ ham hư vinh lắm.” Đường Nhân không biết rõ anh nghĩ gì, nói xấu Đường Vưu Vi: “Lúc ba tớ nổi giận, chỉ cần mẹ tớ gọi ngọt một tiếng hiệu trưởng Đường, thì ba tớ lập tức cười thành tiếng.”

Lục Trì hiểu rõ ham hư vinh này không giống cái loại ham hư vinh kia. Khóe môi anh nâng lên cong thành một đường cong đẹp mắt, nhẹ nhàng.

Đường Nhân nhanh mắt: “Từ nay về sau cậu phải cười nhiều hơn nữa. Cậu cười lên trông rất đẹp trai.”

Nụ cười của Lục Trì lập tức biến mất.

Cô suy nghĩ một chút, nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh xảo, nói: “Lúc nãy tớ vừa uống nước mật ong, nước mật ong ngọt ngán răng rồi.”

Lục Trì không hiểu nhìn hàm răng trắng sáng của cô.

Hai chuyện này có liên quan sao?

Đường Nhân lại nói tiếp: “Khi cậu cười... Còn ngọt hơn nước mật ong tớ uống lúc nãy nữa.”

Chương 37

Editor: Trà Đá.

Lục Trì chưa kịp trả lời, trên lầu có một người vội vội vàng vàng chạy xuống cầu thang.

Nam sinh kia chạy cực kỳ nhanh, không kịp phanh lại, la oai oái.

Ánh mắt Lục Trì mau lẹ, anh duỗi tay kéo Đường Nhân qua một bên, nam sinh kia lách lẹ qua khe hở chạy xuống, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

“Ai vậy?” Đường Nhân nhíu mày.

Cô cũng không thường xuyên lên tầng năm, cho nên không biết nhiều.

Lục Trì không lên tiếng, tiếp tục đi lên trên.

May thay cầu thang của trường học không dốc lắm, lên tới tầng năm rất nhanh, mà lớp đặc biệt lại nằm rất gần cầu thang.

Mới vừa đi lên, đã thấy bảng tên treo phía trước: Lớp đặc biệt.

Đây chính là lớp học chính thức của bọn họ ở kỳ học cuối, kể cả về vang hay thất bại sau này cũng không còn quan hệ với lớp cũ nữa, mà chỉ thuộc về lớp đặc biệt này.

Đường Nhân nhìn chằm chằm bảng tên lớp một lát, sau đó đi vào

lớp.

Trong phòng học đã có một số học sinh, bàn ghế được sắp đặt kỳ quái, chỗ này một bàn, chỗ kia một bàn, còn có chỗ vẫn chưa có bàn nào.

Một nửa học sinh lớp đặc biệt đều từ lớp tự nhiên chuyển tới, kể cả Lộc Dã và Đường Minh, hai người này bình thường hay trêu chọc quậy phá, nhưng thành tích thật sự rất đáng ngưỡng mộ, lần này lọt vào top 20 người đứng đầu.

Đường Nhân đi tới phía cuối lớp học, thấy Lục Trì đã đứng đó, đi tới đặt sách vở xuống, hỏi: “Tớ ngồi cùng bàn với ai, không phải cậu thì không được.”

Lộc Dã ngồi phía trước quay đầu lại: “Ai da, lại gặp người quen.”

Đường Nhân không để ý đến anh ta, duỗi tay mở cuốn tập ở bàn bên cạnh ra, thấy tên trên cuốn tập là Lục Trì, thấy chữ viết ngay ngắn chỉnh tề của anh mới yên tâm.

Giống y như người.

“Hi hi hi.” Cô cười, Lục Trì biết tự giác sao.

Lục Trì cầm tay cô, lật lại, thấy trên làn da trắng nõn ửng đỏ.

Thấy anh nhú mày, Đường Nhân lên tiếng: “Chắc là va quẹt vào đâu đó.”

Cô cũng không để ý, cũng chẳng có cảm giác đau, vết thương này đối với cô mà nói thì chẳng là gì, cô rút tay về tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Lộc Dã liên tục len lén nhìn bọn họ, nhìn thấy bộ dáng căng thẳng của Lục Trì và Đường Nhân, khẳng định có chuyện.

Quả nhiên sau một giây anh ta thấy Lục Trì sờ soạng dưới ngăn bàn, lấy ra một chai thuốc sát trùng và băng cá nhân...

Anh đi học cũng mang theo cái này sao?

Đường Nhân cũng “A” một tiếng: “Sao cậu lại có thuốc sát trùng ở đây?”

Lục Trì rũ mắt, mắt kính che hơn phân nửa tâm tình, thấp giọng nói: “Mang... Mang từ nhà... Nhà tới.”

Đường Minh vừa đúng lúc từ bên ngoài trở về, lần này anh ta ngồi cùng bàn với Lộc Dã, Đường Nhân đưa lưng về phía anh ta nên không nhận ra, anh ta chỉ thấy thuốc sát trùng trên tay Lục Trì.

“Lục Trì, phòng y tế trường học ở ngay đó, cậu còn mang theo thuốc sát trùng làm gì, cậu lười vừa vừa phải phải thôi. Gần như vậy cũng không muốn nhắc chân đi à?” Đường Minh cắn trái táo, có chút kỳ quái.

Lục Trì cũng không phải người lười biếng.

Lộc Dã đưa mắt ra hiệu với anh ta.

Đường Minh không thấy, ánh mắt liên tục nhìn người nữ sinh đưa lưng về phía mình, lên tiếng hỏi: “Bạn học mới tới này là ai vậy?”

Vừa dứt lời, Đường Nhân quay đầu nhìn anh ta.

Đường Minh lập tức bị sặc, lùi lại một bước, mặt đỏ ửng: “Đường

Nhân... Ha ha ha ha, cậu ngồi cùng bàn với Lục Trì sao... Được được.... Hoan nghênh hoan nghênh!”

Chẳng trách được Lục Trì quan tâm như thế, thì ra là Đường Nhân.

Lục Dĩ trợn hai mắt, Đường Minh thật sự đạt tới cảnh giới của sự ngu ngốc rồi, phá hư khoảng thời gian riêng tư của người ta.

Lục Trì không lên tiếng, cúi đầu lấy tay Đường Nhân đặt lên bàn.

Anh rất cẩn thận, dùng bông gòn thoa thuốc sát trùng, chỗ bị thương hơi nóng rát, cô hơi cử động.

Có lẽ anh cảm thấy cô đau, cho nên chỉ dám chấm nhẹ nhẹ lên vết thương.

Một lát sau, Lục Trì mới lấy băng cá nhân, nhẹ nhàng dán lên miệng vết thương, bối rối dùng tay xoa bóp tay cho cô.

Băng cá nhân cực kỳ đáng yêu, không phù hợp với tính cách Lục Trì, nhưng lại cực kỳ hợp với Đường Nhân.

Đường Nhân sờ sờ xem xét, thu tay lại, nhìn anh cười ha ha.

Lục Trì cảm thấy cô cười đến có chút ngốc rồi.

~

Trên đường quay về lớp từ toilet, Đường Nhân đụng mặt Triệu Như Băng.

Cô ta đang vất vả chuyển bàn ghế, dừng lại trên cầu thang, thở phì phò, bây giờ đang là thời gian lên lớp, bạn học của cô ta đều đang ở

trong lớp, cũng không biết tại sao giờ mới chuyển bàn.

Thấy Đường Nhân, sắc mặt Triệu Như Băng có chút khó coi.

Điều cô ta không mong muốn nhất đó là chạm mặt Đường Nhân, mà trong lúc đang chật vật như thế này lại gặp phải cô, đột nhiên có cảm giác thâm hại.

Nhất là mấy lần trước đều bị mất mặt, càng khiến cô ta không muốn đối mặt với Đường Nhân.

Mặc dù lần này biết rõ sẽ học chung một lớp, nhưng cô ta đã chuẩn bị tâm lý, không tiếp xúc hay có bất kỳ trao đổi gì với Đường Nhân, dù sao chỉ học chung lớp một học kỳ cuối.

Đường Nhân nhún vai, trực tiếp đi về phòng học, được vài bước lại lui lại, hỏi: “Có muốn tớ...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Triệu Như Băng cắt ngang: “Không cần!”

“Tớ còn chưa nói xong mà cậu đã biết rồi sao?” Đường Nhân cười như không cười, trực tiếp duỗi tay kéo cái ghế qua, xách lên một cách nhẹ nhàng.

Triệu Như Băng hừ một tiếng, bê bàn đi lên lầu.

Cô ta đi lên phía trước lấy lại cái ghế, đặt ở trên bàn, không sợ mệt tiếp tục đi về phía trước, không muốn chung đụng với Đường Nhân.

Đường Nhân cũng biết rõ bản thân xen vào việc của người khác, lúc đi ngang qua nghe được một tiếng “Cảm ơn”.

Cô quay đầu lại, thì Triệu Như Băng đã quay đầu đi không nhìn cô.

Cô đột nhiên phát hiện ra Triệu đại tiểu thư cũng được.

Đường Nhân sờ sờ cảm, đi vào lớp từ cửa sau, liếc mắt thấy Triệu Như Băng ngồi ở hàng đầu tiên, bên cạnh bục giảng.

Cô lập tức sinh lòng khâm phục.

Vị trí này không thể lén lút làm gì hết, xem ra cô ta chỉ một lòng tập trung học tập.

Ngoại trừ cô ta có đặt chút tâm tư trên người Lục Trì.

Nghĩ đến đây, Đường Nhân có chút mất hứng, lén lút trừng mắt nhìn Lục Trì.

Nếu có thể khóa anh ở nhà, không để người khác trông thấy, chỉ thuộc về một mình cô thì thật là tốt.

Lục Trì vừa mới quay đầu lại đã nhận được cái trừng mắt từ cô, có chút không hiểu, suy nghĩ không biết bản thân đã trêu chọc gì cô.

Một lát sau cô cũng gạt phăng cái suy nghĩ kia đi, chống cằm ngồi ngẩn người.

Triệu Như Băng đang sắp xếp sách vở.

Những nữ sinh chơi thân với cô ta cũng không có ai vào được lớp này, bây giờ cô không biết nữ sinh nào trong lớp, cuối cùng cũng chỉ có cô ta một mình.

Cô ta nhớ lại hành động vừa rồi của Đường Nhân.

Đường Nhân giống như không để cô ta ở trong lòng, lần trước còn khiêu khích cô ta, lần này lại có thể đưa tay ra giúp đỡ, nhất định là không có ghi hận.

Hoàn toàn tương phản với cô ta.

Cái hình ảnh hai người Lục Trì và Đường Nhân che chung một cái ô thật sự khiến Triệu Như Băng không thể quên được.

Trong lớp có phòng chat chung, Lục Trì cũng có mặt trong đó.

Triệu Như Băng nhìn chăm chăm cái tên Lục Lục Lục cả đêm, cuối cùng vẫn không dám nhấn vào.

Bây giờ nghĩ lại, ở trước mặt Đường Nhân, cô ta chẳng đáng một xu, cả một chút xíu dũng khí cũng không có.

Cô ta khẽ nghiêng đầu nhìn về phía sau.

Đường Nhân chọn ngồi bên cạnh Lục Trì là điều mà Triệu Như Băng đã sớm đoán ra, chỉ là cô ta lại thấy một màn trái với tưởng tượng.

Là Lục Trì nhìn Đường Nhân, mà không phải Đường Nhân quẩn quít lấy Lục Trì.

Triệu Như Băng có chút không tin, lại có chút buồn bã.

Đã từng có người nói với cô ta thế này, loại người mặt dày theo đuổi người ta tới cùng sẽ có kết cục không hay, cô ta cũng thầm hy vọng.

Nhưng bây giờ những dấu hiệu đó xem ra... Lại đang đi theo một chiều hướng phát triển tốt hơn.

~

Hết một tiết đầu chỉ để chuyển phòng học.

Cho đến tiết thứ hai thì giáo viên mới chậm rãi đến lớp, đó là giáo viên chủ nhiệm của lớp đặc biệt.

Giáo viên chủ nhiệm mới khoảng chừng 40 tuổi, đeo mắt kính, bộ dáng ôn hòa, có một số học sinh trong lớp thầm thờ phào nhẹ nhõm

Bọn họ sợ nhất chính là gặp phải giáo viên chủ nhiệm lớp nghiêm khắc, học hành đã gian khổ rồi, chủ nhiệm lớp lại còn nghiêm khắc thì đời học sinh cũng hết vui.

“Các bạn học, hoan nghênh các em đến lớp đặc biệt, tôi là Chu Thành, chủ nhiệm lớp của các em, về sau có chuyện gì thì có thể đến văn phòng ở hành lang đối diện tìm tôi.”

Tầng này còn có hành lang đối diện bao gồm các phòng thí nghiệm, văn phòng nằm ở hành lang đối diện, gần toilet.

Chu Thành đảo mắt quanh lớp một lần, đại khái cũng có ấn tượng đối với các học sinh.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi cuối lớp.

Cả người đứng nhất và người đứng nhì toàn trường đều ở đây, hơn nữa đạt thành tích xuất sắc trong kỳ thi tỉnh vừa rồi, có thể nói nếu bọn họ được hướng dẫn tốt, thì thủ khoa không ai khác ngoài một trong hai đứa.

Đến lúc đó cho dù ông ta chỉ chủ nhiệm lớp được một học kỳ, thì vẫn có thể được nhận tiền thưởng.

Bộ giáo dục tặng tiền thưởng cho trường có học sinh đạt thủ khoa cũng tương đối khá, dù sao thì ông ta cũng có công.

Huống chi thành tích của con gái của hiệu trưởng Đường cũng tốt, hai người bọn họ chỉ cần không tụt hạng ở học kỳ cuối này, thì tương lai sẽ rất sáng lạng.

“Chỗ ngồi của các em đều do các em tự chọn, thầy tạm thời không có ý kiến.” Chu Thành dờ ánh mắt, nói tiếp: “Học kỳ cuối vẫn có kiểm tra đầu học kỳ, đến lúc đó nếu em nào muốn đổi chỗ ngồi thì có thể đổi, học kỳ cuối nên tôi muốn các em dành thời gian học tập nhiều hơn.”

Sau đó Chu Thành còn bổ sung thêm vài yêu cầu, rồi bắt đầu mở sách ra dạy học.

Đường Nhân nghe đến mức đầu óc không tinh táo.

Đêm hôm qua cô bị Tô Khả Tây lôi kéo nói chuyện trên trời dưới đất, khiến cho cô đến rạng sáng mới ngủ, ngược lại Tô Khả Tây tinh thần tinh táo.

Chu Thành dạy ngữ văn, hiện tại vừa đúng tiết ôn tập ngữ văn.

Giọng điệu giảng bài của thầy giáo đều đều giống như thổi miên, Đường Nhân không ý thức hai tay chống mặt nhắm nghiền hai mắt lại.

Lục Trì lơ đãng nhìn sang bên cạnh thì thấy Đường Nhân đang gật đầu như gà mổ thóc, đang ngủ say.

Chu Thành không chú ý đến bên này.

Thời gian dần trôi, tiếng chuông tan học vang lên, Đường Nhân đột nhiên dịch tay chống cằm ra, đầu bỗng chốc lệch xuống, chắc chắn sẽ đụng bàn.

Lục Trì nhanh chóng đưa tay ra.

Trán Đường Nhân lập tức đập xuống mu bàn tay anh.

Cô kêu lên một tiếng nũng nịu, giống như đang cọ sát trái tim anh, Lục Trì lập tức thu tay lại như bị điện giật, tiếp tục lật đề giống như không có việc gì.

Đường Nhân tỉnh lại, nhìn qua bên cạnh: “Vừa rồi có phải là cậu không?”

Lục Trì mắt nhìn thẳng: “Không... Không phải.”

“Sao cậu biết tớ đang nói đến cái gì? Vừa nghe đã biết là nói dối rồi.” Đường Nhân hừ hừ, “Lục Trì, cậu dạo này ghê gớm lắm nhé.”

Cô túm lấy cái tay đang cầm bút của anh qua, đặt lên trán mình.

A, cảm giác giống y như lúc nãy.

Hai tai Lục Trì khế ửng đỏ, anh rút tay về, giấu ra sau lưng, không nói lời nào.

Đường Nhân nhìn anh cười như không cười, sau đó ngạc nhiên thấy toàn bộ khuôn mặt anh như bị nhuộm đỏ, màu đỏ tràn từ hai bên tai lên toàn bộ khuôn mặt.

Cô tiến tới sát bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Bộ dáng đỏ mặt của cậu

trông rất ngon mắt.”

Lục Trì vội vàng đẩy cô ra.

Động tác thoát nhìn khá thô bạo, nhưng sức lực cũng không lớn lắm.

“Hừ.” Đường Nhân hất cằm lên, ngời thẳng, ngoan ngoãn lật đề, dường như tất cả mọi chuyện vừa rồi đều không liên quan đến cô.

Lục Trì bị bộ dáng này của cô chọc cười, đuôi mắt khẽ nhếch.

~

Chuông vào học không vang lên, mà thay vào đó là âm nhạc tập thể dục vang lên.

Mùa đông cũng không có nhiều hoạt động ngoài trời, cho nên chỉ có thể tập thể dục vận động nhẹ nhàng trong lớp.

Từ trước đến nay Đường Nhân không có hứng thú đối với mấy hoạt động kiểu này, bình thường ở lớp 14 cũng chẳng có ai làm, khi nào có hội học sinh ngẫu nhiên đi ngang qua kiểm tra thì mới làm cho có.

Hiện tại mùa đông nên hội học sinh cũng ít kiểm tra, cho nên cô cũng không nhúc nhích.

Nhưng khi âm nhạc vừa mới vang lên, thì cô thấy toàn bộ phòng học đang làm, học sinh giỏi ngoan ngoãn Lục Trì ở bên cạnh đang nghiêm túc thực hiện.

Mùa đông nên trường học cũng không yêu cầu mặc đồng phục, chỉ khi nào thời tiết quang đãng thì mới yêu cầu học sinh mặc đồng phục để dự chào cờ.

Bây giờ thời tiết quá lạnh, cũng không có nghi thức chào cờ, cho nên học sinh cũng không mặc đồng phục đến lớp, đồng phục của Đường Nhân đã sớm bị cô cất dưới đáy tủ rồi.

Đoán chừng chắc cũng chỉ còn mỗi Lục Trì là ngoan ngoãn mặc đồng phục đến lớp.

Ánh mắt Đường Nhân quan sát Lục Trì từ trên xuống dưới một cách từ tốn.

Cơ sở hạ tầng ở trường tư nhân Gia Thủy rất tốt, hiệu trưởng Đường không ngược đãi học sinh, trong mỗi phòng đều gắn máy sưởi, cho nên trong lớp học cực kỳ ấm áp.

Hôm nay Lục Trì cũng mặc đồng phục, trông cực kỳ đứng đắn.

Đường Nhân quay đầu liếc nhìn ra bên ngoài, cửa sổ phòng học bị đọng hơi nước mờ ảo, chắc chắn thầy giáo không thể nhìn thấy gì ở bên trong.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, thì lá gan cô cũng lớn hơn.

Cô lén lút đưa tay tới kéo khóa áo đồng phục của anh xuống, chưa được mấy giây đã đến chỗ ngực, áo sơ mi trắng bên trong lộ ra bên ngoài, cổ áo cực kỳ ngay ngắn chỉnh tề.

Sau đó... Tay cô bị bắt lại.

Bởi vì tập thể dục, nên Lục Trì không mang kính.

Đôi mắt xinh đẹp của anh cứ nhìn cô chăm chăm, Đường Nhân cũng nhìn anh chăm chăm, nhin không được liếm môi một cái.

Yết hầu Lục Trì động động, thấp giọng nói: “Tập... Tập thể dục.”

Sắc môi tươi đẹp của anh có chút gợi cảm.

Đáng tiếc là cô không thể chạm đến... Hai za, Đường Nhân đột nhiên thờ dài, rút tay về, ánh mắt ai oán nhìn áo đồng phục đang rộng mở.

Cô rất muốn xé cái áo sơ mi ở bên trong ra.

Có lẽ là ánh mắt của cô quá đáng sợ, Lục Trì duỗi tay bóp lấy mặt cô, gò má cô áp vào lòng bàn tay anh, non mềm giống như bánh gạo dẻo.

Thật sự muốn nắn bóp hai má cô.

Cuối cùng anh thu tay về, ánh mắt vô tình nhìn liếc qua gương mặt cô.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn vào mắt anh.

Cô cười giảo hoạt một tiếng, hỏi: “Sao cậu lại nhìn lén tớ? Coi chừng tớ méc giáo viên chủ nhiệm là cậu có âm mưu quấy rối tớ đó.”

Lục Trì: “...”

Có lẽ phải nói ngược lại thì người khác mới tin.

Chương 38

Editor: Trà Đá.

Âm nhạc tập thể dục vẫn chưa kết thúc.

Các bạn học trong lớp đều nghiêm túc tập thể dục, dù sao cũng là ngày đầu tiên ở lớp học mới, nên ai cũng cực kỳ nhiệt tình.

Giống như đầu học kỳ mới, ai cũng quyết tâm phải học tập thật giỏi, động lực mười phần.

Lục Trì quay đầu, không thèm nhìn cô nữa.

Đường Nhân lại nghiêng đầu giả vờ tập thể dục, quang minh chính đại nhìn anh.

Lục Trì có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực giống như thiên thạch của cô, dường như đang quan sát anh từ đầu đến chân, như đang muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Anh cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Cũng may mắn là bài hát tập thể dục vừa kết thúc, tiếng chuông vào lớp vang lên, giáo viên tiết tiếp theo tiến vào lớp phá vỡ bầu không khí giữa hai người.

Giáo viên vật lý vẫn là thầy giáo vật lý lớp tự nhiên, là Vương Hiểu Phong, Đường Nhân coi như cũng có biết, lần trước xấu hổ không biết chui vào đâu.

Tất cả đều do Lục Trì.

Cô lại trừng mắt với anh.

Lục Trì không rõ chuyện gì, ngược lại mở tập bài thi ra.

Vương Hiểu Phong nhìn quanh lớp một lần, thấy Lục Trì và Đường Nhân ngồi cùng bàn cũng không thấy bất ngờ lắm.

Thầy giáo nhin cười: “Hôm nay chúng ta sẽ sửa bài thi tỉnh lần trước, bắt đầu từ câu một.”

Đường Nhân lật bài thi ra, lần này cô làm bài khá tốt, chỉ có bài cuối cùng cô giải sai.

So với trước kia thì tốt hơn rất nhiều.

Lần này đề thi dựa trên đề thi vào đại học của năm trước, cho nên những bài toán hình đều là những bài mới, tất cả đều là những kiến thức đã học qua.

Đường Nhân cũng không hẳn là thích môn vật lý.

Trước kia lớp cô được một giáo viên vật lý có tính cách không tốt giảng dạy, cô hầu như đều ngủ trên lớp, khi đó điểm số môn vật lý cũng cực kỳ tệ.

Về sau đổi thành thầy giáo Trương, tính cách thầy ấy khiến cô rất thích, cô lập tức coi trọng môn vật lý, tập trung học tập lấy lại những kiến thức cơ bản môn vật lý.

Đường Nhân vụng trộm liếc Lục Trì ở bên cạnh, quả nhiên là điểm tối

đa.

Lần này Lục Trì đứng nhất toàn tỉnh, có thể nói anh chỉ bị thấp điểm môn ngữ văn, nhưng so với những người khác mà nói thì điểm số đó vẫn rất cao.

Ít nhất cô chỉ bị mất nhiều điểm ở phần đọc hiểu, mấy ngày trước cô đã bị giáo viên ngữ văn lớp 14 nói nửa ngày.

Bài kiểm tra của Lục Trì rất sạch sẽ.

Vương Hiểu Phong đứng trên bục giảng giải bài thi, học sinh phía dưới cũng nghiêm túc lắng nghe, hiện tại không tập trung nghe giải bài thi sẽ không còn cơ hội khác.

Đường Nhân nghiêng đầu lên nhìn Lục Trì.

Lục Trì cũng đột nhiên nghiêng đầu sang phía cô.

Hai người mặt đối mặt.

Đường Nhân ban đầu là sững sốt, rồi sau đó nháy nháy mắt.

Môi Lục Trì khẽ nhúc nhích, hình dáng miệng phát âm rõ ràng “Nghe giảng bài”.

Thấy bộ dáng nghe giảng bài cực kỳ nghiêm túc của anh, Đường Nhân thật sự muốn trêu anh, nhưng bây giờ đang trong giờ học, chỉ có thể nhịn xuống.

Một lát sau, cô duỗi tay ra lấy bài thi của anh.

Lục Trì: “...”

Đường Nhân ném bài thi của mình qua cho anh, quang minh chính đại cầm lấy bài thi của anh.

Lục Trì thầm thở dài trong lòng, mở bài thi của cô ra, chữ viết xinh đẹp thật sự trái ngược với tính cách của cô.

Anh nhìn qua một lượt, lật đến đề bài cuối cùng.

Lần trước cô nói bị sai bài cuối, thật sự đúng là vậy, anh còn tưởng cô lừa anh.

~

Lúc tan học, Lục Trì mới trả lại bài thi cho Đường Nhân.

Đường Nhân hoàn toàn quên chuyện này, cô sực nhớ ra cuốn tập ghi chép của mình để ở chỗ Tô Khả Tây, sau giờ học lập tức chạy ra ngoài.

Lộc Dĩ quay đầu lại thấy một màn như vậy, nháy nháy mắt: “Ế, Đường Nhân bài thi này.”

Anh ta cầm lên, ngạc nhiên: “Sao nét chữ trông quen thế này nhỉ, Lục Trì, không phải của cậu sao?”

Lục Trì trả lời không chút do dự: “Không phải.”

Lộc Dĩ: “...”

Nói xạo không chớp mắt, rõ ràng là chữ viết của Lục Trì, Lộc Dĩ thấy anh vẫn còn đang nhìn chăm chăm anh ta, nên anh ta đành phải đặt bài thi xuống bàn.

Lộc Dã lén lút hỏi Đường Minh: “Cậu có giấy tờ gì có chữ viết của Lục Trì không?”

“Hả? Muốn thì tự tới xin cậu ấy đi.” Đường Minh đầu tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó lấy tập giấy nháp ra, “Chờ tí, lần trước cậu ấy có giảng đề giúp tớ, còn chưa vớt.”

Lộc Dã đoạt lấy, đúng lúc trên giấy nháp là đề vật lý.

Anh ta lại nhìn lén bài thi của Đường Nhân, rõ ràng từ chữ viết đến con số đều giống nhau như đúc.

Không thể tin nổi là Lục Trì lại nói láo.

Giúp Đường Nhân sửa bài thi còn không chịu nhận.

...

Lúc Đường Nhân quay lại, thì Lục Trì đã bị giáo viên gọi lên văn phòng, Lộc Dã nhân cơ hội hỏi: “Đường Nhân, cậu nhìn này, có phải Lục Trì giúp cậu sửa bài đúng không?”

Nét mặt Đường Nhân không chút thay đổi: “Không phải.”

Khuôn mặt đang hào hứng của Lộc Dã lập tức cứng đờ.

Hai người này có phải hợp tác lại chọc anh ta không?

Nhìn thấy bộ dáng liên tục bị ăn quả đắng của Lộc Dã, Đường Minh lén cười ha ha ha.

Ngược lại Đường Nhân nhìn bài thi một lần nữa, trong lòng có cảm

giác ngọt ngào.

Lục Trì chính là dạng người nói một đằng làm một nẻo.

~

Thời gian chẳng mấy chốc trôi qua.

Vì một số nguyên nhân, cho nên kỳ thi đầu học kỳ mới bị hủy bỏ.

Hơn nữa theo những gì hiệu trưởng Đường nói, thì cũng để cho học sinh được thả lỏng một chút.

Vì vậy vào giờ tự học buổi tối, các học sinh cũng buông lỏng rất nhiều, dù sao chiều mai cũng được về nhà rồi.

Hai ngày trước kỳ nghỉ chỉ để giải đề.

Đa số mọi người tán gẫu, hoặc tự mình ôn tập.

Đường Minh và Lộc Dã lén mang theo điện thoại di động, lấy sách che lại xem video, sợ bị phát hiện, lại không dùng tai nghe, nên chỉ có thể xem hình tắt tiếng một cách say mê.

Lần này Đường Nhân cũng mang di động theo, nhưng lại để trong phòng ngủ.

Cô thấy Lục Trì còn đang làm đề, cẩn thận tỉ mỉ nên không đành lòng quấy rầy, đành phải chọc chọc hai người đang coi phim say mê ở bàn trước.

“Xem gì vậy?”

Đường Minh ngồi phía trước Đường Nhân, sợ hết hồn, mắt nhìn bốn phía như ăn trộm, thấy giáo viên chưa tới mới yên tâm.

Đường Minh bất mãn nói: “Đường Nhân, đừng có chơi trò hù dọa người khác nữa.”

Đường Nhân nghi ngờ nhìn anh ta: “Tớ chỉ chọc cậu một cái thôi mà, làm gì căng thẳng quá vậy, cậu đang xem cái gì đó?”

Khóe miệng Đường Minh giật giật, có chút chột dạ.

Lộc Dã ngồi cùng bàn Đường Minh cũng quay đầu lại: “Chao ôi cậu quản cái này làm gì, cái này nam sinh xem thôi, cậu không nên xem, làm đề tiếp đi.”

Nói xong, anh ta quay lại tiếp tục xem phim với Đường Minh.

Hai người bọn họ xem phim say sưa, không chú ý xung quanh, ít ra vào lúc Đường Nhân ngửa đầu uống nước, dư quang trong mắt thấy cảnh tượng bên ngoài cửa sổ.

Là chủ nhiệm lớp đang đi về phía này.

Đường Nhân xém chút nữa là phun ngụm nước trong miệng ra ngoài, cô chọc chọc vào lưng Đường Minh, tốt bụng nhắc nhở: “Chủ nhiệm lớp đến.”

Dù sao cũng đều là họ Đường với nhau.

Đường Minh và Lộc Dã lập tức tắt điện thoại di động rồi giấu đi, lấy đề ra làm giả bộ như cố gắng học tập.

Lục Trì giương mắt, nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, khẽ

nhíu mày.

“Không... Không được nói chuyện trong... Trong giờ tự học.” Anh trầm giọng nói.

Đường Nhân thu tay lại, cảm thấy kỳ quái, lúc nãy Lục Trì đâu có quản, bây giờ sao đột nhiên lại nói cái này...

Trong đầu cô chợt lóe lên tia sáng.

Đường Nhân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chủ nhiệm lớp đã vào, nhưng chỉ đứng phía trên xem, cô tiến sát bên cạnh anh hỏi: “Có phải cậu không thích tớ chạm vào người con trai khác đúng không?”

Lục Trì bị giật mình, trượt tay làm rớt đề thi xuống bàn.

Anh đáp: “Không phải.”

“Cậu đúng là vịt chết còn cứng mỏ.” Đường Nhân bĩu môi, làm bầm nói: “Sớm muộn gì cậu cũng phải thừa nhận thôi.”

Giọng nói trầm thấp của cô nghe có chút yếu đuối, mang theo một chút ngọt ngào của thiếu nữ, có chút khác với thường ngày.

Hai tai Lục Trì giật giật.

Một lát sau, anh mới động viết lần nữa.

~

Giờ tự học buổi tối trôi qua rất nhanh.

Đường Nhân muốn đi về cùng với Lục Trì.

Thời gian cho tiết tự học buổi tối của cao trung đều giống nhau, cho nên khi tiếng chuông tan học vang lên, thì tất cả học sinh ùa ra.

Ban đêm mùa đông cực kỳ lạnh.

Đường Nhân mang khăn quàng cổ cực kỳ dày, chỉ lộ ra nửa cái đầu, một đôi mắt, cả người lọt thỏm trong cái áo bông dày cộm, còn đội cả mũ áo lông.

Toàn thân màu đen, trời lại tối đen, cơ bản nhìn không thấy người đâu.

Trời tối cũng không có ai trông thấy, về phần thầy giám thị theo dõi tình hình, Đường Nhân đã vút ra sau đầu.

Cô không chỉ nắm tay Lục Trì, còn lén lút dựa sát vào người anh.

Đường Nhân nói: “Lục Trì, tối quá, tớ sợ.”

Lục Trì: “...”

Lục Dĩ đi phía sau muốn lòi hai tròng mắt ra, đèn đường ở ngay bên đường đi, Đường Nhân sợ tối chỗ nào.

Thật sự là nói dối không chớp mắt.

Tay Đường Nhân lạnh buốt, mang theo cái lạnh thấu xương, khiến Lục Trì nhin không được nổi da gà.

Anh thấp giọng hỏi: “Sao... Sao tay lại lạnh... Lạnh thế này?”

“Cơ thể tớ rất lạnh....” Đường Nhân nói, cô cực kỳ ghét mùa đông,

cô không thể sống thiếu thảm điện và túi chườm nóng, cho dù có máy sưởi thì chân cũng lạnh cả đêm, đừng nói đến tay.

Lục Trì mím môi.

Sau đó nhét tay cô vào trong túi áo ấm của anh.

Túi áo ấm anh rất lớn, ấm áp mùi phần, Đường Nhân lập tức cảm thấy thoải mái mà thở dài một tiếng.

Tay Lục Trì lớn hơn tay cô, anh rối rắm mấy giây rồi bao bọc lấy toàn bộ tay cô, hơi ấm từ tay anh lập tức truyền đến tay cô.

Cái loại cảm giác được nắm tay, lại còn nhét tay vào túi áo anh, thật sự là nói không nên lời.

Đường Nhân thầm ước con đường này vĩnh viễn không có điểm kết thúc thì tốt biết bao.

Cô cảm thấy thoải mái, dọc đường đi cũng nói nhiều hơn.

Đến tòa nhà hành chính, Lục Trì xoay người dẫn cô đi theo một con đường khác, Đường Nhân “A” một tiếng, sau đó mới hiểu ra.

Nếu đi xuyên qua tòa nhà hành chính, qua sân thể dục, sẽ tới ký túc xá nam trước, rồi mới đến ký túc xá nữ.

Nếu đi vòng ra ngoài, men theo vách tường trường học, sẽ tới ký túc xá nữ trước, sau đó đi thẳng quẹo phải mới đến ký túc xá nam.

Trong lòng Đường Nhân ấm áp.

Hành động lần này của Lục Trì hoàn toàn là nghĩ đến cô, mặc dù

ngoài miệng chẳng nói lời nào, nhưng hành động thì hoàn toàn ngược lại.

Trong trường học có rất nhiều cặp đôi, đều tạm biệt nhau sau khi đã tới gần ký túc xá nữ.

Đường Nhân cũng rút tay cô ra khỏi túi áo Lục Trì, cô nhìn chăm chăm cái túi áo của anh một lát, chép chép miệng có chút tiếc nuối.

“Ngày... Ngày mai gặp.” Lục Trì đột nhiên mở miệng.

Mặt mày Đường Nhân vui vẻ, ngửa đầu: “Ngày mai gặp.”

Cô đang đội mũ áo bông, nửa gương mặt lộ ra bên ngoài, vành nón rất bụi, người khác đứng gần đó cơ bản là không nhìn thấy người ở bên trong cái mũ.

Nhưng chỉ có một mình anh thấy.

Tim anh đột nhiên đập mạnh, sau đó xoay người rời khỏi ký túc xá nữ.

~

Cũng có không ít học sinh đã về ký túc xá.

Đường Nhân vừa vào ký túc xá đã bị Trương Mai hỏi: “Học lớp đặc biệt có cảm giác gì không?”

Mặc dù cô đã chuyển sang lớp đặc biệt, nhưng phòng ngủ ký túc xá vẫn giữ nguyên như trước, nếu còn chuyển phòng ngủ nữa thì cực kỳ phiền phức, hơn nữa chung đụng với bạn cùng phòng mới cũng là một vấn đề.

Tô Khả Tây vừa đúng lúc từ bên ngoài đi vào, nghe thấy câu này, bĩu môi: “Sao không hỏi hôm nay học cùng lớp với Lục Trì có cảm giác thế nào.”

“Ha ha ha ha ha.” Trương Mai cười, “Ngồi cùng bàn đúng không?”

Đường Nhân nghênh ngang ngồi trên giường: “Nghĩ sao tớ để cậu ấy ngồi cùng bàn với người khác?”

Vậy chẳng phải là tạo cơ hội cho người khác sao, có tên điên mới làm vậy, mặc dù cô thừa tự tin nhưng cũng không muốn cho người khác cơ hội.

“Vâng vâng vâng.” Tô Khả Tây chen lại, “Hai người phát triển nhanh lắm, hôm nay chàng còn bung bàn ghế giúp nàng, tôi cũng không cần động tay.”

Tô Khả Tây định đến lớp đặc biệt xem một chút, ai dè Lục Trì đến giúp Đường Nhân nên cô không dám quấy rầy, đương nhiên phải tạo cơ hội cho hai người họ.

Tô Khả Tây cao giọng: “Ban nãy tớ thấy ai đó đi đường vòng về ký túc xá cùng với ai đó.”

“Đi đường vòng thì có gì đâu.” Trương Mai ở một bên phụ họa, “Tớ còn thấy tay ai đó nhét vào trong túi áo của ai đó nữa kìa, ghê gớm lắm.”

Hai người kẻ tung người hứng.

Đêm nay Đường Nhân không về cùng với Tô Khả Tây, nên Tô Khả Tây đi cùng Trương Mai, đúng lúc đi đường vòng thấy hai người bọn

họ ở phía trước.

Ban đầu thì bọn họ cũng không để ý lắm, lúc sau Tô Khả Tây nhận ra.

Dù sao thì phía đường vòng chỉ nhận được chút ánh sáng hắt vào từ đèn đường ở bên ngoài, cho nên hơi tối, Đường Nhân lại trùm kín mít, từ đầu đến chân chỉ toàn một màu đen, nhìn thoáng qua cũng không nhận ra được.

Nhưng sau khi thấy Lục Trì cầm tay Đường Nhân nhét vào trong túi áo ấm của anh một cách tự nhiên, tròng mắt Tô Khả Tây xém chút nữa rớt ra ngoài.

Cô ta và Lục Vũ cũng chưa bao giờ làm chuyện như vậy.

Lúc trước, khi cô ta theo đuổi Lục Vũ, thì nhiều nhất cũng chỉ nói mấy lời yêu đương, đâu có cái kiểu này, không ngờ Lục Trì và Lục Vũ bên ngoài thì lạnh lùng, nhưng bên trong lại hừng hực như thế.

Các cô chỉ biết Lục Trì lạnh lùng trầm lặng.

Theo như những gì lớp tự nhiên nói, thì trong mắt Lục Trì chỉ có sách vở.

Lúc đầu Đường Nhân khua chiêng gõ trống tuyên bố theo đuổi Lục Trì, thì vẻ mặt của anh cũng không bao giờ thay đổi, tất cả mọi người chỉ cảm thấy anh thật sự quá lạnh lùng.

Lớp 14 còn lén lút cá cược với nhau: Cuối cùng thì Đường Nhân có thể theo đuổi Lục Trì thành công trước khi tốt nghiệp hay không?

Tô Khả Tây vì ủng hộ người nhà, cho nên hào phóng đặt cược

Đường Nhân nhất định thành công.

Bây giờ nhìn lại, Tô Khả Tây chắc chắn thắng cược.

Đường Nhân không để ý đến bọn họ nữa, đi múc nước.

...

Hiện tại cuối cấp, mặc dù vừa tắt đèn thì cũng có hội thức đêm nói chuyện phiếm, nhưng số lần cũng ít, chỉ có một hai giường bật đèn nhỏ đọc sách.

Sau khi tắt đèn, Đường Nhân nằm ở trên giường, không ngủ được.

Một lát sau, cô lấy điện thoại di động ra, hôm nay đến lớp quên mang theo, cho nên bây giờ vẫn còn đầy pin.

Trường học không cho phép sử dụng đồ điện tử, mà trong di động cũng không có gì chơi, chỉ dùng di động lướt mạng.

Đường Nhân dạo một vòng Weibo, nhìn đồng hồ cũng sắp mười hai giờ rồi, cô thờ dãi, trượt tay nhấn vào Wechat.

Cô dừng lại, nhấn vào tên Lục Trì. Khung chat hiện ra vẫn là đoạn nói chuyện lúc hẹn nhau ra ngoài mua sách, sau đó bọn họ cũng không tán gẫu nhiều.

Đường Nhân nhớ lại cảnh tượng tối hôm đó bị anh trai cô phát hiện, nhin không được cười cười.

Thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, cô duỗi tay gõ gõ lên di động, nửa ngày gửi đi một chuỗi chữ cái.

Đường Đường Đường: xwnnmjw.

Cô cũng hiểu tại sao mình lại gọi đi hàng ký tự này.

Đường Nhân đột nhiên cảm thấy xấu hổ, cô nhét di động xuống dưới gối, Lục Trì chắc chắn không mang theo di động, mặc dù biết vậy, nhưng cô vẫn muốn gọi đi.

Vậy mà lại có cái suy nghĩ hy vọng anh trả lời.

Nhưng cô biết rõ Lục Trì không mang theo di động.

Hơn nữa, cho dù có anh có mang theo di động, thì cũng không thể hiểu nổi hàng ký tự cô gọi.

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động dưới gối rung lên một cái.

Đường Nhân đột nhiên ngây người, cô duỗi tay lấy di động ra, là tin nhắn trả lời từ Lục Trì.

Trong nháy mắt cô hiểu được ý tứ trong tin nhắn của anh, nhin không được lẫn lộn trên giường.

Anh trả lời...

Lục Lục Lục: rnsy.

Chương 39

Editor: Trà Đá.

Bởi vì cô lẩn lộn, cho nên giường cũng phát ra tiếng động nho nhỏ.

Ký túc xá yên tĩnh trở lại, bạn cùng phòng cũng đã tắt đèn đọc sách, chỉ còn ánh sáng yếu ớt phát ra từ giường cô.

Đường Nhân dừng lại ở sát mép giường, không hề cử động.

"Ừ nếu cậu muốn".

Cô nhai kỹ bốn chữ này, trong lòng như có lửa đốt, buổi tối tay cô nhét ở trong túi áo của anh thật sự rất ấm áp.

Mọi chuyện giống như đã được châm lửa.

Cô thật sự trúng độc của Lục Trì, nhớ hoài không thể quên.

Cơn buồn ngủ trước đó đã biến mất hoàn toàn, bây giờ chỉ còn lại kích động, tim đập có chút nhanh.

Cô nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên cô nhìn thấy Lục Trì.

Toàn bộ trường tự nhân Gia Thủy, kể cả Tô Khả Tây đều cho rằng cô gặp tiếng sét ái tình với Lục Trì ở văn phòng, nhưng không có ai biết rằng đó là lần thứ hai cô gặp anh.

Lần gặp nhau trong văn phòng không phải là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên cô gặp Lục Trì là ở Nhất Trung.

Đầu mùa hè năm ngoái, trong tỉnh có tổ chức cuộc thi Olympic toán học, bởi vì cũng chẳng phải thi đấu chính thức, chỉ mang tính chất thi thử, cho nên cuối cùng chọn Nhất Trung làm nơi tổ chức thi đấu.

Kiểu thi Olympic này chẳng có bao nhiêu người tham gia, học sinh thi đấu đến từ trường tư nhân Gia Thủy cũng không nhiều lắm, Đường Nhân đi thi là do hiệu trưởng Đường tự động đăng ký.

Cuộc thi diễn ra ở hội trường Nhất Trung.

Nhất Trung được xây dựng lâu đời, cho nên hội trường cũng không được tân tiến như trường tư nhân Gia Thủy, Đường Nhân có chút chê bai, chỗ ngồi thi coi như cũng tạm ổn.

Thi Olympic đối với Đường Nhân không khó.

Vào lúc cô đang hoàn thành bài toán cuối cùng, thì đã có người đứng lên nộp bài thi, cô ngẩng đầu lên chỉ kịp thấy bóng lưng cao gầy của đối phương.

Gầy, cao gầy.

Lúc đi ra, cô không thấy người kia đâu nữa.

Lần thi Olympic này hội tụ nhiều học sinh đến từ nhiều trường khác nhau, cũng không giới hạn, nên cô hoàn toàn không biết người cao gầy kia đến từ trường nào.

Cho đến đầu tháng mười, cô gặp lại anh một lần nữa.

~

Một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Đường Nhân đã khẽ ngâm nga, thoải mái nhanh nhẹn làm mọi việc.

Tô Khả Tây thu dọn xong đồ đạc thấy bộ dáng Đường Nhân như muốn bay lên, bĩu môi: “Tối hôm qua nằm mơ thấy gì hả? Mơ thấy Trì Trì nhà cậu đúng không?”

Đường Nhân liếc cô ta: “Ngược lại mới đúng.”

“Lục Trì mơ thấy cậu á? Sao có thể được.”

Nhưng cũng có khả năng.

Đường Nhân chỉ cười hì hì, sửa sang lại rồi thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, không nói thêm gì khác.

Thời tiết bên ngoài tồi tệ hơn hôm qua rất nhiều, lại có tuyết rơi, thậm chí còn lạnh hơn hôm qua, cô nhìn sắc trời u ám, trong lòng có điểm không vui.

Có chút bất an.

Trong phòng học đã có nhiều học sinh tới lớp.

Đường Nhân đi hai ba bước đã tới cửa sau lớp học, chưa đến chỗ ngồi đã thấy trên bàn Lục Trì đặt một túi khăn giấy mềm.

Lục Trì bị cảm.

“Tối hôm qua không phải cậu còn khỏe lắm mà, sao hôm nay lại bị cảm rồi?” Đường Nhân hỏi, tự nhiên ngồi xuống, còn duỗi tay chạm vào anh.

Lục Trì rụt tay lại.

Động tác tuy nhỏ, nhưng Đường Nhân cũng đã trông thấy, cô cảm thấy có chút chói mắt.

Cô không lên tiếng, nhưng lại bình tĩnh suy xét nơi nào có vấn đề.

Dựa theo tình hình tối hôm qua, thì hôm nay cũng không nên có cái bộ dạng này chứ.

Lục Trì đột nhiên chủ động, rồi lại đột nhiên thoái lui... Đang đùa giỡn với cô hả?

Cho dù là lý do gì, cô cũng đều cực kỳ khó chịu, tối hôm qua còn khiến cô vui vẻ, hôm nay lại không nương tay hất cô xuống địa ngục, một trời một vực, về sau nếu cứ như vậy, thì chẳng phải cô bị anh quay tròn sao.

Càng không biết rõ nguyên nhân, cô càng cảm thấy oan ức cho bản thân.

Trong phòng học mở máy sưởi, nhưng trong lòng cô rất lạnh, cô rụt cổ lại trốn trong khăn quàng cổ, không quan tâm đến chuyện bên ngoài.

~

Chưa đến tiết thứ hai, cả lớp đều biết rõ Đường Nhân và Lục Trì chiến tranh lạnh.

Lộc Dã và Đường Minh phát hiện ra đầu tiên.

Trước kia hai người không cùng lớp, thì có ngày không nói lời nào với nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng hôm qua đã bắt đầu chung lớp, hai người hoặc là mặt đối mặt, hoặc là Đường Nhân trêu chọc Lục Trì, Lục Trì tuy ít nói, nhưng cũng có những hành động đáp trả.

Hôm nay hoàn toàn khác lạ.

Lộc Dã bình thường quan sát rất tốt, anh ta tới từ sớm, thấy Đường Nhân hỏi chuyện Lục Trì, sau đó hai người cũng không ai nói với ai lời nào.

Chuyện này không bình thường.

Nhất là Đường Nhân, bình thường cho dù Lục Trì không trả lời thì cô vẫn tiếp tục nói, hôm nay lại lạnh mặt ngồi im một chỗ, nếu không thì cũng nằm gục lên bàn ngủ.

Đường Minh thúc Lộc Dã: “Hai người bọn họ sao vậy?”

Lộc Dã đáp: “Không biết, tớ lại không để ý lắm. Theo tớ đoán thì chắc chắn Lục Trì làm gì khiến Đường Nhân giận rồi.”

“Lục Trì thì có thể làm gì chứ...” Đường Minh không hiểu.

Hai người quay đầu lại nhìn lên.

Tiết này là tiết tự học, giáo viên cũng không đến lớp, hầu hết học sinh trong lớp đều đang giải đề, hai người bọn họ vừa quay đầu lại đã thấy Đường Nhân gục mặt xuống bàn ngủ.

Đường Nhân ngủ thật sự.

Lục Trì thì đang giải đề.

Hai người đều chìm đắm trong thế giới riêng của bản thân, không ảnh hưởng đến nhau, nhưng bầu không khí lại có chút bất đồng.

“Tối hôm qua, có phải Lục Trì... Bị cảm lạnh hả?” Lộ Dĩ đột nhiên hỏi.

Lộ Dĩ không cùng phòng với Lục Trì, cho nên không rõ lắm, nhưng hôm qua thấy anh vẫn còn rất khỏe, sao hôm nay lại bị cảm mạo, lại còn chiến tranh lạnh với Đường Nhân.

Nghe vậy, Đường Minh cũng nhớ lại.

Tối hôm qua anh ta không để ý lắm, quá nửa đêm có vào nhà vệ sinh, vừa đi vào thì thấy Lục Trì đang đứng rửa tay, hết tay này rồi tay kia, cực kỳ cẩn thận.

Về sau lúc anh ta đi ra thì đã không thấy người đâu, nhưng lúc anh ta vào lại phòng ngủ, thì thấy ngoài ban công có bóng người.

Khi đó anh ta bị dọa suýt hét lên.

Bình thường anh ta cũng có xem phim kinh dị, mặc dù trong ký túc xá nữ hay đồn đại mấy chuyện ma quỷ, nhưng ký túc xá nam cũng đủ đáng sợ rồi, nhất là hơn nửa đêm, trong phòng lại cực kỳ yên tĩnh.

Đường Minh chỉ nhìn thoáng qua, sau đó trực tiếp chui vào chăn, run run rồi cũng mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Bây giờ nhớ lại, cái bóng ma kia rất giống một người, lại còn cao cao gầy gầy...

Nghe anh ta kể xong, Lộc Dã sờ sờ cằm.

Lộc Dã hỏi: “Cậu chắc chắn chứ?”

Đường Minh gật đầu: “Lúc vào nhà vệ sinh tớ còn nói chuyện với cậu ấy mà, cậu ấy khá tỉnh táo, xem ra không giống người đang ngái ngủ. Khi đó hơn một giờ sáng, lúc tớ đang mơ màng ngủ lại còn nghe có tiếng động.”

Chắc là lúc đó Lục Trì quay trở lại giường, dù sao giường của Lục Trì ở phía trên giường Đường Minh, cho nên dễ dàng nghe thấy.

Lộc Dã lại tiếp tục suy đoán.

Hơn nửa đêm không ngủ được, ra ngoài ban công hóng gió, e là chỉ có một mình Lục Trì làm được, nhưng nguyên nhân sâu xa phía trong là gì.

Có chuyện gì mà phải ra ngoài hóng gió?

Lộc Dã nghiêng đầu nhìn Lục Trì, đúng lúc thấy ánh mắt Lục Trì rơi trên người Đường Nhân, lại cảm thấy như phát hiện ra điều gì đó.

Anh ta đụng Đường Minh một cái, nhỏ giọng nói: “Tí nữa tớ sẽ kiểm cách nâng cái bàn Đường Nhân lên. Nếu Lục Trì không động đây, thì cậu phải giữ cái bàn của Đường Nhân lại, đừng để cậu ấy bị trượt.”

“Cậu tính làm gì vậy?”

“Tớ muốn kiểm tra một tí.”

Nói xong, Lộc Dã lập tức trượt xuống dưới, làm bộ như hụt đà, không lâu sau đó cả người ngồi xổm trên mặt đất, rồi chui xuống dưới đáy bàn Đường Nhân.

Chưa đầy mấy giây sau, Lộc Dã cố ý đứng dậy một cái, bỗng chốc đụng vào cái bàn.

Cái bàn của Đường Nhân trong nháy mắt bị nâng lên cao, xiêu vẹo.

Đường Minh thấy vậy hoảng sợ, mắt thấy Đường Nhân sắp ngã về một bên, vội vàng duỗi tay, kết quả tay còn chưa đụng tới, thì đã thấy tay của Lục Trì ở trước mặt anh ta.

Đường Minh cười ha ha ha, trong lòng có chút chột dạ.

Lộc Dã cũng chui ra khỏi gầm bàn, thấy Lục Trì nhìn mình chằm chằm, bỗng nhiên có chút không biết phải giải thích như thế nào.

Lộc Dã chống lại ánh mắt Lục Trì, chép chép miệng, lại nhìn Đường Nhân, động tĩnh lớn như vậy, mà Đường Nhân vẫn không tỉnh dậy, cô tiếp tục ngủ.

Lộc Dã thở phào nhẹ nhõm: “Không cẩn thận, không cẩn thận...”

Cái gì muốn thử cũng đã thử rồi.

Nếu Lục Trì thật sự không quan tâm đến Đường Nhân, thì vừa rồi đã không vươn tay qua giữ bàn, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả Đường Minh, đương nhiên là...

Phản xạ có điều kiện.

Chỉ có để hình bóng của Đường Nhân trong lòng, thì anh mới có thể vừa làm việc của mình lại vừa để ý động tĩnh xung quanh cô.

~

Sau khi Đường Nhân tỉnh lại thì không thấy người bên cạnh đâu hết.

Cô nhìn chăm chăm chỗ trống bên cạnh mấy giây, rồi thở hắt ra một hơi, sau đó chống cằm mở sách, nhưng cũng chẳng vào đầu chữ nào.

Cô đá đá ghế Lộc Dã.

Lộc Dã quay đầu lại: “Đại tiểu thư sao vậy ạ?”

“Tiết sau đổi chỗ đi.”

Vẻ mặt Đường Nhân nhàn nhạt, giọng nói cũng bình thường, nhưng lời nói ra lại khiến Lộc Dã kinh ngạc.

Anh ta nhớ lại chuyện mình vừa làm, chuyển hướng sang Đường Minh: “Cậu đổi chỗ với Đường Minh đi, tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

Đường Nhân suy nghĩ một chút: “Làm liền đi.”

Đường Minh cũng không có ý kiến gì với chuyện này, dù sao ngồi ở đâu cũng được, giáo viên lại mặc kệ chuyển đổi vị trí ngồi, hơn nữa người ngồi bên cạnh lại là Lục Trì, anh ta có thể nhân cơ hội này để hỏi bài.

“Đổi thì đổi.”

Đường Nhân trực tiếp đổi chỗ, cũng không mang theo sách vở gì.

Cô quay đầu sang hỏi: “Cậu muốn nói gì với tớ?”

“Tâm tình không tốt sao?” Lộ Dĩ thấy rõ, cười gian xảo, “VẬY thì chuyện tớ nói ra chắc chắn sẽ khiến cậu vui vẻ, cậu sát lại đây một chút, chuyện này không nói lớn được.”

Mặc dù Đường Nhân có chút khó chịu, nhưng vẫn tiến sát lại gần Lộ Dĩ.

...

Đường Minh ngồi ở vị trí của Đường Nhân, nghiêm túc nhìn chồng tài liệu của cô, phát hiện ra còn nhiều hơn so với anh ta, mặc dù không mở ra nhưng chắc chắn là cô có làm qua, nếu không thì sao thành tích lại tốt đến như vậy.

Vừa nghĩ như vậy, Đường Minh lại có thêm lý do để hăm dọa Đường Nhân.

Bên cạnh có người ngồi xuống, Đường Minh nghiêng đầu chào hỏi: “Ha ha, lại ngồi cùng bàn với người học giỏi, cảm giác thật sự rất sướng.”

Lục Trì dừng lại một chút.

Ánh mắt của anh nhìn người bên cạnh mấy giây, sau đó dời mắt đi, nhàn nhạt đáp: “Ừ.”

Đường Minh cũng không ngờ rằng anh lại lạnh nhạt đến như vậy. Dù sao cũng đã từng ngồi cùng bàn mấy tháng, tình nghĩa vứt đầu hết rồi.

Giáo viên vào lớp, Đường Minh mới nhớ ra mình không mang theo đề thi.

Anh ta thấy Đường Nhân và Lộc Dã đang nói chuyện say sưa, cũng không tiện quấy rầy, vừa đúng lúc bài thi của Đường Nhân ở trên bàn, thuận tay mở ra.

Không thể không nói, xem bài thi của Đường Nhân thật sự rất đã mắt.

Chữ viết sạch sẽ đẹp mắt không thể so sánh chữ viết như cua bò của anh ta được, bài thi này đặt trong tủ triển lãm cũng được đi.

Trong lúc Đường Minh còn đang cảm thán, thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay túm lấy bài thi.

“Á á cậu làm gì vậy?” Đường Minh tay mắt lanh lẹ ngăn chặn, “Tớ còn muốn đọc một tí, đừng có lấy đi mà.”

Lục Trì bực bội, trực tiếp ném bài thi của mình qua.

Đường Minh: “...”

Cái này có phải rảnh rỗi sinh nông nổi không? Tại sao lại đổi bài thi?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng anh ta vẫn đưa bài thi của Đường Nhân cho Lục Trì, còn lén lút liếc nhìn mấy lần, cảm thấy hôm nay Lục Trì đúng là rảnh rỗi mà.

...

Cho tới trưa, Đường Nhân vẫn ngồi ở vị trí của Đường Minh, ngay

phía trước Lục Trì.

Tiết cuối cùng trước khi tan học, Đường Minh cầm lấy đề dựa sát gần Lục Trì: “Học giỏi, chỉ tờ bài này đi, tờ không hiểu chỗ này.”

Mặt mày Lục Trì đăm chiêu, quay quay cây bút cầm trên tay.

Đường Minh cho rằng Lục Trì không nghe thấy, nên lặp lại một lần nữa.

Đã không nhận được câu trả lời, lại còn nghe thấy người ngồi bên cạnh lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu: “Vì sao Đường Nhân lại đổi chỗ ngồi?”

Đường Minh mặt không biến sắc nhìn hai người phía trước, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: “À thì... Đường Nhân muốn nói chuyện với Lộc Dã, nên bọn tớ đổi chỗ ngồi.”

Lời anh ta nói là sự thật.

Cho đến khi tan học, Đường Minh mới nhớ ra, anh ta trả lời câu hỏi của Lục Trì, nhưng Lục Trì lại không giúp anh giải đề.

Đến giờ ăn trưa, học sinh trong phòng học nhanh chóng đi ra ngoài.

Đường Nhân ở lại trong lớp không đi.

Cho đến khi trong phòng học chỉ còn vài người, cô mới đứng dậy quay lại chỗ mình ngồi, đứng bên cạnh bàn, từ trên cao nhìn xuống Lục Trì.

Cuối cùng cô dùng tay đập lên bàn anh một cái, ngăn chặn Lục Trì đang làm đề, trực tiếp mở miệng: “Tối hôm qua cậu nói là cậu mơ

thấy tớ, cậu mơ thấy cái gì?”

Lục Trì quay đầu đi, có chút mất tự nhiên.

Thấy bộ dạng này của anh, ngược lại Đường nhân có chút chắc chắn, nhớ lại những gì Lộ Dĩ nói, cô cúi người xuống nghiêng người về phía anh.

Cô tiến sát đến bên tai Lục Trì, chép chép đầu lưỡi, sau đó mới thấp giọng nói: “Lục Trì, có phải tối hôm qua... Cậu mộng xuân đúng không?”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 40

Editor: Trà Đá.

Câu hỏi của cô giống như kích thích thần kinh của anh.

Từng hình ảnh tối hôm qua hiện ra trong đầu.

Yết hầu Lục Trì động động, tay trái mở cửa sổ, không khí lạnh bên ngoài cửa sổ phả vào mặt anh khiến anh tỉnh táo, anh nhắm mắt lại

Bên ngoài có bông tuyết bay bay thuận đường đậu trên mặt anh, sau đó lại tan biến thành giọt nước.

Một lát sau, anh mở mắt.

Lục Trì quay đầu lại, nhìn thẳng vào hai mắt Đường Nhân, sau đó dựa ra sau lắc lắc đầu, khẽ mở miệng: “Không có.”

Đường Nhân không lên tiếng nữa, cô duỗi tay chạm vào người anh.

Cô còn chưa chạm tới anh thì anh đã nghiêng người tránh né, hơn nữa còn nhíu mày.

Lục Trì đứng dậy dọn dẹp sách vở, sau đó trực tiếp đi ra ngoài để Đường Nhân đứng trong phòng học.

Đường Nhân trợn to hai mắt.

Cô không ngờ Lục Trì lại có phản ứng như vậy.

Hiện tại cô cực kỳ cực kỳ tức giận.

Nhất là bây giờ anh tránh né cô như né tà, chỉ là mộng xuân thôi mà, cô cũng không phải là chưa từng bị qua, hơn nữa Lục Trì lại là người khiến cô bị mộng xuân.

Đường Nhân ngồi xuống chỗ của mình, đưa chân đá đá cái ghế của Lục Trì.

Lộc Dĩ trên đường quay trở lại phòng học, thấy Lục Trì đang đứng ngoài hành lang, hỏi: “Sao bây giờ cậu mới đi?”

Lục Trì liếc anh ta một cái, không trả lời lại.

Không ngờ Lộc Dĩ lại tiếp tục mở miệng: “Đường Nhân đâu, không phải lúc này tớ thấy cậu ấy ở chung một chỗ với cậu sao? Hôm nay đại tiểu thư không đi cùng với cậu à?”

Lục Trì đi vòng qua Lộc Dĩ, không mở miệng lấy nửa chữ.

Lộc Dĩ: “...”

Thật sự là quá lãng phí nước miếng.

Mặc dù Lục Trì đang ghen, nhưng cái dạng như muốn đánh người của anh thật sự càng lúc càng nặng.

Lộc Dĩ đi vào phòng học, thấy Đường Nhân đang dựa vào ghế.

“Tớ mới vừa gặp Lục Trì ở bên ngoài.”

Đường Nhân không thèm quan tâm.

Hai người bạn họ thật sự đều có phản ứng như vậy, Lộc Dã thờ dài: “Ai da, các cặp đôi yêu nhau gây gỗ là chuyện bình thường thôi mà, cậu cũng biết rõ tính cách của Lục Trì đúng không? Chỉ là hơi kỳ quái một chút thôi.”

Tuy nói như thế nhưng anh ta cũng cảm thấy Lục Trì có bệnh thật.

Mộng xuân thì sao, anh ta cũng đã mộng xuân vô số lần, mỗi lần đều lưu lại dư vị, nhưng dáng vẻ cũng không giống Lục Trì.

Đường Nhân trừng anh, rời khỏi phòng học.

Đường Minh vừa vào nhà vệ sinh đã thấy Lục Trì đang đứng rửa tay.

Qua vài phút anh ta đi ra vẫn thấy Lục Trì đứng rửa tay ở bên kia, tư thế không thay đổi.

Anh ta mở miệng: “Tối hôm qua tớ thấy cậu cũng rửa tay, bây giờ lại rửa nữa, mà sao cậu lại rửa tay lâu quá vậy?”

Lục Trì hơi dừng tay lại.

Đường Minh hoàn toàn không biết gì, tiếp tục nói: “Nếu cảm thấy không thoải mái chỗ nào thì đến phòng y tế đi, rửa tay như cậu chắc lột luôn lớp da tay được rồi. Cậu còn đang bị cảm, rửa nước lạnh, bộ cậu muốn bệnh nặng hơn hả?”

Nói xong, anh ta đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Còn lại Lục Trì đứng ở đó. Một lúc lâu sau, anh ngửa lòng bàn tay ra, có chút đỏ.

Từ sau giờ nghỉ trưa, Đường Minh có cảm giác mình đang sinh hoạt trong một bầu không khí lạnh lẽo.

Không khí lạnh lẽo này bắt đầu từ lúc Đường Nhân trực tiếp dời bàn của cô lên ngồi bên cạnh bàn Lộc Dã.

Ví dụ như trong tiết học, anh ta lúc nào cũng cảm thấy giáo viên đang nhìn chăm chăm chỗ anh ta ngồi, anh ta còn cho là mình đã làm gì sai, kinh hoàng sợ hãi, nhưng lúc sau phát hiện ra là giáo viên đang nhìn chăm chăm Lộc Trì.

Lúc hết tiết, nếu anh ta hỏi Lộc Trì về một vấn đề nào đó, thì phải lặp lại câu hỏi nhiều lần mới nhận được câu trả lời từ Lộc Trì.

Đủ loại dấu hiệu, quả thật có thể nói là cực kỳ quái lạ.

Hành vi của Lộc Dã cũng rất kỳ quái, đột nhiên cực kỳ thân thiết với Đường Nhân, trong tiết học thì nghiêm túc nghe giảng bài, hết tiết thì bắt đầu nói chuyện với Đường Nhân, còn không thì cả hai người sẽ ra ngoài cùng nhau.

Cảm giác giống như chỉ có anh ta là người bình thường nhất trong cái tình hình này.

Đường Minh chịu hết nổi, tìm Lộc Dã nói: “Cậu đừng có ở chung một chỗ với Đường Nhân nữa, Lộc Trì trông kỳ quái lắm.”

Lộc Dã cười cười: “Tớ cố ý mà.”

Bằng không thì sao khiến người ta mở miệng đây.

“Cậu tính làm gì?” Đường Minh nghi ngờ hỏi.

Lộc Dã lắc đầu: “Không có gì, chỉ là bây giờ tớ đang rất rảnh rỗi, vừa đúng lúc có người nhờ giúp đỡ, hơn nữa ngồi cùng bàn với Đường Nhân cảm giác cũng khá tốt.”

Vừa dứt lời, hai người thấy Lục Trì đang đi từ phía xa lại đây.

Đường Minh nuốt nước miếng, có phải anh ta vừa thấy Lục Trì tức giận.

Lộc Dã nhìn chăm chăm người đang đi tới.

Mặc dù Lục Trì bình thường có đôi khi hay xấu hổ, nhưng trên thực tế lại có chủ kiến hơn so với những người khác, lúc ít nói lại cực kỳ bình tĩnh.

Anh ta vỗ vỗ vai Đường Minh, nhỏ giọng nói: “Đừng quản, tớ với Đường Nhân chỉ là bạn học thôi, không có gì đâu.”

Trên thực tế, mặc dù hai người bọn họ rời khỏi phòng học cùng nhau, nhưng tách ra rất nhanh, Đường Nhân đi tìm Tô Khả Tây, còn anh ta thì xuống siêu thị nhỏ mua đồ ăn.

“A.”

Đường Minh nghĩ thầm, Lục Trì thật sự rất đáng thương.

Buổi chiều có tiết toán học.

Giáo viên môn toán tương đối nghiêm khắc, thích đưa ra những câu hỏi.

Lộc Dã đương nhiên đứng mũi chịu sào.

“Lộc Dã, đề này còn có một cách giải khác, giờ tự học tối qua thầy cũng có nói qua rồi, em lên bảng giải thử xem.”

Mặt mũi Lộc Dã căng thẳng.

Anh ta còn nhớ rõ tối hôm qua buồn lòng xem phim nên không để ý.

Đường Minh ở phía sau cười trộm.

Đường Minh quay đầu lại muốn nói chuyện với Lục Trì, thì lập tức thấy Lục Trì đang nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lộc Dã, trông nét mặt cũng không tệ lắm.

Lục Trì rất ít cười, Đường Minh nhìn qua còn tưởng bản thân đang gặp ảo giác.

Anh ta còn nhớ rõ hôm ở sân thể dục, Lục Trì chắc chắn là cười.

Cả ngày hôm nay trông Lục Trì có vẻ không thích hợp cho lắm. Trong phòng học mở máy sưởi rất ấm áp, vậy mà sao trông anh có cảm giác đứng ngồi không yên.

Giáo viên dạy toán hỏi: “Làm được không?”

Lộc Dã há miệng: “Em...”

Đường Nhân ở bên cạnh đẩy qua một tờ giấy.

Lộc Dã lập tức ngẩng đầu lên: “Em làm được ạ!” Nói xong cũng sai bước lên bục giảng.

Sau đó Đường Minh lại thấy Lục Trì khôi phục lại trạng thái tâm tình không tốt.

Giáo viên toán học khen ngợi bài giải trên bảng.

Lộc Dã thở hắt ra một hơi.

Hiện tại anh ta luôn bị Lục Trì nhìn chăm chăm, không chừng ngày nào đó Lục Trì nổi điên lên cho anh ta một đao.

Lộc Dã cảm thấy Lục Trì hoàn toàn có khả năng giết người diệt khẩu.

Cũng may, sau tiết toán là được nghỉ đông.

Chuông tan học vừa vang lên, thì giáo viên môn toán cũng lập tức rời khỏi phòng học.

Kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu, hơn nữa cũng sắp đến năm mới, trong phòng học toàn là tiếng reo hò.

Lộc Dã quay đầu hỏi: “Đi chung không?”

Đường Nhân chần chừ một chút, gật đầu: “Ừ.”

Toàn bộ phòng học đang thu dọn đồ đạc, nhưng Đường Nhân thính tai nghe thấy động tĩnh từ bàn Lục Trì ngừng lại.

Cô khẽ nhếch môi.

Bộ dáng này rơi vào trong mắt người khác lại là một câu chuyện khác.

Lộc Dã rời khỏi phòng học trước, chờ ở bên ngoài.

Đường Nhân chậm chạp thu dọn sách vở, cô phải cực kỳ tức giận

mới phải làm đến mức này, hiện tại cũng không vui vẻ gì.

Cô hiểu Lục Trì, nếu cô không chủ động thì chắc chắn anh sẽ thu mình lại, đắm chìm trong thế giới của riêng anh.

Không biết anh đang mắc cái gì mà không cho cô chạm vào người anh, đương nhiên chính anh cũng không biết anh đang vướng vào cái gì, mà cũng không chịu nói với cô.

Đường Nhân nhắc chân bước đi, còn chưa bước ra khỏi bàn đã bị Lục Trì ngăn cản.

“Tớ.” Lục Trì nói được một từ, sau đó lại rối rắm.

Đường Nhân nhìn anh, chờ một lát, không đợi được câu tiếp theo, hỏi: “Cậu làm sao? Cậu muốn gì? Không nói gì thì tránh ra cho tớ đi.”

Lục Trì theo phản xạ nhìn ra bên ngoài, thấy Lộc Dã đang áp mặt vào cửa sổ nhìn vào bên trong.

Anh há to miệng, không nói ra được lời nào,

Bây giờ đã nghĩ đồng, nếu như bây giờ không nói, thì tí nữa sẽ không còn cơ hội để nói.

Đường Nhân khoanh hai tay trước ngực, chờ anh mở lời.

“Tớ... Tớ không phải...” Anh nói có chút gấp gáp, lặp đi lặp lại mấy chữ, cuối cùng trực tiếp cầm bút viết lên giấy.

Sau đó đưa ra trước mặt cô: Tớ không cố ý, xin lỗi cậu.

Đường Nhân duỗi tay chạm vào anh.

Lục Trì vẫn tránh né cô, nhưng ngược lại lần này Đường Nhân không dừng lại, mà trực tiếp nắm lấy tay anh.

“Hành động ngày hôm nay của cậu khiến tớ rất tức giận.”

Nói xong cô cũng cảm giác cơ thể Lục Trì có chút cứng ngắc.

Một lúc sau, cuối cùng cô nghe thấy Lục Trì thấp giọng nói: “Bẩn.”

Nghe thấy từ này, Đường Nhân mới hiểu tại sao anh lại không cho cô chạm vào người anh.

“Cái gì bẩn?” Cô nâng tay anh lên, dí sát mặt vào xem, “Rất sạch sẽ.”

Ngón tay anh thon dài, cảm giác rất tốt.

Lục Trì biết rõ ý tứ của cô, không nói nữa, chỉ cúi đầu lặp lại: “Xin lỗi cậu.”

Bởi vì đang bị cảm, cho nên giọng nói có chút khàn.

Đường Nhân nói: “Cậu không cần xin lỗi tớ, tớ chỉ không vui vì cậu đối xử với tớ như vậy. Tớ không thích cậu lạnh nhạt với tớ vô duyên vô cớ như vậy.”

Cái loại này cực kỳ phiền phức.

Cô đột nhiên cười cười, có chút gian xảo, ánh mắt linh động có cảm giác quen thuộc, khiến Lục Trì nhớ lại sự kiện trước đây.

Lục Trì cũng không phải lần đầu tiên gặp Đường Nhân.

Lúc học lớp mười, anh học ở lầu một, gần sát vách tường của trường.

Khi đó đang trong giờ học, anh ngồi ở bàn cuối cùng bên cạnh cửa sổ, vừa liếc mắt đã thấy vách tường ở bên cạnh.

Lúc đó đang giữa hè, bên ngoài cực kỳ nóng, ve kêu om sòm.

Giáo viên toán đứng trên bục giảng giảng bài, nội dung chán ngắt, anh nhớ lúc anh vừa viết bài xong, ngẩng đầu lên liếc mắt ra ngoài cửa sổ.

Sau đó phát hiện có một cô gái đang ngồi trên vách tường trường anh.

Thật sự là ngồi trên vách tường, đưa lưng về phía anh.

Anh không thấy mặt, chỉ thấy cái cổ trắng như tuyết, mái tóc đuôi ngựa cũng lay động theo những chuyển động của cô, đung đưa rất đẹp mắt.

Cô mặc áo sơ mi ngắn tay, vạt áo quây ở vùng eo, khi cô chuyển động làm lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, ánh mặt trời chiếu rọi phản quang.

Lục Trì mở cửa sổ.

Anh nghe thấy người con gái đang nói chuyện, giọng nói dễ nghe, hình như là đang mắng chửi người khác nhưng không có một chữ thô tục, rất êm tai.

Căn cứ vào nội dung thì anh suy đoán ra là học sinh Nhất Trung chọc cô cái gì đó, sau đó cô tới ra mặt vì bạn học.

Lục Trì mở cửa sổ ra nghe hết một tiết.

Tiết toán chán ngắt thường ngày dường như cũng trở nên sinh động hơn.

Lúc tiếng chuông tan học vang lên, thầy giáo ở trên bục giảng vừa đúng lúc đi tới bên cạnh cửa sổ rót nước uống, thấy có người trên vách tường, lập tức hô ro.

Sau đó anh thấy người con gái ngồi trên vách tường nghiêng đầu, bĩu môi, nhảy xuống khỏi vách tường, rồi biến mất trong tầm mắt.

Khuôn mặt rất xinh đẹp, đôi mắt mang theo vẻ hoạt bát sinh động.

Cái eo rất thon nhỏ.

Khiến cho người khác phải miệng đắng lưỡi khô.

Chỉ là về sau, anh cũng không còn thấy cô đến ngồi trên vách tường nữa, giống như ngày đó anh bị hoa mắt, là một giấc mơ.

Cho đến đầu tháng mười năm nay.

Đường Nhân nhéo nhéo tay Lục Trì.

Lục Trì quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Nhìn thấy anh có phản ứng này, Đường Nhân nói: “Lộc Dã đi rồi, cả buổi chiều hôm nay tớ với cậu ấy cứ thân thiết với nhau như vậy, thì cậu có ghen hay không?”

Lục Trì ngượng ngùng mở miệng: “Không.”

Đường Nhân không tin: “Hũ dấm chua.”

Chương 41

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân nói câu đó cũng không thấy Lục Trì phản bác gì.

Dù sao cô cũng đã đạt được mục đích.

Cô không thích cái kiểu tạm xử lý, với cô hoặc là dùng bạo lực hoặc là nói rõ ràng, còn không thì trực tiếp kết thúc.

Mặc dù bây giờ mối quan hệ của cô và Lục Trì vẫn chỉ là bạn học, nhưng cô muốn phát triển mối quan hệ này thân thiết hơn, còn về sau trở thành dạng gì thì không biết trước.

Cho nên sau khi Lộ Dã gọi cô về thì cô cũng đồng ý.

Hiện tại đã nói rõ ràng được với Lục Trì thì tâm tình trở nên tốt hơn.

Bây giờ đã bắt đầu nghỉ đông, nếu không có lý do để gặp mặt thì chỉ sợ anh cũng không bước ra khỏi nhà.

Cô suy nghĩ quả thật không sai.

Vào kỳ nghỉ đông, mặc cho cô ra sức kiếm cơ lý do để gặp anh, thì cũng bị Lục Trì lấy lý do ở nhà học bài để cự tuyệt.

Dù cô có mời gọi thế nào cũng không được.

Cũng may là sinh nhật Tô Khả Tây gần cuối năm.

Mới sáng sớm, Tô Khả Tây đã gọi điện thoại cho Đường Nhân: “Ngày mai là sinh nhật cuối cùng của thời cấp ba rồi, ngày mai ở nhà tở chơi trước, sau đó đi ra ngoài hát karaoke.”

Đường Nhân nói: “Nhà cậu á? Tính mời bao nhiêu người?”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng trong chốc lát.

Nhà cô và nhà Tô Khả Tây gần nhau, hai người lại chơi thân với nhau nên Đường Nhân biết rõ ba của Tô Khả Tây là thị trưởng, còn mẹ Tô Khả Tây là trưởng phòng, trong lớp rất ít người biết về điều này.

“Dù sao ba mẹ tở cũng không làm gì.” Tô Khả Tây nói, “Nếu không thì mời vài người thôi được không?”

Tuy rằng không làm gì, nhưng lắm thầy nhiều ma, hơn nữa ông ngoại Tô Khả Tây là chủ công ty bất động sản, căn nhà đó chính là của hồi môn của mẹ Tô Khả Tây.

Lúc Tô Khả Tây học tiểu học thì mẹ cô ta chỉ mới là tổ trưởng, khi đó cả lớp đến dự sinh nhật của cô ta, chơi đùa vui vẻ.

Sang ngày hôm sau, mẹ của Tô Khả Tây bị tở cáo.

Giống như chỉ là một tổ trưởng, mà gia cảnh lại quá giàu có.

Mặc dù cuối cùng cũng không điều tra ra được bất cứ thứ gì, nhưng chuyện đó đã in sâu trong ký ức của Tô Khả Tây, cho nên cô ta hơi sợ.

Đường Nhân thở dài: “Thôi thì qua nhà tở đi.”

“Được không?”

“Có gì mà không được, toàn bộ học sinh trường tư nhân Gia Thủy đều biết rõ nhà tớ có tiền.” Đường Nhân chán nản.

Tô Khả Tây muốn nhảy dựng lên: “Ai da yêu chị hai quá chừng!”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Khả Tây gọi điện thoại cho Lục Vũ.

Từ sau lần trước, cô đến Tam Trung tìm Lục Vũ, nhưng lại không gặp được người, không giống như lần trước.

Cuối cùng lại bị một đám tự xưng “Đàn em của anh Vũ” đưa tiễn ra ngoài.

Ngày hôm sau vừa đúng vào chủ nhật, thời tiết rất đẹp, mặt trời đã ló dạng.

Nói là mời nhiều, nhưng thật ra cũng chỉ mời vài người bạn chơi thân.

Mới sáng sớm, Đường Nhân đã bị Tô Khả Tây qua nhà đánh thức.

Hai người nằm chơi trên giường trong chốc lát, cũng đã đến buổi trưa. Dù sao thì buổi chiều mọi người mới đến, cũng không gấp.

Hôm nay Tưởng Thu Hoan và Đường Vu Vi bị Đường Nhân đuổi ra ngoài hẹn hò, trời chưa tối thì chưa được phép về nhà. Lần trước Đường Quân về nhà chưa được bao lâu đã đi lại.

Tô Khả Tây ngồi bên kia, bẻ ngón tay tính toán: “Đợi tí nữa buổi chiều ăn bánh ngọt, chơi một chút rồi buổi tối ra ngoài ăn.”

“Mùa đông ăn lẩu, hoặc là thịt nướng cũng được. Nhưng ăn lẩu thì có vẻ hơi chán, hay ăn thịt nướng đi, nhiều người thì càng náo nhiệt.”

Đường Nhân đã thay xong quần áo, mà Tô Khả Tây vẫn còn ngồi bên kia tính toán buổi tối ăn gì.

Tiếng chuông cửa vang lên, tần số không nhỏ.

“Đến đây đến đây.”

Đường Nhân vừa mới mở cửa ra, một đám người chen lấn đi vào, bắn pháo ruy băng đủ các loại ra.

Vu Xuân bắn đầu tiên, thấy người mở cửa là Đường Nhân, mới lùi lại một bước.

“Chị Nhân! Không phải em!”

Đường Nhân ghét bỏ, đá anh ta một cước.

Một đám người cười đùa ùa vào nhà, thấy Tô Khả Tây đang ngồi trên ghế sofa, lập tức chạy tới bắn pháo ruy băng chúc mừng sinh nhật.

Đường Nhân dựa ở bên cửa hỏi: “Lục Trì không tới sao?”

Lộc Dã quay đầu lại nói: “Không biết nữa. Hai za, cậu ấy thấy tớ cứ như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống tớ vậy, cũng tại cậu hết, phá hủy danh tiếng của tớ.”

Vào cái ngày anh ta thân thiết với Đường Nhân, lúc sau có chạm mặt Lục Trì hai lần, kể cả gặp ở ký túc xá hay trên hành lang, Lộc Dã vừa

thấy ánh mắt của Lục Trì thì lập tức run rẩy.

Đường Nhân nhìn ra phía ngoài cổng lớn, nhìn tới nhìn lui một lúc thì thấy Lục Trì xuất hiện.

Cổng lớn mở ra, anh từ từ tiến vào, dáng người cao thẳng, tay áo xắn lên một chút, lộ ra xương cổ tay tinh xảo.

Làn da trắng bạch kết hợp với gương mặt điển trai của anh thật sự khiến anh trông giống một con ma cà rồng quyến rũ.

Khiến người ta trầm luân ở trong đó.

Đường Nhân bước ra ngoài, đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, ngăn cản Lục Trì: “Hôm nay trông cậu rất đẹp trai.”

Nhất là đôi mắt.

Có lẽ lời nói lúc trước của cô tác động đến anh, mặc dù ở trường Lục Trì vẫn đeo kính như cũ, nhưng số lần cời mắt kính ra lại càng ngày càng nhiều.

Hai tai Lục Trì đỏ ửng, khóe miệng giật giật.

Tâm tình rõ ràng không tệ.

Lục Trì đưa mắt nhìn xung quanh: “Nhà cậu rất... Rất đẹp.”

So với nhà anh quá ảm đạm lạnh lẽo, nhà cô lại sáng bừng ấm áp.

Đường Nhân bĩu môi, cười nói: “Sau này cũng là nhà của cậu mà.”

Lục Trì: “...”

Ở nhà chơi đùa vài tiếng, sau đó một đám người lại kéo nhau ra ngoài.

Tô Khả Tây bao một phòng trong nhà hàng, bước vào chính là nơi ăn chơi linh đình, âm nhạc rung trời.

Rượu cũng có đủ, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ cho các nam sinh uống.

Văn Nguyệt cũng tới, cô ta chỉ ngoan ngoãn ngồi ở trong góc, nói chuyện phiếm với mấy nữ sinh khác.

Mặc dù không thân, nhưng cũng có quen biết, hướng chi nữ sinh có rất nhiều chuyện để nói, chưa quá mấy phút đã có thể hòa hợp.

“Nhân vật chính lên hát đi!”

Vu Xuân đưa micro tới: “Không hát không được, hôm nay bọn tớ phải nghe được giọng hát của cậu.”

Tô Khả Tây trừng mắt nhìn anh ta.

Sự thật được chứng minh, Vu Xuân trở thành kẻ tội đồ.

Tô Khả Tây hát rất khó nghe, thiếu chút nữa giết chết lỗ tai của bọn họ, mọi người lại ào ào tới mời rượu cô ta.

Lúc Lục Vũ đẩy cửa đi vào, thì cũng là lúc Tô Khả Tây đang ôm chai rượu làm micro, đứng trên ghế sofa gào thét, nhảy nhót nhiệt tình.

Ánh sáng có chút tối, nhưng Lục Vũ nhìn thoáng qua đã nhận ra Lục Trì đang ngồi ở trong góc.

Lúc này anh ta quay người định đi.

“Lục Vũ!”

Tô Khả Tây bay từ trên ghế sofa xuống, chạy nhanh tới cửa, thiếu chút nữa đâm vào tường, níu lấy Lục Vũ.

“Sao cậu nói cậu không đến mà?” Hai mắt Tô Khả Tây đờ đẫn, tiến sát lại nói: “Mau vào đi, nếu không là tởm giận đó.”

Về mặt Lục Vũ có chút thiếu kiên nhẫn, muốn đẩy cô ta ra.

Tửu lượng của Tô Khả Tây cũng không mạnh, mới vừa rồi còn xông ra đỡ rượu cho Văn Nguyệt, bây giờ đã say mềm, cơ thể mềm nhũn.

Lục Vũ vừa đẩy, Tô Khả Tây lập tức ngồi xuống đất.

Lục Vũ thềm rủa một tiếng, đỡ cô về ghế ngồi.

Tô Khả Tây thuận thế dựa vào người Lục Vũ, không biết đang nói nhỏ cái gì, làm bầm nửa ngày.

Lục Vũ đỡ cô ta vào, Lộc Dã nhường chỗ, ngồi ở chính giữa, bạn học trước kia đều chào hỏi Lục Vũ.

Bọn họ đều biết chuyện của Tô Khả Tây và Lục Vũ, bởi vì trước kia đều là quần chúng vây xem, hơn nữa còn không ngờ là Tô Khả Tây lại thành công.

Sau đó Lục Vũ nhìn sang Lục Trì, tâm tình anh ta trở nên không tốt.

Được một lúc, anh ta đứng dậy muốn đi.

Lộc Dã nói: “Lục Vũ, cậu mới đến đã đi rồi à, ở lại đây chơi một lúc nữa đi.”

“Bữa tiệc vừa mới bắt đầu, mới tới đã rời đi thật sự không được, hơn nữa hôm nay là sinh nhật của Tô Khả Tây mà cậu lại không nể mặt cậu ấy vậy hả?”

Mặc dù Tô Khả Tây đã say, nhưng cũng nghe hiểu, gật gật đầu phụ họa: “Đúng đúng.”

Tay cô ta còn khoác cánh tay của Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu, thấy Lục Trì vẫn ngồi yên lặng trong góc, lại nhớ tới chuyện xảy ra cách đây vài tuần trước.

Không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau khi mẹ anh ta về nhà thì khóc lớn một trận.

Anh ta hỏi nửa ngày mới biết được đáp án.

Sự thật mà anh ta nghĩ trước kia hoàn toàn không giống.

Ánh sáng mờ mờ, Lục Vũ trực tiếp trộn lẫn tất cả loại rượu trên bàn vào một cái ly.

Trực tiếp đặt tới trước mặt Lục Trì: “Nếu cậu ta uống cạn ly rượu này.”

Tô Khả Tây túm lấy Lục Vũ, bị anh ta dùng lực bóp lại khiến cô ta bị đau.

Lục Vũ vừa nói xong câu này, tất cả mọi người trong phòng đều yên

lặng.

Trong phòng ngoại trừ lớp 14 thì còn có vài người lớp tự nhiên, tất cả đều biết rõ Lục Vũ, nhất là lớp tự nhiên, trước kia còn học chung với Lục Vũ.

Có thể nói đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Lục Vũ như vậy.

Con người đều thay đổi.

Bọn họ không biết rõ mối quan hệ giữa Lục Trì và Lục Vũ, nhưng thẳng góc cũng có thể đoán ra được giữa hai người này có khúc mắc.

Rượu trong ly không nhiều, nhưng hỗn hợp rượu nhìn không ra màu gì, khiến cho người ta phát sợ.

Thời gian qua chỉ có Văn Nguyệt là nhận ra Lục Vũ là đại ca ở Tam Trung, trong lòng kinh hãi, muốn đi tìm Đường Nhân để ngăn chuyện này.

Cô ta còn chưa đứng lên, thì nhớ lại Đường Nhân đã ra ngoài nghe điện thoại, còn chưa quay trở lại.

Lộc Dã đứng lên giảng hòa: “Lục Vũ đừng đi, còn ly rượu này... Chúng ta vẫn còn là học sinh cấp ba, lỡ như uống vào có chuyện gì không tốt thì...”

Lời còn chưa dứt đã bị Lục Vũ cắt đứt: “Uống hay không uống?”

Trong phòng chỉ còn lại tiếng nhạc rung trời, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy quá mức yên tĩnh.

Một đám người nhìn Lục Trì rồi lại nhìn Lục Vũ, không biết phải làm sao.

“Uống.”

Bọn họ chỉ nghe thấy một từ này.

Rất thấp, nhưng lại nghe rất rõ ràng.

“Tốt.”

Đường Nhân vừa cúp điện thoại thì nhận được điện thoại của Vu Xuân: “Chị Nhân, Lục Trì vừa mới chạy ra ngoài, chị có thấy không?”

“Lục Trì? Chạy ra ngoài?”

Vu Xuân vội vàng kể đơn giản sự tình vừa mới xảy ra: “Cũng không biết Lục Vũ bị cái gì, lại ép Lục Trì uống rượu, sau khi Lục Trì chạy ra ngoài rồi, thì Lục Vũ bắt đầu ở trong phòng uống rượu, chị nói có vấn đề hay không.”

Trong lòng Đường Nhân bốc hỏa, chưa nghe Vu Xuân nói xong thì đã trực tiếp cúp điện thoại.

Không biết hôm nay Lục Vũ lại đột nhiên phát điên vì chuyện gì nữa, có cần phải gây khó dễ vào lúc này không, thật sự không coi cô ra gì mà.

Cô đi vào bên trong nhà hàng, ai ngờ vừa mới bước vào đã thấy Lục Trì ngồi ở đại sảnh.

Trông thấy anh, Đường Nhân lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ sợ anh gặp chuyện gì không may.

Lúc Trì chắc chắn chưa bao giờ uống rượu.

Anh ngồi ngay ngắn, hai tay đặt trên đầu gối, nghiêm túc giống như học sinh tiểu học.

Đến gần mới phát hiện ra cả khuôn mặt của anh đều ửng đỏ, hai mắt đang nhìn chăm chăm phía trước, cô thuận mắt nhìn theo, cũng không biết anh đang nhìn cái gì.

Đường Nhân hỏi: “Sao mặt cậu đỏ vậy?”

Lời vừa dứt, cô đã ngửi thấy mùi rượu nồng, mang theo một hương thơm riêng biệt.

Cả người Lục Trì có chút đờ đẫn.

Anh hơi hé môi, nhưng cũng không nói gì.

Đường Nhân cảm thấy bộ dáng của anh có chút đáng thương.

Mặc dù không biết rõ vì sao anh lại đồng ý uống rượu, nhưng cô vẫn nhờ người phục vụ bưng lên một chén nước mật ong, cô đưa đến trước mặt Lục Trì.

Ly nước mật ong đã được đưa đến tận miệng, nhưng Lục Trì vẫn không há miệng.

Đường Nhân bất đắc dĩ ra lệnh: “Há miệng.”

Lục Trì ngoan ngoãn há miệng.

Cực kỳ nghe lời.

Còn không thì anh cũng không buồn cử động.

Lúc Lục Trì uống được một ngụm, anh duỗi tay đẩy ly nước ra, nhăn mặt, làm bầm cái gì đó, Đường Nhân không nghe rõ.

Cô duỗi tay bóp mặt anh: “Tiểu nói lấp, há miệng.”

Rốt cuộc thì Lục Trì cũng uống hết ly nước mật ong.

Nếu là thường ngày thì làm sao có cơ hội tiếp cận thân mật như vậy, trong lòng Đường Nhân đang rất sáng khoái, nhưng cũng không lộ ra bên ngoài nhiều.

Bên ngoài trời đã tối, bên trong đại sảnh cũng rất ít người, chỉ có hai người bọn họ.

Lục Trì nheo mắt, đuôi mắt hơi đỏ ửng, dưới ánh đèn mờ tối, biểu cảm của anh giống như đang thấy một món ăn ngon phía trước mắt.

Anh lè lưỡi, muốn liếm.

Đường Nhân không kịp phản ứng, ngón tay chưa kịp dời đi đã bị anh ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi mềm mại di chuyển, đầu ngón tay của cô bỗng chốc cảm thấy ngứa ngáy.

Cho đến lồng ngực cô.

Tê dại đến cực điểm.

Một lúc sau, Đường Nhân hoàn hồn, rút tay ra, xoa xoa, đặt ly nước xuống rồi ngồi bên cạnh anh không biết phải nói gì.

Ánh mắt Lục Trì nhìn theo động tác của cô, cực kỳ tập trung.

Đường Nhân che miệng, ho một tiếng.

Mặc dù Đường Nhân trông có vẻ lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn, nhưng ai bảo anh khiến cô làm như vậy.

Cô đột nhiên quay qua, nhìn thẳng vào mắt Lục Trì.

Lục Trì nháy nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn nhìn cô, còn lè lưỡi ra liếm liếm môi, nước mật ong vừa mới uống xong còn lưu lại ở trên môi, ngọt ngào.

Sau đó anh cau mày vì Đường Nhân không đưa tay tới nữa.

Thật sự là khiến người ta điên đầu mà.

“Haiza.” Đường Nhân thờ dài.

Cô bóp mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói: “Nếu cậu hôn tở, thì tở sẽ cho cậu liếm ngón tay tở, chịu không?”

Chương 42

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân bóp mặt anh.

Ngay lúc cô còn cho là mưu kế của mình không thành công, thì Lục Trì đột nhiên mở miệng: “Được.”

Cô còn chưa kịp phản ứng, thì Lục Trì đã vươn người tới hôn lên mặt cô.

Sau đó thu người về, hai mắt lấp lánh nhìn cô, bộ dáng giống như học sinh tiểu học đang chờ được khen ngợi.

Đường Nhân nửa ngày vẫn chưa nhúc nhích.

Một lúc sau cô mới hoàn hồn sờ sờ ngực trái, cảm thấy trái tim như muốn bay ra ngoài.

Cô lại duỗi tay sờ sờ lên mặt mình.

Cảm giác ấm nóng dường như còn lưu lại trên mặt, Đường Nhân nhìn Lục Trì, vừa đúng lúc anh lại lè lưỡi liếm liếm môi cực kỳ quyến rũ người khác.

Đường Nhân đẩy đầu anh quay sang chỗ khác.

Hiện tại Lục Trì thật sự quá sức hấp dẫn.

Sau một lúc, Lục Trì quay đầu lại nhìn cô với dáng vẻ tội nghiệp, lại muốn liếm ngón tay cô.

Đường Nhân đưa ngón trỏ đè lên cánh môi mềm mại của anh.

Hai mắt Lục Trì hơi sáng lên, sau đó nhẹ nhàng ngậm ngón tay Đường Nhân vào trong miệng, đầu lưỡi khuấy đảo, giống như một đứa bé đang ăn kẹo.

Như vậy thì ai cũng có thể lợi dụng để được anh hôn rồi.

Thật sự chết người mà.

Chưa được bao lâu, Đường Nhân mới tiếc vuốt thu tay lại, sau đó nâng mặt anh lên: “Ngoan, về nhà nhé.”

Lục Trì không lên tiếng cũng không có hành động gì khác, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Bọn họ mới đi được vài bước, thì có người đi ra.

“Chị Nhân, Lục Trì...” Vu Xuân căng thẳng hỏi.

Lộc Dã nhìn chăm chăm Lục Trì, phát hiện có điểm gì đó là lạ, nghĩ tới khả năng là anh bị đả kích, chỉ mở miệng nói: “Tìm thấy là tốt rồi.”

Tình huống lúc đó thật sự là ngoài ý muốn của bọn họ, về sau không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi.

Tô Khả Tây sau khi tỉnh rượu thì nghe Lộc Dã và Vu Xuân nói Lục Trì đang ở cùng với Đường Nhân thì mới yên tâm, Lục Vũ đợi cô ta tỉnh rượu rồi cũng lập tức rời đi, không biết đi về hướng nào.

Tô Khả Tây cũng có chút không biết phải đối mặt với bọn họ thế nào.

Đường Nhân nói: “Mọi người đi trước đi, Lục Trì say rồi, tớ phải đưa cậu ấy về.”

Tô Khả Tây hơi hé miệng: “Lục Trì, cậu không sao chứ?”

Khi đó cô ta uống say, đợi sau khi tỉnh rượu rồi mới biết rõ sự tình thì cảm giác không vui lắm, cô ta không ngờ Lục Vũ lại làm ra cái trò này, bây giờ cô ta có hỏi Lục Vũ thì anh ta cũng không nói gì.

Nói cho cùng, mọi chuyện xảy ra đều do cô ta sai. Đường Nhân là bạn thân chí cốt của cô ta, Tô Khả Tây không muốn mối quan hệ giữa hai người xấu đi.

Tô Khả Tây nhỏ giọng hỏi: “Nhân Nhân, Lục Vũ cậu ấy không...”

Lục Trì không nói lời nào.

Tâm tình Đường Nhân đang rất tốt, nói với cô ta: “Không sao, tớ còn muốn cảm ơn Lục Vũ ý chứ. Mặc dù lúc ban đầu tớ thật sự muốn đấm cậu ta một phát.”

Cô kéo vạt áo của Lục Trì một cái, anh lập tức gật đầu đi theo.

Đường Nhân nói: “Các cậu đi trước đi, hôm nay có lẽ tớ về muộn một chút.”

Câu nói kia của Đường Nhân khiến Tô Khả Tây không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời cô nói, rời đi trước cùng với mọi người.

Bọn họ đi rồi, Đường Nhân cũng kéo Lục Trì ra ngoài.

Vóc dáng Lục Trì cao hơn cô cả cái đầu, vậy mà lại ngoan ngoãn đi theo cô, khiến không ít người đi đường chú ý.

Đường Nhân vẫy tay gọi một chiếc xe taxi.

Nhà Lục Trì ở đâu đương nhiên cô biết rõ, sách lớp của giáo viên chủ nhiệm đều có đầy đủ thông tin của học sinh, mà bọn họ lại cùng lớp, ngồi cùng bàn đương nhiên có thể biết được.

Trên đường, tài xế nhìn hai người qua kính chiếu hậu vài lần.

Nam sinh này cũng ngoan ngoãn nghe lời nữ sinh này quá, hai người là tình nhân sao? Cả hai người trông rất đẹp đôi, chỉ là trông khá trẻ thôi.

Rất nhanh đã đến nhà Lục Trì.

Đường Nhân kéo Lục Trì: “Xuống xe.”

Lục Trì đi theo phía sau cô.

Trên thực tế, dọc đường đi thì trông anh đã tỉnh rượu hơn được một chút, mặc dù Đường Nhân cảm thấy anh vẫn ngây ngốc, nhưng vẫn tốt hơn so với lúc ban đầu.

Nhà Lục Trì bật đèn sáng rực, Đường Nhân đoán mẹ Lục Trì có ở nhà.

Cô thật sự không muốn chạm mặt với mẹ anh, dù sao lần đầu gặp mặt mà cô đã để lại ấn tượng không tốt rồi.

Lục Trì bị cô đẩy tới trước cửa, nhưng anh vẫn nhìn cô chằm chằm.

“Sao cậu không vào đi? Tới nhà cậu rồi đó.” Đường Nhân nhéo nhéo mặt anh, “Ngoan, vào nhà đi.”

Chưa đợi cô thu tay lại, Lục Trì đã nhanh tay lấy tay cô ngậm vào trong miệng, cắn cắn.

Đường Nhân: “...” Thật sự là khiến cô trở tay không kịp.

Nhưng lần này chưa được bao lâu thì anh đã buông tay cô ra, chớp chớp mắt, vẫy vẫy tay với cô rồi sau đó xoay người đi vào nhà.

Nhìn qua trông rất bình thường.

Nhưng ai biết lúc anh say lại cực kỳ đáng yêu như vậy.

Đường Nhân ôm mặt lên cười, sao Lục Trì có thể khiến cô mê muội đến thế, uống rượu vào thì quá sức đáng yêu.

Tùng mặt khác của Lục Trì lộ ra đều khiến cho cô thích.

Sáng thứ tư.

Thời tiết rất tốt, mặt trời ấm áp ở ngoài cửa sổ chiếu vào, xua tan đi không khí lạnh lẽo.

Khâu Hoa chải tóc, ngắm mình trong gương, sau đó nở một nụ cười tươi.

Bà ta quay ra ngoài: “Dược Minh, sau ngày hôm nay thì chúng ta đã có một cuộc sống mới.”

Chỉ cần chuyện ly hôn thuận lợi, thì có lẽ không lâu sau bà ta đã chính thức trở thành người vợ hợp pháp của Lục Dược Minh, mà

không còn bị gọi là tiểu tam nữa.

Bà ta căm thù hai chữ này đến tận xương tủy.

Lục Dực Minh ngồi trên ghế sofa sắp xếp lại giấy tờ, nghe vậy cũng cười cười, thuận miệng hỏi: “Lục Vũ đâu, tối hôm qua lại không về nữa hả?”

Khâu Hoa hơi ngừng lại, hờn trách nói: “Anh làm như anh không biết ý.”

Hiện tại Lục Vũ cơ bản không về nhà, hoặc là ở nhà bà ngoại, hoặc là ở tại căn hộ nhỏ trước kia của ông ngoại.

“Anh biết chứ.” Lục Dực Minh đi tới ôm lấy bà ta, “Về sau sẽ không như vậy nữa.”

Khâu Hoa thờ dài, đi cùng ông ta ra cửa.

Vương Tử Diễm ngồi bên cạnh bàn uống trà.

Từ sau lần nhập viện trước, Lục Trì luôn luôn để mắt đến mẹ mình, mà ngay cả bản thân bà cũng cảm thấy mình là lạ, cuối cùng đi bệnh viện kiểm tra.

Thần kinh có chút suy nhược cộng thêm căng thẳng, chỉ cần bị kích động thêm một lần nữa thì sẽ phải nhập viện.

Bà không thể nhập viện lần nữa, bà còn trẻ, cộng thêm việc con trai chưa tốt nghiệp cấp ba, bà không thể để việc này ảnh hưởng đến con trai mình.

Lúc trước còn có ba mẹ Vương Tử Diễm luôn luôn đứng về phía bà,

ủng hộ bà hết mình, bây giờ cũng chẳng biết than thở cùng ai.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian đau khổ, hiện tại Vương Tử Diễm cũng suy nghĩ thông suốt rồi.

Ban đầu bà muốn ra tòa, nhưng luật sư nói cho bà biết những chuyện ở bên ngoài của Lục Dực Minh, bất luận mọi chuyện như thế nào thì bà vẫn là vợ hợp pháp của Lục Dực Minh.

Nhiều năm gần đây có rất nhiều đàn ông muốn ly hôn, rốt cuộc phải trả cái giá rất đắt.

Nếu như mượn chuyện này thì có thể mang đến nhiều lợi ích cho bà.

Vương Tử Diễm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn đồng ý phương án của luật sư.

Hiện tại bà đang rất xuống dốc, không còn kiểu tư sản ngang ngược như trước nữa, nếu như không cố gắng dành chút lợi ích cho mình, thì làm sao sống qua ngày.

Thứ năm, vài người ngồi chung một bàn.

Sắc mặt Lục Dực Minh không tệ, trực tiếp mở miệng: “Thỏa thuận ly hôn, tất cả điều khoản đều được viết rất rõ ràng.”

Vương Tử Diễm xem qua, lần trước và lần này không có điểm khác nhau.

Bà trực tiếp ném ra xấp hình, tất cả hình đều do bà thuê thám tử chụp được, đều là ảnh chụp những lần hẹn hò với Khâu Hoa, động tác của hai người cực kỳ thân mật.

Căn hộ Khâu Hoa đang ở cũng là của Lục Dực Minh.

“Cái khác tôi không nói đến, nhưng trong lúc anh chưa ly hôn đã công khai với người thứ ba, hiện tại đã nhiều năm như vậy, ra tòa cũng chẳng biết ai đuối lý đâu.”

Sắc mặt Lục Dực Minh khó coi: “Tôi đã nói là để lại căn nhà cho cô và Trì Trì, sẽ chu cấp tiền nuôi dưỡng Trì Trì hàng tháng. Bây giờ cô muốn thế nào nữa? Có phải lại muốn bày trò gì nữa đúng không?”

Vương Tử Diễm chỉ cười lạnh một tiếng.

Khâu Hoa ở bên cạnh không lên tiếng.

Khâu Hoa đã chờ ngày hôm nay từ rất lâu rồi, chỉ còn bước cuối cùng nữa thôi.

Người mà bà ta cảm thấy có lỗi nhất chính là Lục Vũ, khiến Lục Vũ tưởng rằng mình có một gia đình hạnh phúc nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Khi đó gia đình bà ta chỉ thuộc dạng bình thường, còn Vương Tử Diễm lại là tiểu thư con nhà giàu, so sánh hai người từ trên xuống dưới, thì người khác nhìn vào cũng sẽ biết kết quả lựa chọn.

Ngay từ đầu luật sư đã không lên tiếng, có mở miệng hay không cũng không khác biệt lắm, ông ta đã sớm đóng dấu thỏa thuận ly hôn.

Tuy nói sau đó còn phải đi đến cục dân chính để hoàn tất thủ tục ly hôn, nhưng hai bên đã ký thì coi như cũng đã hoàn tất.

Lục Trì ở trên lầu.

Anh hoàn toàn không nghe được bất kỳ động tĩnh nào dưới lầu, cũng không biết đã tới đâu rồi.

Di động rung lên.

Đường Đường Đường: Hôm nay thời tiết rất đẹp.

Lục Trì lập tức đoán được ý định của cô, cố tình xem như không biết, trả lời: “Ừ.”

Đường Nhân nhìn di động chăm chăm.

Tại sao lại có thể lạnh nhạt đến vậy! Mặc dù trước kia cũng kiểu này.

Cô gõ gõ, gọi lại: “Ra ngoài chơi không? Không đi thì tớ không nói cho cậu biết hôm cậu say rượu đã làm những gì đâu.”

Cũng sắp đến tết rồi, nếu bây giờ không ra ngoài chơi, thì đến tết cô phải đi thăm người thân, hoàn toàn không có thời gian tìm anh.

Nói đến đây, cô thật sự thích Lục Trì lúc say.

Vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, cực kỳ nghe lời, lại còn chịu hôn cô nữa.

Cũng không biết Lục Trì thật sự không nhớ gì hay giả vờ không nhớ.

Nếu là thật, thì thật sự rất đáng tiếc, nếu là giả, thì chắc chắn là anh xấu hổ, dù sao anh đỏ mặt xấu hổ cũng không phải lần đầu.

Lục Trì nhú mày.

Tối hôm đó xảy ra chuyện gì anh cũng không nhớ rõ, chỉ biết là Lục Vũ ép anh uống rượu, anh uống xong thì lập tức rời khỏi phòng, sau khi anh tỉnh lại thì đã ở trong phòng ngủ của mình rồi.

Còn chuyện gì xảy ra trong quá trình đó thì anh hoàn toàn không rõ.

Nhưng sau khi thấy điệu bộ của cô, anh có cảm giác không tốt lắm.

Chẳng lẽ anh đã làm chuyện gì ghê gớm lắm sao?

Lục Trì định nhắn tin trả lời lại thì nghe Vương Tử Diễm gọi anh: “Trì Trì.”

Khả năng là mọi chuyện dưới lầu đã xong rồi, anh liếc mắt đầy tiếc nuối vào màn hình điện thoại, nhẹ nhàng mím môi, gõ mấy chữ.

Lúc Lục Trì đi xuống, trong phòng khách cực kỳ yên tĩnh.

Vương Tử Diễm nói: “Đưa mẹ đi cục dân chính.”

Lục Trì liếc mắt nhìn hai người bên kia, không lên tiếng, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Lúc còn nhỏ, anh biết rõ ba anh thường xuyên ở bên ngoài, khi đó anh còn cho là ba mình đi công tác, hoặc là bận rộn công việc.

Cho đến gần đây anh mới biết, ba anh hoàn toàn không coi mẹ con anh là gia đình.

Lục Trì nhìn bầu trời sáng ngời ở bên ngoài, bỗng dưng nhớ tới chỉ có một mình Đường Nhân coi trọng anh.

Lục Lục Lục: Ngày mai.

Đường Nhân ngửa mặt lên trời cười to, xem như đã thành công.

Tướng Thu Hoan vừa vào phòng đã thấy con gái đang trùm chăn cười ha hả.

Bà đánh lên người cô: “Dậy đánh răng rửa mặt mau lên, giờ này mà vẫn còn nằm trên giường, mau xuống ăn sáng.”

Đường Nhân ló đầu ra: “Ha ha ha.”

Tướng Thu Hoan: “Thần kinh.”

“Ăn sáng xong rồi đi với mẹ mua khăn quàng cổ.” Tướng Thu Hoan ngồi xuống, “Con gái ngoan, mẹ con thích cái khăn quàng cổ đó lắm.”

“Mẹ tự đi đi.”

“Con không đi là mẹ méc ba con chuyện lần trước đó.”

“...” Đường Nhân bĩu môi, mẹ cô đã học được cách uy hiếp người khác.

Tướng Thu Hoan nhắc nhở: “Mẹ nói cho con biết, mặc dù mẹ tin tưởng con cũng như biết rõ cậu bé kia là người đảng hoàng, nhưng cũng nhắc cho con biết là không được đi quá giới hạn.”

Đường Nhân nhảy xuống giường: “Chỉ chút chút thôi mẹ.”

Tướng Thu Hoan ném gối vào người cô: “Nói chuyện với mẹ vậy đó hả.”

Sau khi thay quần áo xong thì Đường Nhân đi ra ngoài, hôm qua cô

và Tường Thu Hoan đi dạo phố, cuối cùng là mẹ cô thích cái khăn quàng cổ đó nhưng lại không mua.

Bây giờ về nhà rồi mới thấy hối hận, muốn đi mua.

Trong tiệm không đông người lắm, hai mẹ con Đường Nhân mua rất nhanh, sau đó xách túi to túi nhỏ ra ngoài cửa, Đường Nhân liếc mắt thấy ở phía đối diện cũng có vài người đi ra.

Đối diện là cục dân chính.

Đúng lúc Lục Trì cũng ở trong đám người đó.

Từ cục dân chính đi ra ngoài, cả người Lục Trì lập tức thả lỏng.

Tâm tình Vương Tử Diễm cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nhất là sau khi chứng kiến nhân viên làm việc có ánh mắt không thiện cảm với Khâu Hoa.

Bây giờ cả người bà cảm thấy thoải mái, chỉ cần tập trung chăm sóc con trai là được rồi, không cần quan tâm đến những cái khác.

Luật sư vì bà nên dốc sức giành lấy một cửa hàng ngoài mặt tiền, nằm ở trung tâm thành phố, mặc dù nó không lớn bằng những cửa hàng khác của Lục Dực Minh, nhưng cũng coi như là đủ.

Đủ cho bà sống an nhàn cả đời.

Ra khỏi cục dân chính rồi thì mỗi người đi một ngã, Vương Tử Diễm đột nhiên gọi Khâu Hoa, cười nói: “Đến cuối cùng cô vẫn cảm thấy ngày đó chính tôi đã bỏ thuốc vào rượu cho anh ta uống, nhưng tôi nói cho cô biết, ngày hôm đó anh ta chỉ uống đúng hai ly rượu.”

Vương Tử Diễm nhấn mạnh: “Chỉ đúng hai ly rượu thôi.”

Quả nhiên, sắc mặt Khâu Hoa lập tức biến sắc.

Trước đây Khâu Hoa và Lục Dực Minh đã có quan hệ tình cảm nhiều năm, đương nhiên bà ta cũng biết tử lượng của Lục Dực Minh như thế nào, chưa đến mười ly thì chắc chắn không say.

Lục Dực Minh cắn răng: “Đừng để ý đến cô ta, cô ta điên rồi.”

Sắc mặt Khâu Hoa có chút khó coi, chỉ thuận miệng trả lời Lục Dực Minh một câu, nhưng trong đầu đang rất loạn.

Lời nói vừa rồi của Vương Tử Diễm khiến cho bà ta có cảm giác bất an, rốt cuộc Vương Tử Diễm chỉ muốn bà ta có cảm giác khó chịu hay vì mục đích nào khác.

Vương Tử Diễm thờ hất ra một hơi, nhìn chăm chăm bóng lưng hai người họ.

Lục Trì đứng ở một bên không lên tiếng, khuôn mặt không biểu cảm nhìn bọn họ, thỉnh thoảng cảm thấy có chút mỉa mai.

Đúng lúc này, anh ngẩng đầu nhìn sang phía đối diện đường cái, lập tức phát hiện ra một bóng dáng rất quen thuộc.

Cách con đường lớn, hai người mặt đối mặt.

Lục Trì đột nhiên có cảm giác tất cả sự thật về con người của anh được phơi bày một cách trần trụi trước mắt cô.

Di động đột nhiên rung lên.

Anh trượt ngón tay mở khóa, là tin nhắn từ Đường Nhân, chỉ có mấy chữ ngắn ngủi.

Đường Đường Đường: Tớ muốn nói cho cậu biết một bí mật.

Lục Trì còn chưa hiểu, thì mấy giây sau đó, di động lại rung lên một lần nữa, là tin nhắn tiếp theo của cô.

Đường Đường Đường: Đó là tớ rất yêu cậu.

Chương 43

Editor: Trà Đá.

Lục Trì vừa ngẩng đầu đã thấy Đường Nhân đưa tay vẫy vẫy.

Cô nở nụ cười sáng rực, ánh nắng mùa đông chiếu lên người cô, khiến cô càng thêm tỏa sáng.

“Trì Trì, về nhà thôi con.”

Cuối cùng Vương Tử Diễm cũng thu hồi tầm mắt, quay đầu nói, trong giọng nói tràn trề sự thoải mái.

Ban nãy là bà cố ý nói lời đó.

Lục Dực Minh khiến bà đau khổ, thì bà cũng sẽ khiến ông ta khó chịu, cũng chỉ có một mình Khâu Hoa cảm thấy trước đây là bà ép ông ta.

Vương Tử Diễm cười lạnh.

Nếu không muốn thì sao lại đồng ý kết hôn với bà? Gia đình Lục Dực Minh cũng không nghèo, mặc dù kém hơn gia đình bà, nhưng vẫn tốt hơn gấp mấy lần người bình thường.

Hiện tại bà thật sự muốn xem cuộc sống tương lai của Khâu Hoa và Lục Dực Minh sẽ như thế nào.

Không còn khúc mắc ư?

Không thể nào, Khâu Hoa vẫn một mực cho rằng năm đó Lục Dực Minh bị bà bỏ thuốc, bị bà bức, tin chắc chỉ có bọn họ là tình cảm chân thật, bị chia rẽ, bằng không sẽ chẳng ở bên ngoài hơn mười năm qua.

Trên thực tế, chuyện xảy ra vào ngày hôm đó chỉ có một mình Lục Dực Minh biết.

“Dạ.” Lục Trì trả lời.

Nhưng ánh mắt anh vẫn liên tục liếc qua phía bên đối diện, ánh mắt rơi trên khuôn mặt sáng rỡ kia, cùng với cái eo thon khiến anh nhung nhớ.

Hôm nay Đường Nhân mặc áo ngắn, phối hợp với thân váy dài trên đầu gối, càng tôn lên cái eo thon nhỏ của cô, mặc dù cô khoác áo ấm dày ở bên ngoài, nhưng cũng không ngăn được cái eo thon nhỏ thoát ẩn thoát hiện của cô.

Vương Tử Diễm nhìn theo ánh mắt của anh: “Con đang nhìn cô gái bên kia đường hả?”

Lục Trì bỗng dựng nghiêng đầu sang chỗ khác: “Dạ không.”

Anh trực tiếp nhắc chân rời đi, không quay đầu lại.

Vương Tử Diễm nhìn chăm chăm cô gái ở bên kia đường, cảm giác có chút quen thuộc, cảm thấy như đã từng gặp qua ở đâu đó, nhưng bà nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Đường Nhân nhìn hai người ở bên kia đường, không ngừng suy nghĩ tại sao mẹ Lục Trì lại nhìn cô chăm chăm như vậy.

Chẳng lẽ nhớ lại chuyện lần trước cô xen vào việc của người khác?

Cô xách túi to túi nhỏ, trong lòng rối bời, chậm chạp đi bộ về nhà.

Thời gian nghỉ trôi qua rất nhanh, chưa kịp nhận ra thì năm mới đã tới.

Vào buổi sáng cuối năm, Đường Nhân bị tiếng pháo nổ ở đằng xa đánh thức.

Mặc dù bây giờ trong thành phố không cho phép đốt pháo, nhưng trên thực tế thì có rất nhiều người không tuân theo, vẫn châm ngòi đốt pháo.

Bị đánh thức dậy khi trời còn sớm khiến Đường Nhân cảm thấy không thoải mái, nhưng khi đã tỉnh hoàn toàn thì cô lại cảm nhận được bầu không khí cuối năm, một năm yên tĩnh thanh bình sắp qua.

Mặc dù nhà cô ăn cơm tất niên vào buổi tối, nhưng cũng không quá muộn, tám chín giờ tối đã xong.

Một nhà ăn uống no say xong nằm trên ghế sofa.

Đường Nhân lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào Wechat, nhắn tin cho Lục Trì: “Năm mới vui vẻ.”, sau đó nằm chờ anh trả lời.

Lần trước bọn họ gặp nhau ở phía trước cục dân chính, cuối cùng ngày hôm sau cũng không gặp nhau được, lần này nhất định phải lôi anh ra khỏi nhà cho bằng được.

Lục Trì đang làm bài tập nghỉ đông, di động rung lên, anh mở ra thì thấy tin nhắn của Đường Nhân.

Đường Đường Đường: Năm mới vui vẻ.

Anh đang gõ tin nhắn trả lời, thì lại nhận được tin nhắn mới từ cô.

Đường Đường Đường: Đêm nay đi đón năm mới đi.

Lục Trì lập tức hiểu ý cô.

Trong thành phố có quảng trường rất rộng, năm nào cũng có chương trình đón năm mới ở đó.

Ở nhà nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì mọi người sẽ tụ tập ở quảng trường, uống trà nói chuyện phiếm rồi nhảy múa, sau đó đến gần nửa đêm sẽ cùng nhau đếm ngược đón năm mới, cực kỳ náo nhiệt.

Lục Trì liếc mắt nhìn đồng bài tập, trả lời: “Được.”

Đường Nhân kích động như muốn nhảy lên, bên kia đột nhiên gửi thêm tin nhắn mới: Mười giờ ở quảng trường.

Anh không nói rõ địa điểm, nói cách khác là anh muốn cô đi tìm anh sao?

Đường Đường Đường: Ở nơi đông người như vậy sao!!!

Ba cái dấu chấm than liên tiếp đủ chứng minh được sự kinh ngạc của Đường Nhân. Nếu như cô đang ở trước mặt anh, sợ rằng cô sẽ bày ra cái vẻ mặt bất mãn với anh.

Lục Trì mím môi khẽ cười, trong phòng chỉ có một mình anh, không có người biết.

Anh trả lời: Ừ.

Thật lâu sau vẫn chưa thấy cô trả lời, anh nghĩ có lẽ Đường Nhân đang cảm thấy khó chịu.

Mãi một lúc lâu sau, di động mới rung lên lần nữa.

Đường Đường Đường: Được rồi được rồi, để xem có tìm ra cậu trong đám đông đó hay không.

Lúc gửi xong tin nhắn này, Đường Nhân ném di động, nằm trên ghế sofa hít thở sâu.

Lục Trì quá nguy hiểm, bây giờ đã bắt đầu học được cách trêu đùa cô, khiến cho cô bị giật mình, sao có thể bắt cô đi tìm anh ở cái quảng trường rộng lớn như vậy chứ.

Nhiều người như vậy, trời lại tối, mắt nào mà tìm cho ra.

Nhưng chính cô lại có cảm giác là mình sẽ tìm ra anh, nếu như vừa tới đã có thể phát hiện ra anh, vậy thì do ý trời rồi, anh cũng sẽ không thoát được mối duyên phận này đâu.

Đường Nhân cười, Lục Trì muốn làm khó dễ cô sao, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Trên ti vi còn đang phát những tiết mục đón chào năm mới, mặc dù trông sắc đặc sắc, nhưng quả thực không hứng thú nổi.

Cô sờ sờ cái bụng ba mình, đột nhiên mở miệng: “Tối nay con ra ngoài đón năm mới nhé.”

Đường Vuu Vi từ tốn hỏi: “Đi với ai?”

Đường Nhân há mồm: “Đương nhiên là đi cùng với con rể ba rồi, ha ha ha.”

Sau khi nói xong câu này, Đường Vuu Vi và Đường Quân ngồi trên ghế sofa đều trừng mắt nhìn cô.

Ở trong mắt bọn họ, nam sinh tiếp cận Đường Nhân trước cửa nhà xa vài mét thôi là đã không tốt rồi.

Đằng này lại ở tận quảng trường, cách nhà Đường Nhân cũng mười mấy phút lái xe.

Hằng năm cả nhà cô đều nhốn nháo đi đón năm mới, chỉ là không ở ngoài quá khuya, dù sao cũng không có nhiều điều thú vị.

Nhưng năm nay lại khác, đêm nay cô đi đón năm mới cùng Lục Trì!

Mới hơn mười giờ, mà trên quảng trường đã cực kỳ đông người, buôn bán đủ thứ, nhiều người tập trung ở giữa quảng trường khiêu vũ.

“Bây giờ còn sớm, anh về nhà ngủ một giấc đây, gần đến giờ anh ra đây tìm em.”

“Anh có ý gì vậy, phải cùng nhau đón năm mới thì mới có ý nghĩa chứ!”

Đường Nhân ngồi ở trên băng ghế đá ngoài quảng trường, suy nghĩ Lục Trì có thể ở đâu.

Đèn đường màu vàng mờ mờ cộng thêm đủ loại ánh sáng bảy sắc,

khiến quang trường trông rất rục rĩ, mặc dù đã khuya nhưng vẫn rất đông vui.

Cô đi xuyên qua đám đông, cuối cùng dừng lại ở phía tây quang trường.

Cô nhớ chỗ này, lần trước bọn họ nói chuyện có nhắc đến chỗ này.

Chính là lần trước trong tiệm mỳ, cô ép hỏi anh thích cái gì, cuối cùng Lục Trì trả lời là một cửa hàng ở góc phía tây quang trường.

Cửa tiệm kia rất bình thường, Đường Nhân đã từng đi ngang qua không ít lần, nhưng chưa từng đi vào thử, cũng không biết hương vị bên trong như thế nào, nếu không phải vì chuyện lần này thì chắc có lẽ cô đã quên rồi.

Có lẽ là ý trời.

Cô tiến tới gần, nhìn thấy toàn cảnh phía trong cửa tiệm.

Ở bên trong bày rất nhiều bàn ghế, hoặc là tốp ba tốp năm, hoặc là tình nhân, hoặc là gia đình.

Đường Nhân không đi vào bên trong, mà chỉ đứng ở chỗ không xa nhìn vào.

Cô quả nhiên đoán không sai, Lục Trì đang ở bên trong, ngồi ở một góc, nhìn vào có thể phát hiện ra anh ngay lập tức, có lẽ là sợ cô không trông thấy.

Một bé trai tiến tới, khẽ vỗ vỗ lên tay cô.

Sau đó lí nhí mở miệng: “Chị gái, chị mua kẹo bông không?”

Đường Nhân cúi đầu, là một cậu bé chừng bảy tám tuổi, vẻ mặt non nớt đáng yêu, trong tay cầm rất nhiều kẹo bông, có thể che kín cả đầu cậu bé.

Cô nhéo nhéo má cậu bé: “Cho chị hai cây.”

Khuôn mặt cậu bé tràn ngập niềm vui, lập tức rút ra hai cây kẹo bông to thật to, còn nói: “...Hơi lạnh rồi...”

Đường Nhân cười: “Không sao.”

Trên quảng trường có không ít cậu bé cô bé còn nhỏ tuổi đi bán này nọ, phần lớn đều là giúp ba mẹ, giống như cậu bé này, cô còn nhớ lần trước đã từng gặp qua.

“Đợi chút, em trai, em tên gì?”

“Em là A Bác.”

Đường Nhân ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói: “A Bác, em giúp chị chuyện này được không? Không phiền chứ.”

A Bác rối rắm trong chốc lát, suy nghĩ thấy chị gái này đã mua tận hai cây kẹo bông, những người khác lại không mua, gật gật đầu: “Dạ được.”

“Em thấy anh trai ngồi bên trong không, người quàng cái khăn choàng cổ màu xanh đậm ý.” Đường Nhân chỉ chỉ Lục Trì, “Giúp chị đưa cây kẹo bông này cho anh ý nhé.”

Cô lại thấp giọng dặn dò thêm một câu nói.

A Bác nghe xong gật đầu, xoay người đi vào trong cửa tiệm.

Lục Trì nhìn di động.

Lần này không biết anh có gây khó dễ cho Đường Nhân hay không, dù sao quảng trường cũng quá lớn.

Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy người bên ngoài đi tới đi lui, thấy ai cũng như ai, không thấy dáng vẻ tự tin cùng gương mặt tươi cười của cô đâu.

Lục Trì mở di động ra, chuẩn bị nhắn tin cho cô.

Đúng lúc này, cánh tay đột nhiên bị ai đó kéo kéo, là một cậu bé đang đứng trước mặt anh, đưa tới cho anh một cây kẹo bông, mắt nhìn anh chăm chăm.

“Khăn quàng cổ màu xanh đậm...” Cậu bé tiến sát tới nhìn kĩ một lần nữa, “Đã tìm ra.”

Lục Trì nghi ngờ hỏi: “Có... Có chuyện gì sao?”

A Bác bật cười một tiếng, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ: “Có chị gái kia nhờ em đưa cây kẹo bông này cho anh.”

Cậu bé đưa cho anh một cây kẹo bông màu hồng, vừa lớn vừa thơm.

Lục Trì nhận lấy, trong nháy mắt khẳng định người đó chắc chắn là Đường Nhân, anh nhìn ra ngoài cửa, vẫn không thấy người đâu.

“Chị gái đó nhờ em nói với anh.” A Bác gãi gãi đầu, “Cây kẹo bông màu hồng cực kỳ hợp với tâm hồn thiếu nữ Lục Trì.”

Lục Trì còn chưa kịp trả lời, thì đã nghe cậu bé nói tiếp, “Anh trai, anh tên là Lục Trì sao? Nghe đáng yêu lắm.”

“...” Đường Nhân thật sự là quá trời quá đất.

Anh cúi đầu hỏi: “Chị gái ấy ở... Ở đâu?”

A Bác vươn ngón tay nhỏ nhỏ ra, chỉ chỉ vào một chỗ.

Lục Trì thuận mắt nhìn theo, khẽ nheo mắt thấy Đường Nhân đang đứng đó ăn kẹo bông, nửa gương mặt bị che kín, chỉ còn lại đôi mắt sáng ngời.

Chờ đến khi anh đi tới bên cạnh cô, thì Đường Nhân đã đổi món khác, cô đang vui vẻ ăn kem.

Đường Nhân vươn đầu lưỡi ra liếm kem.

Bây giờ đang là mùa đông, thời tiết rất lạnh, nhưng thời tiết này ăn kem mới thật sự kích thích.

Giống như mùa hè ở trong phòng bật điều hòa ăn lẩu, vừa nóng vừa lạnh. Mùa đông ở bên ngoài vừa ngắm tuyết vừa ăn kem, vừa lạnh vừa ngọt.

Hai loại cảm giác cực kỳ kích thích.

Đường Nhân chuyên tâm liếm kem, trước mắt rơi xuống một bóng đen.

Mặt mày cô cong cong, cười nói: “A, thiếu nữ Lục Trì.”

Trên màn hình ti vi lớn ngoài quảng trường đang chiếu chương trình đón năm mới, áp đảo giọng nói của cô.

Mặc dù Lục Trì không nghe thấy, nhưng nhìn nét mặt của cô, anh chắc chắn lời cô nói ra không tốt đẹp gì.

Đường Nhân ăn hết cây kem, kéo anh đi vào bên trong quảng trường.

“Cậu đã từng ra đây đón năm mới chưa?”

“Chưa.” Lục Trì chỉnh chỉnh lại khăn quàng cổ, đáp ngắn gọn.

Đường Nhân hài lòng gật đầu, lớn lối nói: “Vậy tớ là người đầu tiên cùng cậu đón năm mới ở đây, đương nhiên cũng là người cuối cùng, về sau không cho cậu đi với người khác.”

Lục Trì quay lại, hơi cúi đầu nhìn cô.

“Mau trả lời tớ.” Đường Nhân bóp cánh tay anh, còn nói: “Không trả lời thì không xong với tớ đâu.”

“Ừm.”

Đường Nhân thỏa mãn.

Hai người đi dạo ở quảng trường không có mục đích, Lục Trì ít nói, dọc đường đi đều là Đường Nhân nói, chốc lát đòi ăn cái này, chốc sau lại đòi ăn cái kia.

Không biết qua bao lâu, trên màn hình lớn bắt đầu đếm ngược.

Tất cả mọi người ở quảng trường đều kích động, ào ào đếm ngược

theo, kèm theo là tiếng thét chói tai, còn có đủ tiếng cười của con nít.

Đường Nhân nheo mắt, đột nhiên chắn trước mặt Lục Trì.

Hiện tại khăn quàng cổ của anh đang choàng trên cổ cô, cho nên từ góc độ của cô có thể nhìn thấy cái cằm hoàn mỹ của anh, cực kỳ mê người.

Đường Nhân khẽ cắn lên cái cằm của anh.

Cô không dùng sức, chỉ là nhẹ nhàng cắn một cái.

Lục Trì chưa kịp phản ứng, yết hầu anh khẽ nhúc nhích, hình như đầu lưỡi mềm mại của cô đã chạm phải cái cằm của anh.

Anh ngây người, Đường Nhân đã đứng trở lại, vịn vào bả vai anh, cười đến đau bụng.

Lục Trì đơ mặt.

“Năm!”

“Bốn!”

Anh đột nhiên cúi đầu xuống, giữ lấy bả vai cô, phủ môi anh lên đôi môi xinh đẹp của cô.

Không giống với nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, mà là dùng sức hôn cô.

Anh cuồng nhiệt mút lấy cánh môi cô.

Tay anh đưa ra giữ sau đầu cô, đầu lưỡi linh hoạt tiến thẳng vào trong miệng cô, ra sức khấy đảo khoang miệng cô.

Hôm nay Đường Nhân mặc áo ấm rộng dày, nhưng không gài nút, bàn tay anh có thể dễ dàng tiến vào, tay anh dừng lại nơi cái eo thon nhỏ của cô, vuốt ve một lát, lưu luyến quên về.

Vừa thon vừa mềm.

Trong lúc nhất thời, hai người chỉ còn nghe thấy tiếng thở hổn hển của đối phương.

“Hai!”

“Một!”

Đường Nhân nhón chân lên.

Cô nghĩ thầm, đây đúng là món quà năm mới tốt nhất.

Chương 44

Editor: Trà Đá.

Đám đông náo nhiệt dần dần tản đi.

Đường Nhân còn đang cầm trên tay túi đồ ăn mới vừa mua, lần này xem như là quên ăn, từ đầu đến cuối đều không kịp phản ứng.

Rốt cuộc Lục Trì cũng buông cô ra.

Mọi người xung quanh bắt đầu tản ra khắp nơi, chỉ còn lại hai người đứng bất động, cũng có người đưa mắt nhìn hai người bọn họ.

Đường Nhân liếm liếm môi.

Vào những giây phút cuối cùng của năm cũ, cô đã nhận được nụ hôn của Lục Trì.

Thật sự là ngoài dự đoán của cô, có thể nói là cô kinh sợ cũng đúng.

Lần trước tuy là cũng có ý như vậy, nhưng rốt cuộc cũng không làm gì hết, khiến cô tiếc nuối, dù sao hành động đó cũng được coi là cô có cơ hội.

Lần này hành động của anh khiến cô thích thú.

Lục Trì thỉnh thoảng trở nên cường thế lại khiến cô sinh lòng yêu thích.

Suy nghĩ cẩn thận lại thì thấy không chỉ một lần anh bộc lộ tính cách bất đồng như vậy, mà ngay từ lần đầu gặp mặt đã có rồi.

“Hôn thì cũng đã hôn rồi đó, giờ cậu tính như thế nào?”

Đường Nhân nũng nịu, đưa tay chọc chọc ngực anh.

Bây giờ nghịch ngực anh trở thành thú vui của cô, dáng người Lục Trì cao gầy, nhưng vẫn có cơ bắp, ngực cũng có chỗ cứng chỗ mềm.

Cảm giác ngón tay chọc chọc vào cực thích.

Người người chen chúc nhau, tâm trí của Đường Nhân đã tập trung hết lên người Lục Trì, không phát hiện ra có người đang chen tới, bất ngờ bị đụng.

Lục Trì nhanh tay kéo cô qua, hai người càng lúc càng gần.

Trên mặt anh có chút ửng đỏ, trong bóng đêm nhìn không rõ lắm, giọng nói cũng lí nhí: “Cậu... Cậu muốn như thế nào?”

Đường Nhân nghe anh nói, đầu tiên là nhịn không được cười ha ha, sau đó kéo kéo áo anh: “Đương nhiên là trở thành người của tớ, cả đời cũng đừng hòng chạy thoát.”

“...” Lục Trì không nghĩ là cô lại trả lời như vậy.

Đường Nhân nhưn mày: “Đùa cậu thôi.”

Lục Trì lại nghi ngờ.

Anh há miệng thở dốc, lời anh muốn nói cuối cùng lại nuốt ngược vào trong.

Anh cảm thấy anh nói ra sẽ khiến Đường Nhân không vui, nên anh quăng đi.

Đường Nhân không nói nữa.

Cô muốn để Lục Trì mở miệng nói, mà không phải cô nói, bởi vì như vậy thì cô mới yên tâm.

Chỉ có bản thân anh mới biết anh thật sự muốn cái gì.

Đêm nay thật sự khiến cô sung sướng, nhưng vui bao nhiêu thì càng đáng tiếc bấy nhiêu.

Mỗi việc đều rất thuận lợi theo những gì cô nói, từng bước từng bước như vậy thì sẽ không đi đến cuối cùng.

Cô thật sự không thích kết quả như vậy.

~

Qua năm mới, trường tư nhân Gia Thủy bắt đầu năm học mới.

Đây chính là khoảng thời gian cuối cùng của thời học sinh cuối cấp ba, nên ở trường học chủ trương sẽ tập trung hết sức vào việc học tập từng giây từng phút.

Về phần về nhà? Chờ sau khi kết thúc kỳ thi đại học thì nhà trường cũng chẳng quản nữa, nhưng bây giờ thì khác.

Trường tư nhân Gia Thủy có buổi chào cờ đầu năm mới.

Lần này lớp học được sắp xếp dựa trên thành tích thi đầu học kỳ

mới. Đường Nhân và Lục Trì không ngoài dự đoán đạt vị trí thứ nhất và thứ nhì toàn trường.

Thành tích của Lộc Dã lần này cũng không tệ, đứng ở vị trí thứ chín toàn trường.

Mặc dù thành tích thi thử không được như ý, có chút ngoài dự đoán của anh ta, nhưng dù sao nhân tài ở bên ngoài trường cũng rất nhiều, nhưng so sánh với học sinh toàn trường thì vẫn giỏi hơn nhiều.

Trọn vẹn bốn buổi thi, Lộc Dã đều thấy hai người một trước một sau nộp bài, đương nhiên là Đường Nhân và Lục Trì luôn luôn rời khỏi phòng thi cùng nhau.

Thật sự giống cái kiểu phu xướng phụ tùy*.

*Phu xướng phụ tùy: (Nghĩa đen) Tùy nghĩa là theo. Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo. (Nghĩa bóng) Một quan niệm phong kiến cho là người phụ nữ phải luôn luôn phục tùng người chồng.

Lộc Dã nhìn thấy phải trọn mắt há mồm.

Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra trong kỳ nghỉ đông? Sao anh ta có cảm giác mối quan hệ giữa Đường Nhân và Lục Trì có gì đó khác khác? Hay là anh ta nhầm?

Anh ta cảm thấy chắc có hẹn ước ngầm rồi.

Thậm chí Lộc Dã đôi khi còn tận mắt nhìn thấy Lục Trì chép lại những điểm chính trong bài giảng trên lớp cho Đường Nhân, hoặc là âm thầm mang theo chút quà vật cho cô.

Đường Nhân trông cũng rất bình thường, nhưng Lộc Dã lại cảm giác được có gì đó khác khác.

Dù sao anh ta cũng chỉ là người trần mắt thịt sao có thể nhìn thấu.

Nhưng hai người lại không giống là một cặp đôi đang yêu đương, cái loại cảm giác không thể nào giải thích nổi này khiến cho anh ta cũng như đám học sinh quần chúng vậy xem cực kỳ tò mò.

Còn hai nhân vật chính thì chẳng quan tâm.

~

Thời gian trôi rất nhanh.

Mỗi ngày đến lớp lại cảm thấy cực kỳ gian nan, kim giây chậm chạp nhích từng chút một, nhưng nhìn lại đã thấy một ngày sắp trôi qua.

Thấm thoát cũng đã tới đầu tháng ba, chỉ còn nửa tháng nữa là thi thử lần hai, ở các phòng học cũng bắt đầu tắt đèn trễ hơn, học sinh ở lại lớp tự học cũng ngày một nhiều hơn.

Cuộc thi thử lần hai toàn tỉnh còn chưa bắt đầu, thì chương trình 100 ngày động viên bắt đầu.

Trên thực tế thì mỗi trường cũng đều có hoạt động như vậy, dùng để cổ vũ khích lệ học sinh tham gia kỳ thi đại học, cũng như khiến bọn họ thả lỏng một chút.

Chương trình vừa được phát động thì đã có mấy học sinh muốn lên sân khấu phát biểu, trong đó Lục Trì và Đường Nhân là hai cái tên được trông chờ nhất, dù sao cũng là học sinh đứng nhất và đứng ba toàn tỉnh.

Trước khi bắt đầu một ngày, giáo viên phụ trách đến lớp đặc biệt, đọc tên những học sinh được nhà trường lựa chọn.

Thầy giáo cười tí mắt nhìn Lục Trì: “Ngày mai Lục Trì sẽ là người đầu tiên lên phát biểu, hôm nay viết xong bài phát biểu rồi đưa thầy xem qua trước, đỡ phải phạm lỗi.”

Lục Trì nhẹ nhàng gật đầu.

Thầy phụ trách lại chuyển hướng sang Triệu Như Băng: “Em là người thứ hai lên phát biểu, cũng phải chuẩn bị cho tốt, hai em đều là học sinh ưu tú của trường, từ lúc bắt đầu đã đạt thành tích vượt trội, nhất định phải là tấm gương cho các em học sinh lớp dưới, nếu có thể chia sẻ bí quyết học tập thì càng tốt.”

Ngoài miệng thì Triệu Như Băng vâng dạ, nhưng trong lòng thì bĩu môi.

Nói cho dễ nghe thì những bài phát biểu trước kia bọn họ nghe làm gì có bí quyết học tập gì, chỉ toàn những lời lẽ nhằm chán, còn cái gọi là phương pháp học tập thì phải luyện tập rất nhiều, làm gì có ai muốn chỉ vẽ cho ai.

Giống như trước đây Triệu Như Băng đã từng vô tình nghe thấy những anh chị lớp trên nói chuyện với nhau, nói cái gì mà chỉ có thẳng ngu mới chỉ bí quyết học tập của mình cho người khác biết, làm như vậy chỉ khiến tăng thêm địch thủ mà thôi.

Cô ta ngẫm nghĩ thấy cũng không sai.

“Hai em đều là những học sinh thích hợp để cổ vũ tinh thần cho các học sinh, thầy biết các em phải chịu áp lực rất lớn, nhưng áp lực

càng lớn thì càng phải nỗ lực.”

Lục Trì chậm rãi mở miệng: “Người thứ hai không... Không phải là Đường Nhân sao ạ?”

Sắc mặt thầy phụ trách có chút không tốt: “Đường Nhân phát biểu không được đâu, mấy lần trước đã quậy phá rồi, không được đâu.”

Nhắc đến chuyện này, thầy phụ trách nhớ lại chuyện lần trước trước mặt học sinh toàn trường cùng các thầy cô giáo mà cô đã dám làm chuyện tà đình rồi, nếu không vì thành tích của cô xuất sắc thì chắc chắn đã bị xử phạt nặng rồi.

“Em phát biểu như thế nào mà không tốt hả thầy?”

Giọng nói của Đường Nhân ở phía sau lưng truyền tới.

Thầy phụ trách không nghĩ tới nhân vật chính lại xuất hiện ở sau lưng, mở miệng: “Lần trước em đã đứng trước toàn trường tuyên bố câu gì thầy vẫn còn nhớ rất rõ đấy.”

Đường Nhân cười hì hì nhìn Lục Trì: “Em không ngờ là thầy vẫn còn nhớ rõ, em chỉ cố ý nói cho một người biết thôi mà.”

Thầy phụ trách: “...”

Thầy phụ trách xua tay: “Em đừng nghĩ lần này mình được lên phát biểu, đừng có quậy phá nữa.”

Triệu Như Băng đứng ở bên cạnh làm người tàng hình.

Đường Nhân bĩu môi: “Em viết xong bài phát biểu rồi, thầy xem qua chút đi ạ.”

Thầy phụ trách chần chừ.

Nhân lúc thầy phụ trách đang suy nghĩ, Đường Nhân chuyển bước chân tới gần Lục Trì, đúng lúc anh để hai tay sau lưng, nên cô lén lút cầm tay anh.

Lục Trì giật mình, rút tay về, nhìn cô với vẻ hơi bất mãn.

Đường Nhân nhìn anh cười.

Triệu Như Băng cắn cắn môi.

Cuối học kỳ trước, cô ta đã cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ không giống lúc trước, bao gồm luôn hai lần gặp ở bên ngoài trường, đều khiến cô ta cảm thấy kỳ lạ.

Nói là cặp đôi cũng không phải, nhưng sự chung đụng giữa hai người lại khiến người khác cảm thấy kỳ quái.

“Vậy em cam đoan là mình sẽ đọc đúng những gì mình viết hả.” Thầy phụ trách thỏa hiệp, “Thầy muốn xem qua bài phát biểu của em trước.”

“Dạ.” Đường Nhân gật đầu, làm bộ ngoan ngoãn.

~

Sau năm mới, tất cả mọi người đã không còn mặc áo ấm dày nữa.

Chương trình 100 ngày động viên này coi như là buổi chào cờ đầu tiên của năm học mới, vừa đúng lúc rơi vào thứ hai, còn gì tốt hơn.

Sau khi nghi thức chào cờ kết thúc, thầy phụ trách và thầy hiệu trưởng lên phát biểu cổ vũ học sinh cuối cấp.

Bọn họ đều hi vọng các học sinh sẽ đạt được thành tích tốt nhất, như vậy thì danh tiếng của trường càng bay xa, học sinh đăng ký học nhiều.

Đó chính là điểm chênh lệch giữa trường tư nhân và trường công.

Lục Trì là học sinh đầu tiên lên phát biểu.

Anh mới đứng trước bục phát biểu, phía dưới đã xôn xao nhỏ giọng bàn luận.

“Đó là... Lục Trì sao? Không đeo kính thôi mà trông khác quá vậy?”

“Bây giờ là lúc trước khác nhau một trời một vực... Tóc lại dài, mắt lại đẹp như con gái.”

“Đường Nhân có biết hay không?”

Lộc Dã đứng ở phía dưới, nghe thấy tiếng xì xào bàn tán thì chỉ cười nhạt.

...

Trong tay Lục Trì là bài phát biểu, nội dung đã được thầy phụ trách duyệt qua.

Anh đảo mắt xuống phía dưới, nhìn rõ hết tất cả học sinh có mặt ở đó, mắt thường cũng có thể phát hiện ra được hầu hết mọi người đang chăm chú theo dõi anh.

Lục Trì hơi nghiêng nghiêng đầu, nhìn nhìn bên kia.

Đường Nhân đang ngồi trên ghế, tay phải che nửa bên mặt, cười với anh, miệng cô đang làm hình dáng khi phát âm, tuy rằng anh không thấy rõ là cô nói cái gì.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, hơi hơi nhắm mắt, vài giây sau mở bừng mắt ra, bắt đầu phát biểu với tốc độ bình thường, cũng có thể nói là đọc bài phát biểu do chính anh tự soạn, chẳng qua là lưu loát hơn rất nhiều.

Lộc Dĩ và hầu hết học sinh toàn trường nhớ lại bài phát biểu cách đây mấy tháng trước của Lục Trì, tất cả đều bị ấn tượng với cái tật nói lắp của anh, không ngờ hôm nay anh lại có thể phát biểu một cách trôi chảy như vậy.

Lúc này có vài nữ sinh khoa Văn với ánh mắt sáng trưng như sao.

“Ai da, hôm nay Lục Trì đẹp trai bất ngờ, tớ muốn theo đuổi cậu ấy quá!”

“Vậy thì phải đánh bại Đường Nhân trước, coi chừng bị cậu ấy lột sạch da đó nhé.”

“Nhưng hai người bọn họ đã nói lời yêu đương gì đâu, Đường Nhân làm sao có thể chiếm giữ làm của riêng được, tớ đã quyết định theo đuổi Lục Trì, ai biết được Lục Trì thích mẫu con gái như tớ thì sao.”

Mấy nữ sinh xôn xao.

Sau đó rất nhanh, tin tức về Lục Trì nhanh chóng bị truyền khắp toàn trường.

Anh cơ bản thích đeo kính, nhìn kiểu gì cũng là con mọt sách, bộ dáng lạnh lùng.

Hôm nay anh vừa xuất hiện đã khiến không ít học sinh bị bất ngờ.

Càng tới gần ngày thi đại học, mọi người càng muốn buông thả.

...

Một bài phát biểu cũng chỉ vài phút, kết thúc nhanh chóng.

Vào lúc đến lượt Đường Nhân đi lên phát biểu, thì cũng là lúc Lục Trì đi xuống khỏi bục phát biểu.

Dáng đứng của anh cực kỳ mẫu mực, khác hẳn so với người lười nhác, cả người đều toát ra vẻ hơn người, lúc đi xuống hơi lộ ra chút thận trọng.

Cả người anh như một cái cây bạch dương nhỏ được người ta vun đắp chăm sóc, thẳng tắp lại uyển chuyển.

Đương nhiên người chăm cây không ai khác chính là Đường Nhân.

Hai người chạm mặt với nhau, Đường Nhân nhận lấy micro trong tay Lục Trì, chưa đợi cô đi qua, anh đột nhiên hơi cong cong môi.

Nụ cười nhẹ nhàng, mặt mày cong cong đẹp mê người.

Đường Nhân cảm thấy nụ cười này của anh sẽ khiến cô phải nhớ kỹ cả đời.

Lục Trì chắc chắn là cố ý.

Chương 45

Editor: Trà Đá.

Thật sự là không thể chịu được.

Đường Nhân cho rằng anh đang cố ý quyến rũ cô trước mặt nhiều người như vậy.

Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, nhưng nụ cười trên mặt cô càng lúc càng lớn.

Đến lượt Đường Nhân, phía dưới lập tức yên lặng, lẳng lặng chờ đợi.

Lần này chỉ có học sinh cuối cấp, nên cực kỳ quen thuộc với Đường Nhân và Lục Trì, không quen biết thì cũng nghe rất nhiều chuyện về hai người bọn họ.

Mọi người đều nhớ rõ về bài phát biểu lần trước của cô, hiện tại lại thấy thầy phụ trách thỏa hiệp cho cô lên phát biểu, mọi người không nhìn được che miệng lại, sợ cười ra tiếng.

Học sinh cấp ba đều dễ dàng bị kích động cho dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

Đường Nhân cầm tờ giấy phát biểu trên tay, thử micro.

Mấy nữ sinh đứng ở bên góc đều mở to mắt nhìn cô.

Có nữ sinh nhỏ giọng nói: “Chẳng có gì ghê gớm hết.”

“Bởi vì ba cậu ấy là hiệu trưởng.” Người bên cạnh nói với theo, “Nếu không thì làm gì có chuyện lần này được lên phát biểu.”

Là mấy nữ sinh ở lớp chuyên Nhật.

Nữ sinh lớp đặc biệt không nhiều lắm, Triệu Như Băng đợi đến lượt lên phát biểu, đứng gần đó.

Vừa đúng lúc nghe được nội dung nói chuyện giữa mấy nữ sinh, nhất thời nhin không được cười nhạo.

Không ghê gớm sao.

Nếu không ghê gớm thì sao Đường Nhân đánh người ta đến sưng mặt mũi mà vẫn được yêu thích, nếu không ghê gớm thì sao đạt được thành tích tốt đến như vậy.

Triệu Như Băng thật sự ghen tỵ với Đường Nhân, từ trước đến nay cô ta phải thừa nhận Đường Nhân lợi hại.

Mấy nữ sinh này không chỉ biết chế giễu người khác, lại mơ tưởng đến Lục Trì, còn tự cho mình lợi hại hơn người khác. Nếu để Lục Trì sánh đôi cùng với một trong số nữ sinh kia, thật sự khiến Triệu Như Băng cảm thấy buồn nôn.

Nghĩ đến đây, Triệu Như Băng lại cảm thấy Đường Nhân thuận mắt hơn rất nhiều.

Đường Nhân đứng trên bục phát biểu chưa bắt đầu nói, cũng không có động tác dư thừa nào khác.

Thầy phụ trách đứng phía dưới thấy cô vẫn chưa phát biểu, bắt đầu cảm thấy lo lắng, lần này sẽ không ăn nói gì bậy bạ chứ?

Đáng ra ông ta không nên tin tưởng Đường Nhân, không nên để cô lên phát biểu mới đúng.

Đường Nhân tùy ý quét mắt qua các bạn học đứng phía dưới: “Phương pháp học tập thì tự mỗi người phải tự tìm tòi ra, tớ sẽ không chia sẻ, dù sao có nói thì các bạn cũng chẳng nghe.”

Thầy phụ trách nhất thời hít sâu vào một hơi khí lạnh.

Tự dưng ông ta có dự cảm sẽ có chuyện không hay sắp xảy ra!

Chính ông ta tự tay xét duyệt bài phát biểu, rõ ràng mở đầu là “Các bạn học sinh thân mến” mới đúng chứ, sao bây giờ lại bắt đầu bằng những lời này.

Các học sinh phía dưới lập tức cảm thấy đầy hứng thú, chú ý lắng nghe, chuẩn bị nghe Đường Nhân nói những lời khác người.

Đường Nhân thấy thế, mỉm cười một cái: “Bây giờ cũng đã tới gần ngày thi đại học rồi, mà các cặp đôi trong trường ta vẫn tăng lên không ít. Nếu đã có bản lĩnh yêu đương, thì sao lại không có bản lĩnh cùng nhau học tập tốt?”

Tất cả mọi người có mặt ở đó ồ lên.

Mặt mày thầy phụ trách tối sầm, lần sau có đánh chết ông ta cũng sẽ không để cho Đường Nhân lên phát biểu nữa.

“Mặc kệ các bạn có tin hay không, nhưng tớ vẫn muốn học cùng trường đại học với Lục Trì.”

Đường Nhân liếc mắt nhìn Lục Trì: “Tớ cực kỳ lo lắng khi để cậu ấy học ở một trường đại học khác tớ, không nhìn thấy sẽ không yên tâm.”

Bị lời nói của cô làm chấn động, cả toàn trường không kịp phản ứng, còn cô thì quẳng tờ phát biểu đi, rời khỏi bục phát biểu.

Vài giây sau, toàn thể học sinh vỗ tay hú hét ầm cả lên.

Triệu Như Băng thấy tình hình đang kích động, cô ta trực tiếp nói với thầy phụ trách là bị mất bài phát biểu, nhanh chóng chuồn đi.

Những người khác đều không nhận ra.

Chương trình 100 ngày động viên đã kết thúc trong sự náo nhiệt.

~

Bài phát biểu gây chấn động thật sự khiến người khác phải nhớ mãi.

Cho dù đã mấy ngày trôi qua, những vẫn còn không ít người muốn truy hỏi Đường Nhân đến cùng, càng miễn bàn đến chuyện trước cửa lớp đặc biệt xuất hiện nhiều học sinh hiếu kỳ đến vây xem.

Lộc Dĩ cảm thấy rất đặc ý.

Dạo gần đây Lục Trì đối xử với anh rất thân thiện, lần trước anh ta giải đề bị sai, Lục Trì đi ngang qua thấy còn nhiệt tình giải thích cho anh ta hiểu.

Sự đả ngộ trước đó và sau này hoàn toàn khác nhau.

Vào giờ tự học buổi tối, Lộc Dã đang tụ tập ăn đồ ăn vặt với vài bạn học ở cửa sau.

Cửa sau đột nhiên bị gõ vài cái, chưa đợi anh ta mở cửa, thì đã có một nữ sinh đã xuất hiện ở bên cạnh cửa sổ, nhìn anh ta chăm chăm.

Lộc Dã lên tiếng: “Cậu tìm ai?”

“Lục Trì.” Nữ sinh có chút chần chừ, “Có phải Lục Trì ở lớp này không?”

Ánh mắt Lộc Dã không chút thiện cảm: “Không có, cậu tìm nhầm lớp rồi.”

Câu nói vừa dứt, đúng lúc Đường Minh đi vào từ cửa trước, lớn tiếng kêu: “Lục Trì có ở trong lớp không? Thầy chủ nhiệm tìm!”

Lộc Dã trợn mắt, thật là biết phá hoại mà.

Nữ sinh trợn mắt nhìn Lộc Dã: “Không phải cậu nói là không ở trong lớp này sao?”

“Thì đúng vậy mà.” Lộc Dã giảo hoạt, “Cả phòng học đâu có bao nhiêu người trong lớp, nhìn qua cũng không biết là có Lục Trì ở trong lớp hay không à?”

Thấy anh ta già mồm, nữ sinh kia cũng không thèm tiếp tục đôi co nữa, dùng sức đóng mạnh cửa sổ.

“Bất lịch sự.” Lộc Dã thầm nói.

Theo trực giác của anh ta thì nữ sinh này đến tìm Lục Trì cũng chẳng

phải là chuyện gì tốt đẹp.

Từ lúc Lục Trì chuyển trường đến đây thì đâu có tiếp xúc với người ngoài lớp, kể cả những người trong lớp anh cũng cực kỳ ít tiếp xúc, thì lấy đâu ra có người ngoài lớp đến tìm.

Hơn nữa Lộc Dĩ cũng chưa từng nhìn thấy qua nữ sinh này, có lẽ là lớp 10 hoặc 11, chứ học sinh cuối cấp đương nhiên là biết chuyện về Lục Trì rồi.

Lần trước Lục Trì phát biểu rất xuất sắc, thần thái lạnh lùng, bộ dáng xinh trai, lại không bị nói lấp nữa.

Phần lớn con gái bây giờ thích con trai trông xinh trai một chút, chắc chắn là nữ sinh đó thích diện mạo của Lục Trì rồi, cho nên mới có gan đến tận đây.

Đường Nhân mà biết chỉ sợ là sẽ làm loạn lên mất.

Vì nữ sinh đó mà anh ta phải suy ngẫm vài giây, sau đó lại tiếp tục ăn đồ vặt.

Một lát sau, Đường Nhân ở bên ngoài trở về lớp.

Lộc Dĩ nhìn cô bĩu môi nói: “Bên ngoài có nữ sinh tới tìm Lục Trì nhà cậu kìa.”

Đường Nhân đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Nữ sinh này không phải học sinh cuối cấp, nhưng giống học sinh lớp 11, có lẽ cô đã từng gặp qua ở đâu đó, nhưng bây giờ không nhớ ra

được.

Thật sự có nữ sinh dám tới tìm Lục Trì sao.

Đúng lúc nữ sinh đó quay đầu lại, nhìn thấy Đường Nhân đang nhìn mình, trong lòng muốn chống đối, bày ra biểu cảm khiêu khích.

Tin đồn cũng chỉ là tin đồn, nếu không được thấy tận mắt, thì cô ta không tin.

Đường Nhân cũng không thèm để ý nữa, lập tức quay về chỗ ngồi.

~

Vào lúc bắt đầu giờ tự học buổi tối, Lục Trì từ từ tiến vào lớp, trên tay còn cầm cái gì đó.

Lộc Dã chặc lưỡi, may là Lục Trì đi mua quà vặt, nếu không thì đã xảy ra chiến tranh thế giới rồi, mặc dù Đường Nhân có khả năng sẽ giết người ngay lập tức.

Hiện tại Đường Nhân đang ngủ.

Lục Trì không đánh thức cô dậy, chỉ thuận tay đặt sữa chua lên bàn cô.

Lúc anh ngẩng đầu lên, bắt gặp thấy biểu cảm khó hiểu của Lộc Dã, giống như có chuyện gì khó nói.

Tiết đầu tiên của giờ tự học là môn sinh học.

Không bao lâu sau, Đường Nhân mở mắt, nhìn qua bên cạnh một lát, rồi lại quay đầu ngủ tiếp.

Lục Trì cảm thấy thái độ của cô không đúng.

Nếu là thường ngày, khi cô thức dậy, chắc chắn sẽ bắt chuyện với anh, hôm nay chỉ nhìn anh giây lát rồi lại quay đi, cực kỳ không bình thường.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng anh không ý thức được mình lại nói ra tiếng.

Lộc Dã nghe thấy không nhịn được quay đầu lại nói nhỏ: “Cậu không nhìn thấy hả, ghen đó!”

Do không kiểm soát được giọng nói, cho nên tiếng phát ra lớn hơn bình thường.

Bây giờ đang trong giờ tự học, cực kỳ yên tĩnh, cho nên cả toàn bộ phòng học đã nghe thấy câu này.

Giáo viên sinh học bực mình, đập bàn: “Lộc Dã!”

Lộc Dã nặng nề đứng lên.

Giáo viên sinh học hỏi: “Em nói ghen ghen cái gì đó?”

Lộc Dã giả hoạt, lí nhí nói: “Là do bạn ngồi cùng bàn với em không thấy em đang ghen tỵ...”

Bởi vì giọng nói đầy tủi thân của Lộc Dã mà khiến cả lớp cười rộ lên, lý do này thật sự là rất hợp lý.

Lục Trì cũng không nhịn được cười lên.

Chờ Lộc Dã ngồi xuống, anh mới hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Lộc Dã nhanh chóng kể lại sự tình có nữ sinh đến lớp tìm Lộc Trì, còn kể chi tiết chuyện Đường Nhân đối mặt với nữ sinh đó.

Lộc Dã miêu tả cực kỳ sinh động.

Lộc Trì hầu như có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó.

~

Đường Nhân ngủ đến tiết thứ hai giờ tự học buổi tối.

Cô còn chưa tỉnh lại, thì giáo viên vật lý đã đứng trên bục giảng.

Hôm nay cô giáo bộ môn vật lý muốn giảng đề.

Từ sau khi thay đổi giáo viên vật lý, Đường Nhân cũng cảm thấy bị hành hạ, giọng nói của cô giáo nhẹ nhàng tựa như đang hát ru.

Đường Nhân mới tỉnh ngủ nheo mắt nhìn.

Từ sau khi bắt đầu kỳ học cuối, chuyện kiểm tra đột xuất xảy ra như cơm bữa, bất cứ tiết nào giáo viên đều có quyền lên tiếng “Cất sách vở, kiểm tra.”

Hôm nay hai tiết ban sáng đã phải làm bài kiểm tra đột xuất.

Điểm số không cao lắm.

Sắp gần đến ngày thi thử lần hai, sau đó còn thi đại học, không ít người cảm thấy căng thẳng, bất an lan tràn khắp toàn bộ phòng học, làm ảnh hưởng trực tiếp đến điểm số.

Lúc giáo viên vật lý giảng đề cũng chẳng mấy vui vẻ.

Giảng đến bài cuối cùng, cô giáo đột nhiên ngừng lại, nhìn quanh phòng học một chút, mở miệng: “Đường Nhân, lên bảng làm bài này.”

Mọi người đang buồn ngủ lập tức bừng tỉnh.

Vào giờ tự học buổi tối chắc chắn sẽ có rất nhiều người ngủ gà ngủ gật, hôm nay lại là tiết vật lý, càng khiến cho cả lớp muốn ngủ, nhất là giáo viên vật lý lại có giọng nói dịu dàng êm tai.

Đường Nhân bị Lục Trì đánh thức.

Cô đứng lên, nhìn bài tập trên bảng, đầu óc xoay tròn.

Giờ kiểm tra lúc ban sáng cô không làm bài, vì lúc đó cô bị thầy giám thị gọi lên văn phòng viết giấy cam đoan.

Hơn nữa cô mới tỉnh ngủ, đầu óc chắc chắn không suy nghĩ được gì.

Cô hơi há miệng, đang muốn lên tiếng, thì cô giáo đột nhiên lên tiếng: “Người đầu tiên giải câu a. Ai xung phong lên giải câu b?”

Trong phòng học không có ai giơ tay.

Cô giáo chuẩn bị chỉ định, thì nhìn thấy Lục Trì đứng dậy, gật đầu hài lòng: “Vậy thì Lục Trì.”

Anh biết Đường Nhân đã không làm bài kiểm tra lúc sáng, lúc cô về cũng không cần làm lại bài thi, trừ khi viết trực tiếp trên bảng đen,

còn không thì chắc chắn cô cần có thời gian suy nghĩ.

Cô giáo nhất định là cố ý vì thấy Đường Nhân đang ngủ.

Có nam sinh lớn gan ở dưới huýt sáo, phòng học đang yên tĩnh bỗng trở nên sôi động hẳn lên.

Giáo viên vật lý cực kỳ dịu dàng, chưa bao giờ tức giận, cho nên mọi người trong lớp học khá to gan, lên lớp cũng sẽ đùa vui thả lỏng một chút, không ảnh hưởng đến việc học là được.

Lục Trì và Đường Nhân một trước một sau tiến lên bục giảng.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong phòng đang buồn ngủ lập tức trợn to hai mắt nhìn bọn họ.

Đường Nhân theo đuổi Lục Trì là chuyện công khai, hơn nữa lại không thềm kiêng kị mọi người xung quanh, tuy rằng bọn họ không lên tiếng nhưng không có nghĩa là bọn họ không thích xem chuyện bát quái.

Với lại Đường Nhân đã hai lần lên phát biểu có thể nói là chấn động toàn trường.

Hiện tại hai người tiến lên bục giảng, mặc dù chưa phát sinh chuyện gì hết, nhưng cũng đủ để khiến người khác liên tưởng rồi.

Cũng không biết có phải Lục Trì cố ý lên cùng không.

Lớp học không có ai xung phong thì lại thấy anh đứng lên.

...

Đường Nhân đứng nhìn bảng đen, đầu óc trống rỗng.

Thật đúng là phiền phức mà.

Lục Trì nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô đang dụi dụi mắt, lại khẽ ngáp, đoán chừng là chưa tỉnh ngủ.

Anh liếc mắt ra phía sau, thấy cô giáo đang đứng đưa lưng về phía bọn họ.

Lục Trì đưa tay lấy bài thi trong tay Đường Nhân, lại nhét bài thi của mình vào tay cô, động tác cực kỳ tự nhiên.

Cả lớp đều đang căng mắt xem, cuối cùng huýt sáo rồi vỗ tay.

Dám làm chuyện ân ái quang minh chính đại, chắc chắn chỉ có hai người bọn họ.

Giáo viên vật lý quay đầu lại, chỉ thấy cả hai người đều đang viết.

Chương 46

Editor: Trà Đá.

Cơ bản mọi người trong lớp học đang buồn ngủ vì giọng giảng bài dẹt dẹt như ru ngủ của giáo viên vật lý, nhưng màn vừa rồi cực kỳ kích thích, khiến tất cả mọi người bừng tỉnh.

Lộc Dã đập bàn.

Đường Minh ghen giọng nhìn trần trối: “Cậu ấy thật sự không sợ cô giáo thấy sao?”

Mặc dù giáo viên vật lý đứng đưa lưng về phía bọn họ, nhưng cũng có thể quay đầu lại nhìn bất cứ lúc nào, vậy mà hai người bọn họ dám ngang nhiên làm chuyện đó trước mắt nhiều người như vậy.

“Hai người bọn họ mà sợ cô giáo sao?” Lộc Dã nghiêng đầu nói.

Thành tích của Lục Trì luôn luôn xuất sắc, cho nên chỉ cần không phạm phải sai lầm nào nghiêm trọng thì các giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, Đường Nhân đương nhiên cũng không khác biệt lắm, chẳng qua hơn một cái là con gái của hiệu trưởng.

Giáo viên luôn thiên vị học sinh giỏi.

Lục Trì cầm đề thi không có đáp án bắt đầu viết bài giải lên bảng một cách lưu loát.

Nhìn tới nhìn lui cũng không nhận ra được anh đang trực tiếp giải

bài.

Ít nhất thì bọn họ cũng không thể giải bài nhanh được như vậy, lại còn có thể nhớ rành mạch từng chữ số, cũng không cầm máy tính.

Cả lớp phía dưới ồ lên thán phục.

Giáo viên vật lý nói: “Ồn ào cái gì, tập trung nhìn bài giải trên bảng. Lần này trong lớp chỉ có một mình Lục Trì làm được bài cuối cùng.”

Trong phòng học vang lên tiếng thở dài.

Lục Trì còn đang đứng trên bục giảng chơi trò ám muội với Đường Nhân, vậy mà điểm vật lý lại được trọn điểm, bọn họ ở phía dưới bị giáo viên la rầy.

Giữa người với người mà sao lại chênh lệch quá lớn như vậy.

Mặc dù Đường Nhân mất một lúc mới tỉnh ngủ hẳn, nhưng động tác tay cũng rất nhanh lẹ, cô nháy nháy mắt mấy cái, viết bài giải lên bảng.

Không thể không nói bài giải của Lục Trì rất tuyệt, cô sao chép lên bảng rất cẩn thận, hơn nữa cũng có thể hiểu được bài toán rất dễ dàng.

Đường Nhân viết xong lại hất xì một cái.

Lục Trì cũng vừa lúc viết xong, quay đầu nhìn cô, tuy rằng anh không cười, nhưng trong mắt lại lộ ra một xiu ý cười, tâm tình đương nhiên không tệ.

Đường Nhân đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Hai người một trước một sau rời khỏi bục giảng, trên đường quay lại chỗ ngồi, Đường Nhân đưa tay ra cào cào lưng anh.

Lục Trì nhanh tay bắt lấy tay cô.

Bạn học ngồi hai bên cũng nhin không được lên tiếng: “Ừi chà.”

Thật sự là đôi cầu nam nữ.

Trước mặt mọi người mà lại tự nhiên làm trò khiến người khác ghen tỵ, ở trên bục giảng còn chưa đủ, trên đường về chỗ ngồi gần như vậy cũng phải nắm tay mới chịu.

Rõ ràng là muốn châm ngòi nổ mà.

Lộc Dã lắc đầu: “Chặc chặc.”

Lục Trì buông tay Đường Nhân ra, quay lại chỗ ngồi của mình.

Trong lòng Đường Nhân khó chịu, đá chân ghế của Lộc Dã: “Nhiều chuyện.”

Giáo viên vật lý đã quay trở lại bục giảng, giọng giảng bài đều đều lại vang lên, khiến mọi người trong phòng học lại cảm thấy buồn ngủ.

Lục Trì trả lại đề thi cho cô.

Đường Nhân trực tiếp giật lại đặt lên bàn.

Lục Trì thấy cô không làm đề, lại vươn người qua giúp cô mở đề thi ra, lật đến bài cuối cùng.

Sau đó Đường Nhân thấy trên bài cuối cùng có một hàng chữ: Tâm tình không vui hả?

Đường Nhân quay đầu, nhìn anh mấy giây, bất mãn nói: “Ai cho phép cậu cảm dỗ người khác như vậy.”

Lục Trì: “...”

Giáo viên vật lý còn đang giảng đề ở phía trên: “Các em phải noi gương Lục Trì và Đường Nhân mà chăm chỉ học tập, cách giải của hai em ấy rất tốt, cách giải tương tự nhau chứng tỏ không chỉ một người mới có thể nghĩ ra, các em cũng có thể suy luận ra.”

Cả lớp thầm than thở, rõ ràng là Lục Trì đưa bài giải của mình cho Đường Nhân, nếu không viết tương tự nhau thì mới kỳ quái.

Đường Nhân chống cằm, trong lòng cô khó chịu vì có người con gái khác thầm thương nhớ trộm người của cô.

Hơn nữa, tối nay có vẻ Lục Trì thật sự quan tâm đến cô, khiến cô cũng vui vẻ phần nào, cô cười tủm tỉm hưởng thụ ánh mắt của mọi người trong lớp.

~

Sau khi kết thúc tiết tự học môn vật lý, cửa sổ phía cuối lớp đặc biệt lại vang lên tiếng gõ cửa.

Bạn học bên kia trực tiếp quay đầu kêu: “Lục Trì, có người tìm.”

Đường Nhân nghe thấy lời này, trực tiếp quay đầu, thì lập tức thấy nữ sinh ban nãy lại tới nữa.

Cô quay đầu nhìn Lục Trì, uy hiếp: “Cậu dám ra ngoài sao?”

Lục Trì lại nói: “Chắc là... Chắc là có việc gì đó.”

Nói xong, anh lập tức đứng lên, đi ra phía ngoài.

“Mẹ nó.” Đường Nhân hiếm khi mắng chửi thô tục.

Cô đứng lên, cũng đi ra khỏi phòng học.

Ngoài hành lang không có đèn, đều là dựa vào ánh sáng từ trong các phòng học hắt ra ngoài, nên trông hành lang khá tối.

Thấy Lục Trì đi ra, hai mắt nữ sinh kia sáng lên, gò má hơi ửng đỏ, giọng nói thẹn thùng: “Lục Trì, em là...”

Đường Nhân đi tới: “Tiếp tục đi.”

Nữ sinh kia thấy cô đi tới, vẻ mặt có chút khó coi, không để ý tới cô nữa, tiếp tục giới thiệu.

Đường Nhân lại đột nhiên tiến sát lại: “Lục Trì, nhìn qua bên phải.”

Cô đột nhiên nói, Lục Trì theo phản xạ nhìn qua bên phải.

Trong nháy mắt, Đường Nhân nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn lên gò má anh một cái.

Sau đó lại quay trở lại vị trí cũ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nữ sinh kia trợn mắt, không kịp phản ứng, chuyện xảy ra trước mắt nằm ngoài dự tính của cô ta.

Dựa theo những tin tức mà cô ta thăm dò, Lục Trì là người rụt rè, cho nên cô ta chủ động thì sẽ tốt hơn.

Ai mà biết vừa tới đã gặp phải cảnh tượng này.

Đường Nhân thật sự khiến cô ta chán ghét.

“Hình như em gái rảnh rồi không có chuyện gì làm, vậy thì mau về học tập cho tốt đi.” Nói xong, Đường Nhân bĩu môi với Lục Trì: “Đúng không?”

Lục Trì không nói gì, nhưng lại gật gật đầu một cách máy móc.

Nữ sinh kia thấy rõ ràng, lúc này dậm mạnh chân một cái, công kích Đường Nhân: “Liên quan gì đến chị?”

“Ồ.” Đường Nhân nhíu mày.

Khẩu khí cũng không nhỏ.

Đường Nhân nhướn mày: “Sao lại không liên quan?”

Cô chuẩn bị nói tiếp, Lục Trì nhanh tay kéo cô, nhưng kết quả không kịp ngăn cản: “Em gái thầm thương nhớ trộm người của chị, vậy mà nói không liên quan đến chị là sao?”

Hai tai Lục Trì đỏ lên.

Đường Nhân lơ đãng nhìn thấy, nhanh tay lôi kéo anh rời khỏi đó, đến bộ dáng xấu hổ này cũng không thể để cho người khác thấy được.

Về phần nữ sinh này, đến từ đâu thì về lại đó.

Lục Trì cũng không vùng vẫy, tâm tình vui vẻ mặc cho cô kéo anh về lớp.

~

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, đã đến kỳ thi thử lần hai.

Hai ngày thi thử liên tiếp như ác mộng nhanh chóng kết thúc.

Vừa ra khỏi phòng thi, cả toàn trường đều ngập trong bầu không khí thương tâm.

Có lẽ bởi vì bài thi quá khó.

Mà Đường Nhân còn mệt mỏi vì phải viết bản kiểm điểm.

Chính là vì bài phát biểu chấn động trong ngày lễ một trăm ngày động viên lần trước.

Lần đó thầy giám thị đã kêu cô lên văn phòng giáo huấn một trận, nghiêm khắc cảnh cáo nhưng vẫn thả cô về.

Mọi chuyện tưởng chừng như kết thúc, nhưng trong lòng thầy giám thị vẫn còn tức giận, sau khi kết thúc thi thử lần hai thì tới tìm cô, muốn cô viết bản kiểm điểm.

Có thể bởi vì thầy giám thị không tin vào lời cam đoan của cô.

Với chuyện này, có người cười thành tiếng: “Ha ha ha, không tin là đúng rồi. Ai bảo cậu diễn giỏi quá làm gì.”

Nam sinh dựa lên thành cửa sổ là Tô Tuân, học cùng sơ trung với

Đường Nhân, mặc dù bình thường hai người ít nói chuyện, nhưng trên thực tế thì mối quan hệ giữa hai người cũng rất thân thiết.

Lần này Đường Nhân chủ động đến tìm anh ta, Tô Tuân bởi vì thường xuyên trốn học đánh nhau cho nên bị phạt viết bản kiểm điểm như cơm bữa.

Còn Đường Nhân trước giờ chưa từng viết bản kiểm điểm, lần này bắt cô phải viết bản kiểm điểm hối hận dào dạt, không bằng bắt cô nháy mắt còn hơn.

Tô Tuân cười nói: “Cậu khiến thầy giám thị bị sốc mấy lần rồi, lúc nào gây chuyện xong cũng cam đoan này nọ, rồi chứng nào tật nấy có bỏ đâu.”

Đối với Tô Tuân, đây là người bạn học cũ anh ta cực kỳ quý trọng.

Nhất là từ sơ trung cho đến nay, hành động của Đường Nhân càng lúc càng khiến người khác sùng bái, ít ra thì cũng có nhiều nữ sinh thấy cô cực kỳ ngẫu.

Lần phát biểu sau này còn lợi hại hơn lần trước, lúc đó Tô Tuân trừng lớn hai mắt.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn Tô Tuân: “Không thì cậu viết giúp tớ đi?”

Hiện tại cô đang ngồi trên thành cửa sổ, đá đá chân, bộ dáng thoải mái, nhìn vào không thấy điểm nào là đang phiền não vì viết bản kiểm điểm.

Tô Tuân lắc đầu: “Bây giờ tớ đang là học sinh ngoan, loại chuyện như vậy tớ không làm đâu.”

Hiên tại anh ta đang hăng say học tập, là một học sinh ngoan, không thể quay lại cuộc sống trước kia được.

Nghe vậy, Đường Nhân vung tay đánh Tô Tuân.

Tô Tuân ngửa ra sau, né tránh cái vung tay từ cô, Đường Nhân mất thăng bằng ngã về phía sau, may mắn nhanh tay giữ được thành cửa sổ mới giữ thăng bằng lại một lần nữa.

“Ghét nhất cái kiểu này của cậu á.” Cô nói.

“Chịu thôi.” Tô Tuân cười tủm tỉm, “Tìm Lục Trì nhà cậu viết cho kìa. Chắc chắn là cậu ấy đồng ý.”

...

Lộc Dã đi từ văn phòng ra.

Anh ta bất ngờ khi thấy Lục Trì đang đứng gần đó.

Lộc Dã đánh một cái lên bả vai Lục Trì: “Sao lại đứng đực ra ở đây?”

Lục Trì không trả lời, động đậy bả vai, hất tay Lộc Dã ra.

Thấy anh nhìn chăm chăm về một phía, Lộc Dã cũng nhìn theo, vài giây sau hiểu ra: “A thì ra là nhìn lén Đường Nhân, để tởm cậu ấy.”

Lục Trì giấu ánh mắt ở sau cặp kính, nhàn nhạt hỏi: “Tô Tuân... Tô Tuân và...”

Lộc Dã chưa nghe hết câu đã đoán ra được Lục Trì muốn hỏi gì,

cười nói: “Cậu hỏi Tô Tuân hả? Cậu ấy và Đường Nhân học chung sơ trung với nhau, cùng nhau trốn học đánh nhau. À... Trước khi cậu chuyển đến đây, Đường Nhân còn đi cùng với Tô Tuân kéo đến Nhị Trung đánh nhau.”

Lúc đó chuyện này cực kỳ rùm beng, Lộc Dã không chứng kiến nhưng vẫn có thể hiểu được.

Nghe vậy, tâm tình Lục Trì lại càng thêm không vui.

Hai người sóng vai đi về hướng lớp học, cách đó không xa đột nhiên có tiếng thét chói tai.

Tiếng thét không nhỏ, các phòng học lầu trên lầu dưới đều có học sinh chạy ra ngoài vây xem, trên hành lang đông nghịt người.

Nửa ngày mới phát hiện ra là có người bị té cầu thang.

Lộc Dã cũng vây xem, chớp mắt cái đã thấy Lục Trì tới gần chỗ Đường Nhân đang ngồi.

...

Đường Nhân còn đang cãi cọ với Tô Tuân.

“Cậu không giúp tớ viết đúng không? Lần sau đừng hòng nhờ tớ làm chim bồ câu đưa thư.”

Văn Nguyệt hay đến lớp tìm cô, dáng dấp nõn nà, Tô Tuân đã sớm để ý đến Văn Nguyệt, đáng tiếc là không bao giờ hẹn gặp được.

Đương nhiên là anh ta có đi tìm, nhưng lại không thành công.

Có thể nói chỉ có Đường Nhân mới hẹn được Văn Nguyệt đến.

Tô Tuân lập tức lộ ra nụ cười tươi tắn: “Chị gái xinh đẹp để em viết cho ạ. Máy cái loại bảng kiểm điểm này chỉ cần một chút lòng thành là có thể làm siêu lòng biết bao nhiêu người rồi.”

“Chỉ cần thầy giám thị hài lòng là được rồi.” Đường Nhân hài lòng gật đầu.

Cô xoa xoa đầu Tô Tuân, vừa muốn đưa tay ra bóp mặt anh ta.

Tuy rằng tính Tô Tuân cà lơ phất phơ, nhưng mặt mày tròn tròn múp múp, nắn bóp rất thích tay.

Chưa đợi tay cô chạm đến mặt Tô Tuân, thì đột nhiên bên cạnh có một bàn tay ngăn chặn hành động đụng chạm giữa hai người.

Đường Nhân đang ngồi trên bệ cửa sổ, chân cô dài, nên nhanh chóng chạm đến mặt đất.

Cô còn chưa đứng vững thì đột nhiên bị ép sát vào thành tường bên cạnh cửa sổ.

Lục Trì lạnh mặt, quay đầu cô lại.

Đường Nhân đảo mắt nhìn Lục Trì, cô nghi ngờ: “Lục Trì, cậu làm gì vậy? Có chuyện gì hả?”

Tô Tuân ngoái đầu ra: “Sao vậy?”

Không ngờ Lục Trì lại nhanh tay đóng cửa sổ lại, nhốt Tô Tuân ở bên trong, không nghe được tiếng nói chuyện.

Mũi của Tô Tuân đụng vào mặt gương cửa sổ, anh ta kêu “Á” một tiếng.

Lục Trì này có bị bệnh không hả?

Không phải anh ta và Đường Nhân chỉ đang nói vài câu thôi sao? Tự dưng làm mất hứng, chắc phải nhốt Đường Nhân ở trong nhà thì mới khiến Lục Trì hài lòng quá.

Đường Nhân bị anh ép sát, vùng vẫy một cái: “Thả tớ ra.”

Lục Trì nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh dừng lại trên cánh môi mọng nước đỏ tươi của cô, trước mắt anh đột nhiên xẹt qua một hình ảnh khiến ánh mắt anh sáng lên.

Anh nhíu mày, giọng nói yếu ớt: “Không thích... Thích...”

Đường Nhân đã có kỹ năng có thể đoán được ý tiếp theo anh định nói, cô mở miệng tiếp lời: “Không thích tớ chạm vào người con trai khác?”

Lời này thật sự khiến cô vui vẻ.

Hai người đứng gần sát nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Đường Nhân cười vui vẻ, nhìn bộ dạng này của anh lại khiến cô nghĩ đến những hình ảnh mà thiếu nhi không nên thấy, cô lặng lẽ liếm liếm môi.

Nhưng chỉ một động tác đơn giản này của cô thôi cũng khiến cho người khác đê mê, thèm nhỏ dãi.

Cô quên mất là Lục Trì còn đang ép cô dính sát tường, từ đầu đến giờ vẫn chưa thả cô ra.

Ngay lúc cô đang mãi suy nghĩ, thì Lục Trì trực tiếp cúi sát người xuống.

Môi anh bất ngờ ngậm chặt môi cô.

...

“Xảy ra chuyện gì? Mọi người đang nhìn gì vậy?”

“Sao vậy? Sao vậy?”

“Á mù mắt tở rồi! May là chưa về lớp chứ không thôi là không thấy rồi!”

“A a a a cái gì kia? Đã nói là tính cách của Đường Nhân chắc chắn giống y như lúc cậu ấy phát biểu mà!”

“Mau nhìn sang phía đối diện! Đối diện á! Góc đó kia, hai người đứng chỗ cửa sau đó!”

“Ôi mẹ ơi ở trường cũng có thể được tận mắt thấy cảnh này, sau khi tốt nghiệp có thể lên Weibo giới thiệu màn chấn động của trường mình cho thiên hạ biết rồi.”

Trong nháy mắt, bởi vì mọi người chạy ra ngoài xem náo nhiệt lúc trước chưa đi hết, cho nên khi thấy cảnh này thì trên hành lang lập tức tràn ngập tiếng thét ồn ào.

Giống như một tiếng nổ mạnh, “Bùm” một tiếng, giống như một trận long hổ tranh quyền, từ đầu tới đuôi, từ tầng một đến tầng năm đều

xôn xao.

Lộc Dã đứng cách đó không xa đang há miệng trợn mắt nhìn, suýt chút nữa là không cẩn thận xé rách xấp bài thi trên tay rồi, nhin không được la lên: “Con mẹ nó!”

Tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung về phía hai người bọn họ.

Người không đeo mắt kính cũng phải nheo mắt nhìn, nhanh chóng kể chuyện xảy ra cho người bên cạnh biết.

Hận không thể hóa thành hươu cao cổ.

Mọi người bị kích động đỏ mặt tía tai.

Chương 47

Editor: Trà Đá.

Toàn bộ trường học đều trở nên nhốn nháo, trên hành lang chỉ thấy người là người.

Tiếng huýt gió cộng với tiếng ồn ào tràn ngập hai bên dãy phòng học.

Màn vừa rồi thật sự khiến bọn họ giật mình.

Bọn họ không nhìn lầm chứ?

Là Lục Trì cưỡng hôn Đường Nhân, mà không phải Đường Nhân chủ động hôn Lục Trì?

Bọn họ học tập căng thẳng nên xuất hiện ảo giác chẳng?

...

Rốt cuộc Đường Nhân cũng hoàn hồn.

Lục Trì còn khẽ cắn môi cô, tươi ngọt non mềm như thạch hoa quả, khiến anh không muốn tách rời.

Mặt mày Tô Tuân dựa sát vào cửa sổ đã cứng đờ.

Có không ít bạn học đang tự học trong lớp, nghe được động tĩnh cũng chạy ra ngoài, kết quả phát hiện ra nơi chấn động là ngay trước lớp mình.

Sau khi thấy tình hình cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Bọn họ không ngờ.... Thật sự không ngờ tới...

“Cả toàn trường đang nhìn bọn mình đó.” Đường Nhân đẩy anh ra, nhắc nhở.

Lục Trì quay mặt lại nhìn, tất cả bạn học đang nhìn lên đều ào ào quay đầu đi chỗ khác, giả điên giả điếc tán gẫu.

Quả nhiên chuyện này đã khiến mọi người bị chấn động.

Lục Trì cúi đầu cắn cắn má cô, lưu lại một dấu răng nho nhỏ.

Ở trước mặt mọi người đánh dấu chủ quyền lên má cô, trong lòng anh đột nhiên có cảm giác thoải mái lạ thường.

Đường Nhân che mặt: “Sao cậu lại cắn tớ?”

Lục Trì đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống cô: “Hứa... Hứa.... Không được thân mật với người... Người khác.”

Đường Nhân nhin cười, trong lòng tuy biết anh đang ghen, nhưng ngoài miệng lại hỏi: “Người khác là người nào?”

Lục Trì nhíu mày, trả lời: “Con trai.”

Đường Nhân không ngờ Lục Trì lại ghen đến mức như vậy, lần trước còn một mực phủ nhận bản thân không phải hũ dấm chua, nhưng hành động hôm nay lại mâu thuẫn với lời phủ nhận lần trước.

Cô lẳng lặng dựa vào tường, chưa được mấy giây lại dựa đầu lên bả

vai anh.

Chuyện vừa xảy ra khiến cô còn tưởng mình đang nằm mơ chứ không phải ở trong trường học.

Lục Trì không đẩy cô ra.

Lần đầu tiên thấy anh, và lần sau gặp lại đều là chuyện không ngờ, về sau càng mở miệng nói chuyện lại khiến cô càng muốn anh thuộc về cô.

Đường Nhân đột nhiên hỏi: “Bây giờ cậu hôn tở rồi, thì phải chịu trách nhiệm.”

Lục Trì lại nói: “Không... Không được.”

Thấy Đường Nhân như muốn phát hỏa, anh nói tiếp: “Chờ thi... Thi đại học xong đã.”

Nghe vậy, Đường Nhân bĩu môi, trước khi thi và sau khi thi đại học có gì khác nhau? Học tập thì vẫn học tập thôi.

Cô nói: “Vậy sao cậu không đợi sau khi thi đại học xong rồi hẵng hôn tở?”

Lục Trì nhớ lại, lúc đó cũng đã quá muộn.

Anh cũng không biết lúc đó mình nghĩ gì, đứng nhìn cô nói chuyện với Tô Tuân, lại nghe Lộc Dã nói, trong lòng cực kỳ bực bội.

Chờ sau khi anh hoàn hồn rồi thì mọi chuyện đã quá muộn.

Lục Trì đang định trả lời thì đột nhiên nghe giọng ai đó hô lên: “Giáo

viên đến kia!”

Tiếng la lớn truyền hết dãy phòng học.

Nhìn xuống dưới, quả nhiên đang có vài giáo viên đang tán gẫu đi về phía này, mọi người trên hành lang lập tức ào ào chạy về phòng học, nhìn lên qua cửa sổ.

Giáo viên vừa tới cũng mờ mịt không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đường Nhân cũng lôi Lục Trì chạy vào trong lớp học.

Chuyện vừa rồi mà đến tai thầy giám thị thì không biết sẽ như thế nào nữa. Nếu lại viết bản kiểm điểm thì cô thực sự không viết nổi.

~

Chu Thành mới ở bên ngoài về, vừa bước vào cửa văn phòng đã thấy bao nhiêu ánh mắt các giáo viên khác quét qua ông ta.

Ông ta vội vã nhìn khắp bản thân một lượt, quần đã kéo khóa, quần áo sạch sẽ, trên người không dính gì.

Ông ta mới bắt đầu vào trường dạy đầu học kỳ, giáo viên ở đây có không thích thì ông ta cũng coi như chuyện bình thường. Chu Thành không để ý đến bọn họ nữa, đi về bàn của mình.

Vài giáo viên bắt đầu xôn xao.

“Tôi vô tình thấy, trước mắt cả toàn trường luôn.”

“Học sinh thời này thật là... Chưa gì đã như vậy thì sau này sẽ như thế nào đây? Đây là trường học.”

“Theo tôi thấy thì phải phạt thật nghiêm khắc, bằng không thì không làm gương cho học sinh khác được.”

Trong văn phòng cực kỳ yên tĩnh, Chu Thành thính tai, tuy rằng không rõ vừa mới xảy ra chuyện gì, nhưng các giáo viên đang bàn tán không biết vô tình hay cố ý để lộ ra hai cái tên.

Lục Trì và Đường Nhân lại gây ra chuyện gì rồi.

Trong phòng giáo viên ở tầng năm, ngoài bốn giáo viên chủ nhiệm của bốn lớp khác, thì học kỳ này còn có thêm lớp đặc biệt, năm giáo viên chủ nhiệm đều ở trong văn phòng.

Có thể nói các giáo viên khác cũng khá ganh tỵ với Chu Thành vì ông ta được chủ nhiệm lớp đặc biệt.

Xét về thời gian ở trường thì bọn họ lâu năm hơn Chu Thành, lớp đặc biệt toàn hội tụ những học sinh đạt thành tích cao trong kỳ thi thử toàn tỉnh, như vậy thì quá dễ dàng với Chu Thành rồi.

Cũng có thể nói là số tiền thưởng đã không cánh mà bay, như vậy có thể vui vẻ được sao?

Chuyện này xảy ra khi gần đến ngày có kết quả thi thử lần hai, nếu lần thi thử này không tốt thì có chuyện để coi rồi.

Giáo viên tiếng anh ung dung đi tới trước mặt Chu Thành, không nhịn được mở miệng nói: “Thầy giáo Chu, Lục Trì và Đường Nhân ở lớp thầy ghê gớm quá ha.”

Chu Thành cảm thấy đã có gì đó xảy ra.

Tuy rằng ông ta cũng đã nghe qua chuyện giữa Lục Trì và Đường Nhân, cộng thêm lần phát biểu lần trước cũng khiến ông ta như muốn phát hỏa.

Lần này chắc chắn hai đứa đã gây ra chuyện gì cực kỳ chấn động rồi.

Tất cả giáo viên trong văn phòng đều dựng đứng hai tai chờ Chu Thành trả lời.

Chu Thành cười cười: “Sao thầy Lưu lại biết, tôi vừa mới nhận được phiếu điểm thôi mà, Lục Trì và Đường Nhân đứng nhất và đứng nhì thi thử lần hai. Tôi còn cảm thấy hai đứa nó cực kỳ lợi hại nữa.”

Câu trả lời này khiến thầy Lưu xém cắn đứt đầu lưỡi rồi.

Rõ ràng câu trả lời này không ăn nhập với chuyện thầy Lưu muốn nhắc tới.

Đợi đã... Chu Thành vừa mới nói cái gì?

“Đứng nhất và đứng nhì toàn tỉnh.”

Chu Thành cầm phiếu điểm lên quạt quạt: “Đúng vậy, lần này ngoài em ấy ra, những học sinh từ các lớp khác cũng tương đối xuất sắc.”

Thầy câm miệng lại đi. Trong lòng thầy Lưu gào lên.

Một giáo viên nữ ngồi bàn đối diện mở miệng: “Thầy Chu, thầy không biết hả, bọn tôi muốn nói đến chuyện Lục Trì và Đường Nhân lớp thầy công khai hôn môi trước toàn trường, còn ra cái thể thống gì, còn là học sinh mà như vậy sao?”

Thầy Lưu bổ sung thêm: “Nếu là học sinh lớp tôi thì chắc chắn là phải mời phụ huynh rồi!”

Nói xong, thầy Lưu mới sực nhớ ra ba của Đường Nhân là hiệu trưởng trường, khóe mắt nheo nheo.

Sau khi nghe xong, Chu Thành cực kỳ sốc, Lục Trì dám lớn gan như vậy sao?

Nếu chuyện do Đường Nhân gây ra thì ông ta còn tin, dù sao trước đây cũng đã xảy ra vài chuyện tương tự, bây giờ có gây ra chuyện chấn động hơn thì ông ta cũng không ngạc nhiên, nhưng lần này lại do Lục Trì chủ động, khiến ông ta bị giật mình.

Đối mặt với vẻ đắc ý của bọn họ, Chu Thành làm bộ như ngạc nhiên nói: “Là sao? Các thầy cô có nhìn lầm không?”

Giáo viên nữ che miệng cười: “Nhưng toàn bộ học sinh đều thấy mà.”

Chu Thành “Ồ” lên một tiếng: “Tôi không thấy nên không thể biết tình hình cụ thể.”

Đang nói, có tiếng gõ cửa, một học sinh đẩy cửa vào nói: “Thầy Chu, thầy giám thị mời thầy tới văn phòng thầy ấy ạ.”

Chu Thành lập tức đứng lên.

Các giáo viên trong văn phòng nghe nói như vậy cũng cảm thấy trong lòng thoải mái không ít, lần này không bị trầy da tróc vẩy thì không được rồi.

...

Bên trong lớp đặc biệt cực kỳ yên tĩnh.

Thật lâu sau đó, Lộc Dã lên tiếng: “Khụ khụ, thời tiết hôm nay tốt quá hen.”

“Hôm nay trời đầy mây mà.” Đường Minh nói.

Lộc Dã đá anh ta một cước, mặc dù Đường Minh ngồi cùng bàn nhưng đôi khi không hiểu ý Lộc Dã.

Tất cả bạn học trong lớp đều nhìn lên ra phía sau.

Chuyện đó thật sự khiến tất cả bọn họ giật mình...

Vào giờ tự học lần trước đã xảy ra màn ân ái trao đổi bài thi trên bục giảng, thì chuyện Lục Trì gây ra hôm nay cũng không có gì kỳ quái...

Đời học sinh thật sự có thể được chứng kiến những màn bạo dạn như vậy, không ít người cảm thấy khó quên sau khi tốt nghiệp.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa lớp, một cái đầu thò vào trong: “Lục Trì và Đường Nhân có ở trong lớp không? Thầy giám thị tìm.”

Lộc Dã nói: “Chết rồi, thầy giám thị biết rồi, chắc chắn là sẽ nổi cáu cho mà xem.”

Đường Nhân chống cằm, cười tủm tỉm: “Thầy ấy cũng đâu phải nổi cáu ngày một ngày hai, tớ còn chưa nộp bản kiểm điểm lần trước nè.”

Cô liếc mắt về phía Lục Trì: “Đều tại cậu, tớ uy hiếp Tô Tuân viết bản kiểm điểm giúp tớ sắp thành công rồi còn gì.”

Trong phòng học yên tĩnh nên giọng nói của cô rất vang, Tô Tuân ngồi cách đó không xa nghe thấy tên mình được nhắc đến, lén nhìn về phía Đường Nhân, thì bắt gặp Lục Trì đang nhìn mình chăm chăm.

Không hiểu sao có chút ớn lạnh.

Tô Tuân kêu rên: “Tha cho em đi! Chị Nhân đừng có lôi em ra nữa, coi như lớp đặc biệt không có em đi mà! Em là người tàng hình cho vừa lòng chị!”

Tô Tuân cũng không ngờ có một ngày anh ta bị dính đạn từ hai người bọn họ.

Lục Trì không nói gì, anh kéo cô đứng dậy đi ra khỏi phòng học.

Lộc Dĩ lắc lắc đầu: “Cậu xem kìa, bây giờ còn quang minh chính đại dắt tay nhau nữa.”

Nhớ lại cách đây không lâu, Lộc Dĩ còn thấy Lục Trì hay đổ tai đổ mặt mỗi khi bị Đường Nhân trêu chọc.

~

Thầy Chu vừa vào phòng giám thị đã thấy sắc mặt thầy giám thị tối sầm.

“Thầy Chu.”

“Thầy giám thị.”

Thầy giám thị nói: “Đường Nhân và Lục Trì lớp thầy lại gây chuyện!

Hôm nay dám làm như vậy thì về sau còn muốn thế nào đây?”

Chu Thành khổ sở: “Chuyện này tôi cũng mới biết, nên ngồi xuống từ từ nói chuyện thầy ạ.”

“Từ từ thế nào được? Thầy là giáo viên chủ nhiệm mà không biết quản lý học trò của mình sao? Vậy thì thầy đâu có đủ tư cách làm giáo viên chủ nhiệm!”

Chu Thành nhanh chóng bác bỏ: “Đương nhiên là phải trừng phạt nghiêm khắc rồi... Tuổi trẻ dễ làm những chuyện bốc đồng... Bây giờ cũng gần đến ngày thi đại học rồi... Khá căng thẳng... Tôi nhất định sẽ phạt hai em đó!”

Thầy Chu nói nửa ngày cũng không khiến tâm tình thầy giám thị khá hơn.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa.

Thầy giám thị ngồi vào vị trí: “Mời vào.”

Đường Nhân và Lục Trì vừa mới vào phòng giám thị, thì thấy giáo viên chủ nhiệm đang ngồi gần đó, cũng nhìn bọn họ chăm chăm.

Thầy giám thị ho khan một tiếng: “Đường Nhân, em viết bản kiểm điểm xong chưa?”

Đường Nhân nói: “Dạ chưa.”

“Chưa...” Thầy giám thị đập bàn, “Bản kiểm điểm lần trước còn chưa nộp, vậy mà hôm nay lại gây ra chuyện nữa, hai em biết hành động đó của hai em còn ra cái thể thống gì không, còn ở trước mặt toàn trường....”

Lời còn chưa dứt, Lục Trì đã chen ngang: “Chỉ có bên cao... Cao trung thấy thôi ạ.”

Thầy giám thị bị bức đến phần nộ: “Yêu sớm không nói, còn ngang nhiên hôn môi trước mặt bao nhiêu học sinh, trái với quy định của nhà trường, phá hủy hình ảnh của nhà trường, ảnh hưởng đến việc học tập, phải nghiêm khắc trừng phạt!”

Trong phòng giám thị chỉ có tiếng phần nộ của thầy giám thị.

Lục Trì và Đường Nhân nắm tay nhau đứng trước bàn làm việc.

Thầy giám thị thấy chướng mắt, nói: “Làm gì, làm gì đó. Đi đến văn phòng còn nắm tay? Có biết đây là trường học không hả?”

Ông ta cực kỳ tức giận: “Thật là quá quắt lắm rồi!”

Chu Thành ngồi ở một bên nhắm mắt, cảnh tượng trước mắt khiến ông ta đột nhiên muốn bật cười.

Lục Trì thả tay Đường Nhân ra: “Là em... Em làm.”

Thầy giám thị cười lạnh: “Em nghĩ là thầy sẽ tin em sao?”

Đường Nhân: “...” Thật sự là do Lục Trì làm mà.

Không thể vì cô hay gây chuyện mà có thể đổ chuyện này lên đầu cô được. Đúng là oan quá mà.

Chu Thành thấy thầy giám thị tức giận như vậy, lập tức mở miệng: “Thầy giám thị, cũng sắp đến ngày thi đại học rồi, thành tích đợt thi thử lần này rất xuất sắc, đứng nhất và thứ hai tỉnh, nếu trong hồ sơ

ghi lại chuyện hôm nay, thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc xét tuyển vào đại học.”

Các trường đại học tốt thường hay xem xét hồ sơ của học sinh đó có vi phạm những lỗi gì nghiêm trọng hay không, nếu chuyện hôm nay bị ghi lại, thì chắc chắn ảnh hưởng đến việc xét tuyển.

Tuy rằng chỉ là điểm thi thử, nhưng các giáo viên đều biết rõ, nếu đề thi đại học cũng ra những bài tương tự với thi thử, thì Lục Trì và Đường Nhân nhất định đạt được thành tích cực kỳ xuất sắc.

Sau khi Chu Thành nói xong, trong phòng giám thị lập tức yên tĩnh lại.

Vài giây sau, thầy giám thị rời khỏi bàn làm việc, chỉ tay về phía Lục Trì và Đường Nhân, nói: “Vì thành tích của nhà trường, thứ hai tuần sau phải đọc kiểm điểm trước toàn trường!”

Nhìn Đường Nhân khiến thầy giám thị nhớ lại chuyện xảy ra mấy lần trước, khiến trước mắt ông ta tối sầm lại, ông ta nhanh chóng bổ sung thêm: “Phải đưa bản kiểm điểm cho thầy xem trước, nếu không nói đúng những gì viết trong bản kiểm điểm thì các em biết hậu quả như thế nào rồi đấy!”

Đường Nhân thừa dịp thầy giám thị xoay người lập tức le lưỡi nhăn mặt.

Thầy giám thị đột nhiên quay lại, bắt gặp bộ dáng này của cô, ngón tay chỉ vào cô run rẩy nửa ngày: “Em xem em đi, trên mặt còn có dấu răng nữa á! Quả thật là quá lắm rồi!”

Chu Thành cũng nheo mắt nhìn, rồi sau đó kinh ngạc nhìn Lục Trì.

Học sinh ưu tú dám làm ra chuyện này sao.

Chương 48

Editor: Trà Đá.

Sau khi nghe thầy giám thị nói, Đường Nhân đưa tay lên sờ sờ mặt mình.

Trong đầu cô lập tức xẹt qua hình ảnh Lục Trì cúi đầu nhẹ cắn lên má cô.

Cô quay qua nhìn Lục Trì, phát hiện ra anh cũng đang nhìn mình.

Thầy giám thị thấy bộ dáng hai người như vậy thì bực tức sờ sờ cái đầu hói của mình, không biết nói sao: “Hai em thật sự là...”

Chu Thành ở bên cạnh cũng cúi đầu che mặt, ở trước mặt thầy giám thị mà có bộ dáng này thì có tức chết thầy giám thị không cơ chứ.

Thầy giám thị trực tiếp đuổi hai người ra ngoài: “Kiểm điểm kiểm điểm! Nhất định phải đọc theo bản kiểm điểm đã được duyệt qua.”

Một đám người vây trước phòng giám thị vội vàng tản đi.

Đường Nhân sóng vai cùng Lục Trì, cô hỏi: “Viết kiểm điểm thế nào đây?”

Lục Trì dừng lại: “Tớ viết cho.”

“Cậu viết hả? Trước giờ cậu đã từng viết chưa đó?” Đường Nhân hoài nghi nhìn anh.

Mặc dù cô chưa từng viết bản kiểm điểm trước đây, bởi vì lúc trước đều có người viết giúp cô, tùy tiện nộp là được, nhưng lần này thầy giám thị chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.

Lục Trì nói: Chuyện gì cũng... Cũng có lần đầu tiên.”

Từ sau khi đến ngôi trường này cũng như biết cô thì cái gì cũng là lần đầu tiên đối với anh, nên viết kiểm điểm cũng có là gì.

“Dù sao viết bản kiểm điểm cũng không khó.” Đường Nhân cười hì hì, “Viết cùng nhau.”

Chỉ còn vài ngày nữa là đến thứ hai tuần sau, cô có thể nghĩ ra vài trăm chữ, nhưng để đọc trước toàn trường thì không biết phải làm như thế nào?

Giống như phát hiện ra cảm giác của cô, Lục Trì chỉ khẽ nhếch khóe môi.

Tới gần lớp đặc biệt, Đường Nhân đột nhiên nói: “Bình dấm chua.”

Lục Trì đang định trả lời thì đã thấy Đường Nhân lén vào trong cửa lớp.

Vừa bước vào lớp, mọi sự tò mò bắt đầu xông tới.

“Sao rồi sao rồi? Thầy giám thị nói sao?”

“Có phải thầy giám thị gọi hai cậu lên rồi mắng cho một trận té tát, sau đó còn đưa ra hình phạt không?”

“Chắc chắn là bị phạt rồi, lần này quá chấn động, nếu không phạt thì

có người sẽ bất mãn, đến lúc nào đó không biết chừng còn làm to chuyện hơn.”

“Sao rồi?” Lộc Dã cũng tham gia hỏi: “Thầy giám thị phạt như thế nào? Có nặng không?”

Đường Nhân ngời xuống: “Viết kiểm điểm thôi.”

Nghe vậy, Lộc Dã cảm thấy kỳ quái.

Thầy giám thị sao lại để Đường Nhân viết kiểm điểm, hai lần phát biểu trước còn chưa đủ mệt sao? Nhìn Đường Nhân cũng đâu phải kiểu người an phận viết kiểm điểm.

Anh ta đột nhiên có chút không hiểu, mong chờ đến giờ chào cờ vào thứ hai tuần sau.

Thời gian hiện tại ngoài làm đề giải đề ra thì sinh hoạt rất nhàm chán, ngấm lại chuyện này cực kỳ kích thích.

“A, cậu lại chưa từng viết kiểm điểm, bây giờ bị bắt viết như vậy thì đau lòng quá.”

“Đau lòng cái gì, người ta có Lục Trì đau lòng rồi, ai mượn cậu đau giùm.”

Hai người kẻ xướng người họa trêu chọc cô.

Đối với sự kiện đó, những ai còn ở lại trong lớp đặc biệt vào lúc đó đều được nhìn thấy rõ ràng.

Chính mắt bọn họ thấy Lục Trì đi tới chỗ Đường Nhân, lạnh mặt ép cô sát vào tường, sau đó cúi đầu hôn cô.

Đây là chuyện mà không ai có thể đoán được.

Sau đó bọn họ suy nghĩ tại sao lúc đó Lục Trì lại làm vậy, mớ nổi với tình huống trước đó, thì khẳng định là do anh thấy Đường Nhân đang nói chuyện thân mật với Tô Tuân nên nổi máu ghen.

Nhìn không ra một học sinh giỏi lại điềm tĩnh như Lục Trì, khi ghen lại có thể làm chuyện tà đình đến như vậy, sau này còn nam sinh nào dám đến gần Đường Nhân nữa.

Hai tai Lục Trì ửng đỏ, cảm xúc mãnh liệt đi qua nhưng vẫn còn lưu lại chút kích thích.

“Tránh ra hết đi.” Đường Nhân phất phất tay.

Lộc Dã nói: "Bắt đầu xấu tính nữa rồi đấy."

Mọi người phá lên cười, ngay lúc bọn họ cho rằng đã hết chuyện rồi thì cửa phòng học mở ra, Chu Thành lại cho gọi hai người họ lên văn phòng.

Lộc Dã cười trộm: “Chúc may mắn.”

Ai bảo hai người dám làm ra cái loại chuyện này, bây giờ oán trách ai đây.

Anh ta nhìn về phía Lục Trì, thật sự càng ngày càng thấy người bạn học này không đơn giản, bây giờ nhìn anh vẫn cực kỳ điềm tĩnh.

Nếu không tận mắt thấy, thì có đánh chết anh ta cũng không tin Lục Trì lại dám làm cái loại chuyện lớn này.

Triệu Như Băng ngồi ở bàn đầu cũng đang cắn môi.

Cả ngày hôm nay cô ta ở trong lớp tự học, cũng tận mắt thấy cảnh tượng xảy ra, khiến cho cô ta không kịp phản ứng.

Tất cả đều nằm ngoài dự tính của cô ta.

Không phải Đường Nhân ép, mà chính là Lục Trì tự nguyện làm vậy.

Xem ra ngày hai người ở cùng một chỗ không còn xa nữa.

Triệu Như Băng buồn bã, trước giờ cô ta không có loại dũng khí như thế này, nếu như có, thì bây giờ có lẽ cũng đã khác rồi.

Đáng tiếc là không bao giờ có chuyện nếu như.

Trong văn phòng, Chu Thành đã sớm ngồi ở bàn làm việc của mình.

Ông ta mới trở về từ phòng giám thị, các giáo viên khác lập tức gặng hỏi thầy giám thị trừng phạt ra sao, nói cái gì.

Ông ta không muốn lên tiếng trả lời.

Hai người vừa vào văn phòng, thì ánh mắt của các thầy cô giáo lập tức tập trung trên hai người bọn họ, đủ loại tâm tình.

Hầu hết các thầy cô giáo đều có chung thắc mắc tại sao Lục Trì lại có thể ở chung một chỗ với Đường Nhân.

Chu Thành nói: “Đứng qua bên đây.”

Nhưng vào lúc này, giáo viên vật lý đột nhiên lên tiếng: “Chao ôi, cũng may có Lục Trì ở đây, cô chấm bài không kịp. Thầy Chu, cho tôi

mượn em ấy một chút được không?”

Đối với một học sinh giỏi như Lục Trì thì giáo viên vật lý có phần hơi thiên vị.

Mỗi lần đến tiết vật lý thì Lục Trì nghe giảng cực kỳ nghiêm túc, bài tập cũng được làm rất hoàn hảo, bài kiểm tra lúc nào cũng đạt điểm tối đa, hơn nữa phương pháp giải đề còn cực kỳ đơn giản mà rõ ràng. Gặp được học sinh như thế này cũng khiến giáo viên bớt lo đi một chút.

Thấy học trò giỏi bị phạt, tự nhiên cũng muốn giúp đỡ.

Chu Thành ngập ngừng một chút: “Lục Trì, em qua giúp cô giáo đi.”

Lục Trì đưa mắt nhìn Đường Nhân.

Đường Nhân cũng tha thiết nhìn lại anh.

Chu Thành nhìn hai học sinh đứng trước mặt đang quang minh chính đại liếc mắt đưa tình, ông ta ho khan một tiếng.

“Là do em... Em làm.” Lục Trì đột nhiên mở miệng.

Chu Thành thật sự muốn độn thổ, có ai mà không biết là do anh làm, nhiều người chứng kiến như vậy mà.

Ông ta nói: “Thầy biết là em làm rồi, tí nữa sẽ nói chuyện với em sau.”

Lục Trì mím môi, chậm rãi đi về phía bàn của giáo viên vật lý.

Bàn làm việc của giáo viên vật lý và thầy giáo Chu ở hai góc cách

nhau xa nhất.

Hai người ở hai đầu văn phòng, đứng hai nơi nam bắc.

Đường Nhân đột nhiên biết Chu Thành muốn gì, chắc chắn là thầy giám thị đã nói gì đó khiến ông ta mất mặt.

Mặc dù trước đây cô cũng bị phạt nhiều lần, nhưng những lúc đó không đáng là gì.

Nhưng lần này sao chỉ có một mình cô bị nghe giáo huấn, còn Lục Trì lại được điều tới giúp đỡ giáo viên vật lý chấm bài thi?

Chu Thành nói: “Đường Nhân, lần này em đứng thứ hai toàn tỉnh đợt thi thử vừa rồi, nhưng không vì thế mà trở nên kiêu ngạo. Có giáo viên phản ánh lại với thầy là em thường xuyên ngủ trong giờ tự học buổi tối đúng không?”

“Dạ đúng, em có ngủ một lần.”

Chu Thành đập bàn: “Một lần cũng là ngủ, bây giờ đã gần đến ngày thi đại học rồi, em phải biết tranh thủ giờ tự học buổi tối để học chứ, ngủ cái gì mà ngủ, em tưởng thi đại học là trò chơi hả?”

Những lời này cô đã nghe qua không biết bao nhiêu lần.

Chu Thành thật ra cũng chỉ mượn cớ để khuyên bảo hai người, chứ trong lòng ông ta nghĩ hôn môi cũng chẳng là chuyện gì quá đáng cả.

Trên thực tế, lúc ông ta còn học cao trung đã muốn làm mấy loại chuyện này, chỉ là không có dũng khí, hơn nữa tuổi trẻ thì đùa nào mà không bông bột, bị kích động cũng rất bình thường.

Chỉ cần hai bên tình nguyện, không ảnh hưởng đến việc học, không làm ảnh hưởng đến người khác, không làm chuyện gì vượt quá giới hạn, thì trong mắt ông ta những chuyện khác chẳng có gì đáng nói.

Nhưng trong văn phòng này không chỉ có mình ông ta là giáo viên, nên ông ta phải làm ra dáng thầy giáo một tí.

Lục Trì còn đang ở bên kia giúp chấm thi.

Tối hôm qua có bài kiểm tra, nhưng hôm nay lại thiếu một giáo viên chấm bài.

Trong văn phòng cực kỳ yên tĩnh, phần lớn các thầy cô giáo khác đều không lên tiếng, tập trung làm công việc của mình, nhưng lâu lâu cũng liếc vài cái về phía Chu Thành.

“Ai da thầy Chu.” Có một giáo viên nữ lên tiếng: “Tuổi trẻ mà, lên lớp ngủ gật như vậy thì chắc buổi tối phải chăm chỉ giải đề lắm đấy, chưa biết đầu đuôi như thế nào mà đã mắng em ấy thì thật không công bằng.”

Đường Nhân im lặng không lên tiếng.

Chu Thành thầm cười nhạo trong lòng.

Lúc sớm, chính giáo viên đó là người đầu tiên đả kích chuyện Đường Nhân và Lục Trì, bây giờ lại lên tiếng làm cô giáo như mẹ hiền, ông ta không hiểu giáo viên đó nghĩ gì?

Chu Thành nhìn Đường Nhân: “Lần sau còn ngủ trong lớp như vậy thì phạt đứng đó nhé.”

Ông ta nhú mày, không biết nên phạt bọn họ ra sao, thầy giám thị đã

bắt làm bản kiểm điểm rồi.

“Bây giờ phạt em đứng đây. Về sau không được làm mấy chuyện kiểu đó nữa.”

Đường Nhân còn chưa lên tiếng, thì hai giáo viên khác nhin không được nói: “Thầy Chu, thầy cũng hơi quá đáng rồi, Đường Nhân chỉ mới vi phạm lần đầu, dạy dỗ một hai câu là được rồi.”

“Đúng vậy, dù sao cũng là con gái mới lớn, thầy phạt như vậy dễ khiến em ấy bị tổn thương, cũng đâu phải chuyện gì to tát đâu.”

Chu Thành đảo mắt, nhàn nhạt đáp: “Ừa, không phải các thầy cô là người bảo chuyện này không ra cái thể thống gì sao.”

Một câu nói chặn miệng được vài người.

Đường Nhân dùng dư quang quan sát vài giáo viên, nhìn thấy vẻ mặt bối rối của bọn họ lập tức đoán ra được trước đó cũng náo nhiệt lắm đây.

Trong văn phòng cũng ngầm đấu đá nhau, xem ra thầy chủ nhiệm cũng không phải dạng vừa.

Phạt đứng cái gì, cũng chỉ là hình thức thôi.

Đường Nhân cũng không có phản bác, dù sao đứng thôi cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, cô còn có thể len lén nhìn Lục Trì ở đằng xa.

Cảm giác cũng không tệ.

Bởi vì đang là thời gian lên lớp, nên cũng còn khoảng hai mươi phút.

Giáo viên vật lý từ bên ngoài đi vào: “Lục Trì, chấm bài thi tới đâu rồi em?”

Lục Trì đáp: “Dạ sắp... Sắp xong rồi ạ.”

Thật ra bài cần sửa cũng không ít, anh chỉ cần đối chiếu đáp án rồi sửa lại là được, hơn nữa trước kia anh đã từng không ít lần giúp giáo viên sửa bài, nên cũng không quá khó khăn.

Chỉ là một lần làm hai chuyện nên hiệu suất cũng bị giảm đi không ít.

Giáo viên vật lý cũng không quấy rầy Lục Trì nữa, ngồi xuống bên cạnh tiếp tục chấm bài thi.

Một lát sau, cô giáo đột nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu lên muốn tìm tập tài liệu, kết quả là nhìn thấy Lục Trì ngừng bút nhìn về phía thầy Chu.

Cô giáo nhìn theo, phát hiện Đường Nhân đang bị phát đứng ở đằng kia.

Học sinh thời nay thật là, tâm tư cũng nhiều mà lại không quá khó đoán.

Là giáo viên, thường xuyên để ý đến học sinh của mình thì nhìn qua một cái là đã biết, nhất là với mối quan hệ của Đường Nhân và Lục Trì lại được toàn trường biết rõ, thầy giám thị đương nhiên nổi cáu nhiều lần.

Nghĩ lại cũng tội nghiệp thầy giám thị, nếu đổi lại là cô thì chắc chắn cũng bị tức đến trào máu.

Cô giáo thấy Lục Trì vẫn nhìn chăm chăm về phía bên kia, không để ý thấy ánh mắt của mình.

Cô giáo ho khan một tiếng, khiến Lục Trì bừng tỉnh.

Lục Trì có chút ngượng ngùng, cúi đầu nhìn bài thi để che giấu đi sự bối rối, nhưng nửa ngày cũng chưa động viết.

Mọi cử động của anh đã bị cô giáo nhìn thấy, nhin không được trêu chọc: “Đau lòng sao?”

Nghe thấy câu này, tất cả giáo viên trong văn phòng đều căng tai ra chuẩn bị nghe câu trả lời, thật ra đời giáo viên của bọn họ cũng rất nhàm chán.

Sau đó, bọn họ đều nghe thấy Lục Trì trả lời.

“Dạ.”

Giọng nói không to không nhỏ, nhưng lại vừa đủ khiến tất cả mọi người trong văn phòng cũng có thể nghe thấy.

Chương 49

Editor: Trà Đá.

“Phụt.”

Trong văn phòng có giáo viên đang uống nước, lại nghe thấy câu trả lời cho nên trực tiếp phun ngum nước trong miệng ra.

To gan như vậy sao?

Câu hỏi của giáo viên vật lý cũng chỉ vô tình lọt vào tai bọn họ thôi mà, ai biết được còn có thể nghe được câu trả lời mạnh bạo như vậy.

Trong lúc nhất thời cũng không biết phải phản ứng ra sao.

Giáo viên vật lý lớp đặc biệt đã kết hôn.

Chồng của cô giáo là tiến sĩ, hai người lại học cùng trường, ở trong trường công khai thăm thiết, hơn nữa mỗi thứ sáu còn làm tóc đẹp để đi hẹn hò.

Bởi vì cô giáo trông nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt tròn trịa, lại thích cười cho nên rất được nhiều học sinh yêu thích, có nhiều học sinh suy đoán mỗi thứ sáu cô giáo đều ra ngoài hẹn hò với chồng.

Cho dù là như vậy thì cô giáo cũng khiến học sinh cảm thấy ghen tỵ rồi.

Cô giáo ho khan vài cái, che miệng cười trộm.

Lục Trì nhìn vậy mà lại không sợ, giáo viên chủ nhiệm còn ngồi ở
đằng kia vậy mà vẫn quang minh chính đại thừa nhận.

Nhưng cô giáo cảm thấy rất xúc động vì có thể chứng kiến được
cuộc sống cao trung kích động đầy màu sắc như vậy của học sinh.

Nhưng dù sao vẫn là giáo viên, phải ra dáng.

Mặt cô giáo không chút biểu cảm, nói: “Đưa hết bài thi đây cho cô,
em đi về bàn của giáo viên chủ nhiệm đi.”

Vừa dứt lời, Lục Trì lập tức đứng lên.

Cô giáo nhin không được cười thầm, đúng là tiểu tử thói vừa nhắc
tới Đường Nhân là đã nháo nhào lên rồi.

Tiếng động phát ra cũng không nhỏ, Chu Thành có thể nghe thấy.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Đường Nhân, liếc mắt thấy cô đang cười
trộm, nhin không được vuốt mặt.

Lục Trì thật ra là cố ý nói cho cô nghe.

Cảm thấy hình phạt này chẳng có kết quả gì, Chu Thành cũng phát
phát tay: “Thôi được rồi, Đường Nhân về lớp đi. Lần sau không được
tái phạm đâu đó.”

“Dạ.” Đường Nhân đáp.

Chu Thành cúi đầu lấy giáo án, mấy giây sau ngẩng đầu, thấy cô còn
đứng đó, hỏi: “Sao còn chưa đi, đứng đó làm gì nữa?”

Mới vừa nói xong, thì thấy Lục Trì đi tới.

Chu Thành: "..."

Ông ta nên nói cái gì bây giờ, Đường Nhân và Lục Trì thật sự là trời sinh một đôi mà, không đũa nào sợ giáo viên hết, cứ quang minh chính đại ở chung một chỗ.

Đường Nhân và Lục Trì chạm mắt nhau.

Đường Nhân cười toe toét, thấy hai lỗ tai anh đều ửng đỏ, Lục Trì đi xém chút nữa đụng vào cái bàn.

Chu Thành nói: "Đi đứng vậy đó hả? Nhìn nhau đã chưa."

Bị thầy giáo trêu ghẹo, Lục Trì lại càng ngượng ngùng hơn.

"Bây giờ hai em cũng không cần thiết phải rõ ràng như vậy, sau này còn rất nhiều cơ hội, hiện tại chuyện quan trọng nhất là tập trung thi đại học, hai em đều là những học sinh được kỳ vọng rất cao, nhất định phải cố gắng, đạt được thành tích xuất sắc mới được."

Danh sách có hạn, đương nhiên phải đạt được thành tích cao mới được.

Có giáo viên nào mà lại không muốn học trò của mình vào được trường đại học tốt nhất. Chu Thành cũng không ngoại lệ: "Trong khoảng thời gian này không được chảnh mắng, thi đại học xong rồi muốn làm gì thì làm."

Ông ta nói rất nhiều, cuối cùng Lục Trì gật đầu: "Dạ."

Anh đương nhiên biết rõ, không được để bất cứ chuyện gì khác ảnh hưởng đến việc học tập, mà cũng không để chuyện học tập làm ảnh hưởng đến chuyện của bọn họ.

Chu Thành gật đầu hài lòng.

So với Đường Nhân, Chu Thành cảm thấy yên tâm với Lục Trì hơn, anh là một người rất có lý trí, có chủ kiến của bản thân, không cần nói nhiều cũng đã hiểu.

“Hai em về lớp đi. Lần sau còn gây ra chuyện nữa thì tôi đổi chỗ ngồi của hai em đó, đừng mong ngồi cùng bàn.” Chu Thành uy hiếp.

“Dạ.” Lục Trì mím môi, rời khỏi văn phòng.

Thầy giám thị nhanh chóng báo cáo chuyện này cho hiệu trưởng.

Sau khi Đường Vu Vi nghe thấy tin tức này, ông lập tức đập bàn đứng dậy, hỏi: “Là học sinh nào dám làm vậy?”

Dám hôn con gái của ông, thật sự là chán sống mà.

Thầy giám thị nói: “Là Lục Trì, tôi nghi ngờ Đường Nhân cố ý dẫn dắt, dù sao trước đây Đường Nhân cũng thường xuyên cầm đầu gây chuyện.”

Nghe thấy tên Lục Trì, Đường Vu Vi lại ngồi xuống.

Lúc ông nghe thấy con gái nói hai từ “Con rể” vào đêm giao thừa, ông thật sự không thích đâu, nhưng về sau quan sát Lục Trì, thì ông cảm thấy nam sinh này có thể tin tưởng được.

Trừ cái tật nói lấp khi nói chuyện của anh.

Tương lai sau này của anh cực kỳ có triển vọng, nếu hiểu rõ về con rể trước cũng không tồi, bây giờ phải nắm chặt lấy Lục Trì, thì sau này con gái ông không sợ ế.

Đường Vu Vi càng nghĩ càng thấy hợp lý.

Câu nói tiếp theo của thầy giám thị đánh thức ông: “Lần này thật sự ảnh hưởng rất lớn, thầy nên biết điều đó thầy hiệu trưởng.”

Đường Vu Vi cười tủm tỉm: “Ai da Tiểu Dương, có phải là hiểu lầm không, chắc thầy xem phim truyền hình nhiều quá rồi đó.”

Thầy giám thị lắc đầu: “Toàn bộ học sinh cao trung đều thấy.”

“Vậy thì phạt thôi, thầy phạt như thế nào rồi.”

“Kiểm điểm, không chỉ viết thôi đâu, thứ hai tuần sau còn phải đọc trước toàn trường trong lễ chào cờ.”

Đường Vu Vi vỗ vai thầy giám thị: “Vậy được rồi.”

Đường Vu Vi cũng thấy bó tay với con gái, ở nhà hoàn toàn không nghe lời ông, mẹ nào con nấy, được nuông chiều quá hóa hư.

Mẹ của Đường Nhân thì khỏi phải nói, nếu ai động vào con gái bảo bối của bà, thì không xong với bà, chồng bà cũng không ngoại lệ.

Đây cũng phải là lần đầu tiên thầy giám thị đến tìm ông, nhìn thấy thầy giám thị tức giận cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đây cũng là trường học tư nhân.

Con gái của hiệu trưởng thật sự khó quản lý, cứ như con trời.

Vào ngày chủ nhật, thầy giám thị lại cho gọi hai người đến văn phòng một chuyến.

“Viết kiểm điểm xong chưa?”

Đường Nhân nộp bản kiểm điểm dài hai trang lên, câu chữ lưu loát, thoát nhìn cực kỳ nghiêm túc.

Chỉ có thầy giám thị mới biết, lần trước cô cũng viết rất nghiêm túc, viết hơn trăm chữ, kết quả lên bục phát biểu chỉ nói có ba bốn câu, lại còn những câu như muốn bức chết ông ta.

Lần này có đánh chết cũng không thể để tình huống này xuất hiện nữa.

Lục Trì cũng nộp một trang giấy.

Thầy giám thị đưa mắt nhìn hai người, không phát hiện ra có điểm gì khác thường, cầm lấy bản kiểm điểm lên xem.

Câu mở đầu trên bản kiểm điểm của Đường Nhân chính là “Các bạn học thân mến”, thầy giám thị lập tức cau mày.

Ông ta còn nhớ trong bài phát biểu của Đường Nhân cũng có câu mở đầu này, kết quả là muốn bức chết ông ta.

Đường Nhân nhún vai.

Dù sao bản kiểm điểm này do Lục Trì giúp cô viết, cô chỉ cần sao chép lại, nếu không phải do chữ viết khác nhau, thì cô cũng chẳng cần sao chép lại làm gì.

Lục Trì không cho cô nhờ Tô Tuân viết bản kiểm điểm nữa, nên anh phải giúp cô viết.

Một lát sau, thầy giám thị cũng xem qua hết hai bản kiểm điểm.

Thầy giám thị ho nhẹ vài tiếng, nói: “Thành tích của hai em rất xuất sắc, bây giờ phải đặt việc học lên hàng đầu, chưa đầy hai tháng nữa là thi đại học rồi, không được lãng phí thời gian.”

Đường Nhân nhẹ nhàng đáp: “Dạ.”

Thấy cô ngoan ngoãn như thế, ngược lại thầy giám thị cảm thấy có chút kỳ quái, lại dặn dò: “Lần này không kiểm điểm cho tốt, thì lần sau không chỉ phạt nhẹ như thế này thôi đâu.”

Lục Trì và Đường Nhân gật đầu.

Lúc này thầy giám thị mới thả cho hai người đi.

Thứ hai, thời tiết có chút mưa nhỏ, nhưng đến giờ chào cờ thì trời lại tạnh mưa.

Rất nhiều người biết hôm nay Lục Trì và Đường Nhân phải đọc bản kiểm điểm trước toàn trường, nên dù trời có mưa cũng phải đội mưa đi xem, nếu không thì bỏ qua biết bao nhiêu cảnh hay rồi.

Khối sơ trung không biết rõ chuyện gì.

Từ sau khi khai giảng thì chỉ mới có một lần chào cờ, mà khối sơ trung cũng không tham dự, không biết lần này tại sao lại đến.

Bởi vì lần này là toàn trường, cho nên học sinh đứng có chút chen

lần, cả sân thể thao cũng được sử dụng để học sinh có chỗ đứng.

Toàn bộ khối cao trung cực kỳ hưng phấn.

“Không biết lần này Đường Nhân có nghiêm túc đọc bản kiểm điểm không đây, hay lại giống như lần trước ha ha ha.”

“Nghe đồn thầy giám thị nói nếu như không làm đúng, thì sẽ phạt nặng hơn nữa, nên chắc phải đọc đúng những gì được viết rồi.”

“Lần trước cũng nói vậy, rồi Đường Nhân cũng tự ý làm một nẻo đấy thôi.”

Tối ba tiếp năm các nữ sinh xúm lại bàn tán, tay trong tay tiến về vị trí của lớp mình.

Lớp 11 ở bên kia, mấy nữ sinh đang vây quanh một nữ sinh rồi nhỏ giọng bàn tán.

Một người trong đó hỏi: “Nè, lần trước cậu đến lớp đặc biệt đã xảy ra chuyện gì, sao lúc quay về không nói gì hết vậy.”

Một người khác cũng hòa theo: “Đúng đó, cậu không nói gì hết, hay là không gặp được người ta?”

Sắc mặt nữ sinh đó nhìn không tốt lắm, cô ta còn nhớ rõ chuyện lần trước, Đường Nhân đúng là không biết xấu hổ dám làm chuyện đó trước mặt cô ta, vậy mà Lục Trì còn hòa theo.

Thịt tươi đã bị hồ ly tinh cướp mất.

Buổi đọc bản kiểm điểm này có thể khiến cô ta xả giận, nghe nói còn có hình phạt, nhưng ít ra phải ghi tội trạng vào học bạ mới là tốt nhất.

Dù sao trong lòng cô ta cũng khó chịu.

Sau màn hát quốc ca, theo thường lệ sẽ là các thầy cô lên nói chuyện.

Thường ngày đều do thầy giám thị nói chuyện, lần này bởi vì có tất cả học sinh toàn trường, cho nên hiệu trưởng đích thân đến.

Đường Vu Vi nhìn thấy học sinh toàn trường đứng ở dưới, trong lòng rất vui, bắt đầu nói về đại học về tương lai, kết quả là khiến nhiều học sinh buồn ngủ.

Thầy giám thị đứng ở một bên thở dài.

Nửa ngày sau, micro trở về tay thầy giám thị, ông ta liếc mắt về phía Đường Nhân và Lục Trì, hừ lạnh một tiếng.

“Tuần trước, lớp đặc biệt khối cao trung Lục Trì và Đường Nhân đã công khai làm chuyện vi phạm nội quy nhà trường, làm gương xấu cho các bạn học.”

Trong nháy mắt toàn bộ học sinh đều ngẩng đầu lên.

Thầy giám thị nói: “Tất cả học sinh phía dưới chú ý, hôm nay hai bạn vi phạm nội quy nhà trường phải đọc bản kiểm điểm trước toàn trường, các em phải lấy đó làm gương, lấy học tập làm trọng, chuyện không đáng nghĩ thì không nên nghĩ đến, chuyện không được làm thì không làm. Tranh thủ thời gian còn lại để tập trung học tập để đạt thành tích tốt, không uổng công sự cố gắng của bản thân.”

Nói xong, thầy giám thị chuyển micro.

Đường Nhân đưa tay ra nhận, thầy giám thị lại chuyển hướng: “Lục Trì lên trước.”

Trong lòng ông ta bị ám ảnh, nên muốn Lục Trì lên trước cho yên tâm phần nào.

Lục Trì nhận micro, trước khi đi còn đưa mắt nhìn Đường Nhân.

Đường Nhân thấy anh đang nhìn mình, không rõ chuyện gì, há miệng nói thəm: “Cậu nhìn gì tở?”

Lục Trì không trả lời, đẩy đẩy gọng kính, xoay người đi lên bục phát biểu, khiến Đường Nhân nửa ngày cũng không hiểu rõ chuyện gì.

Ở bên dưới vang lên tiếng vỗ tay rần rần.

Sau vài lần lên phát biểu, mọi người đều biết khi Lục Trì phát biểu thì không bị nói lấp, lý do này cũng khiến cho rất nhiều nữ sinh để ý đến anh, hơn nữa giọng nói của anh cũng rất êm tai.

Lần này mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, dù sao thầy hiệu trưởng cũng tham dự hôm nay.

Lục Trì đứng đó nhìn xung quanh mấy giây, sau đó bắt đầu kính cẩn hỏi thăm, cuối cùng là vào vấn đề chính.

Toàn bộ khối sơ trung muốn biết chuyện gì xảy ra.

Còn toàn bộ khối cao trung thì muốn biết nội dung bản kiểm điểm.

Tất cả mọi người đều tập trung lên bục phát biểu, hai tai dựng đứng, không dám lơ là sợ bỏ qua tình tiết quan trọng.

“Tuần trước trong giờ giải lao, trước mặt mọi người, tớ đã làm chuyện không phải với bạn học Đường Nhân. Vi phạm nội quy nhà trường, làm ảnh hưởng đến các bạn học.”

Cả sân trường cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả mọi người bị lời nói này làm chấn động đến mức ngây người.

Các giáo viên ngồi phía bên kia, thầy giám thị cũng ngồi trong số đó, trực tiếp đứng lên, ngón tay run rẩy, hồi lâu không nói được tiếng nào.

Tất cả học sinh lớp đặc biệt khí thế hừng hực.

Lộc Dã nghẹn họng trân trối nhìn phía trước, nhin không được nói: “Cái này không phải đoạn Đường Nhân hôm đó viết chơi thôi sao? Lục Trì học thuộc lòng sao?”

Lần trước viết bản kiểm điểm, Đường Nhân viết xong đọc cho Lục Trì nghe, bọn họ ngồi gần đó nên cũng nghe thấy.

Lời Lục Trì vừa nói ra giống y như đúc những gì Đường Nhân viết trước đó, không sai một từ.

Bản kiểm điểm đó chỉ sợ chọc giận thầy giám thị tức chết.

Trên bục phát biểu.

Lục Trì mím môi, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục nói: “Lý do là vì cậu ấy quá đáng yêu, tớ nhin không được. Bây giờ, tớ muốn xin lỗi, không cẩn thận gây ra chuyện này trong trường học. Hy vọng mọi người không bị ảnh hưởng, đặt việc học tập lên hàng đầu.”

Những lời phía sau chỉ là một ít lời khuyên về học tập, nhưng cả sân trường vẫn cực kỳ yên tĩnh.

Bên dưới có người đột nhiên la lớn: “Ớt cũng đáng yêu nè! Sao cậu không hôn Ớt!”

Rốt cuộc mọi người hoàn hồn, cảm xúc trong nháy mắt tăng nhanh.

Toàn bộ khối sơ trung cuối cùng cũng biết chuyện gì xảy ra, hiện tại con nít trường thành từ rất sớm, sau khi nghe xong cũng không nhận được việc tưởng tượng, kích động muốn nhảy dựng lên.

Chưa bao lâu sau, các nam sinh kích động huyết sáo, các nữ sinh cầm lấy tay bạn mình hét chói tai.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sân trường trở nên náo loạn.

Chương 50

Editor: Trà Đá.

Không chỉ có các thầy cô ngây người mà còn rất nhiều học sinh ở bên dưới đờ đẫn.

Thật sự không ai ngờ một Lục Trì ưu tú lại có thể làm chuyện như vậy, nhìn qua thì là một học sinh giỏi lạnh lùng điềm đạm, chẳng lẽ con người bên trong lại trái ngược với vẻ bề ngoài sao?

Tất cả học sinh lớp đặc biệt bị chấn động nhiều nhất.

Lúc Đường Nhân đọc bản kiểm điểm do cô viết cho Lục Trì nghe, thì tất cả bạn học trong lớp đều dựng đứng hai tai lên nghe lén, nên có thể nói là biết rõ nội dung ở bên trong như thế nào.

Sự khác biệt giữa con người thường ngày và bài phát biểu chấn động toàn trường hoàn toàn ở hai trạng thái cực đoan.

Cái kiểu phá vỡ giới hạn này khiến mọi căng thẳng thường ngày đột nhiên biến thành kích thích, không còn mệt mỏi chán nản nữa.

Cuối cấp ba ngoài phải giải đề ra thì chỉ thi và thi, khiến cho học sinh đều muốn ngu dại cả người.

Nên chuyện của Đường Nhân và Lục Trì giống như hai tảng băng rơi xuống mặt nước êm đềm rung chuyển biến hóa.

“Trời ạ, tớ chưa bao giờ tưởng tượng ra giờ chào cờ của trường ta

lại có chuyện chấn động như vậy xảy ra.”

“Lần này về nhà tớ phải kể cho bạn bè ở ngoài trường nghe mới được, chỉ sợ bọn họ không ai thêm tin thôi.”

“Tớ cứ nghĩ là Đường Nhân sẽ phát biểu gì đó động trời, ai mà ngờ Lục Trì lại là người làm chuyện kinh thiên động địa như vậy, thầy giám thị chắc là chết đứng rồi.”

“Nghĩ đi nghĩ lại thì hai người bọn họ hạnh phúc thật, đều là tình cảm từ hai phía, thành tích lại xuất sắc như nhau, tương lai chắc chắn không phải lo nghĩ nhiều như bọn mình.”

Trên sân trường ồn ào tiếng bàn tán.

Lục Trì cầm micro rời khỏi bục phát biểu, dường như tiếng ồn ào náo nhiệt bên dưới không liên quan gì đến anh.

Đường Nhân nhận lấy micro từ tay anh, cũng không nhìn được mở miệng hỏi: “Sao cậu dám?”

Thì ra ánh mắt của anh trước khi lên phát biểu chính là ý này, cô hoàn toàn không ngờ tới.

Một người hay xấu hổ lại bị tật nói lắp như anh lại ngang nhiên đứng trước mặt toàn trường tuyên bố anh thích cô.

Nhưng chính bộ dáng này của Lục Trì khiến cô rung động.

Hai má Đường Nhân hơi ửng đỏ, nổi bật trên khuôn mặt trắng như tuyết của cô, giống như cành hoa đào tháng tư, mang theo hương thơm say đắm lòng người.

Mà Lục Trì lại bị chính hương thơm này đánh gục.

Lục Trì thản nhiên nhìn cô, hai mắt sau tròng kính hơi nheo lại, lúc đầu ngón tay anh chạm đến đầu ngón tay cô, không hiểu sao lồng ngực anh có một cảm giác rung động khó tả.

“Đợi chút!”

Cuối cùng thầy giám thị cũng hoàn hồn, kêu to.

Ông ta bước tới, trực tiếp lấy bản kiểm điểm trong tay Lục Trì, nhìn chăm chú một lúc, quả nhiên thấy lời phát biểu ban nãy hoàn toàn khác với nội dung được viết trong bản kiểm điểm.

Cả người giận đến nổi run cầm cập.

“Lục Trì, em em em học tập Đường Nhân ăn nói tầm bậy rồi đúng không? Em nhớ lại bản thân lúc mới chuyển đến đây có như vậy không hả?” Ông ta đau đớn nói.

Rõ ràng trước kia Lục Trì mới tới cực kỳ trầm tĩnh, có rất nhiều giáo viên đều khen con người Lục Trì rất kỷ luật, thi đậu đại học danh tiếng là chuyện đương nhiên.

Kết quả hiện tại lại cả gan làm ra chuyện này.

Thầy giám thị cực kỳ tức giận, chuyện này đã phá hư nội quy và quy định của trường học.

Nhưng khi suy nghĩ đến thành tích và con đường tương lai về sau, thì chuyện phạt nặng hơn là không thể nào, chỉ còn cách là bị đình chỉ học về nhà tự kiểm điểm hoặc kiểm điểm trực tiếp ở trường học, hiện tại đang là thời gian quan trọng, còn hai tháng nữa thôi là đến kỳ

thi đại học, đình chỉ học quả thật không hay.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể phạt trực tiếp ở trường.

Lục Trì nhìn ông ta, lí nhí: “Em... Em đọc sai... Sai bản kiểm điểm ạ.”

Anh chính xác là đọc sai, chỉ là cách thức có chút đặc biệt.

Thầy giám thị: “...”

Lời nói của Lục Trì khiến ông ta không nói lại được tiếng nào, nếu không phải đang đứng trước toàn trường, thì ông ta đã trực tiếp mắng anh té tát rồi.

Thật sự là khiến ông ta tức muốn chết.

Buổi trưa sợ ông ta nuốt không trôi cơm mất.

Thầy giám thị hít sâu vài cái, vừa quay đầu lại đã thấy Đường Nhân đang cười trộm, cơn giận chuẩn bị kiềm chế được lại được thổi bùng lên một lần nữa: “Đường Nhân, em cười cái gì?”

Trong nháy mắt, Đường Nhân lập tức khôi phục lại trạng thái nghiêm mặt.

Cô chẳng qua là cảm thấy hôm nay Lục Trì thật sự rất đáng yêu, đáng yêu đến mức muốn giấu anh ở nhà, không để cho ai phát hiện ra hết.

Đương nhiên sau chuyện ngày hôm nay thì không có ai có thể cướp anh khỏi tay cô.

Từ trước đến nay cô luôn luôn tự tin.

Hôm nay cô lại tin tưởng Lục Trì hơn nữa.

Lục Trì nhìn cô, hai tai hồng hồng, chỉ duy nhất Đường Nhân mới là người phát hiện ra điều này.

Thầy giám thị nói: “Thôi em khỏi lên đọc bản kiểm điểm, bắt đầu từ hôm nay hai em không được phép ngồi cùng bàn, nếu còn để thầy thấy hai em có hành động thân mật với nhau, thì đừng trách sao thầy tách hai đứa ra hai lớp khác nhau.”

Đường Nhân mở miệng: “Đừng mà thầy, em hứa với thầy em sẽ đọc đúng những gì em đã viết, nếu không thì em sẽ bị sét đánh.”

Thầy giám thị bị lời nói này của cô dọa sợ, Lục Trì cũng quay sang nhìn cô.

Đường Nhân nháy mắt mấy cái với anh, lại tiếp tục nói với thầy giám thị: “Thầy à, lần này em đảm bảo sẽ đọc đúng mà, nếu không thì em sẽ nhận mọi hình phạt từ thầy.”

Thầy giám thị quay lại phía sau nhìn thầy hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Đường đang nói chuyện với vài thầy cô ngồi cùng, chỉ sợ cũng là đang bàn tán về chuyện này.

Ông ta vẫn có chút không yên tâm: “Em chắc chắn là mình sẽ đọc đúng chứ?”

Đường Nhân gật đầu: “Chắc chắn không sai một chữ ạ.”

Nhớ lại hai lần phát biểu trước, thầy giám thị vẫn có chút không yên tâm, dù sao hôm nay cũng có mặt thầy hiệu trưởng ở đây, ông ta

không thể khinh suất được.

Trong lúc nhất thời trong lòng ông ta giằng co.

Thời gian cứ thế trôi qua, các học sinh trên sân trường dần dần mất kiên nhẫn, bắt đầu nói chuyện ồn ào, không có nơi nào mà không bàn tán về sự kiện vừa rồi.

Rất nhiều ánh mắt tập trung về phía này.

Thầy giám thị nhìn Đường Nhân, lần này cô cam đoan nhiều như vậy, chắc sẽ không thay đổi đâu nhỉ, dù sao cũng nhiều giáo viên nói Đường Nhân biết giữ lời hứa.

“Em mà không đọc đúng những gì đã viết, thì tôi lập tức tách hai em ra hai lớp khác nhau đó.” Thầy giám thị uy hiếp.

Đường Nhân nói: “Dạ, nếu hôm nay em không đọc đúng những gì đã viết, thì thầy cứ tách bọn em ra ạ.”

Thấy cô quyết tâm đến vậy, thầy giám thị cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Lục Trì đứng bên cạnh cảm thấy bên trong nhất định có vấn đề, anh nhìn thấy trong ánh mắt Đường Nhân còn lộ ra tia giao hoạt.

Thầy giám thị đưa micro cho Đường Nhân, quay đầu trừng Lục Trì: “Em đi theo thầy!”

Lục Trì mím môi đi theo sau thầy giám thị.

Đường Nhân vừa bước lên bục phát biểu, cả sân trường lập tức hoan hô không dứt.

Hai lần phát biểu trước vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ của tất cả học sinh, tuy rằng không biết vì sao thầy giám thị còn cho phép cô lên đọc bản kiểm điểm, nhưng các học sinh vẫn kích động khi thấy cô.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn thầy giám thị ở bên kia.

Lục Trì đứng đối diện thầy giám thị, đoán chừng là đang bị thầy giám thị mắng, nhưng anh chắc chắn vẫn nghe thấy những gì cô nói.

Đường Nhân nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cô đứng thẳng, mở bản kiểm điểm ra, bản kiểm điểm này do Lục Trì viết, đương nhiên chính là kiểu viết thầy giám thị thích nhất.

Các bạn học ở bên dưới đều ngược mắt lên nhìn, cực kỳ tập trung.

Đường Nhân nhất định sẽ nói điều gì đó rất chấn động, khiến cho bọn họ ấn tượng mãi về sau, cũng có chuyện để kể cho người khác nghe sau khi ra trường.

Cuộc sống ở trường học không bình thường, không buồn chán, mà âm ỉ dậy sóng cho dù nhân vật chính không phải là bọn họ.

“Kính thưa các thầy cô giáo cùng các bạn học, em là Đường Nhân ở lớp đặc biệt.”

Vừa nghe thấy màn mở đầu nhàm chán, mặc dù mọi người hơi thấy vọng, nhưng vẫn nhẫn nại lắng nghe, dù sao ban nãy Lục Trì cũng mở đầu rất nhàm chán, sau đó đột nhiên bất thường.

Đường Nhân ho nhẹ một tiếng: “Hôm nay em cảm thấy cực kỳ áy náy bởi vì hành động tuần trước của mình, vi phạm nội quy nhà

trường, không coi trọng lời nói của thầy cô giáo. Em biết rõ hành vi của mình không chỉ ảnh hưởng đến chính mình, mà còn ảnh hưởng đến các bạn học khác, làm gương xấu cho các bạn học.”

Cô đọc đúng như những gì được viết, trầm bổng du dương.

Rốt cuộc thầy giám thị cũng thở dài nhẹ nhõm.

Đường Nhân xem ra cũng có thể bình thường một lần.

Nghĩ đến đây, ông ta trợn mắt nhìn Lục Trì: “Thành tích của em xuất sắc như vậy, sao cứ phải học tập cái xấu từ Đường Nhân vậy hả, lỡ như ảnh hưởng đến tương lai tiền đồ sau này thì sao? Em có nghĩ đến chuyện này không?”

Lục Trì yên lặng lắng nghe, mặt mày ủ rũ không phản bác.

Anh sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến thành tích học tập, cũng không để ảnh hưởng đến cái khác.

Nếu không thì sao có thể đối mặt với Đường Nhân đây.

Thầy giám thị thấy phản ứng trầm mặc này của anh thì cực kỳ hài lòng.

Học sinh phải nên có thái độ như vậy, phải cảm thấy sám hối trước lời răn dạy của thầy cô, sau đó tập trung học tập cho tốt.

Trên bục phát biểu, Đường Nhân vẫn đang cố gắng đọc cho hết bản kiểm điểm: “Đối với hành vi vừa rồi cũng nhận thấy rõ hậu quả, tiến hành kiểm điểm.”

Lớp đặc biệt và lớp 14 nhìn Đường Nhân, tâm tình phức tạp, vừa

giật mình vừa buồn cười.

“Lần đầu tiên tớ thấy chị Nhân cố gắng đọc đúng những gì viết trong bản kiểm điểm, chắc chắn không phải do chị ấy viết.”

“Cho nên lần này cậu ấy và Lục Trì tráo đổi? Đường Nhân phát biểu bình thường, còn Lục Trì lại là người làm toàn trường bị chấn động?”

“Mặc dù giọng chị Nhân rất dễ nghe, nhưng nhầm chán quá.”

Trước kia cách vài tuần cũng có học sinh bị đọc bản kiểm điểm trước toàn trường.

Có thể nói, bọn họ đã nghe qua vô số lần, bản kiểm điểm nào cũng có cách viết y chang nhau.

Nên bọn họ thật sự không hứng thú nổi với bản kiểm điểm lần này của Đường Nhân.

Mặt trời yếu ớt dần dần chui ra khỏi những tầng mây dày, chiếu những tia nắng xuống sân trường, tỏa ra một màu vàng nhạt dịu dàng.

Giọng nói của Đường Nhân càng thêm mờ ảo, nhẹ nhàng rót vào tai mọi người.

“Hy vọng thầy giám thị và các thầy cô giáo nhìn ra được những biểu hiện hối lỗi của em.”

Sao bản kiểm điểm nhầm chán của Đường Nhân lại dài đến như vậy nhỉ.

“Nội dung bản kiểm điểm đã kết thúc, nhưng tớ vẫn có đôi lời muốn

nói với các bạn học.”

Còn chuyện gì nữa đây?

Trong nháy mắt, tất cả bạn học đang ngủ gà ngủ gật lập tức bừng tỉnh, xoa xoa mặt mũi ngẩng đầu lên.

Đường Nhân vẫn tiếp tục: “Đầu tiên là cố gắng học tập mỗi ngày, không được để những chuyện khác làm ảnh hưởng. Không được phụ lòng công cha mẹ.”

Xem ra không có gì đặc biệt.

Đường Nhân dừng lại một giây, sau đó tiếp tục mở miệng: “Trước đây, tớ thấy có rất nhiều bạn học đến lầu ba vây xem. Tâm tình có rất nhiều điều muốn nói, nhưng hiện tại chỉ muốn nói hai chữ.”

Những bạn học đã từng lên đến xem đều có chút chột dạ.

Trước kia bọn họ cũng chỉ tưởng là đến xem náo nhiệt, ai biết được lại nghe thấy những lời tâm tình khi Đường Nhân trêu chọc Lục Trì, thật sự khiến bọn họ đỏ mặt nóng tai.

Không có ai ngăn cản, cho nên các học sinh bên dưới bắt đầu kêu to.

“A A A!”

“Nói mau nói mau!”

“Nói lẹ đi! Nôn quá rồi!”

“Mẹ nó, nếu mà mang theo điện thoại di động thì đã quay phim lại được rồi!”

Đường Nhân đứng trên bục phát biểu nhẹ nhàng giơ tay lên, trong nháy mắt mọi người đều hiểu ý, im lặng như gà.

Đường Nhân xoay người về phía thầy giám thị.

Thầy giám thị đang được Lục Trì đỡ lấy, sắc mặt đỏ bừng, chắc là do tức quá, bây giờ cô không nói, thì về sau đâu còn cơ hội nào khác.

Thầy giám thị thật đáng thương, Đường Nhân thầm nghĩ.

Cô đột nhiên ghé sát vào micro, hô to: “Lục Trì!”

“Hà?” Lục Trì nhìn về phía cô.

Một giọng nói tuy nhỏ nhưng Đường Nhân vẫn nghe thấy trong cái âm thanh hỗn loạn ở xung quanh.

Anh cao lớn vững chãi, che cả ánh sáng, bóng đổ xuống đất rõ ràng, cách xa vẫn có thể thấy sắc môi mê người của anh.

Đường Nhân rung động, vo bản kiểm điểm thành một cục, cầm lấy micro từ bục phát biểu chạy tới, các bạn học ở bên dưới không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Có người đột nhiên la lớn: “Hai chữ? Lục Trì?”

Trong giây lát đó, toàn bộ sân trường giống như ruộng lúa vào thu, bị gió thổi qua tạo nên tầng tầng sóng lúa, bùng nổ như một cơn thủy triều.

Ý tứ của Đường Nhân còn chưa rõ sao?

Tên của anh, Lục Trì, vừa đúng hai chữ.

Đủ để nói lên hết tâm tình của cô.

Chương 51

Editor: Trà Đá

Nếu như hỏi học sinh trường tư nhân Gia Thủy, ký ức sâu đậm nhất thời học sinh là gì?

Rất nhiều người sẽ nói, trường học của bọn họ có hai người học tập xuất sắc, còn nhiều lần thân mật ân ái trước toàn trường khiến thầy giám thị tức sôi máu.

Trên sân trường, mọi người bắt đầu huýt sáo ồn ào khi thấy Đường Nhân đã chạy đến bên cạnh Lục Trì.

Thật ra cô muốn chạy đến ôm chầm lấy anh như trong phim, chỉ tiếc là anh còn đang bận đỡ thầy giám thị.

Các thầy cô ngồi gần đó cũng đã nghẹn họng nhìn trân trối, đến hiệu trưởng Đường cũng không biết nói gì.

Đường Nhân nhìn Lục Trì, cười hì hì nói: “Ai da, thầy giám thị bị ngất xỉu rồi, phải mau đưa đến phòng y tế gấp.”

Thầy giám thị đột nhiên bừng tỉnh: “Đường Nhân! Em em em em...”

“Em đã đọc đúng những gì đã viết trong bản kiểm điểm rồi. Thầy không tin thì có thể hỏi toàn bộ bạn học ở bên dưới đi ạ.” Đường Nhân vội vàng mở miệng: “Thầy đừng tức giận nữa.”

Thầy giám thị đương nhiên biết rõ cô đã đọc đúng những gì viết trong

bản kiểm điểm, nhưng cuối cùng tại sao còn muốn nói vài lời.

Đó mới là điều khiến ông ta tức giận.

Đường Nhân bày ra bộ dáng học sinh ngoan ngoãn: “Cũng sắp đến ngày thi đại học rồi, em chỉ muốn các bạn học thả lỏng một chút.”

Thầy giám thị tức giận nửa ngày, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Sau này, tuyệt đối không cho Đường Nhân lên phát biểu nữa!

Ông ta hít sâu vài cái, sau đó nhìn thoáng qua Lục Trì đang đỡ mình, rồi lại đưa mắt nhìn Đường Nhân đứng bên cạnh, nhớ lại sự việc hai người vừa mới gây ra.

Thật sự là ngang ngạnh không chịu nổi.

Đường Vu Vi chậm chậm bước đến bên cạnh, nói: “Ảnh hưởng quá lớn! Hai người các em không nghe lời thầy cô mà còn làm loạn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của thầy giám thị.”

Thấy hiệu trưởng ra tay diệt bạo, trong lòng thầy giám thị cảm thấy thoải mái lên nhiều.

Ông ta đứng thẳng lên, Lục Trì lập tức buông tay ra, chuyển qua đứng bên cạnh Đường Nhân, đối mặt với bọn họ.

“Lần này lên đọc bản kiểm điểm còn to gan gây chuyện, nhất định phải trừng phạt thật nghiêm khắc, thầy giám thị, thầy cảm thấy nên trừng phạt như thế nào mới được?” Đường Vu Vi nhìn thầy giám thị.

Thầy giám thị do dự một chút.

Mặc dù bị chọc tức, nhưng ông ta cũng sợ ảnh hưởng đến thành tích.

Đường Vuơ Vi thở dài: “Nếu vậy thì lần này phải bị đình chỉ học, về nhà kiểm điểm bản thân, nhất là em, Đường Nhân, về nhà ba ngày tự kiểm điểm bản thân đi.”

Đường Nhân không lên tiếng.

Thầy giám thị cảm thấy hình phạt này cũng được, không nghiêm trọng nhưng cũng muốn Đường Nhân và Lục Trì nhớ rõ mới tốt, nếu không phải sợ ảnh hưởng đến việc xét tuyển vào đại học, thì đã đưa ra hình phạt nặng hơn rồi.

Mặt mày Lục Trì rất điển trai, dưới ánh nắng mặt trời lại càng thêm tỏa sáng nhưng lại lạnh lùng thu hút ánh mắt người khác.

Đường Nhân vụng trộm liếc qua cảm thấy rung động, thừa dịp thầy giám thị đang say sưa thuyết giáo, cô len lén lấy ngón tay mình khều ngón tay anh.

Ngón tay bị đụng phải, Lục Trì hơi nghiêng mặt, thấy cô đang nheo mắt, cái miệng hơi hé, xinh đẹp tao nhã.

Sau đó ngón út động đậy, mượn áo đồng phục rộng thùng thình che giấu.

Hai ngón út chạm nhau, cổ họng Lục Trì khẽ nhúc nhích, làn da nhạy nhụi khiến anh nhớ tới đêm mùa đông đó.

Hình ảnh bàn tay của hai người ở chung một chỗ trong túi áo ấm của anh.

Mà đêm hôm đó, anh cũng có một giấc mơ.

Các bạn học đứng hàng đầu đều đã trợn mắt há miệng.

Hai người bọn họ đang bị mắng, mọi người cũng để ý nhìn xem, có ai ngờ lại được chứng kiến tình cảnh này.

Thầy giám thị và thầy hiệu trưởng đứng ở phía đối diện nên không nhìn thấy, nhưng các bạn học đứng phía sau lưng bọn họ nên thấy rõ ràng.

Ngón tay út của Đường Nhân và Lục Trì ngang nhiên móc ngoéo vào nhau!

Cái này rõ ràng không phải khiến bọn họ ganh tỵ sao?!

Hết lần này đến lần khác, các nữ sinh đều thích vây xem náo nhiệt như vậy, ai ai cũng kích động đến đỏ mặt, nhưng lại không dám phát ra tiếng động quá lớn, sợ thầy giám thị phát hiện.

Thật là, mọi người còn cho rằng lần cưỡng hôn đó chấn động nhất, ai biết hôm nay còn có thêm hình ảnh chấn động khác, ký ức ngày hôm đó bỗng chốc ùa về.

Có vài người không thấy được màn kia, mặc dù nghe kể lại rất kích động nhưng cũng chỉ có thể tưởng tượng, nhưng hôm nay lại khác, hai người bọn họ dám làm những chuyện này trước mặt bọn họ.

Không phủ nhận, chỉ có thừa nhận.

Mặc dù trong mắt thầy cô giáo, thì bọn họ là những học sinh thành tích xuất sắc, nhưng đối với các bạn học, thì bọn họ cực kỳ ngưỡng

mộ chuyện yêu đương vụng trộm của hai người.

“Phải kiểm điểm bản thân cho thật tốt, rồi mau chóng quay lại học tập, chuyên tâm chuẩn bị cho kỳ thi đại học sắp tới.” Cuối cùng thầy giám thị cũng nói xong những lời cần nói, neho mắt thỏa mãn.

Phải như vậy mới đúng, học sinh làm sai phải im lặng nghe thầy cô giáo giáo huấn mới tốt, nếu không thì quản thế nào được.

“Đã hiểu chưa?”

Đường Nhân nói: “Dạ hiểu.”

Lục Trì cúi đầu đáp: “Dạ.”

Thầy giám thị chấp hai tay ra sau lưng, cảm giác thư thái rất nhiều: “VẬY ĐI, hai em về nhà kiểm điểm bản thân cho tốt.”

Đường Nhân và Lục Trì buông hai ngón tay ra.

Sau khi giờ chào cờ kết thúc, mọi người đều vây quanh Đường Nhân và Lục Trì.

Lộc Dã sờ cằm: “Không ngờ luôn á, hai người các cậu quả thật bình tĩnh đến mức đáng sợ luôn đó.”

Đường Minh tiếp lời: “Lục Trì, cậu nghĩ sao lại đi đọc cái bản kiểm điểm kia vậy hả, cái kia rõ ràng chỉ viết cho vui thôi mà.”

“Hì, thích.” Lục Trì mím môi.

“A! Học sinh giỏi nhất trường tỏ tình rồi kìa!”

Tuy rằng mọi người xung quanh đã tản đi không ít, nhưng khi nghe câu trả lời của anh cũng kích động không ngừng.

Trong lòng Đường Nhân vui sướng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Hỏi cái gì mà hỏi, ban nãy xem chưa đủ hả, bây giờ hai bọn tớ phải về nhà kiểm điểm bản thân.”

Lộc Dã cười ha ha: “Không phải cậu thừa dịp về nhà chơi sao?”

Đường Nhân trừng mắt với anh ta.

Chu Thành là chủ nhiệm lớp đặc biệt, trong giờ chào cờ cũng đứng trong hàng ngũ giáo viên.

Hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, ông ta không quá quan tâm đến ánh mắt của những giáo viên xung quanh đang nhìn ông ta, há hê có, chế nhạo cũng có, nhưng ít nhiều cũng có thương cảm ông ta.

Người khác có khi còn cảm thấy may mắn vì không gặp phải những học sinh như vậy.

Nhưng ông ta lại cảm thấy rất tốt.

Hai người không làm trễ nãi chuyện học tập, cũng không gây ảnh hưởng đến người khác, thành tích lại cao hơn những học sinh khác rất nhiều, xếp hạng thứ nhất thứ nhì toàn tỉnh.

Chủ nhiệm lớp nào lại không muốn có học sinh như vậy trong lớp chứ.

Đối với sự há hê của bọn họ, Chu Thành chỉ cười cho qua.

Sau khi thầy giám thị tuyên bố kết thúc giờ chào cờ, mặc dù các học

sinh không muốn đi cũng không được, ngoan ngoãn xếp hàng lên lớp.

Chưa khi nào có bầu không khí kích động như vậy, các nữ sinh tốp ba tốp năm khoác tay nhau cùng đi, rộn ràng thảo luận chuyện vừa rồi.

“Đến cuối cùng tớ cũng không kịp phản ứng, nếu như không có giọng ai đó hét lên, thì chắc còn lâu tớ mới hiểu được ý kia.”

“Mặc dù những lời đó cũng không phải kiểu hoa mỹ động lòng người, nhưng tớ chẳng hiểu sao lại cảm thấy cực kỳ kích động!”

“Tâm hồn thiếu nữ như tớ sao chịu nổi đây!”

“Trước giờ tớ chỉ nghĩ chuyện như vậy chỉ có trong phim thôi, ai dè lại được chứng kiến tận mắt như vậy, các cậu biết tâm tình tớ lúc đó thế nào không? Chỉ muốn hét lên cho sảng miệng thôi!”

“Lục Trì và Đường Nhân cực kỳ xứng đôi hen, quý thần ơi, ai mà chịu cho nổi chứ, lần đầu tiên trong đời tớ cảm thấy hâm mộ bạn học của mình như vậy đó!”

Mãi cho đến sau này, khi nhớ lại hình ảnh hôm nay, cũng khiến cho rất nhiều người đỏ mặt.

Về nhà kiểm điểm bản thân thật sự phải kiểm điểm.

Sau khi giờ chào cờ kết thúc thì Đường Nhân và Lục Trì trực tiếp về nhà, hơn nữa thầy giám thị còn đứng trước cổng trường đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Đương nhiên là vì ngăn chặn hai người thân mật với nhau.

Ban đầu muốn phụ huynh đến đón, nhưng mẹ Lục Trì không có thời gian, còn mẹ Đường Nhân đang ở thành phố khác, hai người không ai có thể đến đưa đón.

Thầy giám thị cũng mới biết ba mẹ Lục Trì ly hôn, anh ở cùng với mẹ, quan hệ cha con cũng không tốt nên cũng không tiện đến.

Còn Đường Nhân, không thể bắt hiệu trưởng Đường đang làm việc xuống đưa cô về nhà được.

Cuối cùng chỉ có thể để hai người tự về nhà.

Nhưng thầy giám thị cũng không thể đi quá xa trường học được, cho nên phương án cuối cùng là để Lục Trì đi trước, Đường Nhân đi sau.

Thầy giám thị cảm thấy nếu để Đường Nhân đi trước, vậy thì chắc chắn Đường Nhân sẽ đứng đợi ở đâu đó, nên Lục Trì không thể nào đi ra được.

Nhưng Lục Trì lại khác, nhìn anh có vẻ như cũng nhận thấy hành vi của mình là sai, nên sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Thật sự lần kiểm điểm này đã khiến ông ta bị đá kích quá lớn.

Thầy giám thị cũng tự quyết tâm với bản thân, từ nay về sau không thể để hai người bọn họ lên phát biểu chung một hoạt động được.

Nhớ tới chuyện hàng năm đều có bài phát biểu của những học sinh tốt nghiệp loại giỏi lên truyền thụ kinh nghiệm cho các em lớp dưới, nếu chuyện này lại xảy ra một lần nữa, thì ông ta biết làm sao.

Nghĩ tới điều này, ông ta chờ Đường Nhân đi xa rồi mới quay vào

trường học.

Nhưng không ngờ rằng, Đường Nhân mới đi được nửa đường đã thấy Lục Trì đang đứng chờ ở đằng xa, có chút mơ hồ, nhưng chắc chắn không nhìn nhầm.

Hiện tại bên này không có xe, hai người chỉ có thể đi bộ.

Sau khi qua cầu, xe cộ ồn ào, ánh mắt Đường Nhân cố định ở bên trong một tiệm kem.

Lục Trì không nghe thấy tiếng chân phía sau, quay đầu lại nhìn thì thấy ánh mắt trông mong của Đường Nhân đang nhìn chăm chăm tiệm kem.

Anh đi lại hỏi: “Không... Không mang tiền sao?”

Đường Nhân gật đầu, tỏ vẻ đáng thương: “Ừm, tớ không có tiền. Đại gia thương tình bao tớ ăn đi.”

Bộ dáng nũng nịu rất đáng yêu.

Lục Trì nhìn chăm chú một hồi lâu, sau đó xoay người vào trong tiệm mua một ly kem thật lớn, bây giờ trời không nóng lắm, cho nên trong tiệm kem cũng không đông.

Đường Nhân cứ nghĩ là anh mua kem cho cô, ai dè sau khi anh quay lại thì không có ý muốn đưa cho cô.

Nguy rồi, Lục Trì bắt đầu học cách chơi chiêu trò mê hoặc cô.

Nhìn anh bưng ly kem trên tay mà không ăn, kem trong ly nhìn rất tươi mát, còn tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ.

“Con một sách, có đưa tớ không thì bảo?”

“Không.”

“Thật sự không đưa tớ á?”

“Ừ.”

Rốt cuộc Đường Nhân nhịn không được.

Cô vươn tay ra kéo cánh tay anh lại, trực tiếp cắn một miếng kem, cắn một miếng thật lớn rồi mới đứng vững lại.

Đường Nhân mơ hồ không rõ: “Phải phạt.”

Cắn một miếng kem lớn quả thật quá lạnh, cô nhịn không được há miệng hà hơi, răng nướu tê buốt.

Lục Trì thấy bộ dáng này của cô thì thở dài, cầm khăn giấy đặt dưới cằm cô, tránh xảy ra tình huống không nên có.

Giọng anh lí nhí: “Tớ nói đùa... Đùa thôi mà.”

Đường Nhân đảo mắt, rầm rì vài tiếng, sau đó dứt khoát ngồi xuống ghế đá không chịu đi.

Lục Trì múc một muỗng kem đưa tới trước mặt cô, nhìn qua giống như đang muốn chuộc lỗi.

Cách đó không xa có một cụ ông bước chậm đến, nheo mắt nhìn hai người bọn họ, nhịn không được lớn tiếng nói: “Cậu bé, phải đồ ngon đồ ngọt vào!”

Đường Nhân suýt nữa thì bật cười.

Lục Trì bị giật mình, quay đầu lại.

Ông cụ thấy anh quay đầu lại nhìn, tiếp tục nói: “Nhớ ngày xưa ông bà hẹn hò, ông làm cho bà giận, nên ông phải ra sức dỗ dành, con gái ai cũng muốn được bạn trai cưng chiều, cháu nhìn cháu xem, làm bạn gái giận rồi còn không biết dỗ đi.”

Ông cụ tựa hồ như đang hồi tưởng lại kỷ niệm xưa, mở miệng nói không ngừng.

Lục Trì muốn mở miệng nói chuyện cũng bị ông cụ chặn lại.

Nói một lúc lâu, ông cụ mới hài lòng rời đi, sau cùng còn dặn dò: “Phải dỗ ngọt cho tốt đấy!”

Thanh niên ngày nay thật là, chỉ mỗi việc dỗ ngon dỗ ngọt cũng không biết làm, phải để một ông già hướng dẫn.

Lục Trì bị nói đến nổi hai má ửng đỏ, mãi cho đến khi ông cụ đi rồi mà hai má anh vẫn chưa hết đỏ.

Đường Nhân liên tục lắng nghe, cô biết rõ anh cực kỳ ít nói, lại ít giao tiếp, cho nên cái việc như dỗ dành con gái là chưa bao giờ làm qua, có lẽ hôm nay phải thử một lần xem sao?

Giọng nói của Lục Trì chắc chắn là rất êm tai dễ nghe, có đôi khi nghe anh trả lời câu hỏi trên lớp cũng khiến cô không nhịn được liếm môi, thật sự là quá sức mê hoặc người khác.

Giọng nói này mà để dỗ ngon dỗ ngọt thì có chết không cơ chứ.

Lục Trì đỏ mặt không biết nên dỗ ngọt kiểu gì, Đường Nhân chủ động mở miệng: “Hôm nay tớ muốn cậu nói mua mua (kiểu tiếng phát ra khi hôn í), không nói thì khỏi đi.”

Nghe vậy, hai tai Lục Trì chột đỏ ửng lên, anh hơi há miệng, nhưng không phát ra tiếng.

Đường Nhân không hài lòng, thúc giục: “Nói mau!”

Ai da, vừa nghĩ đến chuyện đó, cả người cô như muốn nhảy dựng lên.

Vài giây trôi qua.

Lúc Đường Nhân cho rằng Lục Trì không chịu nói, thì anh đột nhiên khom lưng, ghé sát vào tai cô nhỏ giọng: “Mu... Mua mua.”

Cả cơ thể Đường Nhân đột nhiên mềm nhũn.

Chương 52

Editor: Trà Đá.

Nói xong câu đó, Lục Trì mau chóng đứng thẳng dậy, vẻ mặt lạnh lùng nhưng hai tai thì đỏ ửng bán đứng anh.

Đường Nhân che mặt.

Lúc Lục Trì nói hai chữ đó cực kỳ nghiêm túc cứng nhắc, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy anh đang cố ý quyến rũ cô.

Bây giờ mà thầy giám thị thấy cảnh này chắc sẽ tức chết mất.

Đường Nhân giữ lời đứng dậy.

Cô có chút tiếc nuối, nói: “Cậu cũng có cố gắng đó, nhưng đúng ra cậu phải trực tiếp hôn tót luôn mới phải.”

Lục Trì: “...”

Nếu vậy thì chắc không đi về được mất.

Nhớ lại cánh môi non mềm của cô khiến lồng ngực anh nóng lên, ánh mắt anh vô tình dừng lại trên sắc môi tươi hồng của cô, cổ họng anh động động nhưng cuối cùng vẫn dờn ánh mắt đi chỗ khác.

Đường Nhân thấy da mặt anh quá mỏng, cô cười cười nhưng không trêu chọc anh nữa, ăn xong ly kem rồi hai người chia tay nhau ai về nhà nấy.

Thời gian kiểm điểm bản thân chỉ ở nhà không bước chân ra khỏi cửa.

Ba ngày trôi qua mau chóng, Đường Nhân và Lục Trì quay lại trường.

Hai nhân vật chính xuất hiện khiến cho mọi người nhớ lại lần đọc kiểm điểm vào giờ chào cờ mấy bữa trước.

Trường học công khai đưa ra hình phạt, bởi vì hành động vi phạm nội quy nhà trường cho nên bị đình chỉ học ba ngày, hiệu trưởng Đường cũng đồng ý.

Hiện tại hai người vừa mới đến trường, vô tình trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường, bất kể là sơ trung hay cao trung, nếu gặp phải trên đường đi, thì ai nấy đều tủm tủm cười.

Lúc trước trong phòng ngủ của nữ sinh thường hay tám về chuyện các anh chàng soái ca, lớp học như thế nào, giáo viên ra làm sao, gần đây chủ đề bàn tán đều xoay quanh chuyện Đường Nhân và Lục Trì.

Đại khái là chuyện yêu đương của hai người bọn họ đã trở thành truyền thuyết của trường.

Quay lại trường không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc, thầy giám thị nói không cho hai người ngồi cùng bàn nữa là thật.

Ban đầu mọi người chỉ nghĩ thầy giám thị dọa nạt, ai ngờ sau khi bọn họ quay lại trường thì vị trí cũng bị đổi.

Đường Nhân thích ngồi cuối lớp, thầy giám thị cũng không thể ép

buộc cô lên phía trên ngòi, hơn nữa vóc dáng của cô khá cao nên cũng không thích hợp ngòi phía trước. Vóc dáng Lục Trì cũng cao, càng không thể ngòi ở hàng phía trước.

Kết quả cuối cùng là hai người bị tách ra hai phía cuối lớp, một người ngòi sát tường, một người ngòi sát cửa sau, cực kỳ xa cách.

Để phòng ngừa chuyện hai người bọn họ bằng mặt mà không bằng lòng, thầy giám thị còn cẩn thận cách vài tiết lại đến kiểm tra.

Giống như thầy chủ nhiệm tới kiểm tra lớp vậy.

Lộc Dã và Tô Tuân nhìn có chút hả hê, nhất là Tô Tuân, lần trước bị dọa sợ hết hồn bởi vì Đường Nhân nhờ viết bản kiểm điểm, lần này nhìn thấy hai người bọn họ bị tách ra có một loại cảm giác sáng khoái khó hiểu.

Tiết tiếp theo là sinh học.

Giáo viên sinh học là giáo viên nữ, trước kia có dạy lớp tự nhiên, mặc dù không nói chuyện dịu dàng như cô giáo vật lý, nhưng tính cách cởi mở cũng thu hút được không ít học sinh.

Năm ngoái vì lý do sức khỏe cho nên không thể đứng lớp, học kỳ này quay lại được chỉ định dạy lớp đặc biệt, các học sinh còn cực kỳ thích.

So với sự cởi mở của giáo viên vật lý, thì giáo viên sinh học càng hòa đồng cởi mở hơn rất nhiều.

Trước đây trường học có đợt kiểm tra cặp sách, cô giáo còn giúp một nữ sinh giấu đi quyển truyện ngôn tình, hơn nữa bản thân cô giáo cũng thích đọc tiểu thuyết ngôn tình.

Có thể nói sự thoải mái mà giáo viên sinh học mang lại cũng không kém giáo viên vật lý, cho nên mỗi lần giảng bài đều thu hút được sự chú ý từ học sinh.

Đường Nhân học sinh học rất tốt, lần trước thi thử cũng chỉ sai một chút xíu bởi vì làm qua loa.

Thời gian còn lại của học sinh cuối cấp chỉ là ôn tập, Đường Nhân không lo sợ môn sinh học, cô chỉ lo lắng về phần toán hình môn toán và vật lý.

Lộc Dã chống cằm nói: “Tối hôm qua còn chưa sửa bài trắc nghiệm, tớ vừa ở văn phòng về, nghe cô giáo nói tiết này giảng đề.”

Hiện tại vì để tiết kiệm thời gian, các học sinh đều tranh thủ học hỏi trao đổi với nhau.

Đường Minh chính là cán bộ môn sinh học, anh ta đang đi trả lại bài kiểm tra, hơn nữa còn cố ý đưa bài của Đường Nhân cho Lục Trì.

Lộc Dã trơ mắt nhìn, nói: “Á á, tớ muốn xem qua bài thi của học sinh giỏi mà, bạn bè vậy đó.”

Đường Minh cười hì hì: “Ai bảo năm trăm năm trước tớ với Đường Nhân là người một nhà làm chi, ha ha ha.”

Đường Nhân ở góc bên kia đã tỉnh ngủ.

Lục Trì mở bài thi ra, chữ viết quen thuộc đập vào mi mắt, gọn gàng sạch sẽ, rất giống với con người cô, nhưng cũng có chút không giống.

Anh quay đầu nhìn về phía cô, vừa đúng lúc thấy người ngồi cùng bàn với cô ngồi xuống.

Lớp đặc biệt nam nhiều hơn nữ, mà vóc dáng nữ sinh lại nhỏ con, Đường Nhân ngồi cuối lớp, không có nữ sinh nào có thể ngồi chung với cô, cho nên cuối cùng chỉ có thể nam nữ ngồi chung bàn.

Ngồi phía trên cô chính là Tô Tuân.

Lục Trì nheo mắt, Tô Tuân quay đầu lại không biết đang nói gì với Đường Nhân, miệng lúc mở lúc đóng, tâm tình đương nhiên không tệ.

Đường Nhân chống cằm, sau khi tỉnh ngủ lười biếng nhìn xung quanh một cái.

Tô Tuân nói: “Chị Nhân, giúp em một chút thôi mà.”

“Cậu mời Văn Nguyệt nhiều lần như vậy rồi, người ta đã không chịu thì có nhờ tớ cũng bằng thừa.” Đường Nhân chậm rãi nói.

Tô Tuân chấp tay trước ngực: “Giúp em lần này nữa thôi, muốn ăn gì em đãi hết.”

Đường Nhân mơ màng như đang suy nghĩ.

Bên cạnh đột nhiên có bóng người, tiếng kéo ghế như đánh thức hai người.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn thấy Lục Trì ngồi bên cạnh mình, nghi ngờ nói: “Sao cậu lại ngồi đây? Sắp vào lớp rồi.”

Cô nhìn về phía bàn anh, thấy bạn học ngồi cùng bàn với cô đang vui

về nói chuyện phiếm với Lộc Dã.

Lục Trì lạnh nhạt, nói: “Đổi... Đổi chỗ ngồi.”

Tô Tuân vừa thấy Lục Trì đến, trực tiếp quay lên, quyết định đánh chết cũng không quay lại nói chuyện với Đường Nhân.

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Đối với chỗ ngồi cố định trong lớp, các giáo viên cơ bản đều nắm rõ.

Giáo viên sinh học vừa vào lớp chưa phát hiện ra, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại tìm không ra.

“Hôm nay ôn tập về xác suất, vẫn có người làm sai dạng bài này.” Cô giáo đang nói, ánh mắt đảo quanh một vòng lớp học.

Cô giáo nhanh chóng phát hiện ra điểm không đúng.

Cô giáo ho nhẹ một tiếng: “Lục Trì, em đổi chỗ ngồi hả?”

Trước sự tình chấn động đó, không ai mà không biết, hơn nữa chuyện thầy giám thị yêu cầu bọn họ đổi chỗ ngồi cũng đã truyền ra khắp toàn trường.

Thầy giám thị đôi khi còn đến kiểm tra, còn cả thầy chủ nhiệm Chu Thành nữa.

Học sinh trong phòng học đồng loạt quay đầu lại.

Bọn họ ngồi phía trước hoặc là đang giải đề, hoặc là đang ngủ, hoàn toàn không chú ý đến cuối lớp, vì cô giáo lên tiếng hỏi nên mới biết Lục Trì lén lút đổi chỗ sang ngồi cùng bàn với Đường Nhân.

Thật sự là quá to gan, không sợ thầy giám thị đột ngột đến kiểm tra sao.

Cô giáo nhin cười, trêu chọc: “Lục Trì, sao em làm chuyện lộ liễu quá vậy.”

Đâu phải lộ liễu, mà là quang minh chính đại.

Các bạn học cũng không nhin được cười, từ sau lần đó, mọi người cũng không né tránh nữa, ăn thức ăn cho chó cũng đủ vui vẻ rồi.

Bị trêu chọc như vậy, cho dù là người mặt dày đến đâu cũng phải ửng hồng, hướng chi là Lục Trì.

Thế nhưng biểu cảm của Lục Trì không thay đổi, anh trực tiếp giơ bài thi lên, che mặt mình, chỉ có Đường Nhân ngồi bên cạnh thấy rõ ràng.

Anh lại xấu hổ rồi.

Đáng yêu chết mất, cô lén lút vươn tay nhéo má anh: “Bình dấm chua.”

Lục Trì hơi nghiêng đầu nhin cô, trong ánh mắt dường như có chút đáng thương.

Đường Nhân thật sự muốn ôm anh vào lòng để dỗ dành.

Cũng may cô giáo chỉ trêu chọc một câu, cũng không yêu cầu gì, sau đó bắt đầu bài giảng.

Nhưng vẫn có vài bạn học vụng trộm liếc nhin về cuối lớp.

Có điều chẳng nhìn được gì, chỉ có thể thấy tờ đề thi.

Sau giờ nghỉ trưa, Đường Nhân và Tô Khả Tây cùng nhau quay trở lại lớp.

Vì thời tiết không nóng cũng không lạnh, cho nên lần này Đường Nhân đi đường lớn.

Kết quả đi chưa được bao lâu thì thấy bóng dáng Lục Trì, Lộ Dĩ và Đường Minh đang đi cùng nhau.

Cô nở nụ cười, sau đó vẫy vẫy tay với các bạn cùng phòng rồi chạy lên phía trước.

Có lẽ thời gian còn nhiều, cho nên tốc độ của bọn họ cũng không nhanh, nếu không kể bước chân của nam sinh khá dài, thì không chừng cô có thể đuổi kịp bọn họ.

“Tối nay lại kiểm tra môn lý nữa.” Lộ Dĩ than thở, không cẩn thận làm rơi bút.

Hiện tại bọn họ cũng thường xuyên mang sách vở bút viết cần thiết về ký túc xá, buổi trưa ôn tập, còn lại cặp sách và những thứ linh tinh khác thì để lại trong phòng học.

Lộ Dĩ cúi đầu nhặt bút thì phát hiện ra Đường Nhân ở phía sau.

Anh ta muốn lên tiếng, nhưng thấy Đường Nhân nhìn anh lắc đầu, Lộ Dĩ hiểu ngay, nhanh chân chạy tới bên cạnh Đường Minh.

Đường Nhân rón rén, vươn tay chuẩn bị ôm lấy bả vai Lục Trì.

Ai ngờ vào đúng lúc này, Lục Trì đột nhiên quay đầu lại, hai người trực tiếp mặt đối mặt với nhau.

Nhìn vẻ mặt của anh chắc chắn là đã sớm biết cô ở phía sau rồi.

Đường Nhân: "..."

Bộ dáng của cô lúc này có chút ngớ ngẩn.

"Ha ha ha." Thấy cô bị quê, Lộc Dã và Đường Minh phá lên cười.

Trong mắt Lục Trì cũng thoáng qua một tia vui vẻ.

Tiến vào khu hành chính, nhân viên trong này cũng ít đi rất nhiều.

Mặc dù Lục Trì yêu cầu chuyện gì cũng để sau khi thi đại học, nhưng Đường Nhân cũng để ngoài tai.

"Nếu tứ ngữ trong tiết vật lý, thì cậu phải đánh thức tứ dục đó."
Đường Nhân nói, "Hình như giáo viên môn lý rất thích đặt câu hỏi với tứ."

Lục Trì thầm nghĩ có thể là do cô quá ngang ngược.

"Haizz..."

Cô còn chưa thở dài xong, thì trước mắt đột nhiên đột nhiên tối đen.

Một bàn tay to lớn che kín đôi mắt cô, cảm giác lạnh buốt chạm vào làn da cô.

Đường Nhân túm lấy bàn tay anh: "Sao lại che mắt tứ?"

Đang đi trên đường lại giờ trò gì đây, mặc dù cô cũng thích cái loại động chạm thân mật này.

Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng của một vật nặng rơi xuống đất.

Bên tai cô lập tức vang lên những tiếng thét chói tai, xung quanh cũng là tiếng bước chân hỗn loạn.

Một tay của Lục Trì không thể bịt hai tai cô lại được, trong lòng anh suy nghĩ, nhỏ giọng nói vào tai cô: “Nhắm mắt... Mắt lại.”

Bên tai cô hơi ngửa ngáy, mặc dù không hiểu, nhưng Đường Nhân vẫn rất nghe lời nhắm mắt, níu lấy cánh tay anh.

Lục Trì thấy được cảnh tượng ở cách đó không xa, môi anh mím lại thành một đường, trong đáy mắt là một màu đỏ tươi.

Có thầy giáo chạy đến, giải tán những học sinh đang vây xem.

Anh biết rõ đã xảy ra chuyện gì, dời mắt đi, cuối cùng nắm chặt tay cô, kéo cô chạy.

Đường Nhân không rõ chuyện gì, nhưng không ngờ Lục Trì lại dùng lực rất mạnh, cô không thể nào cạy tay anh ra được, đành phải ngoan ngoãn theo sau anh.

Cô muốn mở mắt, nhưng nghĩ lại Lục Trì bắt cô nhắm mắt là có lý do, chắc anh không muốn cô thấy hình ảnh nào đó nên mới phải làm như vậy.

Cũng giống như lần ở hiệu sách, vì anh không muốn cô thấy người đàn ông say rượu đang đứng tiểu ở góc hẻm nên che chắn cho cô.

Bây giờ cô giống như người mù, không thấy gì chỉ có thể dựa vào những giác quan còn lại.

Có rất nhiều tiếng thét chói tai ở xung quanh, tiếng nói chuyện lộn xộn, còn có cả học sinh nói tiếng địa phương nữa, không thể biết được đã xảy ra chuyện gì.

Cái loại cảm giác dị thường này cực kỳ kích thích, khiến tim cô đập nhanh hơn một chút.

Có người không cẩn thận đụng vào cô, Đường Nhân lão đảo một cái, xém chút nữa trượt chân.

Lục Trì nhanh chóng đỡ lấy cô rồi tiếp tục kéo cô chạy.

Chương 53

Editor: Trà Đá.

Tốc độ của Lục Trì rất nhanh, chưa đầy vài chục giây mà hai người đã chạy đến khu cao trung.

Anh buông tay cô ra, cảnh tượng ban nãy không ngừng hiện lên, tim anh đập nhanh, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Đường Nhân thấy vẻ mặt của anh không tốt lắm, cô đỡ lấy anh: “Sao vậy? Cậu không sao chứ?”

Lục Trì lắc đầu, không nói gì.

Bên cạnh có vài học sinh chạy vụt qua, làm rơi cả sách cũng không biết.

“Nhảy lầu!”

“Có người nhảy lầu!”

“Máu tung tóe khắp nơi, đáng sợ lắm!”

Đường Nhân cúi xuống nhặt sách, gọi với theo: “Rớt sách nè!”

Những người kia quay đầu lại, có một nam sinh chạy lại nhận lấy: “Cảm ơn.”

Cô giữ chặt quyển sách không buông, nam sinh kia không hiểu.

Đường Nhân hỏi: “Mọi người đang nói cái gì vậy?”

Nhắc tới chuyện này, mặt nam sinh kia trở nên trắng bệch, miệng run lẩy bẩy nói: “Lúc nãy cậu không thấy sao? Có nữ sinh nhảy lầu, máu văng tung tóe khắp nơi!”

Nói xong, nam sinh kia lập tức bỏ chạy.

Đường Nhân vô ý thức quay đầu lại nhìn, nhưng lại bị Lục Trì ngăn cản: “Không được.”

Cô gặt hỏi: “Ban nãy có phải cậu sợ tới nhìn thấy đúng không?”

Mấy giây sau, Lục Trì chậm rãi gật đầu.

Đường Nhân nhịn không được thở dài, cô cũng đâu đến mức yếu đuối như vậy, hèn gì sắc mặt anh không được tốt vì thấy phải cảnh tượng lúc đó.

Hai người đứng bên cạnh nhau, có rất nhiều người đi qua, sau đó nghe thấy tiếng xe cứu thương truyền từ cổng trường đến.

Cuối cùng Đường Nhân cũng hoàn hồn: “Đi thôi.”

Cô vươn tay nắm lấy tay anh, mặc dù không bao bọc được toàn bộ tay anh, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Lần sau không được như vậy, bộ cậu nhìn không thấy đáng sợ sao, có gì thì hai đứa cùng nhau chia sẻ chứ. Tớ không có yếu đuối như cậu nghĩ đâu.”

Lục Trì ngơ ngác không nói nên lời.

Thấy ánh mắt cô cương quyết, anh đành khẽ gật đầu.

Chưa bao lâu sau, sự kiện nữ sinh nhảy lầu đã lan khắp ngôi trường.

Nguyên nhân vì đang giờ nghỉ trưa, cho nên có rất nhiều học sinh cao trung lẫn sơ trung đi ngang qua khu vực tòa hành chính.

Cho nên có rất nhiều học sinh chứng kiến được cảnh tượng lúc đó.

Không ít người vẫn còn cảm thấy sợ hãi, sau giờ nghỉ trưa, ai nấy đều trở nên thất thần, thật sự là quá kinh khủng, nữ sinh từ trên lầu rơi xuống đất ngay trước mắt bọn họ, máu me be bét.

Cực kỳ đáng sợ.

Có không ít học sinh trực tiếp xin nghỉ về nhà, các thầy cô giáo cũng không còn cách nào khác, tình hình bây giờ chắc chắn là không còn tâm trí học tập, cưỡng ép lại càng thêm căng thẳng, chi bằng cho phép học sinh về nhà nghỉ ngơi.

Chưa đầy bao lâu, trong lớp vắng đi không ít học sinh.

Tuy rằng lúc đó Đường Nhân bị Lục Trì che mắt không thấy, nhưng trong lớp có người tận mắt chứng kiến, tan học cũng có thể nghe thấy bọn họ bàn tán.

“Khi đó tớ đúng lúc đi ngang qua, xem bị dọa gần chết, nếu không nhờ bạn cùng phòng kéo bỏ chạy, thì chắc tớ xỉu tại đó luôn.”

“Sau này chắc không dám đi ngang qua đó đâu, thật sự là quá kinh khủng, tớ bị ám ảnh luôn rồi, nhắm mắt là lại thấy cảnh tượng khi đó.”

Cô dần dần có thể chấp vá lại hình ảnh lúc đó.

Nhảy lầu là một nữ sinh, lầu năm tòa hành chính mặc dù có cửa sổ ngăn cản, nhưng vẫn không thể ngăn cản được nữ sinh, cuối cùng nhảy lầu không một động tĩnh.

Học sinh nhảy lầu ảnh hưởng đến gia đình và trường học.

Tiết thứ tư buổi chiều là tiết ngữ văn của Chu Thành, bởi vì chuyện lúc trưa cho nên thành tiết tự học, để giảm bớt căng thẳng nên ông ta cũng buông lỏng một chút.

Lúc còn dư lại mười phút, Đường Nhân đột nhiên giơ tay đứng lên: “Em muốn đi vệ sinh ạ!”

Chu Thành không nghi ngờ: “Đi đi.”

Lục Trì nghiêng đầu đưa mắt nhìn ra ngoài hành lang, chỉ thấy Đường Nhân nhanh chóng chạy đi, cái đuôi ngựa nhỏ tung bay.

Anh biết rõ cô muốn đi đâu.

Phòng hiệu trưởng ở tòa hành chính.

Đường Nhân chạy như bay ra khỏi khu cao trung, lúc chạy ngang qua khu hành chính, cô không nhận được dừng lại, trên mặt đất đã được tẩy rửa sạch sẽ, nhưng để ý kĩ thì thấy trong những khe hở có thể thấy những vết máu lè tè.

Cô nhận không được ngẩng đầu, lầu năm rất cao, nơi đây lại là gạch men, tất nhiên là sống không nổi.

Áp lực kiểu gì mà khiến con người ta nhảy lầu như vậy, cô chưa từng trải qua, cũng không thể hiểu nổi.

Một lúc sau, Đường Nhân xoay người chạy lên lầu ba.

Cô đẩy cửa phòng hiệu trưởng, vừa đúng lúc thấy thầy hiệu trưởng và thầy giám thị trong phòng, cô tự nhiên đóng cửa lại.

Đường Vu Vi nói: “Em không lên lớp mà đến đây làm gì?”

“Em muốn hỏi về chuyện nhảy lầu lúc trưa.”

Thầy giám thị mở miệng khuyên bảo cô: “Em là học sinh, chuyên tâm học tập cho tốt, mau về lớp đi, ở đây có người lớn lo rồi.”

Đường Nhân nói: “Em không đi.”

Cô ngang ngược ngồi phịch xuống ghế sofa.

Thầy giám thị hơi nổi nóng: “Đường Nhân, em coi trời bằng vung sao, không học thì làm gì? Chuyện này liên quan đến em sao?”

Kỳ thật ông ta biết có nói thì Đường Nhân cũng bỏ ngoài tai.

Đường Vu Vi thở dài: “Thôi, chúng ta tiếp tục đi.”

Thầy giám thị dờn ánh mắt, lại nhíu mày nói: “Nữ sinh năm cuối học lớp một, tên Trình Hân. Nhà ở tiểu khu Gia Thủy, bây giờ cha mẹ của em ấy đang ở bệnh viện. Trước mắt chưa biết rõ nguyên nhân nhảy lầu, đang chờ cảnh sát điều tra.”

Giữa trưa ông ta vốn đang ngủ, lúc bị đánh thức dậy suýt nữa bị hù chết, sao lại xảy ra chuyện này, một học sinh ngoan sao lại nhảy lầu.

Chủ nhiệm lớp lớp một cũng nói: “Tính cách của Trình Hân tương đối trầm, tình hình gia đình cũng không tốt lắm, ba mẹ ly dị, em ấy sống với mẹ, cuộc sống nói chung cũng khá khó khăn, bình thường ở trong lớp cũng rất cố gắng, nhưng thành tích lại không được tốt lắm.”

Đây là học sinh mà giáo viên chủ nhiệm rất thích, cũng hy vọng có thể nhận được quả ngọt sau bao cố gắng, chẳng ai ngờ rằng lại xảy ra tình huống hôm nay.

“Trước đây tôi có mời phụ huynh em ấy một lần, cuối cùng không có ai xuất hiện hết, không thể hiểu nổi sao lại không quan tâm con gái mình như vậy.”

Đường Nhân nghe xong thì yên lặng ra ngoài, không quấy rầy bọn họ nữa.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, kỳ thi đại học sắp tới rồi, bây giờ chuyện học tập phải được quan tâm hàng đầu.

Sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối, bởi vì chuyện xảy ra ở khu hành chính, cho nên buổi tối khuya không ai dám đi ngang qua đó, ai ai cũng lựa chọn đi đường vòng qua căn tin.

Khu hành chính bỗng dựng trở thành nơi cấm kỵ.

Cho dù là đi đường vòng, nhưng không khí cũng không giống thường ngày cười đùa âm ỉ, tối nay tất cả đều im lặng trầm mặc, tốc độ đi cũng nhanh hơn.

Đường Nhân và Lục Trì sóng vai đi bên cạnh tường rào.

Hai người đều im lặng, Đường Nhân càng không ngừng suy nghĩ tại

sao lại xảy ra chuyện này.

Lục Trì đột nhiên hỏi: “Cậu bị... Bị áp lực hả?”

Đường Nhân trầm mặc rất lâu, nói: “Đương nhiên là áp lực chứ, cả nước nhiều người như vậy, tớ sợ không được học cùng trường với cậu, sợ cậu bị người khác cướp mất.”

Mặc dù thành tích của cô không thua xa Lục Trì bao nhiêu, nhưng cô tự biết bản thân mình có sự chênh lệch so với anh, tư duy của Lục Trì nhanh hơn cô rất nhiều, một đề vật lý khó đến đâu anh cũng nhanh chóng tìm ra cách giải.

Đại học ở gần nhau rất ít, chớ đừng nói chi đến trường đại học tốt, nếu như bọn họ không học chung một trường, thì tất nhiên phải yêu xa rồi.

Yêu xa cũng khá nguy hiểm.

Cô có tự tin bao nhiêu cũng không thể đánh lại thời gian.

Lục Trì bị bất ngờ với câu trả lời, dừng lại nhìn cô: “Không thì học... Học lại...”

Lời còn chưa dứt đã bị Đường Nhân cắt ngang: “Lục Trì, tớ dạy cậu nói chuyện nhé.”

Lục Trì ngẩn ra, hơi nhếch môi.

Sợ anh hiểu lầm, Đường Nhân lại lôi từ trong cặp mình ra bài thi của anh, mặc dù trước đó đã trả lại anh, nhưng sau đó cô lại mượn lại.

Ban đêm trời tối, cô mượn bóng đêm để dựa sát vào gần Lục Trì, giải

thích: “Tớ muốn nghe chính miệng cậu đọc bài thơ này một cách hoàn hảo.”

Cô nhét bài thi vào trong tay anh.

Mặc dù chỉ có ba câu ngắn ngủi: Như bọt khí bốc hơi một cách ngọt ngào, như mùa xuân rơi xuống cành anh đào, như mùa hè mở lon nước có ga.

Cô không thấy rõ vẻ mặt Lục Trì, chỉ có chờ đợi.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy anh trả lời: “Được.”

Đường Nhân cho rằng chờ sau khi cảnh sát điều tra ra nguyên nhân rồi sẽ dò bài anh.

Ai ngờ ngày hôm sau, phía trước trường học có người kéo tới, mang theo cả bảng biểu ngữ.

Lộc Dã ra khỏi siêu thị nhỏ, vô tình nhìn thấy đám đông trước cổng trường, quay về lớp kể: “Ba mẹ của nữ sinh nhảy lầu khóc lóc trước cổng trường, muốn trường học bồi thường, nói là trường học có lỗi.”

Có vài nữ sinh không đồng tình, mở miệng: “Chuyện xàm xí gì vậy, chính cậu ấy tự nhảy lầu, liên quan quái gì đến trường học.”

“Chắc chắn là bọn họ muốn làm tiền, ba mẹ gì cái kiểu này, thật đáng sợ!”

“Nếu tớ mà có ba mẹ kiểu này, chắc cũng bị bức bách đến mức nhảy lầu.”

Đường Nhân từ bên ngoài về nghe thấy, trong lòng bốc hỏa, trực tiếp

chạy ra cổng trường.

“Chưa điều tra rõ nguyên nhân thì trường học không bồi thường.”

“Kết quả điều tra của cảnh sát còn chưa xong, vậy mà nhà bọn họ lại kéo đến trước trường khóc lóc, còn lợi hại hơn cảnh sát nữa.”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, ai nấy đều quay lại chỗ ngồi của mình.

Lục Trì từ phòng giáo viên về, ánh mắt liếc qua chỗ cửa sau, không thấy Đường Nhân đâu. Chờ hơn nửa tiết cũng chưa thấy cô về lớp.

Anh hỏi Lộc Dã: “Cậu có thấy... thấy...”

Lộc Dã ngắt lời anh: “Đường Nhân á? Lúc sớm thấy cậu ấy chạy đi đâu đó, nhưng tớ không biết là cậu ấy đi đâu.”

Nói xong, Lộc Dã quay đầu lại bàn tán về hành động của ba mẹ của nữ sinh nhảy lầu.

Lục Trì nghe thấy, trong đầu xẹt qua một suy nghĩ, sắc mặt trở nên khó coi, nhanh chóng giơ tay.

Giáo viên vật lý hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Đi... Đi vệ sinh ạ.”

“Đi đi.”

Lục Trì nhanh chân, rời khỏi phòng học, tăng tốc xuống lầu, chạy như bay ra cổng trường.

Bởi vì đang là giờ lên lớp, cho nên ngoài cổng trường không có nhiều người, chỉ có thầy cô và nhân viên của trường.

“Có chuyện gì thì lên văn phòng nói chuyện, ai lại đứng bên ngoài thế này chứ?”

“Đúng vậy, phải bình tĩnh thì mới dễ dàng nói chuyện được, có mang theo bảng phản đối cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu, ba mẹ Trình Hân, tôi biết rõ anh chị đau buồn, nhưng...”

Ba Trình Hân gân cổ hét to: “Tôi không đi! Trường học mấy người đừng mong mọi chuyện êm xuôi!”

Bên cạnh mẹ Trình Hân còn đang khóc lóc: “Trình Hân nháy lều trong trường học, chẳng lẽ trường học không có trách nhiệm sao? Tôi gửi con vào trường học, rồi bây giờ phải nhận con ở nhà xác.”

Đối với những người da mặt dày như thế này, mọi người trong trường cũng hết chỗ nói, cho dù có nói thế nào thì bọn họ cũng không nghe, ngược lại bọn họ chỉ toàn tự suy diễn lung tung.

Mọi người cũng cảm thấy hai người kia quá giả tạo, con gái mình mới qua đời ngày thứ hai, vậy mà lại tốn công làm bảng biểu ngữ rõ to rồi kéo nhau đến trường học làm loạn, tâm tình chắc chắn không dành một chút nào cho đứa con gái mới mất.

Như vậy thì tính cách hướng nội của Trình Hân là có lý do.

Có ba mẹ như vậy, Trình Hân sống vui vẻ được mới là lạ, không chừng nguyên nhân nháy lều nhiều khi đến từ chuyện gia đình.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng không ai nói ra.

Hiện tại nguyên nhân nhảy lầu của Trình Hân còn chưa rõ, bọn họ chưa gì đã lên án trường học, ý đồ rất rõ ràng.

Đường Nhân lạnh lùng nhìn một lúc lâu, sau đó đi lên phía trước.

Ba mẹ Trình Hân còn đang khóc lóc, không ngừng nói con gái bọn họ nhảy lầu ở trong trường, nên trường học phải chịu trách nhiệm.

Đường Nhân chỉ cảm thấy hai người họ quá máu lạnh.

Trường học đâu có nói là không chịu trách nhiệm, nhưng cũng không thể coi tiền là rác, sau khi điều tra rõ nguyên nhân thì sẽ bồi thường một số tiền xứng đáng, nhưng bây giờ náo loạn để làm gì.

Cô cảm thấy Trình Hân rất đáng thương.

Đường Nhân lên tiếng: “Con gái vừa mới mất, vậy mà người làm cha mẹ như cô chú lại chạy đến trường đòi bồi thường, không sợ con gái cô chú buồn sao?”

Cô vừa nói xong, tiếng khóc lóc cũng nhỏ đi rất nhiều.

Thầy giám thị thấy cô, bực bội nói: “Mau quay về lớp, ở đây không phải chuyện của em.”

Đường Nhân không thèm để ý đến ông ta, muốn nói tiếp.

Ba Trình Hân đột nhiên la lên: “Chỗ này không phải chuyện con nít xía vào, liên quan gì tới cháu, quản chuyện của mình cho tốt!”

“Tào lao, ba cháu là hiệu trưởng, nên cháu đương nhiên có quyền.” Đường Nhân lại tiến lên vài bước: “Nếu như cô chú không có bằng chứng, mà cứ tiếp tục làm loạn ở đây, thì đừng trách cháu báo cảnh

sát!”

Cô giờ di động lên.

Trường học sợ nhất là ảnh hưởng đến danh dự, không muốn làm lớn chuyện, hơn nữa cảnh sát đến cũng không thể bắt giữ người ta, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Đường Nhân cũng chỉ muốn hù dọa một chút thôi.

Nghe vậy, sắc mặt ba mẹ Trình Hân trở nên khó coi, tức miệng chửi ầm lên, ngôn ngữ cực kỳ khó nghe.

Đường Nhân không nghe lọt được chữ thô tục nào của hai người bọn họ.

Thầy giám thị kéo cô qua một bên: “Bà trẻ, bà đừng quậy nữa, quay về lớp đi, chuyện ở đây có người lo rồi...”

Lời còn chưa dứt, Đường Nhân đã thấy Lục Trì ở cách đó không xa, vẫy vẫy tay với anh.

Nhưng sắc mặt Lục Trì nhanh chóng biến sắc: “Mau... Mau tránh ra!”

Anh chạy nhanh về phía cô, chưa được vài giây đã chạy tới.

Hôm nay trời nổi gió to, Đường Nhân nghe không rõ lời anh, nghi ngờ hỏi: “Hả?”

Ánh mắt Lục Trì đột nhiên nheo lại, đẩy thầy giám thị qua một bên, rồi nhanh chóng kéo Đường Nhân về phía mình, sau đó xoay người che chắn trước mặt cô.

Thầy giám thị còn chưa nói hết đã bị đẩy sang một bên: “Ai da...”

Đường Nhân phản ứng nhanh quay lại, lập tức thấy tấm bảng biểu ngữ đang bay tới chỗ hai người, cô không kịp suy nghĩ, kéo Lục Trì té lăn trên đất.

Tấm bảng trắng rơi xuống đất rầm một tiếng.

Nó rơi bên cạnh hai người họ, tiếng động cực lớn, cây đình bị lòi ra đâm xuyên qua đồng phục của Đường Nhân.

Chương 54

Editor: Trà Đá.

Không ai ngờ lại phát sinh ra sự việc này.

Thầy giám thị bị đẩy ra một bên bức bối, nhưng sau khi thấy màn nguy hiểm vừa rồi, trong lòng hốt hoảng vội vàng đứng lên chạy tới.

“Hai em không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?”

Trong lòng ông ta bắt đầu hoảng sợ, nếu học sinh bị thương thì lỗi thuộc về ông ta rất lớn.

Đường Nhân cử động, nhin không được nhíu mày: “Hình như cánh tay bị thương rồi.”

Đồng phục mùa hè vốn rất mỏng và nhẹ, cho nên cây đinh mới đâm xuyên vào bên trong da thịt.

Sắc mặt Lục Trì trở nên khó coi, anh cẩn thận đỡ lấy cô: “Đừng... Đừng cử động.”

Thầy giám thị cũng không biết làm thế nào: “Nhanh tới phòng y tế kêu bác sĩ lại đây.”

Đường Nhân cười với anh: “Không nặng đâu mà, đợi tí nữa bác sĩ đến băng bó một chút là xong.”

Lục Trì mím môi, nhỏ giọng nói với cô: “Cẩn thận.” Rồi sau đó chạy

thẳng đến phía phòng y tế, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Thầy giám thị bắt đầu giáo huấn: “Đã bảo ở đây không có việc của em, rồi bây giờ em thấy hậu quả chưa, cái này là rảnh rồi đi kiếm chuyện phải không.”

Đường Nhân ngồi bệt xuống đất không nhúc nhích, nói: “Chỉ là em bất bình quá thôi mà thầy, vớ lại người ta kéo tới đây từ lúc sớm rồi, chẳng lẽ trường học không bồi thường ạ?”

Sắc mặt thầy giám thị cũng khó coi hơn.

“Học sinh nháy lều trong trường học, đương nhiên trường học có một phần trách nhiệm, nhưng mà phải xem xét là sự việc này lớn đến đâu, bồi thường thì bắt buộc phải bồi thường rồi, hơn nữa em xem hai người bạn họ kia, nếu không bồi thường thì liệu có chịu để yên không, ồn ào lại ảnh hưởng đến các học sinh khác.”

Nói ra cũng không dễ nghe, ảnh hưởng danh dự.

Đường Nhân duỗi tay hất tấm bảng ra, không cẩn thận động phải chỗ bị thương, đau đến mức bất động, phải hít sâu vài cái.

Thầy giám thị thấy cô như vậy cũng không nở mắng cô nữa: “Ở yên đó, đợi tí nữa bác sĩ đến, thầy đi báo cáo với hiệu trưởng Đường.”

Chưa được vài phút, bác sĩ trong trường bị Lục Trì dắt tay tới, thiếu chút nữa không theo kịp bước chân của anh, lão đảo.

Vừa dừng lại, bác sĩ bắt đầu châm chọc: “Ai da, nếu chân cẳng tôi mà không tốt thì hôm nay chắc bị em kéo lê trên đường rồi.”

Gương mặt Lục Trì lạnh lùng, không chút biểu cảm.

Đường Nhân nhìn thấy bật cười, không khí âm u cũng giảm đi không ít.

Mặc dù cây đinh đâm vào cánh tay, không tính nông sâu, nhưng lúc rút cây đinh ra còn có thể thấy vết rỉ sét loang lổ, còn có chút máu.

Sắc mặt Lục Trì càng tối sầm.

Bác sĩ vừa băng bó vừa dặn dò: “Không nghiêm trọng, may là không sâu lắm, băng bó lại là tốt rồi, nhưng để cẩn thận hơn thì lát nữa đi bệnh viện tiêm phòng uốn ván, tránh bị nhiễm trùng.”

Đường Vuơ Vi cũng chạy lại, cực kỳ phẫn nộ, ông không sợ bồi thường, không sợ náo loạn, nhưng không có nghĩa là bọn họ được quyền làm con gái bảo bối của ông bị thương.

“Ban đầu còn nể mặt một chút, bây giờ thì đừng hòng đòi lợi ích, con gái của hai người là con người, chẳng lẽ con gái tôi không phải con người hả?”

Đường Nhân giơ tay kéo kéo tay ông, thấp giọng nói: “Ba, chú ý hình tượng hiệu trưởng.”

Hiệu trưởng Đường trợn mắt: “Con ra nông nổi như vậy còn lo lắng hình tượng hiệu trưởng gì hả!”

Thầy giám thị cũng cảm thấy bản thân đã biết được chút bí mật nào đó.

Những nhân viên đứng đó sững sờ bắt đầu hoàn hồn, vội vàng nói bảo vệ khống chế ba mẹ Trình Hân: “Dẫn hai người họ đến phòng an ninh đi, quá lắm rồi! Ngang nhiên làm người khác bị thương!”

Tấm bảng ngữ lớn như thế, nếu mà rớt trúng đầu thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi, hai người đều là những mầm non xuất sắc của trường, nếu gặp chuyện không may thì làm sao.

Ba mẹ Trình Hân bị bảo vệ cưỡng ép, hùng hù hống hổ hổ.

Đường Vu Vi lái xe tới, muốn đưa con gái tới bệnh viện, cũng may bệnh viện gần trường học, không xa, lái xe vài phút là tới.

Chờ sau khi Đường Nhân lên xe, Đường Vu Vi phát hiện bên trong xe còn có thêm một người nữa.

Hay thật, Lục Trì ngồi bên cạnh con gái ông, không nói tiếng nào.

Ông háng giọng nói: “Bạn học Lục, bây giờ đang là giờ lên lớp đó.”

Lục Trì mắt nhìn Đường Nhân, trả lời không chút sợ hãi: “Cậu ấy bị... Bị thương vì... Vì em ạ.”

Lời còn chưa dứt, Đường Vu Vi lập tức biết chuyện gì xảy ra, trừng mắt nhìn con gái mình, trong lòng thầm thở dài, thật sự là nuôi lớn cùi chỏ cũng dễ ra ngoài.

Nếu không phải do thành tích anh rất tốt, con người cùng không tệ, thì đã sớm bị ông đuổi xuống xe rồi.

Đường Nhân lên tiếng nhắc nhở: “Ba à, ba còn chưa đi nữa sao, con gái ba sắp chết đến nơi rồi đây này.”

Đường Vu Vi trừng cô: “Ăn nói bậy bạ.”

Bãi đậu xe ở ngoài trường, vừa đi ra ngoài chính là đường lớn, ông

nổ máy xe, đi thẳng về phía bệnh viện.

Mãi đến giờ tự học buổi tối mới thấy Đường Nhân và Lục Trì về lớp.

Trong trường học rất khó giữ bí mật, chuyện Đường Nhân bị thương chưa gì đã loan ra khắp toàn trường, cả lớp đặc biệt và lớp 14 cũng biết hết rồi.

Trước đây Lộc Dã rất tùy tiện, lần đầu tức giận nói: “Quá quắt thật mà, ban đầu còn tưởng chỉ là ồn ào đòi tiền, ai dè lại còn làm người khác bị thương, ai không biết còn tưởng trường học bức chết con gái bọn họ.”

“Người làm cha mẹ mà còn dám xuống tay với học sinh đáng tuổi con mình, Đường Nhân hôm nay xui quá, nghỉ ngơi vài ngày đi.”
Đường Minh phụ họa.

“Gặp tởm là thẳng tay đuổi bọn họ ra ngoài, có ba mẹ như vậy thật sự rất thất vọng.”

Bọn họ cũng không ngờ Đường Nhân mới ra ngoài có một chuyến lại gặp chuyện như vậy, mặc dù không nghiêm trọng nhưng cũng là bị thương.

Vào lúc giải lao giữa những tiết tự học buổi tối, lớp 14 kéo nhau đến, còn mang rất nhiều thức ăn cô thích lên thăm hỏi cô.

Tô Khả Tây đau lòng nói: “Phải xen vào việc của người khác rồi bị thương tích như vậy mới vừa lòng đúng không? Lần sau còn vậy nữa thì tởm mặc kệ cậu đó.”

Đường Nhân trừng mắt: “Cậu có quyền lên thăm, không có quyền chỉ trích.”

Tô Khả Tây xì một tiếng khinh miệt: “Đừng có hòng nhờ vả gì tớ đấy.”

“Tớ chỉ bị thương ở cánh tay, chứ không có gãy tay, làm lố quá má.”
Đường Nhân nhin không được, nói: “Cậu mau về lớp ôn bài đi.”

Tô Khả Tây bị cô nói nên cũng bất đắc dĩ về lớp.

Còn về chuyện Trình Hân nhảy lầu, Đường Nhân cũng không xen vào nữa, chỉ nghe Đường Vu Vi nói thiếu chút nữa là phải ra tòa rồi.

Sự việc rất nghiêm trọng, cho nên nguyên nhân Trình Hân nhảy lầu cũng mau chóng được điều tra ra.

Bạn học ngồi cùng bàn Trình Hân phát hiện có một phong thư trong cặp sách của Trình Hân, trong thư có viết là cô ta đã quá chán nản với cuộc sống rồi, kể cả thành tích hai năm qua cũng không khá lên được.

Mà nguyên nhân lớn nhất khiến cô ta nhảy lầu chính là gia đình.

Ba mẹ ly hôn, mẹ của cô ta chỉ lo kiếm chồng khác, không quan tâm đến cô ta, trong nhà thì khó khăn, cô ta chỉ có một chút tiền lẻ, tháng trước mẹ cô ta lại quên đưa tiền sinh hoạt cho cô ta, cuối cùng phải nhờ bạn cùng phòng tiếp tế mới sống sót được.

Dựa theo những gì bạn cùng phòng với Trình Hân nói, thì đã nghe cậu ta thầm khóc nhiều lần lúc nửa đêm trong nhà vệ sinh.

Với một học sinh sắp thi đại học thì sao có thể chịu đựng nổi, thần kinh vốn yếu, bị đả kích vì nhiều nguyên nhân nên cuối cùng lựa chọn nhảy lầu.

Ba mẹ Trình Hân vì lợi ích của bản thân nên mới kéo đến trước cổng trường làm náo loạn, thật không ngờ trường học định ra tòa giải quyết.

Thật sự mà nói, nếu như ra tòa thì bọn họ chẳng được lợi lộc gì.

Trường học đương nhiên là có trách nhiệm, chỉ cần bồi thường một số tiền tương xứng. Chưa đến một ngày, hai người bọn họ cầm tiền xong cũng không thấy xuất hiện trước cổng trường nữa.

Đường nhiên, hiệu trưởng Đường cũng không chịu để yên chuyện này, con gái bảo bố ông không nở la mắng, vậy mà bọn họ lại khiến con bé bị thương.

Chuyện này sao có thể bỏ qua được.

Đường Nhân bị thương cánh tay phải, cho nên cũng không thể viết bài được.

Trên thực tế thì có thể, nhưng Lục Trì lại không đồng ý, thái độ anh lạnh lùng, cũng không nói chuyện, chỉ là mỗi lần Đường Nhân muốn động bút, là bị anh tịch thu cây bút.

Hai người lại một lần nữa ngồi cùng một bàn vào giờ tự học tối hôm đó, chủ nhiệm lớp Chu Thành cũng không quản, trong lúc thầy giám thị đến xem Đường Nhân, không biết Lục Trì nói gì đó, rồi cuối cùng hai người lại ngồi chung một bàn.

Khi đó Đường Nhân cũng rất vui sướng, ngồi cùng bàn mới bồi dưỡng tình cảm được chứ.

Nhưng ngày hôm sau vào tiết vật lý, cô mơ màng vài phút, vào lúc

muốn động bút, thì cây bút trong tay chớp mắt đã biến mất.

Đường Nhân lại lấy ra một cây bút khác, còn chưa kịp làm gì, thì cây bút cũng mất tích luôn.

Cô quay đầu lại, Lục Trì đang cầm cây bút của cô.

Đường Nhân bất mãn: “Lục Trì, cậu đừng như vậy nữa được không hả.”

Sắc mặt Lục Trì không chút biểu cảm, không biết mình đã làm sai ở đâu.

Anh nghiêng đầu, chống lại hai con mắt đang trợn tròn của cô, tiện tay vén vén tóc mái đang che trước mắt cô: “Cậu bị... Bị thương mà.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày được thay bằng chất giọng mềm mại, khiến người ta say mê.

Đường Nhân bĩu môi: “Tớ bị thương thôi mà, có bị gãy tay đâu, sao mọi người cứ coi tớ như động vật quý hiếm vậy nhỉ.”

Lộc Dã ngồi phía trước nghe thấy, trong lòng chế giễu: Chỉ có một mình Lục Trì mới coi cậu ấy như động vật quý hiếm thôi.

Thời gian trôi qua, Lục Trì chăm sóc Đường Nhân cực kỳ cẩn thận, mặc dù ngưng ngưng nhưng cái gì cũng muốn quản.

Chỉ còn thiếu đi theo cô vào nhà vệ sinh thôi.

Đối mặt với sự lên án của Đường Nhân, Lục Trì coi như gió thoảng bên tai, cho dù cô có nói như thế nào, có trêu chọc như thế nào, thì anh cũng mặc kệ.

Dần dà mấy ngày sau, trong hộp viết của Đường Nhân cũng không còn cây bút nào nữa, chỉ còn lại cục gôm.

Ngược lại ngày nào cô cũng trôi qua rất ngọt ngào.

Nhưng ngày lành thì không được bao lâu, vào tiết hóa đột nhiên giáo viên muốn cả lớp nộp lại bài kiểm tra và vở ghi chép để kiểm tra.

Đường Nhân sai rất ít, cái này cũng không sao, nhưng vở ghi chép thì không thể nộp được.

Chờ đến tiết sau, sau khi điểm danh thì cô phát hiện ra mình cũng được trả lại vở ghi chép.

Cô không hiểu, lật từ đầu đến cuối, rồi đưa mắt nhìn sang Lục Trì: “Cậu làm lúc nào vậy? Cả hai cuốn luôn á?”

Vở ghi chép môn hóa nhất định rất nhiều, giáo viên muốn kiểm tra đề mục.

Lục Trì nhẹ nhàng mím môi: “Cậu bị... Bị thương mà.”

Đường Nhân nhin không được ôm trán.

Bây giờ đã qua nửa tháng, vết thương trên cánh tay đã sớm liền sẹo, cũng hết đau, nhưng Lục Trì lại không cho cô động vào bất cứ việc gì.

Cô cực kỳ ấm lòng, nhin không được trêu anh: “Vết thương của tớ hết đau rồi, cậu đừng có cẩn thận như vậy nữa, tớ viết bài được rồi, cậu làm vậy khiến tớ đau lòng lắm đó, không có thì khỏi nộp thôi.”

Lục Trì đột nhiên đỏ mặt, nhìn qua trông rất ngon miệng.

Đường Nhân thở dài, mong ước ngày tốt nghiệp đến mau mau, để cô có thể làm gì thì làm.

Vết sẹo trên tay nhìn không đẹp mắt, hơn nữa bởi vì mùa hè mặc đồng phục ngắn tay nên bị lộ ra, càng khó nhìn hơn.

Đường Nhân ở trên lớp cũng không có chuyện gì làm nên bắt đầu nghịch vết sẹo, cô cũng không sợ xấu, cạy cạy vết sẹo.

Mỗi lần như vậy, Lục Trì lập tức ngăn cản, không cho cô chạm vào, cuối cùng cũng dời sự chú ý của cô đi chỗ khác.

Thật sự là giống y chang bà quản gia, Đường Nhân có nói như thế nào cũng đều vô dụng.

Thời gian thoáng một cái đã đến kỳ thi thử lần ba.

Nháy mắt một cái đã đến đầu tháng năm, phần lớn học sinh vẫn tiếp tục vui đầu ôn tập, sau khi kỳ thi thử kết thúc, có người cười, người khóc, đủ loại tâm tình tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Tối hôm đó cũng không căng thẳng nhiều, chủ yếu là tự học.

Chu Thành đã sớm đoán trước được tình hình, nên đến tiết cuối cùng ông ta dùng để trò chuyện với học sinh của mình.

Kỳ thật cũng muốn học trò của mình thả lỏng hơn một chút.

Còn chưa đến một tháng nữa là đến kỳ thi đại học, không được phép phạm sai lầm, cho nên trách nhiệm của giáo viên chủ nhiệm cũng rất lớn.

Vết sẹo trên cánh tay Đường Nhân cũng đã mờ dần, làn da khôi phục lại vẻ trắng sáng như trước.

Chủ nhiệm lớp Chu Thành ở phía trên bục giảng làm bác sĩ tâm lý, phía dưới cuối lớp Đường Nhân và Lục Trì đang làm việc riêng.

Đường Nhân viết lên giấy hai chữ, đẩy tới trước mặt anh, hỏi: “Chữ này đọc thế nào?”

Ánh mắt Lục Trì nhìn xuống, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Đường Nhân bắt đầu thúc giục: “Nói mau, nói mau!”

Cô ranh mãnh nhìn anh cười, Lục Trì nhịn không được trừng cô, bởi vì anh không đeo kính, nên ánh mắt của anh rất mãnh liệt, nhìn cực kỳ thu hút.

“Không được phép quyền rũ tứ, phạm quy.”

“...” Lục Trì cảm thấy cô bị hoang tưởng quá rồi.

Đường Nhân tiếp tục đưa ra thêm điều kiện: “Nói mau, không được phép nói lắp.”

Mặc dù anh nói lắp nghe cũng dễ thương, nhưng về lâu về dài thì không hay ho gì.

Ánh sáng từ ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, sắc mặt ửng đỏ của anh có chút lung linh.

Đường Nhân lén lút đưa ngón tay chọc chọc lồng ngực anh, chỉ cách một lớp áo sơ mi mỏng manh, có chút cứng rắn, sờ vào rất sướng

tay.

Trái tim anh trở nên khẩn trương, hô hấp dần dần gấp gáp, anh hơi xoay mặt đi, giọng lí nhí: “Sweetheart.”

Hoàn toàn không bị nói lắp.

Chương 55

Editor: Trà Đá.

Đã có kết quả thi thử lần ba.

Bài kiểm tra được phát ra vào tiết tự học buổi tối, không khí trong lớp không tốt lắm, bởi vì có không ít người có thành tích không được như ý.

Lộc Dã thở dài rất nhiều lần.

“Lúc so đáp án, tớ chắc chắn là mình đúng, còn chửi mấy đứa chọn đáp án khác tớ nữa chứ, ai dè trong lớp chỉ có mình tớ sai câu đó.”

Lời than thở của anh ta khiến mọi người xung quanh bất cười: “Ai bảo đi so đáp án với Lục Trì làm chi.”

Lộc Dã nghiêng đầu: “Sau này không tin tưởng bản thân nữa.”

Lục Trì bị mọi người trêu chọc cũng không nói gì, chỉ ngồi im lặng lật xem bài thi, thỉnh thoảng ánh mắt lại liếc sang người đang ngủ bên cạnh.

Đường Minh mới từ bên ngoài về, nhỏ giọng nói: “Tớ vừa mới thấy Triệu Như Băng khóc ở bên kia.”

Lần này chủ nhiệm lớp thông báo thành tích trong lớp của Triệu Như Băng bị tuột xuống hai hạng, vậy thì trong toàn tỉnh chắc phải tuột cả chục hạng rồi.

Thời gian qua cô ta luôn luôn cao ngạo, sau khi ở văn phòng chủ nhiệm về thì biểu cảm cực kỳ khó coi.

Lộc Dã nói: “Bị sốc thôi, trước kỳ thi đại học điều chỉnh tâm trạng lại một chút là được.”

Triệu Như Băng đương nhiên là nắm vững căn bản, lần này nhất định là chuyện ngoài ý muốn, thật sự không thể phủ nhận được tâm lý cũng rất quan trọng.

Lộc Dã lại hăng hái nói: “Tớ kể chuyện cười cho các cậu nghe nhé. Có một người đăng lên weibo từ “Ăn”, sau đó tớ nhấn vào các bình luận phía dưới, các cậu chắc chắn sẽ không đoán ra được người ta bình luận gì đâu.”

Mọi người im lặng như tờ.

Lộc Dã đập bàn: “Sao không ai phản ứng lại hết vậy?”

Đường Minh nói: “Cậu nói là không ai trong bọn tớ đoán ra được thì phản ứng kiểu gì? Vậy cuối cùng đáp án là gì?”

Lộc Dã thờ dãi, một lát sau mới mở miệng: “Có hai bình luận được lên top, một cái là ăn người mà mình ghét nhất, còn một cái là ăn sh*t nhớ rắc muối.”

Nói xong, anh ta không nhịn được cười to, cười một lát xong đập bàn, tiếng cười thu hút ánh mắt của mọi người trong lớp.

Đường Nhân bị đánh thức bởi tiếng cười của Lộc Dã, nhìn bộ dáng điên loạn của anh ta, mắng: “Bị điên hả?”

Lộc Dã cười: “Ha ha ha không ai thấy mắc cười hả, ha ha, á á.”

Chỉ nghe thấy tiếng ‘Răng rắc’.

Miệng Lộc Dã không đóng lại được, cười rớt hàm rồi.

“Mau tới phòng y tế.” Đường Minh đẩy anh ta, “Cười cho cố vào, bây giờ thì hay rồi.”

Đường Nhân duỗi tay: “Cần tở chinh hàm lại cho không?”

Lộc Dã lắc đầu, vội vàng kéo Đường Minh chạy về phía phòng y tế.

Thật sự ám ảnh mà, chưa từng thấy ai không ngậm được mồm.

Sau khi biết được kết quả thi thử lần ba, thì tất cả học sinh tập trung học tập trở lại.

Mỗi ngày lên lớp đều xem đồng hồ, mong chờ giờ tan học, cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, vậy mà thời gian cứ lặng lẽ trôi đến tháng sáu.

Chu Thành cầm giấy báo thi vào phòng học.

“Bây giờ thầy phát giấy báo thi, các em không được làm mất, nếu sợ làm mất thì có thể đưa thầy giữ, ngày mai trước khi về ghé qua lấy. Ở nhà nghỉ ba ngày cũng không được thả lỏng quá, cũng không nên căng thẳng. Không nhất thiết phải dành lấy thủ khoa, chỉ cần cố gắng thể hiện những gì đã học thôi.”

Dù sao cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp một kỳ, ông ta cũng có chút bùi ngùi.

Lớp của ông ta tập hợp những học sinh khá giỏi, cũng có một hai học sinh học thi lại, nhưng những học sinh khác đều là lần đầu, nói không căng thẳng thì không đúng.

Tâm lý căng thẳng thường dẫn đến việc làm bài không tốt, thành tích suy giảm, cho nên không đậu được vào trường đại học mình mơ ước thì đó là điều đáng tiếc.

Chu Thành bắt đầu phát giấy báo dự thi.

Lần thi đại học – cao đẳng này được tổ chức thi ở các trường tiểu học và sơ trung, cũng có vài trường cao trung, bởi vì trường tư nhân Gia Thủy chỉ mới thành lập không lâu, lại là trường tư nhân, cho nên không được chọn làm nơi tổ chức cuộc thi.

Lục Trì xem giấy báo dự thi, ở Nhất Trung.

Nhìn thấy tên ngôi trường anh đã từng học qua khiến anh có một chút ngây ngời, trầm mặc một lúc lâu.

“Hai chúng ta thi chung một trường nè.”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Đường Nhân, mái tóc cô phớt nhẹ qua cổ anh, ngưa ngưa.

Hai tai Lục Trì đỏ lên, anh né ra một chút, nhỏ giọng nói: “Đang trong lớp học đó.”

Đường Nhân không thèm quan tâm, dù sao bọn họ cũng đã hôn nhau trước mặt toàn trường rồi cơ mà.

Trong giấy báo dự thi của hai người chính xác đều ở Nhất Trung, may mắn quá rồi.

Thấy tâm tình anh không đổi, Đường Nhân nhõng nhẽo: “Dạy tớ môn lý đi.”

Lục Trì nghe cô nói như vậy cũng hết cách, mỗi lần như vậy đều khiến tim anh đập nhanh hơn, Đường Nhân muốn anh mở miệng cũng chỉ còn dùng cách này thôi.

Anh xoay đầu: “Chỗ nào?”

Hai tháng trôi qua, tật nói lắp của Lục Trì cũng chuyển biến tốt hơn, chỉ là tốc độ nói hơi chậm, ngay cả giáo viên cũng có chút giật mình.

Nhưng cái giọng điệu chầm chầm rơi vào trong tai Đường Nhân nghe giống như giai điệu âm nhạc thời Trung cổ, mang theo chút mê hoặc.

Đường Nhân tiện tay mở tập đề, chỉ chỉ.

Cô thích nhất nghe Lục Trì giảng đề, vừa nghiêm túc lại đáng yêu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.

Vào tiết tự học cuối cùng, Chu Thành đến lớp học.

Ba ngày sau thi rồi, trên thực tế thì không học sinh nào còn tâm tư học tập nữa, không có gì ngoài việc lật qua lật lại vở ghi chép.

Chu Thành gõ gõ bàn: “Ngày mai nghỉ ba ngày rồi, tối nay các em thả lỏng đi, bây giờ cả lớp muốn nghe nhạc hay xem phim?”

Căng thẳng quá mức cũng không tốt, ông ta biết ép buộc cũng không tốt, như vậy chỉ khiến hậu quả xấu đi thôi.

Học sinh trong lớp đang ù xìu lập tức ngẩng đầu: “Xem phim! Xem phim!”

Bình thường máy chiếu trong lớp cũng không được sử dụng thường xuyên, lần này sắp rời khỏi trường học rồi, cuối cùng cũng có thể dùng tới rồi.

Chu Thành gật đầu: “Thầy đã chuẩn bị rất nhiều phim, các em muốn xem phim nào.”

Chu Thành đã có sự chuẩn bị từ trước, không lâu sau phía trên đã hiện lên tiêu đề của vài bộ phim, đều là những bộ phim điện ảnh kinh điển.

Lộc Dã nhin không được, nói: “Mấy phim này bọn em xem hết rồi! Phim khác đi thầy ơi! Phim kinh dị ạ!”

Lộc Dã vừa nói xong, các nam sinh xung quanh cũng bắt đầu phụ họa: “Đúng đúng, cũng sắp thi rồi, xem phim kinh dị cho đã thầy ơi!”

Chu Thành nghiêm túc nói: “Thầy không có phim kinh dị.”

Lộc Dã kêu lên: “Tìm thử đi thầy, bọn em cũng sắp rời khỏi trường rồi, chẳng lẽ thầy không đáp ứng được nguyện vọng của cả lớp sao thầy?”

Lớp đặc biệt có rất ít nữ sinh, nên ý kiến đều bị vùi dập giữa rừng nam sinh ồn ào kia.

Thật ra các nữ sinh cũng muốn xem phim kinh dị cùng với cả lớp, cảm giác chắc chắn sẽ rất khác lạ, xem một mình sẽ rất sợ, nhưng bên cạnh đều là các bạn học thì sẽ không sợ nữa.

Chu Thành không đồng ý.

Có tiếng gõ cửa vang lên: “Thầy Chu, thầy giám thị có việc tìm thầy ạ.”

“Thầy biết rồi, cảm ơn em.” Chu Thành lại chuyển hướng về phía lớp học, “Các em ở lớp chờ thầy về rồi nói sau.”

Nói xong, Chu Thành rời khỏi phòng học.

Lộc Dã trực tiếp chạy lên bục giảng, ho khan vài tiếng: “Các bạn học, thời gian bung lụa đã đến, tất cả mọi người đều muốn xem phim kinh dị đúng không? Nếu nhiều người giơ tay thì để tớ tìm thử.”

Rất nhiều người đồng loạt giơ tay.

Lộc Dã cũng không đếm, nhìn sơ qua đã thấy hơn nửa lớp giơ tay, anh ta nhanh chóng tìm kiếm, cuối cùng tìm được một bộ phim điện ảnh, nói về những sự kiện quái dị xảy ra trong trường học.

Tuy nói phim kinh dị điện ảnh Trung Quốc chốt lại đều do con người gây ra hoặc do bị mắc bệnh tâm thần, nhưng cái chính là xem không đáng sợ, xem những bộ phim quá đáng sợ đôi khi cũng ảnh hưởng đến tâm lý, không nên không nên.

Lộc Dã ngẩng đầu chỉ huy: “Tắt hết đèn, tớ bắt đầu mở, mọi người chuẩn bị sẵn sàng hết chưa. Lâu lâu nhớ kiểm tra người ngồi bên cạnh coi phải bạn cùng bàn mình hay không nhé.”

Giọng nói u ám cộng điệu bộ gian manh khiến vài người có chút sợ hãi, hàng nữ sinh ngồi dãy đầu lấy sách đánh anh ta: “Nói tào lao.”

Lộc Dã cười hì hì, bấm bắt đầu, sau đó nhanh chóng chạy về chỗ

mình.

Để tiện xem phim điện ảnh, các bàn học được dờ sát gần nhau, xung quanh tối đen, chỉ có ánh sáng phát ra từ bộ phim.

Âm thanh quỹ dị tràn ra khắp phòng học.

Đường Nhân và Lục Trì ngồi ở bàn cuối, từ đầu đến cuối đều im lặng không lên tiếng.

Mãi cho đến khi mọi người dần dần tập trung vào bộ phim, Đường Nhân mới chuyển hướng sang Lục Trì, dù sao xem phim kinh dị sao thú vị bằng nói chuyện yêu đương.

Cô nhìn anh chăm chăm, không lên tiếng.

Ánh mắt cô sáng rực, khiến người ta tránh né cũng không được, Lục Trì bất đắc dĩ quay đầu: “Gì vậy?”

“Ngắm cậu, sắc đẹp thay cơm. Vừa đúng lúc tớ đang đói.”

“...”

Lục Trì lấy từ học bàn ra một túi khoai tây chiên, cái này là do Đường Nhân nhét vào từ lúc sáng, anh không có động qua.

Đường Nhân nhận lấy, sau đó cô lấy một cây kẹo từ trong túi áo, nhẹ nhàng lột vỏ, đưa đến trước mặt anh: “A nào.”

Vị chanh thoang thoảng nơi chóp mũi.

Lục Trì không cử động, một lúc sau cuối cùng cũng mở miệng ngậm lấy cây kẹo, vô tình môi anh đụng phải đầu ngón tay cô, hai người

đều bị giật mình một chút.

Mấy giây sau, Đường Nhân hoàn hồn kéo cổ áo anh về phía cô, khiến cơ thể anh nghiêng về phía cô.

Lục Trì bị bất ngờ không kịp phản ứng, cả người có chút nghiêng về phía cô, thiếu chút nữa đụng vào cô: “Sao vậy?”

Khuôn mặt hai người gần sát nhau, ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ cũng có thể chiếu lên mặt từng người, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau.

Đường Nhân nắm tay anh, cười một cái.

Lục Trì bị cô nắm tay có chút ngỡ ngàng, nhưng trong lòng lại rất căng thẳng, nhất là đôi môi xinh đẹp của cô ở gần ngay trước mắt, anh động động, đẩy cô ra.

Đường Nhân nhanh chóng túm lấy anh, đột nhiên tiến gần tới trước, nhẹ nhàng hôn lên gò má anh một cái.

Cánh môi non mềm ướt át, khoái cảm mê dại nhẹ nhàng lan truyền từ gò má ra toàn thân, chóp mũi anh đều là mùi thơm từ cơ thể cô, thơm thơm dễ ngửi.

Lục Trì xoay người chống hai tay bên người cô, khóa cô lại trên ghế, trong mắt anh tràn ngập gương mặt sáng trong như trăng của cô.

Đường Nhân ghé sát bên tai anh, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Lỗ tai Lục Trì hơi ngứa, ánh mắt anh lại rơi trên bờ môi cô một lần nữa, trong bóng đêm anh nhẹ nhàng liếm môi mình.

Đúng lúc này, Lộc Dã đột nhiên kêu lên: “Á! Tớ vừa thấy cái gì vậy?”

Cũng may anh ta biết rõ chừng mực, giọng nói không to lắm.

Lục Trì bưng tỉnh, lập tức ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đường Nhân liếc xéo Lộc Dã một cái: “Muốn chết đúng không?”

Lộc Dã cười ha ha: “Tớ đâu có cố ý, ai bảo các cậu trắng trợn quá làm chi, á tớ sai rồi, đừng đánh tớ mà! Đường Nhân, vậy mà cậu cũng ra tay đánh tớ cho được hả!”

Lộc Dã xoa xoa đầu ai ui vài tiếng, cái đánh này cũng quá ác, quả nhiên là không thể chọc giận con gái, chỉ là vô tình nhìn thấy cảnh bọn họ suýt hôn môi thôi mà.

Trong phòng học tối thui, thật ra cũng không thể nhìn thấy rõ, nhưng ai bảo hai người họ ngồi gần cửa sổ làm gì, ánh sáng yếu ớt ở bên ngoài chiếu vào cũng có thể thấy chứ bộ.

“Thôi thôi không dám quay đầu lại nữa đâu.” Lộc Dã vội vàng nói, sau đó quay đầu tiếp tục xem phim.

Mặc dù Lục Trì biết Lộc Dã hiểu rõ chuyện giữa hai người bọn họ, nhưng bị người ta bắt quả tang cũng không thoải mái gì.

Đường Nhân thì lại cảm thấy bình thường, nhưng da mặt Lục Trì quá mỏng, sau đó cô có nói gì anh cũng không phản ứng lại nữa.

Cô oán hận lấy bút đâm lưng Lộc Dã vài cái, sau đó dắt Lục Trì rời khỏi phòng học.

Cũng may thầy chủ nhiệm không có ở đây, học sinh trong lớp thì đang đắm chìm trong bộ phim kinh dị, hoàn toàn không chú ý đến chuyện hai người rời đi.

Bọn họ trực tiếp đi đến chỗ cầu thang trong góc.

Hiện tại tất cả học sinh đều đang ở trong lớp tự học, hơn nữa hoặc là xem phim nghe nhạc hoặc là tán gẫu, không có ai muốn ra khỏi lớp.

Lớp của bọn họ ở tầng cao nhất, lại ở nơi hẻo lánh nhất, trừ lớp đặc biệt và văn phòng giáo viên ở tầng bên kia thì cũng không có ai đi về phía này.

Đèn cầu thang có chút trục trặc, phải hét thật lớn mới sáng (đèn này bật sáng dựa vào âm thanh), Đường Nhân và Lục Trì đi xuống mấy bậc cầu thang mà đèn vẫn không sáng, không gian tối đen như mực.

Chỉ có ánh sáng mờ mờ ở bên ngoài hắt vào nhưng cũng không thể chiếu sáng tới chỗ này.

Đường Nhân đột nhiên mở miệng: “Nghỉ ba ngày không được thấy cậu.”

Lục Trì: “...” Nghỉ ba ngày cũng đâu quá dài.

Đường Nhân còn nói: “Cậu nhớ lời cậu nói đó, sau khi thi đại học xong thì phải chấp nhận tớ, đừng có quên.”

“Ừ.” Lục Trì cúi đầu trả lời, anh đương nhiên sẽ không quên.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh, liếc mắt nhìn thấy hành lang chỗ lớp đặc biệt đen như mực, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh vừa phát sinh trong phòng học.

Tim anh đột nhiên đập nhanh hơn.

Anh đưa tay ra nắm lấy cổ tay Đường Nhân, cổ tay cô vừa trơn vừa mịn, sờ vào vô cùng thích.

“Ha ha.” Đường Nhân còn đang thềm vui mừng, đột nhiên bị anh kéo qua một bên, lưng cô bị ép dựa sát vào tường.

Không gian tối đen mơ hồ, cô chỉ có thể thấy bóng dáng lơ mơ ở trước mặt cô, phải ngước đầu lên mới thấy được cái cằm hoàn mỹ kia, cực kỳ gợi cảm.

Hai người cùng đứng trên một bậc thang, Lục Trì cúi đầu, nhìn cô từ trên cao xuống.

Lục Trì yên lặng mím môi, không biết nên nói gì.

Đường Nhân đột nhiên ho nhẹ vài tiếng, nói: “Đột nhiên bị áp sát tường như vậy, khiến tớ có chút căng thẳng.”

Lời còn chưa dứt, cơ thể của đối phương đột nhiên trầm xuống, bàn tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, rồi sau đó cô thấy gương mặt anh hạ xuống.

Đường Nhân cảm nhận được đôi môi thơm ngát vị chanh của anh đang áp lên môi mình, cô chậm rãi để vị chanh từ từ lan tỏa khắp khoang miệng.

Bên cạnh là phòng học, bên trong truyền ra tiếng thét chói tai của các bạn học, vang vọng giữa cầu thang.

Đường Nhân vui mình ở trong lòng anh, mặc cho anh tùy ý hôn cô,

hương vị quen thuộc lại xa lạ, quyến luyến nhau trong bóng đêm.

Chương 56

Editor: Trà Đá.

Trước kỳ thi mấy ngày, trời mưa tầm tã khiến thời tiết cực kỳ âm mát. Nhưng đến ngày thi thời tiết lại trở lại bình thường, vừa nóng vừa bức bối khiến người ta khó chịu không thôi.

Cũng may trong nhà Đường Nhân có xe nên cô không cần phải chịu đựng cái nóng ở bên ngoài.

Sáng sớm Tường Thu Hoan đã chuẩn bị một bữa ăn sáng thịnh soạn, bà đứng ngồi không yên bên cạnh bàn ăn.

Con gái bảo bối của bà sắp ra chiến trường, mấy kỳ thi lúc xưa chỉ là trò trẻ con, kỳ thi đại học mới là quan trọng nhất, mặc dù bà rất tin tưởng con gái bà.

Các trường học đã nghỉ, cho nên Đường Vu Vi cũng ở nhà. Ông từ trên lầu đi xuống vỗ vỗ vai con gái: “Thi tốt.”

Đường Nhân cười rạng rỡ: “Ba lo lắng cho con sao?”

Dì Tôn bưng đĩa thức ăn ra, cười nói: “Ngày xưa trước khi đi thi thì phải ăn bánh quẩy cùng trứng gà, Nhân Nhân mau ăn lấy may.”

Đường Nhân không đành lòng nói cho dì Tôn biết bây giờ tổng điểm mỗi môn là 100 điểm, nhưng dù sao thì sự quan tâm của dì Tôn cũng khiến lòng cô ấm áp.

Cô gật gật đầu nói: “Con ăn, ăn hết. Cảm ơn dì Tôn.”

Trên bàn ăn không có tiếng nói chuyện, ai cũng sợ phải nói sai điều gì đó cho nên cực kỳ cẩn thận.

Đường Nhân thở dài: “Ba mẹ lo lắng quá rồi đó.”

Tường Thu Hoan trừng cô: “Sợ ảnh hưởng đến con thôi, tí nữa mẹ đưa con tới trường thi.”

“Dạ dạ dạ, nghe lời mẹ hết.” Đường Nhân đầu hàng.

Từ nhà cô đến Nhất Trung đi xe khoảng mười phút là tới, bình thường Đường Nhân toàn trực tiếp đi qua, nhưng hôm nay trời nóng như vậy, cô cũng không muốn bưng bình.

Thoải mái được chừng nào hay chừng đó.

Lúc ra đến cửa, Đường Vu Vi bắt đầu căng thẳng không thôi: “Giấy báo thi, thẻ học sinh, bút chì bút máy tẩy có đầy đủ chưa, lúc tô đáp án phải kiểm tra cẩn thận.”

Ông là hiệu trưởng, đương nhiên cũng gặp rất nhiều trường hợp lúc tô đáp án không kiểm tra lại khiến bị mất điểm oan, có chỗ sai, có chỗ tẩy không sạch, đủ mọi lý do mất điểm.

Đường Nhân ôm lấy ông: “Con gái ba biết rồi ạ, ba đừng lo lắng quá.”

Xe chạy trên đường với tốc độ rất chậm, ven đường đều là thí sinh và gia đình thí sinh, còn có rất nhiều cửa hàng treo biểu ngữ chúc các sĩ tử thi tốt.

Đường Nhân nhìn một lượt, sau đó hạ cửa kính xe xuống, hơi nóng lập tức đập vào mặt.

“Đừng hồi hộp, cứ bình tĩnh làm bài.”

“Mang đầy đủ đồ dùng chưa con, khát thì nhớ uống nước, muốn đi toilet thì cứ giơ tay xin giám thị đi toilet, bài nào biết trước làm trước.”

Bên tai là tiếng dặn dò quan tâm của cha mẹ thí sinh.

Có đôi khi, cha mẹ quá căng thẳng chỉ khiến con mình hồi hộp hơn.

Vài phút sau, trường Nhất Trung hiện ra trước mắt, bên cạnh có cảnh sát giao thông ngăn đón, Tường Thu Hoan dừng bên đường: “Muốn mẹ đưa con vào không?”

Đường Nhân lắc đầu: “Dạ thôi, mẹ làm vậy chỉ khiến con căng thẳng hơn thôi, mẹ về đi dạo với dì Tôn đi, mẹ cứ sinh hoạt bình thường như hằng ngày á.”

Tường Thu Hoan trợn mắt, làm sao có thể sinh hoạt bình thường được, con gái bảo bối của bà đi thi đại học sao bà có thể ngồi yên được: “Cố gắng lên.”

Mặt mày Đường Nhân hớn hờ: “Dạ.”

Cô xuống xe thì lập tức bung dù ra che, vừa bước ra khỏi xe đã bị cái nóng bao vây khắp người, có chút không thoải mái.

Nơi cổng trường có sinh viên tình nguyện, bày biện rất nhiều nước khoáng đóng chai, sinh viên tình nguyện đội mũ phân phát cho thí sinh và gia đình thí sinh mỗi người một chai nước, khích lệ nói: “Cố gắng lên.”

Đường Nhân nhìn chăm chú mấy giây, sau đó xoay người đi vào trong trường Nhất Trung.

Môn đầu tiên là Ngữ Văn, chín giờ bắt đầu thi, lúc cô đến thì mới tám giờ.

Cô dựa theo giấy báo thi đi tìm phòng thi, phòng thi ở tầng hai bên cạnh cầu thang, cửa sổ và cửa chính bị đóng lại hết, trên mặt cửa còn dán giấy niêm phong.

Chắc phải đến tám giờ rưỡi mới mở cửa.

Bên ngoài phòng thi có sắp xếp ghế nhựa xếp chồng ở một góc, Đường Nhân lấy ra một cái ghế, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh lan can, thuận tiện nhìn xuống phía dưới.

Thời gian trôi qua, thí sinh đi thi cũng bắt đầu đông hơn.

Đường Nhân trả lại ghế, dựa lưng vào tường, không biết Lục Trì đã đến chưa nhỉ.

Vừa nghĩ tới, cô lập tức liếc mắt về phía cầu thang, đúng lúc nhìn thấy một bóng dáng cao gầy, anh mặc áo sơ mi, điệu bộ vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Lục Trì!” Cô kêu lên.

Lục Trì giật mình, quay đầu lại thấy cô đang chạy như bay tới, vẻ mặt anh ngỡ ngàng, bị cô bất ngờ ôm chầm lấy khiến anh vô thức lùi về sau một bước nhỏ.

Đường Nhân ôm lấy anh hơn ha hơn hơ: “Xa nhau ba ngày có nhớ

tớ không?”

Lục Trì đẩy cô ra, thấy mọi người ở xung quanh đang nhìn chăm chăm hai người họ, hai tai anh bắt đầu đỏ lên: “Ở đây nhiều người.”

Đường Nhân đâu thèm quan tâm: “Cứ để bọn họ nhìn có sao đâu, dù sao cậu cũng là của tớ mà.”

Nói thì nói như thế, nhưng cô vẫn buông anh ra, dù sao thời tiết cũng nóng, dựa sát vào nhau cũng chẳng thoải mái gì, cô kéo anh qua một bên.

Những thí sinh khác đi ngang qua cũng nhin không được liếc nhìn hai người họ, nhất là liếc nhìn cô nữ sinh xinh đẹp kia, không ngừng cảm thán, bọn họ thật sự là một đôi trai tài gái sắc.

Đương nhiên cũng có người nghĩ hai người họ dính lấy nhau thì chắc học hành cũng chẳng tới đâu.

Có giám thị tới mở cửa, các thí sinh bắt đầu đi vào phòng thi, chỉ còn sót lại vài nam sinh đang đùa giỡn trên hành lang.

Lục Trì nhìn đồng hồ, thấp giọng nói: “Thi tốt.”

Suy nghĩ một chút, anh lại bổ sung thêm: “Môn lý nhớ xem xét thời gian suy nghĩ cho thật cẩn... Cẩn thận rồi làm.”

Lúc anh khẩn trương thì hay bị nói lấp, anh dừng lại không nói nữa.

Đường Nhân yêu nhất cái bộ dáng nghiêm túc của anh.

Cô bóp mặt anh, cười hì hì: “Mai mới thi lý mà, hay tối nay cậu phụ đạo cho tớ nhé.”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Tối nay’, Lục Trì đương nhiên nghe ra, hai mắt anh khẽ động, anh không phản bác cũng không đồng ý.

Lục Trì thấy có những giám thị ở gần đó đang cầm túi bài thi đi về phía này, anh mở miệng: “Vào phòng thi thôi.”

Lục Trì đang chuẩn bị đi, thì Đường Nhân lại nhiều chuyện: “Cậu tháo mắt kính xuống đi, cho tớ nhìn chút thì tớ mới làm bài tốt được.”

“ ... ”

Anh đảo mắt nhìn xung quanh, thấy các thí sinh khác đã đi vào phòng thi, lúc này anh mới tháo mắt kính xuống, hơi híp mắt.

Đường Nhân nhìn thấy anh cau mày, nhưng đôi mắt lại trong suốt giống như mặt hồ nước, sáng lạng như ngôi sao, khiến người ta động lòng.

Bị cô nhìn chăm chú như vậy, anh có chút ngượng ngùng, môi động động: “Đừng.”

Đường Nhân không ngấm anh nữa, lúc anh vừa đi về phía trước một bước thì cô kéo tay anh lại, rồi chạy tới trước mặt anh, nhón chân hôn nhẹ lên môi anh một cái, nhỏ giọng nói: “Thi tốt.”

Vị trí bọn họ đang đứng đúng ngay cạnh cửa, có nhiều thí sinh ở trong phòng thi nhìn ra có thể thấy rõ ràng, ai nấy đều nhỏ giọng xì xào.

Có người còn nhân lúc giám thị chưa vào phòng thi, chưa phải nộp đi động thì mau chóng chụp ảnh hai người.

Lục Trì đỏ mặt vội vàng đi vào phòng thi.

Ngược lại Đường Nhân nhàn hạ đi vào phòng thi, tiến tới chỗ ngồi của mình, bàn cuối cùng, gần cửa sau, cũng được.

Thời gian kiểm tra trôi qua rất mau.

Đường Nhân chỉ lo ngại môn vật lý, cô khá thoải mái với môn ngữ văn, đề văn năm nay ra dạng đề mở.

Làm bài xong còn dư tận mười mấy phút kiểm tra lại bài, nói tóm lại cô cảm thấy mình làm bài tốt, không nằm ngoài dự đoán của cô.

Nhưng trong trường thi vẫn có thí sinh nộp bài xong thì lập tức khóc thành tiếng, từng tiếng thút thít đè nén tâm tư hoảng sợ.

Vào giữa trưa, Tường Thu Hoan tới đón Đường Nhân, cô vốn định ở bên cạnh Lục Trì hưởng thụ thế giới của hai người một chút cũng bị dập tắt, tới trước cổng trường thì hai người tách ra.

Một ngày trôi qua rất nhanh.

Ngày thứ hai thi môn vật lý, Đường Nhân nhìn lướt qua đề thi, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Toàn bộ đề thi đều nằm gọn trong những kiến thức đã học qua, mỗi tối Lục Trì đều phụ đạo cho cô những dạng bài điển hình, nếu không nghe thì ngày hôm sau anh sẽ mặc kệ cô.

Vừa nhìn thấy dạng bài toán tương tự, cô lập tức nhớ lại những buổi tối học phụ đạo cùng anh, dưới ánh đèn của buổi đêm, Lục Trì nghiêm túc giảng bài cho cô.

Bóng dáng nghiêm túc của anh đã khắc sâu vào tâm trí cô.

Một ngày rưỡi trôi qua, mọi môn kiểm tra đều hết sức thuận lợi.

Buổi trưa xảy ra chút vấn đề, sau khi Đường Nhân về nhà thì cảm thấy không thoải mái, không biết nói sao.

Cô không nói ra khiến Đường Vu Vi và Tưởng Thu Hoan lo lắng, cơm trưa chỉ ăn một hai gắp.

Cuối cùng cô lên giường nằm nghỉ ngơi hơn một tiếng cũng không cảm thấy khá hơn, có khi còn bị nặng hơn, cô sợ hôm qua sau khi thi xong cô có ăn kem, buổi tối lại ngủ điều hòa quá lạnh khiến cơ thể cô bị nhiễm lạnh.

Buổi chiều lúc ra cửa, bụng dạ càng thêm khó chịu.

Dọc đường đi Đường Nhân không nói tiếng nào, Tưởng Thu Hoan còn cho là cô làm bài không được như ý nên tâm tình không tốt, bà cũng không dám hỏi thi cử thế nào, chỉ lo lắng trong lòng.

Sau khi Đường Nhân xuống xe thì bà lập tức gọi điện thoại cho Đường Vu Vi: “Sắc mặt Nhân Nhân khó coi lắm, không biết có phải là do làm bài không được tốt không.”

Đường Vu Vi ngắt lời bà: “Bây giờ không được nói gì hết, khi nào con bé sẵn sàng thì sẽ nói cho bà biết.”

Tưởng Thu Hoan thở dài, nhìn về phía trường học.

Trên đường đi đều là các thí sinh, có thí sinh còn đang cười đùa, bà thầm hy vọng không có vấn đề gì xảy ra.

Môn thi buổi chiều là tiếng anh, là môn cô tự tin nhất, đề thi lần này không khó như cô tưởng tượng.

Bởi vì trong người khó chịu, nên cô tăng tốc độ làm bài, cuối cùng lúc điền xong đáp án thì còn dư nửa tiếng, trán Đường Nhân đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Có một cảm giác lạnh sống lưng.

Giám thị trên bục giảng nhắc nhở: “Còn ba mươi phút.”

Mỗi phòng thi đều có hai giám thị coi thi, mỗi môn thi đều đổi giám thị khác.

Có một giám thị nữ coi thi môn tiếng anh, thấy sắc mặt Đường Nhân trắng bệch, chủ động tiến tới hỏi han: “Bạn học, em cảm thấy khó chịu trong người sao? Em tiếp tục làm bài được không?”

Vừa đúng lúc Đường Nhân đang muốn nộp bài thi, cô trực tiếp cắn răng mở miệng: “Em nộp bài ạ.”

Nửa thân trên của cô gần như nằm sấp trên mặt bàn, cô đẩy bài thi qua một bên: “Giám thị, em làm hết rồi, em nộp bài ạ.”

Giám thị nữ thấy cô quyết định nộp bài, gật gật đầu: “Có muốn cô gọi 120 không? Mặt em trông xanh xao quá.”

Đường Nhân lắc lắc đầu, rời khỏi phòng học từ cửa sau.

Vừa ra khỏi phòng học, sóng nhiệt lập tức đập vào mặt, khiến cô đã khó chịu càng thêm khó chịu, quần áo bám dính vào người.

Đường Nhân vịn lan can, nôn khan vài cái, sau đó ngồi chồm hồm

trên mặt đất thờ khó khăn.

“Không được nhìn đông ngó tây, nhìn bài thi của mình là đủ rồi.”

Kèm theo tiếng nhắc nhở của giám thị, Lục Trì nghiêm túc kiểm tra lại bài thi của mình.

Sau khi kết thúc bài thi môn tiếng anh, cũng là môn thi cuối cùng, thì bắt đầu từ ngày mai sẽ là những ngày hè sôi động.

Trong phòng học bật điều hòa, cho nên có làm bài xong thì ai cũng muốn ngồi lại trong phòng thi cho mát mẻ, bên ngoài quá nóng, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

Lục Trì ngồi gần cửa sổ, anh lơ đãng nhìn ra bên ngoài, ánh mắt lập tức nhìn chăm chú vào một chỗ.

Sao Đường Nhân lại ở bên ngoài? Trời nóng như vậy mà.

Lục Trì nhíu mày, nhìn thấy cô đang nôn khan ở đằng kia, vừa đúng lúc Đường Nhân ngẩng mặt lên, sắc mặt trắng bệch của cô đập vào mắt anh.

“Bạn học này đứng lên làm gì vậy?” Giám thị đứng trên bục giảng bị dọa sợ hết hồn.

Ánh mắt Lục Trì vẫn cố định ở bên ngoài cửa sổ, nhanh chóng nói: “Nộp bài thi ạ.”

Nói xong anh lập tức rời khỏi phòng học, giám thị trong phòng thi còn chưa kịp lên tiếng.

“Hộc hộc.”

Đường Nhân bắt đầu thở một cách nặng nề, cái kiểu nôn khan như thế này khiến cô cực kỳ khó chịu, đây là lần đầu tiên cô trải qua cái dạng này.

Sau này chắc chắn không ăn bậy bạ nữa, không bật điều hòa quá lạnh nữa.

“Cậu... Cậu khó chịu ở đâu hả?”

Giọng nói của Lục Trì đột ngột vang lên ở bên tai cô.

Đường Nhân nghiêng đầu, Lục Trì ngồi xổm bên cạnh cô, vẻ mặt của anh cực kỳ lo lắng.

Không đợi cô trả lời, Lục Trì đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay cô.

Cô mệt mỏi hỏi: “Gì vậy?”

Nói xong, cô lại nhịn không được nôn khan vài cái, cực kỳ khó chịu.

Mái tóc lộn xộn của cô bị mồ hôi thấm ướt dính bết trên mặt, trông bộ dáng của cô vô cùng đáng thương.

Lục Trì không nói gì, trực tiếp cõng cô lên: “Đi bệnh viện.”

Xúc cảm mềm mại ma sát trên lưng anh, nếu là thường ngày thì Lục Trì đã đỏ mặt rồi, nhưng giờ phút này anh chỉ tập trung lo lắng cho cô.

Đường Nhân ôm cổ anh, dựa mặt lên bờ vai anh, hô hấp nặng nề, khó chịu không muốn nói chuyện.

Từ trên cầu thang đi xuống, Lục Trì cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ bất cẩn đạp hụt chân.

Cũng may lầu hai cũng không quá cao, chưa tới hai phút đã xuống tới tầng trệt.

Phía ngoài cổng trường toàn là người nhà các thí sinh đang chờ đợi, thấy hai người đi ra, đều nhìn chăm chăm theo, cảm thấy may mắn vì đó không phải con gái nhà mình.

Lục Trì không thèm đếm xỉa đến bọn họ, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Đường Nhân, hai mắt cô nhắm chặt, hàng lông mi khẽ động, mồ hôi lạnh tụ nơi chóp mũi.

Đây là lần đầu tiên anh thấy bộ dáng yếu đuối của cô.

Nếu như có thể chuyển sự mệt mỏi của cô qua người anh thì anh cũng nguyện ý.

Chương 57

Editor: Trà Đá.

Phía ngoài cổng trường có nhiều phụ huynh cầm dù cầm quạt tiến sang hỏi thăm.

Thật ra thì thấy hai người bọn họ đi ra khỏi trường thi thì cũng biết xảy ra chuyện rồi, dù sao cũng chưa hết giờ thi.

“Để chú đưa đi bệnh viện, chắc cô bé này bị cảm nắng rồi.”

Có người không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc cho cô bé, cơ thể không khỏe có lẽ sẽ ảnh hưởng đến bài kiểm tra, hy vọng điểm thi ổn một chút.

Lục Trì lễ phép nói cảm ơn.

Cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ ở bên cạnh cũng chủ động đi tới: “Bị cảm nắng đúng không? Mau đưa đi bệnh viện.”

Có một sinh viên tình nguyện nhanh chóng chạy tới bung dù ra che cho bọn họ.

Trường Nhất Trung nằm ở địa điểm vô cùng thật lợi, xung quanh đều là tòa nhà cao ốc, bệnh viện cũng nằm gần đó, đi bộ vài phút là đến.

Cảnh sát giao thông nói: “Mau lên xe.”

Bởi vì kỳ thi đại học rất quan trọng, cho nên xe cấp cứu cũng được

bố trí gần trường thi để phòng những trường hợp xấu xảy ra, các bác sĩ y tá nhanh chóng mang cáng lại để Đường Nhân nằm lên.

Lục Trì theo lên xe.

Đường Nhân giống như đang ngủ, lúc đặt cô xuống cũng không mở mắt, mí mắt chỉ hơi động động, đầu nghiêng sang một bên.

Bác sĩ trên xe cứu thương kiểm tra qua cũng thấy không phải là bị cảm nắng, còn cụ thể như thế nào thì phải đến bệnh viện kiểm tra thêm.

Cũng may chưa đầy một phút đã tới bệnh viện, Đường Nhân nằm trên cáng được đưa vào bệnh viện, trông cô yếu ớt đến đáng thương.

Sau khi đã được kiểm tra qua vài lần, cuối cùng bác sĩ hỏi thêm vài vấn đề, nói: “Viêm dạ dày cấp tính, có phải đã ăn đồ lạnh rồi ở phòng lạnh quá đúng không?”

Gần đây có một cậu bé ăn cái gì đó bị lạnh phải nhập viện truyền nước biển, mùa hè ở trong phòng bật điều hòa cũng phải hạn chế.

Lục Trì nhìn Đường Nhân.

Đường Nhân chống lại ánh mắt trách móc của anh, phần nộ trả lời: “Tối hôm qua chỉ ăn có một cây kem thôi mà.”

Vẻ mặt của bác sĩ lộ ra vẻ hiển nhiên.

Đường Nhân nhìn Lục Trì, thấy sắc mặt anh rất khó coi, anh trực tiếp quay đầu đi không nhìn cô nữa.

“Hai đứa hôm nay thi đại học hả?” Bác sê viết bệnh án, lơ đãng hỏi.

Lục Trì đáp: “Dạ.”

Bác sĩ nhìn Đường Nhân với ánh mắt không bằng lòng: “Hôm nay thi đại học, mà tối hôm qua còn dám ăn kem, không chú ý đến cơ thể, hối lỗi đi, nếu ảnh hưởng đến kết quả thi đại học thì em thoải mái không?”

Đường Nhân không lên tiếng, cô không dám phản bác, bây giờ trong lòng chỉ sợ Lục Trì cảm ràm.

Bác sĩ kê đơn thuốc, truyền hai chai nước biển.

Có lẽ là do cơ thể cô quá yếu, người khác chỉ cần ngồi truyền nước biển ở đại sảnh, còn cô được nằm trên giường.

Từ đầu đến cuối đều do Lục Trì chạy trước chạy sau, không oán trách lấy một câu, Đường Nhân nằm trên giường dõi theo bóng dáng anh, trong lòng cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Cô thật sự không nhìn lầm người.

May thay bình nước biển không lớn lắm, theo như cô suy đoán thì hai chai cộng lại chắc chưa đến hai giờ đã truyền xong.

Lúc y tá đâm cây kim truyền dịch cho cô, thì Lục Trì cũng đang đứng đó nhìn chăm chăm, sau khi đã chắc chắn thành công rồi mới dời ánh mắt đi chỗ khác.

Thấy anh căng thẳng quá mức, y tá nhịn không được trêu: “Tôi đã làm việc ở đây nhiều năm rồi, không có làm đau bạn gái của cậu đâu mà lo.”

Lục Trì lập tức đỏ mặt, im lặng không lên tiếng.

Đường Nhân chen miệng vào: “Chị y tá, cậu ấy dễ ngượng lắm, chị đừng trêu cậu ấy, không khéo hôm nay cậu ấy không thèm quan tâm đến em thì chết.”

Y tá nhin cười gật đầu: “Sau khi truyền hết bình nước biển thì nhớ gọi chị, cậu bạn trai nhớ để ý nhé, nếu không sẽ bị tụ máu.”

Lần này Lục Trì ngoan ngoãn gật đầu.

Chưa được vài giây thì có một cô gái bị cảm nắng được đẩy vào nằm bên cạnh giường Đường Nhân, mẹ cô gái kia hùng hùng hổ hổ.

“Làm ăn chậm chạp như vậy hả? Bác sĩ đâu? Y tá đâu? Coi chừng tôi khiếu nại lên cấp trên đó! Con gái, có chỗ nào không thoải mái không con, để mẹ đi gọi người.”

Người phụ nữ chạy đi, qua mấy giây sau vẫn nghe thấy giọng nói cực kỳ lớn tiếng của bà ta.

Chẳng được bao lâu, bà ta quay trở lại, tiếp tục căn nhắc, trong phòng bệnh chỉ có hai giường bệnh, cho nên giọng nói của bà ta trong căn phòng yên tĩnh nghe càng rõ ràng, cực kỳ chói tai khiến người khác bực bội.

Đường Nhân vốn định ngủ một giấc, nghe bà ta căn nhắc âm ỉ khiến cô không thể ngủ nổi.

Lục Trì nhú mày, lên tiếng cắt đứt: “Xin lỗi, dì yên lặng một chút được không ạ?”

Người phụ nữ quay đầu lại, thấy hai người chỉ là học sinh nhỏ tuổi, cười lạnh vài tiếng: “Mắc mớ gì tới cậu, rảnh rồi quá hả.”

Y tá gõ cửa: “Đây là bệnh viện, yêu cầu người nhà bệnh nhân yên lặng một chút, nếu không thì tôi buộc bà phải rời khỏi đây.”

Lời vừa nói ra, bà ta lập tức im lặng, mặc dù lâu lâu vẫn lên tiếng cằn nhằn.

Đường Nhân trừng mắt nhìn vài lần, nắm chổ này ngăn người.

Lục Trì ở bên cạnh, chậm rãi gọt trái cây, cái này được một phụ huynh đứng trước cổng trường thi đưa cho.

Ngón tay trắng bệch cực kỳ tương xứng với con dao gọt trái cây màu bạc kia, Đường Nhân nhìn không chớp mắt.

Một lúc lâu sau, cô chìm vào giấc ngủ.

Lục Trì bỏ dao và trái táo xuống, nhẹ nhàng chỉnh sửa chần cho cô.

Sau kỳ thi đại học thì học sinh nào cũng muốn tự tập, thời gian qua lớp 14 luôn mặc kệ kiểm tra, tối hôm đó quyết định ra ngoài ăn cơm, còn đi chơi suốt đêm.

Mặc dù học kỳ cuối Đường Nhân chuyển đến lớp đặc biệt, nhưng đã học lớp 14 hai năm qua, cho nên nhất định phải tham gia, nếu không sẽ khiến cho lòng cô khó chịu, hướng chi mối quan hệ giữa cô và lớp 14 cũng không tệ.

Tin tức cô bị bệnh đương nhiên không ai biết, cho nên vẫn gọi điện thoại rủ cô tự tập, lúc đó cô đang truyền chai nước biển thứ hai.

“Chị Nhân, chị nhất định phải tới đó, nguyên một học kỳ cuối không được quậy phá với chị rồi, nhớ chị muốn chết, tối hôm nay phải ăn một bữa thật ngon, bảy giờ ở Tỉnh Thiên, không đến không được.” Người gọi điện thoại tới là Vu Xuân, anh ta luôn luôn bày ra mấy trò ăn chơi kiểu này.

Đường Nhân nói: “Ok. Tớ sẽ đến trễ một chút, gặp nhau ở Tỉnh Thiên.”

Cô còn chưa nói hết, di động đã bị Lục Trì giật lấy, giọng anh trầm trầm: “Cơ thể cậu ấy không khỏe, tối nay không... Không đi được.”

Vu Xuân la lớn: “Lục Trì, cậu đang ở cùng một chỗ với chị Nhân hả, chị Nhân sao vậy? Bị cảm nắng sao? Kết quả kiểm tra không có gì nghiêm trọng chứ?”

Vừa nghe giọng đã đoán ra được Lục Trì, tin tức Đường Nhân bị bệnh thật sự khá bất ngờ, dù sao lúc buổi sáng gặp nhau còn thấy cô rất tươi tắn mà.

Đường Nhân lấy lại di động: “Tớ sẽ tới.”

Lục Trì bắt mẫn: “Cậu phải... Phải nghỉ ngơi.”

Đường Nhân bày ra vẻ mặt đáng thương: “Tớ mà không tới thì tớ áy náy lắm, dù sao cũng là các bạn học tụ tập mà.”

Cô cầm lấy tay phải anh lắc lắc nhõng nhẽo.

Lục Trì mím môi, không nói nữa.

Nhìn thấy bộ dáng này của anh đương nhiên là đồng ý, mặc dù trong lòng anh không hài lòng, cùng lắm thì đến lúc đó cô lại dỗ ngọt anh

vậy.

Tĩnh Thiên xem như tương đối thích hợp để học sinh tự tập, lớp 14 bọn họ ba năm qua vẫn thường xuyên đến đây, cả sinh nhật cũng tổ chức ở đây.

Lúc Đường Nhân và Lục Trì đến thì đã bảy giờ rưỡi, bên ngoài trời vừa mới tối, ánh đèn bên trong khá tối.

Vu Xuân đi vệ sinh ra vô tình chạm mặt hai người họ, la lớn: “A chị Nhân đến rồi hả, cơ thể không sao chứ?”

Đường Nhân lắc đầu: “Đỡ hơn rồi.”

“Hừm.” Lục Trì đột nhiên mở miệng.

Đường Nhân cảm thấy trong giọng nói của anh khá khó chịu, đoán là anh vẫn còn đang bức mình cô chuyện vừa truyền nước biển xong thì lập tức chạy đến đây, nhưng dù sao cô cũng đã ngoan ngoãn nằm truyền hết hai chai nước biển, cảm giác ớn lạnh đã hết, chỉ hơi mệt một chút, cô có thể chịu đựng được.

Vu Xuân cũng không biết thế nào, gãi gãi đầu: “Chị Nhân, Lục Trì hai người mau vào trong đi, mọi người đã tự tập đông đủ rồi.”

Bọn họ bao một phòng lớn, mặc dù có mười mấy người không tới, nhưng cũng khá đầy đủ, vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ cùng với tiếng hò hét điên loạn, còn có ai đó đang hét lên “Uống đi.”

Tô Khả Tây lạnh mặt, chạy nhanh đến: “Không sao chứ, trông cậu xanh xao lắm đó, sao lại để ra nông nỗi này?”

Đường Nhân đẩy cô ta ra: “Trong này tối thui mà thấy tím xanh xao

được hả, mắt tốt quá ha.”

“Gớm, còn to mồm được thì chắc không sao rồi.” Tô Khả Tây cười hì hì, lại lo lắng hỏi: “Làm bài xong mới tới bệnh viện hả?”

Mặc dù cô ta rất tin tưởng khả năng của Đường Nhân, nhưng đang thi mà lại đi bệnh viện thì cũng không phải chuyện đùa.

Đường Nhân nói: “Làm hết mới đi, yên tâm.”

Cô không lo lắng về thành tích của bản thân lắm, khi đó mệt cách mấy thì cô cũng cố gắng kiểm tra lại một lần trước khi nộp bài, mặc dù không kiểm tra kỹ càng nhưng chắc chắn là không sai.

“Vậy thì tốt.” Tô Khả Tây nói, ánh mắt liếc qua Lục Trì, lại nhớ tới chuyện xảy ra hôm sinh nhật cô ta, cảm thấy hơi ngại.

Lục Trì gật đầu với Tô Khả Tây.

Tô Khả Tây cũng lúng túng gật gật đầu lại.

Một đám bạn học thấy động tĩnh ở bên này, đều kéo sang, ban nãy vừa nghe Vu Xuân nói, còn có ý định đến bệnh viện thăm hỏi, kết quả Vu Xuân không cho bọn họ đi, nói Lục Trì đang ở bên Đường Nhân.

Chắc chắn không thể quấy rối thế giới của hai người bọn họ.

Vu Xuân quay trở lại, chỉ vào một góc tối: “Chị Nhân, chị ngồi ở bên kia cho thoải mái, không bị ai quấy rầy.”

Trên thực tế thì Lục Trì không biết về các bạn học lớp 14, chỉ gật đầu chào qua loa, Đường Nhân trực tiếp kéo Lục Trì vào ngồi ở một góc.

Kết thúc kì thi nên tất cả mọi người đều cảm thấy thoải mái, ai ai cũng lựa chọn ăn chơi hết mình, các nam sinh thi phiên nhau lên hát, còn liếc mắt về phía các nữ sinh, kết quả là bị cười nhạo.

Phía trong góc trở thành thánh địa không được động tới.

Đường Nhân duỗi tay rót một cốc nước trái cây, hương vị trong miệng toàn là đường hóa học, cực kỳ không dễ chịu.

Có một bàn tay khác đè tay cô lại, Lục Trì nói: “Không được.”

Tiếng âm nhạc quá âm ỉ, Đường Nhân không nghe thấy, cô lớn tiếng hỏi bên tai anh: “Cậu vừa nói cái gì?”

Lỗi tai Lục Trì động động, anh nghiêng đầu, nói lớn hơn: “Bây giờ cậu không được uống.”

Anh vẫn nói chuyện chậm chậm như trước, ngữ điệu bình thường, nhưng có thể nghe ra được một chút cường thế trong đó.

Đường Nhân cười hì hì: “Tớ không nghe rõ.”

Lỗi tai Lục Trì quả thật đáng thương, lúc cô nói chuyện gần sát bên tai anh thì hơi thở của cô khiến tai anh vừa nhột vừa tê.

Anh quay đầu, thấy cô đang cười tươi hí cả mắt, bóp lấy mặt cô: “Cậu không... Không được uống, nghe chưa?”

Đường Nhân gật đầu, mặt bị anh dùng tay bóp nên không động đậy được.

Lục Trì bừng tỉnh, thu tay lại giống như bị điện giật, làm bộ bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, sau đó lại lấy cốc nước trái cây trên bàn

nhấp một miếng.

Đường Nhân buồn cười, tiến tới gần nói: “Tớ vừa uống cốc nước này đó. Hai bọn mình ăn ý quá nhỉ.”

Vừa đúng lúc ánh đèn nhấp nháy trong phòng chiếu qua, khiến gương mặt Đường Nhân cực kỳ sáng chói, sắc môi đỏ tươi trông rất xinh đẹp.

Lục Trì lại nhấp thêm một hớp nước trái cây.

Các bạn học ở bên kia tự giác không quấy rầy bọn họ, tiếp tục ca hát chơi đùa.

Chưa được bao lâu, yên tĩnh được vài phút thì Đường Nhân lại tiến sát tới bên cạnh tai anh, cười hì hì: “Lục Trì, tớ đói.”

Lục Trì ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Muốn ăn gì?”

Đường Nhân nói ra một chuỗi tên thức ăn, Lục Trì vừa nghe vừa cau mày, vừa món nướng món chiên, nghe tên đã ngập mùi dầu mỡ.

Thấy ánh mắt mong chờ của cô, anh gật đầu nói: “Chờ đó.”

Nói xong lập tức bỏ cốc nước trái cây xuống, rời khỏi phòng.

Vu Xuân lại gần hỏi: “Chị Nhân, Lục Trì đi đâu vậy? Đừng nói là hai người giận đối gì đấy nhé, từ đầu đến giờ em thấy sắc mặt cậu ấy khó chịu sao sao ý.”

Anh ta cảm thấy Lục Trì không vui lại không muốn nói chuyện, chắc chắn là có vấn đề ở đâu đó, hay là hai người đang giận gì nhau?

Các bạn học lớp 14 đều cảm thấy hai người ở chung một chỗ rất tốt, nếu tách ra thì đúng là đáng tiếc.

Đường Nhân vụng trộm uống một hớp nước trái cây từ cốc của Lục Trì, nói: “Nhiều chuyện, cậu ấy đi mua đồ ăn cho tớ.”

Không biết tí nữa sẽ được ăn gì, mặc dù bây giờ cơ thể không khỏe, ngày mai chắc phải truyền thêm nước biển, nhưng thi xong rồi, thì ăn gì mà chẳng được.

Vu Xuân lập tức khoa trương: “A a, ngày uống rượu mừng không còn xa nữa rồi, chị Nhân, em sẽ để dành tiền mừng cưới từ bây giờ luôn!”

Chưa đợi Đường Nhân mở miệng, thì anh ta đã nhanh chóng tụ tập với các bạn học khác.

Đường Nhân chờ khoảng hai mươi phút, thiếu chút nữa ngủ gật trên ghế sofa, cuối cùng Lục Trì cũng quay trở lại.

Cô chăm chú nhìn ngón tay thon dài của Lục Trì đang mở túi thức ăn, khớp xương rõ ràng thật sự rất đẹp mắt.

Đường Nhân ngấm nhìn trong chốc lát, sau đó ánh mắt mở to.

“Lục Trì!” Cô không thể tin được, chỉ tay về phía đám người đang ăn chơi náo nhiệt ngoài đó: “Cậu xem bọn họ ai cũng ăn thịt nướng rồi uống rượu, sao cậu lại mua cháo cho tớ? Cậu hẳn tâm như vậy hả?”

Lục Trì ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng kéo tay cô lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu chỉ được... Được ăn cháo thôi.”

Nói xong, đặt muống vào lòng bàn tay cô.

Chương 58

Editor: Trà Đá.

Nói thì nói vậy nhưng Đường Nhân chỉ có thể húp cháo mà thôi.

Toàn bộ bạn học trong phòng đang thưởng thức thịt nướng, cô hít mũi một cái, ngoan ngoãn ăn cháo trong sự canh chừng của Lục Trì.

Tay cô đi được nửa đường, thì cô rụt tay về.

Đường Nhân đột nhiên nói: “Đút tởm ăn đi, tay tởm bị đau.”

Lục Trì nhìn xuống cánh tay cô, rõ ràng là kim chích bên tay trái, ăn cháo lại dùng tay phải mà.

Đường Nhân phát giác ra ánh mắt của anh, mặt dày nói dối: “Tởm thuận tay trái.”

Lục Trì: “...”

Anh thờ dãi lấy cái muỗng trong tay cô, múc một muỗng cháo rồi thổi thổi, sau đó đưa tới trước miệng cô.

Đường Nhân cười tủm tỉm húp lấy.

Ăn bát cháo chưa được bao lâu đã hết, Đường Nhân tiến tới gần nhỏ giọng nói: “Thật ra ngấm cậu thôi tởm cũng no rồi.”

Lục Trì lờm cô một cái, lạnh nhạt thu dọn.

Nếu không phải do nhìn thấy vành tai anh đỏ lên, thì Đường Nhân còn cho rằng anh đã học được cách che giấu vẻ xấu hổ.

Bên kia mọi người chơi đùa náo nhiệt, vài người lâu lâu nhìn vào trong góc cười hì hì.

Vu Xuân đã uống khá nhiều rượu, đi qua thấy trên bao ni lông in tên tiệm cháo, cười nhạo nói: “Chị Nhân, chị trông thăm đến nỗi Lục Trì cho chị húp cháo thôi á?”

Đường Nhân đá anh ta một cước: “Biến qua bên kia uống rượu đi.”

Vu Xuân nói nhảm quấy rầy thế giới của hai người.

Cô nhìn Lục Trì: “Đừng để ý đến nó.”

Lục Trì nghĩ thầm bộ dáng này của Đường Nhân cũng khiến người ta để ý.

Có một nam sinh vội chạy qua, kéo lấy Vu Xuân, dám mạnh miệng nói chị Nhân thâm hiểm, chắc là không muốn sống nữa rồi.

Đại khái thì chính Vu Xuân còn không hề ngờ bản thân lại biến thành cái dạng này.

Ăn chơi mãi đến mười giờ mới giải tán, Đường Nhân cũng muốn về nhà ngủ sớm một chút, cả người cô đã mệt mỏi lắm rồi.

Trước đến nay cô chưa bao giờ bị viêm dạ dày, lần này được trải qua thật không thoải mái gì, nhất là lúc nôn khan, hận không thể móc hết ruột gan ra.

Thật sự khó chịu đến cực điểm, mặc dù ngoài miệng thì cô đòi ăn thịt nướng, nhưng thực tế thì cô cũng chẳng muốn ăn.

Lục Trì đưa cô về, anh đứng cách cửa nhà cô một khoảng, không tiến tới gần thêm chút nào nữa.

Đường Nhân có nói gì thì anh cũng không chịu tiến thêm bước nào nữa.

Mượn ánh sáng trong nhà hắt ra, cô nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu vẫn còn ngại chuyện lần trước hả?”

Đừng nói là anh bị ám ảnh chứ? Cô thật sự muốn đánh Đường Quân một trận quá.

Lục Trì lắc đầu, trả lời: “Cậu mau vào nhà đi. Nghỉ... Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau khi thấy cô đi vào trong nhà rồi thì Lục Trì mới trầm mặc xoay người rời đi, bóng dáng dần dần biến mất trong màn đêm.

Sau khi Đường Nhân vào trong nhà mới nhận ra trong nhà cực kỳ yên tĩnh.

Tường Thu Hoan và Đường Vu Vi đang ngồi trên ghế sofa, cả hai người đều thất thần, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cô thuận miệng hỏi: “Ba mẹ đang tu tiên hả?”

Thấy cô trở về, Tường Thu Hoan và Đường Vu Vi liếc mắt nhìn nhau.

Đường Nhân cảm thấy kỳ quái, cân nhắc một chút, nhớ lại vẻ mặt lúc

buổi chiều của mẹ cô, đừng nói là lo lắng cô làm bài không tốt chứ?

Cô còn chưa lên tiếng, Đường Vu Vi đã mở miệng: “Đời người đâu nhất thiết chỉ có một con đường đại học, sau này còn nhiều con đường khác thành công mà.”

Tường Thu Hoan phụ họa theo: “Ba con nói đúng đó, mặc dù bằng cấp cũng rất quan trọng, nhưng cũng không thể quan trọng hơn trình độ được, tiền đồ tương lai do mình nắm giữ, con cũng thấy đầy người thành công ở bên ngoài cũng đâu có bằng cấp gì to lớn.”

Hai người kẻ xướng người họa nói đạo lý, Đường Nhân nghe buồn cười, cũng không ngăn cản hai người họ, để xem bọn họ nói tới khi nào.

Nửa tiếng sau, Tường Thu Hoan uống một hớp nước, thấy vẻ mặt con gái khá kỳ quái, cảm thấy quái dị: “Nhân Nhân, con muốn ra nước ngoài đi du lịch một thời gian không?”

Đường Vu Vi nói theo: “Đúng vậy, đi du lịch ba tháng.”

Cuối cùng Đường Nhân nhin không được, cười nói: “Ba mẹ cho là con thi rớt rồi hả?”

Tường Thu Hoan trừng mắt: “Chẳng lẽ sai sao? Buổi chiều hôm nay trông vẻ mặt con rất kỳ quái.”

Đường Nhân đưa tay ra, chỉ vào lỗ kim trên cánh tay: “Con bị viêm da dày cấp tính, khó chịu bắt chết, hai người còn song phi giảng đạo lý nữa.”

Tường Thu Hoan thở hắt ra một hơi, mở miệng nói: “Làm mẹ sợ muốn chết, thôi đi ngủ.”

Bà không chút quan tâm rời đi, bỏ con gái và chồng dưới phòng khách, còn mình thì đi lên lầu.

“Vô tình vô nghĩa.” Đường Nhân nói.

Lúc Đường Vu Vi về nhà bị Tưởng Thu Hoan dọa, còn cho là con gái thi rớt đại học rồi, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, nói: “Ngày mai có đáp án ở trường đó, con có muốn lên so không?”

Đường Nhân trực tiếp từ chối: “Con không đi đâu, ngày 23 là biết điểm rồi, so đáp án gì nữa.”

Cô đâu cần so đáp án, lại lo lắng không đâu, để thời gian đó đi chơi còn thích hơn, nhưng bên ngoài trời quá nóng, nên nằm nhà vẫn thoải mái nhất.

Đường Vu Vi cũng không ép buộc, không nói đến nữa.

Buổi tối ngày hôm sau, lớp đặc biệt tụ tập.

So với lớp 14, thì lớp đặc biệt kích động hơn nhiều, ba năm qua chỉ biết cắm mặt vào sách vở, cũng chẳng vui chơi giải trí gì, nên hôm nay muốn xả láng.

Bây giờ Đường Nhân chỉ có thể ăn nhạt, sợ tới đó lại thêm ăn, nên cô đã ăn trước ở nhà.

Một đám nam sinh bị bức bối ba năm qua, nhưng cũng không dám to gan gọi rượu, chỉ gọi một ít bia.

Ngồi tụ tập quanh một cái bàn nhỏ nhiệt tình ăn uống, có nữ sinh vừa tới cũng uống nhiệt tình, ai không biết uống thì nam sinh uống thay,

không khí rất cao hứng.

Triệu Như Băng ngồi ở trong góc căn hạt dưa, không tham gia.

Lộc Dã cũng thử đến mời một ly, bị cô ta lạnh nhạt đuổi đi, sau đó không có nam sinh nào đến mời cô ta nữa.

Lúc Đường Nhân đến thì đã tám giờ tối.

Cô nhìn xung quanh một lượt, không thấy bóng dáng Lục Trì, lập tức mất hứng, tìm một góc ngồi chơi điện thoại.

Đường Minh lại kêu: “Đường Nhân, lại đây chơi đi, mọi người đang vui quá nè.”

Đường Nhân khoát khoát tay: “Tớ vừa mới truyền nước biển xong, các cậu chơi đi.”

Thấy cô không hào hứng, Đường Minh cũng không ép nữa, tiếp tục chung vui với mọi người.

Qua một lúc, Đường Nhân để điện thoại di động xuống.

Ánh mắt cô đảo đảo, sau đó kéo Lộc Dã: “Giao cho cậu một nhiệm vụ.”

Lộc Dã đang uống bị kéo ra, nói: “Nhiệm vụ gì, yên tâm giao cho tớ, nhất định sẽ khiến chị đại hài lòng!”

Đường Nhân nói: “Tí nữa Lục Trì đến, cậu làm sao bắt cậu ấy uống một chút, không cần uống nhiều, ít cũng được.”

Lần trước uống một chút đã choáng.

Lộc Dã dường như cũng phát giác ra được điều gì, cười ha ha, tự tin vỗ ngực: “Yên tâm! Không uống được cũng bắt uống!”

“Ok, chơi tiếp đi.” Đường Nhân hài lòng gật đầu.

Lộc Dã quay lại bàn, tiếng âm nhạc ầm ĩ cộng với tiếng nói ồn ào náo nhiệt.

Triệu Như Băng ngồi bên cạnh, đột nhiên lên tiếng: “Sao cậu lại muốn ép Lục Trì uống bia?”

Cô ta không thể hiểu nổi Đường Nhân, dựa theo những gì đã xảy ra, thì không phải Đường Nhân nên nâng anh như nâng trứng mới đúng chứ nhỉ? Sao lại bắt người khác ép Lục Trì uống bia.

Đường Nhân đưa mắt nhìn cô ta, từ lúc cô vào đến giờ, thì Triệu Như Băng đâu hề lên tiếng bắt chuyện, sao bây giờ chuyện liên quan đến Lục Trì thì lại xen vào?

Đường Nhân trả lời nhàn nhạt: “Thích.”

Triệu Như Băng không nói nữa, tiếp tục cắn hạt dưa.

Cả một học kỳ cô ta đã chứng kiến, không nói đến chuyện Đường Nhân đối với Lục Trì như thế nào, mà chỉ riêng thái độ của Lục Trì thôi là đã thấy anh sủng Đường Nhân lên tận trời cũng chẳng quá đáng.

Hơn nữa hai người cũng không tránh né mọi người, bài kiểm điểm trước toàn trường khắc sâu vào trong tâm trí Triệu Như Băng nhất, cũng đã từng ghen tỵ sao không có một người nào đó làm những chuyện này vì cô ta.

Lộc Dã nhắn tin cho Lục Trì hỏi khi nào thì anh tới.

Vừa đúng lúc Lục Trì đã đến trước cửa.

Lộc Dã vội vàng chạy ra cửa, hai mắt sáng lên, kéo kéo Lục Trì: “Đến đây đến đây, uống một ly đi, nếu không thì không cho đi.”

Lúc Lộc Dã uống bia rượu thì bạo hơn rất nhiều, trực tiếp kéo Lục Trì tới bàn.

Nam sinh ngồi quanh bàn cũng ồn ào theo: “Uống đi! Uống đi!”

Lộc Dã cười hì hì: “Không uống không cho đi, Đường Nhân ngồi bên kia kia.”

Lục Trì nghiêng đầu nhìn sang, Đường Nhân quả thật đang ngồi ở kia, đang vẫy vẫy tay với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đến độ đỏ lên.

Lộc Dã làm theo lời Đường Nhân, chỉ đổ nửa ly bia, đưa tới: “Cậu chắc bình thường không uống rượu bia đúng không, nên uống nửa ly được rồi!”

Lục Trì nhíu mày: “Nhất định phải uống sao?”

Các nam sinh quyết đoán ồn ào: “Nhất định phải uống! Không uống không được, không uống không cho qua bên kia!”

Rối rắm trong chốc lát, Lục Trì cũng chậm rãi uống hết nửa ly bia.

Trừ lần trước Lục Vũ ép anh uống rượu, còn lại anh chưa bao giờ uống rượu, lần này là lần thứ hai.

“Uống... Uống xong rồi.” Anh đặt ly bia xuống bàn.

Lộc Dã chấp nhận: “Ok ok, qua bên kia chăm sóc Đường Nhân của cậu đi.”

Mặc dù không hiểu rõ tại sao Đường Nhân lại nhờ anh ta làm vậy, nhưng anh ta chắc chắn không phải là chuyện gì tốt đẹp, hoặc là Lục Trì uống rượu rồi sẽ làm gì đó kinh thiên động địa.

Đường Nhân không thể chờ đợi thêm nữa, còn Lục Trì lại cố tình đi chậm chậm đến chỗ cô.

Sau khi Lục Trì ngồi xuống bên cạnh Đường Nhân, cô nín thở, quơ quơ ngón tay trước mặt anh, mong chờ.

Lục Trì nháy nháy mắt, giơ tay ra bắt lấy ngón tay cô, nói: “Cậu... Cậu làm gì vậy?”

Đường Nhân có hơi thất vọng, chẳng lẽ chưa say?

Cô mím môi: “Không có gì.”

Lục Trì cảm thấy quái dị, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt anh long lanh.

Đường Nhân thầm nghĩ ánh mắt của anh quá mê hồn.

Cô vẫn còn đang mong đợi, vươn tay lấy hạt dưa, Lục Trì cũng lấy hạt dưa, dùng tay bóc vỏ, nhưng lại không ăn.

Chưa được bao lâu, anh đưa nắm hạt dưa đã bóc vỏ cho cô.

Triệu Như Băng ngồi bên cạnh nhin không được hừ một tiếng, thật là tức chết cô ta mà.

Hai người thay nhau cắn hạt dưa, qua nửa giờ thì hạt dưa trên bàn cũng vơi đi rất nhiều.

Đường Nhân hoàn hồn, quay đầu kêu: “Lục Trì.”

Lục Trì nghiêng đầu, ánh mắt long lanh nhìn cô, không nói một lời.

Cô cảm thấy không có gì kỳ quái hết, trên thực tế thì anh cũng ít nói, lại nghe thấy cô gọi, nên anh vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn cô không chớp mắt.

Qua một lúc, rốt cuộc Đường Nhân cũng cảm thấy có gì đó sai sai, cô tiến sát tới gần quan sát anh, phát hiện mặt anh hơi ửng đỏ, bộ dáng im lặng giống như lần trước.

Đường Nhân quơ quơ ngón tay trước mặt anh, Lục Trì đưa mắt nhìn theo sự di chuyển của ngón tay cô.

Sao không ngậm ngón tay cô? Đường Nhân buồn bực.

Vào lúc cô không biết phải làm như thế nào, Lục Trì đột nhiên mở miệng: “Đường Nhân.”

Đường Nhân đáp: “Hả?”

Lục Trì mím môi, nói: “Tớ... Tớ...”

Sau khi nói ra hai chữ lại im lặng không nói nữa, mặt mày bắt đầu nhăn nhó.

Đường Nhân bắt đầu dõ dằn: “Cậu muốn nói gì? Nói từ từ thôi.”

Lục Trì bình tĩnh lại, nói: “Đường Nhân.”

Đường Nhân kiên nhẫn lắng nghe.

Lục Trì lại im lặng, chưa được bao lâu anh lại lên tiếng: “Đường Nhân Đường Nhân Đường Nhân...”

Đường Nhân muốn điên lên rồi, cả buổi trời chỉ biết gọi tên cô, mặc dù giọng nói rất êm tai, nhưng cứ vậy cũng không được.

Cô uy hiếp nói: “Cậu muốn nói gì? Không nói là tớ đánh cậu đó.”

Lục Trì bày ra vẻ mặt đáng thương, hai mắt tròn tròn ngơ ngác như nai con, chậm rãi mở miệng: “Tớ... Tớ yêu cậu.”

Sợ cô đánh nên anh lại bổ sung thêm: “Cực kỳ... Cực kỳ... Yêu... Yêu cậu.”

Chương 59

Editor: Trà Đá.

Sao lại có thể đáng yêu như vậy!

Đường Nhân bị bộ dáng đáng thương của Lục Trì làm cho tâm trí náo loạn, cô dùng hai tay ôm lấy mặt anh, nhỏ giọng hỏi: “Thật sự yêu tớ sao?”

Lục Trì ngoan ngoãn trả lời: “Yêu yêu yêu.”

Nói liên tiếp ba lần ngọt như đường.

Đường Nhân nhẹ nhàng hôn lên mặt anh một cái, từ tốn nói: “Tớ cũng cực kỳ cực kỳ cực kỳ yêu cậu.”

Lục Trì thích thú cười rộ lên, đuôi mắt khẽ nhếch.

Đường Nhân yêu cái bộ dáng này của anh quá, không nhịn được hôn anh thêm một cái nữa.

Hôm nay Lục Trì say rượu có vẻ khác với lần trước, chỉ có việc anh ngoan ngoãn nghe lời cô là giống y chang.

Triệu Như Băng ở một bên cũng không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Trong phòng rất ồn ào, mặc dù ở khoảng cách gần thì cũng phải hét to mới nghe thấy được.

Cô ta ném hạt dưa trong tay đi, bỏ qua phía bên bàn các bạn học đang tụ tập.

Một lúc sau, Lục Trì động đậy.

Anh giơ tay cầm lấy bàn tay cô đang ôm gò má anh, rồi nhẹ nhàng ngậm ngón tay cô vào miệng, đầu lưỡi mềm mại chạm phải đầu ngón tay, ướt át tê dại.

Đường Nhân gần như muốn rên lên, nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm chế thu tay về.

Bên trong còn có những người khác, nếu để người khác thấy thì sau này không hay cho lắm.

Nghĩ đến điều này, cô ôm lấy mặt anh dặn dò: “Sau này chỉ khi nào có tớ ở bên cạnh mới được uống rượu thôi biết không?”

Lục Trì nhìn cô nửa ngày trời mới trả lời lại: “Được.”

Đường Nhân xoa xoa đầu anh, quyết định thưởng cho anh một cái, dùng nước rửa tay, sau đó đè ngón tay lên môi anh.

Lục Trì đưa đầu lưỡi ra, nhưng không liếm, tâm tình có vẻ không tốt.

Đường Nhân nhìn thấy bộ dáng này của anh thì lập tức xao động, cười rộ lên, an ủi: “Thôi tính sau đi, bây giờ về nhà nhé.”

“Ừ.”

Chờ đến lúc tiệc tan, mọi người mới phát hiện ra Đường Nhân và Lục Trì đã biến mất.

“Đi toilet sao?”

“Về trước rồi, Đường Nhân trông có vẻ không khỏe.”

“Tớ có nhắn tin hỏi thì bọn họ nói về trước rồi.”

Ngày hai mươi ba tháng sáu.

Trời vừa sáng, Tường Thu Hoan và Đường Vu Vi đã ngồi trước màn hình tivi nghe những chuyên gia phân tích về tin tức thi đại học năm nay.

Lúc Đường Nhân xuống nhà, thì đã thấy hai người ngồi trước tivi, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Lần cuối cùng cô thấy vẻ mặt ba mẹ cô nghiêm trọng là lúc cô còn học sơ trung, bởi vì đánh nhau nên bị mời phụ huynh, sau khi về nhà thì bày ra vẻ mặt này.

Tường Thu Hoan thờ dài.

Sau khi nghe chuyên gia phân tích, thì bà cảm thấy thành tích của con gái nhà mình chắc sẽ không cao, mặc dù lần trước nói là không sao, nhưng trong lòng vẫn mang chút hoang mang.

Hy vọng lát nữa tra điểm sẽ không bị dọa ngất.

Đường Nhân thấy bộ dáng này của bọn họ, đành phải thất thủ quay về phòng, chờ đến giờ tra điểm rồi xuống.

Đúng chín giờ, bản tin phân tích vừa kết thúc, thì hệ thống tra điểm cũng được mở ra.

Cô ngồi trước máy vi tính, lần đầu tiên có cảm giác hồi hộp đến như vậy.

Nếu như điểm thi không tốt, thì không thể học cùng một trường với Lục Trì, nếu vậy thì cô sẽ đăng ký học trường đại học cùng thành phố, càng gần càng tốt.

Sau khi đã chuẩn bị tâm lý xong, cô gõ số báo danh của mình vào màn hình, cuối cùng bấm nút xác nhận.

Ai ngờ một giây sau, hệ thống bị sập.

Đường Nhân thiếu chút nữa đá máy vi tính một cước, vào lúc quan trọng thế này lại bị sập hệ thống.

Cô vào lại trang tra điểm một lần nữa, cuối cùng trực tiếp gọi điện thoại lên tổng đài, nhập số báo danh của mình vào.

“Văn 138, Toán 141, Anh 146, Lý 287, tổng điểm 712.”

Điểm số được báo một cách từ tốn, sau khi biết rõ điểm từng môn, cô tập trung vào phần cuối cùng, sau khi nghe được tổng điểm thì không nhìn được khế gương môi.

Thành tích lần này cao hơn so với những lần thi thử.

Xưa nay trong tỉnh vẫn tự ra đề thi thử, không dựa theo đề cả nước, Đường Nhân cũng chỉ làm theo thói quen, ai ngờ lần thi chính thức lại cao hơn hai mươi mấy điểm, có khả năng là do đề môn toán năm nay dễ hơn.

Nhớ lại ba lần thi thử ở tỉnh, điểm thi cao nhất của cô cũng chỉ sáu trăm mấy, ai ngờ lần này thi chính thức lại vượt xa hơn mong đợi.

Cô yên tâm, nhắn tin cho Lục Trì.

Đường Nhân lại chạy xuống lầu, tiếng bước chân của cô khiến ba mẹ cô đang ngồi trên ghế sofa cùng quay đầu lại, ánh mắt hai người nhìn cô chăm chăm.

Một giây sau, Tưởng Thu Hoan hỏi: “Nhân Nhân, tra điểm được chưa?”

Vẻ mặt Đường Nhân không chút thay đổi: “Dạ rồi.”

Thấy bộ dáng này của cô, trong lòng hai người lại thấp thỏm, tâm lý chuẩn bị nãy giờ bỗng chốc biến thành cát bụi.

Đường Nhân chen vào ngồi giữa hai người, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Tổng điểm là 712.”

Tưởng Thu Hoan trừng to hai mắt, không tin.

Đường Vu Vi hoàn hồn, vỗ đùi: “Tốt! Không hổ danh là con gái ba! Ha ha ha ha! Có thể là thủ khoa cũng không chừng.”

“Ba à, ba suy nghĩ quá nhiều rồi.” Đường Nhân nói, “Còn con rể của ba nữa chi.”

“Con rể cái gì, người ta có tên gọi đảng hoàng sao không gọi.”

Đường Vu Vi trừng cô, “Con hỏi Lục Trì thi được bao nhiêu điểm chưa?”

Đường Nhân định lắc đầu, thì điện thoại di động vang lên. Cô mở ra, là tin nhắn từ Lục Trì.

Lục lục lục: “Không tốt lắm, 728.”

Tường Thu Hoan lén nhìn trộm, nhin không được nói: “Nè nè, 728 mà còn kêu không tốt, vậy chắc cũng xem thường thành tích của Nhân Nhân nhà mình rồi.”

Đường Vu Vi sờ sờ cằm: “Thời gian qua cậu bé này có thành tích rất xuất sắc, cả trường học đều trông chờ cậu ta dành được thủ khoa.”

Trước kỳ thi tốt nghiệp, các giáo viên thật sự đều muốn tìm Lục Trì nói chuyện, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học nên không dám làm.

Hiện tại đạt được thành tích này, thì có khả năng cao sẽ thành thủ khoa, hy vọng đừng có ai cao điểm hơn là được.

Chỉ sợ đột nhiên xuất hiện một con ngựa đen.

Buổi chiều là thời gian điền nguyện vọng các trường đại học.

Bên ngoài trời rất nóng, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Đường Nhân vốn không muốn lên trường, nhưng nghĩ lại có thể gặp Lục Trì nên lại ráng sức đi.

Cô đến sớm, Lục Trì còn chưa đến, trong phòng học đều là các bạn học đang hỏi thăm thành tích và nguyện vọng trường muốn đăng ký.

Lần này Lộ Dĩ làm bài tốt hơn rất nhiều so với những lần thi thử, vẻ mặt hớn hờ, ca hát không ngừng.

Thấy Đường Nhân đi vào, không nhin được hỏi: “Đường Nhân, cậu bao nhiêu điểm?”

Đường Nhân cười cười, không lên tiếng.

Đường Minh quay đầu: “Chắc chắn phải cao điểm hơn cậu rồi, tớ nghe phong phanh là trường mình có hai người đạt hơn bảy trăm điểm.”

“F*ck, sao cậu biết? Hai người lận á? Đường Nhân và Lục Trì sao?”
Lộc Dĩ kinh ngạc, hỏi liên tiếp không ngừng.

Đường Minh gãi gãi đầu; “Tớ cũng nghe nói vậy thôi, vừa rồi đi ngang qua văn phòng nên tớ đứng lại nghe lén, tự dưng có thầy giáo đẩy cửa ra nên tớ bỏ chạy.”

Hai người cũng hài lòng với số điểm đã đạt được, tâm tình rất tốt nên chưa bao lâu đã quên hỏi chuyện Đường Nhân.

Đường Nhân chống cằm, cô nhất định phải học cùng một trường đại học với Lục Trì.

Cô không có hứng thú xem chuyên ngành của các trường đại học.

Đang nghĩ ngợi, bên cạnh có người ngồi xuống, cô nghiêng đầu, thấy Lục Trì đang ngồi bên cạnh, hôm nay anh không đeo kính, cực kỳ mê người.

Có lẽ bởi vì thời tiết quá nóng, nên anh cởi bỏ bớt một nút áo sơ mi, lộ ra làn da trắng sáng.

Yết hầu anh khẽ nhúc nhích, làn da cũng theo nhịp thở khẽ phập phồng lên xuống, khiến người nhìn phải miệng đắng lưỡi khô.

Đường Nhân liếm liếm môi, thật sự muốn đê anh ra ngay tại đây.

“Đừng có nhìn tớ nữa.” Lục Trì quay sang, suýt nói lắp, vươn tay che mắt cô.

Đường Nhân nhẹ kéo tay anh xuống, hỏi: “Cậu muốn đăng ký trường nào?”

Lục Trì suy nghĩ một chút: “Mới quyết định một trường, còn lại chưa chắc chắn.”

Bây giờ nguyện vọng được điền ba trường, mỗi trường đều có rất nhiều chuyên ngành, anh thật sự chỉ nhắm vào một trường thôi sao.

Đường Nhân lại: “Trường nào?”

Lục Trì nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Đại học S.”

Đại học S là đại học tổng hợp, ở thủ đô, cách thành phố bọn họ đang ở rất xa, nhưng lại là đại học danh tiếng, xếp hạng thứ nhất cả nước.

Dựa theo thành tích của Lục Trì, thì hoàn toàn có thể đậu đại học S.

Đường Nhân suy nghĩ một hồi, dựa theo thành tích của cô cũng có thể vào được đại học S, hàng năm cũng rất ít người đạt hơn 700 điểm, hơn nữa trong trường cũng có rất nhiều chuyên ngành.

Cô đến trường học chủ yếu là xác nhận chuyện này.

“Cậu thì sao?” Anh hỏi.

“Ờ thì... Cũng giống cậu.” Đường Nhân cười nói.

Sau đó, cô “Haiza” một tiếng: “Tớ thua cậu có mấy điểm. Vậy mà cậu

còn nói tớ là cậu thi không tốt, có phải muốn chọc tức tớ đúng không?”

Khóe môi Lục Trì khế cong lên.

Hai người ngồi phía trước nghe thấy trợn mắt nhìn nhau.

Chủ nhiệm Chu Thành cầm giấy đăng ký nguyện vọng tiến vào lớp: “Đây là bản điền mẫu. Các em điền thử trên giấy cho quen, có vấn đề gì thì tìm thầy.”

Chu Thành bắt đầu phát bảng mẫu xuống.

Đường Nhân cầm bút, tra xét điểm trúng tuyển của đại học S những năm trước, năm ngoái điểm đậu cao nhất là 730 điểm, thấp nhất vẫn hơn 690 điểm.

Tính toán một chút, thì xem ra năm nay cũng không chênh lệch nhiều.

Cô vẫn chưa động bút, đợi Lục Trì điền trường gì vào bảng nguyện vọng.

Lục Trì viết tên trường đại học, nhưng không viết tên chuyên ngành, nghiêng đầu nói: “Cậu viết của cậu đi.”

Đường Nhân le lưỡi, suy nghĩ một chút, cô giỏi nhất môn tiếng anh, nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng tìm ra được chuyên ngành cô có hứng thú nhất.

Cô không che giấu, Lục Trì dễ dàng nhìn thấy sự lựa chọn của cô, một lúc sau, anh bắt đầu nghiêm túc điền chuyên ngành mình muốn theo học.

Đường Nhân nhìn thấy hơi bất ngờ, chuyện này nằm ngoài dự đoán của cô, anh không chọn những ngành liên quan đến vật lý, mà lại chọn y khoa.

Sau khi chờ cả lớp điền xong, Chu Thành thu lại, thông báo cả lớp có thể ra về, mấy ngày nữa lên lại trường để điền vào bảng nguyện vọng trên máy tính.

“Các em không được để người khác biết được thông tin cá nhân của mình, cũng không được tin những trường đại học trái phép, hàng năm đều có học sinh bị lừa, nguyện vọng bị thay đổi, chuyện này liên quan đến cả đời, nhất định phải cẩn thận.”

Chữ cuối cùng vừa được nói ra, trong phòng học đồng loạt trả lời.

Trên mặt Chu Thành lộ ra vẻ vui mừng, không ít người đã gọi điện thoại thông báo điểm thi của mình cho ông ta biết, không tính đến chuyện xuất sắc thế nào, nhưng điểm số đã chứng minh được sự cố gắng suốt thời gian qua.

Đường Nhân nói nhỏ với Lục Trì.

Nghĩ lại có thể học chung một trường đại học, tâm tình cô đang rất tốt.

Lục Trì thật sự giành được thủ khoa.

Hình ảnh của anh cộng với điểm thi đã được công bố, Đường Nhân dặn đi dặn lại, trường học mới không công khai tấm hình đó ra ngoài.

Nhưng trên bảng vàng danh dự lại có hình ảnh của anh.

Ngày hôm sau, báo chí muốn tới phỏng vấn, ban đầu chỉ phỏng vấn thủ khoa, nhưng cả thủ khoa và á khoa đều học chung một trường, cho nên cũng thuận tiện hơn nhiều.

Thầy giám thị dặn dò: “Lần này có cả đài truyền hình tới nữa, không được nói lung tung.”

Lục Trì ngoan ngoãn gật đầu.

Thầy giám thị chuyển hướng sang Đường Nhân: “Nhất là em, Đường Nhân. Ở trong trường làm trò thì thầy không nói đến, nhưng lần này em đại diện cho toàn trường đó.”

Đường Nhân cười tủm tỉm gật đầu.

Rất nhanh sau đó, có một nam nữ phóng viên tiến vào, đi cùng còn có cả nhiếp ảnh gia và nhân viên đài truyền hình.

Nữ phóng viên vừa vào phòng thì hơi kinh ngạc nhìn hai học sinh xuất sắc ở trước mặt.

Đầu tiên, cô ta hỏi thầy giám thị: “Bạn Lục Trì và Đường Nhân bình thường ở trường cũng đạt thành tích xuất sắc ạ?”

Thầy giám thị tươi cười rất chuẩn mực: “Đúng vậy, hai em ấy luôn đạt thành tích nhất và nhì cả ba lần thi thử của tỉnh tổ chức, bình thường cũng rất hăng say học tập, đều có phương pháp riêng của mình. Có thể đạt được thành tích này cũng là điều rất hiển nhiên.”

Nghe thấy lời nói hoa mỹ của thầy giám thị mà Đường Nhân suýt nữa phụt cười.

Sau khi được hỏi mấy vấn đề, thầy giám thị dùng hết khả năng để

hướng bọn họ như những học sinh ngoan, nhìn bộ dáng của phóng viên chắc cũng tin lời thầy ấy nói.

Đến lượt Lục Trì và cô được phỏng vấn thì toàn là những câu hỏi đơn giản hơn rất nhiều.

Trên thực tế Lục Trì rất ít nói, cho nên cũng trả lời những câu hỏi của phóng viên rất ngắn gọn, đến phóng viên còn cảm thấy bối rối.

Cuối cùng phải chuyển hướng sang Đường Nhân.

Đường Nhân nở một nụ cười xinh đẹp động lòng người: “Có thể đạt được thành tích tốt như vậy cũng nhờ Lục Trì phụ đạo cho em, đời học sinh của em may mắn nhất là được gặp cậu ấy.”

Lục Trì nghiêng đầu nhìn cô.

Sao nghe thấy có điểm gì đó là lạ? Phóng viên sinh lòng nghi ngờ, nhưng vẫn chuyên nghiệp nở nụ cười kết thúc bài phỏng vấn, được thầy giám thị tiễn ra tới cổng trường.

Tối hôm đó, đoạn phỏng vấn được phát trên đài truyền hình.

Hầu hết các học sinh đều bị ba mẹ ép buộc ngồi nghe làm cách nào đạt được thủ khoa, hy vọng con cái mình sau này cũng học hành tài năng như vậy.

Sau khi thấy Lục Trì và Đường Nhân xuất hiện, không ít người ngỡ ngàng.

Lục Trì không đeo mắt kính, khuôn mặt đẹp trai được bày ra, trên tivi nhìn càng tuấn tú hơn, cũng không kém so với những minh tinh đang nổi hiện nay, thậm chí còn đẹp trai hơn một bậc.

Đường Nhân ngồi bên cạnh anh cũng không kém cạnh, nhan sắc xinh đẹp, lúc cười lên mặt mày cong cong, đôi mắt sáng như sao.

Học sinh trường tư nhân Gia Thủy chứng kiến thấy thần thái tự nhiên của hai người, trai tài gái sắc, nhìn không được nhớ lại lần kiểm điểm trước toàn trường lần đó.

Thật sự vẫn còn khắc sâu trong ký ức mọi người.

Một vài người thi ở Nhất Trung đã từng thấy qua hai người họ thì lập tức bị tức nghẹn.

Đối mặt với những lời chỉ trích của người nhà như là “Nhìn người ta rồi xem lại bản thân mình xem.” Hay “Con nhà người ta vừa học giỏi lại xinh xắn.”

Ngẫm lại lúc thấy hai người bọn họ tình chàng ý thiếp ở bên ngoài phòng thi, còn tưởng rằng hai người chắc học tệ lắm đây, hiện tại kết quả lại là: Một thủ khoa một á khoa?

Có người còn dán mắt vào màn hình quan sát chăm chú, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Đang trong lúc phỏng vấn còn lén lút khều ngón tay nhau.

Thật sự là quá to gan!

Chương 60

Đường Nhân lén đi tới phía sau lưng anh, nhìn chăm chăm anh.

Lúc Lục Trì xoay người lại cũng là lúc Đường Nhân nhướn người tới trước, Lục Trì bị giật mình, lập tức ngã ra giường.

Đường Nhân thầm cười trộm một cái, nhân lúc anh còn chưa kịp phản ứng thì cô đã nằm lên người anh.

Sức nặng của hai người bị vùi trên giường nệm.

Lục Trì không ngờ sự việc lại tiến triển đến mức này, nhất là khi cả thân thể Đường Nhân nằm đè lên người anh, da thịt chạm nhau khiến anh có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Tình huống cực kỳ nguy hiểm, giống như cái đêm anh nằm mơ.

Đường Nhân nằm trên người anh, nhịp tim Lục Trì đang đập rất nhanh, dễ dàng truyền đến bên tai Đường Nhân.

Thật sự rất đáng yêu.

Gò má cô áp lên ngực anh, nói: “Tim cậu đang đập rất nhanh nè.”

Tiếng nói chấn động trên người anh, Lục Trì cảm thấy không thể thờ nổi, căng thẳng lại nói lắp: “Dậy... Dậy mau.”

“Không.” Đường Nhân lắc đầu.

Cô vươn tay sờ sờ môi anh, nhỏ giọng nói: “Tớ muốn hôn cậu.”

Vừa dứt lời, cô cảm thấy trời đất quay cuồng, đến khi cô hoàn hồn lại thì phát hiện ra mình đang nằm đúng vị trí Lục Trì vừa mới nằm.

Đường Nhân cũng không hoảng loạn, ngược lại cười tươi với anh.

Cô nhướn mày khiêu khích: “Có bản lĩnh thì hôn tớ đi.”

Chương 61

Editor: Trà Đá.

Có lẽ lời nói của Đường Nhân quá khiêu khích, nên ánh mắt anh nhìn chăm chăm môi cô.

Ngón tay trắng bệch của anh giữ lấy tay cô.

Mười ngón tay đan vào nhau, tất cả xúc cảm truyền khắp toàn thân, khiến cả cơ thể nóng ran.

Vóc dáng của Đường Nhân thật sự không đáng nhắc tới với Lục Trì, lúc cô đi giày đế bằng chỉ cao đến cằm anh, mỗi lần cứ phải ngước đầu lên nhìn anh.

Đối với tình huống bây giờ, cô đang được anh nhìn chăm chăm từ trên cao xuống, cái loại cảm giác này khiến lồng ngực cô như muốn nổ tung.

Bóng anh đổ xuống, Đường Nhân kích động đến mức nhắm mắt lại.

Cuối cùng môi anh chỉ sượt thoáng qua gò má cô, hai người kề sát nhau, không khí trong phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh.

Đường Nhân mở mắt ra, muốn đánh cho anh một trận.

Lục Trì không biết gì hết, anh tham lam hít lấy hương thơm trên người cô, toàn bộ mùi thơm bao quanh chóp mũi anh.

Không biết qua bao lâu, ở dưới lầu có tiếng động.

Cửa phòng ngủ Lục Trì đang mở, cho nên nghe rất rõ tiếng động dưới nhà, còn có tiếng giày cao gót.

Đường Nhân lên tiếng hỏi: “Mẹ cậu về hả?”

Kể từ lần mẹ Lục Trì đến trường làm loạn, thì Đường Nhân chưa bao giờ gặp lại mẹ anh, bây giờ cô cũng không biết mẹ anh rốt cuộc là người như thế nào.

Có chút không ổn, nếu bị bắt được thì đôi uyên ương coi như bị chia cắt.

Lục Trì chần chừ một chút, nói: “Chắc vậy.”

Khoảng cách hai người rất gần, hơi thở phả trên mặt đối phương, cái loại nhột nhột đó khiến Đường Nhân không nhìn được gãi gãi mặt: “Mau đứng dậy.”

Lục Trì bị bộ dáng khẩn trương của cô chọc cười, môi anh hơi nhếch.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Đường Nhân đẩy anh, ngoài miệng nói: “Sao chưa chịu dậy, mẹ cậu mà thấy là toi đời hai đứa đó.”

“Tại cậu trước mà.” Lục Trì nói, nét mặt của anh như đang lên án hành vi của cô.

“Nhưng cậu lại không hôn tớ.” Đường Nhân phản bác.

Vừa dứt lời, Lục Trì đã cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô một cái.

Đợi đến khi cô hoàn hồn lại thì anh đã ngồi dậy bên cạnh cô.

Đường Nhân không ngờ anh lại dám lừa gạt cô như vậy, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, nếu không vì tiếng bước chân ngoài kia, thì cô đã phản công lại rồi.

“Trì Trì, con có nhà không?” Giọng nói Vương Tử Diễm từ bên ngoài truyền đến.

Lục Trì đưa mắt nhìn Đường Nhân, đáp: “Dạ con mới về.”

Bây giờ nói dối không chớp mắt luôn, Đường Nhân bóp lỗ tai anh, có chút ấm nóng, lại mềm mại, cảm giác rất thoải mái.

Lục Trì kéo tay cô xuống, nhìn cô.

Vương Tử Diễm không nghi ngờ, nói: “Vậy mẹ đi đây, con ở nhà đừng mở cửa cho người lạ nhé.”

Lục Trì nói: “Dạ.”

Tiếng bước chân xa dần, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Hai người cũng không muốn lãng phí thời gian, Đường Nhân tới tìm anh đi chơi, không phải ở trong nhà phóng túng.

Không còn gì phải bận tâm, cho nên tâm tình ai nấy cũng đều thoải mái.

Cuối tháng tám, thời điểm đến đại học S báo danh.

Rốt cuộc Đường Nhân đã sửa lại nguyện vọng chuyên ngành, ban đầu cô điền là chuyên ngành tiếng anh, nhưng trong thời gian còn thay đổi được thì cô đổi thành chuyên ngành tiếng anh thương mại, trúng tuyển một cách dễ dàng.

Buổi sáng thu dọn hành lý xong, Đường Nhân chuẩn bị xuất phát.

Tường Thu Hoan đứng một bên nghi ngờ: “Không cần mẹ đưa đi thật hả?”

Thủ đô ở phía Bắc, thành phố bọn họ ở phía Nam, mặc dù đi máy bay chỉ mất hai tiếng nhưng di chuyển cũng xa xôi.

Đường Nhân lắc đầu, khoác tay bà: “Không cần, thiếu gì đến thủ đô rồi mua luôn, con không mang nhiều hành lý, nên mẹ cứ ở nhà đi.”

Quan trọng nhất là cô và Lục Trì đi cùng nhau.

“Mẹ hỏi chi vậy, chắc chắn con bé đã hẹn đi cùng với người khác rồi, nhất định là tên nhóc lần trước.” Đường Quân từ trên lầu đi xuống, vô tình nghe được đoạn hội thoại, lên tiếng chế giễu.

Anh ta đâu ngờ Tường Thu Hoan rất bình tĩnh: “À là Lục Trì hả, ba con nói cậu bé đó rất được, đi cùng với Nhân Nhân thì mẹ yên tâm.”

Đi xa nhà, lại thân con gái nên cả nhà đương nhiên lo lắng, bây giờ lại nghe có bạn cùng lớp đi chung, nên cũng yên tâm, có gì hai đứa giúp đỡ lẫn nhau.

Đường Quân không nghĩ tới đáp án này, có chút ghen họng trợn mắt nhìn: “Trong nhà chỉ có mình con phản đối thôi sao?”

“Dạ dạ, chỉ có mình anh hai thôi.” Đường Nhân nhìn anh ta cười.

Đường Quân nhẹ răng trợn mắt.

Vương Tử Diễm nhìn con trai đống hành lý, dặn dò: “Đi đường cẩn thận.”

Chớp mắt một cái mà con trai đã lên đại học.

Đây là niềm tự hào duy nhất của bà ta, con trai bà ta thông minh ngoan ngoãn, lại tinh tế, từ trước đến nay chưa bao giờ khiến bà ta lo lắng.

Lục Trì đứng lên, nhìn bà ta nói: “Con đi đây.”

Vương Tử Diễm gật đầu, lặp lại câu nói lúc nãy.

Anh không cần mẹ đưa đi, nên Vương Tử Diễm cũng không ép.

Bên ngoài trời đã sáng, cũng chưa nóng lắm, thời tiết hơi sương, lâu lâu lại có cơn gió thổi qua khiến lá cây vang lên tiếng xào xạt.

Lục Trì đi ra cửa chính, bước chân bình tĩnh đến gần bóng cây trên đường lớn.

Trên đường lớn có không ít taxi, Lục Trì dừng ở đầu đường, đang định đón xe, thì tình cảnh ở phía đường đối diện thu hút ánh mắt anh.

Là ba anh và dì.

...

Khâu Hoa ném một tập phong bì vào mặt Lục Dực Minh, mĩa mai nhìn ông ta.

Buổi sáng có rất nhiều người ra ngoài ăn sáng, nghe thấy tiếng động lớn đều đưa mắt sang nhìn, hưng phấn theo dõi.

Tập phong bì rơi trên mặt đất.

Sắc mặt Lục Dực Minh lúc trắng lúc xanh, những người đứng coi xung quanh đang bàn tán, khiến ông ta cảm thấy bức tức, cuối cùng hít thở sâu một hơi, hạ thấp giọng: “Đừng có làm loạn nữa, mọi người cười cho kìa.”

“Anh nghĩ là tôi làm loạn hả? Bây giờ tôi mới ngộ ra lời Vương Tử Diễm nói hôm đó là sự thật, anh hoàn toàn biết rõ mọi chuyện!” Khâu Hoa trở nên bình tĩnh lại.

Lục Dực Minh bước lên một bước, Khâu Hoa lập tức lùi về phía sau một bước.

Vào cái ngày ở trước cửa cục dân chính, trong lòng bà ta còn tràn đầy hứng thú, bà ta sắp bước sang một cuộc sống mới, cũng coi như là đền bù tổn thất cho con trai, câu nói cuối cùng của Vương Tử Diễm chỉ là muốn chọc tức bà ta mà thôi.

Hiện tại ngẫm lại tất cả mọi chuyện đều do bà ta sai.

Lục Dực Minh còn mở miệng nói gì đó, nhưng Khâu Hoa đã không nghe lọt nổi một chữ nào, cả người cũng cảm thấy hào quang trên người ông ta cũng mất dần.

Khâu Hoa chưa kết hôn đã có con, bởi vì Lục Dực Minh mà bị cha mẹ đoạn tuyệt, sau đó lại nhịn nhục làm tiểu tam của ông ta vài năm, kết quả đổi lại chỉ là quân cờ trong âm mưu của ông ta.

Nói cái gì mà chỉ đi tiếp khách?

Khâu Hoa sống nhiều năm như vậy, khổ cực thế nào cũng trải qua rồi, bây giờ lại đứng đây nghe ông ta kể khổ.

Khâu Hoa nói: “Lục Dực Minh, nếu anh còn chút lương tâm thì sẽ không làm vậy với tôi, quá sức ghê tởm. Cũng may là tôi chưa kết hôn với anh đó.”

Lục trước bởi vì Lục Vũ phản đối, sau khi Lục Dực Minh và Vương Tử Diễm ly hôn, thì bọn họ có muốn kết hôn cũng tạm dừng lại, chờ sau khi Lục Vũ thi đại học xong rồi tính.

Khâu Hoa có cảm giác mình thật sự may mắn khi chưa nhảy vào hố lửa, xem như bây giờ bà ta đã nhận được kết quả vì bị tình cảm che mờ lý trí.

Khâu Hoa nhặt phong bì lên, xoay người rời đi.

Để lại Lục Dực Minh một mình đứng ở đó, đối mặt với ánh mắt tò mò và sự chỉ trích của người đi đường.

...

Lục Trì đứng ở đường cái đối diện, nghe rõ từng lời nói của hai người bọn họ, trong lòng không cảm thấy gì.

Anh thờ dài, bắt một chiếc taxi, trước khi chui vào xe một giây thì bắt gặp thấy Lục Vũ đang đứng cách đó không xa.

Lục Vũ đứng ở một nơi rất kín đáo, khoảng cách chỉ xa vài mét, bởi vì bị người đứng vây xem che nên không có ai phát hiện ra.

Chỉ sợ Lục Vũ đã biết rõ chuyện vừa rồi.

Xe taxi rời đi, người càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, mở điện thoại lên, thấy có tin nhắn đến, tâm tình trở nên tốt hơn.

Đường Đường Đường: Tớ đang trên đường đi.

Miệng thì nói không đưa đi, nhưng Tưởng Thu Hoan vẫn đưa cô đến sân bay, đi theo vào bên trong.

Thấy con gái đi về phía nào đó, Tưởng Thu Hoan cũng đi theo, chỉ thấy có một nam sinh cao ngất đang đứng ở đó.

Tưởng Thu Hoan hỏi: “Lục Trì đứng đằng đó hả? Hình như mẹ có gặp qua một lần rồi phải không?”

Đường Nhân gật đầu, thầm nhớ lại sự việc năm ngoái, khi đó cô mới bắt đầu theo đuổi Lục Trì, anh vẫn là một con mọt sách nói lấp đàng yêu.

Hai người đi tới, Tưởng Thu Hoan chủ động mở miệng: “Cháu là Lục Trì?”

Lục Trì xoay người, gật đầu chào bà, lễ phép nói: “Cháu chào dì.”

Bộ dáng lễ phép của anh khiến Tưởng Thu Hoan rất có cảm tình, trông rất thông minh, bộ dạng cũng không tồi, nghe chồng bà nói tính cách cũng rất tốt, chỉ có cái hơi trầm tĩnh ít nói.

Nhưng lại rất thích hợp làm con rể.

Tường Thu Hoan nhìn thấy vẻ mặt của Đường Nhân, cảm thấy tâm hồn con gái bà đang treo ngược trên cành cây rồi, dặn dò vài câu rồi sau đó rời khỏi sân bay.

Đợi đến khi Tường Thu Hoan ra khỏi sân bay rồi, Đường Nhân mới mở miệng: “Mẹ tớ thích cậu rồi đó.”

Lục Trì đương nhiên nhận ra được, ánh mắt chuyển hướng sang cô, nhắc nhở: “Đi check- in thôi.”

Đường Nhân cười hì hì, vừa đi vừa kéo anh.

Bọn họ dự tính chín giờ bay, hơn mười một giờ tới thủ đô, sau đó đi báo danh rồi làm một loạt quá trình cũng đến giờ ăn trưa.

Xếp hàng, gọi hành lý...

Hai người lên máy bay rất nhanh chóng, chỗ ngồi bên cạnh nhau, gần cửa sổ.

Nhưng khi Đường Nhân đi phía trước phát hiện chỗ ngồi của mình bị một người phụ nữ trung niên chiếm lấy.

Cô đối chiếu với vé máy bay, xác nhận đây đúng là chỗ ngồi của mình.

Đường Nhân chưa bao giờ gặp qua loại người không chào một tiếng, lại ngang nhiên chiếm chỗ ngồi của người khác, tâm tình đang vui vẻ trở nên mất hứng.

Cô nhắc nhở: “Nè dì.... Chỗ này là của cháu.”

Người phụ nữ kia làm bộ không nghe thấy, vẫn tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đường Nhân nhíu mày, hơi lớn tiếng: “Xin lỗi dì, chỗ ngồi này là của cháu, dì trả chỗ lại cho cháu đi ạ!”

Cuối cùng người phụ nữ cũng nghiêng đầu nhìn cô: “Cô bé, đổi chỗ với dì đi, chỗ dì ở bên kia đó, được không?”

Đường Nhân thuận mắt nhìn sang, có hai người có hình xăm đang ngồi đó, chỉ còn trống một chỗ ngồi.

Nhìn hai người kia trông rất hung tợn, hơn nữa còn đang nói chuyện, rõ ràng là biết nhau. Bắt một nữ sinh sang ngồi cùng, thật sự không biết trong lòng bà ta nghĩ gì.

Mặc dù cô không muốn nghĩ xấu cho ai, nhưng cô vẫn không muốn ngồi bên kia.

Đường Nhân nhếch môi: “Xin lỗi dì, cháu không muốn đổi chỗ, dì quay lại chỗ của mình đi ạ.”

“Cậu ra phía sau tót đi.” Lục Trì khẽ nói, anh đang đứng phía sau lưng cô, nghiêng người đứng trước mặt Đường Nhân.

Trông thấy bộ dáng ngang ngược của người phụ nữ, Lục Trì lạnh mặt, nói: “Phiền dì quay về chỗ ngồi của mình.”

Có lẽ do bộ dáng lạnh lùng dọa người của anh, hơn nữa là lại thanh niên trai tráng, nên người phụ nữ không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng thu dọn đồ đạc của mình.

Nhưng bà ta vẫn lộ vẻ mặt bất mãn, nhỏ giọng nói: “Nè cô gái, đổi

chỗ ngồi thì có làm sao? Không biết nghe lời người lớn sao! Có đổi chỗ ngồi thôi cũng làm quá, mới nhỏ đã lo yêu sớm...”

Lục Trì nhíu mày, thân nhiên nói: “Không cần đi quan tâm.”

Đường Nhân thò đầu qua bả vai anh: “Cháu yêu sớm thì liên quan gì đến dì?”

Người phụ nữ trừng mắt, hùng hổ đứng lên, mãi cho đến khi ngồi vào chỗ của mình rồi vẫn còn nói lảm nhảm.

Đường Nhân hừ hừ vài tiếng.

Nếu tính tình tốt, nói chuyện đàng hoàng, thì cô cũng sẵn sàng đổi chỗ, còn cái này đã không biết điều rồi còn ngang ngược bướng bỉnh.

Vốn đang hứng thú đến trường đại học báo danh, kết quả lại gặp phải chuyện này, khiến người ta mất hứng.

Cô ngồi vào chỗ của mình, ngược lên nhìn anh, nói: “Trì Trì nhà mình giỏi quá.”

Lục Trì bị lời nói của cô làm đỏ mặt, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Máy bay cất cánh chưa được bao lâu, Đường Nhân đã ngủ gà ngủ gật.

Cô ngồi trên phương tiện nào cũng sẽ ngủ như nhau, sau đó lại tỉnh dậy trước khi đến nơi, chưa bao giờ bị sai.

Mặc dù Lục Trì ngồi bên cạnh, nhưng cũng thể ngăn được cơn buồn ngủ của cô, cô mang bịt mắt chưa được bao lâu thì đã ngủ mất.

Ban đầu Lục Trì đang đọc tạp chí, về sau thấy người bên cạnh không có động tĩnh gì, vừa quay đầu sang thì thấy cô đang ngủ rất say sưa.

Trong lúc mơ màng, Đường Nhân mơ hồ trở mình, chưa được mấy giây thì nghiêng người về phía Lục Trì, cái đầu lắc lư trên bả vai anh.

Lục Trì nhanh tay lẹ mắt, anh đưa tay ra đỡ lấy đầu cô.

Cả cơ thể Lục Trì căng ra, anh gọi tiếp viên hàng không để mượn một cái khăn lông mỏng, gấp gọn gàng đặt trên bờ vai, sau đó để cô dựa đầu trên vai mình.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, anh mới tiếp tục đọc tạp chí.

Thình thoảng anh cũng nghiêng đầu qua kiểm tra xem cô có ổn không.

Khi Đường Nhân tỉnh lại thì vẫn còn mơ màng.

Qua một lát, cô mới khôi phục được ý thức, nhìn thời gian thì còn hơn nửa tiếng là đến nơi.

Cô chuyển hướng sang bên cạnh, Lục Trì trông như đang ngủ.

Lúc Lục Trì nhắm mắt lại trông cực kỳ tuấn tú, bộ dáng khi ngủ của anh cũng rất trầm ổn, nhưng trông càng lạnh lùng hơn.

Đường Nhân chăm chú nhìn một lát, lén lút hôn lên má anh một cái, sau đó nhanh chóng ngồi lại vị trí của mình.

Mặc dù đã hôn nhau mấy lần, nhưng cái loại hôn trộm này thật sự rất kích thích, tim đập nhanh như muốn bay ra ngoài vậy.

Lục Trì vẫn không tỉnh.

Đường Nhân cũng không quấy rầy anh nữa, vừa quay đầu thì phát hiện có một nữ sinh đang nhìn về phía cô, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt sáng long lanh.

Vừa thấy Đường Nhân nhìn mình, nữ sinh kia lập tức thu tầm mắt.

Mặc dù trong lòng Đường Nhân cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, có lẽ người khác không thích cái hành vi hôn trộm của cô.

Mặc kệ, nhân lúc anh chưa tỉnh, lại lén lút hôn thêm cái nữa.

Chương 62

Lúc ra khỏi sân bay, Đường Nhân cũng gặp lại nữ sinh kia.

Trên thực tế thì cô không hề quen biết nữ sinh kia, nhưng nữ sinh kia vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm cô, hơn nữa khi bị cô phát hiện thì nữ sinh kia lập tức quay mặt đi, hành động rất kỳ quái.

Lục Trì thấy cô dừng lại, hỏi: "Sao vậy?"

Đường Nhân bĩu môi về phía kia: "Nữ sinh ở đằng kia ngồi cùng chuyến bay với bọn mình, mà từ nãy giờ cứ nhìn bọn mình chăm chăm luôn."

Nghe vậy, Lục Trì cũng nghiêng đầu nhìn sang, nhưng nữ sinh kia đã quay lưng về phía họ.

"Thôi kệ đi, tới trường đã." Đường Nhân vừa nói vừa kéo hành lý, "Trời nóng quá."

Lục Trì nhẹ nhàng gật đầu đi theo.

Nữ sinh kia đã ngồi lên xe taxi trước, bọn họ ngồi lên taxi sau đi thẳng đến đại học S, thời gian không chậm trễ bao nhiêu.

Nhưng điều không ngờ là nữ sinh kia cũng tới đại học S, xuống xe ở phía trước bọn họ.

Đại học S ở trung tâm thành phố, cực kỳ sầm uất, có chút khác so với thành phố nơi hai người sống.

Xe taxi đỗ lại trước cửa trường đại học, không đồng ý đi vào trong.

Tài xế nói: "Hai cháu xem bên trong đông người như vậy, chú lái xe vào rồi biết khi nào mới ra ngoài được."

Lục Trì cũng không thể ép, nên xuống xe cùng Đường Nhân.

Vừa hay thời tiết đột nhiên râm mát, khiến bọn họ thoải mái hơn nhiều.

Nữ sinh kia đứng ở bên cạnh phòng bảo vệ.

Nhìn người xung quanh đi đi lại lại, nữ sinh gọi điện thoại cho bạn của mình: "Tớ đến cổng trường rồi nè."

"Trương Viện, cậu mau chạy ngay đến mấy chỗ báo danh đi, năm nay cực nhiều tiểu thịt tươi, phải mau chóng bắt lấy, chớ không thôi là ế cả đời đó!"

Nữ sinh được gọi là Trương Viện phì cười, mở miệng nói: "Cậu không biết được tớ vừa gặp ai đâu! Đợi tí nữa tớ đăng lên diễn đàn, nhớ vào xem đấy."

Trường đại học có diễn đàn riêng, các sinh viên đều đăng nhập vào tán gẫu, cùng chia sẻ kinh nghiệm, còn có trả lời những thắc mắc của các tân sinh viên nữa.

"Tớ còn đang giúp các em trai năm nhất báo danh, thời gian đâu mà lướt diễn đàn."

Hai người thao thao bất tuyệt một lúc, Trương Viện cúp điện thoại, nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc tiến vào trường, lập tức dùng

điện thoại chụp hình lại.

Trương Viên nhìn ngắm bức ảnh vừa chụp được một lúc lâu.

Nghỉ hè ở nhà, Trương Viên lướt Weibo có thấy cặp đôi trai tài gái sắc này, thành tích lại cực kỳ xuất sắc, lúc đó còn suy nghĩ chắc không thể cùng trường đâu, ai dè bây giờ đã thành sự thật.

Trương Viên nhanh chóng đăng nhập vào diễn đàn, đăng ảnh cùng viết một đoạn ngắn rồi đăng lên.

Mặc dù đại học S đã được thành lập từ rất lâu, nhưng ở bên ngoài lẫn bên trong đều toát lên vẻ cổ kính và nổi tiếng của một trường đại học hàng đầu, hôm nay lại là ngày báo danh, nên tân sinh viên và gia đình đến cực kỳ đông đúc.

Ở phía cổng trường có các học tử tình nguyện phát bản đồ trường học, Đường Nhân lấy một tờ, dù sao cô và Lục Trì cũng đi cùng nhau.

Hai người sánh vai đi qua những tán cây ngô đồng ở trên đường lớn, bóng cây râm mát ngăn cản sự oi bức của ánh nắng mặt trời, lại có gió nhẹ nhẹ thổi tới.

Đường Nhân nói: "Có vẻ như mọi chuyện sẽ rất tốt đây."

Cô nghiêng đầu nhìn Lục Trì: "Sau này cậu sẽ là bác sĩ Lục, mặc áo blouse trắng, chắc chắn trông sẽ rất đẹp mắt."

Vừa nghĩ đến điều này, Đường Nhân có cảm giác muốn chảy máu mũi.

Thấy bộ dáng cô cực kỳ hưng phấn, trong mắt anh cũng tràn đầy vui

vẻ, anh cũng không nở lên tiếng chọc phá ảo tưởng của cô.

Một lúc sau, anh chỉ chỉ vào một tòa nhà: "Khoa Y."

Đường Nhân lập tức nhìn theo.

Toà nhà khoa y trông cực kỳ khí thế, hơn nữa lại mang một phong cách đặc sắc.

Tân sinh viên báo danh ở căn tin, bởi vì có đầy đủ bàn ghế.

Đường Nhân và Lục Trì nhìn vào bên trong thấy căn tin đầy người, có cả phụ huynh của các tân sinh viên nữa, điều hoà cũng chẳng có tác dụng gì.

Trên bản đồ sẽ đánh dấu địa điểm báo danh của từng khoa y và khoa ngoại ngữ báo danh ở hai đầu.

Lục Trì không lên tiếng, anh nắm lấy cổ tay Đường Nhân, kéo cô đi về phía trước.

Có anh đi phía trước, nên ngăn cản được không ít người phía trước, Đường Nhân đi phía sau rất thoải mái.

Chưa được bao lâu đã đến địa điểm báo danh của khoa ngoại ngữ.

Lục Trì dừng lại: "Đến rồi."

Trong căn tin rất đông người, Đường Nhân không nghe rõ anh nói gì, lớn tiếng hỏi: "Cậu vừa nói gì?"

Lục Trì lộ ra vẻ bất đắc dĩ, bởi vì qua ồn ào, nên phải cúi xuống nói sát bên tai cô: "Đến chỗ báo danh khoa cậu rồi."

Vóc dáng anh cao, cho nên cô đứng phía sau anh thì chẳng thấy gì phía trước hết.

Kể từ khi nghỉ hè, Lục Trì cũng chịu khó luyện tập cách nói chuyện, cho nên cô ít nghe anh nói lắp.

Đường Nhân thò đầu qua bả vai anh, đối diện có tấm bảng khoa ngoại ngữ, có hai vị học trưởng đứng ở đó, bên cạnh còn có vài học tỳ.

Cô nhón chân lên hỏi: "Cậu có muốn đi báo danh trước không?"

Lục Trì lập tức lắc đầu.

Anh tránh qua một bên, Đường Nhân tiến về phía trước, nói: "Chờ tở, tở xong ngay thôi."

Lục Trì gật đầu.

Hàng năm khoa ngoại ngữ đều trúng tuyển hầu hết là nữ sinh, nam sinh rất ít, năm nay chỉ có hơn một trăm nam sinh, phân đến mỗi lớp chỉ có bốn năm người.

Cho nên các tân sinh viên đều vây quanh các học tỳ, hai học trưởng đứng gần đó không nhận được lượt diễn đàn, xem có tin tức gì mới mẻ không.

Không ngờ vừa mới vào diễn đàn đã thấy một chủ đề vừa đăng lên đã nổi như cồn.

Cặp đôi học bá nổi tiếng Weibo đã đến trường ta rồi!

Người đăng: Hôm nay ngòi máy bay trở lại trường đã được gặp, nhìn không được nén rình coi, kết quả bị phát hiện. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản khí thế của tớ, nhìn thấy nữ sinh lén lút hôn một nữ sinh, khiến tớ đỏ hết cả mặt. Tân sinh viên năm nay của trường ta vừa có nhan sắc lại vừa học bá, khiến trường ta đạt lên một đẳng cấp mới ha ha ha! Hình ảnh.

Mặc dù các học trường đã trải qua kỳ thi đại học rồi, nhưng tin tức thi cử năm nào cũng chú ý xem, nhất là xem trạng nguyên của các thành phố, bởi vì có khả năng cao sẽ điền nguyện vọng là đại học S.

Câu chuyện cặp đôi học bá cực kỳ nổi tiếng, bọn họ cũng chỉ thấy hình ảnh trên Weibo, đọc thêm bình luận bên dưới để biết thêm câu chuyện.

Hôn môi trước mặt toàn trường, tỏ tình vào giờ chào cờ.

Có thể nói chuyện này khiến bọn họ không thể tin được, cũng khiến bọn họ bùi ngùi về năm tháng cao trung của bản thân trôi qua một cách đáng thương.

Hơn nữa bọn họ chắc chắn sẽ chú ý đến thành tích thi đại học, nhất là nam sinh Lục Trì kia, thành tích cực kỳ xuất sắc, mặc dù không biết rõ những phương tiện khác như thế nào, nhưng đoán chừng sẽ không kém cạnh gì.

Danh sách trúng tuyển đương nhiên sẽ đến tay những sinh viên tình nguyện, có tên Đường Nhân.

Học trường kéo xuống xem bình luận.

Lầu 1: Thành phố nào á?

Lầu 2: Thành phố A, vì nổi tiếng quá nên có tìm kiếm qua, hơn nữa hai người điều điền trường mình, chắc chắn là cặp đôi rồi.

Lầu 3: F*ck, học cao trung đã có người yêu rồi, học trường học tỷ như chúng ta phải làm sao?

Lầu 4: Là cặp đôi thật hay giả vậy, tớ xem Weibo thấy có hình ảnh nhìn hai người bọn họ như đang khều ngón tay với nhau, lẽ nào không có một tí cơ hội nao khác sao.

Lầu 466: Tớ vừa mới thấy hai người bọn họ, ở trong căn tin tay nắm tay, trông yêu cực kỳ, đừng nói tớ háo sắc, nhưng nữ sinh đó trong rất dễ thương, lúc cười lộ lên cực kỳ đáng yêu luôn.

Bình luận cuối cùng là lầu 466, hai học trường ngẩng đầu lên.

Nếu đã ở căn tin, thì trước sau gì cũng phải đến báo danh.

"Xin hỏi chuyên ngành tiếng anh thương mại báo danh ở đây sao ạ?"

Một giọng nói trong trẻo dễ nghe kéo hai vị học trường đang rướn cổ ra ngoài tìm kiếm nữ sinh kia về.

Chính là nữ sinh trong tấm hình kia, người thật còn sinh đẹp hơn so với hình ảnh!

Hai người vội vàng hoàn hồn, đưa ra bản đăng ký: "Đúng vậy, khoa ngoại ngữ báo danh ở đây. Điền xong rồi đưa lại cho bọn tôi là được rồi."

Hành lí của Đường Nhân đang được Lục Trì trông coi, cô nhanh chóng điền xong bản báo danh, rồi giao lại cho bọn họ: "Cảm ơn học trường."

Khoa ngoại ngữ rất đông nữ sinh, nhưng hai người học trưởng vẫn còn độc thân, cho nên mới lại đây làm tình nguyện, cũng là muốn làm quen với các tiểu học muội.

Đường Nhân sinh ra ở miền Nam, ngũ quan tinh xảo, màu da trắng nõn, nhìn qua chính là tiểu yêu kiều non nớt.

Ánh mắt của hai học trưởng sáng rực: "Không cần khách sáo, hành lý của học muội nhiều lắm không? Có cần học trưởng đây giúp đỡ không, bọn anh có thể vào trong ký túc xá nữ đó."

Đường Nhân đảo mắt, hiểu rõ ý tứ của bọn họ, cười một cái rồi nói: "Không cần đâu ạ, bạn trai em ở bên kia."

Cô chỉ về phía xa xa cách mấy vài mét.

Hai người nhìn sang, lập tức thấy một thanh niên cao thẳng đang đứng ở đó, cao lớn vững chãi, toàn thân toát lên một khí chất không giống với bọn họ, hơn nữa đang nhìn chăm chăm về phía này, ánh mắt cực kỳ sắc bén.

Có vẻ như đang cảnh cáo hai người học trưởng đang tán tỉnh bạn gái anh.

Nếu là hoa đã có chủ, thì hai người học trưởng đây cũng không dây dưa, tiếc nuối nói: "Học muội cẩn thận một chút, coi chừng lạc đường."

Đường Nhân cầm lấy đồ dùng của mình, nói lời cảm ơn với bọn họ.

Chưa đợi cô xoay người đi, thì cổ tay đã bị ai đó nắm lấy.

Hai đầu lông mày Lục Trì có vẻ không vui, vẻ mặt nhìn cô không chút thay đổi, nhưng giọng nói rất dịu dàng: "Xong chưa?"

Đường Nhân gật đầu: "Xong rồi, đi thôi."

Hai người học trưởng dõi theo hai người rời đi, trước khi đi mắt còn thấy học đệ kia quay đầu lại nhìn bọn họ với ánh mắt muốn bằm bọn họ ra trăm mảnh.

Bọn họ yên lặng đăng nhập vào diễn đàn, đăng bình luận.

Lầu 678: Khụ khụ, vừa mới gặp học muội đến báo danh, học đệ thật hung dữ mà, mới nhìn học muội một tí thôi mà đã bị học đệ trừng mắt cảnh cáo rồi.

Lầu 679: Không phải là trừng mắt, mà là im lặng ghi hận, hèn là không cùng khoa, chứ không thôi nửa đêm bị học đệ giết mất.

Thôi thì ngoan ngoãn ăn thức ăn cho chó vậy.

Khoa y báo danh ở cuối căn tin, ở một bên cửa khác, tân sinh viên đến báo danh cũng ít.

Dọc theo đường đi cũng khá thoải mái, không cần chen tới chen lui.

Đường Nhân phát hiện ra tâm tình của Lục Trì.

Vừa qua bên cạnh, Lục Trì không nói nữa, bộ dáng bây giờ hoàn toàn khác với lúc trước, chắc chắn chuyện vừa rồi khiến anh không vui.

Cô dí sát vào tai anh, hỏi: "Cậu ghen hả?"

Mỗi lần anh không vui đều bày ra bộ dáng này, đương nhiên hầu hết là vào lúc anh ghen, Đường Nhân nắm rõ điều này trong lòng bàn tay.

Lục Trì cúi đầu nhìn cô, mím môi, một lúc sau mới nói: "Không thích."

Thấy cô tươi cười với người khác giới, anh lập tức thấy không vui.

Đường Nhân lắc lắc ngón tay út của anh: "Đi báo danh mà, phải lễ phép chứ, muốn tìm cái nắp đậy kín cái bình dấm chua nhà cậu quá."

Lục Trì im lặng không đáp.

Chương 63

Editor: Trà Đá.

Ký túc xá nam và nữ ở trường đại học có chút khác biệt so với cao trung.

Ký túc xá chỗ Đường Nhân ở có sáu tầng, mà khoa ngoại ngữ và khoa y lại cách xa nhau, cùng trên một con đường nhưng ký túc xá nữ lại gần căn tin hơn.

Hai người sánh vai đi đến đầu đường.

Đường Nhân nói với anh: "Cậu về ký túc xá đi, sắp xếp xong rồi bọn mình đi ăn cơm."

Lục Trì do dự một chút rồi không đồng ý, nhẹ nói: "Ban nãy tớ nghe học trưởng nói có thể vào trong ký túc xá nữ."

Đường Nhân có chút sững sờ, không ngờ anh lại nghe được điều này, còn nhớ đến tận bây giờ: "Cậu muốn vào cùng á? Trong đó nhiều nữ sinh như vậy, lỡ như ai đó để ý cậu thì sao."

Lục Trì nhìn cô chăm chăm.

Rốt cuộc vẫn là Đường Nhân bị đánh bại: "Rồi rồi, đi thì đi."

Ai bảo trông bộ dáng anh tuấn tú quá làm chi.

Trước cửa ký túc xá đều là tân sinh viên và người nhà, ai nấy đều

xách lớn xách nhỏ tiến vào, bên cạnh còn có các học trưởng học tỷ tiếp đón.

Hai người bọn họ từ chối được giúp đỡ nên phải tự thân vận động.

Đường Nhân nhận lấy chìa khóa phòng và chìa khóa tủ, xác nhận số giường rồi tiến vào ký túc xá cùng Lục Trì.

Bởi vì ba ngày đầu để báo danh cho nên cũng chưa có quá đông người đến.

Đại học S nổi tiếng ưu đãi tốt hơn nhiều so với cao trung, điều kiện ký túc xá cũng tương đối tốt, Đường Nhân may mắn ở lầu một, không cần leo lên tầng.

Ở ký túc xá phiền phức nhất vẫn là leo cầu thang.

Vừa mở cửa phòng ra, Đường Nhân lập tức thấy một nữ sinh có khuôn mặt khá tròn đang ăn táo, ba mẹ nữ sinh đang giúp trải giường chiếu.

Lục Trì quét mắt qua phòng ký túc xá một cái, diện tích rất lớn, giường ngủ và ngăn tủ tách biệt, còn có cả ban công và phòng tắm, hơn nữa nhìn qua mọi thứ rất mới.

Ban đầu Đường Nhân đã dự tính với nhà cô sẽ ở trong ký túc xá qua kỳ quân sự, sau đó sẽ chuyển ra ngoài ở.

Cô đã tìm hiểu qua, đại học S cũng không bắt buộc sinh viên ở ký túc xá, chỉ cần phụ huynh đồng ý, làm đơn ký tên là được.

Cho nên lần này cô mang rất ít hành lý.

Nữ sinh mặt tròn chủ động chào hỏi: "Chào cậu, tớ là Triệu Nhạc."

Đường Nhân cũng nói: "Đường Nhân, đây là bạn trai tớ, Lục Trì."

Triệu Nhạc tò mò hỏi: "Cũng học trường này sao?"

"Khoa y." Đường Nhân trả lời xong cũng không nói thêm lời nào nữa, cô không có ý định giới thiệu bạn trai mình cho một người bạn mới quen cùng phòng ký túc xá.

Triệu Nhạc thấy cô có vẻ không muốn nói nữa, nên cũng không tiện hỏi thêm.

Cũng chưa được bao lâu, thì có thêm hai nữ sinh khác đến, chỉ là ánh mắt dừng lại trên người Lục Trì rất lâu.

Đường Nhân cảm thấy không thoải mái, tùy tiện sắp xếp vài thứ rồi rời khỏi ký túc xá với Lục Trì.

Khai giảng chưa qua bao lâu đã đến kỳ quân sự.

Mỗi khoa một chỗ, các lớp trong cùng một khoa sẽ học chung với nhau, cả toàn trường đều phân chia khác địa điểm, đôi khi lúc tập bước đều sẽ thấy được các khoa khác.

Trời nóng nực, thầy quân sự cũng không dám quá nghiêm khắc với khoa ngoại thương, hai ngày trước đã có một nữ sinh bị ngất xỉu vì say nắng.

Vào thời gian nghỉ ngơi, thầy quân sự đều cho mọi người nghỉ ngơi ở chỗ thoáng mát, quanh trường đại học đều là những hàng cây cao lớn rợp bóng, đủ để che đi ánh nắng mặt trời chói chang.

Thình thoảng có cơn gió thổi qua mát rượi.

Khoa ngoại thương nhiều nữ sinh, cho nên cũng rất nhiều chuyện.
"Vừa rồi có phải khoa thể dục đi qua không? Quả nhiên vóc dáng ai cũng cao ráo, lớp tớ có năm nam sinh, mà chỉ có một người cao 1m8, chán chết đi được."

"Đừng nói nữa, nói ra chi thêm đau lòng."

"Không biết khi đó tớ nghĩ sao lại đi đăng ký tiếng anh thương mại, rõ ràng bên sư phạm tiếng anh có nhiều nam sinh hơn."

Tiếng nói chuyện râm ran truyền tới tai Đường Nhân, cô lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một chút rồi nhắn tin cho Lục Trì.

Triệu Nhạc ở bên cạnh lên tiếng: "Lại nhắn tin cho bác sĩ nhà cậu à?"

Một tuần ở cùng phòng trôi qua, cô và Triệu Nhạc cũng vui vẻ với nhau, quan hệ giữa hai người cũng bình thường.

Từ sau khi biết rõ Lục Trì học khoa y, Triệu Nhạc thích dùng cụm từ "Bác sĩ nhà cậu" để gọi Lục Trì.

Cái cụm từ này thật sự khiến Đường Nhân cảm thấy rất sáng khoái.

Hai người ở lớp tiếng anh thương mại 1, có lẽ là phân lớp theo thành tích, Đường Nhân cũng không rõ lắm, nhưng ngược lại trong lớp có vài nữ sinh kiêu ngạo, có vẻ như không thích cô.

Đương nhiên, nếu bọn họ không động đến cô, thì cô cũng không thêm quan tâm.

Ngày khai giảng, trong lớp có tự giới thiệu bản thân một lần, trên

thực tế thì Đường Nhân chỉ nói chuyện với ba người ở chung phòng ký túc xá.

Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói chen vào: "Bác sĩ? Đường Nhân có bạn trai hả? Đi làm rồi sao?"

Giọng nói không lớn này cũng đủ khiến nửa lớp nghe thấy.

Có mấy nữ sinh nghe được nên ngoái đầu nhìn sang, quan sát toàn thân cô, ánh mắt có chút kỳ quái, sau đó nhỏ giọng xôn xao.

Đường Nhân ăn mặc cũng giống như con gái nhà giàu, sinh viên bây giờ cũng không ít người có bạn trai đã đi làm.

Đường Nhân nhú mày, không trả lời.

Nữ sinh kia che miệng cười duyên: "Xin lỗi, tớ vô ý quá, tớ không biết là cậu không muốn cho người ta biết."

"Mắc mớ gì đến cậu." Đường Nhân thản nhiên nói.

Sắc mặt nữ sinh kia cứng đờ, lập tức cảm thấy sợ là cô thẹn quá hoá giận, nếu không thì tại sao lại nói chuyện cường thế như vậy.

Triệu Nhạc ở bên cạnh trong lòng không thoải mái: "Đi làm cái gì, người ta đang học ở khoa y đó."

Nói thật, Triệu Nhạc cảm thấy Đường Nhân và Lục Trì cực kỳ xứng đôi.

Chạng vạng, lớp quân sự cũng đã kết thúc.

Hôm nay tập luyện cả ngày, hơn nữa còn một tuần nữa mới xong,

Đường Nhân cảm giác lòng bàn chân mình bị rách đến nơi.

Ngày hôm qua còn có dấu hiệu bị phỏng rộp, nổi bong bóng nước có chút đau.

Người ngồi xung quanh tốp năm tốp ba ngồi dọc theo vỉa hè nghỉ ngơi, chưa muốn quay về, bởi vì quá sức mệt mỏi.

Triệu Nhạc đã cởi giày, ném miếng lót giày vào trong thùng rác cách đó không xa, rên la: "Ôi mẹ ơi, đau chân quá."

Thấy Đường Nhân đau bóp chân, sắc mặt còn tạm được, Triệu Nhạc cũng không lo lắng: "Ước gì tối nay có người bóp chân cho mình nhỉ."

Đường Nhân liếc Triệu Nhạc, cười nói: "Ở bên ngoài trường đại học thiếu gì tiệm mát xa."

Triệu Nhạc nhỏ giọng nói: "Rồi lỡ ngày mai cả trường biết, thì hình tượng tớ vụt đâu hả. À nói đến chuyện này, lần trước tớ bắt gặp hình như ai đó trường mình đi mát xa í, hình như là học trưởng."

Đường Nhân đang muốn trả lời, thì di động vang lên.

Lục Lục Lục: Cậu đang ở đâu?

Đường Nhân nhắn tin trả lời: Ngay chỗ rẽ đầu đường Minh Đức.

Cô biết Lục Trì biết chỗ này, mấy ngày qua bọn họ không gặp mặt được, sau giờ quân sự thì ai về ký túc xá người đó.

Nghĩ lại cũng thật đáng thương.

Đường Nhân đứng lên, lòng bàn chân lập tức đau đớn, khiến cô nhúu này ngồi xuống.

Triệu Nhạc hỏi: "Có phải bàn chân bị phỏng rộp rồi đúng không? Đã bảo lót giày giống như tờ đi mà không chịu, nếu không thì khăn mỏng hay giấy vệ sinh gì cũng được."

Lớp quân sự hồi cao trung chỉ có một tuần, chịu đựng chút là được, năm đó trường tư nhân Gia Thủy cũng không nghiêm ngặt, cho nên Đường Nhân nghĩ đại học cũng không có gì.

Quả nhiên là bất lợi.

Đường Nhân thở dài: "Ngày mai thử xem sao, tối nay ngâm chân cho đỡ đau."

Khi hai người đang nói chuyện, Triệu Nhạc phát hiện những người xung quanh đều đang nhìn về một phía, cô ta quay đầu lại nhìn theo: "À, bác sĩ nhà cậu đến rồi."

Cụm từ này không còn xa lạ gì với lớp tiếng anh thương mại 1.

Triệu Nhạc thường hay nói cụm từ này với Đường Nhân, hơn nữa không ít người còn suy đoán người đó đi làm rồi.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn theo.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Lục Trì mặc đồ lính.

Bộ đồ lính rằn rì màu xanh đậm khiến làn da trắng của anh nổi bật lên, chính trực cao ngất, khuôn mặt tuấn tú cùng dáng người hoàn hảo khiến không ít nữ sinh ngay ngất.

Triệu Nhạc nhin không được nói: "Má ơi, bác sĩ nhà cậu trông đẹp trai thật đó."

Cô ta chưa bao giờ thấy nam sinh nào đẹp trai như vậy, không có nam sinh nào trong lớp lọt vào mắt Triệu Nhạc.

Đường Nhân khẽ nâng cằm kiều ngạo, tâm tình sung sướng, Triệu Nhạc khen bạn trai cô đẹp trai, đương nhiên là khen ánh mắt của cô biết nhìn người.

Cô gơ tay vẫy vẫy.

Vì vậy phần lớn nữ sinh lập tức thấy nam sinh kia nhìn về phía chỗ đó, đi thẳng qua, ánh mắt anh trước sau vẫn không nhìn về phía khác.

Như vậy cũng đủ khiến người ta tức giận.

Người đẹp trai như vậy lại bị Đường Nhân bắt mắt, thật sự muốn đánh cô một trận quá.

Bây giờ các nữ sinh khác cũng đã biết bác sĩ mà Triệu Nhạc nói chính là sinh viên khoa y.

Lục Trì ngồi bên cạnh Đường Nhân, đưa thứ trên tay cho cô, nhẹ giọng hỏi: "Mệt sao?"

Đường Nhân vui vẻ nói: "A, sữa chua." Lâu rồi cô chưa được uống sữa chua, đáng thương quá mà.

"Mệt! Nhưng gặp cậu là hết mệt rồi." Cô cắm ống hút vào hộp sữa chua, hỏi han: "Bên cậu học quân sự mệt không? Nghe nói chỗ cậu ít bóng cây lắm hả."

Bây giờ Lục Trì không bị đở tai khi nghe cô chọc nữa, anh khẽ gật đầu, xác nhận rất ít bóng cây: "Ừ."

Anh vốn đã ít nói, bây giờ xung quanh có nhiều người, anh lại càng kiệm lời hơn.

Đường Nhân hút hết hộp sữa chua, giờ tay chuẩn bị ném vào thùng rác.

Vài nữ sinh lén nhìn trộm sang thầm hy vọng Đường Nhân ném trật ra ngoài, sau đó bị mất mặt.

Ai ngờ hộp sữa chua bay một vòng cung rất đẹp, chuẩn xác lọt vào thùng rác.

Kỹ thuật ném bóng rổ của cô vẫn cực kỳ chuẩn. Đường Nhân huýt sáo một hơi: "Đi ăn tối thôi."

Lục Trì đáp: "Được."

Hai người chuẩn bị đứng lên, Triệu Nhạc ở bên cạnh cười ha ha: "Bác sĩ Lục, Đường Nhân nhà cậu bị nổi bong bóng nước ở chân đó."

Lục Trì nhìn thoáng ra Đường Nhân.

Đường Nhân lém lỉnh nói: "Chỉ là học quân sự thôi mà, bình thường tớ cũng quậy phá mà, vớ lại tớ đâu phải búp bê sứ."

Cô còn chưa nói hết, Lục Trì đã cởi giày cô ra, cởi cả tất, tay anh nắm lấy bàn chân trắng muốt của cô.

Lòng bàn chân đỏ bừng, có vài bong bóng nước nổi lên, có thể nhìn ra cô cũng chịu đựng khá khổ sở.

Lục Trì nhẹ nhàng xoa bóp, dịu dàng nói: "Bôi thuốc nhé."

"Ừ ừ ừ, bôi thuốc." Đường Nhân bị nhột, cười phá lên: "Ha ha ha, Lục Trì, đừng bóp nữa, nhột chết mất."

Khoé miệng anh khẽ nhếch, không gian sau lưng là những cây liễu rủ xuống, nhìn qua giống như một bức tranh.

Anh đứng lên, nửa ngồi trước mặt cô, nói: "Leo lên."

Giọng nói anh tuy nhẹ, nhưng lại rất đáng tin.

Đường Nhân biết rõ lúc nào thì có thể từ chối, lúc nào thì không được từ chối anh, giống như bây giờ, nếu cô cự tuyệt, thì anh nhất định sẽ không vui.

Cô nằm sấp lên người anh, ôm lấy cổ anh.

Được anh cõng ở trước mặt nhiều người như vậy khiến cô cảm thấy vui vui.

Mãi cho đến khi hai người rời đi rất xa rồi, thì các nữ sinh mới định thần lại.

Triệu Nhạc bị vớt lại một chỗ, thầm suy nghĩ: Chắc chắn Lục Trì xem Đường Nhân là búp bê sứ, nên nhìn mới đau lòng như vậy.

Chương 64

Editor: Trà Đá.

Lục Trì cõng Đường Nhân đến phòng y tế trường đại học.

Đọc theo đường đi có rất nhiều người nhìn hai người họ, nhất là khi thấy hai người mặc đồ lính, nên biết chắc hai người họ là sinh viên năm nhất.

Tân sinh viên mà thân mật như vậy thì chắc là cặp nhau từ lúc cao trung rồi.

Trong phòng y tế chỉ có một vị bác sĩ nam đang trực, thấy hai người vào thì hỏi: "Đau chỗ nào sao?"

Lục Trì khẽ nhíu mày đặt Đường Nhân lên giường bệnh, mở miệng nói: "Chân bị phỏng rộp."

Bác sĩ gật gật đầu: "Để tôi kiểm tra một chút."

Anh ta để bút xuống, mới đi được vài bước thì nghe Lục Trì nói: "Xin lỗi ở đây có bác sĩ nữ nào không?"

Bị hỏi bất ngờ như vậy khiến bác sĩ nam khó chịu: "Nè chàng trai, bác sĩ nam thì làm sao?"

Đường Nhân kéo kéo tay anh: "Lục Trì."

Lục Trì không lên tiếng, ngược lại chỉ vào một bác sĩ nữ đang tươi

cười đi vào.

Bác sĩ nữ không nhịn được cười: "Hèn gì đến giờ cậu vẫn ế, người ta không muốn cậu chạm vào bạn gái người ta đó."

Cô ta khoát khoát tay: "Để tôi xem một chút, cậu đi viết báo cáo đi."

Tâm tình bác sĩ nam không vui, hung hăng trừng Lục Trì một cái.

Lục Trì yên lặng thừa nhận, mặt mày khinh khinh.

Nữ bác sĩ ngồi xổm xuống kiểm tra: "Tập quân sự cực khổ quá, nếu không chịu nổi có thể xin phép nghỉ, không cần chịu đựng."

Hàng năm đến thời gian học quân sự đều như vậy, hai ngày qua cũng có rất nhiều sinh viên bị phỏng rộp chân đến phòng y tế.

Bác sĩ thoa cồn lên vết phỏng, dùng kim nhẹ nhàng chích bể từng bóng nước.

Lục Trì hỏi nhỏ vào tai cô: "Đau không?"

Bác sĩ thính tai nghe thấy, nhịn không được trêu chọc: "Chỉ chích bể bong bóng nước thôi mà đau cái gì, bạn trai lo lắng cho người yêu quá hen."

Cô ta gặp qua không ít cặp đôi, nhưng đôi này thật sự hiếm thấy.

Lục Trì cũng không ngờ lại bị nghe thấy, có chút lúng túng.

Đương Nhân khế cười, nhéo nhéo lỗ tai đang đỏ lên của anh, nói: "Người ta hâm mộ thôi mà."

Nữ bác sĩ không phủ nhận, nói: "Xong rồi, tôi đưa em thuốc chống viêm, mỗi buổi tối nhớ ngâm chân lau chùi sạch sẽ, mấy ngày nữa sẽ hết."

Cô ta đứng lên, cười nói: "Thôi được rồi, thanh toán trước đi, sau đó có thể cống bạn gái về."

Đường Nhân cũng nói với theo: "Đi về, đi về thôi."

Lục Trì ngồi xổm xuống nhìn vài lần, hiện tại lòng bàn chân và lưng bàn chân cực kỳ đối lập, khiến anh không đành lòng nhìn thẳng.

Anh cau mày ra ngoài thanh toán.

Sau khi quay trở lại, anh mang giày vào cho cô: "Đi thôi."

Đường Nhân ngoan ngoãn nằm sấp lên lưng anh, hai chân đung đưa lúc ẩn lúc hiện.

Lúc ra khỏi phòng y tế, xung quanh không có một bóng người, cô rướn cổ, tiến sát gần bên tai anh nói: "Trì Trì nhà mình đúng là bạn trai tốt."

Thật ra cô còn muốn cắn lên tai anh nữa, nhưng lại sợ người khác thấy.

Lục Trì không lên tiếng, nhưng ngũ quan trên khuôn mặt anh trở nên sinh động hơn, khóe môi anh hơi cong.

Bên tai anh hơi nóng. Rốt cuộc Đường Nhân ăn cơm ở ký túc xá.

Lục Trì mang thức ăn đến cho cô, nhất quyết không cho cô xuống giường.

Trên thực tế thì dì quản lý không phê duyệt cho nam sinh vào, cho dù bộ dáng xinh xắn cũng vô dụng, nếu không phải vì kiểm tra Đường Nhân không thể đi được, nên dì quản lý mới quyết định cho anh vào.

Nhưng Lục Trì chỉ có thể đi vào trong vòng mười phút rồi phải ra ngoài ngay.

Đợi sau khi cô ăn uống dọn dẹp xong xuôi, thì những người khác trong phòng mới lảo đảo trở về.

Mối quan hệ giữa Đường Nhân và hai người còn lại trong phòng cũng không quá thân thiết, chỉ xã giao hỏi một câu thì cô cũng thuận miệng đáp lại một câu.

Một lúc sau, Triệu Nhạc về phòng, thấy cô đang ngồi trên giường ôm ipad xem phim, hỏi: "Sao rồi? Chân không nghiêm trọng chứ?"

Đường Nhân cười cười: "Không sao, chỉ bị nổi bong bóng nước, bác sĩ khều ra hết rồi."

Triệu Nhạc gật gật đầu, ngồi phịch xuống ghế: "Mệt chết mất thôi! Nếu ngày mai trời râm mát thì tốt, mấy nay trời nắng nóng, tó thoa bao nhiêu kem chống nắng vẫn đen như thường."

Triệu Nhạc ngồi yên không động đậy, nhớ lại những tiếng nói bàn tán về Đường Nhân của mấy nữ sinh cùng lớp ban nãy. "Người đâu may mắn dữ, bạn trai nghe lời răm rắp, không nói tiếng nào tự nguyện cống đi, trời ơi tó cũng muốn kiếm bạn trai."

"Lần trước tó có lướt diễn đàn, nghe nói hai người họ là bạn học cùng cao trung, chưa tốt nghiệp đã ở chung một chỗ rồi, cho nên mới tình cảm thế kia."

"Nói thì nói vậy thôi, chứ nói chuyện lâu dài thì chưa chắc, trong trường đại học có nhiều bạn gái xinh đẹp thời thượng, khó tránh khỏi bị cám dỗ."

"Không phải tớ trù ếm gì đâu, nhưng cái này là thật đấy, bạn tớ lúc cao trung cũng có bạn trai chung trường, học hai trường đại học khác thành phố, rốt cuộc người bạn trai lại đi dòm ngó các cô gái khác ở chung trường đại học."

Triệu Nhạc kể lại cũng là vì lo lắng, dù sao Lục Trì trông đẹp trai như vậy, nhìn mấy nữ sinh cùng lớp thì biết, chưa gì đã có mấy người chọn rộ.

Mặc dù hai người chỉ mới làm bạn cùng phòng hơn một tuần lễ, nhưng nhìn bạn cùng phòng sau này bị đào tường cũng không thoải mái.

Đường Nhân nhéo nhéo cái má phúng phính của Triệu Nhạc: "Không một ai có thể cướp cậu ấy khỏi tay tớ."

Cô tin tưởng Lục Trì, bởi vì hai người đã có khoảng thời gian chung đụng ở cao trung, cho nên cô cực kỳ tin anh.

Triệu Nhạc ngẩn người. Một lát sau, cô ta hoàn hồn: "F*ck! Đường Nhân, cậu tự tin nói câu đó luôn á! Tớ thích! Cậu hiểu rõ bác sĩ nhà cậu sao?"

Đường Nhân tắt ipad, gật gật đầu: "Đương nhiên."

Lúc cao trung cô bày ra bao nhiêu chuyện, Lục Trì đương nhiên biết cô là kiểu người gì.

Triệu Nhạc nhin không được, hỏi: "Tớ coi Weibo có thấy bạn học cùng trường cậu nói cậu rất to gan, là cậu theo đuổi người ta trước hả?"

Mặt mày Đường Nhân cong cong: "Đúng vậy."

Nếu như lúc trước không to gan, thì sao có thể ở chung một chỗ với Lục Trì, nhắc đến đây, thì có lẽ Lục Trì bị cô dạy hư, thầy giám thị chắc chắn cảm thấy may mắn khi bọn họ đã tốt nghiệp rồi.

Triệu Nhạc nhìn cô, suy nghĩ lại thì mới cảm thấy bộ dáng của Lục Trì hợp lý.

Trong mắt Lục Trì chỉ có một mình Đường Nhân, Triệu Nhạc chỉ mới nói được một câu với anh.

Ít nói nhưng hành động nhiều.

Sau khi kỳ quân sự kết thúc, thì chưa được bao lâu đã đến ngày hội câu lạc bộ.

Mới sáng sớm, ở trong khuôn viên trường đại học đã có không ít các câu lạc bộ chiếm đóng, nhiệt tình giới thiệu về câu lạc bộ của mình.

Một hàng dài các câu lạc bộ kéo dài đến sân thể dục.

Sân thể dục ở cổng Tây, trường đại học cực kỳ hoành tráng, không chỉ có sân bóng chuyền, còn có cả bàn chơi bóng bàn, tận cùng bên trong là sân bóng rổ, tối nào ở đây cũng có rất nhiều sinh viên đến luyện tập.

"Học muội, bọn anh ở câu lạc bộ anime, năm nay có tiệc chào đón thành viên mới nữa, trông em xinh đẹp thế kia sao không vào thử

xem sao?"

"Tham gia câu lạc bộ truyền thống có thể biết được cảm giác khi mặc quần áo truyền thống, còn có cả áo cánh và trang sức, mỗi tuần sẽ có chương trình học trà nghệ và làm trăm cài."

"..."

Đường Nhân dạo quanh một vòng, không cảm thấy một chút hứng thú nào.

Nhưng trường đại học bắt buộc tham gia một đến hai câu lạc bộ, nếu không thì sẽ ảnh hưởng đến kết quả tốt nghiệp sau này.

Lục Trì cũng không có hứng thú, hai người đều đi không có mục đích.

Đường Nhân chỉ chỉ về phía câu lạc bộ truyền thống, nói: "Hay cậu qua bên kia mặc thử quần áo ngày xưa thử xem, à nhớ cầm theo cây quạt nữa."

Lục Trì nhìn theo: "Không."

Đường Nhân cười ha ha: "Chọc cậu thôi. Hay cậu tham gia hội học sinh đi, dù sao có quyền thế vẫn hơn."

Lục Trì vẫn nói: "Không."

Bên cạnh có một nam sinh đang phát tờ giới thiệu, thấy Đường Nhân thì ánh mắt sáng rực, chạy lại kéo cô: "Học muội có muốn tham quan không?"

Lục Trì ở bên cạnh thấy rõ ràng.

Chưa đợi cô trả lời, thì Đường Nhân đã bị anh kéo sang một bên, rời xa vị trí mới đứng.

Ban đầu Đường Nhân còn chưa nhận thức được, nhưng sau khi quay đầu lại thì thấy học trưởng kia đang trợn mắt há miệng kinh ngạc.

Kể từ sau khi lên đại học, Lục Trì càng không thích cô thân mật với nam sinh khác, đặc biệt là người xa lạ.

Bạn học trong lớp thì không sao, lúc cô ở căn tin bị nam sinh lạ đến xin ID Wechat, Lục Trì lập tức khó chịu ra mặt, còn khó chịu trong lòng nữa.

Nếu không phải Đường Nhân hiểu rõ anh, thì chỉ sợ đến chết anh cũng không nói.

Mặc dù như thế, nhưng Lục Trì chưa bao giờ can thiệp quá sâu vào chuyện riêng tư của cô, cùng lắm thì anh chỉ nhíu mày không thích, chứ không can thiệp vào, cô rất thích điểm này của anh.

Đi được một lúc, thì hai mắt Đường Nhân sáng lên.

Câu lạc bộ bóng rổ!

Lục Trì đương nhiên cũng nhìn ra được: "Muốn qua đó sao?"

Anh còn nhớ như in lúc mới chuyển tới trường tư nhân Gia Thủy chưa được bao lâu, thì đã thấy Đường Ngân chơi bóng rổ ở sân trường, trông cô cực kỳ xinh đẹp tự tin.

Đương nhiên, khi đó cô đang chơi bóng rổ với người khác, khiến

trong lòng anh không thoải mái.

Đường Nhân gật đầu, cười hì hì nói: "Muốn muốn. Trường đại học có phân chia đội nam nữ riêng, cậu không cần lo lắng."

"..." Mặt Lục Trì không chút thay đổi, giả vờ như không nghe thấy cô nói gì.

Hai người mau chóng đến cầu lạc bộ bóng rổ, bọn họ đang chóng lều sắp xếp bàn ghế bên cạnh sân bóng rổ.

Cầu lạc bộ bóng rổ chiêu mộ đầy nam sinh, cho nên người vây xung quanh cũng khá nhiều.

Bên trong lều có một nam một nữ đang ngồi nói chuyện.

Nam sinh nói: "Trương Viện, cậu đừng có hy vọng năm nay có nữ sinh tham gia. Cậu không biết bây giờ con gái được chiêu chuộng quen rồi, học bóng rổ chỉ cho mệt, bóng bàn đã chơi chưa mà tính đến bóng rổ."

Lời nam sinh nói là sự thật.

Đội bóng rổ trường đại học chia làm hai đội nam và đội nữ, hằng năm chiêu mộ được khá khá nhân vật mới xuất sắc cho đội bóng rổ nam, còn bên bóng rổ nữ thì hầu như đều đi năn nỉ người khác.

Trong khi đội nam có ba đội, được kiểm soát và tập luyện cực kỳ nghiêm khắc, thì đội nữ chỉ có một đội, có thể thấy rõ được sự chênh lệch rất lớn.

Khi thi đấu chỉ đưa đội nam mạnh nhất trong ba đội ra trận, còn lại chỉ luyện tập trong trường đại học.

Trương Viện chống cằm, nhìn các nữ sinh đang thẳng tiến đến câu lạc bộ bên cạnh, thở dài.

Chỉ còn hơn một tháng nữa là đến buổi thi đấu hữu nghị với trường đại học lân cận, nhất định phải chiêu mộ được người mới bổ sung ghế trống.

Trương Viện ban đầu là đội phó, học tử năm ba lên năm bốn, bắt đầu làm luận văn tốt nghiệp và đi thực tập bận rộn, nên tự động rút lui, cho nên cô ta trở thành đội trưởng.

Đội bóng rổ nữ đã có ít người rồi, bây giờ lại càng hâm hiu hơn.

Mặc dù chỉ là thi đấu giao hữu, nhưng ai ai cũng muốn thắng, không vì trường học, thì cũng vì chính mình, không thắng thật sự khiến người ta tức giận.

Đang nghĩ ngợi thì trước mặt xuất hiện hai bóng người.

"Ồ." Trương Viện không nghĩ tới lại là học muội này.

Lần trước cô ta lên nhìn trộm hai người họ trên máy bay, kết quả còn bị chính chủ phát hiện ra, nghĩ lại thấy bối rối ghê.

Nam sinh bên trong mắt nhìn Lục Trì, vội vàng nói: "Xin lỗi, đội bóng rổ nam đã đủ người rồi."

Quá nhiều nam sinh đăng ký vào đội bóng rổ nam.

Nhìn sơ sơ thấy mặt mày trắng trẻo, yếu ớt, không biết kỹ thuật bóng rổ tới đâu đây, mà bây giờ cũng đủ người tham gia rồi.

Người lại người đi cùng trông rất xinh đẹp.

Nam sinh nhìn Đường Nhân, cười nói: "Học muội, em cũng thích bóng rổ hả? Cho anh xin Wechat đi, sau này có trận đấu anh sẽ thông báo cho."

Dạo này con gái thích bóng rổ cũng không nhiều.

Đường Nhân còn chưa mở miệng, Lục Trì đã mở miệng: "Không có Wechat."

Qua mấy giây, anh còn bổ sung thêm: "Không cần thông báo."

Đường Nhân phản ứng kịp thời, nói theo: "Không cần đâu học trưởng, khi nào có trận đấu thì em và bạn trai sẽ đến ủng hộ."

Lục Trì theo sát gật gật đầu, khẳng định vị trí bản thân.

Trương Viện cảm thấy buồn cười với phản ứng của Lục Trì, thấp giọng châm chọc nam sinh đang sùng sờ kia: "Bạn trai của người ta ở bên cạnh mà dám xin Wechat hả."

Nam sinh ê chề ngồi xuống ghế, thở dài.

Cái bàn khá cao, Đường Nhân lặng lẽ nắm chặt tay Lục Trì dưới bàn, mặt mày hớn hờ: "Đội bóng rổ nữ còn nhận người không ạ?"

Trương Viện không thể tin, đứng lên: "Em muốn vào câu lạc bộ bóng rổ hả?"

Đường Nhân gật đầu: "Nữ sinh không được ạ?"

Chương 65

Editor: Trà Đá.

Trương Viện hỏi lại một lần nữa: “Em muốn gia nhập câu lạc bộ bóng rổ? Em biết chơi bóng rổ hả? Đánh như thế nào?”

Đường Nhân nhìn thấy sân bóng rổ ở gần đó, không trả lời, hỏi ngược lại: “Học tử là đội trưởng sao?”

Trương Viện lắc đầu: “Chưa chính thức, nhưng khi bắt đầu hoạt động thì chị là đội trưởng mới.”

Đường Nhân chỉ chỉ về sân bóng rổ: “Học tử, em thấy bây giờ chị cũng không có việc gì làm, chị bằng chúng ta chơi một ván xem sao.”

Trương Viện thuận mắt nhìn theo hướng chỉ của Đường Nhân, nhin không được cười: “Em chắc chứ? Nếu như em muốn tham gia đội bóng thì cứ ghi danh, dù sao trong đội bóng cũng ít nữ sinh.”

Thật ra vào câu lạc bộ rồi thì sẽ tiến hành lựa chọn, bây giờ chỉ là danh sách ghi danh thôi.

Nói thì nói vậy, nhưng Trương Viện vẫn cảm thấy học muội này có chút khoe khoang, giống như lần ở trên máy bay.

Cuối cùng Trương Viện đáp: “Được.”

Đường Nhân vội vàng nhìn Lục Trì, hai mắt lấp lánh: “Mau cổ vũ khích lệ tớ đi.”

Lục Trì: “...”

Bị cô nhìn chăm chú, rốt cuộc Lục Trì cũng mở miệng, nói năng rất có khí phách: “Cố gắng lên.”

Đường Nhân hừ nói: “Cho cậu xem trình độ của bạn gái cậu nè.”

Từ khi cô lên cao trung thì rất ít khi chơi bóng rổ, khi nào có thời gian nhàn chán thì mới chơi một hai lần.

Nhưng khi về nhà thì lại chơi bóng rổ cùng Đường Quân, học được một ít kỹ thuật, kỳ nghỉ hè vừa rồi cô cũng dành nhiều thời gian chơi bóng rổ.

Cò lẽ bởi vì trời quá nóng, hoặc là do các câu lạc bộ khác quá bận rộn với việc tuyển thành viên, cho nên trên sân bóng rổ cũng không có người chơi, thuận tiện cho hai người.

Hai nữ sinh chơi bóng rổ thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Trương Viện ban đầu cảm thấy sự tự tin của Đường Nhân có lẽ xuất phát từ cao trung, nhưng ở trong lòng cô ta thì kỹ thuật ở cao trung cũng không có gì đáng nhắc tới.

Nhưng khi đã bắt đầu chơi thì Trương Viện cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như cô ta nghĩ.

Trương Viện thua vì quá chủ quan, thua ngay ván đầu tiên mà lại thua một tân sinh viên.

Đường Nhân có dáng người đẹp, lúc nhảy lên trông cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa kỹ thuật cũng rất chuẩn, khiến nam sinh vây quanh xem vỡ

tay không ngớt.

Lục Trì đứng ở ngoài giữ túi xách cho cô, tâm tình anh không vui.

Lúc kết thúc, Trương Viện và Đường Nhân người đầy mồ hôi: “Em chơi bóng rổ lâu chưa? Cách chơi của em hình như có người chỉ dạy.”

Đường Nhân thở hồng hộc: “Anh hai em là đội trưởng đội bóng rổ.”

Trương Viện “Chao ôi” một cái: “Hèn gì, em xem xung quanh toàn là nam sinh đang nhìn em với hai mắt tỏa sáng kia kìa.”

Trong lòng Đường Nhân cảm thấy chột dạ, quả nhiên lúc ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt lạnh lùng của Lục Trì đang nhìn cô chăm chăm.

Có khả năng là trong lòng không vui.

Cô vội vàng nói: “Học tử, Đường Nhân lớp tiếng anh thương mại 1, chị ghi danh giúp em, em đi trước đây.”

Đường Nhân trực tiếp rời khỏi sân bóng rổ, lại ngửi thử trên người có mùi hôi không, sau khi kiểm tra mọi thứ vẫn ổn mới thấy yên tâm.

Cô chạy đến bên cạnh Lục Trì, nhỏ giọng nói: “Lại không vui hả?”

Lục Trì liếc cô: “Không có.”

Đường Nhân biết anh dối lòng, đột nhiên bực bội: “Nghĩ cái gì đâu không, trong lòng tớ chỉ có một mình cậu thôi.”

Lục Trì: “... Tớ biết rồi.”

Anh đương nhiên biết rõ, từ cao trung cho đến bây giờ.

~

Vài ngày sau, Đường Nhân tìm được nhà trọ.

Bên ngoài trường học có rất nhiều nhà trọ, chỗ cô thuê trông cũng khá ổn, lại gần trường học cho nên cô tương đối hài lòng.

Đối với việc dọn ra ngoài ở, Tưởng Thu Hoan không có ý kiến, chỉ hỏi có phải Lục Trì cũng dọn ra ở chung với cô không.

Đường Nhân trả lời không phải.

Thật ra cô có hỏi qua anh, nhưng Lục Trì lại cương quyết không chịu.

Mặc dù ở đại học không có quá nhiều tiết học, nhưng một ngày ít nhất hai tiết, nhưng bình thường đa số chiếm từ bốn đến sáu tiết.

So với cô thì việc học của Lục Trì bận rộn hơn.

Đường Nhân xem qua thời khóa biểu của anh, hầu như ngày nào cũng có tiết học, hơn nữa còn rất sát giờ nhau, không giống như cô, thứ bảy chủ nhật được nghỉ ở nhà rất nhàn rỗi.

Triệu Nhạc luôn luôn ngủ nướng đến trưa, lúc cô ta mơ màng tỉnh lại thì đã thấy Đường Nhân thay xong quần áo, có vẻ như chuẩn bị ra ngoài.

Triệu Nhạc hỏi: “Ra ngoài hả? Chiều hôm nay đâu có lớp.”

Đường Nhân nói: “Tới khoa y.”

Triệu Nhạc gật gật đầu, cũng không truy vấn: “Ừ, vậy nhớ mang chìa khóa, chiều nay chắc tớ ăn ở bên ngoài luôn.”

Hai người bạn chung phòng còn lại hầu như đều không thấy mặt mũi, giống như có thời gian rảnh thì lập tức ra ngoài chơi.

Đường Nhân “Ừ” một tiếng, rồi đóng cửa lại.

Từ hôm khai giảng đến giờ cô chưa từng tới khoa y, khoảng cách giữa tòa nhà khoa y và tòa ngoại thương vẫn có chút xa.

Cô biết rõ lớp học của Lục Trì.

Tòa nhà khoa y và ngoại thương có sự khác biệt rất lớn, Đường Nhân không biết đây là nét đặc biệt của đại học S.

Lúc cô đi vào tòa nhà khoa y thì có thể trông thấy cả trai lẫn gái đều mặc áo blouse trắng đi đi lại lại, nhìn qua thật sự giống y như bác sĩ, ngoại trừ vẻ bên ngoài trông còn non nớt.

“Tối hôm qua có làm bài tập chưa?”

“Đương nhiên là rồi, ai dám bỏ bê.”

Hai nữ sinh vừa nói chuyện vừa đi lên lầu.

Đường Nhân lên lầu cùng với hai nữ sinh kia, cuối cùng dừng lại trước cửa một lớp học.

Hai người nhìn Đường Nhân một cái.

Đường Nhân nhếch môi, tự nhiên cười với hai người bọn họ.

Hai nữ sinh cũng cười cười, đẩy cửa tiến vào phòng học, Đường Nhân theo sát phía sau.

Bây giờ cũng chưa đến giờ lên lớp, cho nên người trong phòng học cũng không nhiều, hơn nữa mọi người đều ngồi tốp ba tốp năm.

Trong phòng học mở điều hòa thật sự rất lạnh.

Đường Nhân đi cửa sau, liếc mắt thấy Lục Trì ngồi ở tuốt cửa sổ phía cuối lớp, anh thích nhất vị trí này.

Bộ dáng của anh giống y đúc cao trung, ngồi rất thẳng, nghiêm túc đọc sách.

Trước sau như một thật khiến cô say mê.

Cô khẽ cong môi, nhắc chân đi tới, dù sao trường đại học cũng không cấm các sinh viên đến các lớp khác dự thính, chỉ cần không gây ảnh hưởng lớp học là được.

~

Đếm ngược từ chỗ Lục Trì ngồi về phía trước ba bàn có hai nữ sinh đang nhỏ giọng nói chuyện.

"Cậu phải chủ động lên, ngồi nhìn thôi thì có ích gì, sinh viên đại học phải mạnh dạn lên chứ."

"Nhưng từ trước đến nay đã từng nói chuyện với nhau đâu, một chút tin tức cũng không có, đến cả Wechat còn không biết nữa mà."

"Cho nên tớ mới nói cậu mạnh dạn lên, bây giờ người ta đang ngồi

có một mình thôi kìa, chạy nhanh qua đó đi."

Dương Duyệt quay đầu lại nhìn, từ góc độ của cô ta chỉ có thể nhìn được nửa gương mặt, nhưng cũng đủ để giết chết hết đám nam sinh trong lớp.

Vào ngày đầu tiên đến lớp thì Dương Duyệt đã để ý đến Lục Trì.

Không nói đến bộ dáng đẹp trai, mà tính cách có vẻ cũng rất tốt.

Mặc dù trong khoảng thời gian này không có cơ hội tiếp cận, nhưng cô ta đang cố gắng kiếm cách, chỉ tiếc mỗi khi kết thúc lớp quân sự thì Lục Trì lập tức rời đi, cô ta cũng không thể hỏi anh đi đâu.

Đến bây giờ cũng chỉ mới nói được hai ba câu.

Khiến người khác rất mất hứng.

Bạn cùng phòng ở bên cạnh giật dây: "Nhanh đi, theo như tờ điều tra thì có không ít nữ sinh để mắt tới cậu ta đâu, cậu phải biết nắm bắt cơ hội."

Dương Duyệt hít sâu một hơi, cầm lấy sách vở đến cuối lớp, nhẹ nhàng hỏi: "Lục Trì, bên cạnh cậu không có ai ngồi đúng không?"

Đường Nhân đứng ở chỗ đó không xa, nghe rõ từng chữ một.

Mặc dù trong lòng khá khó chịu, nhưng Lục Trì được các nữ sinh khác để mắt là điều cô đã đoán được trước, chỉ là cô không ngờ mới vào học chưa được bao lâu đã có người chủ động.

Cô không cử động, muốn nghe xem Lục Trì phản ứng ra sao.

...

Nghe thấy giọng nữ, Lục Trì ngẩng đầu lên.

Là cán bộ trong lớp, anh còn nhớ rõ vừa vào lớp hai ngày đầu đã tuyển chọn ra.

Lục Trì vẫn chưa trả lời, nhưng lại phát hiện ra Đường Nhân đứng ở phía đó không xa, hôm nay cô cột tóc, lộ ra gương mặt tinh xảo khéo léo.

Cô đang mỉm cười với anh.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói: "Xin lỗi, chỗ này có người rồi."

Dương Duyệt sững sờ, biết điều không hỏi người kia là ai, vì Lục Trì đã mở miệng nói nên cô ta đành phải quay lại chỗ ngồi của mình.

Đường Nhân sai bước tới ngồi bên cạnh anh: "Không ngờ là tớ hả?"

Lục Trì gật đầu: "Sao cậu lại tới đây?"

"Nhớ cậu." Đường Nhân chống cằm, "Kể từ khi vào học tớ ít khi được gặp cậu, một ngày không gặp dài như ba năm..."

Lục Trì yên lặng gật sách, để mặt cô tiếp tục nói.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, một người nữ trung niên đeo mắt kính tiến vào phòng học, nhìn qua trông cực kỳ nghiêm khắc.

Đường Nhân đưa mắt nhìn tập sách của Lục Trì, toán cao cấp.

Giống như khoa tiếng anh thương mại của cô, rất nhiều môn học bằng giáo trình tiếng anh.

Giáo sư điểm danh trước, cảm giác rất hài lòng với các sinh viên, sau đó bắt đầu giảng bài.

Nghe một lát, Đường Nhân hết hứng thú, che miệng nhỏ giọng nói: "Tối nay ra ngoài ăn lẩu đi."

Tay cầm viết của Lục Trì dừng lại, liếc nhìn cô: "Hôm trước mới ăn mà."

Suy nghĩ một lát, anh lại mở miệng: "Không phải lần trước cậu nói bị nóng trong người sao?"

Đường Nhân ngượng ngùng chỉ chỉ khóe môi: "Nhìn nè, đâu có bị nổi nhiệt đâu."

Khi cô bị nóng trong người sẽ bị nổi nhiệt ở khóe miệng, hai ngày trước kéo Lục Trì đi ăn lẩu, sau khi trở lại cảm thấy nóng trong người, nhưng cuối cùng lại không bị nổi nhiệt miệng.

Ánh mắt anh đang nhìn đôi môi trơn bóng của cô dời đi chỗ khác: "Ok."

Đường Nhân còn định nói gì đó, nhưng cảm giác có ai đó đang nhìn, ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy giáo sư nhìn cô chăm chăm.

Cô vội vàng lấy quyển sách trên bàn Lục Trì, giả vờ giả vịt.

Cô làm gì có tâm tư học tập, trên thực tế thì cô không nghe hiểu những gì giáo sư giảng, cũng không muốn quấy rầy Lục Trì học tập, cho nên chơi điện thoại.

Triệu Nhạc nhắn tin cho Đường Nhân: Có phải khoa y rất nghiêm túc đúng không? Có đáng sợ không? Có giải phẫu không? [hưng phấn]

Đường Nhân suy nghĩ một chút, nhắn tin trả lời: Sinh viên đến học đầy đủ luôn, không giống lớp bọn mình còn có người trốn học. Hôm nay học toán cao cấp.

Cô lướt Weibo, cảm giác nhàm chán, chống cằm ngẩn người.

Giáo sư khoa y thật khác hoàn toàn với ngành của cô, hơn nữa nghe cực kỳ phức tạp, ít ra cô không cần học toán cao cấp....

Nghĩ tới nghĩ lui Đường Nhân cảm thấy mình may mắn.

Tâm hồn cô treo ngược cành cao.

Rốt cuộc Lục Trì ngồi bên cạnh cô đột nhiên đứng lên khiến cô bưng tỉnh.

Đường Nhân nhìn sang, vừa liếc về phía bục giảng, các sinh viên ngồi phía trước đều đưa mắt tập trung nhìn về phía cuối lớp.

Giáo sư gõ gõ lên bảng đen: "Anh là Lục Trì đúng không? Tôi không có gọi anh, nên anh không cần đứng lên. Tôi gọi chị mặc áo vàng bên cạnh anh, trả lời chỗ này tôi nghe xem."

Đường Nhân đưa tay chỉ chỉ vào chính mình, sau đó từ từ đứng lên.

Chuyện này là sao? Trả lời cái gì?

Trong phòng học cực kỳ yên tĩnh.

Lục Trì liếc nhìn cô, sau đó nhanh chóng mở miệng: "Giáo sư, cậu ấy là bạn gái em, chỉ đến lớp để dự thính thôi ạ."

Chương 66

Editor: Trà Đá.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ ánh mắt tập trung lên hai người bọn họ.

Giáo sư trên bục giảng cười cười: "Nếu đã đến dự thính, vậy thì càng phải giải được bài này, để tôi xem thử kết quả buổi dự thính ra sao?"

Trong lúc giảng bài, giáo sư thỉnh thoảng nhìn về phía cuối lớp, chỉ thấy nữ sinh đó chơi di động rồi lại ngồi chống cằm thất thần, chắc chỉ nghe giảng được mấy phút.

Đường Nhân: "..."

Dương Duyệt nhìn Đường Nhân, quan sát xem cô có gì khác so với những nữ sinh khác, nhưng rất cuộc cũng không phát hiện ra.

Bạn ngồi cùng bàn nói: "Bộ dạng rất xinh đẹp, chắc chắn không chỉnh sửa. Nếu là sinh viên trường này thì chắc thành tích cũng phải rất tốt, có cảm giác đã gặp qua ở đâu đó rồi."

Dương Duyệt thu hồi tầm mắt: "Có lẽ là có gặp qua trên đường hôm ngày hội câu lạc bộ."

Mặc dù cô ta có cảm tình đối với Lục Trì, nhưng cũng không phải cái loại thích làm tiểu tam, tình cảm của hai người họ rõ ràng rất tốt, Dương Duyệt có chen chân vào thì cũng mất mặt.

Đường Nhân dùng chân đá đá Lục Trì.

Lục Trì thờ dài, hiểu rõ ý tứ của giáo sư, khẽ mấp máy môi.

Giọng nói của anh cực nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng. Đường Nhân thính tai, nhanh chóng nghe rõ trình tự anh nói, mặc dù không chi tiết, nhưng cũng đủ để cô làm được một đoạn rồi.

Hơn nữa mới bắt đầu học, cho nên bài học cũng chưa quá khó khăn.

Đường Nhân ho nhẹ một tiếng, đi lên bục giảng, cuối cùng chỉ viết một nửa bài làm trên bảng đen, sau đó mỉm cười nhìn về phía giáo sư.

Toán cao cấp và toán cao trung không giống nhau, cho dù cô thông minh đến mấy cũng phải sao chép lại, cô không học môn này, cho nên rất khó để giải một bài toán cao cấp.

Mặc dù Lục Trì nói trình tự cách giải cho cô, nhớ kỹ có thể áp dụng được, còn những bước tính toán đều do tự cô giải.

Giáo sư luôn dõi theo, cũng không ngờ cô có thể làm đúng trình tự, cho dù chỉ giải được một nửa những cũng gật gật đầu: "Chị là sinh viên khoa nào?"

Đường Nhân ngoan ngoãn trả lời: "Khoa ngoại thương ạ."

Giáo sư không còn lý do để giữ cô lại, khoát khoát tay ý bảo cô về chỗ ngồi, sau đó lại tiếp tục giảng bài.

Sau khi quay lại chỗ ngồi, Đường Nhân thờ dài một hơi, oán hận nói: "Nếu tớ biết trước giáo sư tiết này thích bắt sinh viên trả lời thì tớ đã

không đến rồi..."

Thật đáng sợ, so với cao trung thì đại học đáng sợ hơn rất nhiều.

Lục Trì nhìn cô, không nói lời nào.

Đường Nhân đột nhiên kịp phản ứng, nhớ ra Lục Trì đã giúp cô mà cô còn oán hận như vậy, nên cô vội vàng dịu giọng: "Rồi rồi rồi, ngày ngày đều tới tìm cậu."

Lúc này Lục Trì mới gật đầu hài lòng.

Đường Nhân nhìn không được thâm nghĩ, từ lúc lên đại học tới giờ Lục Trì càng ngày càng bộc lộ tính cách rất rõ ràng, bây giờ còn không thèm che giấu.

Qua một lát, cô tiến tới gần nhỏ giọng nói: "Ngày mai tới đi thi đấu giao hữu, cậu đi xem chứ?"

Ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, bị rèm cửa sổ che một nửa, rơi trên gương mặt cô, tô đậm chỗ sáng chỗ tối rõ ràng trên mặt cô, làm nổi bật lên làn da trắng nõn mịn màng, hình như còn nhìn thấy rõ cả lông tơ.

Lục Trì nghe thấy bản thân trả lời: "Ừ."

~

Tháng mười một, thi đấu giao hữu tổ chức vào ngày chủ nhật.

Chuyện này Trương Viện nói cho Đường Nhân biết, bởi vì năm nay sinh viên giỏi thể thao không nhiều, mà đội nữ bóng rổ lại thiếu người.

Đường Nhân được bố trí ở vị trí dự bị.

Đối với chuyện này, Đường Nhân cũng không ý kiến gì, cô được ra sân thì cố gắng chơi hết sức, còn không được ra sân thì lại cố gắng cổ vũ hết mình.

Mà từ nhỏ tới giờ cô chưa bao giờ được thi đấu thật sự.

Trước kia cô có đến trường Đường Quân, xem anh hai cô thi đấu, trong đội bóng nam phần đông đều rất đẹp trai, cho nên phần lớn người đến xem đều là nữ sinh, tiếng la ré rung trời.

Mà trận thi đấu đó thật sự rất đã mắt, khiến người xem như cô cũng cảm thấy rất sảng khoái.

Cuộc tranh tài tổ chức ở đại học G.

Sân bóng rổ đại học G nằm trong nhà thi đấu, được xây dựng một cách hoành tráng, chỗ ngồi cũng rất nhiều, vì lần này là thi đấu giao hữu, cho nên còn có cả nhà tài trợ.

Đại học S cũng có tài trợ.

Toàn bộ đội nữ đều ở trong phòng nghỉ đợi tí nữa ra sân.

Thi đấu giao hữu rất đơn giản, chỉ là hai bên đội bóng luyện tập thêm mà thôi.

Nhưng các sinh viên lại rất nhiệt tình, còn sớm đã đến ngồi đầy khán đài, không chỉ nữ sinh, mà hơn phân nửa là nam sinh.

Trong phòng nghỉ, Trương Viện đang khởi động cùng với các đồng

đội.

Đường Nhân ở kia nhàm chán xoay xoay trái bóng, sắc mặt lạnh nhạt, không sốt ruột, có lẽ hôm nay cô còn không được ra sân.

Cô vào được ghế dự bị đều là do Trương Viện ra sức, thi đấu với vài người trong đội, sau đó đã luyện tập hai tháng.

Nếu kỹ thuật cá nhân của cô hoàn hảo, mà không kết hợp được với đồng đội thì cũng vô dụng.

Trong đội có bạn cùng lớp với Trương Viện, Lâm Lộ hỏi: "Nè Đường Nhân, bạn trai em có tới xem không? Nghe nói là đẹp trai lắm hả."

Lâm Lộ nháy nháy mắt với đồng đội ở bên cạnh, cười hì hì.

Đường Nhân nhìn qua thấy hai người đang cười lẩn lộn, mỉm cười một cái: "Nếu cậu ấy không dám đến thì biết tay em."

Lâm Lộ kêu lên: "Được! Cả đội mình sẽ cho cậu ta biết tay."

Các nữ sinh còn lại ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đường Nhân lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho anh: "Cậu đã tới chưa?"

Người bên kia vẫn chưa trả lời lại.

~

Đường Đường Đường: Buổi chiều nhất định phải tới.

Lục Trì nhìn thời khóa biểu trong điện thoại một lúc, cuối cùng nhìn

chăm chăm vào một tiết, rồi cuối cùng tắt điện thoại.

Bạn cùng phòng ký túc xá đều rời giường chuẩn bị đi học, tiết này cũng không quá quan trọng, cuối kỳ cũng chỉ làm báo cáo, bình thường cũng ít sinh viên đến lớp.

Chỉ sợ điểm danh bắt chọt.

Bạn cùng phòng hỏi anh: "Lục Trì, cậu chưa đi hả, hôm nay trốn sao? Lỡ giáo sư điểm danh thì sao?"

Nam sinh bên cạnh choàng vai anh: "Cậu không biết hả, hôm nay có thi đấu giao hữu bóng rổ ở trường đại học bên cạnh, bạn gái Lục Trì thi đấu mà, là bạn trai phải đến xem chứ."

Bạn cùng phòng gãi gãi đầu, cười nói: "À thì ra là vậy, nếu có điểm danh thì để tớ nói giáo sư xem sao."

Làm bạn cùng phòng đã ba tháng rồi, nên mối quan hệ tương đối ổn.

Ngay từ ban đầu, bọn họ cho rằng Lục Trì rất khó sống chung, sau này phát hiện ra cũng không khó, ai nói gì cũng không ý kiến gì, tính tình trầm tĩnh dễ chịu.

Lần trước cả lớp đã biết chuyện bạn gái Lục Trì, sau khi về phòng cũng trêu chọc anh rất lâu, sau đó mới biết bọn họ quen nhau từ thời cao trung rồi.

Hiện tại lên đại học đã sống tự do hơn trước rồi.

Lục Trì cất di động: "Cảm ơn."

"Đều là bạn cùng phòng mà, cảm ơn cái gì, lần sau có khi tớ còn nhờ"

cậu giúp. Tớ đi trước đây, nhớ khóa cửa cẩn thận."

Nói xong ba người cùng phòng rời khỏi ký túc xá.

Lục Trì thu dọn vài thứ, cuối cùng bỏ hộp sữa chua trên bàn vào cặp, rồi đóng cửa ra ngoài.

Nhiệt độ bên ngoài và bên trong cực kỳ đối lập, thời tiết bên ngoài cực kỳ nóng.

Buổi chiều trời nóng, lại là chủ nhật, trong trường học không nhiều người, Lục Trì mới đi ra ngoài chưa được bao lâu, mà chớp mũi đã đầm mồ hôi.

Suy nghĩ một chút, anh nhớ ra lần trước Đường Nhân đưa cho anh cái ô che nắng.

Anh bình thường không thích dùng ô, ngược lại Đường Nhân lại không chịu được ánh nắng mặt trời, cho nên khi hai người ra ngoài sẽ dùng ô che nắng.

Đương nhiên anh cảm thấy dùng ô che nắng cũng tốt, nếu không thì làn da của Đường Nhân sẽ bị cháy nắng mất.

Đại học S và đại học G cũng khá gần nhau, Lục Trì ra khỏi cổng trường, đi bộ thêm mười phút là đến.

Trên đường đi có thể nhìn thấy nóc nhà thi đấu, được thiết kế rất có sáng tạo.

Bên cạnh có hai nữ sinh đang nói chuyện.

"Nghe nói hôm nay có cả Phương Minh Hòa đến xem nữa, không

biết có gặp mặt được không nữa, nếu có thể nói chuyện thì càng tốt, tớ để ý anh ấy lâu lắm rồi."

"Ừ, nhưng sợ xung quanh anh ấy sẽ đầy người vây quanh, không biết xin Wechat được không nè."

"Ờ ha, Phương Minh Hòa học đến đại học năm ba rồi mà chưa bao giờ nghe tin tức yêu đương gì, đại học G cũng nhiều nữ sinh đẹp lắm chứ bộ."

"Tớ cũng chẳng rõ nữa."

Lục Trì nghe hai nữ sinh nhắc không ngừng đến một người nào đó, cũng đi cùng đến nhà thi đấu.

Bên trong có không ít người đến, tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ, anh tìm một chỗ trống để ngồi, đảm bảo có thể nhìn rõ bên dưới sân.

Trên sân bóng bây giờ chỉ có hai đội cổ vũ.

Anh mở điện thoại di động ra, thấy tin nhắn mới nhất của Đường Nhân, anh nhắn tin trả lời lại.

Lục Lục Lục: Đến rồi.

~

Âm nhạc bắt đầu, đội cổ vũ bắt đầu ra sân nháy.

Hai đội bóng bắt đầu tiến ra sân, mọi người xung quanh bắt đầu la hét; có thể cảm thấy được bầu không khí cực kỳ sôi động.

Lục Trì tắt điện thoại, ngồi xuống bên cạnh một người.

Vóc dáng người bên cạnh cao thẳng, nhìn qua trông rất anh tuấn, mặc quần áo chơi bóng rổ, đầu tóc ẩm ướt, hất ngược hết tóc ra sau.

Đối phương cũng nhìn thoáng ra anh, cười cười.

Lục Trì nhìn lại anh ta, khẽ gật đầu, sau đó nhanh chóng nhìn xuống sân bóng.

Đồng phục đại học S màu đỏ sậm, nữ sinh vóc dáng cao mặc lên người trong cực kỳ hòa khí, trường học còn bán cả đồng phục bóng rổ.

Anh nhìn lướt qua đã tìm ra được Đường Nhân.

Bộ đồng phục màu đỏ sậm càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, khiến người khác không rời mắt được, gương mặt tinh xảo lệ, lúc cười lên mặt mày cong cong như trăng lưỡi liềm.

Vẫn thu hút ánh nhìn từ người khác.

~

Đường Nhân mặc áo đồng phục sát nách, đi tới đi lui, tâm tình kích động.

"Nghe thấy tiếng cổ vũ kia, nếu thắng thì tiếng hoan hô càng lớn hơn." Trương Viện cười cổ vũ mọi người tiếp tục nói,: "Hôm nay chúng ta thi đấu giao hữu, nhưng cũng phải cố gắng chiến thắng. Không thể để đại học G coi thường chúng ta được."

Các nữ sinh đều gật đầu đồng ý.

Bởi vì các nữ sinh trong đội đã từng thi đấu, cho nên có khả năng kiềm chế sự hưng phấn không giống Đường Nhân là lần đầu tiên.

Đường Nhân cũng bị không khí lây nhiễm, tim bắt đầu đập nhanh, cười một cách vui vẻ, cho dù cô cũng chưa biết mình có được ra sân không.

Lúc ngồi trên hàng ghế dự bị, Đường Nhân bắt đầu nhìn quanh khán đài.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, khắp khán phòng bắt đầu nhìn rõ từng cầu thủ thi đấu của cả hai đội, nắm rõ từng người một.

"Chao ôi, nữ sinh đó là tân sinh viên sao? Trông bộ dáng cũng không tệ, mặt thì nhỏ, tên gì vậy?"

"Để coi... Tớ điều tra hình như tên Đường Nhân, là tân sinh viên năm nay, sao đại học S lại cho tân sinh viên vào đội hình ra sân thế nhỉ?"

"Quản mấy chuyện đó làm gì, ngắm gái là được rồi, trận đấu hôm nay chắc chắn rất thú vị."

Tiếng bàn tán loáng thoáng truyền đến tai Lục Trì.

Anh hít sâu mấy lần, che giấu đi sự thâm trầm trong ánh mắt, cuối cùng vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng nhìn xuống dưới sân.

Từ lâu anh đã biết Đường Nhân cực kỳ thu hút người khác.

Dù sao trước đây anh cũng như vậy mà.

Lâm Lộ uống nước, thấy Đường Nhân đang tìm gì đó, đi tới gần trêu ghẹo: "Tìm bạn trai hả?"

Đường Nhân xoa xoa mặt: "Đương nhiên."

Vừa dứt lời, cô lập tức tìm thấy Lục Trì, anh hoàn toàn nổi bật giữa những người xung quanh, vừa lạnh lùng lại tuấn tú.

Cô giơ cao cánh tay quơ quơ, cười tươi về phía khán đài.

Lục Trì nhẹ nhàng gật đầu lại.

Chưa đợi anh có động tác tiếp theo, hai người đằng sau lặn xôn xao: "A a a, tân sinh viên nhìn về phía này á? Nhìn tớ hay nhìn cậu?"

"Đừng có ảo tưởng, chắc là vẫy tay với Phương Minh Hòa rồi! Dù sao cũng là nam thần trong mắt các nữ sinh mà, ha ha ha."

Nam sinh vừa nói vừa vỗ bả vai người ngồi bên cạnh Lục Trì, cười nói: "Phương Minh Hòa, cậu xem học muội nhỏ nhắn xinh xắn ở đại học S đang vẫy tay với cậu kia kìa."

Cơ thể Lục Trì căng cứng, anh hơi nghiêng mặt liếc qua người bên cạnh.

Phương Minh Hòa bị người ngồi sau vỗ vai, nghiêng đầu tính quay lại nói chuyện, vừa đúng lúc chạm mắt với người ngồi bên cạnh, anh ta lại nở nụ cười xã giao.

Lục Trì nhíu mày, lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác.

Phương Minh Hòa không hiểu, đưa tay sờ sờ mũi, nghĩ thầm bản thân bị người lạ mặt ghét bỏ sao?

Chương 67

Editor: Trà Đá.

Phương Minh Hòa nhìn về phía đội bóng nữ bên kia, anh ta đều quen biết hết các thành viên trong đội.

Đương nhiên, anh ta lẹ mắt phát hiện ra có một nữ sinh lạ mặt, nhất định chính là học muội nhỏ nhắn xinh xắn mà bạn anh ta vừa đề cập đến.

Quả thật nữ sinh đó có gương mặt rất nhỏ, chỉ lớn cỡ bàn tay, hơn nữa ngũ quan cũng rất tinh xảo.

Dur quang Lục Trì thấy Phương Minh Hòa đang nhìn Đường Nhân, sắc mặt anh càng lúc càng tối sầm, cả người đều khó chịu không vui.

Phương Minh Hòa hoàn toàn không biết gì cả.

Trận đấu bắt đầu, tiếng cổ vũ vang khắp khán đài.

Trước kia Lục Trì chưa bao giờ xem qua một trận đấu bóng rổ nào cả, ngược lại bạn cùng phòng cũng hay đề cập đến môn bóng rổ, cho nên anh cũng biết sơ sơ về luật lệ.

Sau tiếng còi của trọng tài, các vận động viên trên sân bắt đầu di chuyển.

Đường Nhân ngồi trên ghế dự bị, cánh tay gác trên đầu gối xem đồng đội thi đấu, dẫn bóng ném rổ, tất cả đều thuận lợi.

Thời gian trôi qua, điểm số cũng dần dần lên cao.

Hết hiệp một, điểm số đội cô chỉ cao hơn đội đối thủ một chút, tương đối căng thẳng.

Đường Nhân lần lượt phân phát nước cho đồng đội, cẩn thận nghe Trương Viện phân tích.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc.

~

Chẳng ai ngờ rằng gần kết thúc hiệp hai lại xảy ra sự cố.

Lục Trì không rõ lắm về chuyện đang xảy ra, chỉ thấy nữ sinh da hơi ngăm ngĩa trên mặt đất, vẻ mặt có chút đau đớn.

Trọng tài thổi còi tạm dừng trận đấu.

Các đồng đội ở bên cạnh chạy tới, quanh khán đài đột nhiên yên tĩnh, sau đó lại ồn ào xôn xao rất mau.

Lục Trì nghe thấy người phía sau hỏi: “Sao vậy? Lâm Lộ bình thường như con ngựa điên cơ mà.”

“Nghe nói lần trước bị chấn thương đầu gối, chắc chưa hoàn toàn hồi phục.” Phương Minh Hòa cũng chủ động mở miệng, giọng không lớn không nhỏ, “Chắc phải thay người rồi.”

Xem ra cũng không thể nào tiếp tục được nữa, hơn nữa với tính cách của Trương Viện, chắc chắn không để Lâm Lộ tiếp tục thi đấu, nhất định sẽ thay người.

Đại học S và đại học G cũng đã thi đấu giao hữu không phải lần một lần hai.

Bởi vì hai trường đại học gần nhau, cho nên đôi khi cũng sẽ đến sân bóng rổ trường bên cạnh chơi bóng rổ chung.

Bất kể là nam sinh hay nữ sinh đều cũng hết sức quen thuộc với nhau.

Tại khu vực nghỉ ngơi của đại học S, Lâm Lộ bày ra vẻ mặt khó chịu: “Lần trước đi tái khám rõ ràng bác sĩ bảo là mọi thứ ổn hết rồi mà ta.”

Đầu gối bị chấn thương vì trước đây bị ngã xe đạp, bác sĩ nói bị nứt xương nên phải nghỉ ngơi để không ảnh hưởng đến trận đấu.

Vào lúc Lâm Lộ nhảy lên đã cảm thấy hơi nhói nhói, sau đó càng lúc càng đau hơn, cho đến khi cô ta không chịu nổi nữa mới ngã ra đất.

Vết thương chắc chắn chưa hồi phục hoàn toàn, hiện tại may mắn đã hết đau, nhưng vẫn dọa Lâm Lộ sợ hãi, sợ nhất chính là sau này không chơi bóng rổ được nữa.

Trương Viện nhìn nhìn, hít một hơi khí lạnh: “Hôm nay không có huấn luyện viên ở đây, nếu không thì nhất định sẽ không cho cậu ra sân rồi, bây giờ cậu không được ra sân nữa.”

Huấn luyện viên của hai đội không có mặt ở đây, dù sao cũng chỉ là thi đấu giao hữu.

Lâm Lộ cũng không chống cự: “Tớ biết rồi.”

“Thôi được rồi, dù sao phía bên kia cũng chưa bao giờ chơi bóng với

Đường Nhân, nhất định sẽ trở tay không kịp, chúng ta phải nắm bắt cơ hội dành chiến thắng.” Trương Viện tự tin nói, “Lâm Lộ, cậu ở ngoài quan sát nhé.”

Hai tháng qua cả hai đội không đánh với nhau trận nào, đối với sự tồn tại của Đường Nhân thì rất ít người biết đấu pháp của cô.

Nhắc tới cái này, Trương Viện cảm thấy kỹ thuật của anh trai Đường Nhân cực kỳ giỏi, nếu không thì sao có thể dạy em gái chơi hay được như vậy, hơn nữa còn rành cả công lẫn thủ.

Có thời gian nhất định phải gặp.

Lâm Lộ bóp bóp đầu gối, chủ động nói: “Tớ biết rồi, tớ ở đây xem các cậu thắng, Đường Nhân cố gắng lên!”

Lâm Lộ cũng muốn xem kỹ càng kỹ thuật của Đường Nhân.

Đường Nhân vỗ vỗ bả vai Lâm Lộ, gương miệng cười: “Chị yên tâm, em nhất định sẽ chơi thật tốt. Chị Lâm Lộ nghỉ ngơi cho tốt.”

Các thành viên trong đội cổ vũ lẫn nhau.

~

Nhân vật mới được đưa ra sân, không ít người trong phòng thi đấu cảm thấy lạ lẫm.

Dù sao hai trường đại học cũng gần nhau, cho nên biết nhau rất rõ.

Nhân vật mới này chưa ai từng thấy qua, có vài người suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là át chủ bài?

“Ai vậy? Là tân sinh viên mới vào đội sao?”

“Kỹ thuật có ngang ngửa Lâm Lộ không đây? Nói thật chuyện vừa rồi khiến tớ còn sợ đấy, trước đó cậu ta còn chơi cực kỳ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra cơ.”

“Không biết người mới này chơi ra sao đây? Tớ thích các cầu thủ chơi tấn công hơn, xem kích thích hơn nhiều.”

“Trông bộ dáng cũng có vẻ tự tin, có vẻ tiếp theo sẽ có gì đó bất ngờ, dù sao trường mình cũng không biết rõ người này, đương nhiên sẽ không biết đấu pháp của người này ra sao.”

“ ... ”

Lục Trì ngửa đầu uống một hớp nước, thấy Đường Nhân giơ ngón tay hình chữ V về phía anh, trông rất tự tin.

Đương nhiên từ trước đến nay cô vẫn tự tin như vậy.

Đúng như anh tiên đoán, hai nam sinh ngồi phía sau bắt đầu lái nhái: “Học muội nhỏ nhắn xinh xắn kia thay thế Lâm Lộ, mong chờ quá đi.”

“Á học muội đó lại nhìn Phương Minh Hòa nữa kìa. Ha ha ha ha, giơ tay ý bảo sẽ thắng sao? Đáng yêu quá ta.”

Lục Trì mím môi.

Anh rất muốn bảo hai người kia câm miệng lại, nhưng lý trí anh lại bảo không được, anh chỉ khẽ hừ một tiếng.

Phương Minh Hòa không nhin được lên nhìn người ngồi bên cạnh.

Từ lúc đầu tới giờ anh ta cảm thấy người ngồi bên cạnh có ý thù địch không ít với mình, nhất là mỗi lần bạn học anh ta nhắc tới học muội kia là lúc người ngồi bên cạnh trông khó chịu nhất.

Lẽ nào hai người họ có quan hệ gì đó?

~

Trận đấu lại tiếp tục.

Đại học S đang thua đại học G một khoảng cách khá xa, điểm số trước hoàn toàn dựa trên những lần ném rổ của Lâm Lộ, nhưng bây giờ cô ta không thể tiếp tục chơi được nữa.

Lợi thế đang nghiêng về đại học G, vài người đều bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Khắp khán đài vẫn nhiệt tình cổ vũ hai đội bóng, còn có thổi còi huýt sáo, có không ít nữ sinh không hiểu trận bóng, nhưng đến cùng bạn trai, hoặc đi cổ vũ cho trường mình.

Nửa trận đấu sau, mấy nữ sinh đại học G cảm giác mắt mình sắp rớt ra ngoài rồi.

Trái bóng đang giữ trong tay chưa được bao lâu đã bị cướp mất, nhìn lại thì thấy trái bóng trong tay học muội mới ra sân, sau đó nhanh chóng truyền cho đồng đội.

Đội bóng nữ đại học G đang chơi rất ăn ý, đột nhiên bị một người mới ra sân áp đảo, thật sự tức chết người.

Người mới này thân thể linh hoạt, không giống người mới biết chơi, chơi tốt cả tấn công lẫn phòng thủ.

Trận đấu đã hoàn toàn thay đổi.

Đại học S đã dẫn trước, thời gian chưa được bao lâu đã đuổi kịp đại học G, còn phản công cực kỳ mãnh liệt, tất cả mọi người trên khán đài đều nín thở theo dõi.

Vào lượt đấu thứ tư, mấy nữ sinh đại học G đã bắt đầu thờ hồng học, cùng nhau trừng mắt về phía Đường Nhân.

Tại sao lại không đến trường các cô chứ!

Từ đầu đội bóng rổ nữ G đã quá chủ quan, ai ngờ mới hơn phân nửa thời gian hiệp ba đã bị đối phương bất ngờ đánh úp, hiệp thứ tư thì hoàn toàn phải dụi mắt nhìn.

Mọi người đều có thể thấy Đường Nhân có rất nhiều kỹ xảo cá nhân không phải luyện từ đại học S, chắc chắn trước kia có học qua, nhưng như vậy cũng đã quá xuất sắc rồi.

Mặc dù đối với các cô Đường Nhân có chút non nớt nhưng như vậy cũng đã đủ dùng.

Thời gian không còn lại bao nhiêu, khoảng cách điểm số đang dần dần được kéo lại, sau khi đã quen với đấu pháp của cô, thì đại học G đã có những động tác phản công.

Trận đấu kết thúc, đại học S hơn đại học G hai điểm.

Các nam sinh đến xem so tài bởi vì học muội mới ra sân mà không còn màng đến kết quả, dù sao cả hai đội đều hoan hô chúc mừng lẫn nhau.

"Học muội đó trông nhỏ nhắn xinh xắn mà khỏe thật, không thể tưởng tượng nổi cái năng lực cực đại được giấu dưới cái thân thể gầy gò kia... Kỳ quái."

"Thích nhất là lúc hịch muội cười rộ lên, thật sự rất rất rất đáng yêu."

"Vừa rồi học muội còn nhìn qua bên này vài lần, chẳng lẽ để ý Phương Minh Hòa? Nếu có thể dụ dỗ qua trường mình học thì cũng không tệ ha ha ha."

"..."

Tiếng bàn tán lại một lần nữa truyền đến tai Lục Trì.

Lục Trì lại liếc nhìn Phương Minh Hòa một lần nữa, đối phương đang cầm chai nước suối vẫy vẫy với nữ sinh đội bóng rổ đại học G ở phía dưới.

Bên khu nghỉ ngơi của đại học S có vài người vừa ngồi uống nước vừa nói chuyện phiếm.

Lục Trì đứng dậy, cầm lấy túi xách và ô rồi bắt đầu đi xuống bậc thang.

Đường Nhân chắc chắn rất muốn uống sữa chua.

~

Mấy nữ sinh ngồi quanh ghế uống nước.

Lâm Lộ nhàn nhã nói: "Nè nè, Đường Nhân làm bên kia sợ hết hồn, sau trận này chắc chắn sẽ luyện tập nhiều hơn đó ha ha ha."

Nhớ lại trận đấu vừa rồi, Đường Nhân vẫn còn chưa hết phấn khích, giống như bản thân vẫn còn trên sân, chơi bóng cùng các đồng đội.

Trương Viện dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt: "Bạn lo mà dưỡng thương cho tốt. Đường Nhân, biểu hiện em ở trận này rất xuất sắc."

Trương Viện thực sự không nhìn lầm Đường Nhân, kể cả tính cách lẫn ở những phương diện khác, đều khiến cô ta cảm thấy thích thú, cực kỳ hợp khẩu vị.

Đường Nhân uống một hơi hết nửa bình nước.

Cô đập tay với Trương Viện, chỉ nói một câu: "Em cũng là sinh viên đại học S mà."

Mấy nữ sinh nhỏ giọng la hét hosn hô, đánh một trận thực sự quá đã.

Khắp khán đài người đến người đi, chỉ lác đác vài nhóm đi, còn đại đa số ở lại xem đội cổ vũ trình diễn.

Trương Viện nhìn xung quanh, mắt sắc phát hiện có một người đi về phía này, lập tức nhìn về phía Đường Nhân: "Soái ca của Đường cô nương tới rồi kìa."

"Á á á."

"Đâu đâu, tớ cũng muốn nhìn."

"Bên kia kìa, người chân dài kia kìa!"

Mấy nữ sinh dừng tất cả mọi hành động lại, chỉ tập trung chăm chú về một phía. Dù sao hai tháng qua, các cô chỉ có thể thấy được bóng lưng của Lục Trì thôi.

Đường Nhân nghe nói vậy thì lập tức quay đầu lại.

Cách xa vài mét, Lục Trì đang đi về phía cô, từng bước từng bước, giống như một kỵ sĩ đến đón cô.

Đường Nhân liếm liếm môi: "Em đi trước đây, tí em về."

Các nữ sinh cùng nhau đẩy cô: "Đi đi, nếu không cậu ấy đánh chết bọn tôi mất."

Thật đúng là một đám nữ sinh ồn ào, nhưng Đường Nhân lại rất thích, cô bỏ khăn lông xuống rồi chạy đến chỗ anh.

Theo khoảng cách ngày càng gần, Đường Nhân bắt đầu chạy chậm lại.

Nhưng cô không ngờ Lục Trì lại tiến lên một bước dài, vươn tay ra trực tiếp ôm lấy eo cô.

Mặc dù trong lòng Đường Nhân đang nổ pháo hoa, nhưng chuyện này nằm ngoài dự đoán của cô.

Anh không trực tiếp ôm chặt cô, mà ôm cô xoay tròn 360 độ, khiến người ta thật kích động!

Cô mở miệng hỏi; "Lục Trì, cậu..."

Vào lúc cô không ngờ tới thì gương mặt anh lại tiến sát đến bên tai cô.

Sau đó anh khẽ cắn cánh vành tai cô!

Đường Nhân bị bất ngờ, theo phản xạ rùng mình một cái, hai tay níu lấy áo anh, hơi thở gấp gáp.

Cái này không đúng, sao Lục Trì lại làm chuyện này với cô?

Lục Trì đã đứng thẳng người, đối mặt với cô.

Đường Nhân khế ngựa đầu, ánh mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng thoáng nhiên đầu, trở về vị trí cũ.

Ánh mắt Lục Trì nặng nề, anh vươn tay che hai mắt cô.

Đường Nhân bị che mắt, cô nháy nháy mắt, lông mi dài chà sát lòng bàn tay anh khiến anh ngứa ngáy, yết hầu anh khế nhúc nhích.

Đường Nhân vươn tay kéo tay anh xuống, vừa mới đụng tới tay anh, thì cô lập tức rùng mình thêm một lần nữa.

Vành tai tê dại mới nãy hình như hơi đau.

Lục Trì lại cắn vành tai cô!

Đường Nhân nhịn không được hỏi: "Lục Trì, cậu làm sao vậy?"

Bên tai cô là hơi thở nóng ran của anh, giọng nói trầm thấp của anh truyền đến tai cô, "Không được nhìn người khác."

Đường Nhân kéo tay anh xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, "Có phải cậu lại ghen nữa đúng không? Tớ chỉ nhìn có mỗi mình cậu thôi."

Làm gì có người nào khác vừa mắt cô.

Cô hơi ngựa đầu, đồng phục bóng rổ màu đỏ sậm làm tôn lên cái cổ

trắng nõn tinh tế của cô, như một con thiên nga trắng làm chói mắt người khác.

Chóp mũi anh nhẹ nhàng đụng chóp mũi cô.

Anh siết tay ôm vòng eo cô, trong lòng thầm than thở một tiếng, nhẹ nhắc cô lên một chút, rồi cúi đầu hôn cô.

Cả cơ thể cơ mềm nhũn như không có xương cốt.

Từ dịu dàng đến mạnh bạo, chưa được bao lâu thì đầu lưỡi hai người bắt đầu giàng co, một lúc sau, lưỡi của cô bị anh ngậm lấy, quỵện lấy lưỡi anh.

Một lúc sau, sắc mặt Đường Nhân đã đỏ ửng.

Lục Trì buông cô ra, đặt đầu cô vào lòng ngực mình, rồi anh nhìn thoáng qua chỗ ngồi của mình trên khán đài.

Chương 68

Editor: Trà Đá.

Giọng nói của Lục Trì rất nhỏ.

Lòng ngực anh đập mạnh, gò má Đường Nhân áp vào ngực anh cho nên cô nghe rõ từng tiếng, từng tiếng tim anh đập như mái chèo thuyền tiến thẳng vào nội tâm cô.

Đường Nhân lại hỏi: “Sao cậu đột nhiên...”

Đúng ra Lục Trì phải xấu hổ mới đúng, ngày xưa hai người chỉ dám lén lút hôn trộm, trước kia còn đứng ở chỗ cầu thang tối đen như mực nữa.

Hôm nay anh lại dám hôn cô trước mặt đông người như vậy, cô đột nhiên muốn khoe với bạn cùng phòng hi hi.

Anh khiến cô có cảm giác sáng khoái khó hiểu.

Lục Trì bị cô hỏi, anh lại quay trở lại như ngày thường, đột nhiên có chút mất tự nhiên, ánh mắt lơ đãng, nhỏ giọng nói: “...Phần thưởng đó.”

Hả, là phần thưởng sao.

Đường Nhân hình như phát giác ra được gì đó, không hỏi lại nữa, chỉ cười rồi hôn lên gò má anh một cái: “Tớ chơi hay không?”

Lục Trì nhẹ nhàng gật đầu. Cô chơi rất xuất sắc, khi đó cả khán đài reo hò như phát điên, hai người ngồi phía sau anh còn nhiệt tình giải thích, mở miệng câu nào cũng nói về cô.

Lục Trì đột nhiên cúi đầu, ánh mắt anh rơi trên hai cánh tay trần truồng của cô, có chút không thích.

“Đường Nhân, mau tới đây, lên lãnh thưởng nè!” Sau lưng truyền đến tiếng Trương Viện la lên.

Đường Nhân đứng thẳng người lên, ôm mặt anh nói: “Ngoan ngoãn chờ tớ, tớ đi một chút rồi hai đứa cùng về chung ha.”

Lục Trì gật đầu, sau khi đợi cô xoay người đi, anh mới tùy tiện tìm một vị trí để ngồi trên khán đài.

Vô số người có mặt ở sân vận động đều trợn mắt há miệng.

Học muội vừa ra sân khi này đã có bạn trai rồi á? Vừa chơi bóng rổ hay lại có bạn trai cao ráo soái ca như vậy, mới đầu năm học mà đã khiến người ta tức ngực rồi.

Nhất là khi hai người gần gũi nhau mới ban này, sau đó lại còn nói chuyện thì thầm to nhỏ, lại còn hôn môi... Nhìn như thế nào cũng thấy là thức ăn cho chó mà!

Có không ít nữ sinh véo bạn trai mình, thật sự là không có người nào dám làm vậy.

Khắp khán đài có hai người mặt mũi đầy lúng túng nhìn nhau.

Một người nói: “Trời ơi... Chính chủ ngồi ngay trước mặt bọn mình, nhất định là nghe thấy bọn mình bàn luận xôn xao, vậy mà cũng

không trả lời lại lấy một câu...”

Một người khác nói: “Tớ lại còn nói là học muội nhỏ nhắn xinh xắn kia để ý Phương Minh Hòa... Hèn gì....”

Người bên cạnh gật đầu, đánh đối phương một cái: “Không chỉ một lần, mà cậu cứ nhắc đi nhắc lại nữa kia kia.”

Người kia lặp lại: “Nhắc đi nhắc lại luôn hả.”

Người kia nhin không được ôm mặt, nam sinh kia có phải có ý định làm thịt mình không, nhưng dù sao cũng phải cảm ơn nam sinh kia một cái, may mắn là anh chưa động thủ.

Từ nay về sau phải ăn nói cẩn thận, thật đáng sợ, ai biết nói bậy sau lưng còn bị bạn trai người ta nghe được.

Phương Minh Hòa cũng sửng sờ.

Rốt cuộc anh ta cũng hiểu tại sao bản thân lại bị một người không quen biết ghét bỏ, nếu đặt anh ta vào tình huống lúc này, thì có lẽ anh ta đã đánh hai người kia một trận tơi bời rồi.

Đây là lần đầu tiên Phương Minh Hòa gặp một người có ham muốn chiếm hữu cao đến như vậy, lúc này rõ ràng thấy nam sinh kia còn liếc nhìn về phía này.

Phương Minh Hòa cười cười, đột nhiên cảm thấy nam sinh kia rất thú vị.

Anh ta đứng dậy đi về khu nghỉ ngơi đại học S, Lâm Lộ bị chấn thương, anh ta qua an ủi vài câu cũng là chuyện thường tình, nhân tiện hỏi Trương Viện một chút về người đồng đội mới kia.

Không có ý đồ gì xấu.

~

Trương Viện vẫy tay với Đường Nhân.

Lâm Lộ còn đang bóp bóp đầu gối, mặt mũi trêu đùa: “Úi trời đất ơi, tiểu cô nương về rồi, trước mặt mọi người mà to gan quá ha ha ha.”

Một đồng đội khác nói: “Nhìn mặt tứ đồ lên hết rồi nè. Chao ôi, cứ như là xem phim thần tượng í.”

Các cô đều biết rõ hai người bọn họ quen nhau từ thời cao trung, chưa được bao lâu thì đã ở chung một chỗ, hơn nữa Lục Trì cũng thường xuyên đến đón Đường Nhân sau khi tập luyện xong, mặc dù mọi người chỉ được thấy bóng lưng anh.

Nhưng trình độ chăm bạn gái như vậy cũng khiến các cô ghen tỵ. Lâm Lộ tò mò: “Vừa nãy hai đứa nói chuyện gì vậy?”

Từ chỗ này cô ta thấy miệng Lục Trì động động, nhưng không rõ là nói gì.

Đường Nhân nhớ lại lời anh nói, trong lòng ngọt ngào đến cực điểm, nhướn mày nói: “Không nói cho các chị biết đâu.”

Các nữ sinh không chịu, duỗi tay cào cô. Trương Viện cười cắt đứt: “Chú ý hình tượng, đến lúc phát thưởng rồi.”

Phần thưởng lần này không phải là cúp, và đây cũng chỉ là trận đấu giao hữu, cho nên chỉ có phần thưởng từ nhà tài trợ.

Mỗi người đều có phần thưởng, đối với các nữ sinh thì cũng tạm được.

Hơn nữa hôm nay có nhiều người đến xem, cũng thuận tiện quảng cáo sản phẩm, đôi bên cùng có lợi.

Sau khi chụp ảnh chung, thì mọi người bắt đầu quay về phòng quần áo để chuẩn bị đi về.

“Trương Viện.” Đột nhiên có người kêu lên.

Trương Viện quay đầu lại, có chút khó hiểu: “Phương Minh Hòa, hôm nay cũng rảnh rồi đến xem bọn tớ thi đấu sao?”

Ánh mắt Phương Minh Hòa dời từ người Đường Nhân sang, trong mắt chột lóe qua tia kính động, thong thả ung dung nói: “Ban nãy tớ thấy Lâm Lộ bị chấn thương, sang đây hỏi thăm một chút, không nghiêm trọng chứ?”

Lâm Lộ lắc đầu: “Không sao, về nghỉ ngơi là được.”

“Vậy là tốt rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt, không được chủ quan.”

Phương Minh Hòa dặn dò, lại chuyển hướng sang Đường Nhân, “Đây là đồng đội mới à?”

Trương Viện giới thiệu: “Học muội Đường Nhân, kỹ thật rất tốt. Đường Nhân, đây là Phương Minh Hòa, đội trưởng đội bóng rổ nam đại học G.”

Đường Nhân khẽ mỉm cười: “Học trưởng Phương.”

Mặc dù không cùng một trường, nhưng gọi một tiếng học trưởng

cũng không vấn đề gì, cô không nghĩ là mối quen hệ giữa hai trường khá tốt, hai bên đều biết rõ lẫn nhau.

Phương Minh Hòa cười cười, khích lệ nói: "Học muội Đường Nhân chơi bóng rất tốt, tiếp tục phát huy, sau này nhất định sẽ tỏa sáng."

Đường Nhân ngoan ngoãn nói lời cảm ơn.

Điện thoại di động trong tay run lên một cái, cố nhìn xuống, là tin nhắn của Lục Trì.

Lục Lục Lục: Chờ lâu sốt ruột.

Một giây sau, anh lại nhắn biểu cảm khóc lóc.

Đường Nhân lén cười, nhắn gửi một biểu cảm qua cho anh, sau đó nói với Trương Viện: "Học tử, em đi trước."

Trương Viện trêu ghẹo: "Đi lẹ đi, không thôi người ta chờ lâu."

Đường Nhân cười cười với Phương Minh Hòa, rồi xoay đó xoay người chạy về phía phòng quần áo, di động lại rung lên.

Chắc chắn là Lục Trì thúc giục.

Đường Nhân biết vì sao, từ chỗ anh ngồi sẽ nhìn thấy tường tận chuyện xảy ra ở bên này, lại không thể đột nhiên đi qua quấy rầy, cho nên chỉ có thể dùng cách này.

Bình dấm chua này cũng quá lợi hại rồi.

Trương Viện và đồng đội còn đang nói chuyện với Phương Minh Hòa, Đường Nhân trực tiếp đi về phía khán đài.

Phương Minh Hòa đột nhiên kêu lên: "Đường Nhân, cho anh xin ID Wechat của em được không?"

Đường Nhân sững sốt, xoay người nhìn anh ta, nói xin lỗi: "Xin lỗi, em có bạn trai rồi."

Phương Minh Hòa nói: "Không phải, chỉ là thảo luận chuyện bóng rổ thôi mà."

Đường Nhân có chút lúng túng.

"Đường Nhân em đi trước đi." Trương Viện chọc chọc Phương Minh Hòa, "Làm gì vậy, người ta có bạn trai rồi, trêu chọc các em gái cũng phải biết chọn đối tượng nha, đừng có ra tay với học muội của tớ. Nếu không thì đừng trách tớ nặng tay."

Phương Minh Hòa cũng biết trước mình sẽ bị từ chối, cho nên bày ra vẻ mặt bình thản: "Chỉ muốn trêu ghẹo một chút thôi, không có cũng không sao."

Mặc dù học muội này rất hợp khẩu vị anh ta, nhưng đáng tiếc là hoa đã có chủ.

Nghe vậy, Trương Viện trừng anh ta.

~

Sau khi phần phát thưởng kết thúc, mọi người trên khán đài bắt đầu rời đi.

"Nữ sinh mới vào đội chơi giỏi quá ha, xem đã thật chứ, chơi tiến công hay phòng thủ đều giỏi, chắc chắn đại học G cũng nghĩ như

thế."

"Ha ha, tớ quay phim lại hết rồi, buổi tối cho mấy đứa bạn xem, đảm nam sinh thế nào cũng cuống cuồng lên tìm Weibo nữ sinh kia cho mà xem."

"Đáng tiếc là hoa đã có chủ, đáng tiếc còn... Ai da, chắc ế đến già quá. Trông nữ sinh đó xinh xắn như vậy, nếu không có người theo đuổi thì hơi bị lạ."

"Mà hôm nay Phương Minh Hòa trông soái quá ha, anh ấy ở phía dưới kia, muốn chạy xuống dưới xin Wechat quá à, dù sao người ta vẫn còn độc thân."

Tiếng nghị luận kèm theo tiếng bước chân, ồn ào hỗn loạn, nhưng vẫn không che lấp đi câu nói kia của Phương Minh Hòa.

Trong nháy mắt Lục Trì ngời thẳng người, mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Phương Minh Hòa.

Đường Nhân đã đến bên cạnh anh, nhận lấy hộp sữa chua trong tay anh, hút lấy hút để: "Tí nữa đi ăn ở đâu đây?"

Chơi bóng xong đói quá, phải đi ăn gì đó bồi bổ.

Lục Trì hé miệng, suy nghĩ một chút, hỏi một cách tự nhiên: "Người kia là ai?" Anh chỉ tay về phía Phương Minh Hòa.

"À, là đội trưởng đội bóng rổ nam đại học G, Phương Minh Hòa, có quen biết với các học tỷ." Đường Nhân nói, "Đẹp trai ha."

Sau khi cô nói xong, đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng hồi âm từ anh.

Đường Nhân cảm thấy không đúng, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lục Trì đang nhìn cô, môi mỏng mím thành một đường, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Cô bỏ hộp sữa chua xuống, tiến tới sát nhỏ giọng hỏi: "Không vui hả?"

Chẳng lẽ câu Phương Minh Hòa nói lúc nãy lọt vào tai Lục Trì? Cũng có khả năng, dù sao anh ta nói lớn tiếng thế mà.

Lục Trì im lặng vài giây, cúi đầu đáp: "Ừ."

Trước mặt mọi người anh dùng hành động để chứng minh cô là của anh, có lẽ hành động của Phương Minh Hòa hồi nãy khiến anh không vui.

Cô nghiêm túc trả lời: "Tớ không cho anh ấy Wechat đâu."

Suy nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu: "Chỉ có một mình cậu biết Wechat của tớ thôi."

Đường Nhân tiếp tục: "Mấy người kia làm gì có ai lọt vào mắt tớ, tớ đã bị tiếng sét ái tình với cậu lúc cao trung rồi còn gì, vậy mà cậu vẫn không biết cậu đẹp trai đến mức nào sao?"

Lục Trì: "..."

Anh nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải không ngừng của cô, nhin không được cắt đứt: "Lỡ như có ai đó... Trông được hơn tớ thì sao?"

Đường Nhân sững sờ, sau đó đột nhiên cười: "Làm gì có ai, tối nào tớ cũng nằm mơ hôn cậu cả tỉ lần rồi đó."

Cô đặt ngón trỏ lên môi anh, ấn nhẹ.

Lục Trì chớp chớp hai mắt.

Không biết Lục Trì đang nghĩ gì, anh vô thức đưa đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm ngón tay cô một cái.

Đường Nhân run người, thu tay lại, oán trách nói: "Bậy bạ hết sức. Cậu đã bao giờ nằm mơ hôn tứ chưa?"

Lúc còn ở cao trung, ngày nào Đường Nhân cũng nghĩ tới chuyện lột phất cái áo sơ mi trắng của anh ra, rồi sau đó liếm liếm làn da anh.

Nghĩ lại thấy cực kỳ hưng phấn, hai mắt Đường Nhân nhìn chăm chăm nơi cổ anh, yết hầu theo động tác của anh mà khẽ di chuyển, trông cực kỳ gợi cảm.

Lục Trì đột nhiên im bật.

Qua một lát anh mới mở miệng: "Bây giờ đi ăn tối thôi... Lần trước cậu bảo muốn đi ăn thịt nướng..."

Lời còn chưa nói hết thì anh bắt gặp thấy ánh nhìn sâu xa trong mắt Đường Nhân, hai bên tai lập tức đỏ ửng, sau đó lan dần sang hai bên má.

Lục Trì kéo kéo cổ áo, đột nhiên có chút miệng đắng lưỡi khô.

Đường Nhân như tên ăn trộm ôm lấy cô anh, tiến sát bên tai anh, nói: "Có phải cậu đã từng mơ thấy tứ đúng không? Khó miêu tả lắm sao?"

Thân thể Lục Trì cứng đờ, anh không lên tiếng, yết hầu anh khẽ di chuyển.

Đường Nhân vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai đang ửng đỏ của anh, cô còn nhớ anh rất nhạy cảm.

Quả nhiên chưa đầy một giây, cả cơ thể Lục Trì run rẩy một cái.

Chương 69

Editor: Trà Đá.

Lục Trì sống chết không chịu mở miệng, Đường Nhân cố cách mấy cũng không được gì.

Lục Trì cũng chỉ nhìn cô chăm chăm, bày ra vẻ mặt đáng thương khiến cô hoảng loạn.

Chán ghét cái kiểu mê hoặc này nhất.

Đường Nhân râm rì nói vài câu, sau đó không ép anh nữa.

Dù sao sớm muộn gì cũng biết thôi, không vội, hơn nữa cũng có thể đoán được ý của anh, dù sao trước kia anh cũng có phản ứng này.

Lục Trì len lén liếc cô, thấy cô buồn tha thì thở phào nhẹ nhõm.

Sau trận bóng rổ, đội nữ muốn ra ngoài liên hoan tiệc nướng, Đường Nhân đương nhiên cũng muốn tham gia.

Lâm Lộ nháy mắt ra hiệu: "Đ dẫn theo anh chàng soái ca đó tới cho vui."

Nữ sinh ở bên cạnh cũng chen vào: "Đúng đó, ha ha ha ha rồi kể chuyện tình yêu cho bọn chị nghe với."

Đường Nhân cười từ chối: "Em bắt cậu ấy về phòng tự kiểm điểm bản thân rồi ạ."

Cái kiểu tụ tập này không nhất thiết phải kéo Lục Trì tham gia, cô đâu có điên mà ném anh vào một chỗ toàn là nữ sinh.

Các đồng đội cũng chỉ hỏi thăm, nếu biết có bạn trai cô ở đây, thì chắc chắn sẽ không đi cùng.

Lục Trì đưa cô về ký túc xá, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò: "Ăn vừa đủ thôi."

Lần trước cô than thở ăn nhiều quá, no bụng khiến cả đêm khó chịu.

Đường Nhân ngoan ngoãn đáp: "Ok."

Lục Trì do dự một chút, hạ thấp giọng hỏi: "À thì... Chỉ có người trong đội bóng nữ thôi đúng không?"

Đường Nhân sửng sờ, chốc lát sau mới phản ứng lại được, bóp mặt anh: "Đương nhiên chỉ có đám nữ sinh thôi, không có học trưởng kia đâu."

Trong lòng Lục Trì thầm vui mừng, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ lạnh nhạt.

Đường Nhân đã sớm biết tính cách của anh, cô trực tiếp kéo cổ áo anh, rồi nhón chân lên hôn anh một cái.

Mùi sữa chua thơm ngát.

Lục Trì đứng ở đó, yết hầu khẽ động, chỉ vuốt ve mái tóc cô, trước cửa ký túc xá cũng có khá nhiều người, không nên làm quá.

Sau khi thấy cô đi vào ký túc xá rồi mới yên tâm xoay người rời đi.

~

Tháng một, thi cuối kỳ.

Toàn trường chỉ có khoa ngoại thương là nghỉ trễ nhất.

Chỉ còn khoảng mười ngày nữa là đến tết rồi, các khoa khác đã thi cuối kỳ xong, chỉ còn lại mỗi khoa ngoại thương phải chờ thi môn nghe.

Mỗi ngày trên diễn đàn toàn là bài ca đau thương của tân sinh viên khoa ngoại thương.

Đối với chuyện như vậy, các học trưởng học tỷ cảm thấy vui hơn, bởi vì bọn họ được nghỉ sớm một ngày, trước kia cũng đã từng nghỉ trễ rồi.

Vài ngày sau, môn thi cuối cùng cũng diễn ra.

Đường Nhân làm bài một cách thuận lợi, nộp bài thi sớm.

Lục Trì chờ ở bên ngoài, cúi đầu đọc sách, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc.

Khoa y đã thi xong từ sớm, bởi vì Đường Nhân nên anh ở lại trường học chờ cô thi xong.

Không ít nữ sinh sau khi ra ngoài đều dán mắt lên người anh, còn nhỏ giọng bàn tán với bạn bè.

Cũng đành chịu, khoa ngoại thương quá ít nam sinh, hơn nữa ở trường hiếm khi được thấy người đẹp trai mê người đến vậy, đôi mắt

lại cực kỳ xinh đẹp.

Đường Nhân lẩm bẩm: "Sao không đeo kính."

Lục Trì đóng sách lại, nắm tay cô: "Đi thôi."

Mười ngón tay đan xen vào nhau, Đường Nhân hất cằm lên, trong lòng vui vẻ, bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ đang nhìn cô.

Hai người về ký túc xá thu dọn, sau đó trực tiếp ra sân bay, khoảng tám giờ tối đã về đến thành phố H.

Lục Trì đưa Đường Nhân về nhà trước, rồi sau đó mới về nhà mình.

Năm ngoái hai người cùng nhau đón giao thừa, năm nay không biết như thế nào, Đường Nhân có chút mong chờ.

Đường Nhân đứng ở cửa ngậy người mấy giây, đột nhiên nói: "À, bọn Lộc Dã nói tụ tập đó, cậu đừng quên."

Lục Trì gật đầu: "Ừ."

"Vội tớ vào nhà trước, cậu mau về đi." Đường Nhân nói.

Cô chuẩn bị xoay người vào nhà, thì bả vai đột nhiên bị anh giữ chặt, anh cúi đầu cọ xát chóp mũi cô, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi cô.

Hành động đột ngột kia của Lục Trì khiến Đường Nhân khẽ đỏ mặt.

Cô thuận thế ngẩng đầu cắn khước môi Lục Trì một cái, cười nói:

"Ngoan ngoãn về nhà, không được nói chuyện với cô gái nào khác đó."

"Ừ." Lục Trì nhẹ nhàng cười một tiếng.

Mùa đông lạnh thấu xương, mặt đất phủ đầy tuyết trắng đang phản xạ ánh sáng từ ánh trăng, khiến lòng người ngửa ngáy.

Sau khi bóng dáng anh biến mất khỏi tầm nhìn, Đường Nhân mới đẩy cửa bước vào sân nhà, kéo theo rương hành lý, cúi đầu đi vào trong.

Bỗng dưng có một bàn tay ở đâu thò ra kéo lấy va ly hành lý của cô, kèm theo giọng nói khiển trách: "Coi bộ khó xa nhau qua ha."

Đường Nhân lè lưỡi: "Đúng rồi đó, còn đỡ hơn người không có bạn gái."

Đường Quân nói: "Ai nói, anh có bạn gái đó."

Đường Nhân nhún vai: "Tưởng đâu còn ế."

Cô vội vàng chạy vào phòng khách, ôm chầm lấy Tưởng Thu Hoan, truyền toàn bộ khí lạnh sang người mẹ cô.

Tưởng Thu Hoan ai ui một tiếng, phúi phúi bông tuyết trên đầu Đường Nhân, sau đó ôm mặt cô nhìn ngấm một lượt rồi mới yên tâm.

Cả một học kỳ con gái bà mới về nhà, cũng may người Đường Nhân không sức mẽ gì.

Đường Quân đặt va ly hành lý ở trước cửa, đâm chọt: "Mẹ, con bé vừa mới tình tứ với bạn trai trước cửa nhà..."

Lời còn chưa nói hết, Tưởng Thu Hoan đã không thèm để ý đến

Đường Quân: "Mẹ nghe nói đội con thắng bóng rổ hả, con gái mẹ giỏi quá! Đường Quân anh con lúc mới vào đại học chơi bóng rổ cũng giỏi lắm, không hiểu sao bây giờ lại bị thua từ vòng gửi xe, dở không còn gì để nói."

Đường Nhân bắt đầu kể mấy chuyện lý thú đời đại học cho Tường Thu Hoan nghe, hai mẹ con ngồi ghế sofa tán gẫu.

Đường Quân bị hai người làm lơ chỉ biết yên lặng ngồi ở một bên.

~

Trước giao thừa, Đường Nhân tụ tập với bạn học lớp 14.

Thời gian không gặp nhau cũng gần nửa năm, đã có nhiều sự thay đổi không nhỏ khiến cô có chút giật mình.

Mặc dù tình cảm hơi nhạt, nhưng uống rượu với nhau vẫn vui, bầu không khí rất hưng phấn.

Tô Khả Tây và Đường Nhân cũng đã lâu lắm rồi không gặp.

Bây giờ hai người trời nam biển bắc, Tô Khả Tây học cùng trường với Lục Vũ ở phía nam, nên da bị rám nắng đi rất nhiều.

Uống được một lúc, Đường Nhân và Tô Khả Tây ra ngoài hóng gió tán gẫu.

Bên ngoài bông tuyết bay bay, rơi trên mặt lưu lại từng vệt nước nhỏ nhỏ, ngửa ngáy.

Tô Khả Tây lắc lắc cái ly: "Tớ dạo này cũng khá rảnh rồi, mỗi lần tìm cậu đều thấy cậu ở cùng Lục Trì, ai dám quấy rầy nữa."

Đường Nhân cười: "Ừa chẳng lẽ cậu không ở cùng với Lục Vũ hả?"

Tô Khả Tây đỏ mặt, đột nhiên chuyển chủ đề: "Bây giờ Lục Vũ cũng đã nói chuyện thường xuyên với mẹ cậu ấy rồi, hình như cũng lâu lắm rồi không liên lạc với chú Lục nữa, giống như hai người chia tay ấy, tớ thấy Lục Vụ dạo này trông vui vẻ lắm."

Tô Khả Tây biết rõ Lục Vũ rất khó tiếp nhận thân phận thật sự của mình, sau này lại tận mắt thấy Khâu Hoa và Lục Dực Minh gây gổ trên đường.

Bây giờ mọi chuyện đã được sáng tỏ.

Còn chuyện Tô Khả Tây và Lục Vũ ở chung một chỗ thì phải quay ngược lại lúc ở cao trung, lúc rảnh thì Tô Khả Tây chạy đến Tam Trung, còn không thì Lục Vũ ngày ngày đều lén lút đi theo phía sau cô ta, cũng không chịu xuất hiện.

Cái này là bạn Lục Vũ nói cho Tô Khả Tây biết.

Đường Nhân và Tô Khả Tây nói rất nhiều chuyện, cảm giác hai bên đều trở nên chín chắn hơn, chờ khi gặp nhau thì tám đủ thứ chuyện, rồi nhìn nhau mỉm cười.

Thời gian càng lâu thì càng nhìn sáng suốt.

Cuối cùng Tô Khả Tây nhịn không được nói: "Tớ nói cậu biết, Lục Trì trông thì điềm đạm lạnh nhạt vậy thôi, nhưng có thể trong đầu cũng có nhiều suy nghĩ lắm đó, ánh mắt Lục Trì khi nhìn cậu cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cậu á, coi chừng có ngày bị cậu ta ăn thịt."

Những lời này đều là lời Tô Khả Tây muốn nói lúc cao trung.

Mỗi lần Đường Nhân vui vẻ với nam sinh khác, thì ánh mắt Lục Trì cực kỳ lạnh lẽo.

Nếu có thể nhất Đường Nhân ở nhà mà không phạm pháp thì chắc hẳn anh sẽ làm mấy chuyện như vậy.

Tô Khả Tây dặn đi dặn lại: "Tốt nghiệp xong đã rồi làm loạn gì thì làm."

Đường Nhân hiếm khi bị Tô Khả Tây nói mà cô cứng họng, rốt cuộc hỏi lại một câu: "Lục Trì thật sự như vậy hả?"

Tô Khả Tây gật đầu: "Hai mắt cậu ấy nhìn cậu lúc nào cũng sáng long lanh như sói săn mồi."

Cái kiểu sói đội lớp cừu, chỉ giữ suy nghĩ trong đầu mà không nói ra, cũng khiến người ta khiếp sợ rồi, sớm muộn gì bị người ta ăn thịt mà còn không biết.

Đường Nhân: "..."

Cô bị kiểu mô tả này làm hết hồn.

~

Đêm 30.

Tòa thị chính được trang hoàng năm mới rất long lẫy, bên tai đều là tiếng pháo hoa.

Cho dù trong nhà có bật máy sưởi, nhưng Đường Nhân vẫn mặc áo lông cực kỳ dày, quần quanh người, đứng bên cửa sổ xem pháo hoa

đến ngẩng người.

Khu vực bọn họ ở không cho đốt pháo hoa, cho nên chỉ có thể đứng ngắm từ xa.

Tường

Lúc cô đi ngang qua nhà người khác còn thấy người ta treo cả câu đối, mỗi nhà mỗi kiểu trang trí đón năm mới.

Mỗi lần tết đến, Đường Nhân lúc nào cũng được cảm nhận đầy đủ bầu không khí đầm ấm vui vẻ.

Không biết tết năm nay Lục Trì có tới tìm cô hay không, hoặc là hai người sẽ giống năm ngoái, chỉ cần hai người ở bên nhau là đủ rồi.

Đường Nhân đi một đàng, nghĩ một nẻo, thiếu chút nữa quên mua sủi cào.

Lúc quay về nhà cô phát hiện ra Lục Trì.

Lục Trì mặc áo ấm màu đen, đứng ở dưới ánh đèn cắt nhà cô không xa, khăn quàng cổ tối màu quấn quanh cổ anh, che đi nửa gương mặt anh.

Đi tới gần càng thấy rõ bóng dáng anh, rõ đôi mắt sáng long lanh kia.

Đường Nhân đột nhiên nhớ đến câu nói của Tô Khả Tây.

Nếu như Tô Khả Tây nhìn thấy Lục Trì bây giờ, thì sẽ nói hai mắt anh đang phát sáng như săn mồi, nhưng chẳng có điểm nào giống sói cả, cũng không khiến người ta sợ hãi.

Cô có chút buồn cười, vô ý phát ra tiếng.

Lục Trì quay đầu nhìn về phía có tiếng động, thấy Đường Nhân tròn vo như con gấu cầm hộp sủi cỏ, hai mắt khẽ cong cong đi về phía anh.

Đường Nhân nhón chân hôn lên gò má anh một cái.

Lục Trì mặc kệ động tác của cô, đợi sau khi cô đứng thẳng rồi, anh lại dùng hai tay nâng mặt cô rồi khẽ hôn cô, rồi cuộc từ hôn nhẹ nhàng trở thành hôn sâu.

Đợi đến khi hoàn hồn lại cũng không biết rõ đã trải qua bao lâu rồi, Đường Nhân sờ sờ môi: "May là chưa sưng, nếu không bị anh tở phát hiện ra lại nghe ổng lải nhải nữa."

Hai mắt Lục Trì tối sầm, không lên tiếng.

Đường Nhân buồn bực nói: "Sao tối vậy rồi cậu còn tới đây?"

Lục Trì yên lặng mấy giây, sau đó nhỏ giọng nói: "Nhớ cậu."

Đường Nhân còn tưởng mình nghe lầm, sau khi phát hiện ra hai tai anh ửng đỏ mới biết mình không nghe lầm, cô nhớ môi nói: "Tớ cũng nhớ cậu. À cậu ăn cơm tất niên chưa?"

Lục Trì "Ừ" một tiếng, giọng nói có chút buồn: "Ăn lúc trưa rồi."

Cơm tất niên có nhà ăn buổi sáng, có nhà ăn buổi trưa hoặc buổi tối, có nhà ăn nửa đêm.

Đường Nhân còn lo cho nhà anh ăn buổi tối, không ngờ là buổi trưa.

Cô lắc lắc tay anh, nhỏ giọng nói: "Nhà tớ chưa ăn đâu, cậu có muốn vào ăn chung không?"

Lục Trì còn chưa kịp từ chối, thì Đường Nhân đã cười hì hì, khoác tay anh: "Xấu đẹp gì cũng phải gặp ba mẹ vợ chứ, huống hồ cậu trông đẹp trai như vậy mà."

Một lúc sau, anh gật đầu: "Được."

Chương 70

Nguồn:

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân không ngờ Lục Trì lại đồng ý.

Bây giờ bọn họ mới học một học kỳ năm nhất, còn phải ba năm nữa mới ra trường, với tính cách của Lục Trì thì phải sau khi tốt nghiệp anh mới đồng ý làm mấy chuyện này.

Đường Nhân hơi bất ngờ khi nghe anh đồng ý.

Thấy vẻ mặt sững sờ của cô, Lục Trì duỗi tay nắm lấy tay cô, tay cô lạnh buốt, anh lại cầm tay cô bỏ vào trong túi áo ấm của anh.

Lục Trì nhíu mày nói: "Nhưng mà không có quà."

Đến nhà người khác ít ra cũng phải mang quà tới, huống chi đây còn là nhà bạn gái, tối thiểu cũng phải để lại ấn tượng tốt.

Đường Nhân không thêm đề ý: "Có sao đâu, nhà tớ không để ý mấy cái này đâu."

Hơn nữa ba mẹ cô cũng biết Lục Trì, mang quà hay không mang quà cũng có gì quan trọng đâu.

Lục Trì lại lắc đầu, thái độ ngang bướng: "Nhất định phải có quà."

Anh rủ mắt xuống, nói: "Thôi để lần sau đi."

Đường Nhân trợn hai mắt, lầm bầm: "Bà vẽ quá vậy... Đi siêu thị mua là được rồi, nhà tớ có ai để ý mấy cái này đâu."

Lục Trì lắc đầu, hôn trán cô một cái: "Sau khi nhà cậu ăn cơm tất niên xong thì tớ lại đến."

Đường Nhân đứng đó không biết nói gì, vừa giận vừa khó chịu.

Người gì đâu mà nguyên tắc thấy sợ, không mang quà thì gì đâu mà to tát.

Anh nâng mặt cô lên, mềm giọng giải thích: "Tớ... Muốn để lại ấn tượng tốt với ba mẹ cậu."

Đường Nhân cũng không thể ép: "Thôi được rồi, lúc đó nhớ điện thoại trước cho tớ."

Lục Trì nói: "Ừ."

Sau khi nhìn Đường Nhân vào nhà rồi anh mới xoay người rời đi.

~

Đường Nhân đẩy cửa ra: "Mẹ, sủi cỏ nè."

"Mua có mỗi hộp sủi cỏ thôi mà lâu vậy con?" Giọng nói Tưởng Thu Hoan truyền ra từ nhà bếp.

Chưa tới mấy giây đã thấy bà xuất hiện ở phòng khách.

Đường Quân đầu tóc rối bời đi từ trên lầu xuống, ngáp một cái nói:

"Chắc chắn là gặp Lục Trì rồi, lúc nãy con đứng ở cửa sổ thấy hết đó mẹ."

May là Lục Trì không làm gì quá đáng với em gái anh ta, không thì anh ta sẽ chạy như bay xuống đuổi đánh.

Tướng Thu Hoan nghi ngờ hỏi: "Là sao? Sao Lục Trì không vào nhà chơi một chút?"

Đường Nhân cười ha ha: "Con có mời vào, nhưng cậu ấy nói cậu ấy không mang quà tới nên không chịu vào, nói là sẽ quay lại sau khi nhà mình ăn cơm tất niên xong."

Đường Quân nói: "Em tưởng ai cũng như em sao."

Tướng Thu Hoan nhận lấy hộp sủi cảo, vừa đi vừa nói: "VẬY thì đợi lát nữa gặp, vừa hay nói chuyện một chút."

Con gái bà ồn ào bát nháo, từ cao trung đến bây giờ bà chỉ nói vài câu với Lục Trì, bây giờ gặp mặt chính thức một lần cũng không tệ.

Nhìn thái độ của hai đứa thì có lẽ tiến xa hơn nữa.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, chứ ai mà biết được tương lai, Tướng Thu Hoan chỉ muốn tiếp xúc nghiêm túc một lần với Lục Trì.

Chuyện yêu đương của con gái, dù sao cũng phải tận mắt thấy mới yên tâm được.

Đường Vu Vi cũng từ trên lầu đi xuống, tò mò hỏi: "Sắp hết năm đến nơi rồi mà ai còn đến nữa vậy?"

Đường Nhân đi tới gần nói: "Con về ba đó."

Đường Vu Vi gật đầu: "A con rể ba hả... Lục Trì đến sao? Sao còn chưa vào, đang ở bên ngoài hả?"

Thấy phản ứng của ông, Đường Nhân bật cười to.

Sau khi cười đã đời, cô mới bình tĩnh giải thích cho ông: "Lục Trì nói sau khi nhà mình ăn cơm tất niên xong sẽ đến."

Đường Vu Vi có ấn tượng tốt với Lục Trì: "Cùng nhau ăn bữa cơm có làm sao, cậu bé này coi bộ cũng bướng bỉnh nhỉ."

Chỉ sợ trong lòng Lục Trì căng thẳng.

Dì Tôn bắt đầu dọn thức ăn lên bàn ăn, bọn họ không nói chuyện nữa, ngoan ngoãn giúp nhau bày biện thức ăn.

Đường Nhân tranh thủ nhắn tin cho Lục Trì: Ba mẹ đang chờ cậu tới đó ha ha ha.

Cô không nhắn "Ba mẹ tới", vì dù sao sau này cũng là người một nhà, Lục Trì muốn chạy cũng không được.

Chưa được bao lâu, Lục Trì hồi âm: VẬY HẢ.

Đường Quân gõ đầu cô: "Không lo ăn đi."

Đường Nhân trừng anh ta, không khách khí nói: "Đang thất tình đừng có quấy rầy người khác yêu đương."

Đường Quân: "..."

Thật sự muốn chọc anh ta tức chết quá.

Vừa bắt đầu bữa cơm thì trên ti vi cũng bắt đầu ca nhạc mừng xuân.

Mặc dù mấy tiết mục mừng xuân lúc nào cũng giống nhau, trông rất nhàm chán nhưng dù sao cũng có không khí.

Trên bàn có cực kỳ nhiều món, đều là món người trong nhà thích ăn, còn có đủ loại ngũ ý.

Đường Nhân đi học xa nhà, mặc dù ăn uống cũng thoải mái, nhưng so ra vẫn không ngon bằng cơm nhà, đêm nay chính là đại tiệc.

Thậm chí Đường Quân còn lấy ra một chai rượu đỏ, rót mỗi người một ly.

Cơm nước xong xuôi đã hơn chín giờ tối.

Trong nhà bật máy sưởi, nên Đường Nhân cũng không mặc áo ấm dày.

Cô nằm trên ghế sofa xem chương trình ca múa nhạc mừng xuân mới, xoa xoa cái bụng tròn vo, nhắn tin cho Lục Trì.

~

Đường Đường Đường: Ăn xong rồi.

Lục Trì cất di động, quay đầu lại nói: "Mẹ, con đi đây."

Vương Tử Diễm dừng tay một lúc, nở nụ cười tươi tắn: "Đi đi con, nhớ lễ phép, đừng để lại ấn tượng xấu."

Chờ sau khi Lục Trì đi rồi, thì căn nhà này trở nên yên tĩnh.

Nhà bọn họ chỉ có hai mẹ con ăn cơm tất niên, trên bàn bày nhiều món ăn nhưng trong nhà rất vắng vẻ, Lục Trì là người ít nói, Vương Tử Diễm cũng không phải người hay nói nhiều.

Một bữa cơm tất niên cực kỳ yên lặng.

Nhà người khác đều vui vẻ đón mừng năm mới, nhà bọn họ chỉ có hai mẹ con, cũng cố gắng chuẩn bị tươm tất coi như cũng vui vẻ... Ít ra không có chuyện gì phải bận tâm lo lắng.

Vương Tử Diễm cười cười, tiếp tục xem chương trình ca nhạc mừng xuân.

...

Lúc Lục Trì đến nhà Đường Nhân thì cũng đã chín giờ bốn mươi.

Bầu trời bên ngoài phát sáng do mọi người đốt pháo hoa, đủ mọi màu sắc, cùng với tiếng nổ vui tai, không khí đón năm mới lúc nào cũng rộn ràng.

Đường Nhân chạy ra cửa đón anh, tranh thủ hôn anh một cái.

Lục Trì thấy cô nhiệt tình như vậy, nên mặc kệ hành động của cô, một lúc sau mới buông cô ra, kiên nhẫn hỏi: "Không phải là muốn tó vào nhà sao?"

Đường Nhân hoàn hồn, lại nhón chân hôn anh một cái nữa, môi cô có chút lạnh, ngược lại mặt anh lại ấm, nhiệt độ chênh lệch khá lớn.

Trong ánh mắt của anh lộ ra tia quyến luyến không dễ phát hiện.

Sau đó Đường Nhân gật đầu: "Vào nhà thôi."

Trong sân đầy tuyết chưa được quét, giẫm lên phát ra tiếng xộp xộp, hòa lẫn với tiếng pháo nổ phía xa xa.

Trước khi mở cửa, Đường Nhân nhin không được nói: "Nếu như anh hai tỏ mặt nặng mày nhẹ với cậu, thì cậu cứ mặc kệ ổng, gần đây anh ấy đang thất tình, nên tính tình không bình thường."

Lục Trì ngoan ngoan đáp: "Ừ."

Trong đầu anh nhớ lại lúc cao trung, chắc anh trai cô không thích em gái mình bị một nam sinh khác cướp mất.

Đây cũng là thói quen của con người, Lục Trì có thể hiểu được.

Anh cúi đầu xem cô mở cửa, vô tình thấy cái cô trắng như tuyết của cô lộ ra, yết hầu anh khẽ động, sau đó phải dời tầm mắt đi chỗ khác.

Đường Nhân nghiêng đầu nói: "Thay dép trong nhà đi nè." Vừa nói cô vừa thuận tay lấy cho anh một đôi dép trong nhà.

Lục Trì thay dép theo lời cô nói.

Tường Thu Hoan và Đường Vu Vi đã ngồi sẵn ở ghế sofa, đều muốn xem Lục Trì nửa năm qua trưởng thành như thế nào.

Lục Trì theo Đường Nhân đi vào trong, trong lòng đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Nếu hiệu trưởng Đường không hài lòng ở anh, thì Đường Nhân chắc chắn không lay chuyển được ông, sau này cũng không được tốt lắm...

Đường Nhân kéo Lục Trì đi về phía phòng khách, giới thiệu rành mạch: "Ba mẹ, đây là Lục Trì, bạn trai con."

Đường Quân ho khan một tiếng, bị cô liếc xéo một cái.

Lục Trì đặt quà lên bàn, đứng thẳng người, không kiêu ngạo không hống hách, cúi đầu chào: "Chú, dì. Cháu xin lỗi vì đã quấy rầy gia đình ạ."

Hai người đều biết anh, cũng làm dáng một chút.

Chưa được bao lâu, thì hai người lại trở về bộ dáng như trước kia, nhà họ Đường cũng không câu nệ quy củ, ở nhà cũng thoải mái.

Rốt cuộc, Đường Vuơ Vi lên tiếng: "Lục Trì, vào đây với chú một chút."

Nói xong, ông đứng dậy đi về phía phòng làm việc.

Đường Nhân định đứng lên, đã bị Tường Thu Hoan giữ lại: "Ba con muốn nói chuyện riêng với Lục Trì, con đi theo làm cái gì."

Lục Trì nhìn Đường Nhân một cái, ý bảo cô không sao, sau đó đi theo Đường Vuơ Vi.

Có gì nà phải nói chuyện riêng, Đường Nhân cũng muốn nghe.

Kết quả chưa đi được mấy bước, đã bị Tường Thu Hoan ngăn cản: "Cẩn thận không ba con phát hiện ra đó, xuống bếp phụ mẹ với dì Tôn rửa chén."

Dì Tôn đã về nhà ăn bữa cơm tất niên vào buổi sáng, rồi sao đó quay

lại đây phụ giúp.

"Cho con nghe một chút thôi." Cô chạy tới trước cửa phòng làm việc của Đường Vu Vi, áp sát tai vào cửa cũng không nghe thấy gì hết, rốt cuộc cô chán nản đi vào phòng bếp.

Dì Tôn đang rửa mâm, thấy cô vào, cười nói: "Nhân Nhân sao vậy?"

Đường Nhân lập tức tươi cười: "Con vào giúp dì rửa chén."

Trong nhà chỉ có vài người, chén bát không nhiều, cô đứng trước bồn rửa chén, trong đầu suy nghĩ không biết ba cô muốn nói gì với Lục Trì.

Đường Nhân chắc chắn ba cô rất thích Lục Trì, dù sao tính cách của anh cũng rất tốt, lại thông minh, là một đứa trẻ ngoan trong mắt người lớn.

Chỉ sợ điều không hài lòng là gia cảnh nhà Lục Trì.

Đương Vu Vi đương nhiên biết rõ sự tình gia đình Lục Trì, chuyện ly hôn của ba mẹ Lục Trì cũng khá ồn ào.

~

Đường Nhân rửa chén xong xuôi mới thấy Lục Trì đi ra.

Đường Vu Vi đi đằng trước, Lục Trì theo sau, vẻ mặt hai người rất bình thường. Đường Nhân nhìn ngó nửa ngày cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Đường Quân ngồi trên ghế sofa đứng lên, định kéo Lục Trì ra nói chuyện, nhưng chưa gì đã bị Tưởng Thu Hoan đuổi về phòng.

Còn bà và Đường Vu Vi lấy cờ ra ngoài tản bộ cho tiêu cơm, trong phòng khách chỉ còn Lục Trì và Đường Nhân.

Đường Nhân nhin không được hỏi: "Hiểu trưởng Đường nói gì với cậu vậy?"

Vừa nghĩ tới chuyện ba cô và Lục Trì nói chuyện riêng không cho cô biết, khiến cô bức rức trong lòng.

Lục Trì mím môi không nói cho cô biết.

Đường Nhân duỗi tay cào anh, nhưng anh mặc áo ấm dày, cào nửa ngày cũng không có tác dụng.

Cuối cùng cô vẫn là người chủ động thu tay về, nghĩ một lúc, lại lên tiếng: "Có muốn tham quan phòng tớ không?"

Lục Trì nghiêng đầu, trông thấy hai mắt cô sáng lấp lánh, không biết cô đang có âm mưu gì, anh dừng lại một chút, không trả lời.

Đường Nhân tiếp tục dụ dỗ: "Yên tâm, trong nhà còn có ông anh bóng đèn, tớ không dám làm gì cậu đâu."

Lục Trì: "..."

Anh nghe ra chút ý tứ giấu đầu hở đuôi.

Mặc dù Đường Nhân rất muốn lột sạch quần áo của anh ra, nhưng cô ráng kiềm chế... Còn không kiềm chế nổi thì thuận theo tự nhiên vậy.

Cô nhỏ giọng nói: "Đi không nè? Đi không nè?"

Lục Trì cúi đầu, nhìn chăm chăm cái tay không yên phận của cô, suy nghĩ một chút, cuối cùng đáp: "Được."

Chương 71

Editor: Trà Đá.

Lục Trì tiến vào phòng cô, bị con bọt biển màu vàng cực to trên trần nhà dọa sợ.

Đây là lần đầu tiên anh thấy trần nhà của một người biến thành cái dạng này, con bọt biển màu vàng đối diện với giường ngủ.

Đường Nhân hỏi: "Đẹp không?"

Lục Trì nói: "Đẹp."

Anh sợ nói không đẹp thì cô không vui, trần nhà đương nhiên không xấu, mà là thất bại... Đường Nhân đi phía sau anh, lặng lẽ đóng chặt cửa lại, sau đó như tên trộm, nói: "Bây giờ chỉ còn lại hai đứa mình thôi!"

Lục Trì xoay người nhìn cô, cảm thấy cô khá kỳ quái.

Đường Nhân trực tiếp tiến sát gần anh, bổ nhào về phía trước định ép anh tới giường, nhưng kết quả chưa tới giường thì hai người đã ngã lên tấm thảm mềm mại.

Cũng may tấm thảm lông khá dày và êm.

Cho dù như vậy thì Lục Trì vẫn không nhịn được kêu lên một tiếng đau đớn.

Đường Nhân không ngờ tới chuyện này, vội vàng hỏi: "Cậu có đau chỗ nào không?"

Nói xong, cô duỗi tay sờ soạn người anh, nhưng áo ấm của anh dày, sờ soạn kiểu gì cũng không biết được, rốt cuộc cô trực tiếp cởi từng nút áo ấm của anh, duỗi tay vào trong.

Lục Trì không mặc nhiều áo, cho nên khi tay cô chạm vào thì cảm giác vô cùng rõ ràng.

Anh ngập ngừng nói: "Đừng... Đừng có sờ soạn nữa."

Đường Nhân dừng tay, nói: "Cậu bị té mà, tớ chỉ muốn biết cậu đau chỗ nào thôi."

Lục Trì: "..."

Anh nghi ngờ không biết Đường Nhân đang vô tình hay cố ý.

Nhưng tay cô thì mò sau lưng anh, còn người lại nằm trong lòng anh, cho dù là ai cũng khó mà kiềm chế.

Lục Trì giữ tay cô, thấp giọng nói: "Đừng... Tớ không sao hết."

Anh động một cái, xoay người định đứng lên, kết quả lại bị Đường Nhân đẩy ngã ra đất, nửa người cô lại nằm trên người anh.

Đường Nhân rút tay ra, rốt cuộc nghĩ tới điều gì đó, cười hỏi: "Có phải không nhịn được đúng không?"

Lục Trì: "..."

Anh quay mặt đi không trả lời.

Đường Nhân không hỏi nữa, cô biết rõ tính cách hay xấu hổ của anh, chắc chắn sẽ không trả lời câu hỏi của cô, hỏi nữa cũng vô ích, với lại có một số việc nói rõ ra sẽ rất lúng túng.

Cô trực tiếp hành động, khẽ cắn môi anh, nhẹ nhàng, còn vươn đầu lưỡi ra liếm. Lục Trì vốn đang bị châm ngòi một hồi, bây giờ không nhịn được nữa, vươn tay giữ đầu cô, trực tiếp chen đầu lưỡi vào khoang miệng cô.

Dưới tình huống như thế, đầu óc quay cuồng, tất cả đều là dục vọng.

Đầu lưỡi hai người quấn quanh một chỗ, xung quanh chỉ toàn là hơi thở của đối phương, hai người lăn một vòng trên mặt đất, đổi vị trí cho nhau.

Một lúc lâu sau, anh ngừng lại, buông cô ra. Lục Trì cọ xát chớp mũi cô, khẽ hôn cô một cái.

Đường Nhân nháy mắt, lông mi run run, trở nên cực kỳ sinh động trong mắt Lục Trì.

Cô thở đều đều, hai người ở khoảng cách rất gần, có thể nghe rõ tiếng hít thở của nhau, dường như nghe cả tiếng nhịp tim của nhau.

Mặc dù đã hôn nhiều lần, nhưng lần này lại cực kỳ khác lạ.

Bên ngoài bất ngờ vang lên tiếng bước chân cắt đứt bầu không khí trong phòng, cả hai người đều căng thẳng một chút, may là tiếng bước chân không ngừng trước cửa phòng Đường Nhân.

Lục Trì ngồi dậy, ho nhẹ một tiếng, sau đó thấp giọng nói: "Tớ... Về đây."

Đường Nhân có chút không đành lòng, cô nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ, đợi đến khi anh về đến nhà cũng đã gần nửa đêm.

Thời gian không còn sớm nữa, cô cũng không thể cưỡng cầu, cười khổ nói: "Ừ, để tớ đưa cậu ra cửa."

Hai người xuống lầu, Tưởng Thu Hoan và Đường Vu Vi đã quay về, thấy Lục Trì muốn đi, mở miệng muốn giữ lại chơi một chút.

Lục Trì xin phép về, đi theo Đường Nhân ra cửa. Đường Nhân nói: "Về nhà phải nhớ tớ đó."

Lục Trì cúi đầu, hôn lên trán cô một cái, nói: "Ừ."

Cô nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi.

Mỗi lần tạm biệt nhau thì cô đều dặn dò anh như vậy.

~

Thời gian trôi qua, hai người quay trở lại trường học, một học kỳ mới bắt đầu.

So với học kỳ một thì Đường Nhân đã thành thạo hơn, lâu lâu cũng trốn học vài tiết phụ cùng với Triệu Nhạc.

Chỉ là Triệu Nhạc bình thường về ký túc xá ngủ, còn cô chạy tới khoa y tìm Lục Trì.

Có không ít người ở khoa y đều trông ngóng hai người chia tay, kết quả từ đầu học kỳ tới nay, mối quan hệ giữa hai người vẫn tốt như cũ.

Cho đến mãi về sau thì mọi người mới mặc kệ hai người.

Đường Nhân vui vẻ đến lớp anh dự thính, vài giáo sư nhìn thấy cô cũng quen mắt, cô dùng phương thức này để nói cho người khác biết Lục Trì đã có chủ.

Nhưng mà cô không ngờ vẫn có người để ý Lục Trì, ngày ngày tìm biện pháp tiếp cận anh.

Học kỳ sau thời khóa biểu của khoa y được chỉnh sửa rất nhiều, lớp Lục Trì cũng vậy, anh thỉnh thoảng cũng có một ngày không có lớp.

Chẳng qua thời gian này Đường Nhân lại có lớp cuối tuần.

Cho nên Lục Trì sẽ ở thư viện học bài cho đến trưa, chờ đến giờ Đường Nhân tan lớp thì anh sẽ đến khoa ngoại thương đón cô.

Học kỳ hai đã qua hơn một nửa, hai người vẫn chung đụng như vậy.... Giáo sư trên bục giảng, nói: "Bài tập lần này phải nộp qua email cho tôi trong ngày hôm nay, hết hôm nay mà chưa nộp thì coi như chưa làm bài tập, điểm bài tập lần này được tính vào điểm cuối kỳ."

Nói xong, giáo sư lập tức rời phòng học.

Triệu Nhạc cao hứng nói: "Bài tập kiểu này thú vị đây, sau giờ học phải bắt tay vào làm."

Nói là tan học nhưng thật ra cũng không phải.

Giáo sư phát xuống một tờ giấy, trên giấy ghi 20 nhiệm vụ, bọn họ phải làm năm trong 20 nhiệm vụ được đưa ra, sau đó chụp hình lại

bằng điện thoại, rồi nộp qua email của giáo sư.

Đường Nhân thu dọn sách vở, nói: "Tớ đến thư viện đây, cậu làm bài tập vui vẻ."

Triệu Nhạc lộ ra vẻ mặt sâu xa: "Ha ha ha, đi tìm bác sĩ nhà cậu đúng không, đi đi, tớ đến căn tin, trong bài tập có nói đến căn tin."

Đường Nhân gật gật đầu, sau đó hai người tách ra.

Hiện giờ cũng chưa đến thời điểm thi cuối kỳ, cho nên trong thư viện cũng không đông người, cô đã sớm hỏi anh ở đâu, bây giờ chỉ cần đi đến trực tiếp là được.

Nhưng mà cô không ngờ ngòi đối diện Lục Trì là một nữ sinh.

Lục Trì đang cúi đầu đọc sách, giống như không để ý mọi thứ xung quanh, một chút cũng không phát hiện ra nữ sinh ngòi đối diện đang nhìn anh.

Đường Nhân nhướn mày, cô đã từng gặp qua nữ sinh kia.

Hiện giờ không ít người trong lớp Lục Trì đều biết cô, thỉnh thoảng còn có những nữ sinh ngòi xung quanh còn mời cô ăn đồ ăn vặt cho vui.

Dần dà, những nữ sinh lớp Lục Trì cũng thân quen với Đường Nhân, còn kể sự tình cho cô nghe, kể cả người nào đang để ý Lục Trì.

Trong đó có nữ sinh này.

Lần đầu tiên gặp Đường Nhân thấy nữ sinh kia đang hỏi mượn gì đó từ Lục Trì, Lục Trì trực tiếp từ chối đối phương.

Sau này những nữ sinh khác trong lớp anh nói cho cô biết, nữ sinh kia là học tử, bị rớt môn này nên kỳ này đến lớp Lục Trì học lại, vừa tới đã để ý Lục Trì.

Không có việc gì thì sẽ đến kiếm Lục Trì nói chuyện, còn mang đồ ăn vặt đến mời anh ăn cùng, Đường Nhân đương nhiên cũng rất hài lòng vì Lục Trì chưa từng đáp lại, lúc nào cũng thẳng thừng từ chối.

Thế nhưng học tử này càng bị từ chối lại càng hăng, càng tấn công mãnh liệt.

Học kỳ này Đường Nhân đến lớp Lục Trì rất nhiều lần, nhưng cũng chưa từng đụng đến học tử kia, bởi vì cô cũng thường có lớp chuyên ngành đúng tiết đó.

Cũng bởi vì Lục Trì bình thường không quan tâm đến học tử kia, cho nên Đường Nhân cũng không phản ứng gì.

Không ngờ hôm nay lại thấy cảnh tượng này.

~

Vu Hân Hân lật quyển sách trên tay, nhưng ánh mắt lại nhìn người đối diện.

Ngay từ đầu cô ta đã chán ghét phải học lại, nhưng không ngờ trong lớp này lại có nam sinh đẹp trai đến như vậy.

Mặc dù cô ta đã từng gặp qua nhiều người đẹp trai tuần tú, nhưng đều không khiến cô ta rung động nhiều như Lục Trì.

Vào ngày đầu tiên đến lớp, cô ta đã chú ý tới anh, khi đó chỉ mang

tính chất nhìn ngắm, không hề có ý nghĩ gì khác.

Sau này thời gian đến lớp này càng nhiều, hơn nữa học kỳ trôi qua cô ta mới phát hiện trái tim mình bị rung động, mỗi ngày đều muốn đến lớp gặp anh.

Nhưng Lục Trì lại có bạn gái rồi.

Vu Hân Hân khó chịu với chuyện này, chuyện Lục Trì có bạn gái thì trong lớp ai cũng biết, cô ta đã từng chạm mặt bạn gái Lục Trì một lần.

Sau này cô ta còn điều tra thêm, phát hiện ra bạn gái Lục Trì ở trong đội bóng rổ nữ, bộ dáng cũng không tệ, học khoa ngoại thương.

Hai người học hai khoa khác nhau người như vậy, trong trường đại học lại có nhiều sinh viên, chưa biết cặp đôi này sẽ tiếp tục được bao lâu, cô ta có cảm giác mình có hy vọng.

Hơn nữa, yêu đương lâu ngày sinh ra nhàm chán, đương nhiên sẽ muốn thử cái mới, Vu Hân Hân suy nghĩ như vậy nên cố ý xuất hiện trước mặt anh với tần số nhiều, để anh có thể ghi nhớ khuôn mặt cô ta.

Với lại bộ dáng của cô ta cũng không cũng xấu, cũng có người theo đuổi, mặc dù Lục Trì và bạn gái đã biết nhau trước đó khá lâu, nhưng cô ta vẫn tự tin nuôi hy vọng.

Đàn ông ai mà không ăn trong bát, nhìn trong nồi, Vu Hân Hân không tin Lục Trì có thể nhất kiến chung tình với Đường Nhân.

Nghĩ tới đây, Vu Hân Hân nhìn đồng hồ, đã mười một giờ.

Cô ta soi gương một cái, sau đó nhỏ giọng nói: "Lục Trì, mười một giờ rồi, đi ăn cơm chung nhé?"

Cuối cùng Lục Trì cũng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có phần thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn lễ phép mở miệng: "Xin lỗi học tử, em đang chờ bạn gái."

Anh cảm thấy bản thân đã nói rất rõ ràng rồi.

Nghe thấy anh trả lời, vẻ mặt Vu Hân Hân không tốt lắm, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Học tử mời cậu ăn cơm, cậu không nề mặt học tử mà đi sao?"

Lục Trì đặt sách xuống, nói: "Xin lỗi học tử, em phải làm bài tập."

Vu Hân Hân: "..."

Bài tập cái rắm, bài tập sao đẹp bằng người được.

Cách đó không xa, Đường Nhân đứng đó suýt nữa bật cười, câu trả lời của Lục Trì nằm ngoài dự đoán của cô, nhìn thấy học tử bị quê mà cô thấy cực kỳ thỏa mãn.

Đã biết người ta có bạn gái rồi, vậy mà vẫn khăng khăng tấn công, không hiểu nổi.

Đường Nhân đi tới, ngồi bên cạnh Lục Trì, khoác cánh tay anh, mở miệng thay anh: "Xin lỗi học tử, bạn trai em chỉ muốn ăn cơm với em thôi."

Thấy cô đến, sắc mặt Lục Trì vui vẻ hơn.

Vu Hân Hân không nói lên lời, bị bạn gái người ta bắt gậy thật sự rất

xấu hổ.

Cô ta hít sâu một hơi, cười cười, nói: "Nếu học muội đã nói thế thì để lần sau vậy, có cơ hội sẽ cùng ăn bữa cơm."

Vu Hân Hân đóng sách lại, chuẩn bị đứng dậy đi.

Lục Trì nhìn gò má Đường Nhân, nói: "Bọn mình đi chưa?"

Anh cảm thấy hôm nay Đường Nhân trông rất đáng yêu, ngọt ngào mà ngon miệng, anh muốn cắn eo cô một cái, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được.

"Đợi lát nữa." Đường Nhân ghé sát vào bên tai anh, nhỏ giọng nói: "Tớ quyết định phải đóng vai ác một chút."

Lục Trì không hiểu cô định làm gì, nhưng cũng không ngăn cản, ngoan ngoãn đáp: "Ừ."

Đường Nhân cười, chống cằm, nhìn chằm chằm Vu Hân Hân, thong thả nói: "Học tử, vậy cũng không được, từ nay về sau Lục Trì chỉ muốn ăn cơm với bạn gái cậu ấy thôi."

Cô lại tiếp tục nói: "Học tử, có phải chị thường xuyên chủ động mời bạn trai em ăn cơm đúng không? Chị không thấy xấu hổ với bản thân hả?"

Vu Hân Hân còn chưa trả lời, thì Đường Nhân đã nói câu tiếp theo: "Đặc biệt là... Những lúc em không có mặt ở đây."

Ý tứ của cô cũng đã rất rõ ràng.

Đôi mắt tinh xảo của cô đang nhìn chằm chằm Vu Hân Hân.

Vu Hân Hân ngẩn người, cảm giác như suy nghĩ của cô ta đã bị lộ trần, nửa ngày không nói lên lời.

Chương 72

Editor: Trà Đá.

Một lúc sau, Vu Hân Hân tái mặt rời đi.

Cô ta muốn nói nhưng không thể nói ra được một từ, Lục Trì cũng không hề lên tiếng nói giúp cho cô ta, bây giờ thì cô ta đã hiểu.

Đường Nhân chán ngán, nói: “Sau này không cho cậu nói chuyện với chị ấy.”

Lục Trì có chút oan ức: “Tớ có nói gì nhiều với chị ấy đâu.”

Đường Nhân gật đầu, nắm tay anh: “Ngoan.”

Hai người sánh vai rời khỏi thư viện, trên đường gặp lại Vu Hân Hân, nhưng lần này cô ta chủ động né tránh.

Xem ra những lời Đường Nhân nói cũng ảnh hưởng đến cô ta.

~

Ở trong trường học cảm thấy một ngày trôi qua rất chậm, nhưng một khi thời gian đã trôi qua rồi thì sẽ cảm thấy rất nhanh, khiến người ta phải giật mình.

Lục Trì bắt đầu được thực hành những gì đã học, vào phòng thí nghiệm, học giải phẫu, có rất nhiều thứ Đường Nhân không thể tưởng tượng nổi.

Cứ mỗi lần cô đến tìm anh thì sẽ thấy anh mặt áo blouse, từ ngoài cửa sổ nhìn vào, thấy vẻ mặt anh cực kỳ nghiêm túc, anh dùng dao mổ cực kỳ cẩn thận, sau đó khâu lại.

Hết thầy mọi thứ trông rất hoàn mỹ, giống như những gì tiểu thuyết miêu tả vậy.

Đường Nhân thích ngắm nhìn dáng vẻ anh lúc tập trung toàn tâm cho ngành y, khiến cô không rời mắt đi được, cho cô nhìn ngắm anh cả ngày cũng không chán.

Chuyện tình yêu của bọn họ thì cả hai khoa đều biết rõ, kể từ sau chuyện của Vu Hân Hân bị lộ ra ngoài, thì không nữ sinh nào dám động đến Lục Trì nữa.

Dù sao chẳng ai muốn bị người khác nói khó nghe... Tuy rằng không có nửa chữ thô tục.

Cô đã rút lui khỏi đội bóng rổ, các học tử đã tốt nghiệp, bên trong có thêm nhiều người mới, khiến cô không còn hứng thú nữa.

Đường Nhân không còn lựa chọn nào khác, đi thực tập.

Cô tìm được một công ty nước ngoài, có danh tiếng, với năng lực của cô thì trong một thời gian ngắn cũng có thể được tuyển vào vị trí chính thức.

Sau khi kỳ thực tập kết thúc, quả nhiên là cô đã được tuyển vào vị trí chính thức, làm thông dịch viên.

Sau khi kết thúc bảo vệ luận văn, cô đi thẳng đến phòng thí nghiệm tìm Lục Trì.

Có nhóm nữ sinh trong lớp đi ra ngoài, thấy cô lại cười chào hỏi: “Đường Nhân, Lục Trì ở bên trong đó.”

Bây giờ các cô cũng đã quá quen với Đường Nhân, ngay từ ban đầu các cô còn cho rằng hai người sẽ mau chóng chia tay, vậy mà bốn năm trôi qua rồi mà tình cảm của hai người vẫn như cũ, không có một chút dấu hiệu gậy gố.

Loại hiện tượng này thật sự khiến các cô giật mình.

Mà chuyện khiến các cô cực kỳ hâm mộ chính là Lục Trì một lòng một dạ với Đường Nhân, người không quen biết thì đừng hòng nói được một câu với anh, càng không cho người khác nuôi hy vọng.

Về phần Đường Nhân thì vẫn thường xuyên trêu chọc Lục Trì, các cô thỉnh thoảng cũng thấy Lục Trì đỏ mặt.

Người ta nói yêu đương mà không cãi nhau thì không đi đến cuối đời được, ban đầu các cô cũng cảm thấy như vậy, nhưng Lục Trì và Đường Nhân đã đánh tan suy nghĩ đó của các cô.

Hai người chỉ gậy gố đúng một lần, đại khái là Lục Trì không đồng ý ở chung với Đường Nhân trước khi tốt nghiệp.

Kết quả ngày hôm sau lại thấy hai người cùng đi ăn cơm.

Các cô đều cảm thấy hai người sẽ kết hôn sau khi vừa tốt nghiệp.

Đường Nhân cười cười với các cô.

Phòng thí nghiệm bình thường không cho người ngoài vào, hiện tại cô thừa dịp lớp anh tan học mới có thể đi vào một chút, nếu không sẽ

bị đuổi ra ngoài ngay lập tức.

Lục Trì đang đứng nói chuyện với giáo sư trên bục giảng, ánh mắt nghiêm túc sáng suốt, như những vì sao trong đêm tối.

Không biết sao anh lại liếc mắt về phía cửa, thấy Đường Nhân đang dựa vào tường, nhìn anh cười.

Lục Trì nói với giáo sư hai câu, chỉ thấy giáo sư nhìn về phía cô, sau đó tươi cười gật gật đầu.

Đường Nhân không biết hai người họ nói gì, chắc có lẽ là Lục Trì xin phép về, bởi vì sau khi nói xong thì anh cũng cởi áo blouse ra.

Lục Trì vừa mới tới bên cạnh cô, cô nhin không được nhỏ giọng nói: “Bộ dáng nghiêm túc của cậu... Thật khiến tớ mê đắm đó.”

Lục Trì không trả lời, thừa dịp chỗ cầu thang ít người, anh lập tức ép cô sát tường, rồi cúi xuống hôn cô.

Đường Nhân: “...”

Bây giờ anh không thể kiềm chế ý muốn trêu ghẹo cô.

Một lát sau, cô lại hào hứng nói: “Năm nay tớ không có nghỉ hè, chắc phải xin nghỉ phép, hay là hè này bọn mình đi du lịch đi?”

Lục Trì suy nghĩ một chút, đáp: “Ok.”

Hiện tại anh cũng không có việc gì, du lịch xả hơi một chút, quan trọng nhất vẫn là muốn cô vui vẻ.

Thấy anh đồng ý, Đường Nhân cảm thấy rất cao hứng.

Sau khi quay về phòng thì cô bắt đầu tìm kiếm địa điểm du lịch, xem tới xem lui cuối cùng quyết định xuống phía nam.

Vì ở đây mùa đông cũng lạnh, Đường Nhân cảm thấy phía bắc sẽ lạnh.

Khác hoàn toàn với phía nam, trong phòng cũng ấm hơn, hơn nữa phía nam cũng không có loại gió lạnh thổi vào cổ khó chịu.

Cô nhớ lại lúc trước, bởi vì trời tuyết cộng với mưa, toàn thân Lục Trì bị ướt, khi đó trông anh cực kỳ quyến rũ.

Kết quả ba năm trôi qua, cô chưa được ăn một miếng nào.

Nghĩ tới đây, cô kiểm tra thời tiết, nhiệt độ nóng nhất cũng chỉ hơn hai mươi độ, cực kỳ thích hợp đi chơi.

Cô nhắn tin địa điểm cho Lục Trì biết, sau đó đặt vé máy bay, bây giờ cũng chưa phải lúc cao điểm mùa du lịch, cho nên không sợ không có chỗ ở.

Đường Nhân nhìn chăm chăm hình ảnh khách sạn một lúc, sau đó quyết định đặt một phòng.

Vừa mới đặt phòng xong, thì Lục Trì điện thoại tới: “Đặt được phòng khách sạn chưa?”

Đường Nhân yên lặng vài giây, sau đó nói: “Tớ vừa mới đặt được phòng khách sạn rồi. Trực tiếp đến nhận phòng là được.”

Thấy cô không giống bình thường, Lục Trì phát giác ra có điều gì đó kỳ quái.

Một lúc sau, anh mới mở miệng, giọng dò hỏi: “Có... Có phải cậu chỉ đặt một phòng thôi đúng không?”

Đường Nhân làm bộ kinh ngạc, nói: “Trì Trì nhà ta thông minh quá.”

Lục Trì: “...”

Cái này cần gì đoán, từ cao trung đến bây giờ, cô chẳng bao giờ che giấu tâm tư mình, trước sau như một, chưa từng thay đổi.

Đường Nhân gian xảo, nói: “Khách sạn chỉ còn một phòng duy nhất thôi, không đặt thì chẳng lẽ ngủ ngoài đường, cậu chịu sao?”

Lục Trì do dự nói: “Còn khách sạn khác mà.”

Đường Nhân nói: “Không có, chỗ nào cũng hết phòng.”

Cô tiếp tục hù Lục Trì, nói: “Nếu cậu không muốn đi thì có thể ở nhà.”

Bây giờ cô ở thế chủ động, Lục Trì vẫn còn do dự, Đường Nhân cảm thấy mặt mũi mình càng ngày càng dày.

Lục Trì thở hắt ra một hơi, không phản đối nữa.

“Vậy tớ cúp máy đây, ngủ ngon.” Đường Nhân trực tiếp cúp điện thoại, đỡ phải nghe anh đổi ý.

Lục Trì: “...” Anh vẫn chưa làm gì mà.

~

Sau khi Lục Trì kiểm tra cuối kỳ xong, hai người trực tiếp ra sân bay.

Chỗ này có thể nói là chim hút hoa thơm, khác một trời một vực so với thủ đô oi bức.

Khách sạn cho xe đến đón hai người.

Đường Nhân đúng là may mắn, khách sạn chỉ còn lại đúng hai phòng, cô may mắn lắm mới đặt được phòng, vì ngày hôm sau xem lại thì đã hết phòng.

Phòng của bọn họ gần biển, có thể trực tiếp ngắm nhìn biển.

Nếu không có người trả phòng, thì sợ rằng không đặt được phòng tốt như vậy.

Sau khi cất hành lý xong, hai người bắt đầu đi chơi.

Ở đây nổi tiếng về du lịch thắng cảnh, đường ngang ngõ tắt đều cực kỳ đặc biệt, khiến người ta trầm trồ.

Trên đường hầu hết đều là du khách, có không ít nữ sinh lén lén nhìn Đường Nhân và Lục Trì, còn chụp hình lại.

Hôm nay, Đường Nhân mặc váy dài, vóc dáng cô cao, cho nên đứng bên cạnh Lục Trì cũng rất xứng đôi.

Đường Nhân dạo một vòng, nói: "Bọn mình đi ăn cái gì đó đi."

Lục Trì đi theo cô.

Đường Nhân ăn gì cũng chỉ ăn hai ba miếng, rớt cuộc tất cả nằm trong tay Lục Trì, ngược lại anh cũng không ghét bỏ, tiếp tục ăn phần còn lại.

Con phố rất dài, đi dạo một vòng thì trời cũng bắt đầu tối.

Đường Nhân cũng hơi mệt, quấy quấy ly trà sữa, nói: "Thôi về khách sạn, tắm rửa lên giường ngủ."

Lục Trì nhíu mày, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Đường Nhân không nghe thấy anh trả lời, ngẩng đầu nhìn anh, bắt gặp bộ dáng của anh, cô thanh minh: "Tớ chỉ suy nghĩ đơn giản thôi mà."

Cô đúng là chỉ nói tắm rửa rồi ngủ.

Hai tai Lục Trì ửng đỏ, há miệng: "Do tớ nghĩ nhiều thôi."

Đường Nhân chỉ trích anh: "Cậu lúc nào mà không suy nghĩ nhiều, cả ngày lẫn đêm chỉ toàn nghĩ đến cái gì không đâu."

Lục Trì: "..."

Thấy cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng nghỉ, Lục Trì nhất quyết không nói lời nào, đợi đến khi cô nói mệt thì thôi.

Cuối cùng, Đường Nhân nhắc lại: "Về khách sạn, tắm rửa lên giường ngủ."

Lần này, Lục Trì ngoan ngoãn đáp: "Ừ."

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn anh, cười hì hì nói: "Lần này cậu đồng ý rồi đấy nhé."

Lục Trì: "..."

~

Trở lại khách sạn thì trời đã tối đen như mực.

Lục Trì để Đường Nhân đi tắm trước, còn anh ngồi trên giường, không động đậy, không biết suy nghĩ gì.

Trong phòng chỉ có một giường lớn.

Phòng tắm bằng cửa kính, mặc dù không nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhưng nghe tiếng nước chảy ào ào cũng khiến Lục Trì miệng lưỡi đắng khô.

Anh không nên làm theo ý Đường Nhân mới đúng.

Không biết qua bao lâu, Đường Nhân đi ra ngoài, cô mặc váy ngủ, tay chân thon dài lộ ra ngoài, trắng nõn tinh xảo.

Lục Trì trực tiếp cầm lấy quần áo ngủ đi vào phòng tắm, không nói lời nào.

Đường Nhân nhìn chằm chằm bóng lưng anh, nhếch miệng cười.

Nếu đêm nay cô để Lục Trì chạy mất, thì cô cũng không cần sống nữa.

Cảnh biển ban đêm mờ ảo đẹp không sao tả xiết, Đường Nhân sững khờ tóc đứng ở ban công ngắm biển.

Phòng ở gần biển được đặt nhiều nhất cũng có lý do của nó, nhất là phòng có ban công nhìn hướng ra biển.

Sau lưng truyền đến tiếng động, Đường Nhân xoay người dựa vào lan can.

Lục Trì sau khi tắm rửa xong nhìn giống y như lúc anh bị ướt mưa, nước nhỏ giọt, cảm anh bạnh ra, đầu tóc bị lâu khô có chút loạn, thật khiến người ta muốn phạm tội.

Đường Nhân cảm thấy sắp không chịu nổi nữa.

Chờ sau khi Lục Trì sấy khô tóc xong, thì cô đi vào phòng, ngồi bên giường nhìn anh, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn anh chăm chăm.

Yết hầu Lục Trì động đập, anh khó chịu nói: "Ngủ."

Nói xong, anh vén chăn lên, nằm ngay ngắn ở bên cạnh, không nhúc nhích.

Đường Nhân hoàn hồn, không hài lòng, đêm còn dài, ngủ cái gì mà ngủ, nhàm chán.

Cô nhân lúc Lục Trì nằm im không nhúc nhích, trực tiếp nằm trên người anh, nhẹ cắn môi anh, sau đó nhỏ giọng nói: "Không thành thật."

Cầm anh cũng bị cô cắn một cái.

Không đau, ngược lại ngứa, khiến cả người ngứa ngáy, anh lắp bắp nói: "Đường... Đường Nhân..."

Đường Nhân bỗng nhiên quay lại chỗ của mình, tắt đèn bàn, nói: "Tắt đèn, ngủ."

Lục Trì: "..."

Trong phòng chỉ còn tiếng hít thở, còn có cả tiếng gió biển bên ngoài.

Một lúc lâu sau, Lục Trì đột nhiên xoay người qua, Đường Nhân mơ mơ màng màng, sắp ngủ, nhỏ giọng nói: "Sao vậy?"

Anh khẽ hôn lên khóe môi cô, sau khi thấy cô không có động tĩnh, anh bắt đầu vùi đầu vào cái cổ bóng loáng nhẵn nhụi của cô, nhẹ nhàng liếm láp, giống như đang thưởng thức một món ăn ngon tuyệt trần.

Đường Nhân run run, rốt cuộc mở mắt.

Lục Trì thấy cô tỉnh, chóp mũi anh đụng chóp mũi cô, Đường Nhân cắn cắn yết hầu anh, sau đó biến thành liếm.

Cả hai người đều tỉnh.

Lục Trì nhẹ run một cái, hôn cái môi không an phận của cô, tay kia kéo váy ngủ cô lên, phía dưới chính là thân thể bóng mượt.

Tay anh ngừng lại vài giây, sau đó thì không còn dừng lại nữa.

Từ tắc, tứ dưới lên trên.

Cả cơ thể Đường Nhân nóng lên, váy ngủ đã bị cởi ra, đồ lót bị ném qua một bên, tay Lục Trì không ngừng vuốt ve thân thể cô, mang theo từng đợt tê dại.

Ánh sáng mờ mờ ở bên ngoài chiếu vào phòng, Lục Trì nhìn thấy cơ thể của Đường Nhân, yết hầu anh động động, môi anh triền miên trên ngực cô, vừa trơn bóng vừa tinh tế.

Đường Nhân thở dốc cộng với tiếng rên khế của cô càng kích thích Lục Trì hơn.

Vào lúc đầu ngón tay của Lục Trì tiến vào, cô khế nhúu mảy, nhưng lại nhanh chóng giãn ra, thả lỏng cơ thể.

Hình như có giọt mồ hôi rơi trên trán cô, sau đó rơi xuống.

Lục Trì lùi ngón tay ra, trong mắt mang theo ngọn lửa khó mà dập tắt, khàn giọng: "Nhân Nhân..."

Đường Nhân khế nâng đầu, ngậm lấy chóp mũi anh.

"Em... Ráng chịu đựng một chút..." Giọng nói Lục Trì khàn khàn, anh tách hai chân cô ra, phần eo khế hạ xuống, cọ sát vài giây, sau đó anh hôn cô, môi lưỡi dây dưa triền miên.

Đường Nhân ráng kiềm chế không phát ra tiếng.

Lục Trì tự chủ rất tốt, nhưng vừa chạm vào Đường Nhân thì anh như một người khác, anh cảm giác như cả cơ thể bị thất lại, mỗi một lần nhúc nhích như bị tra tấn. Khát vọng chế trụ cái eo mảnh mai của cô cuối cùng đã đạt được.

Đường Nhân thở gấp bên tai anh, từng tiếng từng tiếng.

Tiếng va chạm, tiếng sống vỗ, sự phóng túng vang vọng trong không gian nhỏ, trong nháy mắt còn có cả mùi gió biển khiến người ta mất đi cả lý trí.

Cuối cùng Lục Trì cũng nhẹ nhàng di chuyển, khiến Đường Nhân nhịn không được vắn vẹo cơ thể.

Nhưng động tác của cô vô tình đẩy dự vọng của Lục Trì lên cao.

Một lúc lâu sau, đôi chân co quắp của cô dần thả lỏng.

Đường Nhân vô thức hôn anh, rồi khế rên, khiến Lục Trì nhin không được hôn khắp mặt cô.

Cuối cùng cô nhắm mắt lại rúc ở trong lòng Lục Trì, mê man.

Ngoài cửa sổ là vô số ánh đèn bên bờ biển, chiếu vào màn sương mù càng trở nên lung linh huyền ảo.

Sóng biển đập vào đá ngầm, phát ra từng tiếng ào ào.

Đã hơn nửa đêm.

Chương 73

Editor: Trà Đá.

Sáng sớm hôm sau, Đường Nhân tỉnh dậy đã phát hiện bên cạnh không có người.

Cô nheo mắt sờ soạng, không tìm thấy đồ lót, rốt cuộc quyết định mặc váy ngủ vào, dù sao hôm nay có lẽ ở trong phòng nghỉ ngơi.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó đi tắm rửa sạch sẽ, đánh răng rửa mặt, sau khi đánh răng xong còn nhìn chăm chăm bản thân ở trong gương.

Đường Nhân kéo cổ áo ra, quả nhiên có dấu hôn, còn rất rõ ràng.

Cô nhớ lại lúc nói chuyện phiếm với Tô Khả Tây, Lục Trì có phải sói hay không, bây giờ cô đã biết, còn biết anh thích làm gì.

Điện thoại rung lên, là tin nhắn từ Tô Khả Tây.

Chuyện Đường Nhân đi du lịch với Lục Trì thì trước đó cô có nói cho Tô Khả Tây biết, chỉ sợ là cô ta hỏi mọi chuyện có thuận lợi không.

Quả nhiên là vậy.

Tô Khả Tây: Ha ha ha, tiểu tiên nữ giáng trần thành công không?

Đường Nhân nhanh chóng trả lời lại: Cái điệu cười của cậu có chút ngu ngốc đấy.

Tô Khả Tây không chịu thua, cô ta bất chấp mạo hiểm việc Lục Vũ phát hiện ra, hỏi tiếp: Khi nào thì đi đăng ký?

Đường Đường Đường: Chưa biết.

Tô Khả Tây đang chuẩn bị nhấn trả lời, thì Đường Nhân đã nhấn câu tiếp theo.

Đường Đường Đường: Để tớ trộm số hộ khẩu đã. Lợi hại, quả nhiên là chị Nhân, Tô Khả Tây bái phục, cô ta thấy Lục Vũ đang đi về phía mình, nên không quấy rầy Đường Nhân nữa.

Đường Nhân ném di động qua một bên, vuốt vuốt mái tóc.

Ba năm qua tóc cô đã dài hơn rất nhiều, tán loạn trên bờ vai, mái tóc đen cực kỳ nổi bật trên làn da trắng nõn của cô.

Cô vừa vuốt tóc vừa đi tìm đồ lót, không tìm ra lại quay về giường ngồi ngẩn người. Tiếng mở cửa vang lên.

Lục Trì nhẹ nhàng đi vào, trên tay là hai phần ăn sáng, thấy cô đã dậy, anh bỗng đứng đỏ mặt, lan đến cả hai vành tai.

Trên cổ anh có vết dấu răng nho nhỏ.

Đường Nhân nhớ tới lần anh cắn má cô ở cao trung, sau đó còn bị thấy giám thị bắt viết bản kiểm điểm.

Năm nay mà quay về trường thì không biết thầy giám thị có chào đón không đây.

Đường Nhân hoàn hồn, nhìn chăm chăm Lục Trì: “Anh đỏ mặt cái

gì?”

Người thì cũng xem hết rồi, còn bày đặt xấu hổ... Lục Trì đặt túi đồ ăn lên bàn, ngồi bên giường, nhỏ giọng hỏi: “Em... Còn đau không?”

Đường Nhân đắp chăn kín người, nhìn anh buồn cười, tiến tới gần nói: “Quên mất anh học y, đau đau cái gì, cả người không còn tí sức lực nào luôn nè.”

Lục Trì đương nhiên biết rõ, nhưng anh vẫn muốn hỏi, anh sợ cô đau.

Ở một góc ban công chính là quần áo giặt tối hôm qua, bay tới bay lui.

Rốt cuộc Đường Nhân cũng nhớ ra mục đích của mình, hỏi: “Tối hôm qua anh ném đồ lót của em đi đâu rồi?”

Lục Trì sững sờ: “Anh không nhớ...”

Anh làm gì nhớ tới chuyện này, anh tìm quanh giường một vòng, cuối cùng phát hiện đồ lót của cô ở trên ghế sofa, bị gối ôm che mất.

Đường Nhân liếc anh một cái.

Bên ngoài có tiếng sóng biển, nghe như tiết tấu của một bài hát, đều đều.

Thấy Lục Trì ngồi bên giường không nhìn mình, Đường Nhân không thay quần áo, ôm cổ anh, sau đó hôn anh một cái.

Lục Trì có vẻ khó chịu, khẽ “Hừ” một tiếng.

Sáng nay anh thấy Đường Nhân không mặc quần áo, chần bị tụt xuống thấp, lộ ra một mảng da trắng như tuyết.

Vừa nghĩ tới việc cô không mặc quần áo, anh lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tất cả hình ảnh đêm hôm qua như hiện ra trước mắt anh, cả người anh đều nóng lên, không cần Đường Nhân kích thích, thì phía dưới anh đã căng cứng đến khó chịu.

Anh thuận tay ôm eo cô, tay kia trượt vào bên trong váy ngủ của cô, không ngừng vuốt ve eo cô.

Anh vẫn luôn biết eo Đường Nhân rất thon nhỏ, nhưng chỉ sau khi anh đụng vào mới cảm nhận được, cảm thấy anh vuốt ve cả đời cũng không thể thỏa mãn.

Lục Trì khẽ cắn vành tai cô, giọng nói mơ hồ: “Anh phải giam giữ cái eo thon nhỏ của em cả đời...”

Kiểu lời nói này thật sự kích thích, Đường Nhân khẽ run rẩy một cái.

Lục Trì luôn luôn có ham muốn chiếm hữu cô, chỉ là anh chưa từng nói ra, nhưng hôm nay anh lại dùng cơ thể và hành động để thể hiện cho cô biết.

Đường Nhân bị anh mơn trớn khẽ rên một tiếng.

Một giây sau, Lục Trì chuyển tư thế, đè cô xuống giường.

Anh hôn cô một cách thành kính từ hõm vai trở xuống, lưu lại từng dấu môi nóng bỏng trên da thịt cô.

Một lát sau, anh giam hai tay Đường Nhân trên đỉnh đầu, sau đó cởi váy ngủ của cô ra, ném qua một bên, phía dưới anh là một cơ thể trắng như tuyết, không chút tì vết.

Đường Nhân ngược đầu, bắt đầu hôn anh, anh mút lấy đầu lưỡi cô, giống như đang thăm dò.

Lục Trì bắt đầu trượt xuống, hơn dọc bên tai cô, cổ, rồi đến eo, rồi dần dần đi xuống chỗ tối bí ẩn.

Đầu ngón tay lạnh buốt của anh chạm vào, Đường Nhân nhin không được run rẩy một cái, hơi khép chân: "Lạnh..."

Lục Trì hôn cô, một ngón tay chen vào bên trong, nhanh chóng bị nuốt lấy, bị hấp thụ, khiến anh thờ dài.

Nhúc nhích vài cái, bên dưới cô bắt đầu ẩm ướt, anh cũng bắt đầu di chuyển ngón tay một cách có nhịp độ.

Đường Nhân vô thức nâng hông lên, ánh mắt mơ màng cộng với tiếng rên êm tai giống như đang tra tấn Lục Trì.

Nghĩ đến hai tay anh đã từng cầm lấy dao phẫu thuật thần thánh, ngay giờ phút này lại đang chiều chuộng cô, khiến cả người cô ửng hồng.

Có giọt nước mắt trắng trắng theo ngón tay anh rớt ra giường.

Lục Trì đã sớm cởi quần áo, anh đẩy chăn mền vướng víu ra, cầm lấy dục vọng thẳng đứng đặt ở phía dưới Đường Nhân, chậm rãi tiến vào trong động, bị một mảng mềm mại bao trùm.

Đường Nhân bóp cánh tay anh, thờ dốc bên tai anh.

Giống như không muốn sống nữa.

Lục Trì bị tiếng thở dốc của cô làm anh ngừng lại một lúc lâu, thở hổn hển, lồng ngực phập phồng bất định, áp vào ngực Đường Nhân, tiếng tim đập hỗn loạn của hai người hòa vào nhau.

Anh hoảng loạn nói: "Đường Nhân, anh..."

Lời còn chưa dứt, Đường Nhân nâng hai chân lên, ôm lấy hông anh.

Rốt cuộc, anh không kiềm chế nổi, chậm rãi tiến sâu vào, cả cơ thể nóng lên như bốc hỏa, tốc độ dần dần tăng nhanh, va chạm với cô.

Mái tóc dài của Đường Nhân xõa ra tán loạn trên giường, có vài sợi dính lên người cô, trông cô cực kỳ quyến rũ, khiến người khác mất đi lý trí.

Tiếng sóng biển cộng với tiếng va chạm vang lên bên tai hai người.

Hai má Đường Nhân ửng hồng, bụng cô bắt đầu co rút, Lục Trì bị cô cắn phát đau, mồ hôi chảy xuống hai bên thái dương, anh nhíu mày, ngậm lấy vành tai cô, giọng nói khàn đục: "Buông anh ra."

Tay anh không ngừng vuốt ve eo cô, Đường Nhân bị kích thích run rẩy một cái.

Lục Trì hôn cô, đầu lưỡi tách miệng cô, nhẹ nhàng tiến vào, đầu lưỡi anh liếm hết khoang miệng cô như đang nhấm nháp một món ăn ngon, cuối cùng cũng khiến cô bừng tỉnh lại.

Anh thở phào một cái, phần eo hạ xuống, hành hạ cơ thể cô.

Đường Nhân ôm cổ anh, hai chân bị tách ra: "Anh... Lục Trì anh..."

Cô còn không có khả năng nói hết được một câu.

Cô cắn môi, không kiềm chế được khoái cảm đang dâng lên theo từng đợt đi chuyển của anh, từng cơn tê dại.

Tay anh mơn trớn trên ngực cô, bên tai là tiếng rên rỉ của cô, thân thể cô như nước hòa tan dưới người anh.

Ý thức cô mơ màng, trong thoáng chốc nghe anh nói: "Không được phép rời xa anh..."

Đầu óc cô quay cuồng không nghe rõ lời anh nói.

Đường Nhân mở mắt ra, lông mi run lên, Lục Trì bắt đầu hôn khắp người cô, tỉ mỉ lại dịu dàng.

Cô còn chưa mở miệng nói lời nào, thì thân dưới lại bị anh hành hạ, hai người bắt đầu thở gấp.

Ngón tay thon dài của cô luồn vào tóc anh, hai chân cô co quắp, mặc kệ hành động của anh.

Sóng biển vỗ ào ào, cũng với tiếng va chạm khi giao hợp, dường như hợp nhất thành một thể.

Khiến người ta trầm luân lún sâu.

Lưu luyến mà dài lâu.

Rất lâu sau đó, trong phòng yên tĩnh lại.

Thân thể hai người dính vào nhau, Đường Nhân đột nhiên lên tiếng: "Từ nay quân vương hết lâm triều rồi, Lục Trì, anh đã sa ngã rồi."

Lục Trì: "..."

Đường Nhân đột nhiên cọ cọ anh.

Lục Trì cứng đờ, giọng nói nghiêm nghị: "Đừng lộn xộn nữa."

Đường Nhân không cử động nữa, tay anh lại bắt đầu vuốt ve eo cô, không dám chìm đắm sợ bản thân nhịn không được.

Một lúc sau, Đường Nhân lại mở miệng: "Lục Trì, anh không mang bao."

Lục Trì có chút hoảng: "Anh quên mất."

Đường Nhân cười phì một tiếng, thân dưới cảm giác dính dính, khiến cô cau mày: "Em đi tắm đây."

Cô vừa mới tắm lúc sáng, bây giờ lại muốn tắm nữa, thật đáng sợ.

Sau khi tắm xong thì đã hơn mười giờ.

Lục Trì để mình trần ngời ở cuối giường, đầu tóc lộn xộn, thân thể cứng rắn của anh khiến hai mắt cô phát sáng, nhịn không được duỗi tay sờ soạng một cái.

Qua nhiên nhìn bằng mắt không bằng cảm nhận bằng tay, biết ngay Lục Trì giả vờ cấm dục, bên trong cũng đầy dục vọng, mới sáng sớm đã không nhịn nổi.

Anh phát hiện hai mắt sáng rực của cô đang nhìn anh chăm chăm.

Hai tai anh ửng đỏ, nói sang chuyện khác: "Anh có mua cháo."

Đường Nhân nói: "Đút em ăn."

"Ừ." Lục Trì cũng không từ chối.

Bọn họ lãng phí quá nhiều thời gian, cháo đã bị nguội lên rất nhiều, may là cháo được đựng trong bình giữ nóng, nên còn ấm một chút.

Chén cháo cũng không quá lớn, anh đút cô ăn chừng mười phút là xong.

Sau khi ăn xong, Lục Trì ngoan ngoãn lấy ga giường đi giặt, dấu vết lưu luyến khiến hai người đỏ mặt.

Lúc xế chiều, bên ngoài đột nhiên đổ mưa.

Tiếng mưa rơi lộp bộp trên cửa sổ thủy tinh, kế hoạch ra ngoài chơi của hai người bị phá hủy, đành ở trong phòng.

Đường Nhân mê mẩn nhìn ngoài biển.

Cô mặc áo sơ mi của Lục Trì, rất lớn, có thể làm thành cái váy, nhân tiện chụp một tấm hình gửi cho Tô Khả Tây.

Lục Trì thu dọn đồ đạc trong phòng.

Sương mù mờ mịt, biển lớn mờ ảo làm thành bối cảnh, khiến làn da trắng nõn của cô càng thêm nổi bật, tóc đen vén qua một bên, khiến bức tranh trông cực kỳ đẹp mắt.

Thấy cô mặc áo sơ mi của mình, anh mắt anh trở nên tối sầm, nhưng

anh vẫn kiềm chế được ý nghĩ của bản thân.

Anh đi đến bên cạnh cô, hôn cô một cái.

Hai người nằm ngắm phong cảnh trên ghế, Đường Nhân đột nhiên mở miệng: "Lúc ở trên giường anh nói gì với em vậy?"

Lục Trì quay mặt đi không nói lời nào.

Đường Nhân cười cười, mặc dù trong lòng thiếu kỳ nhưng không ép hỏi nữa, cô hỏi tiếp: "Khi nào thì bọn mình trộm sổ hộ khẩu đây?"

Lục Trì há to miệng, cái suy nghĩ đó của cô khiến anh mất nửa ngày cũng chưa hoàn hồn lại được.

Chương 74

Editor: Trà Đá.

Nói trộm sổ hộ khẩu đương nhiên là đùa rồi.

Một lúc lâu sau, Đường Nhân nói: “Em muốn về thăm trường cao trung.”

Lục Trì nói: “Được.”

Thời tiết bên này bắt đầu mưa dầm dề, cho nên hai người quyết định đổi vé máy bay, bay về thành phố H sớm hơn dự tính.

Tháng bảy, trong thành phố cực kỳ nóng.

Thời gian nghỉ của cao trung và đại học khác nhau, hiện tại còn một tuần nữa mới đến kỳ nghỉ hè của trường tư nhân Gia Thủy.

Trùng hợp là ngày thứ hai trong thành phố có mưa, buổi chiều trời đầy mây, mặc dù thời tiết còn chút khó chịu, nhưng đã bớt nóng, thoải mái hơn rất nhiều.

Đang thời gian lên lớp nên trong sân trường cực kỳ yên tĩnh, cũng chỉ thấy vài người đi đi lại lại.

Đường Nhân và Lục Trì đi xe taxi tới trường, mở cửa sổ ra dọc theo đường đi.

Lúc đi ngang qua một đoạn đường, Đường Nhân đột nhiên nghiêng

đầu sang nói: “Còn nhớ lần trước ở đoạn này, em nói anh đánh rớt thứ gì đó, anh phản ứng như thế nào nhớ không?”

Khi đó Lục Trì vừa thẹn thùng vừa đáng yêu, còn có tật nói lắp.

Lục Trì giương mắt nhìn, trí nhớ của anh đương nhiên rất tốt, nhớ lại phản ứng của mình khi bị cô chọc, quay mặt đi không trả lời.

Đường Nhân nhìn anh cười.

Da mặt nhẵn nhụi có thể thấy cả lông tơ, một đôi mắt đẹp với đồng tử sáng rực, như nhìn thấu người khác.

Đường Nhân đưa tay tới bóp mặt anh, cười hỏi: “Có phải lúc đó em đáng yêu quá nên anh đứng ngây ngốc ra đúng không?”

Lục Trì không lên tiếng.

Lái xe mở miệng: “Đến nơi rồi.”

Lục Trì trả tiền, rồi hai người cùng nhau xuống xe, đứng trước cổng trường quen thuộc, có chút hoài niệm, chớp mắt một cái đã qua bốn năm năm rồi.

Bác bảo vệ và hai người họ nhìn nhau.

Đường Nhân còn nhớ rõ bác bảo vệ, đương nhiên bác bảo vệ cũng nhớ rõ về Đường Nhân, người chuyên gây họa, thấy cô lại thì hỏi: “Tới tìm hiệu trưởng hả?”

Đường Nhân gật gật đầu.

Cô tới đây đương nhiên không tìm hiệu trưởng, ở nhà nhìn đủ rồi,

đến trường học nhìn làm gì nữa.

Bác bảo vệ cho phép hai người vào trường.

Trường học cực kỳ nghiêm khắc, giấy xin phép nghỉ phải có chữ ký của giáo viên chủ nhiệm mới được, đến phụ huynh cũng khó đi vào trường.

Hai người tiến vào, Đường Nhân hỏi: “Đi tìm thầy chủ nhiệm trước.”

Lục Trì cúi đầu đáp: “Ừ.”

Đến đây đương nhiên là muốn thăm lại thầy cô, nếu không thì đến làm gì, phòng học và mọi thứ vẫn vậy.

Học kỳ này Chu Thành không làm chủ nhiệm lớp đặc biệt nữa, mà chủ nhiệm lớp 11 khối tự nhiên, học kỳ sau lên lớp 12, nên bây giờ cần phải nắm vững kiến thức căn bản.

Lần cuối cùng ông ta cảm thấy yên tâm thoải mái nhất chính là Đường Nhân và Lục Trì, chuyện học tập không khiến ông ta cảm thấy lo lắng.

Ông ta không ngờ rằng được gặp lại hai nhân vật chính.

“Thầy Chu.” Đường Nhân gõ cửa văn phòng.

Cửa văn phòng không khóa, có thể nhìn thấy hết người bên trong, Chu Thành ngồi ở tận cùng bên trong, đang đọc sách.

Chu Thành nghe giọng nói có chút quen, ngẩng đầu lên nhìn, ngạc nhiên đứng dậy: “Đường Nhân, Lục Trì? Hai đứa đến đây có chuyện gì hả?”

Đường Nhân cười nói: “Dạ bọn em đến thăm thầy ạ.”

Nói đến đây, bọn họ đã bốn năm năm không quay về trường rồi, trường học xây thêm nhiều ký túc xá, cũng tăng thêm nhiều phòng học, đẹp hơn rất nhiều so với trước kia.

Chu Thành cười nói: “Lạ à nghen, thầy vừa nhớ đến hai đứa thì hai đứa đã xuất hiện trước mặt thầy, còn mang cái gì đến nữa đó.”

Trong văn phòng không có giáo viên, bọn họ lập tức ngồi xuống tán gẫu.

Mặc dù năm đó Chu Thành mới chuyển đến trường, nhưng thành tích lớp đặc biệt tương đối xuất sắc, nên lời nói của ông ta cũng có trọng lượng.

Hiện tại trong văn phòng, không có một ai có kinh nghiệm dày dặn hơn Chu Thành.

Sau khi tán gẫu một lúc lâu, Chu Thành nhìn đồng hồ, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hiện tại thầy đang chủ nhiệm một lớp, tính tình khá ngang bướng, thầy cảm thấy đường xa đại học cũng khá nhiều, tâm tư phần lớn không đặt vào việc học, Đường Nhân, em có hứng thú đến lớp thầy diễn thuyết không?”

Đường Nhân chỉ chỉ bản thân: “Thầy không sợ em làm loạn sao?”

Chu Thành cười cười: “Làm loạn mà được sao, thầy cảm thấy trước kia thầy giám thị đã thành công việc uốn cong thành thẳng, bây giờ hai đứa trông rất ổn, hơn nữa thoải mái một chút cũng không sao.”

Đường Nhân nhìn Lục Trì, đáp: “Dạ.”

Chu Thành dẫn hai người họ đến trước cửa lớp phòng học, bên trong đang lên lớp tiết tiếng anh, còn có nhiều học sinh đang ngủ gà ngủ gật.

Có vài học sinh ngồi ngoài cửa sổ thấy thầy chủ nhiệm tới, lập tức ngồi thẳng ngay ngắn.

Bọn họ còn thấy sau lưng thầy chủ nhiệm có hai người lạ mặt, trong trường học làm gì có ai trông đẹp mắt như hai người đó, đến từ đâu đây?

Chu Thành tiến vào phòng học, nói với giáo viên tiếng anh hai câu, sau đó nói: “Hôm nay có học tử và học trưởng về trường, năm đó đều thi đậu đại học S, nên thầy muốn các em gặp mặt một chút.”

Sau khi nói xong, ông ta nói: “Đường Nhân, em vào đi.”

Có rất nhiều học sinh mơ ước đậu đại học S, nhưng thi được hay không mới là vấn đề nghiêm trọng, hằng năm phải thi được hơn 700 điểm mới có khả năng đậu đại học S, điều này thì tất cả học sinh đều biết rõ.

Cho nên Chu Thành vừa nói xong, thì cả lớp bắt đầu xôn xao.

Đường Nhân còn chưa bắt đầu nói chuyện, thì bên dưới đột nhiên có người giơ tay hỏi: “Học tử, người bên ngoài là bạn trai chị đúng không?”

Ánh mắt Đường Nhân nhìn ra bên ngoài, thấy Lục Trì đang nhìn cô.

Cô khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, là chị theo đuổi anh ấy.”

Lại có một người khác giơ tay, nói: "Học tử, em thấy trên mạng có video lần chị đọc kiểm điểm trước toàn trường, hai người còn thổ lộ tình cảm trước toàn trường nữa đúng không?"

Đường Nhân có chút kinh ngạc: "Video?"

Cô lấy điện thoại di động ra, lên mạng tìm kiếm video trường tư nhân Gia Thủy, quả nhiên có video, không biết là ai đăng, nhưng chắc chắn không phải trường học đăng.

Xem video có thể thấy là năm đó có học sinh lên quay phim lại.

Cô trèo xuống, không chỉ như thế, còn có cả lần cô phát biểu trước toàn trường cũng bị đăng lên.

Cô không ngờ có người lên quay phim, đối với cô mà nói thì đó là một hoài niệm.

Đường Nhân đặt điện thoại di động xuống, trả lời: "Là chị."

Trong phòng học lập tức náo nhiệt, trước đây bọn họ đã nghe qua rất nhiều lần lời đồn đại, cũng tò mò về hai nhân vật chính, không ngờ hôm nay lại được thấy người thật.

"Học tử, chị cũng to gan dữ, cái gì cũng dám nói, em hâm mộ chị lắm đó."

"Học tử, lúc đó chắc chắn tất cả mọi người đều bị kích động đúng không?"

"Chị em suốt ngày kể chuyện này cho em nghe, còn thiếu chút nữa là biểu diễn lại cho em xem rồi, chị em thích chị cực kỳ!"

"..."

Có học sinh lớn tiếng nói: "Học tử, sao lúc đó chị dám nói như vậy trước toàn trường, không sợ giáo viên phạt sao? Không sợ bị mồi phụ huynh sao?"

Đường Nhân nhướn mày: "Bởi vì nhà chị có rất nhiều tiền."

Trong lúc nhất thời, trong phòng học trở nên bối rối vì câu trả lời của cô, một lúc lâu mới phản ứng được, cảm giác bị đá kích một cách nghiêm trọng.

Người ta muốn thành tích có thành tích, muốn nhan sắc có nhan sắc, cái gì cũng có.

Đường Nhân cao giọng: "Trong lớp có ai yêu sớm chưa?"

Tiếng nói vừa dứt, trong lớp yên lặng đi rất nhiều.

Mỗi độ tuổi, một lớp đều có học sinh yêu sớm, lớp tự nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là bọn họ lén lút yêu đương, không dám công khai lộ liễu như trong clip.

Đường Nhân nói tiếp: "Chị không phải là muốn quản chuyện của mấy em, trước kia mặc dù thành tích chị khá tốt, nhưng môn vật lý lại là môn chị yếu nhất, ảnh hưởng không ít đến điểm thi, vậy mà Lục Trì-bạn trai chị lúc nào cũng đạt tối đa môn vật lý, khi bắt đầu theo đuổi anh ấy, cũng là lần đầu tiên chị lấy cái cờ mượn bài thi môn vật lý của anh ấy... Chị nhớ nhất là về sau, giờ tự học tối nào anh ấy cũng phụ đạo môn vật lý cho chị, bắt chị làm bài tập từng dạng đề cho đến khi nào hiểu rõ thì thôi... Mấy đứa có thể làm được điều này không?"

Trong phòng học trở nên im phăng phắc.

Đường Nhân cũng không giấu trong lòng: "Như lúc đầu chị đã nói, chị muốn học cùng một trường đại học với anh ấy, thay vì phải lên lên lút lút yêu đương ở cao trung, thì chi bằng được quang minh chính đại ở đại học có phải hay hơn không. Nếu mấy đứa không chăm chỉ học tập, thì người yêu của mấy đứa lên đại học sẽ bị nhiều người khác để ý rồi theo đuổi đó."

Cô nhẹ nhàng cười một tiếng: "Nói không chừng lại gặp một người tốt hơn thì sao."

Nói xong, cô lập tức ra khỏi phòng học.

Chu Thành cũng mặc kệ cô nói tùy thích, chỉ cười híp mắt.

Ông ta đi ở phía trước, không thấy được động tác lên lút của Đường Nhân và Lục Trì ở phía sau, nhưng học sinh trong phòng học lại có thể thấy rõ ràng, cực kỳ hâm mộ.

Bọn họ vẫn bị cho là con một sách, nhưng so với người khác thì bọn họ sống thoải mái hơn nhiều.

Sau khi quay về văn phòng một lúc thì Đường Nhân và Lục Trì chào tạm biệt Chu Thành.

Ra khỏi tòa nhà cao trung, Đường Nhân lập tức kéo Lục Trì vào bên trong một con hiẻm nhỏ, rồi sau đó vội vàng hôn anh, giọng nói mơ hồ: "Người khác cũng biết rõ chuyện của bọn mình."

Cô lại nhẹ nhàng hôn anh, lại từ đầu Lục Trì đã mặc kệ hành động của cô, nhưng cuối cùng nhịn không được, hơi hé môi, đáp trả cô.

Ở phía này của trường học có rất ít người lui tới, nhất là bây giờ

đang là giờ lên lớp, càng không có ai đi qua bên này.

Tay anh không tìm được chui vào trong áo cô.

Tay anh vừa đụng phải cái eo mềm mại, thì có tiếng bước chân truyền đến ở cách đó không xa, càng ngày càng gần, đang đi về phía hai người bọn họ.

Lục Trì thu tay lại, cúi đầu sửa sang lại quần áo cho cô.

Đường Nhân khẽ thở hỗn hển, cánh môi đỏ tươi, phảng phất màu anh đào, đuôi mắt sắc quyến rũ, khiến người khác không dời mắt đi được.

Hai người đi ra khỏi con hẻm như không có gì, nhưng trong lòng vẫn có chút giật mình, dù sao đây cũng là trường học.

Mới ra ngoài lập tức đụng phải một người, là thầy giám thị.

Đã bốn năm không gặp, thầy giám thị trong không khác là bao, có lẽ đang đi tuần tra.

Thầy giám thị liếc mắt thấy hai người, có chút sửng sốt: "Đường Nhân... Lục Trì? Hai em về trường lúc nào vậy?"

Đường Nhân cười hì hì nói: "Dạ mới tới chưa được bao lâu."

Thầy giám thị có chút nghi ngờ.

Nhưng ông ta nhớ rõ từ trước đến nay Đường Nhân nói láo không chớp mắt, nói một đằng làm một nẻo, trước kia còn lo lắng vì là học sinh trong trường, nhưng bây giờ xem ra cái gì cũng không còn sợ nữa rồi.

Đường Nhân bày ra vẻ mặt tội nghiệp: "Bọn em thật sự về thăm thầy chủ nhiệm mà."

Chỉ là trên đường lợi dụng hôn Lục Trì chút thôi...

Thầy giám thị cũng không dám để Đường Nhân ở trong trường quá lâu, nên tìm cách mời hai người ra về, ngoài miệng còn nói lần sau nhớ đến

Trước cửa trên học vẫn yên tĩnh như trước, trên đường không có lấy một chiếc xe chạy qua.

Đường Nhân vừa đi, vừa đá cục đá.

Lục Trì đột nhiên nắm chặt tay cô, thấp giọng nói: "Ngày mai... Qua nhà anh."

Đường Nhân có chút kinh ngạc, một lát sau mở miệng nói: "Anh không biết là anh đang dẫn sói vào nhà hả."

Lục Trì: "..."

Một lát sau, anh mở miệng nói: "Mẹ anh muốn gặp em."

Đường Nhân nhất thời bị cứng họng.

Ấn tượng về mẹ Lục Trì chỉ dừng lại ở trước cửa cao trung lần đó thôi, ký ức đó thật sự khiến cô nhớ mãi không quên, lần đầu tiên cô gặp một người có cử chỉ điên rồ đến như vậy.

Trước kia cô đã từng nghĩ là sẽ không dám đến gần mẹ Lục Trì.

Thấy cô không lên tiếng, Lục Trì trấn an nói: "Chỉ là ăn bữa cơm thôi."

Đường Nhân động vài cái, đột nhiên nói: "Ăn cơm thì cũng khiến em căng thẳng như vậy, anh coi cơm nước xong thì trộm sổ hộ khẩu nhé."

Chương 75: Hoàn

Editor: Trà Đá.

Gia đình Lục Trì đã đổi nhà mới.

Vương Tử Diễm đã bán căn biệt thự kia đi, rồi mua một căn nhà nhỏ, trong nhà lại không có ai, hai người ở thì khá rộng rãi, hướng chi Lục Trì cơ bản không ở nhà.

Bà biết rõ chuyện Đường Nhân và Lục Trì, cũng còn nhớ gặp ở trước cổng trường một lần, còn gặp ở trước cục dân chính một lần.

Con trai đến tuổi rồi cũng kết hôn, bà đã nghĩ rất nhiều lần, bình tĩnh mà xem xét thì bà rất cảm kích Đường Nhân.

Trong nhà trùng tu từ màu sắc lạnh thành màu sắc ấm áp, khiến người khác thấy thoải mái hơn nhiều, bà chỉnh chu ngồi trên ghế sofa, chờ người về.

Đường Nhân và Lục Trì đứng trước cửa nhà.

Cô có chút căng thẳng, nhỏ giọng nói: "Lỡ mẹ anh không thích em thì sao?"

Lục Trì nói: "Không có đâu."

Đường Nhân thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn hồi hộp, dù sao cô cũng bắt cóc anh đi, trước giờ hai mẹ con họ sống nương tựa vào nhau, nói không chừng trong lòng không vui.

Hai người cùng nhau vào trong nhà.

Lục Trì lên tiếng: "Mẹ."

Đường Nhân tỏ vẻ thùy mị: "Chào dì ạ, cháu là Đường Nhân."

Vương Tử Diễm bỏ cái ly xuống, nhẹ nhàng nói: "Cháu ngồi đi. Lục Trì, con đi pha trà đi."

Trên thực tế, tướng mạo Vương Tử Diễm rất đẹp, kể từ sau khi ly hôn thì sống vô tư hơn nhiều, mặt mày cũng bớt hà khắc, cả người trẻ hơn rất nhiều.

Đường Nhân cảm thấy Vương Tử Diễm trông khá hơn trước rất nhiều.

Vương Tử Diễm chủ động mở miệng: "Cháu là Đường Nhân đúng không, dì đã gặp cháu lúc hai đứa còn học cao trung, trước kia dì có hỏi Lục Trì, thì thằng bé chỉ nói hai đứa là bạn học, không ngờ thằng bé dám gạt cả dì."

Bà cảm thấy cô bé này rất tốt, gia đình cũng rất đàng hoàng.

Đường Nhân có chút sững sờ, suy nghĩ một chút rồi nói: "Dạ lúc đó đúng là bạn học ạ..."

Bọn họ sau khi tốt nghiệp mới chính thức bắt đầu mối quan hệ mới, với tính cách Lục Trì thì nói là bạn học cũng không quá chút nào.

Vương Tử Diễm uống một ngụm trà, từ tốn nói: "Dì dõi theo Lục Trì từ nhỏ đến lớn, tâm tình thằng bé thế nào dì biết, làm gì có chuyện thằng bé suốt ngày để ý đến một người bạn học như thế."

Đúng lúc này Lục Trì bùng ly trà lên, nghe thấy câu này nên hai tai bắt đầu đỏ lên.

Đường Nhân cười trộm trong lòng, trước kia còn bày đặt lạnh nhạt, bây giờ lại bị chính mẹ mình bốc phốt.

Lục Trì khẽ gọi: "Mẹ."

Vương Tử Diễm cười nói: "Gọi mẹ cái gì, mẹ chỉ nói sự thật thôi. Đường Nhân, dì biết lần trước dì đã để lại ấn tượng xấu với cháu, khi đó dì không tỉnh táo lắm, nếu có gì khiến cháu không thích thì dì xin lỗi."

Đường Nhân lắc đầu: "Dì đừng nói vậy ạ."

Về chuyện lần đó chỉ là cô cảm thấy thương Lục Trì, chứ với cô cũng không có ảnh hưởng gì, sau khi hiểu rõ mọi việc thì chuyện này cũng không có gì nghiêm trọng.

Nói cho cùng thì Vương Tử Diễm cũng là người bị hại.

Nghe vậy, Vương Tử Diễm gật gật đầu: "Hai đứa quen nhau cũng đã lâu rồi, đã có ý định gì chưa?"

Bây giờ bà đã suy nghĩ thông suốt, con trai đã lớn, cưới vợ, sau này còn sinh con cái, mỗi ngày bà sẽ ở nhà chơi với cháu, hoặc bà sẽ ra ngoài đi khiêu vũ hưởng thụ cuộc sống.

So với việc mỗi ngày phải lo lắng cái này cái kia, thì bây giờ đã thoải mái hơn rất nhiều.

Đường Nhân nhìn Lục Trì, anh nắm chặt lấy tay cô, chân thành nói:

"Bọn con muốn đi đăng ký kết hôn trước."

Vương Tử Diễm không lên tiếng, đứng dậy đi lên lầu.

"Mẹ anh định làm gì vậy?" Đường Nhân hỏi: "Có phải định lấy chổi đuổi em ra khỏi nhà không?"

Lục Trì: "...". Không biết đầu óc cô suy nghĩ cái gì nữa.

Cũng chưa được bao lâu, Vương Tử Diễm cầm một quyển sổ màu nâu xuống, nói: "Đây là sổ hộ khẩu, chuyện của hai đứa quyết như thế nào thì mẹ không phản đối."

Đường Nhân trợn tròn mắt, có chút kinh ngạc.

Cô còn đang suy nghĩ làm cách nào để trộm sổ hộ khẩu, chưa thực hiện thì mẹ Lục Trì đã trực tiếp đưa ra, xem ra mẹ anh cũng thích cô.

Đường Nhân cười híp mắt cong thành trăng lưỡi liềm.

Cơm tối do Lục Trì nấu, anh ở trong bếp bận việc, còn Vương Tử Diễm kéo Đường Nhân ra ngồi ở phòng khách, tâm tình bình tĩnh nói chuyện.

~

Đối với việc này thì hai gia đình không có phản đối gì, lập tức ngồi cùng một bàn nói chuyện.

Nhà họ Đường hoàn toàn hài lòng với một Lục Trì thông minh khôn khéo, trừ Đường Quân vẫn còn hậm hực không ưa, còn Tưởng Thu Hoan và Đường Vu Vi cũng không phản đối.

Trong nhà Lục Trì chỉ còn một mình Vương Tử Diễm, nên Tường Thu Hoan và Đường Vu Vi trực tiếp sang nhà Lục Trì.

Người lớn ngồi trong một bàn, nên Đường Nhân và Lục Trì cũng im lặng không lên tiếng.

Toàn bộ quá trình Đường Nhân và Lục Trì chỉ ngồi nghe người lớn bàn tới bàn lui chuyện hôn lễ rồi chi tiết ra làm sao.

Lục Trì chưa tốt nghiệp, cho nên hôn lễ sẽ dời sang năm sau.

Khi đó Đường Nhân vừa đúng lúc tốt nghiệp được một năm, cũng đã có công việc ổn định, dù sao mới tốt nghiệp đã kết hôn, người lớn suy nghĩ thanh niên bây giờ quyết mọi việc quá vội vàng, cho nên quyết định để hai đứa chơi nhiều một chút.

Đường Nhân và Lục Trì không hề lên tiếng trong suốt quá trình bàn luận.

Sau khi cơm nước xong xuôi, ba người lớn lại tụ lại với nhau. Rất cuộc hai người nhịn không được, nên xin phép rời đi trước, để người lớn tiếp tục bàn bạc.

Ra khỏi nhà Lục Trì cũng đã là xế chiều.

Bên ngoài vẫn còn nóng, so với hôm qua còn khó chịu hơn rất nhiều.

Đường Nhân đột nhiên nói: "Lục Trì, đi cục dân chính."

Lục Trì nghiêng đầu sang nhìn cô, lời trong miệng còn chưa nói ra, lại bị cô cướp lấy: "Em có sổ hộ khẩu đây nè."

Đường Nhân cười khoái chí, lấy từ trong túi sách ra sổ hộ khẩu, giơ

giơ trước mặt anh, cô cực kỳ chói lọi dưới ánh mặt trời, nhẵn nhụi trơn bóng.

Yết hầu Lục Trì khẽ nhúc nhích, đáp: "Ừ."

Hôm nay cục dân chính có làm việc, lúc bọn họ tới không đông người, cho nên được nhân viên tiếp đón.

Sau khi cầm được giấy hôn thú nóng hừng hực trong tay, hai người đều không có phản ứng gì hết.

Đường Nhân hoàn hồn trước, kéo cổ áo Lục Trì, hôn anh một cái rồi nói: "Từ nay về sau anh đã là của em rồi."

Lục Trì không đẩy cô ra, chỉ nói: "Em lúc nào không nói như vậy."

Đường Nhân nói: "Nhưng hôm nay mới danh chính ngôn thuận."

Nhớ lại bộ dáng anh vào lần đầu tiên cô gặp anh, bây giờ cô chỉ cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, lúc trước ngày nào cô cũng trêu chọc anh, bây giờ người đã thuộc về cô rồi.

Đối với việc này thì hai gia đình không có phản đối gì, lập tức ngồi cùng một bàn nói chuyện.

Nhà họ Đường hoàn toàn hài lòng với một Lục Trì thông minh khôn khéo, trừ Đường Quân vẫn còn hậm hực không ưa, còn Tưởng Thu Hoan và Đường Vu Vi cũng không phản đối.

Trong nhà Lục Trì chỉ còn một mình Vương Tử Diễm, n

Cô quay đầu, thấy anh nhíu mày, trong lòng cô hơi chột dạ.

Lục Trì hình như có gì đó, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, hít sâu một cái, nhíu mày nói: "Hình như anh... Anh chưa cầu hôn."

Đường Nhân nói: "Anh cầu hôn bây giờ cũng chưa muộn."

Lục Trì suy nghĩ một chút, nói: "Em vào trong đi... Đợi anh chút."

Đường Nhân không biết rõ anh muốn làm gì, ngoan ngoãn gật đầu, tiến vào trong tiệm trà sữa ở bên cạnh, lấy di động chụp hình giấy hôn thú rồi gửi đăng lên Weibo, sau đó ngồi chờ Lục Trì.

Cô có rất ít bạn, ngoài vài người bạn thân thiết ở cao trung ra, thì có thêm bạn cùng phòng đại học, còn có vài người bạn lúc thực tập.

Vu Xuân: A, chị Nhân xinh đẹp quá!

Đường Minh: A, đăng ký kết hôn rồi á, tớ muốn ăn kẹo, kẹo mừng đâu rồi?

Lộc Dĩ: Bất chấp nguy hiểm đường xá xa xôi đến chúc phúc, rất cuộc Lục Trì cũng chờ tới bây giờ.

Tô Khả Tây trực tiếp nhắn tin cho cô: "Tiên nữ Nhân Nhân hạ phàm, cầu phát bao lì xì."

Đường Nhân gửi biểu tượng bao lì xì cho Tô Khả Tây, sau đó nói chuyện phiếm.

Chưa được bao lâu, di động cô rung lên một cái, là tin nhắn của mẹ: Nha đầu chết tiệt kia, trộm hộ khẩu lúc nào vậy hả?

Đường Nhân trả lời: "Sáng nay, lúc mẹ còn đang ngủ."

Bên kia không trả lời lại, chỉ sợ đang mắng ba cô.

Đường Nhân mãi nói chuyện với bạn bè mà quên mất Lục Trì chạy đi đâu rồi, đến lúc cô nhớ ra thì trong quán trà sữa chỉ còn có một mình cô và chủ quán.

Lục Trì chạy từ bên ngoài vào, đầu tóc rối bời.

Đường Nhân cất di động, hỏi: "Anh đi đâu vậy? Sao giờ anh mới về?"

Lục Trì không lên tiếng, môi mím thành một đường, yên lặng lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, nhẹ nhàng mở ra, xoay người về phía cô, quỳ xuống.

Đường Nhân đương nhiên biết là cái gì, chưa đợi cô lên tiếng, anh đã mở miệng: "Lấy anh nhé."

Không có một chữ dư thừa nào.

Ánh mắt anh sáng long lanh, trong khoảng khắc đó, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở thành bối cảnh hỗ trợ cho anh.

Đường Nhân nở một nụ cười tươi, mặt mày sáng rực, trả lời: "Vâng."

Anh tự lấy chiếc nhẫn ra, đeo vào ngón tay cô.

Thước tắc vừa vịn ngón tay cô, mặc dù là mua vội, nhưng anh vẫn lựa chọn rất có tâm.

Đường Nhân nói: "Cho tới bây giờ em chưa bao giờ nghĩ đến điều này."

Chủ tiệm trà sữa là một cô gái trẻ tuổi, tặng bọn họ hai ly sữa màu hồng, nói lời chúc mừng.

~

Từ tiệm trà sữa đi ra, Đường Nhân và Lục Trì gặp người quen.

Cô uống sạch ly trà sữa, ném vào trong thùng rác ở cách đó không xa, rồi tiện tay lấy luôn ly của Lục Trì uống.

Người đi từ phía đối diện tới là Tô Tuân mới chơi bóng rổ xong, anh ta đi cùng với một vài nam sinh, liếc mắt đã thấy hai người họ.

Phần lớn nam sinh kia đều học trường tư nhân Gia Thủy, có vài người cô không biết, thấy Đường Nhân cũng ngoan ngoãn chào hỏi: "Chị Nhân."

Sau đó Tô Tuân mở miệng: "Chị Nhân, Lục Trì, hai người sau lại ở đây? Không phải hai người ở thủ đô sao? Nghỉ hè rồi á?"

Ngày đó, thành tích xuất sắc của trường tư nhân Gia Thủy đã có tiếng, sau khi trúng tuyển còn phỏng vấn tuyên dương, trên cơ bản nhóm người này cũng biết bọn họ học đại học S, là đại học tốt nhất trong nước, cũng có thứ hạng cao trên bảng xếp hạng các trường đại học trên thế giới.

Đường Nhân đưa mắt nhìn Lục Trì, cười nói: "Bọn tớ mới về thôi. Cậu dạo này sao rồi?"

Nghe thấy lời này, Tô Tuân cười cười, trên mặt còn đẫm mồ hôi, tỏ ra vẻ cường tráng: "Hiện tại tớ... Sống thoải mái, được nghỉ nửa tháng rồi, nên đi chơi bóng rổ cùng với bọn họ."

Thành tích của anh ta xem ra không tệ, thi đại học khá tốt, đậu vào một trường đại học tốt, cũng ở phía Bắc.

Lục Trì mím môi, im lặng không lên tiếng.

Tô Tuân muốn mời bọn họ đi uống nước: "Đã lâu không gặp, hay bọn mình đi uống trà sữa nói chuyện nhỉ?"

Lục Trì nhẹ nhàng ho một tiếng.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người dồn ánh mắt về phía anh.

Đường Nhân khẽ cười một cái, nắm lấy tay anh, nói với Tô Tuân: "Người cậu đầy mô hôi thế kia sao được, về nhà tắm rửa đi, lần sau có thời gian thì cả lớp mình gặp nhau."

Bọn họ vừa mới rời khỏi tiệm trà sữa, cô còn uống quá nhiều, làm gì còn bụng nữa.

Ánh mắt Tô Tuân đột nhiên nhìn tay Đường Nhân, đáp: "Ừ, lần sau gặp."

Một nhóm người đi lướt qua bọn họ.

Có một nam sinh hỏi: "Người đó chính là chị Nhân mà mấy cậu hay nhắc đến hả, xinh quá ha. Mà sao cậu đột nhiên đổi ý vậy?"

Tô Tuân cười cười, nói: "Chồng người ta không vui?"

Vài nam sinh sừng sốt: "Chồng?"

Tô Tuân nói: "Lúc nãy tớ thấy Đường Nhân đeo nhẫn ngay áp út, chắc là Lục Trì đã cầu hôn rồi không chừng. Dù sao cũng không tiện

quấy rầy, tớ còn nhớ rõ chuyện lần trước mà."

Vài người trong nhóm thiếu kỳ, ôm chầm lấy Tô Tuân, bắt anh ta kể lại chuyện lúc xưa.

Đó chính là ký ức khó quên nhất trong đời học sinh của bọn họ.

Vài nam sinh há to miệng, không dám tin nói: "Cái gì... Trông bộ dáng nhút nhát vậy mà to gan vậy sao?"

Tô Tuân nghiêng đầu sang chỗ khác, hừ nói: "Các cậu không thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó đâu."

Lần đầu tiên anh ta gặp phải một người có ham muốn chiếm hữu cao đến như vậy, Đường Nhân đều đi theo Lục Trì hết lần này đến lần khác, mà hai người cũng thật sự là trời sinh một đôi.

Dưới trời chiều, bóng dáng các nam sinh bóng rổ xa dần.

Đường Nhân chọc chọc Lục Trì: "Đi hết rồi."

Lục Trì động động môi, không lên tiếng.

Một lúc sau, anh khẽ cúi đầu, ngũ quan tinh xảo như đang phát sáng dưới ánh mặt trời, chói mắt đến mức không gì sánh được.

Anh dùng sức nắm chặt tay cô, giọng trầm thấp: "Không thích."

Đường Nhân vươn tay nhéo mũi anh, nhón chân hôn ang một cái, rồi nhìn thẳng vào mắt anh, nói: "Trong lòng em chỉ có một mình anh thôi, anh còn chưa rõ nữa hả?"

Đột nhiên có cơn gió thổi qua, thổi bay tóc cô, khiến tầm mắt trở nên

mơ hồ.

Đường Nhân nháy nháy mắt mấy cái, sau đó cảm thấy môi anh áp lên môi cô.

Lục Trì dùng tay phải giữ sau gáy cô, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc thon dài của cô.

Vị trà sữa vừa nồng vừa ngọt

Đường Nhân níu chặt áo anh, hơi ngửa đầu, miệng cô bị ép buộc hơi mở ra, động tác Lục Trì cường thế kịch liệt, giống như là muốn đánh dấu ký hiệu lãnh thổ.

Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, tay anh vòng ngang eo cô, đầu anh gục xuống nơi cô cô, quanh chóp mũi anh là mùi hương thơm ngát của cô, anh khẽ nói: "Bọn mình đã kết hôn rồi đó."

Cho nên cô chỉ có thể nhìn một mình anh mà thôi.

Đường Nhân bị giọng nói của anh mê hoặc, rúc vào trong lòng anh, đột nhiên nói: "Ừ."

Vẫn như năm đó khiến cô cả đêm mất ngủ.

Trên đường vẫn có rất nhiều xe đi đi lại lại.

Bên đường là một gốc cây ngô đồng, lá cây kêu xào xạc theo từng cơn gió thổi qua, bị ánh mặt trời chiếu vào tỏa ra vài tia nắng như ánh hào quang.

Ánh nắng chiếu xuống chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Toàn văn hoàn.

Chương 76: Ngoại truyện 1

Editor: Trà Đá.

Khoa ngoại thương nhiều nữ sinh, Đường Nhân nhanh chóng có danh tiếng.

Có lẽ là vì cô tham gia đội bóng rổ, cũng có không ít nữ sinh thích cô, trong thời gian cô chơi bóng rổ đôi khi còn thấy có nữ sinh len lén chuyển nước cho cô.

Thậm chí còn có nữ sinh nhìn lén cô.

Mà cô lại càng nổi tiếng bên khoa y.

Sau khi Lục Trì lên đại học thì không đeo mắt kính nữa, cho nên cũng có nhiều nữ sinh để ý đến anh, muốn nói chuyện yêu đương với anh...

Nhưng cuối cùng lại nhìn thấy cảnh sau khi tan học, Đường Nhân và Lục Trì ở trong phòng học không một bóng người hôn nhau, bị người khác đi ngang qua vô tình thấy chụp lại, đăng lên diễn đàn của trường.

Ngay tiếp sau đó, chuyện bọn họ ở cao trung cũng bị lộ ra ngoài, thậm chí có người còn nhận mình học trường tư nhân Gia Thủy, sau đó đăng mấy video lên.

“Không ngờ mới cao trung đã làm mấy chuyện như vậy....”

“Hèn gì bây giờ mới dính sát nhau như vậy ha ha ha. Không ngờ trước kia đã làm mấy chuyện kinh thiên động địa rồi.”

“Nếu tôi là Lục Trì thì nhất định thích Đường Nhân, người ta đã công khai như vậy, không thích thì quá kỳ lạ rồi!”

“Mỗi ngày xem chuyện tình yêu của bọn họ mà phát ghen tỵ... Yêu thế này mới là yêu chứ, bạn trai tôi là tên cặn bã mà, đá đít!”

“Tôi học cùng lớp với Lục Trì, ngày nào cũng thấy hai người hường phấn với nhau... Thiệt sự là muốn bạn trai tôi thích trêu chọc giống Đường Nhân.”

Đường Nhân và Lục Trì đột nhiên trở thành cặp đôi hot nhất đại học S.

~

Một thời gian sau, Trương Viện và Lâm Lộ vì luận văn tốt nghiệp và đi thực tập cho nên xin rút ra khỏi đội bóng rổ, cho nên mọi người trong đội làm một bữa tiệc chia tay.

Lâm Lộ nói: “Chị thấy ánh mắt bác sĩ nhà em cứ dính chặt trên người em đó, phải rủ cậu ấy tới, nếu không thì cậu ấy giết bọn chị mất.”

Khoa ngoại thương và khoa y ai ai cũng biết chuyện Đường Nhân và Lục Trì, hôm nay đi trên đường còn có người muốn chụp hình.

Đường Nhân hỏi lại: “Mấy chị cũng mang bạn trai tới sao?”

Lâm Lộ nói: “Đương nhiên, bọn họ cũng phải tham gia tiệc chia tay của bọn chị chứ, dù sao mỗi lần chơi bóng rổ cũng phải có mặt đâu.”

Trong đội đều là nữ sinh, bạn gái chơi bóng rổ so tài, thì bạn trai phải đến cổ vũ chứ, cho nên cả đội đều biết, mấy nam sinh còn thân thiết ngồi đánh bài với nhau.

Đường Nhân gật đầu một cái: “Để em hỏi cậu ấy.”

Trương Viện nói: “Nếu cậu ấy bận việc không tới được cũng không sao.”

Các cô cũng biết khoa y cực kỳ bận rộn, ngay cả Đường Nhân cũng phải qua khoa y kiểm Lục Trì, còn phần lớn các sinh viên khoa y một là trong phòng học, hai là trong phòng thí nghiệm.

Nên chuyện tình cảm của hai người khiến các cô cực kỳ ngưỡng mộ, bọn họ chưa bao giờ thấy Đường Nhân và Lục Trì gây gổ.

Chuyện tình cảm thì phải có tí gây gổ mới hiểu nhau, nhưng Đường Nhân và Lục Trì chứng minh cho bọn họ thấy, không gây gổ cũng có thể bên nhau cả đời.

Bởi vì Lục Trì yêu Đường Nhân một cách mãnh liệt.

Đường Nhân nhanh chóng nhắn tin cho Lục Trì: “Tối nay có tiệc chia tay các chị trong đội bóng rổ, anh có muốn đi cùng em không?”

Bên kia không hồi âm.

Đường Nhân cau mày suy nghĩ một chút, có thể anh đang ở trong phòng thí nghiệm, hiện tại Lục Trì càng dành nhiều thời gian ở trong phòng thí nghiệm hơn, nên giáo sư cực kỳ thích anh, sau khi tan lớp cũng sẽ ở lại lâu hơn một chút.

Mặt trời còn chưa xuống núi.

Lúc tan lớp, trong khoa y có rất ít sinh viên, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy anh đâu, Đường Nhân lập tức đi tới phòng thí nghiệm.

Quả nhiên Lục Trì đang trong phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm còn có một giáo sư, tuổi đã lớn, Đường Nhân mỗi lần đến lớp Lục Trì dự thính cũng bị gọi trả lời câu hỏi.

Lúc đầu cô còn có thể tự đáp được, nhưng sau này phải nhờ Lục Trì đọc đáp án mới trả lời được.

Giáo sư thu dọn, dặn dò: “Em dùng phòng thí nghiệm xong thì khóa cửa cẩn thận, để chìa khóa trong tủ đồ nhé.”

Lục Trì lên tiếng: “Dạ, giáo sư về ạ.”

Đường Nhân đứng ở trước cửa, thấy giáo sư cũng chào hỏi: “Giáo sư đi thông thả ạ.”

Giáo sư cười cười, nói với cô: “Tiểu nha đầu lại tới tìm Lục Trì nữa phải không, có phải tôi tan lớp trễ quá đúng không?”

Đường Nhân nào dám nói bậy, chỉ nói: “Dạ không có.”

Chờ sau khi giáo sư đi rồi, cô lập tức chui vào phòng thí nghiệm, bên trong chỉ có một mình Lục Trì, trên bàn còn những vật dụng cần phải xử lý.

Lục Trì nghiêng đầu nói: “Chờ anh một chút.”

Anh nhất định phải thu dọn xong mới có thể đi được, giáo sư đã giao lại cho anh có nghĩa là giáo sư coi trọng anh, nên anh không thể lơ

là.

Lục Trì mặc áo blouse trắng, hai cánh tay lộ ra, thon dài, trắng nõn, các khớp xương rõ ràng, trông đẹp mắt muốn chết.

Đường Nhân chỉ cảm thấy bị mê hoặc bởi sắc đẹp của anh, cô liếm liếm môi: “Em nhắn tin mà không thấy anh trả lời, nên em đến thẳng đây luôn.”

Lục Trì nói: “Anh xong ngay đây.”

Giọng nói nghiêm túc của anh khiến Đường Nhân bật cười: “Em không vội mà anh gấp cái gì, cứ từ từ mà thu dọn.”

Trong phòng thí nghiệm có rất nhiều tiêu bản, Đường Nhân nhìn thấy có cảm giác u ám, không biết lớp nào học buổi tối thì thế nào nhỉ.

Xưa nay cũng có rất nhiều chuyện ma quái liên quan đến khoa y.

Sau khi Lục Trì thu dọn đồ đạc xong thì mặt trời cũng đã khuất núi, chỉ còn bầu trời hoàng hôn đỏ rực.

Lục Trì đi bên cạnh cô, nói: “Để anh đưa em về.”

Đường Nhân khoác cánh tay anh: “Em đến tìm anh có chuyện, sao lại đưa em về. Tối nay đội bóng rổ có bữa tiệc chia tay các học tử, bạn trai bọn họ cũng đến nữa, nên anh có rảnh thì đi cùng em cho vui.”

Nói xong câu đó, Lục Trì nhanh chóng gật đầu: “Được.”

Đường Nhân nhón chân hôn lên má anh một cái.

~

Tám giờ tối, hai người đi đến trước cửa phòng ktv (karaoke)

Ban đầu mọi người tính ăn cơm, nhưng sau lại quyết định gọi đồ ăn, vừa hát vừa ăn thịt nướng.

Đường Nhân dặn dò: "Hôm nay anh không được uống rượu."

Lục Trì chần chừ một chút, hỏi: "Anh uống rượu thì anh bị làm sao hả?"

Trước kia, anh đều không nhớ mọi chuyện sau khi uống rượu, anh có hỏi Đường Nhân như thế nào thì cô cũng không chịu nói, cho nên đến bây giờ anh cũng không hề biết.

Đường Nhân cố ý kéo dài giọng: "Sau này anh sẽ biết, còn hôm nay không cho uống rượu."

Lục Trì: "Ừ."

Cũng biết nghe lời cô.

Trong phòng cũng tới khá đông người, các nam sinh ngồi chung một bàn vừa đánh bài vừa uống rượu, còn các nữ sinh thì ở một bên khác hát hò.

Trong phòng vừa có cả tiếng hát lẫn tiếng huýt sáo.

Ánh đèn trong phòng rất tối, trong lúc nhất thời anh không thấy rõ người bên trong.

Trương Viện đi tới kéo Đường Nhân: "Vợ chồng son tới rồi à, đến

đây mau, để Lục Trì chơi bên bàn mấy ông đi, còn em qua đây hát hò với bọn chị."

Lâm Lộ hòa theo: "Đường Nhân mau qua đây! Qua đây hát một bài, không hát không phải là người."

Mấy nữ sinh bắt đầu ồn ào hơn.

Lục Trì buông tay cô ra, cúi đầu ghé sát bên tai cô, nói: "Em đi đi."

Lỗ tai Đường Nhân giật giật, cô nghe lời gật đầu, còn dặn dò: "Vậy anh cẩn thận một chút... Không được uống rượu."

Trương Viện kéo tay Đường Nhân: "Còn ở đó to nhỏ gì đó, qua mau lên, Lục Trì, cậu qua bên bàn mấy ông tướng kia đi, bọn họ đang đánh bài đó."

Lâm Lộ đã uống chút rượu, tửu lượng cô ta không mạnh, chưa gì đã ngà ngà say, liên tục hát hò kích động

Đường Nhân thỉnh thoảng uống một chút, toàn bộ thời gian chỉ nghe các học tử hát hò.

Qua một lúc lâu, Trương Viện mới thả micro ra, chen đến ngồi bên cạnh Đường Nhân, nói: "Còn một người nữa chưa đến."

Đường Nhân liếc nhìn, mọi người trong đội đã đến đông đủ, thiếu ai nữa?

"Phương Minh Hòa là tên khốn kiếp, lần này hấn chưa máu chảy đầu rơi thì không cho đi, lần trước đội hấn hại đội ta như vậy thiệt là tức chết mà." Lâm Lộ la lên.

Trước đây không lâu, các cô có một trận tập luyện với đội của Phương Minh Hòa, đội các cô thua thê thảm, thể lực của nam sinh khỏe hơn các cô, hơn nữa lại cao hơn các cô.

Trương Viện cũng hòa theo: "Phải ép hẳn uống."

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy la, Phương Minh Hòa xuất hiện ở cửa.

Lục Trì ngồi đột nhiên nheo mắt lại, tâm tình không vui.

Phương Minh Hòa quét mắt một vòng quanh phòng, chống lại ánh mắt Lục Trì, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Đã đến đông đủ rồi sao? Chỉ thiếu mình tớ thôi hả?"

Trương Viện nói: "Còn dám mạnh miệng nói."

Phương Minh Hòa cũng biết điều, tiện tay lấy một cái ly sạch trên bàn nam sinh: "Tớ tự phạt ba ly, ok?"

Nói xong lập tức uống ba ly rượu.

Không khí trong phòng trong nháy mắt lên cao, chỉ có một mình Lục Trì ngồi lẳng lẳng trong góc, không nói một lời.

Đường Nhân mấp máy môi, cô có cảm giác không thích người học trưởng cách vách này, cảm giác người này đặc biệt kỳ quái.

Người đã đến đông đủ, mọi người tập trung về một bàn, Đường Nhân thuận thế ngồi bên cạnh Lục Trì, trên bàn bày đầy thức ăn.

Phương Minh Hòa ngồi đối diện bọn họ, anh ta đã nhanh chóng ngồi bắt chuyện với người bên cạnh rồi.

Lục Trì không mấy hăng hái, tích cách của anh vốn thích yên tĩnh, hơn nữa xung quanh toàn là những nam sinh anh không quen biết nhiều, chẳng qua chỉ là xã giao.

Đường Nhân nhỏ giọng nói: "Lần sau không tới nữa."

Anh miễn cưỡng tới đây, cuối cùng cô chỉ thấy đau lòng.

Lục Trì đảo mắt, thấy Phương Minh Hòa cũng đang nhìn về phía này, anh mắt anh hơi rũ xuống, lên tiếng: "Ừ."

Đường Nhân nắm ngón tay anh, tay hai người đùa nghịch dưới đáy bàn, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

Một lúc sau, cô nói: "Anh biết lần trước anh say rượu đã làm gì không? Tò mò chứ?"

Ăn chơi không để ý làm rớt chiếc đĩa xuống đất.

Phương Minh Hòa cúi người xuống nhặt, bất ngờ phát hiện tay Đường Nhân và Lục Trì đang quấn quít lấy nhau, anh ta ngồi dậy như không thấy gì.

Người bên cạnh hỏi: "Sao vậy? Uống rượu đi."

Tầm mắt Phương Minh Hòa xẹt qua hai người, chỉ cảm thấy mắt mình sắp mù rồi, lựa đúng lúc này mà tình tứ.

Diễn đàn trường đại học S nói về bọn họ không sai.

Lục Trì gấp một miếng đồ ăn đặt vào chén Đường Nhân, nói "Ừ" một tiếng, thong thả ung dung nói: "Anh đã nói gì vậy?"

Anh cũng rất tò mò.

Đường Nhân ghé sát vào cổ anh, bởi vì đang có tiếng nhạc ồn ào, nên cô nói lớn hơn một tí, cũng không sợ người khác nghe thấy.

Cô nói: "Tớ cực kỳ, cực kỳ yêu cậu."

Lúc này, tiếng nhạc vừa dứt.

Trong phòng tràn ngập sự yên tĩnh.

Mọi người thính tay, nghe thấy đều đồng loạt quay đầu lại nhìn hai người, nửa ngày cũng không biết phản ứng ra sao, cho đến khi tiếng nhạc lại vang lên.

Lục Trì cũng sửng sốt, đây là những lời anh nói sao?

Anh thấy mọi người đều đang nhìn mình, anh vươn tay ôm eo cô, khóe môi khẽ cong cong, nhẹ nhàng lên tiếng: "Anh biết rồi."

Ở trong mắt mọi người thì hai người đang tình tình tứ tứ.

Trương Viện lên tiếng: "Nè nè, Đường Nhân, muốn tỏ tình thì cũng không cần làm trước mặt bọn chị đâu nhé."

Giọng nói của Lâm Lộ cũng không còn tĩnh táo nữa: "Chị vừa nghe thấy cái gì á, Đường Nhân, dám nói mấy lời buồn nôn như vậy trước mặt bọn chị hả, phải phạt một ly!"

Cô ta siêu siêu vẹo vẹo cầm một cái ly sạch lên.

Những người khác cũng bắt đầu ồn ào.

Lục Trì hơi dùng sức bóp eo cô, ánh mắt anh nhìn chăm chăm cô, đẹp đẽ lại mê người, đuôi mắt bị ánh đèn chiếu vào lộ ra vẻ tinh xảo thâm thúy.

Đường Nhân chỉ có thể lên tiếng: "D... Dạ là lỗi của em, em không nên nói mấy lời buồn nôn như vậy..."

Cô nhéo tay Lục Trì một cái.

Đồ không biết xấu hổ, lời này rõ ràng là anh nói, sao bây giờ lại biến thành là cô nói.

Chương 77: Ngoại truyện 2

Editor: Trà Đá.

Đại học năm ba, các môn học cũng dần dần ít đi, một tuần chỉ có ba bốn ngày có tiết, cuộc sống Đường Nhân cũng thay đổi ít nhiều.

Trong trường thật sự rất tiện nghi, bất kể là nhà vệ sinh hay những phương diện khác đều vô cùng thoải mái, cũng không bị quấy rầy.

Trong trường tổ chức hoạt động dạy học từ thiện.

Mặc dù khoa thương mại không thuộc sư phạm, nhưng vẫn có thể tham gia dạy học từ thiện, hơn nữa đây cũng là một kiểu luyện tập, cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần thành tích không kém quá là được.

Đường Nhân cũng ghi danh tham gia.

Cô và Triệu Nhạc được phân đến một vùng được gọi là thôn Ngũ Nguyên, trường đại học cho phép hai cô được nghỉ nửa tháng, nói cách khác, bọn họ chỉ cần dạy học nửa tháng thôi.

Thành phố đương nhiên là phần hoa, nhưng bên cạnh đó cũng có những thôn nghèo, mà những chỗ này mới chính là địa điểm để dạy học từ thiện.

Cô có tra trên mạng một chút, phát hiện ra thôn Ngũ Nguyên chỉ có người già và trẻ nhỏ chiếm đa số, thậm chí còn không rõ về tin tức

xã hội, bên cạnh còn có hai thôn khác, nhưng chỉ có một trường học.

Có thể nói là vô cùng ít.

Triệu Nhạc vô tư nói: “Đường Nhân, cậu đã nói cho bác sĩ nhà cậu biết chưa? Hơn nửa tháng không được gặp nhau chắc cậu ta chết quá.”

Đường Nhân cười rộ, cả người dường như sáng rỡ, Triệu Nhạc đang ngẩn người nhìn cô, thì nghe Đường Nhân nói: “Cậu ấy sẽ chịu được mà.”

Triệu Nhạc đương nhiên biết Lục Trì sẽ chịu được thôi, chỉ là cô ta muốn trêu Đường Nhân.

Triệu Nhạc nói: “Bác sĩ nhà cậu không muốn cậu chịu khổ đâu, đến nông thôn nửa tháng chắc chắn không rảnh, không có wifi, có lẽ điện thoại còn không có tín hiệu đâu.”

Đường Nhân không lên tiếng, chỉ cười cười.

Ở phía trên, người phụ trách đang phổ biến công việc, sau khi kết thúc thì cô lập tức đi đến khoa y.

Bây giờ tám giờ tối, bên trong tòa nhà vẫn còn vài lớp đang học, nhưng phần lớn sinh viên đều tập trung ở phòng giải phẫu.

Thậm chí giáo sư vì muốn để sinh viên rèn luyện nên buổi tối lên phòng giải phẫu chỉ dạy thêm.

Chờ sau khi mọi người ra về hết, thì cô mới đi vào trong, Lục Trì đang thu dọn đồ đạc.

Cô đứng ở một bên, liếc nhìn mấy mô hình người ở phía trước, nói: “Lục Trì, em đi dạy tình nguyện nửa tháng, ngày mốt đi.”

Lục Trì dừng tay lại, xoay người nhìn người đối diện, đôi mắt đen nhánh có chút đang thăm dò cô.

Đường Nhân có chút chột dạ: “Thì hơn mười ngày thôi mà.”

Rốt cuộc Lục Trì thở dài: “Sao không nói sớm?”

Đường Nhân nghịch nghịch đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: “Sợ anh không vui.”

Lục Trì buông đồ đang cầm trên tay xuống, đi tới gần cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô, trầm giọng nói: “Anh không sao mà.”

Đường Nhân cười nói: “Vậy coi như là anh đồng ý rồi nhé, mấy ngày em không có ở đây thì anh không được để những nữ sinh khác tiếp cận nghe chưa, không cho...”

Cô cứ tiếp tục nói líu lo, còn Lục Trì vẫn ngoan ngoãn lắng nghe.

Thời gian trôi qua, trong lòng hai người nóng như lửa đốt, càng đốt lửa càng lớn, cả cơ thể cảm giác như bị thiêu cháy, cực kỳ khó chịu.

Anh nhìn chăm chăm đôi môi đang nói không ngừng của cô, yết hầu khẽ nhúc nhích, anh lập tức ép sát cô dựa vào cửa thủy tinh, rồi bắt đầu hôn cô.

Đường Nhân có chút giật mình, đôi môi hơi hé.

Lục Trì nhẹ nhàng liếm láp cánh môi mềm mại của cô, rồi sau đó

tiến quân thần tốc, ngậm lấy đầu lưỡi ướt át của cô, nặng nề mút lấy, giống như đang trừng phạt hoặc đang giam cầm nó.

Trong phòng giải phẫu lạnh như băng chỉ có hai người bọn họ, bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng bước chân.

Đường Nhân nhin không được dựa vào người Lục Trì.

Trời nóng nên Đường Nhân chỉ mặc đồ khá mỏng, trong phòng giải phẫu mở điều hòa rất thấp, khiến cô hơi lạnh một chút.

Còn cơ thể Lục Trì lại rất ấm áp.

Dần dần, cô mơ hồ cảm thấy có vật gì đó cứng cứng chĩa vào bụng mình, cô nhẹ nhàng ép sát vào người anh, mơ trốn cánh môi anh.

Phía sau bọn họ là các tiêu bản.

Hô hấp Lục Trì tăng lên, anh đặt đầu cô lên bả vai mình, trầm giọng nói: “Lần sau không được như vậy nữa.”

Anh sẽ rất lo lắng.

Đường Nhân dựa trên bả vai anh, giọng nói buồn buồn: “Ừ.”

Sau một lát, Lục Trì đẩy cô ra, sắc mặt anh khế đỏ lên, anh đi thẳng ra khỏi phòng giải phẫu.

Đường Nhân bị anh chọc cười, mới vừa rồi còn mạnh bạo thế mà giờ đã đỏ mặt rồi, da mặt mỏng muốn chết.

Trên đường trở về, Lục Trì trở nên ít nói hơn.

~

Ngày lên đường trời râm mát, khiến không ít người thờ phào nhẹ nhõm.

Người phụ trách mượn xe bus, có ba sinh viên đến thôn Ngũ Nguyên, hai nữ sinh là Đường Nhân và Triệu Nhạc, còn có một nam sinh khoa sư phạm tiếng anh, vóc người cao lớn, tên là Mã Cao.

Xe lái một mạch từ thành phố đến vùng ngoại ô, đi gần một tiếng thì xe cũng dừng lại.

Triệu Nhạc nằm bên cửa sổ rên: “Má ơi, lần đầu tiên đi đường xóc nảy đến vậy luôn á, dạ dày cứ muốn ói.”

Sắc mặt Đường Nhân cũng không tệ, nói: “Đã nói với cậu là nhớ mang theo ô mai chua rồi mà không nghe.”

Trước kia cô đã từng về quê nội, mặc dù đường bên đó cũng gồ ghề, nhưng không tệ đến mức như đường này.

Triệu Nhạc đau khổ nói: “Tớ đâu nghĩ là đến mức này đâu, cũng may là đến rồi.”

Sắc mặt Mã Cao trắng bệch, im lặng không lên tiếng, vừa xuống xe đã chạy vội qua bên góc đường ói.

Người trong thôn rất vui khi nghe có sinh viên tình nguyện xuống dạy học, cho dù là dạy cái gì thì đối với người dân trong thôn cũng rất quý hóa rồi.

Đường Nhân và Triệu Nhạc xuống xe, thì thấy một đám con nít và

người cao tuổi đứng trước cổng thôn, trên gương mặt ai cũng nở nụ cười tươi rói, khiến các cô cảm thấy bớt mệt mỏi.

Bọn nhỏ trông thật nhỏ con, mặc quần áo tươm tất, nhưng trông đã cũ, ánh mắt đờn nào cũng đen láy sáng bóng, tinh thần ban đầu rất tốt.

Trưởng thôn ra đón tiếp, chuẩn bị một bữa cơm mời các sinh viên.

Đối với người trong thôn thì bữa ăn này được coi là khá sang trọng, đối với các sinh viên thì mặc dù vệ sinh có chút kém, nhưng cũng tiếp nhận một cách vui vẻ, hơn nữa mọi người trong thôn đã làm tốt nhất có thể rồi.

Lúc xế chiều, các sinh viên tới trường học thăm thú một chút.

Trường học được xây dựng tương đối khang trang, cái gì cần có cũng có, chỉ là điều kiện chênh lệch quá lớn so với trường trong nội thành.

Ngày thứ hai chính thức lên lớp. Đường Nhân dạy tiếng anh lớp năm, cô rất xinh đẹp, giọng nói dễ nghe, bọn nhỏ trong lớp cũng thích cô, nghe giảng vô cùng nghiêm túc.

Mười ngày sống trong thôn trôi qua nhanh chóng, Đường Nhân cảm thấy bản thân đã thích nghi được với thôn trang nhỏ này rồi.

Tín hiệu không tốt, tình hình cũng tốt được một chút, phía con đốc nhỏ ngoài cổng thôn có tín hiệu tốt nhất, mặc dù nói là tốt nhất nhưng vẫn kém, có thể gửi tin nhắn đi được là đã mừng rồi.

Chạng vạng ngày thứ mười hai, cô theo thường lệ lại lên con đốc

ngồi.

Triệu Nhạc bưng ly nước, đi tới nói: “Lại nhắn tin cho bác sĩ nhà cậu nữa hả, nè, nước.”

Đường Nhân nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn, chiều hôm nay nghe nói Mã Cao dọa một cô bé khóc phải không?”

Triệu Nhạc cũng cười nói theo: “Vóc người cậu ấy cao lớn, vẻ mặt mà nghiêm lại một tí thôi đã dọa người rồi, cậu ấy dạy lớp ba, hù dọa mấy đứa nhỏ khóc là chuyện bình thường, đến giờ vẫn còn luống cuống đó ha ha ha.”

Điện thoại di động rung lên một cái, là tin nhắn từ Lục Trì: “Chú ý an toàn.”

Đường Nhân tay cầm ly nước, đang định nhắn tin trả lời, mặt đất bỗng nhiên rung một cái khiến nước trong ly bắn ra ngoài, Đường Nhân vội vàng đứng lên cũng hơi chao đảo một chút.

Triệu Nhạc nhanh tay vươn người bắt được cánh tay Đường Nhân.

Sau một giây, hai người cũng chao đảo một chút, trái tim đột nhiên có cảm giác bất an, cái ly trong tay Đường Nhân đã đổ hết nước.

Cô hỏi: “Có phải mặt đất đang rung chuyển đúng không?”

Triệu Nhạc gấp gáp nói: “Hình như vậy...”

Hai người giống như gặp ảo giác, mới vừa rồi cảm thấy mặt đất rung chuyển thì bây giờ lại không thấy gì nữa, hai người cũng thờ

phào nhẹ nhõm, đột nhiên không biết nên nói gì.

Một giây sau, mặt đất lại rung chuyển khiến hai người té lăn xuống con dốc.

Đường Nhân ném cái ly qua một bên, đặt điện thoại di động trong tay Triệu Nhạc: "Cậu tìm chỗ đất trống nào đó đợi tớ, tớ chạy về thôn báo cho mọi người biết."

Triệu Nhạc bị dọa sợ không nói lên lời, chỉ có thể chạy tới chỗ đất trống bên cạnh theo lời Đường Nhân nói, màn hình điện thoại vẫn còn sáng.

Lục Lục Lục: Đã ăn uống gì chưa?

Triệu Nhạc liếc thấy Đường Nhân đã chạy về thôn, mặt đất vẫn còn đang rung chuyển, cô ta run run nhắn tin lại: Bác sĩ Lục, động đất.

Cô ta còn đang định nhắn tiếp, thì mặt đất bên cạnh nứt ra, khiến cô ta sợ hãi chạy đi chỗ khác, điện thoại di động cũng bị cô tắt máy, mà cô lại không biết mật khẩu.

Đường Nhân vừa chạy vừa la lên: "Động đất!"

Có đứa bé đang chơi trước cửa thôn, Đường Nhân chạy tới nắm lấy tay đứa bé: "Mau chạy qua bên khu đất trống! Cô giáo Triệu ở bên kia!"

Thôn không lớn, Mã Cao chạy từ cuối thôn đến, hỏi: "Đường Nhân, các cậu không sao chứ?"

Đường Nhân lắc đầu: "Những người khác trong thôn đâu rồi?"

Mã Cao nói: "Tớ vừa mới la lên rồi, còn mấy bác làm ruộng bên kia."

Ruộng hoang ở bên kia rất trống trải, tốt hơn bên này, mấy người ở đằng xa cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, nếu không nhờ người khác giúp đỡ thì đã ngã xuống đất rồi.

Con nít trong thôn không nhiều lắm, một hai chạy đến, cũng biết chạy về phía người lớn, chưa được bao lâu thì Đường Nhân đã tụ tập được một nhóm người.

"Cậu dẫn mọi người tới cổng thôn đi, Triệu Nhạc đang ở đó, tớ chạy đi tìm xem còn người nào khác không." Đường Nhân nhanh chóng quyết định.

Mã Cao do dự: "Để tớ tìm cho, cậu dẫn mọi người đi trước đi."

Không còn thời gian để tranh chấp nữa, Đường Nhân trực tiếp dẫn mọi người tới cổng thôn.

Cũng may cơn chấn động không quá lớn, cô vừa chạy vừa nhìn sơ qua các cán bộ, người đã chạy ra ngoài cũng coi như đông đủ, chỉ còn một đứa con nít trong thôn.

Em bé mới mấy tháng, còn chưa dứt sữa, mẹ em bé chiều nay đã đi qua thôn bên cạnh, ở nhà chỉ còn bà nội, chắc chắn bà chưa đi.

Đường Nhân đón không sai, lúc cô chạy tới, thì căn nhà đã bị sụp một nửa, âm thanh lộn xộn, bà lão bế em bé đứng ngoài cửa run rẩy.

Cô vội vàng đến bế em bé, vừa đúng lúc Mã Cao chạy lại đỡ bà lão, mọi người trực tiếp đi tới cổng thôn.

Trên khoảng đất trống ngoài cổng thôn là tất cả mọi người ở thôn Ngũ Nguyên.

Hôm nay trưởng thôn không có ở nhà, Đường Nhân có trí nhớ rất tốt, cô đếm tới đếm lui, trừ những người không có ở nhà thì cũng coi như khá đầy đủ.

Em bé trong tay cô khóc không ngừng, cô vừa dỗ vừa hỏi: "Triệu Nhạc, báo cảnh sát chưa?"

Triệu Nhạc gật đầu, lắp bắp nói: "Rồi, bọn họ nói lập tức tới ngay, bảo chúng ta chú ý an toàn."

Cảnh tượng bây giờ giống như những gì thấy trên tivi, nhà cửa sụp đổ trong nháy mắt, âm thanh đinh tai nhức óc, bụi bặm khắp nơi.

Thôn nhỏ cứ như vậy bị hủy diệt.

Kèm theo đó là tiếng các loại sấm sét, gió mạnh đến mức có thể thổi bay người, mặt đất rung chuyển thường xuyên hơn, một lần lạo một lần nữa, mặt đất nứt càng lớn hơn.

Cũng không lâu sau, trời bắt đầu đổ mưa, sau đó mưa xối xả như trút nước, bọn nhỏ ngồi trên đất trống lạnh phát run, mọi người cũng kiên cường không dám khóc.

Nhà cửa trong thôn đã sụp một nửa, không ai dám đi vào trú mưa.

Đường Nhân nhìn xung quanh một vòng, phát hiện một túp lều ny lon khá lớn, nghe nói trước kia người ta ở để canh đất, bây giờ bị bỏ phế.

Cô kéo Mã Cao đi lượm những nhánh cây cao và cứng, mắc bốn góc ny lon trên nhánh cây, mặc dù hở, nhưng dù sọ cũng ngăn được mưa, mấy đứa nhỏ lớn lớn thay phiên giữ nhánh cây cho các sinh viên.

Trên mặt đất nhầy nhụa như bùn lầy, lần đầu tiên Đường Nhân cảm thấy chật vật như vậy, tóc tai ướt nhẹ, bết dính trên mặt, vừa nhột vừa khó chịu, lòng bàn tay còn bị mấy nhánh cây cào rách.

Ngoài trời đã tối, bên này chỉ còn ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, cũng không biết cứu viện tới lúc nào.

Triệu Nhạc chen tới, nhỏ giọng nói: "Đường Nhân, lúc cậu chạy về thôn thì bác sĩ nhà cậu có nhắn tin tới, tớ có trả lại cậu ấy."

Giọng nói Đường Nhân có chút khàn: "Ừ, không sao đâu."

Cô suy nghĩ Lục Trì đã biết rồi, bây giờ chắc hẳn anh đang rất lo lắng cho cô, sau đó sẽ nhanh chóng kiếm cách đến đây....

Đường Nhân cười nhạt bản thân, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Điện thoại di động đã hoàn toàn mất tín hiệu, biểu chiều còn đầy pin nhưng bây giờ chỉ còn lại một chút, cũng có thể duy trì được một lúc.

Phiền toái nhất là những đứa bé này bị ướt mưa lạnh người, ngày hôm sau trời lại nóng lên.

Triệu Nhạc yếu ớt mở miệng: "Ai mà ngờ có động đất chứ... Hiện tại đã ngừng rồi, nhưng tớ cũng không dám mất cảnh giác, chỉ sợ có dư chấn..."

Từ nhỏ Triệu Nhạc đã sống một cuộc sống rất yên bình, chưa bao giờ trải qua thiên tai động đất hay sóng thần nào cả, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, Đường Nhany chắc chắn cũng giống như cô ta, nhưng Đường Nhân lại ra tay gánh vác mọi chuyện.

Đường Nhân nắn nắn cổ tay: "Tớ cũng chưa từng trải qua chuyện này. Cũng may là trong thôn không có ai bị thương..."

Sau lưng có bàn tay nhỏ kéo áo cô: "Cô giáo Đường, phía sau có ánh đèn."

Đường Nhân chui ra ngoài, quả nhiên thấy ánh đèn từ đằng xa, tảng đá trong lòng cũng lập tức rơi xuống.

Cô sợ nhất là động đất cộng mưa lớn khiến núi bị sạt lở, đến lúc đó cứu viện chắc chắn không vào được, bây giờ đã ổn hơn rồi.

Mấy phút sau, nhân viên phòng cháy chữa cháy và cảnh sát đã đến, còn có các bác sĩ y tá, thậm chí còn có cả máy bay trực thăng tới, Đường Nhân nhanh chóng báo những người mất tích.

Con đường đầy bùn lầy, Đường Nhân đi tới trước bị sụp bùn, nửa ngày mới thoát ra được, giày dép dính đầy bùn lầy.

Mọi người xung quanh đang rất bận rộn, ánh đèn sáng bên này, rồi lại sáng bên kia, cơn mưa mùa hạ vẫn còn rất lớn, ánh mắt của cô có chút đau nhức, phải nheo lại mới thấy rõ được.

Trong thoáng chốc, bả vai cô bị ai đó nắm thật chặt, lực đạo rất lớn, một mùi hương quen thuộc chui vào chóp mũi cô.

Sau đó Đường Nhân lập tức mất đi ý thức.

Chương 78: Ngoại truyện 3: Lục Trì, anh phải học được cách kiềm chế

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân vừa mới đẩy cửa phòng làm việc ra đã bị ai đó ôm chầm lấy.

Sắc mặt đồng nghiệp Tô Nhiên đỏ lên: “A Nhân Nhân, cậu giỏi đó! Lúc này Tim nói cậu phiên dịch rất tốt, lần sau ông ta muốn làm việc với cậu nữa.”

Đường Nhân đẩy Tô Nhiên ra: “Thôi đừng, ông ta nói nhiều kinh khủng, tớ bên này nói một câu thì bên kia đáp một câu, miệng lưỡi cũng quá lắm.”

Tô Nhiên trợn mắt: “Nhưng cậu phiên dịch rất siêu mà, công ty chúng ta còn có đại tiểu thư kia suốt ngày khoe khoang mình lợi hại, đi được đi du học ở nước ngoài rồi về nổ vang trời, còn bọn tớ chỉ thấy Nhân Nhân lợi hại thôi.”

Trong công ty có rất nhiều phiên dịch viên, phần lớn đều là thạc sĩ du học nước ngoài về, mặc dù Đường Nhân chỉ tốt nghiệp đại học trong nước, nhưng nếu không nhờ vào năng lực xuất sắc của cô, thì cũng không đến được vị trí hiện tại.

Đường Nhân ngồi xuống, cầm tách trà nóng nhấp một ngụm, cảm giác thật là sảng khoái, không thèm để ý đến lời Tô Nhiên.

Tô Nhiên gục xuống bàn, nói: “Đúng rồi, lần trước không phải cậu nói bị đau răng sao, tớ đặt hẹn nha sĩ cho cậu rồi đó, chiều hôm nay tớ đưa cậu đi.”

Trong thành phố, người đi khám nha khoa cực kỳ đông, phải đặt hẹn trước, Đường Nhân mọc răng khôn, muốn nhổ phải đặt hẹn trước mấy ngày, nên cô muốn Tô Nhiên đưa đi cho an tâm.

Đường Nhân che quai hàm: “Ừ, bệnh viện nào?”

Tô Nhiên nói: “Bệnh viện Đệ Tam. Tớ khó khăn lắm mới lấy được hẹn được đó. Không nghĩ bây giờ có quá trời người đi nha sĩ luôn á.”

Cô cũng là người hiểu biết, không tính các phòng khám tư bên ngoài, mà bệnh viện Đệ Tam lại là bệnh viện đa khoa, cho nên người đến khám cũng cực kỳ đông.

Đường Nhân lộ ra vẻ mặt kỳ quái, Lục Trì cũng làm ở bệnh viện đó, nếu nói anh sớm thì đã có thể nhờ anh đơn giản hơn rồi.

Tô Nhiên nói: “Quyết định vậy đi, cơm nước xong rồi đi.”

Đường Nhân gật đầu một cái, thuận tay nhắn tin cho Lục Trì: Đầu giờ chiều nay em tới bệnh viện Đệ Tam nhổ răng.

Cô mọc răng khôn, đau mấy ngày nay, đến Lục Trì còn không biết, hơn nữa Tô Nhiên cũng mới nói cô biết, nên cô không kịp nói anh.

Lục Lục Lục: Sao không nói anh sớm?

Đường Nhân trả lời: Em bận quá nên quên báo anh, sau khi nhỏ chỉ có thể húp cháo thôi, tối nay anh nhớ chăm em đó.

Lục Lục Lục: Ừ.

~

Đầu giờ chiều mà đã có rất nhiều người ngồi chờ, các cô tới cũng phải ngồi đợi.

Bên trong các nha sĩ và y tá mang khẩu trang, cũng không thấy rõ mặt.

Bác sĩ chỉ lộ ra cặp mắt, cầm công cụ, hỏi: “Đang trong kỳ kinh nguyệt hoặc mang thai thì không được nhổ răng.”

Tô Nhiên quay đầu: “Tháng này có kinh nguyệt rồi đúng không?”

Mấy chuyện này cũng không phải bí mật gì. Tô Nhiên và Đường Nhân đã làm việc cùng với nhau từ lúc còn là thực tập sinh, đến thời điểm này cũng khoảng ba năm rồi, nên những chuyện cơ bản như kỳ kinh nguyệt hay chuyện tình cảm căn bản đều nắm rõ.

Nếu như nhớ không nhầm, thì đã muộn mười ngày rồi.

Đường Nhân nhíu mày: “Tháng này chưa có.”

Tô Nhiên cũng cau mày, cô ta luôn nhớ rất chính xác, chột đụng đụng vào người Đường Nhân: “Vậy là muộn hơn mười ngày rồi... Dù sao cũng không phải trong thời kỳ kinh nguyệt, cho nên nhổ răng được.”

Đường Nhân kéo Tô Nhiên: “Hôm nay không nhổ được.”

Tô Nhiên nhăn mặt: “Khó khăn lắm mới lấy hẹn được đó, cậu tính bỏ sao?”

Đường Nhân nói nhỏ vào tai Tô Nhiên: “Tớ nghi mình dính bầu rồi.”

Tháng trước cô đi công tác xa nhà hơn mười ngày, sau khi trở về thì triền miên với Lục Trì cả đêm, lại quên dùng các biện pháp, tính toán thời gian thì có thể có bầu thật.

Tô Nhiên cũng kịp phản ứng, Đường Nhân và bạn trai sống chung nửa năm, chuyện này cô ta biết, trước đây kỳ kinh nguyệt Đường Nhân rất bình thường, bây giờ lại trễ hơn mười ngày...

Tô Nhiên cẩn thận hỏi: “Vậy giờ có nên đi kiểm tra không?”

Nha sĩ cắt lời hai người, nghiêm túc nói: “Nếu không chắc chắn thì phải đi kiểm tra một chút, loại chuyện này không thể làm bậy được, nhỡ rằng phải gây mê, mà mang thai dưới ba tháng có nguy cơ sinh non vì ảnh hưởng.”

Tô Nhiên tóm lấy Đường Nhân: “Cảm ơn nha sĩ, lần sau bọn cháu quay lại ạ.”

Khoa phụ sản cũng đầy người ngồi chờ, Tô Nhiên đi qua hiệu thuốc đối diện mua que thử thai, cảm giác cũng hồi hộp không kém.

Nếu mà có thai thật, thì bác sĩ Lục sẽ đánh chết Tô Nhiên mất, vì ngày hôm qua còn kéo Đường Nhân đi công chuyện sau giờ làm...

Tô Nhiên trở về khoa phụ sản, đưa đồ cho Đường Nhân: "Đi đi, cẩn thận một chút."

Đường Nhân cười: "Sao đột nhiên coi tớ như báu vật vậy, tớ cũng đâu phải búp bê sứ."

Tô Nhiên trợn tròn mắt: "Bây giờ cậu có tỷ lệ dính bầu rất cao, xem cậu như búp bê sứ cũng đâu có gì quá đáng, tớ không muốn bị bác sĩ Lục dùng ánh mắt giết người đâu."

Nghĩ đến Lục Trì càng khiến Tô Nhiên khiếp sợ hơn.

Ánh mắt Lục Trì như muốn giết toàn bộ thế giới để không ai nhìn Đường Nhân, chỉ để một mình anh nhìn ngắm cô hàng ngày, ánh mắt lúc nào cũng dính chặt trên người Đường Nhân.

Đường Nhân không lên tiếng, cầm que thử thai vào nhà vệ sinh.

Sau khi thấy cô ra ngoài, Tô Nhiên chạy vội tới, gấp gáp: "Sao rồi? Có hay không?"

Đường Nhân cảm giác mình bị lạc giọng: "Hai vạch."

Ban đầu Tô Nhiên sững sốt một chút, sau khi hoàn hồn thiếu chút nữa la lên: "Trời ạ, vậy là có em bé rồi. Mau mau kết hôn đi, để tớ còn được uống rượu mừng."

Đường Nhân nhin không được nói cho cô ta biết: "Hai năm trước bọn tớ đã đăng ký kết hôn rồi."

Tô Nhiên khiếp sợ, mới mấy giây trước còn đang vui mừng chuẩn bị được uống rượu mừng của đồng nghiệp, ai dè bọn họ đã kết hôn từ hai năm trước rồi.

Đường Nhân ồm lấy mặt Tô Nhiên: "Lúc đó tớ còn đăng lên

Weibo, chẳng lẽ cậu không thấy hả?"

"Tớ... không biết thiệt mà." Tô Nhiên bị Đường Nhân bóp mặt đến ửng hồng, có chút yếu ớt nói: " Nếu vậy thì không cần lo lắng chuyện chưa cưới đã có em bé, tớ nhớ bác sĩ Lục làm việc ở bệnh viện này, cậu có muốn qua nói chuyện này không?"

Đường Nhân "Ừ" một tiếng.

Sau khi kiểm tra ở phụ khoa một lần nữa thì kết quả cho ra là có thai, hai người cầm hóa đơn đi tính tiền.

Tô Nhiên kéo tay cô, nói: "Vậy tớ đưa cậu qua, để cậu đi một mình tớ không yên tâm.

Đường Nhân cũng không ngăn cản.

Tính tình Tô Nhiên rất bộc trực, đã nói là không thay đổi được cô ta.

~

Khoa Lục Trù làm việc cũng rất ít người, nhưng mỗi khi có ca phẫu thuật thì có thể kéo dài đến mấy tiếng.

Sắc trời bên ngoài đã tối, Tô Nhiên trước khi về còn dặn dò: "Tớ về trước, cậu phải cẩn thận đó, bây giờ có em bé rồi không có được chạy nháy loạn xạ."

Đường Nhân cảm giác ấm lòng khi được đồng nghiệp quan tâm, ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này Tô Nhiên mới hài lòng rời đi.

Đường Nhân đi vào phòng làm việc của Lục Trì, quả nhiên trong phòng không có anh, cô nhìn lên sổ tay ghi chép của anh, thấy anh đang có ca phẫu thuật.

Đường Nhân nằm trên ghế sofa, cơn buồn ngủ cũng mau chóng ập tới.

Lúc Lục Trì trở về phòng thì thấy cô đang ngủ, tóc che nửa bên mặt, hô hấp đều đều.

Anh nhẹ nhàng vén tóc cô, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang khẽ nhếch, ngược lại muốn hôn cô một cái

Có lẽ bởi vì động tĩnh không nhỏ, cho nên Đường Nhân bị đánh thức, muốn cô tỉnh ngủ hoàn toàn thì qua vài phút.

Cô mở mắt mông lung, nhìn Lục Trì đang cởi áo blouse ở đối diện, bên trong anh mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ.

Qua một lát, Đường Nhân nhỏ giọng nhõng nhẽo: "Lục Trì, công em đi."

Lục Trì mới vừa cởi áo blouse, nghe thấy tiếng cô mới nhẹ giọng lên tiếng: "Ừ."

Anh ngồi xổm xuống, Đường Nhân nhanh chóng leo lên lưng anh, vẫn không quên cầm túi kết quả và hóa đơn.

Mới vừa ra cửa đã đụng phải đồng nghiệp, đồng nghiệp liếc mắt hỏi: "Lục Trì, cậu về hả?"

Đường Nhân đã ngủ trên vai anh.

Lục Trì thấp giọng nói: "Dạ, em hết ca hôm nay rồi."

Đồng nghiệp quan sát mấy lần: "Đường Nhân đã chờ cậu lâu lắm rồi đó, về nha phải chăm sóc con bé đấy nhé, tôi thấy con bé tới từ lúc chập tối."

Lục Trì dừng lại một chút, rồi gật đầu một cái.

Sau khi thấy bọn họ đi xa, đồng nghiệp cảm khái nói: "Haiza, tuổi trẻ thật thích."

~

Sau khi trở về nhà, Lục Trì đặt cô lên giường, còn anh thì đi nấu cháo.

Sau khi nấu cơm tối xong, anh quay về phòng ngủ, thấy Đường Nhân đã tỉnh, ngoan ngoãn ngồi trên giường.

Cô đột nhiên im lặng như vậy khiến Lục Trì không quen, anh suy nghĩ không biết có phải mình đã làm gì không đúng không.

Thấy anh có chút thấp thỏm, Đường Nhân bật cười.

Cô đập đập chỗ ngồi bên cạnh: "Tới đây."

Lục Trì ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh cô, chờ cô lên tiếng.

Đường Nhân quay mặt anh qua, nghiêm túc dặn dò: "Bắt đầu từ hôm nay, không cho phép anh quá đà với em nữa."

Lục Trì ngẩn người, ý thức được cô đang nói về chuyện gì, hai tai anh bắt đầu nóng lên, bị cô thấy được.

Anh do dự mở miệng: "Có phải anh..."

Lục Trì lập tức chìm vào dòng suy nghĩ của bản thân, chẳng lẽ bình thường anh đòi hỏi cô quá nhiều... Lại không khống chế được bản thân?

Đường Nhân nhìn thấy bộ dáng đáng thương của anh, bây giờ không nhìn được nữa, tiến lên hôn anh một cái, sau đó đối mặt với anh.

Cô chậm rãi nói: "Em có thai rồi."

Lục Trì lại ngây ra mấy giây, giọng nói nghi ngờ: "Thiệt hả?"

"Bằng chứng ở đây hết nè, không tin thì anh xem đi." Đường Nhân đưa giấy kết quả xét nghiệm cho anh coi, "Chắc chắn là tháng trước, em đi công tác hơn mười ngày, mới vừa về là anh nhào vào em rồi, lại không dùng biện pháp gì nữa..."

Bên tai anh là tiếng quở trách của cô, anh mắt anh nhìn chăm chăm vào tờ giấy kết quả.

Cảm giác như muốn nổ tung, anh sắp được làm bố.

Đường Nhân nhìn anh bất động nửa ngày không có phản ứng, sự kích thích trong cô cũng giảm xuống.

Cô đẩy anh một cái: "Lục Trì, sao anh ngây người ra vậy?"

Lục Trì nghiêng mặt nhìn cô, anh mắt đen nhánh thâm thúy.

Anh đột nhiên cầm cổ tay cô, tiến tới hôn cô.

Anh dễ dàng cởi mở khoang miệng cô, nhưng không kịch liệt, chỉ nhẹ nhàng ôm ái, đầu lưỡi liếm láp từng góc nhỏ.

Ban đầu Đường Nhân ngẩn ra, nhưng sau đó cũng bị mê hoặc.

Sau khi hoàn hồn, cô đẩy anh ra, thở gấp gáp: "Bây giờ anh không được hôn em, em biết một khi anh bắt đầu, thì anh không kiểm soát được."

Đường Nhân còn nói: "Anh phải học được cách kiềm chế, anh yêu."

Cô sờ sờ bụng mình.

Lục Trì phải mất một lúc lâu mới tìm được giọng của mình: "Ừm..."

Rõ ràng mới nãy cô là người hôn anh trước.

Chương 79: Ngoại truyện 4: Con trai tên là Đường Quán

Editor: Trà Đá.

Mang thai quá là chuyện không đơn giản.

Đường Nhân bị ốm nghén nặng, chỉ cần nghe mùi đồ ăn thôi là sẽ buồn nôn, ăn vào rồi ới ra hết, ban đêm còn rất hay tỉnh giấc.

Nửa đêm Lục Trì toàn phải dậy nấu cháo, sau đó là nhẹ nhàng đút cô ăn, qua một thời gian, Đường Nhân không ốm, ngược lại anh càng ngày càng gầy gò.

Tướng Thu Hoan và dì Tôn lên chỗ bọn họ ở hai ngày, chỉ dạy cho Lục Trì không ít phương pháp, cuối cùng anh nấu hợp khẩu vị Đường Nhân rất nhiều.

Qua năm tháng, mọi thứ đều trở lại bình thường.

Có lúc Đường Nhân gác lên người anh, tò mò hỏi: “Trì Trì, anh thích con trai hay con gái?”

Lục Trì suy nghĩ một chút, nói: “Con gái.”

Vừa nghe thấy câu trả lời này, Đường Nhân lập tức không vui: “Người ta nói con gái là người tình kiếp trước của ba, sau này có con gái rồi thì anh không cưng chiều em nữa đúng không?”

Lục Trì bị cô chất vấn, nên vội vàng đổi đáp án: “Thôi thôi, anh

thích con trai...”

Kể từ khi mang thai, tính khí Đường Nhân trở nên thất thường khó đoán, hay trách móc anh không cưng chiều cô, có lúc nửa đêm mơ mơ màng màng lại chất vấn anh bằng hàng loạt câu hỏi.

Ban đầu anh thấy cô khó chịu, cứ nghĩ là cô nhõng nhẽo, sau đó mắng cô một trận, rốt cuộc Đường Nhân không thèm nói chuyện với anh tận ba ngày.

Sau lần đó, anh học được cách đổi kiểu nói chuyện để cô không cảm thấy tủi thân nữa.

Bụng cô càng lúc càng to, chân Đường Nhân bắt đầu chuột rút thường xuyên hơn, nên lúc nào Lục Trì cũng phải xoa bóp chân cho cô.

Chính bản thân cô còn cho mang thai là chuyện khổ nhất trên đời, dạn lòng không bao giờ sinh đứa thứ hai.

Nhưng thời gian sau này thì cô đỡ ốm nghén hơn, dần dần ăn uống cũng ngon miệng hơn, thậm chí khẩu vị cũng thay đổi rất nhiều.

Lục Trì làm việc trong bệnh viện cực kỳ bận rộn, rất khó xin ngày nghỉ phép, muốn xin thì cũng phải đợi Đường Nhân mang thai tháng thứ bảy mới được.

Cũng nhờ Đường Nhân hay chơi thể thao lúc trước, cho nên sau khi qua giai đoạn ốm nghén, thì thân thể cô cũng không ốm đau gì.

Có lúc buổi tối cô ra ngoài đi tản bộ, đi một mạch đến bệnh viện Đệ Tam, sau đó ngồi chờ Lục Trì về nhà.

Mọi người trong khoa đều biết cô.

Đồng nghiệp Lục Trì vừa thấy cô đã vội vàng chạy tới đỡ: “Đường Nhân lại tới nữa à, mau vào bên trong ngồi, bên ngoài chắc lạnh lắm, mau vào bên trong cho ấm.”

Đường Nhân cười cười: “Cảm ơn bác Vương.”

Bác sĩ Vương là người lớn tuổi nhất ở khoa này, cũng là người có chức vị cao nhất, tính tình rất tốt, hơn nữa lại thích hòa nhập với người trẻ tuổi.

Bác sĩ Vương cười cười: “Ca mổ của Lục Trì chắc tầm nửa tiếng nữa là xong, cháu cứ ở đây nghỉ ngơi, có muốn uống nước không?”

Đường Nhân lắc đầu: “Bác Vương bận rộn thì cứ đi trước đi ạ.”

Trong bệnh viện rất bận rộn, bác sĩ Vương cũng không khách khí, tiếp tục công việc của mình.

Nửa tiếng sau, Lục Trì đi ra khỏi phòng mổ, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, sống mũi cao thẳng.

Đường Nhân mê mải nhìn anh, đây chính là chồng cô.

Lục Trì đi tới, đứng bên cạnh cô hỏi: “Em có khó chịu gì không?”

Đường Nhân ngoan ngoãn trả lời: “Không.”

Lục Trì yên tâm, mặt mày giãn ra: “Ừ... Về thôi.”

Sau khi anh thay quần áo xong, thì đỡ Đường Nhân ra khỏi bệnh viện.

Hai tháng trước, vì để tiện hơn nên bọn họ quyết định mua xe, mặc dù chỗ ở và bệnh viện cách nhau không xa, nhưng vì Đường Nhân đang mang thai nên vẫn cần một chiếc xe.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, thì Đường Nhân đột nhiên hạ cửa kính xe xuống, ấp úng nói: “Em muốn ăn củ cải cay.”

Lục Trì tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại: “Ăn cái gì?”

Đường Nhân lên giọng: “Củ cải cay!”

Lục Trì: “...”

Tại sao lại muốn ăn cái này?

Đường Nhân bày ra vẻ mặt tội nghiệp: “Anh không thương em nữa đúng không? Ngay cả củ cải cay rẻ tiền vậy cũng không chịu mua cho em...”

Lục Trì nhanh chóng cắt lời cô: “Không có, anh đi mua bây giờ đây, em ngồi yên trên xe không được chạy lung tung đó.”

Anh hơi cau mày, xuống xe đi vào trong cửa hàng tiện lợi đối diện, nhìn hàng loạt các loại củ cải cay, cuối cùng anh cũng lấy một túi.

Các dì trong cửa hàng còn liếc nhìn anh mấy lần.

Sau khi quay lại xe, anh đưa túi đồ ăn cho cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Anh mua rồi nè.”

Đường Nhân lên tiếng: “Trì Trì, em hết muốn ăn rồi.”

Lục Trì nói: “Ừ, vậy đi về thôi.”

Anh để túi đồ ăn sang một bên, sợ cô lại muốn ăn.

Lúc hai người đang nằm trên giường, Đường Nhân nhéo tay anh, buồn buồn nói: “Có phải hôm nay em không ngoan đúng không?”

Lục Trì nói: “Không có.”

Đường Nhân tiến sát lại anh: “Vậy sao từ tối đến giờ anh không hôn em?”

Lục Trì ngẩn người, không hiểu hai chuyện này thì có liên hệ gì, nhưng vẫn nghe lời hôn cô một cái.

Đường Nhân lại vặn người: “Trì Trì, em muốn...”

Lục Trì biết ý cô, mặt có chút hơi nóng, lên tiếng cắt đứt cô: “Không phải em là người bắt anh kiềm chế sao.”

Đường Nhân bị anh bắt bẻ, cô bất mãn hừ một tiếng, nhấc chân lên, đưa lưng về phía anh tắt đèn rồi ngủ.

Trong Lục Trì thầm than thở, anh lặng lẽ nằm xuống.

Nửa đêm anh phát hiện Đường Nhân nằm dính sát vào anh, nhờ ánh đèn ngủ trong phòng, mà anh thấy mặt cô nhăn nhó, chắc chắn là chân lại khó chịu rồi.

Anh nhẹ nhàng bóp chân cho cô.

Gần nửa tiếng trôi qua, cuối cùng anh cũng thấy mặt mày Đường

Nhân giã ra, lúc này anh mới cẩn thận nằm xuống.

Lần sau không bao giờ... Để cô có thai nữa.

~

Mấy tháng sau, Đường Nhân bị đẩy vào phòng sinh.

Bởi vì tất cả chỉ số đều bình thường, cho nên bác sĩ đề nghị sinh thường, bây giờ cô được đưa vào phòng sinh để chờ tử cung cô mở ra hết cỡ mới có thể tiếp tục được.

Lần đầu tiên Đường Nhân biết đau đẻ là như thế nào, cô còn chưa sinh, mà những cơn gò đã khiến cô không chịu nổi.

Còn không bằng đi đánh nhau.

Cuối cùng, vào lúc cô sinh thì trên mặt cô đầy mồ hôi lạnh toát ra, nhưng nghĩ đến đứa bé là con của cô và Lục Trì, nên cô càng có động lực hơn.

Lục Trì ở bên ngoài nghe tiếng hét của cô, trên mặt anh hoàn toàn kinh hoàng.

Anh đã gặp qua không biết bao nhiêu ca mổ, cũng đã tự tay làm, nhưng chưa bao giờ trải qua việc đỡ đẻ. Hai ngày trước anh còn nghe tin có sản phụ chết trên bàn sinh.

Anh nhanh chóng loại bỏ cái ý nghĩ tiêu cực đi, tập trung tinh thần chờ đợi ở bên ngoài.

~

Đường Nhân sinh con trai, cô quá mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Lúc cô được đẩy ra ngoài thì Lục Trì chạy vội tới, khiến bác sĩ và y tá giật nảy mình.

Bác sĩ biết Lục Trì, lộ khẩu trang xuống nói: "Yên tâm, mẹ tròn con vuông, bác sĩ Lục không cần lo lắng quá."

Lục Trì căng thẳng đến mức không nghe thấy là con trai hay con gái.

Rạng sáng Đường Nhân tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Lục Trì đang nhìn cô với ánh mắt lo lắng, cộng thêm anh có thêm quầng mắt chứng tỏ anh đã thức suốt đêm.

Lục Trì khó khăn hỏi: "Em... Em đói bụng không?"

Anh đã bỏ tật nói lắp nhiều năm rồi, bây giờ thấy anh nói lắp khiến cô bật cười, nhưng lại không dám cười quá mức, nhìn qua nhìn lại hỏi: "Con đâu anh?"

Lục Trì cau mày: "Con khỏe."

Tay anh siết chặt tay cô, Đường Nhân thuận tay gãi gãi tay anh: "Về mặt anh vậy là sao, coi chừng con nó ghét anh đó."

Lục Trì không thể làm gì khác ngoài chuyện trả lời: "Con ổn lắm."

Đường Nhân: "..."

Y tá bế em bé tới, em bé nhắm nghiền hai mắt, trên mặt nhiều nếp nhăn, trông cực kỳ nhỏ bé.

Đường Nhân cảm thấy con trai cô cực kỳ đẹp, chắc chắn là giống cô, còn không thì giống Lục Trì cũng đẹp trai.

Lục Trì nhận lấy con trai từ tay y tá, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Ban nãy anh nói con trai khỏe là vì anh chỉ liếc mắt nhìn qua thôi, nhưng bây giờ anh đang tự tay ôm con trai, cảm giác thực sự không giống nhau.

Đường Nhân cảm thấy xúc động, ghen ngào nói: "Anh nghĩ ra tên cho con trai chưa?"

Lục Trì do dự một chút, lắc đầu.

Đường Nhân nhìn chăm chăm con trai chưa ngủ, chợt muốn lắm chuyện xấu, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, nói: "Em nghĩ... Hay gọi là Đường Quán đi."

Lục Trì nhìn cô, nghi ngờ hỏi: "Đường Quán?"

Đường Nhân nghiêm túc giải thích: "Ừ, anh là bình giám chua, em họ Đường, con trai tên là Đường Quán đúng rồi."

Lục Trì: "..."

Nhưng anh lại không phản bác được.

Đường Nhân cảm giác bây giờ mình đã là một người mẹ, dịu dàng nói: "Nghe mẹ nói nè con trai, mẹ sẽ nuôi dưỡng con trai mẹ thật thông minh, Đường Quán tin mẹ nhé!"

Qua một lúc lâu, anh buồn bực nói: "Em nói chuyện không có

khoa học gì hết... Anh làm bác sĩ nè."

Cho nên phải nghe anh.

Sau khi xuất viện về nhà, Đường Quán hay thức về đêm, Đường Nhân phải mơ màng bò dậy cho con trai bú sữa.

Lục Trì nằm một bên trông thấy.

Cuối cùng thời gian sau, Lục Trì chăm non Đường Quán, từ đó cậu bé bỏ mẹ.

~

Đường Quán lớn lên từng ngày.

Cậu bé cảm thấy ánh mắt của ba có chút đáng sợ.

Cậu bé còn nghe nói lúc nhỏ cũng không được mẹ cho bú, Đường Quán cảm thấy mình được ba mẹ nhặt từ trong thùng rác.

Đường Quán ngồi cùng bàn với một bé gái, cô bé lúc nào cũng kể lể chuyện ba mẹ thích cô bé nhất, buổi tối còn đọc truyện cổ tích, rồi dỗ cô bé ngủ nữa.

Đường Quán cảm thấy không phục.

Cho nên đến giờ đi ngủ, cậu bé len lén mở cửa phòng ngủ của ba mẹ.

Đường Nhân còn chưa ngủ, thấy con trai ló đầu vào, ngoắc ngoắc tay: "Đường Quán, mau tới mẹ nào."

Nghe vậy, Đường Quán lập tức đẩy cửa đi vào, nhảy lên giường, chui vào chăn cọ cọ người mẹ, lộ ra nửa khuôn mặt hưng phấn đỏ bừng.

Lục Trì vừa mới từ phòng tắm đi ra đã thấy có một cái đầu nhỏ nhỏ trong chăn.

Thấy ba ra ngoài, Đường Quán lập tức chui vào chăn, ôm chặt mẹ không buông.

Tối này đừng hòng đuổi cậu bé ra ngoài.

Lục Trì cũng không nói lời nào, môi mím lại thành một đường, tắt đèn rồi chui vào trong chăn, nói: "Ngủ."

Trong phòng tối đen như mực, Đường Quán chột mở miệng: "Ba, sao ba không đọc truyện cổ tích cho con nghe, ba không thương con đúng không?"

Lục Trì: "..."

Những lời này nghe cực kỳ quen tai.

Đường Nhân bật cười: "Trì Trì, mau đọc truyện cho con trai nghe kìa."

Có mẹ dựa lưng, Đường Quán cảm thấy tối nay cậu bé cực kỳ lợi hại, hỏi lại lần nữa: "Ba đọc hay không?"

Lục Trì nói: "Đọc."

Anh liếm liếm môi, bò dậy lấy điện thoại di động tìm tòi truyện cổ tích, nhẹ nhàng đọc cho con trai nghe.

Rất nhanh sau đó đã không còn nghe thấy giọng nói của con trai nữa.

Đường Nhân khẽ nói: "Hình như ngủ rồi."

Lục Trì thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu sang thì lập tức thấy Đường Nhân xinh đẹp như mỹ nhân dưới ánh đèn mờ, anh không nhận được nhướn tới hôn cô một cái.

"Sao ba không hôn con?"

"Ba không thương con đúng không?"

Đường Quán chưa ngủ, cậu bé dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Lục Trì, liên tiếp đặt câu hỏi nghi ngờ.

Đường Nhân nhận không được cười lớn: "Hôn con trai mau."

Lục Trì cứng người nửa ngày, cuối cùng cúi xuống hôn lên má cậu bé một cái, tắt đèn ngủ, không làm gì nữa.

Đường Quán có một đêm mộng đẹp.

Sau khi trời sáng, cậu bé tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ của mình lúc nào không hay.

Chương 80: Ngoại truyện 5: Đêm mộng thời cao trung

Editor: Trà Đá.

Mùa đông, trong phòng tự học rất ấm áp.

Lục Trì mới bước ra ngoài đã thấy Đường Nhân đứng chờ ở đó.

Cả người cô bị quần áo ấm và khăn quàng cổ bao phủ, chỉ có một đôi mắt sáng rực lộ ra.

Lục Trì cũng không cự tuyệt, anh đi cùng với cô.

Mùa đông có rất ít học sinh ở lại tự học, chuông hết tiết vừa vang lên, thì học sinh đã ùa ra ngoài, trên đường đều người là người.

Buổi tối cực kỳ lạnh, còn có gió thổi ào ào.

Lục Trì đi bên cạnh Đường Nhân cũng cảm thấy cô nép sát vào người anh một chút.

Đường Nhân thấy anh không có phản kháng, nên nhích lại gần thêm chút nữa.

Lục Trì lên tiếng nhắc nhở: “Có... Có giám thị đó.”

Trong trường học, khắp nơi đều có giám thị quan sát, nghe nói thầy giám thị cực kỳ thích núp lùm, hơn nữa lại cực kỳ nhiệt tình thích săn lùng những cặp đôi sau giờ học.

Đường Nhân mặc kệ, vẫn tiến sát đến gần anh.

Lục Trì cảm giác cô đang nắm tay anh, tay cô cực kỳ lạnh, khiến anh hơi rùng mình một chút.

Sau đó anh nghe thấy cô nói: “Lục Trì, tối quá, tớ sợ.”

Lục Trì: “...”

Anh liếc mắt mới đi qua đèn đường, còn có cái bóng của bản thân bị kéo dài, anh hạ thấp giọng: “Sao lại... Lại lạnh... Lạnh vậy?”

Đường Nhân nói cơ thể cô lúc nào cũng rất lạnh.

Lục Trì dừng lại một chút.

Chỉ còn mấy phút nữa là đến ký túc xá, bình thường thì không sao, nhưng mùa đông thì cực kỳ lạnh.

Anh mấp máy môi, đột nhiên cầm tay cô nhét vào túi áo ấm của mình.

Sau đó mấy giây, anh dùng tay mình che phủ tay cô.

Trong túi áo rất ấm, chưa được bao lâu đã thấy bàn tay đỡ lạnh đi rất nhiều.

Bàn tay Đường Nhân rất nhỏ, anh có thể ôm trọn bàn tay cô, vừa chạm thì thấy tay cô cực kỳ mềm, mịn màng giống như đậu hũ.

Tự nhiên không muốn buông ra.

Dọc đường đi, Lục Trì thấy không ít các cặp đôi, còn có cặp đôi lén lút hôn nhau, khiến anh đỏ hết cả mặt.

Đi một đường đến gần ký túc xá nữ, thì những cặp đôi khác cũng chia tay hai ngã.

Đường Nhân rút tay ra, khiến anh lập tức nhìn chăm chăm vào túi áo của mình.

Anh cảm thấy cô như con chuột nhỏ chui ra khỏi túi áo anh.

Không biết Lục Trì đang nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở miệng: “Mai... Mai gặp.”

Mặt mày Đường Nhân cong cong, ngửa đầu: “Mai gặp.”

Cái mũ áo ấm to đến mức che hết cả khuôn mặt Đường Nhân, nếu đứng ở khoảng cách xa một chút thì có thể không thấy được người bên trong.

Nhưng ngay giờ phút này thì chỉ có anh thấy được gương mặt cười tươi của cô.

Trong lòng Lục Trì giật mình, anh xoay người rời đi.

~

Bạn cùng phòng đã trở về phòng.

Đường Minh cầm chậu: “Lục Trì, sao giờ mới về, mau đi rửa ráy đi, sắp tới giờ tắt đèn rồi đó.”

Lục Trì “Ừ” một tiếng thật nhỏ.

...

Sau khi tắt đèn, trong ký túc xá vẫn còn ồn ào.

Đường Minh đang tám chuyện với bạn cùng phòng: “Thật không? Đừng có nói bậy nghe, sao tớ lại không thấy nhỉ.”

“Thật. Hôm qua tớ thấy cậu ấy chụp hình nữa mà, không ngờ cậu ấy thích cô gái đó, chứ nếu không thì chụp hình người ta làm cái quái gì?”

Đường Minh suy nghĩ một chút, nói: “Tớ chịu. Hay là buổi tối ngắm ảnh người ta rồi mơ mộng.”

Hai người cố gắng cười không phát ra tiếng, vài phút sau thì không gian yên lặng bao trùm.

Lục Trì chưa ngủ, anh nghe thấy rõ màn đối thoại của hai người bạn cùng phòng.

Anh chợt nhớ lại lúc tối tan học, tay anh và tay cô cùng nằm trong túi áo của anh...

Lục Trì mở mắt ra, ánh sáng bên ngoài hắt vào phòng ngủ.

Anh hít sâu một hơi, không buồn ngủ một chút nào, cuối cùng ngồi thẳng dậy, ngơ ngẩn một hồi, rồi lại lấy điện thoại di động từ túi xách ra.

Trường học không cho phép mang điện thoại di động, nhưng anh đi từ thẳng bệnh viện tới trường, cho nên không về nhà cất điện thoại được.

Màn hình sáng lên, đã mười hai giờ.

Anh suy nghĩ một chút, cuối cùng ừ rừ đọc một chút về các dạng bài tập.

Đang lúc này, điện thoại di động rung lên một cái, có tin nhắn.

Đường Đường Đường: xwnnmjw.

Hồ hấp Lục Trì ngừng lại.

Anh nhấn vào Wechat, cô chỉ gửi đúng một tin nhắn ngắn gọn như vậy, khiến anh không đoán ra được ý gì.

Một lúc lâu sau, Lục Trì như bị ma xui quỷ khiến anh nhấn tin trả lời lại cô.

Lục Trì nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, mơ hồ phát hiện ra gì đó, tắt điện thoại di động rồi ngủ.

Mấy giây sau, anh lại một lần nữa mở điện thoại di động ra.

Chưa được mấy giây sau, anh nhận được tin nhắn mới: “Hi vọng cậu mơ thấy tớ.”

Lục Trì giật mình suýt cắn phải lưỡi, sao cô có thể nhắn mấy lời này cho anh...

Anh nhanh chóng tắt điện thoại, nhưng những chữ vừa rồi như khắc vào đầu anh, lại còn hợp với giọng nói của Đường Nhân nữa.

Có mềm mại, có nghịch ngợm.

Lục Trì lắc lắc đầu, nhớ lại bộ dạng tối nay của Đường Nhân, anh khẽ mấp máy môi.

Đôi môi xinh đẹp của cô thoát ẩn thoát hiện trong bóng đêm.

Anh mở điện thoại ra lại, ngay cả chính anh cũng không ngờ tới mình lại nhắn tin cho cô.

Lục Lục Lục: rnsy.

Cô có thể hiểu ý này, cô nhất định hiểu ý anh...

Nhìn những dòng tin nhắn khiến Lục Trì xấu hổ vô cùng, anh lập tức tắt điện thoại, nhét vào trong túi sách, sau đó nằm xuống, nhắm mắt ngủ.

Một loạt động tác vừa nhanh nhẹn vừa trôi chảy.

~

Con buồn ngủ ập đến lúc Lục Trì đang suy nghĩ về chuyện trước kia.

Tiết toán học khô khan, anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ thấy được Đường Nhân đang ngồi trên bờ tường.

Cô đưa lưng về phía anh, lắc chân, đung đưa mái tóc đuôi ngựa, phía dưới là cái cổ trắng như tuyết.

Cô mặc một cái áo ngắn, lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn, bị ánh mặt trời chiếu vào sáng rực.

Anh nhớ mình bị ma xui quỷ khiến thế nào lại mở cửa sổ ra.

Sau đó nghe cô đang mắng người ta, anh cứ mở cửa sổ rồi nghe cô mắng người.

Cô bị thầy giáo môn toán phát hiện, sau đó nhảy xuống khỏi bờ tường, trong nháy mắt lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt sáng ngời, còn có đôi môi đỏ thắm.

Lại còn cái eo thon nhỏ đang lộ ra.

Lúc đó Lục Trì không tự chủ liếm liếm môi.

Đại khái chính là cái eo thon nhỏ đó khiến anh miệng lưỡi đắng khô.

~

Trong phòng ngủ chỉ còn tiếng hít thở và tiếng ngáy.

Lục Trì nằm mơ.

Anh mơ thấy Đường Nhân đỏ mặt, giống như một cánh hoa bị nhuộm đỏ.

Sau đó cô nhẹ nhàng hôn lên môi anh, rồi lại lui ra.

Lục Trì đưa ngón trỏ áp lên môi cô, cánh môi mềm mại lại non mềm.

Đường Nhân hơi hé môi, anh chỉ cần dùng chút sức đã có thể chạm đến răng cô, ướt át. Đôi môi đỏ đối với khuôn mặt trắng nõn, khiến cô trông cực kỳ xinh đẹp.

Anh không tự chủ được nắm lấy bả vai cô, sau đó nhẹ nhàng cắn, giống như đang nhấm nháp một món ăn ngon.

Trong giấc mộng mơ hồ, Đường Nhân nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của mình, tiến gần sát anh, anh thấy da thịt trắng nõn lại đầy đặn của cô.

Lục Trì đỏ mắt, nhẹ nhàng há miệng ngậm lấy nụ hoa, một mùi hương bao quanh chớp mũi anh, sau đó anh nhẹ nhàng mút vào, thấy da thịt trắng nõn của cô bắt đầu điểm những vết màu hồng, cô nhẹ nhàng thờ gấp vào tai anh.

Đầu ngón tay của anh bắt đầu di chuyển từ hông xuống, gặp phải một vùng ấm áp, anh chợt nghe thấy hô hấp cô hơi ngừng, rồi sau đó thờ gấp hơn.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chen vào vùng ấm áp, nó như hút chặt ngón tay anh, kèm theo dòng nước dính dính chảy ra ngoài.

Anh mở mắt, thấy Đường Nhân đang mơ màng nhìn anh, cô ghé sát vào tai anh, nói: "Anh... Nhẹ một chút."

Trong nháy mắt tất cả lý trí đều bị nuốt chửng.

Guọng nói cô như ma quỷ, luôn luôn dẫn dụ anh từ đầu tới đuôi, Lục Trì vươn tay bóp lấy cái eo thon của cô, giống như mọi thứ đã được thông suốt, anh từ từ tiến vào vùng đất mới.

Tiếng va chạm của da thịt, ngay tiếp đó có giọt nước ngưng ngưng rơi trên sàn nhà, Đường Nhân dựa vào anh mềm mại tựa như người không xương, cơ thể chuyển động theo từng động tác của anh.

Sau đó cơ thể cô run lên.

Bối cảnh đêm tối đột nhiên có ánh sáng từ phía sau chiếu vào, Lục

Trì nheo mắt lại, thấy thân thể Đường Nhân đang nằm dưới anh.

Anh đột nhiên ôm lấy cô, bế cô lên đặt trên cửa sổ, bên ngoài là một màu trắng xóa không thấy gì.

Trước mặt anh là cơ thể đang đung đưa của cô, lại một lần nữa, giống như cơn sóng không ngừng đánh vào bờ biển, cứ tiếp tục kịch liệt.

Lục Trì càng lúc càng hỗn loạn.

Sau lại không biết như thế nào, bối cảnh lại thay đổi, Đường Nhân nằm trên người anh, da thịt hai người dính vào nhau, phập phồng.

Cơ thể cô lại kích thích anh một lần nữa.

Một lát sau, Đường Nhân nằm trên lồng ngực anh thở gấp.

Mái tóc đen dài của cô chạy tán loạn trên người anh, giống như lông chim khiến trái tim anh ngứa ngáy.

Cho đến một lúc lâu sau, thì tất cả những cảnh trước mắt đều biến mất.

~

Lục Trì mở mắt ra, bên tai là tiếng hít thở đều đều và tiếng ngứa của các bạn cùng phòng.

Anh nhìn chằm chằm bầu trời đen như mực, phần thân dưới trướng đến khó chịu, một lúc sau anh bò dậy, ra khỏi phòng.

Anh đi thẳng vào nhà tắm rửa tay.

Vừa nhắm mắt lại thì lập tức thấy cảnh trong mơ, bên tai là tiếng thờ đốc của Đường Nhân, còn có cả câu "Anh nhẹ một chút."

Anh hừ một tiếng, chán ghét cầm lấy giấy lau tay sạch sẽ, ném vào thùng rác, khôi phục lại bộ dáng.

Lục Trì hít sâu một cái, lại rửa tay một lần nữa.

Bóng dáng Đường Minh đi ngang qua anh, anh cũng không thèm để ý.

Nhờ dòng nước lạnh khiến tâm tình đang nóng như lửa của anh được dập tắt.

Anh nhìn chăm chăm tay mình, môi mím thành một đường.

Cảm giác rất dơ bẩn.

Anh rửa tay dưới dòng nước lạnh cho đến khi hai lòng bàn tay đỏ lên, đầu ngón tay bắt đầu đau buốt.

Lục này Lục Trì mới tắt nước.

Anh nằm lại trên giường, trước mắt là một màu đen tuyền, giống như cảnh vừa rồi trong mơ, phảng phất trong ánh trăng mờ là một bóng dáng yêu kiều.

Đồng thời còn nghe thấy giọng nói mềm mại bên tai: "Anh nhẹ một chút..."

Lục Trì lập tức bật dậy.

Anh âm thầm đi ra ngoài ban công.

Hoàn.